திருக்குறள்

அறத்துப்பால் மூலமும்

பரிமேலழகருரையும்

கும்பகோணம் அரசினர் கல்லூரி தமிழ் விரிவுரையாளராயிருந்து
காலஞ்சென்ற
வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமிகள்
இயற்றிய குறிப்புரையுடன்

வை. மு. கோபாலக்ருஷ்ணமாசார்யரால்
பார்வையிட்டு வெளியிடப்பெற்றன.

1949

விலை 2-0-0

Printed at the Muthukumaran Prees, 14/A, Kuppier Street, Madras. Published by V. M. Gopalakrishnamachariar, Triplicane.

3rd Edition October 1949.

பொருளடக்கம்.

முகவுரை.

தமிழ்மொழி சிறப்புற்றதாக மதிக்கப்படுவதற்குரிய பல காரணங்களுள் திருக்குறளைப் பெற்றிருப்பதென்பது முதன்மையான காரணமெனின், அது மிகையாகாது. இதன் சிறப்பினைக் கருதியே, இது பலமொழிகளிலும் உருப்பெயர்க்கப்பட்டுப் பலராலும் அவாவோடு கற்கப்பட்டு வருகின்றது.

ஆயினும், மூலத்தைப் படித்த மாத்திரத்திலேயே எங்கும் இந்நூல் எளிதிற் பொருள் விளங்குவதன்று. ஆகவே, இதற்கு உரை இன்றியமையாததாகும். இந்நூற்குப் பழமையாகவே பல உரைகள் இருக்கின்றன என்று ஏற்படினும், பரிமேலழகருரையும் மணக்குடியருரையுமே அச்சாகி வெளிவந்திருக்கின்றன; மற்றைய உரைகள் இப்போது கிடைப்பதும் அரியன.

வெளிவந்துள்ள இருவுரைகளுள்ளும் பரிமேலழகருரையே யாவராலும் பாராட்டப்படுகின்றது. அவ்வுரை, நூலாசிரியருடைய கருத்துக்கு ஏற்பப் பதப்பொருளை விளக்குவதோடு பல இடங்கட்கும் விசேடமான பதசாரம் இன்றியமையா இலக்கணக்குறிப்பு அணி வேறுவகையான பொருள் பிறவாறு உரை கூறுவதில் நேர்படும் மாறுபாடு முதலிய பல விஷயங்களையும் கொண்டது: அவ்வுரையைப் படித்தறிவோர் பல விஷயங்களையு முணர்ந்த புலவராவ ரென்பது, திண்ணம்.

ஆயினும், படிக்கின்ற நிலையிலிருப்பவர்க்கு அவ்வுரைப் பொருள் முழுவதையும் உள்ளபடி யறிதல், முடியாது. அதற்குத் தக்க ஒரு குறிப்புரை யிருப்பின் நலம். பிற்காலத்தில் உரையெழுதிப் பொருளைத் தெரிவிப்பதில் ஒத்தாருமிக்காரும் இல்லாது தலைசிறந்து விளங்கியவரும் அடியேனுக்குத் தமையன் முறையாகுபவரும் ஆசிரியருமான ஸ்ரீ-உ-வே வை-மு-சட்கோப ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமிகள் திருக்குறளில் அவ்வப்போது யூனிவர்ஸிடியார் பரீட்சைக்குப் பாடமாக வைத்த பகுதிகளைப் பரிமேலழகருரையோடும் அதற்குத் தாமாக எழுதிய குறிப்புரையோடும் வெளியிட்டு வந்ததுண்டு: அப்பகுதிகள் அறத்துப்பால் முழுதுக்கும், பொருட்பாலில் இறுதியில் இரண்டொரு அதிகாரங்கட்குத் தவிர மற்றைப் பகுதிகட்கும் உள்ளன. அந்தக் குறிப்புரையை அப்பெரியார் எழுதி வெளியிடுதற்குத் துணையா யிருந்தவர், அடியேனுக்குத் தமிழிலக்கணவாசிரியரான ஸ்ரீ-உ-வே. சே-கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமிகள் ஆவர். சிலசமயத்து நானும் உடனிருந்ததுண்டு.

அப்பெரியாரின் குறிப்புரையோடு பரிமேலழகருரையைப் பதிப்பித்தால், தமிழ் கற்போர்க்கு மிகவும் பயன்படுமென்று, திருவாளர் வித்துவான்-வேங்கடராயுலு ரெட்டியாரும் மற்றும் சில அறிஞர்களும்

வற்புறுத்திக் கூறியதுண்டு. அவர்கள் கூறியதைக் கடைப்பிடித்து, திருக்குறளைப் பரிமேலழகருரையோடும், (கிடைக்கும் பகுதிவரைக்கும்) அப்பெரியாரின் குறிப்புரையோடும் (கிடையாத பகுதிக்கு எனது சிற்றறிவிற்கு ஏற்ப ஒரு குறிப்புரை யெழுதி அதனோடும்) நூல்முழுவதையும் பூர்த்தி செய்து வெளியிடும் நோக்கத்தோடு முதன் முதலில் இந்த அறத்துப்பாலை வெளியிட்டேன்.

இந்தப் பதிப்பை முதலில் நடத்தும்போது, தமிழ்லெக்ஸிகன் தலைமைப் பண்டிதராயிருந்த ஸ்ரீ உ. வே. மு. இராகவையங்கார் ஸ்வாமிகள் பார்வையிட்டு வெளியிட்டுள்ள திருக்குறட் பிரதியையும் வேறு சில பிரதிகளையும் வைத்து ஒப்பு நோக்கிப் பாட பேதங்களைக் குறித்தேன். குறிப்புரையில் இலக்கணப் பகுதி மிகுதியாக இருந்ததனால், சிலவற்றை அடித்துவிட்டும், விளங்காதிருக்குமென்று தோன்றிய சில இடங்களை விளக்கியும் இங்ஙனம் சில மாறுதல்கள் செய்துள்ளேன். அங்ஙனம் யான் கைவைத்ததனால் ஒருகால் ஏதேனும் இப்பதிப்பிற் பிழை வந்திருக்குமோ என்று அஞ்சுகின்றேன். என்னுடைய கருத்துக் குறைவினால் பிழை நேர்ந்திருப்பின், அறிஞர் தாம் பொறுத்துக்கொள்வதோடு அப்பிழையை அடியேனுக்குத் தெரிவித்தால், அவர்கள் திறத்து நன்றியறிதலோடு அப்பிழைகளைத் திருத்திக்கொள்வேன்.

எனது இம்முயற்சியைக் கற்கும் நிலையிலுள்ளோர் ஆதரிப்பின், அஃது மேன்மேலும் யான் முயற்சி செய்வதற்கு ஊன்றுகோலாகு மென்பதை இங்குத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

எனது காலத்தையெல்லாம் வீணாக்காமல் கல்வித் துறையிற் செலுத்தி, எனக்குத் தோன்றாத் துணையாய் நின்று திருவருள் புரியும் அருட்பெருங்கடலை அநவரதமும் எண்ணியெண்ணி வாழ்த்துகின்றேன்.

இங்ஙனம்

வை. மு. கோபாலக்ருஷ்ணமாசார்யன்.

திருவள்ளுவர் வரலாறு.

திருக்குறளின் ஆசிரியரான திருவள்ளுவர் அகத்திய மாமுனிவரது மரபில்தோன்றியவரென்றும், இவரது தாய் ஆதியிற் கருவூரிற் புலையனால் வளர்க்கப்பட்டவளென்றும், ஔவை உப்பை உருவை வள்ளி என்னும் நால்வர் மகளிரும், அதிகமான் கபிலர் என்னும் இருவர் ஆடவரும் இவர்க்கு முன்பிறந்த சகோதரிகளும் சகோதரருமாவரென்றும், இவர்களைத் தாயாகிய ஆதி, தந்தையாகிய திருவாரூர்ப்பகவனது கட்டளைப்படி பெற்ற அவ்விடத்திலேயே விட்டுச் சென்றனளென்றும், ஔவை சரசுவதியமிசமானவளென்றும், இவரால் சங்கப்புலவர்கள் கருவபங்கப்பட்டனரென்றும், இவர் ஏலேலசிங்கனைப் பலவாறு சோதித்து அவனது பக்குவ நிலையைக் கண்டு அவனை முதற் சீடனாகக் கொண்டனரென்றும், இடைக்காடர் விஷ்ணுவின் அமிசமென்றும், வள்ளுவர்க்கு மனைவியாகிய வாசுகி அவர் சொற்படி கற்பு மகிமையால் மணலை அன்னமாக்கிப் படைத்தனளென்றும், ஏலேல சிங்கன் மகனாகிய அழகானந்தன் சிவனது அமிசமென்றும், கரைதட்டிச் சாய்ந்துபோன ஏலேலசிங்கனது வர்த்தகக் கப்பல் திருவள்ளுவர் கையால் தொட்டமாத்திரத்திற் சரிப்பட்டு நின்றதென்றும், இவர் பொதியமலைக்குச் சென்று அகத்தியரைக் கண்டு அவர்க்கு இந்நூலைக் காட்டி அங்கீகரிப்பித்தனரென்றும், இங்கனம் பலவாகச் சரித்திரத்தைக் விரித்துக் கூறுவர். இவற்றுள், சில, கபிலரகவலென வழங்குவதிலுங் காணப்படுகின்றன. ஆதிபகவராலே விடப்பட்ட ஏழாவது குழந்தையாகிய இவரை ஒரு வேளாளன் கொண்டுபோய்த் தன் மனைவி கையிற்கொடுத்து வளர்த்து வாசுகியென்பவளை மணஞ்செய்வித்துப் பரலோகஞ் சென்றனனென்றும், அக்குமாரர் மயிலாப்பூரில் "உள்ளுளாரொடு வாழாமல் ஊர்ப்புறஞ்சேரிசார்ந்து, தெள்ளுசொற் புலமைவாய்ந்து சேலை நெய்திருந்தவாற்றால், வள்ளுவனென்றார் பல்லோர் வளமையோனெனலோரரே" என்றும் கூறுப.

திருக்குறள் செய்தருளிய தெய்வப்புலவராகிய திருவள்ளுவர் வரலாறு இங்கனெல்லாம் கூறப்படினும் இவற்றில் எம்மாத்திரம் உண்மையென்பது ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டுவதாகவே யுள்ளது.

கபிலரகவலில் ஆதியென்பவட்கும் பகவனென்பவனுக்கும் புத்திரராகப் பிறந்தவர் திருவள்ளுவரென்று இவர் பிறப்புக் கூறப்படா நிற்க, யாளிதத்தனென்பானுக்கும் பார்ப்பினியென அவனாற் கருதப்பட்ட ஒரு புலைச்சிக்கும் பிறந்தவர் இவரென்று ஞானாமிருதம் என்ற தமிழ்நூல் கூறுகின்றது. இங்ஙனம் ஒன்றோடொன்று மாறுபட எழுதிவைக்கப் பட்டிருத்தலால், இன்னதுதான் வாய்மையானது என்று துணிந்து சொல்லத்தக்க பேராதாரம் எதுவும் இன்று.

இங்கன் இவருடைய பிறப்பைப்பற்றி யான்போது இவருடைய குலந்தான் இன்னதெனத் துணிய வியலுமோ? இனி, ஒருசாரார் வள்ளுவரென்று இவர்க்குள்ள பெயரைக்கொண்டு இப்புலவரை வள்ளுவக்

குலத்தினரென்பர்: அன்னார்: "அறம்பொரு ளின்பம்வீ டென்னுமந்நான் கின், திறந்தெரிந்து செப்பிய தேவை - மறந்தேயும், வள்ளுவ னென்பானோர் பேதை யவன் வாய்ச்சொற், கொள்ளாரறிவுடையார்" என்ற திருவள்ளுவ மாலையையும், "மெய்த்ததிரு வள்ளுவனார் வென் றுயர்ந்தார் கல்வி நலந், தய்த்தசங்கத் தார்தாழ்ந்தார் சோமேசா - உய்த் தறியின், மேற்பிறந்தாராயினுங் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்துங், கற்றா ரனைத்திலர் பாடு" என்ற சோமேசர் முதுமொழி வெண்பாவையும் தம் கூற்றுக்கு மேற்கோளாகக் காட்டுவர்: அவருரையை மறுப்பார் திரு வள்ளுமாலையிற் கூறிய "வள்ளுவ னென்பானோர் பேதை யவன்வாய்ச் சொற், கொள்ளார் அறிவுடையார்" என்பதே அன்னாரை வள்ளுவக் குலத்தினரென்பது கொள்ளத்தக்கதன்று என மறுக்கின்றதென்றும், சோமேசர் முதுமொழிவெண்பாவினாசிரியர் தாம் கர்ண பரம்பரையாக் கேட்டதுமாத்திரத்தைக் கொண்டு சரித்திரவுண்மையை யாராயாது குற ளுக்குக் காட்டாக. ஒரு சரிதையைக் கூறுவதென்று அம்மாத்திரமே கருதிக் கூறினாரென்றும், கல்விநலந்துய்த்த என்று அடைமொழி கொடுத்த சங்கத்தாரைக் கல்லாதாரென்று மாறுபடுபோநுண்மொழி யென்னும் வழுப்படக் கூறியதும் அவர் ஆராய்ந்து கூறாமையைப் புலப் படுத்தும் என்றும் கூறுவர். (இது வழுவன்று என்று சாதிக்க வேண் டுவார் பெரும் புலவரான திருவள்ளுவரோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின் சங் கத்தார் கல்லாதவராவரென்ற கருத்தாற் கூறியதென்ப.) இனி, மற் றொரு சாரார் யானைமேல் முரசறைந்து அரசனாணை தெரிவிக்கும் வள் ளுவக் குலத்தாரால் வளர்க்கப் பெற்றுச் சிறப்படைந்தவ ராதலால், இவர்க்கு வள்ளுவரென்ற அப்பெயர் நிலைத்த தென்பர். வேறு சிலர் வண்மைக் குணமுடையவராதல்பற்றி வந்த பெயரென்பர்: சில உரையா சிரியர்களோ, திருவள்ளுவரென்ற பெயரைக் காரணப் பெயராகக்கொள் ளாது இயற்பெயரென்று கூறியுள்ளனர். இங்கன் கர்ண பரம்பரையில் தாம் கேள்வியுற்ற வகையாகவும் அவரவர்கட்குத் தோன்றியபடி கற்ப னையாகவும் வழங்குவதுகொண்டு, இங்கத் திருவள்ளுவருடைய பிறப் பைப் போலவே இவருடைய குலத்தைப்பற்றியும் யாதொன்றும் துணிந்து எழுத இயலாது.

இனி இவர் பிறந்து வளர்ந்த ஊரைப்பற்றிச் சற்று ஆராய்வோம்: "உப்பக்க நோக்கி *உபகேசிதோண்மணந்தா, னுத்தரமாமதுரைக்கச் சென்ப-இப்பக்கம், மாதாநுபங்கி மறுவில்புலச்செந்நாப், போதார்புனற்

* உபகேசி என்பது-நப்பின்னையைக் காட்டுமென்று நேமிநாதவுரை யால் விளங்குவதால், இதற்கு வேறுவகையாகப் பொருள் கூறுதல் சிற வாது: கண்ணபிரானை உபகேசி தோண்மணந்தானென்று கூறியதற்கு ஏற்பத் திருவள்ளுவரை மாதாநுபங்கிமருவி என்று கூறியிருக்கின்ற தென்றும், இத்தொடர்-மாதாநுபங்கி யென்பானை மனைவியாகப் பொருந் தியவனென்று திருவள்ளுவனார்க்கு அடைமொழியாக வந்துள்ள தென் றும், ஆகவே இவருடைய மனைவியார் பெயர் மாதாநுபங்கி என்பதாக வேணும் என்றும், 'மாதாநுபங்கி மறுவில்' என்ற பாடம் தவறானதாக இருக்குமென்றும் ஒருசாரார் ஊகித்துக் கூறுகின்றனர்.

கூடற்கச்சு'' (இதன்பொருள்:—வடதிசையைக் குறித்து நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணந்த கண்ணபிரானை வடமதுரைக்கு அச்சு என்பர்: இப் பக்கத்தை [தென் திசையை] நோக்கி மாதாநுபங்கியும் குற்றமற்ற செந்நாப்போதாருமாகிய திருவள்ளுவர் தென் மதுரைக்கு அச்சு ஆவர் என்பது. அச்சு-ஆதாரம்.) என்று கூறியிருப்பதை நோக்குமிடத்து இவர் பிறந்துவாழ்ந்த இடம் தென்மதுரை யென்று துணியலாகும். ஆனாலும், ஒருசாரார், இப்புலவர் பிறந்த ஊர்மயிலையென்று சாதிக்கின்றனர்: ஆயினும், அதனை நாட்டுதற்குக் காட்டலாகும் பழஞ்சான்று யாதொன்றும் தக்கதாகக் காணப்படவில்லை.

இவரது தொழில் நெய்தற்றொழி லென்பர். தமிழ் நாவலர் சரிதையில், 'திருவாலங்காட்டுத் திருநடனங் கண்டீரோ? என்று முனிவர் கேட்க, வள்ளுவர் பாடியது' என்று "பூவி லயனும் புரந்தரனும் பூவுலகைத், தாவியளந்தோனுந் தாமிருக்க—நாவி, லிழைநக்கி நூல்நெருடு மேழை யறிவேனோ, குழைநக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் கூத்து'' என்ற வெண்பா எழுதப்பட்டுள்ளது. இச்செய்யுளில் 'நாவிலிழைநக்கி நூனெருடுமேழை' என்று தம்மையே கூறியதாக வருதலானும், கர்ண பரம்பரைச் செய்தியிலும் இவர் ஆடை நெய்தற்றொழிலைக்கொண்டவரென்று கூறப்படுதலானும், நெய்தற்றொழிலே இவர் கொண்டிருந்த தொழிலாயிருக்கலாம். இப்பாட்டின் வரலாறு வேறுவகையாக இக்காலத்து வழங்கப்படும்.

இவரது மதம் இன்னதென்று எவ்விதத்திலும் நன்கு விளங்கவில்லை. இவர் இந்நூலின் முதலிற் கூறிய கடவுள் வாழ்த்தும், பல சமயங்கட்கும் பொதுவாகவே யுள்ளது; மற்ற விஷயங்களும் பெரும்பாலும் இப்படியே. இவரைச் சைவரென்றாவது வைஷ்ணவரென்றாவது ஒருசார்பாகக் கூறி யாவரும் ஒத்துக்கொள்ளும்படி நிலைநிறுத்துதற்குத் தக்க ஆதாரமொன்றுமில்லை. இவர்க்கு நாயனாரென்று வழங்குகிற பெயர் மாத்திரத்தைக்கொண்டு இவரைச் சைவரென்று சாதிக்கலாகாது; நாயனாரென்னும் அச்சொல் சைவசமயத்தில் மாத்திரமேயன்றி வைஷ்ணவ சமயத்திலும் ஜைநசமயத்திலும் கடவுளுக்கும் அடியார்கட்கும் பெயராக வழங்குதல் உணர்க: திருக்கோவையாருரையிற் பேராசிரியர் கடவுளை 'நாயனார்' என்றதும், சீவக சிந்தாமணியுரையில் நச்சினார்க்கினியர் தந்தையை 'நாயனார்' என்றதும் பிறவுங் காண்க. இது நிற்க: இவரது மதம் ஜைநமா யிருக்கலாமென்று சிலர் ஊகிக்கிறார்கள்; அதற்குக் காரணம்-திருக்குறளில், கடவுள் வாழ்த்தில் 'பகவன், அறிவன், மலர்மிசை யேகினான், வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான், இறைவன், ஐந்தவித்தான், அறவாழியந்தணன், எண்குணத்தான்'என அருகக் கடவுட்குப் பெயராக வழங்குஞ் சொற்களை உபயோகித்திருத்தலும், அருகசரணம் * சித்தசரணம் சாதுசரணம் தர்மசரணம் என்ற ஜைநசமயக் கட

---

*வான்சிறப்புச் சித்தசரணத்துக்கு அறிகுறியாதல், உய்த்துணரத்தக்கது; எல்லாவுலகத்துக்கும் மேலிடத்திலுள்ளவன் சித்தனென்பது ஜைந சம்பிரதாயம்.

வுள் வணக்கம் நான்கிற்கும் ஈடாகக் கடவுள் வாழ்த்து வான்சிறப்பு நீத்தார் பெருமை அறன் வலியுறுத்தல் என்னும் நான்கு அதிகாரங்களைப் பாயிரமாக நூலின் முதலில் முறையே கூறியிருத்தலும், ஜைனர்க்குச் சிறப்பாகவுள்ள புலால் மறுத்தல் கொல்லாமை என்ற ஒழுக்கங்களை மிக வற்புறுத்திக் கூறுதலும், அதிலும் "அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னொன்ற, னுயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று'' என யாகத்தை மறுத்தலும் முதலிய என்ப. அந்தத் திருக்குறளில் "உலகியற்றியான்," "அந்தணர் நூல்," "மறப்பினுமோத்துக் கொளலாகும்பார்ப்பான், பிறப்பொழுக்கங் குன்றக்கெடும்," "அறுதொழிலோர் நூன்மறப்பர்", "அவி புணவி னான்றோர்'' என்பவை முதலாகக் கூறியன கொண்டு இக்கொள்கை மறுக்கப்படும். இவர் வேதம், கடவுள், உயிர், பூதமைந்து, புலால் மறுத்தல், தவம் முதலியன கொண்டிருத்தலால், பௌத்தரு மாகார். இனி, "மடியிலா மன்னவனெய்தும் அடியளந்தான், தாஅய தெல்லாம் ஒருங்கு'' என்று கூறியிருத்தலாலும், "தாம் வீழ்வார்மென் தோட் டுயிலி னினிதுகொல், தாமரைக்கண்ணானுலகு'' என்று சிற்றின்பத்தை எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த மோட்சலோகத்துப் பேரின்பத்தினும் சிறந்தது என்று சொல்லவேண்டிய விடத்துத் தாமரைக்கண்ணானுலகு என்று திருமாலினது ஸ்ரீ வைகுண்ட லோகத்து இன்பத்தையே குறித்தலாலும், இவ்வுலகமாகிய லீலாவிபூதிக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டமென்கிற நித்திய விபூதிக்கும் இறைவன் திருமாலே யென்று தெரிவித்த ஆசிரியர் திருமாலுக்கு உரிய அகாரத்தையே முதன்மொழியாகத் தொடங்குதலாலும், இங்ஙன் அகச்சான்று பல இருத்தலால் இவரை வைஷ்ணவர், தம்மதத்தவரென்று சாதிக்கலாம். ஆயினும், தாமரைக்கண்ணனென்பது "மலர்மிசையேகினான்'' என்றாற்போன்று அடியார்களின் இதய கமலத்தின்கணுள்ளானென்ற பொருளைக் காட்டலாமாதலால் திருமாலையே சிறப்பாகக் காட்டுவ தென்று கொள்ளவேண்டியதில்லை யென்றும், "அடியளந்தானறஅயது'' என்ற கூறியமாத்திரத்தானே திருமாலினிடத்துப் பக்தியினாற்றான் கூறினாரென்று கொள்ளமுடியாதென்றும், பாணினி பகவான் "அ இ உண்'' என்று தொடங்கினாற்போல இந்நூலாசிரியர் மங்கள வெழுத்தாக அகரத்தைத் தொடங்கியிருக்கலாமென்றும், ஆகவே, இந்த அகச்சான்றுகள் இவரை வைணவரென்று நிலைநாட்டப் போதா என்று வைணவர் கூறுவதற்கு மறுப்புக் கூறவியலும்: இங்ஙனிருத்தலால், இந்த நூலாசிரியரை வேதவேள்விகளையும் சாதிகளையும் உடன்பட்ட வைதிகக் கொள்கையினரென்று சொல்லலாவதன்றி, இன்ன மதத்தவர் தாம் என்று உறுதியாகச் சொல்லி நாட்டுதற்கு ஏற்ற சிறந்த ஏது ஒன்றும் காணப்பட்டிலது. இங்ஙன் இருப்பது கருதியே திருவள்ளுவரின் திருக்குறளைப் பற்றி "ஒன்றே பொருளெனின், வேறென்பவேறெனின், அன்றென்பவாறுசமயத்தார் - நன்றென்ன, எப்பாலவரு மியைபவே வள்ளுவனார், முப்பால் மொழிந்தமொழி'' என்று கூறியதுமென்க.

இவர் காலம்:—இத்திருவள்ளுவரையும் திருக்குறளையும்பற்றி மணிமேகலையிலும் கல்லாடத்திலும் கூறியிருத்தலாலும், இறையனாரகப் பொருளினது உரையில் திருக்குறட்பாக்கள் எடுத்து ஆளப்பட்டிருத்த

லாலும், மணிமேகலை, அதனோடு சமகாலத்ததாகிய சிலப்பதிகாரம், இறை
யனாரகப் பொருளுரை, கல்லாடம் என்னும் இவற்றிற்கு முந்தியது
இந்நூலென நன்கு அறியப்படுகின்றது. இன்னும் சங்கத்து நூல்கள் பல
வற்றிலும் திருக்குறளின் கருத்துக்களும் சொற்பொருள்களும் காணப்
படுதலால், திருவள்ளுவராற் சங்கம் அழிக்கப்பட்டதென்பதும், சங்
கத்து அரங்கேறிய நூல்களெல்லாவற்றுள்ளும் திருக்குறளே இறுதி
யான தென்பதும் பொருந்தாவாம். இனி ஒருசாரார், ஆசிரியர் தொல்
காப்பியனார் மொழிக்கு முதலாகெழுத்தைக் கூறுமிடத்து "சகரக்கிள
வியுமவற்றோரற்றே, அ ஐ ஔ எனுமூன்றலங்கடையே" என்று கூறிய
தற்கு ஏற்ப, இந்தத் திருக்குறளென்ற நூலகத்து வடமொழியல்லாது
அகரத்தை முதலிற்பெற்ற சகரத்தை ஆதியாகக்கொண்ட தமிழ்ச்சொல்
லைத் திருக்குறளாசிரியர் எடுத்தாளாமையால், இந்நூல் தொல்காப்பியர்
காலத்தை ஒட்டியதாக இருக்கலாமென்கின்றனர்: அது பொருந்துவ
தாகத் தோன்றவில்லை: அகரத்தை முதலிற்பெற்ற சகரத்தைக்கொண்ட
சொல் தமிழ்மொழியில்லாமையால், அவ்வாறான சொல், வடசொல்லா
கவோ திசைச்சொல்லாகவோ இருக்குமன்றி எவராலும் தம் அறி
யாமையானன்றித் தமிழ்மொழிச் சொல்லாகப் பிரயோகிக்க முடியா
தன்றோ! இனி, ஐயப்பொருளொன்றே கூறிய கொல் என்னும் இடைச்
சொல்லை "என்கொல்" (2) என்று அசைநிலையாகவும், உருவுவமத்தில்
உருபாக வரவேண்டிய 'போல' என்ற சொல்லை "வெயில்போலக்காயும்"
(77) என்று வினையுவமவுருபு ஆகவும் மற்று என்னுஞ் சொல்லை "மற்
றின்பம்" (173) என்று மற்றையென்னுஞ் சொற்போலப் பிறிது என்ற
பொருள்படவும் பிரயோகித்தும், "அதுணர்வார்" (257) என்று குற்
றியலுகரம்போல முற்றியலுகரத்தின் மீது உயிரெழுத்தேற்றியும் இங்
கன் தொல்காப்பியத்திற்கு முரணாக இந்தத் திருக்குறளிற் பல வந்துள்
ளதனால், இந்நூலாசிரியர் தொல்காப்பியனார்க்குப் பல நூற்றாண்டுகள்
காலத்தினாற்பிற்பட்டவரா யிருக்கவேண்டும். ஆனால், "முந்தையிருந்து
நட்டோர் கொடுப்பின், நஞ்சுமுண்பர் நனிநாகரிகர்" என்ற நற்றிணை
யடிகளும், "என்றும், பிறர் நோயுந் தந்நோய்போற் போற்றி அறனறி
தல், சான்றவர்க்கெல்லாங் கடனால்", "நெஞ்சறிந்த கொடியவை
மறைப்பினும் மறையாவா, நெஞ்சத்திற் குறுகிய கரியில்லை யாகலின்"
என்ற கலித் தொகையடிகளும், முறையே, "பெயக்கண்டு நஞ்சுண்டமை
வர் நயத்தக்க, நாகரிகம் வேண்டுபவர்", "அறிவினா னாகுவதுண்டோ
பிறிதினோய், தந்நோய்போற் போற்றாக்கடை", "தன்னெஞ் சறிவது
பொய்யற்க பொய்த்தபின், தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்" என்ற குறள்
களை அடியொற்றியன: இங்கனெல்லாம் வருதலின் நற்றிணைப்பாடல்
கலித் தொகைப்பாடல் என்ற இவற்றிற்கெல்லாம் முந்தித் திருக்குறள்
தோன்றிப் பரவியிருக்கவேண்டும். இங்கனாகவும், கடைச்சங்க நூல்கட்
கெல்லாம் குறள் காலத்தாற் பிந்தியது என்று சாதிக்கவேண்டுவோர் நற்
றிணை முதலியவற்றிலிருந்தே குறளாசிரியர் கூறினாரென்று சொல்லவுங்
கூடும்: என்றாலும், "நிலம்புடை பெயர்வதாயினு மொருவன், செய்தி
கொன்றோர்க் குய்தியில்லென, அறம்பாடிற்றே ஆயிழைகணவ" என்று
வரும்புறநானூறு "எந்நன்றி கொன்றார்க்குமுய் வுண்டாமுய்வில்லை, செய்ந்

நன்றி கொன்ற மகற்கு'' என்ற திருக்குறளைக் கருதியே கூறியது எனத் தெற்றெனத் விளங்குதலால், தொகை நூல்களிலும் எடுத்தாளும் படி அத்துணைப் பழமை பொருந்தியது இந்தத் திருக்குறள் என்பதிற் சிறிதும் ஐயம் இல்லை: ஆதலால் கடைச்சங்கக் காலத்தில் முற்பட்டிருந் தவர் திருவள்ளுவரென்று கூறுவதன்றி, திருவள்ளுவருடைய காலத் தைக் குறித்து இன்ன நூற்றாண்டினரென்று திண்ணமாகக் குறிப்பிட முடியாது.

திருவள்ளுவர் பெயர்களும் பெயர்க்காரணங்களும்:—(1) திரு வள்ளுவர், (2) தேவர், (3) முதற்பாவலர், (4) மாதாநுபங்கி, (5) தெய் வப்புலவர், (6) செந்நாப்போதார், (7) பெருநாவலர், (8) நான்முக னார், (9) புலவர், (10) பொய்யில்புலவர், (11) நாயனார் என்பன, இவர்க்கு வழங்கும் பெயர்கள்.

(1) திருவள்ளுவரென்ற பெயரைக் குறித்து முன்னரே எழுதப் பட்டது. (2) தேவர்-தெய்வத்தன்மையுடையவர்; மனிதரினும்மேலாக நன்கு மதித்துத் தேவர்போல உயர்த்திக் கொண்டாடப்படுபவர்; ஞான அநுட்டானங்களால் விளங்குபவர். "தேவிற் சிறந்த திருவள்ளுவர்" என்று திருவள்ளுவமாலையில் வருவது காண்க. (3) முதற்பாவலர்-முதன் மையுடைய பாவலர்; என்றது, கவிகளுட் சிறந்தவரென்றபடி: [பாவ லர்-பாடல் பாடவல்லவர்: பா-செய்யுள்.] அன்றி, முதற்பா வலர் எனப் பிரித்து, நால்வகைப் பாக்களுள்ளும் 'முதற்பா' எனப்படுகின்ற வெண் பாவால் நூல்செய்த வல்லமை யுடையவர் என்றுமாம்; பலவகை வெண் பாக்களுள்ளுங் குறள்வெண்பா முதலாதலுங் காண்க. (4) மாதாநுபங்கி யென்பது இவரது மனைவிக்குப் பெயரென்று கொள்ளுதலுண்டு என்று முன்னர்க் காட்டப்பட்டது. இனி, இவ்வாசிரியர்க்கே பெயரெனக் கொள்ளின், இது, தாயை நிகராகக்கொண்டு நடக்கின்ற ஒழுங்கின ரென்று பொருள்படுதலால், தாய் பிள்ளையினிடத்து அன்பு செய்தல்போல இவர் உயிர்களிடத்து அருள்செய்பவ ரென்க; ("தாயொக்கு மன்பின்" என்றார், பிறரும்.) மாத்ரநுபங்கி எனப் புண ராது மாதாநுபங்கி என நின்றது. பாகதவிலக்கணத்தா லென்ப. இனி, தாயோ டொன்னத்தக்கவரென்றும் பொருள்படும். "பெற்றவரு நற் குருவும் பேணி யொருபொருளை, யுற்றிருகாலன்றி யுரைசெய்யார்— பற்றி, யொருபொருளைப் பத்துப்பொருளாகச் செப்பித், தருகையால் வள்ளுவரே தாய்'' என்பது காண்க. (5) தெய்வப்புலவர் - தெய்வத் தன்மையையுடைய அறிவையுடையவர். அறிவுக்குத் தெய்வத்தன்மை- எல்லாப் பொருள்களையும் உள்ளது உள்ளபடி அறிதல், "சிறப்பி னாகிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கும், இயற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்'' என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின் உரையிலே சேனாவரையரும், நச்சினார்க் கினியரும், கல்வியாலாகிய பெயர்க்குப்பின்னே இயற்பெயர் வருதற்கு 'தெய்வப்புலவன் திருவள்ளுவன்' என உதாரணங்காட்டி யிருத்த

லால், திருவள்ளுவர்க்கு 'தெய்வப்புலவர்' என்பது கல்விபற்றிவந்த சிறப்புப் பெயரென்று தெரிகிறது.(6) செந்நாப்போதார்- (கவிகளாகிய தேனைச் சொரிகிற) செவ்விய நாவாகிய மலரை யுடையவரென்று பொருள்: "மாதாநுபங்கி மருவிபுலச் செந்நாப்போதார்" என்று வழங்கியிருத்தலும், "என்றும் புலராது" என்ற இறையனார் பாசுரத்தில் திருவள்ளுவர் வாய்ச்சொற்குக் கற்பகமலர் உவமை கூறப்பட்டவாறும் உணர்க, அன்றி, (திருவள்ளுவமாலையில்)"வள்ளுவன்வாயதென் வாக்கு" என்று நாமகள்தானே கூறியதாக வந்திருத்தற்கு ஏற்பச் (சரசுவதிக்கு இருப்பிடமான) சிவந்த நாவாகிய மலரை யுடையவ ரென்றுங் கொள்ளலாம். (போது-மலர்.)(7) பெருநாவலர்-பெருமையுடைய புலவர்; நாவலருட் பெரியவ ரென்க. நாவலர்-கவநசக்தியும், போதநா சக்தியும், பிரசங்க சக்தியும் முதலிய நாவின் வல்லமையுடையவர். இப்பெயர், திருவள்ளுவமாலையில் தொடித்தலைவிழுத்தண்டினார் செய்யுளில் வந்துள்ளது. (8) நான்முகனார்-பிரமதேவனது அமிசமாகப் பிறந்தவர்; (திருவள்ளுவ மாலையில்) "நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன், தான்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த-நூன்முறையை, வந்திக்க சென்னி வாய் வாழ்த்துக நன்னெஞ்சஞ், சிந்திக்க கேட்க செவி" எனவும், "ஐயாறு நூறுமதிகார மூன்றுமா, மெய்யாய வேதப்பொருள் விளங்கப்—பொய்யாது, தந்தா னுலகிற்குத் தான் வள்ளுவனாகி, அந்தாமரைமே லயன்" எனவும் கூறியன காண்க. (9) புலவர்-புலம் அல்லது புலமை உடையவர்; புலம்-தேர்ந்த அறிவு: புலமை-கல்வித் தேர்ச்சி; அதாவது-பல வேறு வகைப்பட்ட நூலுணர்ச்சிகளையெல்லாம் ஒருங்கே கொண்ட பேரறிவுடைமை, பாண்டித்யம். இப்பொதுப்பெயர், திருவள்ளுவர்க்குச் சிறப்பாக வழங்கும். (திருவள்ளுவமாலையில்) "புலவர் திருவள்ளுவரன்றிப் பூமேற், சிலவர் புலவரெனச் செப்பல்—நிலவு, பிறங்கொளிமாலைக்கும் பெயர் மாலைமற்றும், கறங்கிருண்மாலைக்கும் பெயர்" என மதுரைத் தமிழாசிரியர் செங்குன்றூர்க்கிழார் கூறியதுகொண்டு அறிக. (10) பொய்யில் புலவர்-பொய்ம்மையில்லாத புலவர்; பொருள்களை உள்ளபடி உணரவும், உணர்ந்தபடி உரைக்கவும் வல்ல அறிவை யுடையவரென்றபடி, சீத்தலைச் சாத்தனார், தாம் இயற்றிய மணிமேகலையில் "பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேறாய்" என்றனர். (11) நாயனார்- தலைமையானவர்: இப்பெயர், நச்சினார்க்கினிய ருரையிற் பயின்றுள்ளது.

திருக்குறள் வரலாறு.

திருக்குறளென்ற அரிய பெரிய நூலினது சொற்செறிவு பொருட்பொலிவுமுதலிய பெருமைகளை இத்தன்மையன என்று எடுத்து உரைக்க இயலாமல் "அணுவைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக், குறுகத் தறித்த குறள்" எனவும், "பழகுதமிழ்ச் சொல்லருமை நாலிரண்டில்" எனவும்,

"கடுகைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக், குறுகத் தறித்த குறள்" என்வும் முன்னோர் வியந்து கூறியிருத்தலின், இதன் பெருமை இத்துணைத்தென அளவிடுதற்கு அருமையானது. கபிலர், பரணர். நக்கீரர், மாமூலர், கல்லாடர், நல்லந்துவனார், பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார் முதலிய சங்கப்புலவர் இந்நூலைக் குறித்துச் சிறப்பித்துச் செய்யுள் செய்தனரென்றால், இதன் சிறப்பை எடுத்து உரைக்க வல்லார் யார்? அன்றியும், கடைச்சங்கப் புலவரிலொருவரும், மணிமேகலை நூலாசிரியரும், சங்கத்திலரங்கேற்றுதற் பொருட்டு வரும் நூல்களிற் குற்றங் காணுந்தோறும் மனம்பொறாது அப்பிழையைக் கேட்கும்படி நேர்ந்த தம் தலைவிதியை மிகநொந்து தமது தலையிலறைந்து கொண்டே வருகையால் எப்பொழுதும் தலை புண்பட்டுச் சீயோடிருக்கிற காரணம்பற்றி 'சீத்தலைச் சாத்தனார்' என்று பெயர்பெற்றவருமாகிய மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனார், இத்திருக்குறளைக் கேட்டபொழுது, இவ்வொரு நூலுமே யாதொரு குற்றமுமில்லா திருந்ததென்று மிக உவந்து "மும்மலையு முந்நாடு முந்நதியு முப்பதியு, மும்முரசு முத்தமிழு முக்கொடியு-மும்மாவுந், தாமுடைய மன்னர் தடமுடிமேல் தாரன்றோ, பாமுறைதேர் வள்ளுவர் முப்பால்" என்று கொண்டாடிப் பாடினர். இம்மகிமை, அவருடனிருந்த மருத்துவன் தாமோதரனார் இந்நூலைச் சிறப்பித்து "சீந்திநீர்க் கண்டந் தெறிசுக்குத் தேனளாய், மோந்தபின் யார்க்குந் தலைக்குத்தில்—சாந்தி, மலைக்குத்து மால்யானை வள்ளுவர் முப்பாலால், தலைக்குத்துத் தீர்வு சாத்தற்கு" என்றதனால் தெரிகிறது. "பல்காற் பழகினுந் தெரியா வுளவேல், தொல்காப்பியந் திருவள்ளுவர் கோவையார், மூன்றினு முழங்கும்" எனப் பிற்காலத்தாரும் இதன் பெருமையை ஓதியிருத்தல் காண்க. "ஆலும் வேலும் பல்லுக்கு உறுதி, நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்கு உறுதி" (இதில் ஆல்-ஆலம் விழுது. வேல்-கருவேலங் கொம்பு. நால்-நாலடியார். இரண்டு-குறள்) என்ற பழமொழியையும் உணர்க.

இத்திருக்குறள் "நாலடி நான்மணி நானாற்ப தைந்திணை முப்

பால் கடுகங் கோவை பழமொழி மாமூலம்
இன்னிலைய காஞ்சியோ டேலாதியென்பவே
கைந்நிலையொ டாங் கீழ்க்கணக்கு"

எனக் கூறப்பட்ட சங்கமருவிய பதினேண்கீழ்க்கணக்குகளுள் ஒன்றுமென அறிக. பதினெண் கீழ்க்கணக்குக்களாவன:—௧. நாலடியார், ௨. நான்மணிக்கடிகை, [நானாற்பது =] ௩. இனியவை நாற்பது, ௪. இன்னா நாற்பது, ௫. கார்நாற்பது, களவழி நாற்பது. [நால்ஐந்திணை =] ௭. ஐந்திணையைம்பது, ௮. ஐந்திணையெழுபது, ௯. திணைமொழியைம்பது, ௧௦. திணைமாலை நூற்றைம்பது, ௧௧. முப்பால் [= திருக்குறள்], ௧௨. திரிகடுகம், ௧௩. கோவை [= ஆசாரக்கோவை], ௧௪. பழமொழி, ௧௫. மாமூலம், (சிறுபஞ்சமூலம் =) ௧௬. காஞ்சி [= முதுமொழிக்காஞ்சி],

௧எ. ஏலாதி, ௧அ. கைந்நிலை என்பன. ('நானூற்பது' என்பதிலுள்ள நால் என்பதை 'ஐந்திணை' என்பதனோடுங் கூட்டுக; கூட்டவே, 'நால்ஐந்திணை' என்பது - ஐந்திணைப் பொருளுணர்த்தும் ஐந்திணையைம்பது முதலிய நான்கு நூல்களின்மேல் நிற்கும்.)

கீழ்க்கணக்கு, மேற்கணக்கு என இருவகை; அவற்றில், மேற்கணக்காவது-வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, மருட்பா என்னும் ஐவகைப்பாக்களாலும் நாற்பது முதல் ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பதாக வருவது: கீழ்க்கணக்காவது-அறம்பொருளின்பங்களைப் பற்றிய வெண்பாக்களினாலும் வெண்பாவினினங்களாலும் அத்தொகைபட வருவது; இதனை பன்னிருபாட்டியற் சூத்திரங்களால் அறிக. மிக்க அடிகளையுடைய பலவகைப்பாக்களால் வருவதுபற்றி மேற்கணக் கென்றும், குறைந்த அடிகளையுடைய ஒருவகைப்பாவால் வருவது பற்றிக் கீழ்கணக் கென்றுங் காரணக்குறி யமைந்தன வென உணர்க.

திருக்குறளின் பெயர்கள்:—(1) திருக்குறள், (2) முப்பால், (3) பொய்யாமொழி, (4) வாயுறைவாழ்த்து, (5) உத்தரவேதம், (6) தெய்வ நூல், (7) திருவள்ளுவர், (8) தமிழ்மறை, (9) பொதுமறை, (10) திருவள்ளுவப்பயன், (11)பொருளுரை, (12) முதுமொழி என்பன.

திருக்குறள் என்ற பெயர்க்குக்காரணம்:—(1) **திருக்குறள்**-சிறந்த குறள் வெண்பாக்களினா லாகிய நூல்; அடையடுத்த ஆகுபெயர். கலிப்பாவினாலாகிய நூல் கலியெனவழங்குதல் போல குறட் பாவினாலாகிய நூல் குறள்என வழங்குகின்றது. (2) **முப்பால்**-அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என்னும் மூன்று பால்களையுடைய நூல்: பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை; பால்-பகுப்பு. (3) **பொய்யாமொழி**-பொய்யில்லாத சொற்களையுடைய நூல்: உண்மைப் பொருளை யுணர்த்தும் நூல்; பயன்விளைவிலே தவறாத நூல். "பொய்ப்பால பொய்யேயாய்ப்போயின பொய்யல்லாத, மெய்ப்பால மெய்யாய்விளங்கினவே-முப்பாலின், தெய்வத் திருவள்ளுவர் செப்பிய குறளால், வையத்து வாழ்வார் மனத்து" என்றதனால், இந்நூலின் மெய்யுணர்வுபயத்தற்சிறப்பை அறிக. பொய்யாமொழியென்பது-நூலுக்கு, அடையடுத்த கருவியாகுபெயர். (4)**வாயுறைவாழ்த்து**—வாயுறை-மருந்து, வாழ்த்து-வாழ்வித்தல்; உடம்புக்கு உறுதிசெய்யும் மருந்து போல, உயிர்க்கு உறுதிசெய்து உலகத்தை வாழ்விக்கும்நூலென்க: நீதிகளை வற்புறுத்துக்கூறுவ தென்றவாறு. "சிந்தைக்கினிய செவிக்கினிய வாய்க்கினிய, வந்த விருவினைக்கு மாமருந்து-முந்திய, நன்னெறி நாமறிய நாப்புலமை வள்ளுவனார், நன்னிய வின்குறள் வெண்பா" என்ற பாடலில் இந்நூலை மருந்தென்றவாறு உணர்க. "வாயுறைவாழ்த்தே வயங்காடின், வேம்புங் கடுவும் போல வெஞ்சொல், தாங்குதலின்றி வழிநனி பயக்குமென்று, ஓம்படைக்கிளவியின் வாயுறுத் தற்றே" என்றார் தொல்காப்பியனார். 'வாய்-வாய்மொழி, உறை-மருந்து: வாயுறை யென்பது-சொல்மருந்தெனப் பண்புத்தொகையாம். இனி, வாய்க்கண் தோன்றிய

மருந்து என வேற்றுமைத்தொகையுமாம். மருந்து போறலின், மருந்தாயிற்று' என்றது, தொல்காப்பியவுரை (5) உத்தரவேதம்-வடமொழி வேதத்தின்பின் தோன்றிய வேதம்; வேதத்தின் பிற்பகுதியெனப்படுகிற உபநிஷத்துக்களின் கருத்து அமைந்தது. (6) தெய்வநூல்-தெய்வத் தன்மையுடைய நூல்; சங்கமேறியது. (7) திருவள்ளுவர்-திருவள்ளுவராற் செய்யப்பட்ட நூல் ஆசிரியர் பெயர் நூலை யுணர்த்தினமையால், கருத்தாவாகுபெயர். "வள்ளுவர் தொல்காப்பியமே", "தொல்காப்பியந் திருவள்ளுவர் கோவையார்" என்பன காண்க. (8)தமிழ்மறை-தமிழ் வேதம்; வடமொழிவேதத்தின் பொருளைத் தமிழில் உரைத்தது. வடமொழியில் வேதம்போலத் தமிழ்மொழியில் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் சிறந்த பிரமாணமாக யாவராலும் அங்கீகரிக்கப்படுவது; "ஓதற் கெளிதா யுணர்தற் கரிதாகி, வேதப்பொருளாய் மிகவிளங்கித்-தீதற்ரோர், உள்ளுதொ றுள்ளுதொ றுள்ள முருக்குமே, வள்ளுவர் வாய்மொழி மாண்பு" எனவும், "வேதப்பொருளை விரகால் விரித்துலகோர், ஓதத்தமிழா லுரைசெய்தார்-ஆதலால், உள்ளுநருள்ளும் பொருளெல்லா முண்டென்ப, வள்ளுவர் வாய்மொழிமாட்டு" எனவும், "அற முப்பத் தெட்டுப் பொரு ளெழுபதுஇன்பத், திற மிருபத்தைந்தாற்றெளிய-முறைமையால், வேத விழுப்பொருளை வெண்குறளால் வள்ளுவனு, ரோத வழுக்கற்ற நூலகு" எனவும் கூறியன காண்க. (9) பொதுமறை-வடமொழி வேதம்போ லன்றி எல்லாச்சாதியார்க்கும் எல்லாச் சமயத்தார்க்கும் பொதுவான வேதம்; "செய்யா மொழிக்குந் திருவள்ளுவர், மொழிந்த, பொய்யா மொழிக்கும் பொருளொன்றே-செய்யா, அதற் குரிய ரந்தணரே யாராயி னேனை, இதற்குரிய ரல்லாதா ரில்'' எனவும், "அருமறைக, ளைந்துஞ் சமயநூலாரும் நம் வள்ளுவனார், புந்தி மொழிந்த பொருள்'' எனவும் கூறியன காண்க. 'எல்லாநூல்களினும் நல்லன எடுத்து எல்லார்க்கும் பொதுப்படக்கூறுதல் இவர்க்கு இயல்பு' என்பர், பரிமேலழகரும். (10) திருவள்ளுவப்பயன்-திருவள்ளுவராற் செய்யப்பட்டதும் "அறம் பொருளின்பம் வீடடைதல் நூற்பயனே" என்றபடி எல்லார்க்கும் எல்லாப் பயனையும் அளிப்பது மான தொரு நூல். "அறனறிந்தோம் ஆன்ற பொருளறிந்தோம் அன்பின், திறனறிந்தோம் வீடு தெளிந்தோம்-மறனெறிந்த, வாளார் நெடுமாற! வள்ளுவனார் தம்வாயாற் கேளாதன வெல்லாங் கேட்டு" என்றதனாலும், இந்நூல் நான்கு உறுதிப் பொருள்களையும் உணர்த்துதலை அறிக. "எல்லாப்பொருளு மிதன்பா லுளஇதன்பா, லில்லாத வெப்பொருளு மில்லையால்-சொல்லாற், பரந்த பாவாலென் பயன் வள்ளுவனார், சுரந்தபாவையத் துணை'' என்றதும் காண்க. (நச்சினார்க்கினியர் முதலிய உரையாசிரியர்களும், திருக்குறளை 'திருவள்ளுவப் பயன்' என்பர்,) (11) பொருளுரை-பொருள்நிரம்பிய சொல். கபிலர், பெரிய பனைமரத்தின் சாயையும் தன்னுள் அடக்கிக் காட்டுஞ் சிறு புல்நுனிநீரையும்; பரணரும் பொன்முடியாரும், இரண்டு அடிகளால் உலக முழுதையுந் தாவியளந்த திருமாலின் வாமநவடிவத்தை

யும் இந்நூலுக்கு உவமை கூறியதனால், இந்நூற்பாக்கள் சூத்திரம் போலச் சில்வகையெழுத்திற் பல்வகைப்பொருளைச் செவ்வனே செறித்து இனிதுவிளக்கித் திட்பநுட்பஞ் சிறந்தனவாதல். விளங்கும். ''பரந்த பொருளெல்லாம் பாரறிய வேறு, தெரிந்து திறந்தொறுஞ் சேரச்-சுருங்கிய, சொல்லால் விரித்துப் பொருள்விளங்கச் சொல்லுதல், வல்லா ரார் வள்ளுவரல்லால்'' என்றதும்காண்க. (12) முதுமொழி-பழமையான சொல். பின்னிரண்டடியில் ஒருகுறளையும் முன்னிரண்டடியில் அக்குறளின் நீதிக்குத் திருஷ்டாந்தமாக ஒரு சரித்திரத்தையும் இடையில் 'சோமேசா' எனச் சிவபிரான்பெயர் முன்னிலையையும் அமைத்துப் பாடப்பெற்றதாகிய 'சோமேசர் முதுமொழிவெண்பா' என்றநூலின் பெயரில் 'முதுமொழி' என்ற தொடர் திருக்குறளின்மேல் நிற்றல் காண்க.

இங்கன் முப்பால் முதலிய சிறப்புப்பெயர்பெற்ற இத்திருக்குறள் இன்னநூலின்வழியே தோன்றியதென்று கொள்ள இடமில்லாமையால், முதநூலின்பாற்படு மென்பர். இனி, தருமசாஸ்திரம் அர்த்தசாஸ்திரம் காமசாஸ்திரம் முதலியவற்றின் கருத்தைத் தழுவியது இந்நூலென்பதை நோக்குமிடத்து வழிநூலெனக் கொள்ளுதலே பொருந்தும். ''எல்லா நூல்களினும் நல்லன எடுத்து எல்லார்க்கும் பொதுப்படக்கூறுதல் இவர்க்கு இயல்பு'' ''வியாழவெள்ளிகள் துணிபு தொகுத்துப் பின் நீதிநூலுடையார் கூறியவாறு கூறுகின்றமையின்'', ''ஈண்டுப்பிரிவினை வடநூன்மதம்பற்றிச் செலவு ஆற்றாமை விதுப்பு புலவி என நால்வகைத் தாக்கிக் கூறினார்'' எனப்பரிமேலழகர் கூறியன இங்குக் கருதத்தக்கன.

இந்தத் திருக்குறள், அறத்துப்பால் பொருட்பால் காமத்துப்பால் என மூன்றுபால்களையுடையது: புருஷார்த்தமாகிய அறம்பொருளின்பங்கள் மூன்றனையும் வழுவாதொழுகவே மோட்ச மடையலா மாதலால், அதற்காக வேறுபால்வகுத்துக்கூறவில்லை. அறத்துப்பால் (1) பாயிரம் (2) இல்லறவியல் (3) துறவறவியல், (4) ஊழ் என்றுநான்குபிரிவினையுடையது. இனி, ஒருசாரார் பிரமசரியம் காருகத்தியம் வானப்பிரத்தம் சந்நியாசம் என்னும் நால்வகை நிலையுள், பிரமசரியம் சீடனாய் நின்று ஓதுவதல்லது செய்வதுபிறிதின்மையின் அதனைப் புதல்வரைப்பெறுதல் என்பதனு ளடக்கிய, காருகத்தியம் இருபத்ததிகாரத்தானும், வானப்பிரத்தம் பத்ததிகாரத்தானும், சந்நியாசம் மூன்றதிகாரத்தானும், எல்லார்க்கும் பொதுவாகிய ஊழ் ஓரதிகாரத்தானுமாக இங்கன் பாயிரநான்கதிகாரங்களோடு சேர்த்து முப்பத்தெட்டதிகாரத்தால் அறத்துப்பாலை முடித்தா ரென்ப. (இவ்வாறான திருக்குறளின், பொருட்பால் காமத்துப்பால்களின் அதிகாரங்கள் முதலியனகுறித்து அவ்வப்பாலின் தொடக்கத்திற் கூறப்படும்.)

இத்திருக்குறள் திருவள்ளுவரால் வடநூற்பொருளை மேற்கொண்டு தமிழானோதப்படுகின்றமையான் அறத்துப்பால் பொருட்பால் காமத்துப்பால் எனப் பகுக்கப்பட்டன. தமிழ்முறையாற் பகுக்கப்பட்டுக் கூறப்புடின், புறம் அகம் என்று பகுத்துக்கொண்டு கூறப்பட்டிருக்குமென்ப.

இனி, தமிழிலும் 'அறம்பொருளின்பம்' என்று கூறப்படுவதுண்டு ஆதலால், அறத்துப்பால் பொருட்பால் காமத்துப்பால் என்று பகுத்துக் கொண்டு கூறினும், இந்நூல் தமிழ்முறையால்தான் கூறப்படுகின்றது என்றுவாதித்தாலும். "அறம்பொருளின்பமுயிரெச்சநான்கின், றிறந் தெரிந்து கூறப்படும்" என்னுங் குறளில் உபதைகளைப்பற்றிக் கூறியவை, ஆசிரியர் வடநூற்பொருளை மேற்கொண்டு கூறினரென்பதை வற்புறுத்தும். இந்நூல், தமிழிற்குப் பொருந்தக் கூறப்பட்டுள்ள தென்பதை "அகரமுதல" என்று அகரமுதலாகத்தொடங்கி "கூடி முயங் கப்பெறின்" என்று னகரவிறுதியால் முற்றியது குறிப்பிக்கும்.

இனி, கடவுள்வாழ்த்து, வான்சிறப்பு, நீத்தார்பெருமை, அறன்வலியுறுத்தல் என்ற நான்கதிகாரமும், பாயிரமாக அமையுமாறு என்னையோ எனின்?—இதற்கு ராவ்ஸாஹேப் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீ உ. வே. மு. இராகவய்யங்கார் ஸ்வாமிகள் தொல்காப்பியப்பொருளாதிகார வாராய்ச்சி யென்னும் நூலிற் கூறியிருப்பது வருமாறு:—"தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனார், தம்பெருநூற் றொடக்கத்தே கடவுள் வாழ்த்து, வான்சிறப்பு, நீத்தார் பெருமை, அறன் வலியுறுத்தல் என்ற நான்கதிகாரங்களைப் பாயிரமாகத்தனியே நிறுத்திக் கூறினரன்றோ? இங்ஙனம் இந் நான்கதிகாரங்களைமட்டும் பாயிரமாக வள்ளுவனார் தனியேகொண்டது எக்காரணம்பற்றி என்ற கேள்வி நெடுக நிகழ்ந்து வருவதுண்டு. இதற்குத்தக்க விடை இதுகாறும் பெறப்பட்டதில்லை. ஆயினும் தொல்காப்பியனார் கூறிய "கொடிநிலை கந்தழி" என்ற இச்சூத்திரம் அக்கேள்விக்கு ஏற்றவிடை தரவல்லதென்பதே என் கொள்கை. அஃதாவது-இச்சூத்திரத்திற் கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற மூன்றும் கடவுள்வாழ்த்தொடு வரும் என, உயர்பின் வழிவரும் ஒரு வினையொடுச்சொல்லைக் கடவுள்வாழ்த்துக்குக் கூறுதலால் அவ்வாழ்த்து முதற்கட்கூறுஞ் சிறப்புடைய தென்பதும், மற்றவை அதன்பின்னர் வைத்து வாழ்த்தப்படுதற்கு உரியவென்பதும் அறியத்தக்கன. இவற்றுட் 'கொடிநிலை' என்பது மேகத்தை உணர்த்தும்; கீழ்த்திசைக் கண்ணே நிலைபெறுதலுடையது, நீடனிலையுடையது என்பன இதன் பொருளாம்: [கொடி-கீழ்த்திசை.*] நச்சினார்க்கினியரும் இவ்விரு பொருள்களே பற்றிச் சூரியனுக்கு இப்பதத்தை இணக்குதல் காண்க. மேகவாகனனாகிய இந்திரனதுதிசை கிழக்காதலின் அத்திசையே மேகத்துக்கும் உரியதென்பதும், அங்குநின்றெழுந்த கொண்டல்களே உலக தாபந்தீரப் பெய்வன என்பதும் அறியத்தக்கன. குணக்கினின்று எழுவது பற்றியே மேகம் கொண்டலெனப் பெயர்பெற்றதென்க. "ஞாலம்வறந்தீரப் பெய்யக் குணக்கேர்பு - காலத்திற்றோன்றியகொண்மூப்போல்" என்பதனால்

கொடி-கீழ்த்திசையாதல், 'குன்றிவர்ந்து கொடிக்கொண்ட கோடையால்'(கஙo), 'கொடிமிசை மையறு மண்டிலம்'(கசக) எனவரும் கலித்தொகையடிகளானும், கொடிமுதா வீங்கிவற்றைக் கொண் டெண்ணுங்காலை' என்னுஞ் சினேந்திரமாலைத்தொடரானும் (௩எ) அறிக

(கலித். அஉ) கிழக்கிலெழும் கொண்டல்களே பெயலிற் சிறந்ததாதல் அறியப்படும், இவ்வாறன்றி மின்னற்கொடிக்கு நிலைக்களமாதல்பற்றி மேகம் 'கொடிநிலை' எனப்பட்டதெனினும் அமையும். இவற்றால், கொடிநிலை என்பது மேகத்தைக் குறிக்கவல்லதாதல் தெளியலாம். இரண்டாவது-கந்தழி என்பது: கந்து-பற்று, அழி-அழிவு; அஃதாவது-பற்றழிந்தார் ஆகிய நீத்தாரது தன்மை என்றபடியாம். மூன்றாவதான வள்ளி என்பது அறத்தைக் குறிக்கும். என்னை? அவ்வறம் சிறப்பாக வண்மைபற்றியே நிகழ்வதாகலின்; "ஈதலறம்" என்றார் ஔவையாரும். நச்சினார்க்கினியர் தங்கொள்கைக்கியையச் சந்திரனுக்கு இப்பதத்தை இணக்குமிடத்து, "வெண்கதிர் தேவர்க்கு அமிர்தம் வழங்கலான் வள்ளியென்பதூஉமாம்" என்று கூறுதலினின்று, வண்மையடியாகவே வள்ளி என்ற சொல் வழங்கியதென்பது அவர் கருத்தாதல் தெளியப்படும். படவே, வண்மையாகிய அறத்துக்குரியகடவுள் வள்ளியெனப்பட்டதென்க. இங்ஙனம் மேகம் நீத்தார் அறக்கடவுள் என்ற மூன்றும், முதற்கடவுளை முதலாகக்கொண்டு வாழ்த்தப்படுதலும் இப்பாடாண்பகுதியாம் என்பது, சூத்திரப்பொருளாதல் கண்டுகொள்க எனவே, வள்ளுவனார்கூறிய பாயிரமும் இவ்விலக்கணம்பற்றியே அமைந்ததென்பது விளக்கமாம்."

இனி, பாயிரமென்பது-கடவுள்வாழ்த்தும் சொலப்படு பொருளும் எய்தவுரைப்ப தாகும்; அவ்விலக்கணத்திற்கு ஏற்ப முதலதிகாரத்திற் கடவுள்வாழ்த்துக் கூறினார். இந்நூலுட் கூறப்படுவது அறமே யாதலாலும் அந்த அறத்தை வெளிப்படுத்தியவர் நீத்தாரேயாதலாலும் அந்நீத்தாரின் நல்லொழுக்கத்திற்குத் தான் துணையாயிருத்தலோடு கடவுள்தன்மையும் வாய்ந்திருப்பது வான் ஆதலாலும், கடவுள்வாழ்த்துக்குப்பின் வான்சிறப்பையும் நீத்தார்பெருமையையும் கூறி, அதன் பின்னர் அறன் வலியுறுத்தலைக் கூறினாரென்னலாம்: இந்நூலுள் அறம்பொருளின்பம் என்ற மூன்றும் கூறப்படாநிற்கக் கூறப்படும்பொருள் அறமொன்றே போலப் பாயிரத்தில் அறன்வலியுறுத்தலைமாத்திரம் கூறியது குன்றக் கூறலாகாதோ? எனின்,—இந்நூலாசிரியர் அறத்தொடுபொருந்திய பொருளின்பங்களையன்றி அறத்திற்கு மாறான பொருளின்பங்களை வேண்டாராதலாலும், "சிறப்புடைமரபின் பொருளும் இன்பமும், அறத்தின் வழிப்படூஉந் தோற்றம்போல" என்றபடி பொருளின்பங்கள் அறத்தின் வழிப்பட்டே நிற்பன ஆதலாலும், சொல்லப்படுபொருளைத் தொகுத்துக் கூறும் பாயிரத்தில் அறத்தினைக் கூறி, மற்றைப்பொருளின்பங்களைக் கூறாதது குன்றக்கூறலாகாதென்க.

இத்திருக்குறளுக்கு உரை செய்தவர்கள்-தருமர், மணக்குடியர், தாமத்தர், பரிதி, திருமலையர், மல்லர், கவிப்பெருமாள், காளிங்கர், நச்சர், பரிமேலழகர் எனப் பதின்மர். இதனை, "தருமர் மணக்குடியர், தாமத்தர் நச்சர், பரிதி பரிமேலழகர்—திருமலையர், மல்லர் கவிப்பெருமாள் காளிங்கர் வள்ளுவர்நூற்கு, எல்லையுரை செய்தா ரிவர்" என்ற செய்யுளி

னால் அறிக. 'மணக்குடியர்' என்ற பெயர் 'மணக்குடவர்' என்றும், 'மணக்குடையர்' என்றும் வழங்கும். இதில், 'நச்சர்' என்பது நச்சினார்க்கினியரையெனக் கொள்ளுதல், தகுதியுடையதாகத் தோன்றவில்லை; ஏனெனில்?—"பாற்கடல் போலப்பரந்த நன்னெறி" என்று தொடங்குகிற நச்சினார்க்கினியருரைச் சிறப்புப்பாயிரச்செய்யுளில் தொல்காப்பியம், பத்துப்பாட்டு, கலித்தொகை, சிந்தாமணி, குறுந்தொகையில் (பேராசிரியர் உரையெழுதாதுவிட்ட) இருபது பாட்டு என்னும் இவற்றிற்கு நச்சினார்க்கினியர் உரையெழுதினரெனக் கூறப்பட்டிருத்தலேயன்றி, திருக்குறளுக்கு உரையெழுதினரெனக் கூறப்படாமையாலென்க. "பாரத் தொல்காப்பியமும் பத்துப்பாட்டும் கலியும், ஆரக் குறுந்தொகையு ளைஞ்நான்கும்—சாரத், திருத்தகு மாமுனிசெய் சிந்தாமணியும், விருத்தி நச்சினார்க்கினியமே" என்றதும் காண்க. இப்பதின்மருரையுள்ளும் பின்னர் செய்யப்பட்டதும் மிகச்சிறந்ததும் பரிமேலழகருரையே யாதலின், அதுவே இக்காலத்து மேலாக வழங்கிவருகின்றது. அவ்வுரையாசிரியராகிய

பரிமேலழகர் வரலாறு.

இவர், தொண்டைநாட்டிற் சிறந்த காஞ்சீபுரத்திற் பிறந்தவர்: இது "திருக்காஞ்சிவாழ பரிமேலழகன், வள்ளுவனார்க்கு வழிகாட்டினான் தொண்டை மண்டலமே" என்ற தொண்டைமண்டல சதகத்தால் அறியப்படும். இவர் அந்நகரிலுள்ள ஸ்ரீ உலகளந்தப்பெருமாள்கோயில் அருச்சகபரம்பரையிற் சேர்ந்தவர். இதனை, "நீணிலமளந்தோன் றாடொழுமரபின்" என்ற இவர் உரைச்சிறப்புப்பாயிரத்தால் தெளியலாம். இவர் இளமையிலே வடமொழியில் தருக்கம் வியாகரணம் சாங்கியம் வேதாந்தம் முதலிய சாஸ்திரங்களைக் கரைகண்டு உணர்ந்து, தென்மொழியிலும் தொல்காப்பியம் முதலிய நூல்களிற் பல்காற்பயின்று புலவர்திலகராய்ப் புகழ்பெற்றிருந்தனர். இவர் திருக்குறளுரையையியற்றி யரங்கேற்றியதுகுறித்து வழங்குவதொரு வரலாறு வருமாறு:—புலவர் திலகரான பரிமேலழகர், தமதுபுலமை புலப்படுமாறு பெரியதோருரை யியற்றக்கருதி, அதற்குத் திருவள்ளுவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருக்குறளை ஏற்றதென நன்கு அறிந்து, முன்னரே அந்நூலுக்குத் தருமர் முதலியோர் ஒன்பதின்மர் இயற்றியுள்ள உரைகளை உற்று நோக்கி, அவற்றின்கண் உளவாய குற்றங்களைந்து குறைபெய்து சிறந்ததோருரை யியற்றி, அதனைப் பாண்டியனவைக்களத்து அரங்கேற்றச் சென்று, தமதுகருத்தை அரசனுக்கு அறிவிக்க, 'மற்றையோருரைக்கும் உமது உரைக்கும் உள்ள வாசி விளங்குமாறு அற்புதமொன்று காட்டுவீராயின் உமது உரை ஏற்றமுடையதாக அங்கீகரிக்கப்படும்' என வேந்தன் கூறியதற்கு, இவர் 'அங்ஙனமேஆகுக' எனச் சம்மதிக்க, அரசன் மற்றையுரைகள்போலன்றி நமதுஉரையே நூலாசிரியரது கருத்துக்கு இணங்கி ஏற்றமுடைய தென்பீராயின், நீர் இவ்வெண்கலப்பரியின்மேல் ஏறியிருந்து அரங்கேற்றுவீராக: அப்பொழுது, இப்பரி இடம்பெயர்ந்து இயங்கு

மாயின், நம் உரை மெய்யுரையாக மெச்சப்படும்' என்று தன்துசபையில் இருந்ததோர் வெண்கலக் குதிரையைக் காட்ட, இவர் அவ்வாறே அப் பரிமேலிருந்து தமது உரையை அரங்கேற்றின ரெனவும், அப்பொழுது அப்பரி இருப்பிடம்விட்டு இயங்கிய தெனவும், அதனால் இவர்க்கு'பரிமே லழகர்' எனச் சிறப்புப்பெயர் அமைந்த தெனவும் கூறுகின்றனர். (இப் பெயர், 'பரிமேலழகியார்' என்றும், 'பரிமேலழகரையன்' என்றும் வழங்கும்.) இவர் திருக்கோவையாரென்கிற சைவநூலினின்று இலக்கிய இலக்கண விஷயத்திற்கு மேற்கோள் எடுத்து ஆண்டமைபோல வன்றித் திருவாய்மொழியென்னும் வைஷ்ணவதிவ்வியப்பிரபந்தத்தினின்று தத் துவ விஷயத்திற்குப் பிரமாணமாக "அற்றது பற்றெனில், உற்றதுவீடு," "நன்று ஞானங் கடந்துபோய் நல்லிந்திரியமெல்லா நீத்து, ஒன்றாய்க் கிடந்த வரும்பெரும்பா ழுலப்பி லதனை யுணர்ந்துணர்ந்து, சென்றாங் கின்ப துன்பங்கள் செற்றுக் களைந்து பசையற்றால், அன்றே அப்போதே வீடும் அதுவே வீடுவீடாமே" என்ற பாசுரங்களை எடுத்துக்காட்டினமை யும், அரசனை இறையென்ற கடவுட்பெயராற் குறித்ததற்குத் திருவாய் மொழியிலிருந்து ஆதாரங் காட்டுமிடத்து, "திருவுடைமன்னரைக் காணில் திருமாலைக் கண்டேனே யென்னும்" என்று 'பெரியாரும்பணித் தார்' என்றதும், பிறநூலாசிரியர்களை அவ்வாறு 'பெரியார்' என்ற சொல் லால் எங்குங் குறியாமையும், "தாம்வீழ்வார் மென்றோட் டுயிலி னினிது கொல், தாமரைக்கண்ணா னுலகு" என்ற குறளில் நிரதிசயப்பேரின்பத் தைக் குறிக்கிற 'தாமரைக்கண்ணானுலகு' என்பதற்கு-'துறந்த யோகி கள் எய்துஞ் செங்கண்மாலுலகம்' என்று உரைகூறி, 'இந்திரனுலகென்று உரைப்பாருமுளர்: தாமரைக்கண்ணானென்பது அவனுக்குப் பெயரன் மையின், அஃது உரையன்மையறிக' எனப் பிறர்மதம்மறுத்ததும், "நீணிலங் கடந்தோன் தாள்தொழுமரபிற், 'பரிமேலழக னுரிமையி னுணர்ந்தே" என்ற பரிபாடலுரைச் சிறப்புப் பாயிரமும், இதற்குஎற்ப இவரைக் காஞ்சீபுரத்து உலகளந்தபெருமாள் கோயில்அர்ச்சகர்மரபின ரென்பதும், "மடியிலாமன்னவன்" என்றகுறளில் 'அடியளந்தான்' என் பதற்கு 'தன் அடியளவானே எல்லாவுலகையும் அளந்த இறைவன்' என உரைகூறியதும் இவர் வைணவரென்பதை வற்புறுத்தும்.

இவ்வுரைச் சிறப்பை

"திருத்தகுசீர்த் தெய்வத் திருவள்ளுவர்தங்
கருத்தமைதி தானே கருதி—விரித்துரைத்தான்
பன்னு தமிழ்சேர் பரிமே லழகனெனும்
மன்னு முயர்நாமன் வந்து"

"பாலெல்லாம் நல்லாவின் பாலாமோ பாரிலுள்ள
நூலெல்லாம் வள்ளுவர்செய் நூலாமோ—நூலிற்
பரித்தவுரை யெல்லாம் பரிமே லழகன்
தெரித்தவுரை யாமோ தெளி"

தெய்வப் புலமைத் திருவள் ளுவர்குறளில்
உய்விக்கு நூலெல்லா முள்ளதெனச்—செய்வித்தான்
தத்துவமெல் லாமுடம்பிற் றந்துணர்வார் போலுலக
மொத்தபரி மேலழக னோர்ந்து.

"திருந்திய தமிழிற் றெய்வப் புலமை
அருந்திறல் வள்ளுவ னய்ந்துதன் வாக்கால்
அறம்பொரு ளின்பம் வீடென நான்கின்
திறந்தெரிந் துரைத்த செவ்விழுப்பாலுக்கு
ஒருரையன்றி யொன்பது சென்றும்
ஐயுற வாகக் கைபுறு காலை
வள்ளுவன் மீளவும் வந்துதித் துலகோர்க்கு
உள்ளிய பொருளை யுரைத்தன னென்ன
எழுத்து முதல் இலக்கண வகையும்
வழுத்தில் வேதாகம வகையதன் பயனும்
தங்கிய குறட்பாத் தமிழ்மனு நூலிற்கு
இதுவே யுரையென் றியாவரும் வியப்பப்
பொழிப்பக லத்தொடு நுட்ப வெச்ச
விழுப்பொருள் தோன்ற விரித்தினி துரைத்தான்
வடநூற் றுறையுந் தென்றிசைத் தமிழும்
விதிமுறை பயின்ற நெறியறி புலவன்
அன்பருள் நாணொப் புரவுகண் ணோட்டம்
நன்றறி வாய்மை நற்றவ முடையோன்
இத்தகையன்றி யீச னருளால்
உய்த்துணர் வுடையவோ ருண்மை யாளன்
பரிமே லழக னெனப்பெயர் படைத்துத்
தரைமே லுதித்த தலைமை யோனே."

"வள்ளுவர்சீ ரன்பர்மொழி வாசகந்தொல் காப்பியமே
தெள்ளுபரி மேலழகர் செய்தவுரை—ஒள்ளியசீர்த்
தொண்டர் புராணந் தொகுசித்தி யோராறுந்
தண்டமிழின் மேலாந் தரம்"

என்ற பழஞ்செய்யுட்கள் தெரிவிக்கும்.

காலம்:—இவர் காமத்துப்பாலின் முதலில் 'இச்சிறப்புப்பற்றி வட நூலுட் போசராசனும்.........இதனையே மிகுத்துக்கூறினான்' என்று போசராசனை மேற்கோள்காட்டியிருத்தலால், இவர்காலம் போஜராஜன் காலத்துக்குப் பின் என்பது தெளிவாம். போஜராஜன்காலம் 11-ஆம்நூற்றாண்டென்பர். மேற்காட்டிய பாடல்களுள் "வள்ளுவர்சீர்"என்றபாடல் உமாபதிசிவாசாரியார் செய்ததென்பது நிச்சயமானால், அவர்பதினூன்காம்

நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்தவரென்பது திண்ணமாதலால், இவர் பதினோராம் நூற்றாண்டிற்கும், பதினான்காம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தவரென்பது, தேற்றம். சிலாசாசனவாராய்ச்சியாலும் மற்றும் சிலகாரணத்தாலும் சேனாவரையருடைய சமகாலத்தவரும், அவருக்குப் பிராயத்தினாற் சிறிது குறைந்தவருமாகி கி. பி. 1272-இல் வாழ்ந்திருந்தவர் இவரென்று லெக்ஸிகன்தலைமைப்பண்டிதர் மு. ராகவய்யங்கார்ஸ்வாமிகள் சாஸனத்தமிழ்க்கவிசரிதம் என்ற நூலில்எழுதியுள்ளார்.

எட்டுத்தொகையுள் ஒன்றான பரிபாடலுக்கு இவர் உரையெழுதியுள்ளார். திருமுருகாற்றுப்படைக்குப் பரிமேலழகருரை யென ஒருரை வழங்குகிறது: அது திருக்குறள் பரிமேலழகருரைநடையினும் மிக்க வேறுபாடு உடையது; ஆதலின் அது இவர் செய்த தன்றென்பர்.

குடிமையென்ற அதிகாரத்தில் "பழங்குடி" என்ற இடத்தில் 'தொன்று தொட்டு வருதல்-சேர சோழ பாண்டியர் என்றாற்போலப் படைப்புக்காலந் தொடங்கி மேம்பட்டுவருதல்' என்று இவர் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்களைச் சிறப்பித்துக் கூறியிருத்தலால், இவர்க்கு உள்ள தேசாபிமானமும், பாஷாபிமானமும், ராஜாபிமானமும் வெளியாம்.

இந்தப் பரிமேலழகருடைய உரைநடை, செய்யுளுக்குப் *பொழிப்புரையாக அமைந்துள்ளது; ஓரதிகாரத்திற்கும் மற்றோரதிகாரத்திற்குமுள்ள இயைபை எடுத்துக்காட்டுவது; ஒவ்வோரதிகாரத்துமுள்ளபத்துப் பாடல்களும் இன்னஇன்ன பொருளன என்று சில இடத்துத் தொகுத்தும், சிலவிடத்துத் தனிப்படவும் எடுத்துக்காட்டுவது; பதசாரத்தை விளக்கிச் செல்வது; பண்டையநூல்களின் சொற்பொருளை ஆங்காங்குத் தழுவியெழுதப்படுவது; வேறுபொருள் தக்கதாயின் அதனை எடுத்துக் காட்டுவதோடு தகாதாயின் அதனைக் காரணங்காட்டி மறுப்பது: நுண்ணிய இலக்கணப்பொருளைத் தெரிவிப்பது; பலஅரிய வடநூற் பொருள்களைத் தமிழர் உணருமாறு தெள்ளிய இனியநடையிற் றெரிப்பது; கற்போர்க்கு விளங்கும் பொருட்டு ஔவையுண்டநெல்லிக்கனி இந்திரன்பிரமனை வயந்துபெருமை யிழந்தமை என்றாற்போன்ற சரிதைகளைஉதாரணமாகக் கொண்டது; நுண்ணிதாராய்ந்து செல்வதால், மதிநுட்பமுடையவர்க்கே எளிதில் விளங்குவது.

திருக்குறளுக்கு இவர் செய்த இவ்வுரை 'பரிமேலழகியார்விருத்தி' என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டதென்று ஏட்டுப்பிரதிகளினால்தெரிகிறது.

---

* அப்பொழிப்புரை, இடையிடையே பதங்களையமைத்து, பதவுரையாக இப்பதிப்பில் அச்சிடப்பட் டிருக்கிறது.

அறத்துப்பாலின் இயல் அதிகாரம் என்பவற்றின்

அட்டவணை.

பாயிரம்.

இல்லறவியல்

துறவறவியல்.

திருக்குறள்.

'திரு' என்பது, சிறப்புப்பொருளுணர்த்தும். சிறுமையுணர்த்துங் குறுமை என்ற பண்படியாப்பிறந்த குறள் என்ற பெயர் - வெண்பாவிற் சிறுமையையுடையதாகிய இரண்டடிப்பாவை உணர்த்தும்: இது கருவியாகுபெயராய், அக் * குறள்வெண்பாவாலாகிய நூலை உணர்த்தி, இந்நூற்குக் காரணப் பெயராயிற்று.

தொல்காப்பியத்திற் செய்யுளியலில் ஆசிரியர், பா நான்கென்றும் அவற்றை அறம்பொருளின்பத்தாற் கூறுகவென்றுங் கூறி, பின்பு அம்மை முதலிய எட்டும் [அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்பன] தொடர்நிலைச்செய்யுட்கு இலக்கண மென்று கூறுகின்ற இடத்து, "வனப்பியல்தானே வகுக்குங் காலைச், சின்மென் மொழியால் தாய பனுவலோடு, அம்மை தானே அடிநிமிர் பின்றே" என்ற சூத்திரத்தால், சிலவாய மெல்லியவாய சொல்லோடும் இடையிட்டு வந்த பனுவலிலக்கணத்தோடும் அடிநிமிர்வில்லது அம்மையாம்' என்று கூறினமையின், இந்நூல் அங்கனங்கூறிய அம்மையா மென்று உணர்க. இன்னும் அச்சூத்திரவுரையில், பேராசிரியர், 'அடிநிமிராது என்றது, ஐந்தடியின் ஏறாது என்றவாறு. தாயபனுவலோடு என்றது, அறம்பொருளின்ப மென்னும் மூன்றற்கும் இலக்கணஞ் சொல்லுப: வேறு இடையிடை அவை யன்றியுந் தாய்ச்செல்வது என்றவாறு: அஃதாவது-பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என உணர்க. அதனுள் இரண்டடியானும் ஐந்தடியானும் ஒரோசெய்யுள் வந்தவாறும், அவை சிலவாய மெல்லிய சொற்களான் வந்தவாறும், அறம்பொருளின்பமென அவற்றுக்கு இலக்கணங்கூறிய பாட்டுப் பயின்றுவருமாறும், கார்நாற்பது களவழிநாற்பது முதலாயின வந்தவாறுங் கண்டுகொள்க' என்றதும் அறியற்பாலது.

---

* குறள் வெண்பாவாவது-இரண்டு அடியாய், ஈற்றடி முச்சீரடியாகவும் மற்றையடி நாற்சீரடியாகவும் வரப்பெற்று, காய்ச்சீரும் அகவற்சீரும் வெண்சீர்வெண்டளையும் இயற்சீர்வெண்டளையுங் கொண்டு, மற்றைச்சீருந் தளையும் பெறாமல், காசு பிறப்பு நாள் மலர் என்னும் வாய்பாடுகளில் ஒன்றால் முடிந்து, ஒருவிகற்பத்தாலாயினும் இருவிகற்பத்தாலாயினும் வருவதாம். [அகவற்சீர் என்றது-ஈரசைச் சீர்களை. வெண்சீர் வெண்டளையாவது-காய்முன் நேர் வருவது: இயற்சீர்வெண்டளையாவது - மாமுன் நிரையும், விளமுன் நேரும் வருவது; "காய்முன் நேரும் மாமுன் நிரையும், விளமுன் நேரும் வருவது வெண்டளை." ஒருவிகற்பமாவது - ஓர் எதுகையாய் வருவது; இரு விகற்பமாவது-இரண்டு எதுகை வருவது.]

திருக்குறள்

பரிமேலழகருரை.

அறத்துப்பால்.

உரைப்பாயிரம்.

இந்திரன் முதலிய இறைவர் பதங்களும் அந்தமிலின்பத்து அழிவில் வீடும் நெறியறிந்து எய்துதற்கு உரிய மாந்தர்க்கு உறுதியென உயர்ந்தோரான் எடுக்கப்பட்ட பொருள் நான்கு; அவை-அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பன: அவற்றுள், வீடென்பது - * சிந்தையும்மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத் தாகலின், துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்படுவதல்லது, இலக்கணவகையாற் கூறப்படாமையின், நூல்களாற் கூறப்படுவன, ஏனை மூன்றுமேயாம். அவற்றுள், அறமாவது-மனு முதலிய நூல்களில் விதித்தன செய்தலும், விலக்கியன ஒழிதலுமாம்; அஃது-ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டம் என மூவகைப்படும். அவற்றுள், ஒழுக்கமாவது-அந்தணர் முதலிய வருணத்தார் தத் தமக்கு விதிக்கப்பட்ட பிரமசரியம் முதலிய நிலைகளில் நின்று அவற்றிற்கு ஓதிய அறங்களின் வழுவாது ஒழுகுதல்; வழக்காவது-ஒருபொருளைத் தனித்தனியே எனது எனது என்றிருப்பார் அது காரணமாகத் தம்முள் மாறுபட்டு அப்பொருள்மேற் சொல்வது; அது-கடன்கோடல்முதற் பதினெட்டுப் பதத்ததாம்; தண்டமாவது-அவ்வொழுக்கநெறியினும் வழக்குநெறியினும்வழீஇயினாரை அந்நெறிநிறுத்தற்பொருட்டு† ஒப்பநாடி அதற்குத்தக ஒறுத்தல். இவற்றுள், வழக்குந் தண்டமும் உலகநெறி நிறுத்தற் பயத்தவாவது அல்லது ஒழுக்கம்போல மக்களுயிர்க்கு உறுதிபயத்தற் சிறப்பில வாகலானும், அவைதாம் நூலானேயன்றி உணர்வு மிகுதியானுந் தேயவியற்கையானும் அறியப்படுதலானும், அவற்றை ஒழித்து, ஈண்டுத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரால், சிறப்புடைய ஒழுக்கமே அறம் என எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. அதுதான் நால்வகை நிலைத்தாய்

---

* தொல்காப்பியச்சிறப்புப்பாயிர வுரையில் நச்சினார்க்கினியர் 'வீடு கூறாரோ வெனின்?—அகத்தியனாரும் தொல்காப்பியனாரும் வீடுபேற்றிற்கு நிமித்தம் கூறுதலன்றி வீட்டின்தன்மை தமிழாற் கூறா ரென்றுணர்க: அஃது, "அந்நிலை மருங்கி னறமுத லாகிய, மும்முதற் பொருட்கு முரிய வென்ப" என்பதனான் உணர்க. இக்கருத்தானே வள்ளுவநாயனாரும் முப்பாலாகக்கூறி மெய்யுணர்தலான் வீடுபேற்றிற்கு நிமித்தங் கூறினார்' என உரைத்ததனால், நச்சினார்க்கினியரது கருத்து இவ்விஷயத்தில் வேறாதல் விளங்கும். தொல்காப்பியப் பொருளதிகார வுரைத் தொடக்கத்தில் 'இந்நிலையாமையானும் இவற்றானும் வீட்டிற்குக் காரணங் கூறினார்' என்றதுங் காண்க.

† புறநா—10.

வருணந்தோறும் வேறுபாடு உடைமையின், சிறுபான்மையாகிய அச்சிறப்பியல்புகளொழித்து, எல்லார்க்கும் ஒத்தலின் பெரும்பான்மையாகிய பொதுவியல்பு பற்றி, இல்லறம் துறவறம் என் இருவகைநிலையாற் கூறப்பட்டது; அவற்றுள், இல்லறமாவது-இல்வாழ்க்கை நிலைக்குச் சொல்லுகின்ற நெறிக்கண் நின்று அதற்குத் துணையாகிய கற்புடை மனைவியோடுஞ் செய்யப்படுவது ஆதலின், அதனை முதற்கண் கூறுவான் தொடங்கி, எடுத்துக்கொண்ட இலக்கியம் இனிது முடிதற்பொருட்டுக் கடவுள்வாழ்த்துக் கூறுகின்றார்.

(குறிப்புரை.) அறத்துப்பால்-தருமத்தையுணர்த்தும்பாகம்; இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகை. இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்கள்-போகஸ்தானங்கள்; இறையவர்-தேவர்கள், பதம்-இடம். அந்தமில் இன்பத்து அழிவுஇல் வீடு-நலமந்தமில்லதோர் நாடு; அந்தம்-முடிவு; அந்தம்இல் இன்பம்-எல்லையில்லாத இன்பம். எய்துதல்-அடைதல். மாந்தர்-மனிதர். உறுதி-நிலையான நன்மை; உறுதிதருவதனை 'உறுதி' என்றது-காரியவாகுபெயர். பொருள்-புருஷார்த்தம்; ஜீவனால் வேண்டப்படும் பயன். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்பவற்றை, முறையே, வடநூலார், தருமம் அர்த்தம் காமம் மோக்ஷம் என்பர். சிந்தையும் மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத்து-மனத்திற்கும் வாக்கிற்கும் எட்டாத தன்மையது. நூல்-சாஸ்திரம். அறம்-(இன்னது செய்யத் தக்கது என நூல்களினால்) வரையறுக்கப்பட்டது: அறு-பகுதி, அம்-செய்யப்படுபொருள் விகுதி; இதற்கு எதிர்மொழி-மறம்: அதருமம்; அதற்கு-(இன்னது செய்யத்தகாதது என நூல்களினால்) மறுக்கப்பட்டதென்பது பொருள். ஒழுக்கம் வழக்கு தண்டம் என்பவற்றை, வடநூலார், முறையே, ஆசாரம் வியவகாரம் பிராயச்சித்தம் என்பர். அந்தணர்-பிராமணர். வருணம்-சாதி. 'முதலிய' என்றதனால், க்ஷத்திரியர் வைசியர் சூத்திரர் முதலியோரைக் கொள்க. பிரமசரியம்-ஆசிரியனிடத்து ஓதிக் கற்று விரதங்காத்து விவாகமின்றியிருக்கும் நிலை; நிலை-ஆச்சிரமம். 'முதலிய' என்றதனால், கிருகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்நியாசம் என்பன கொள்க. கிருகஸ்தம்-இல்லறத்திற் கூடி வாழும் நிலை. வானப்பிரஸ்தம்-இல்லந்துறந்து மனைவியோடாயினும் தனித்தாயினும் வனத்தில் தவஞ்செய்யும் நிலை. சந்நியாசம்-முற்றத் துறந்த நிலை. கடன்கோடல் முதற் பதினெட்டுப் பதத்தது-கடன்வாங்குதல், அடைக்கலமாகப்பொருளை வைத்தல், உடையனல்லாதவன் விற்றல், கூடிமேம்படுதல், கொடுத்ததை மீண்டுங்கொடாமை, கூலிகொடாமை, கட்டுப்பாடுகடத்தல், விற்றுங்கொண்டும் உள்ளம் ஒப்பாமை, ஒப்பிப் பணிசெய்யாமை, எல்லை வழக்கு, சொற்கொடுமை, தண்டக்கொடுமை, திருடு, வன்செய்கை, மாதரைக் கவர்தல், மாதர் ஆடவர்தருமம், தாயபாகம், சூது எனப் பதினெட்டுவகையது. வழீஇயினார்-தவறிநடந்தவர். ஒப்பநாடி-பக்ஷபாதமில்லாமல் ஆராய்ந்து. ஒப்ப-சமமாக, நடுநிலைமையாக. அதற்குத் தக ஒறுத்தல்-அந்தக் குற்றத்திற்குத் தக்கபடி தண்டித்தல். உலகநெறி நிறுத்தற்பயத்த

ஆவது அல்லது-இவ்வுலகவழியிலே உயிர்களை நிலைநிறுத்துதலாகிய பிரயோசனத்தைக் கொண்டிருப்பனவாவது அல்லாமல். உறுதிபயத்தற் சிறப்பில-நன்மைதருஞ் சிறப்பை யுடையனவல்ல. தேய இயற்கை-நாட்டுநடத்தை. ஈண்டு-இங்கே. புலமை-அறிவு. முதற்கண்-முதலில். கூறுவான்-சொல்ல. இலக்கியம்-லக்ஷ்யம்.

அறஞ்செய்தற்குஉரிய இருவகைநிலையுள் இல்வாழ்க்கைநிலை மூந்தியதாதலின் முன்பும், அஃனத் துறக்குமநிலை பிந்தியதாதலின் அதன் பின்பும் வைக்கப்பட்டன வென்க.

“மூன்றுறுப்படக்கிய தன்மைத்தாயின், தோன்றுமொழிப் புலவரது பிண்டமென்ப” என்னுந் தொல்காப்பியத்துச் செய்யுளியற் சூத்திரத்தின்படி, திருக்குறள் பால் இயல் அதிகாரம் என்னும் மூன்று உறுப்புக்களையும் அடக்கியதொரு பிண்டமா மென்று உணர்க.

பாயிரம்.

முதல் அதிகாரம்—கடவுள் வாழ்த்து

அஃதாவது-கவி தான் வழிபடுகடவுளையாதல் எடுத்துக்கொண்ட பொருட்கு ஏற்புடைக்கடவுளையாதல் வாழ்த்துதல்; அவற்றுள், இவ் வாழ்த்து-ஏற்புடைக்கடவுளை யென அறிக: என்னை?—சத்துவம் முதலியகுணங்களான் மூன்றாகிய உறுதிப்பொருட்கு அவற்றான் மூவராகிய முதற்கடவுளரோடு இயைபு உண்டாகலான், அம்மூன்றுபொருளையுங் கூறலுற்றார்க்கு அம்மூவரையும் வாழ்த்துதல் முறைமை யாகலின், இவ்வாழ்த்து அம்மூவர்க்கும் பொதுப்படக் கூறினாரென உணர்க.

(கு-ரை.) கடவுளை ‘வாழ்க’ என்று வாழ்த்தாமையால் இதற்குக் கடவுள் வாழ்த்து என்ற பெயர் எவ்வாறு ஏற்கும்? எனின்,—நாஸ்திகர்மிக்க இந்நாட்டில் ‘கடவுள்ஒருவர் உளர்: அவரை வணங்க வேணும்’ என்று கடவுள்வாழ்ச்சியை நிலைநாட்டிக் கூறுவதால் கடவுள் வாழ்த்து எனப் பெயர் பெற்றது. வழிபடுகடவுள் - குலதெய்வமாகக் கொண்டு ஆராதிக்கப்படுகிற கடவுள்; வைஷ்ணவர்க்கு விஷ்ணுவும், சைவர்க்குச் சிவனும், ஜைநர்க்கு ஜிநனும், பௌத்தர்க்குப் புத்தனும் போல்வன. எடுத்துக்கொண்ட பொருட்கு ஏற்புடைச்கடவுள் - தான் செய்யத்தொடங்கிய நூலிற் சொல்லப்படும் விஷயத்திற்குத்தகுதியுடைய கடவுள்; இராமாயணத்திற்கு இராமனும், பாரத பாகவதங்களுக்குக் கண்ணனும், கந்தபுராணத்துக்குச் சுப்பிரமணியனும் போல்வன. என்னை-என்னவென்றால். சத்துவம் முதலிய குணங்களால் மூன்றாகிய உறுதிப்பொருள் - சாத்துவிககுணத்தால் அறமும், இராசசகுணத்தாற் பொருளும், தாமசகுணத்தால் இன்பமுமாகிய புருஷார்த்தங்கள். அவற்றான் மூவராகிய முதற்கடவுள் - அக்குணங்களால் விஷ்ணு பிரமன் சிவன் என்னுந் திரிமூர்த்திகளின் சொரூபியாகிய பரபிரஹ்மம். இயைபு-சம்பந்தம்.

அதிகாரம்-அதிகரித்தல்; அது இருவகைப்படும்: அவற்றுள்ஒன்று-அரசன் தான் இருந்த இடத்திலே இருந்து தன் நாடு முழுவதும் தன் கட்டளையில் நடக்கச் செய்தல்போல, ஒருசொல் நின்றஇடத்தே நின்று

பல செய்யுட்கள் தன் பொருளையே சொல்லிவரும்படி செய்வது; மற்றொன்று-அங்கங்குச் சென்று கட்டளை நிறைவேற்றும் அதிகாரிகள் போல ஓரிடத்து நின்ற சொல் பல செய்யுட்களோடுஞ் சென்றுஇயைந்து தன் பொருளையே கூறுவிப்பது: [இவற்றை முறையே வடநூலார் யதோத்தேசபக்ஷ மென்றும், காரியகாலபக்ஷமென்றுங் கூறுவர்.] அவற்றுள், இங்கு அதிகாரம் என்றது - முதலிற் கூறியவாறு ஒரு பொருளையே குறித்துவரும் பல செய்யுட்களின் தொகுதி யாகிய நூற் கூறுபாட்டை. பால் இயல் என்பவற்றிற்கும் இதுவே பொருளாயினும், இந்நூலில் சங்கேதத்தால், பால் என்றது - பெரும்பிரிவுக்கும், இயல் என்றது - அதற்கு உட்பட்ட சிறுபிரிவுக்கும், அதிகாரம் என்றது-அதன் உட்பிரிவுக்குமாகக் கொள்ளப்பட்டது. அதிகாரம்-வடசொல்; இதற்கு-முறைமை யென்று பொருள்கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர்.

கடவுள்-மனமொழிமெய்களைக் கடந்த பரம்பொருள்; கட-பகுதி, உள் - வினைமுதற்பொருள் விகுதி. வாழ்த்து - பிறவினை முதனிலைத் தொழிற்பெயர். கடவுள் வாழ்த்து, முதலிலிருத்தல் அதிகார முறைமை என்று அறிக.

பாயிரம், முகவுரை, நூன்முகம், புறவுரை என்பன-ஒருபொருட் சொற்கள். பொதுப்பாயிரமென்றும், சிறப்புப்பாயிர மென்றும் பாயிரம் இருவகைப்படும். தன்னானுரைக்கப்படும் ஒரு நூலுக்கு மாத்திரமே உரியதன்றிப் பல நூல்களுக்கும் பொதுப்பட உரைக்கப்படுவது பொதுப் பாயிரம். அங்ஙனமன்றித் தன்னானுரைக்கப்படும் ஒருநூலுக்கே உரிய தாம்படி உரைக்கப்படுவது சிறப்புப்பாயிரம். இந்நூலின் முதல் நான்கு அதிகாரங்களைச் சிற்சில காரணங்களால் இருவகையாகவுங்கொள்ள இடமுண்டாதல்பற்றி, அவை, பாயிரமெனப் பொதுப்படக் கூறப்பட்டன. இப்பாயிரத்தை அறத்துப்பாலினுட்பட்டதென்பர் ஒருசாரார்: மற்றொருசாரார் அதற்கு வெளிப்பட்டதென்பர். திருவள்ளுவமாலையில் தொடித்தலை விழுத்தண்டினார் "அறநான்கு" என்றதனால், அறத்துப் பாலி னுட்பிரிவுகள் நான்கு என விளங்கும்; அவை இன்னவை யென் பதை அத்திருவள்ளுவமாலையில் "பாயிரம் நான்கு இல்லறம் இருபான் பன்மூன்றே, தூயதுறவறம் ஒன்று ஊழ் ஆக—ஆய, அறத்துப்பால் நால் வகையா ஆய்ந்துரைத்தார் நூலின், திறத்துப்பால் வள்ளுவனார் தேர்ந்து" என்று எறிச்சலூர் மலாடனார் கூறியதனால் விளங்கும். இவை 'அறத்துப்பாலி னுட்பட்டது பாயிரம்' என்பதற்கு ஆதாரமாம். அதற்கு வெளிப்பட்டதென்பதற்கு ஆதாரமும் - அத்திருவள்ளுவமாலையில், "வீடொன்று பாயிரம் நான்கு விளங்கு அறம், நாடிய முப்பத்துமூன்று ஒன்று ஊழ்" என்று சிறுமேதாவியார் கூறியது காண்க; அதன் உரையில் 'அறத்துப்பாலுள் அடங்காது அதனை விட்டு நூற்கெல்லாம் பொதுவாய் நிற்றலின், 'வீடொன்று பாயிரம்' என்று கூறினார்' என்றதும் இங்கு அறியத்தக்கது. ஆகவே, இருவகையும் தொன்றுதொட்ட வழக்க மென விளங்கும்.

க. அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

(இதன்பொருள்.) அகரம் முதல - அகரமாகிய முதலையுடையன, எழுத்து எல்லாம் - எழுத்துக்களெல்லாம்; (அதுபோல), ஆதி பகவன் முதற்று-ஆதிபகவனாகிய முதலை யுடைத்து, உலகு—; (என்றவாறு.)

இது, தலைமைபற்றி வந்த எடுத்துக்காட்டுவமை. அகரத்திற்குத் தலைமை-விகாரத்தானன்றி நாதமாத்திரையாகிய இயல்பாற் பிறத்தலானும், ஆதிபகவற்குத் தலைமை-செயற்கையுணர்வானன்றி இயற்கையுணர்வான் முற்றுமுணர்தலானுங் கொள்க. தமிழெழுத்திற்கேயன்றி வடவெழுத்திற்கும் முதலாதல் நோக்கி, 'எழுத்தெல்லாம்' என்றார். 'ஆதிபகவன்' என்னும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை, வடநூல் முடிவு. 'உலகு' என்றது, ஈண்டு உயிர்கள்மேல் நின்றது. காணப்பட்ட உலகாற் காணப்படாத கடவுட்கு உண்மைகூறவேண்டுதலின், 'ஆதிபகவன் முதற்றே யுலகு' என உலகின்மேல் வைத்துக் கூறினார்: கூறினாரேனும், 'உலகிற்குமுதல் ஆதிபகவன்' என்பது கருத்தாகக் கொள்க. ஏகாரம்-தேற்றத்தின்கண் வந்தது.

இப்பாட்டான், முதற்கடவுளது உண்மை கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) எழுத்துக்களுக்குள் அகரம் முதலானவாறு உலகத்துக்குப் பகவன் முதல்வனுவனென்க. ஆதி பகவன்-முதற் கடவுள். பகவன்-பகவாந் என்னும் வடமொழியின் விகாரம்; நிறைந்த மகிமை, தைரியம், கீர்த்தி, ஐசுவரியம், ஞானம், வைராக்கியம் என்கிற ஆறுகுணங்களுக்கும் 'பகம்' என்று பெயராதலால், பகவானென்பதற்கு-இந்த ஆறு குணங்களையு முடையவனென்று பொருள். ஆதிபகவன்-என்பது வடமொழிப் புணர்ச்சியாதலால், வலி மிகவில்லை. உடைத்து-உடையது. எடுத்துக்காட்டுவமை யாவது - உபமானத்தையும் உபமேயத்தையும் வேறு வேறு வாக்கியங்களாக நிறுத்தி, இன்னது உபமானம் இன்னது உபமேயம் என்பது தோன்ற இடையில் உவமவுருபு கொடாமற் கூறும் அணி: இதனை உவமையணியில் அடக்குதல் தமிழ்நூலார் கொள்கை: வடநூலாருள் ஒருசாரார் த்ருஷ்டாந்தாலங்கார மென வேறாகக்கூறுவர்; ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் வேறுபட வந்தஉவமைத்தோற்றத்தில் அடக்குவர். எடுத்துக்காட்டுவமையில் உபமான உபமேயவாக்கியங்களைத் தனித்தனி நிறுத்தும்போது பொதுத்தன்மை வேறு பட்டிருக்க வேண்டு மாதலாலும், இச்செய்யுளில் பொதுத்தன்மையாகிய முதன்மையாதலென்பது அங்கன் வேறுபட்டிராமையாலும், இது எடுத்துக் காட்டுவமையணியன்று: தொடர்நிலையுவமையணி யாகுமென்பர், ஒருசாரார்: தண்டியாசிரியர் இதனை, மறுபொருளுவமையென்பர். தலைமை-முதன்மை. விகாரத்தான் அன்றி நாதமாத்திரையான இயல்பாற் பிறத்தல்-ஒலியின் வேறுபாட்டினாற் பிறவாமல் வாய்திறந்து எழும் ஒலி மாத்திரமாகிய இயற்கையாற் பிறத்தல். இதுபற்றியே, "மெய்யி னியக்கம் அகரமொடு சிவணும்" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில், கடவுள் எல்லாச் சராசரப் பொருள்களிலும் அவற்றின் தன்மையாய்

நிற்குமாறு போல அகரம் எல்லா எழுத்துக்களிலுங் கலந்து அவற்றின் தன்மையாய் நிற்கும் என்றது; ஸ்ரீபகவத்கீதையில் கண்ணன் "எழுத்துக்களில் அகரமாகின்றேன் யானே" எனக் கூறிய வாறுங் காண்க. அன்றியும், பாஷையை அமைத்தற்குத் தொடுத்த ஒலிகளுள் அகரம் முதல்நாதம் என்பது, அனுபவ சித்தம். வாமந புராணத்தில் 'அகரம் எல்லாச்சொற்களுக்கும் மூல மாதலாலும், பிரஹ்மம் எல்லாப் பொருளுக்கும் மூலமாதலாலும், 'அ' என்று பரபிரஹ்மத்துக்குப் பெயர்' என்று கூறியிருக்குமாறு அறிக. நாதம்-உயிர்முயற்சியா லெழுகிற சமாந வாயுவினால் ஆவது. செயற்கையுணர்வான் அன்றி இயற்கையுணர்வான் முற்றும் உணர்தல்-(கல்வி கேள்வி முதலியவற்றால் ஆகுஞ்)செயற்கை யறிவினாலல்லாமல் இயற்கையறிவினால் எல்லாம் அறிதல். இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை யாவது-'ஆகிய' என்னும் பண்புருபு இடையிலே தொக்கு நிற்கச் சிறப்புப்பெயரும் பொதுப்பெயருமாய் ஒரு பொருளைக் குறிக்கிற இருசொற்கள் தொடர்ந்து நிற்பது. ஈண்டு-இங்கே. உலகு என்பது லோக மென்னும் வடமொழியின் திரிபு என்பது சேனாவரையர் கொள்கை; தமிழ்ச்சொல்லேயாகு மென்பது, நச்சினார்க்கினியர்மதம்: இது, இடத்தை யுணர்த்தும்பொழுதிற்போல உயிர்களை யுணர்த்தும்பொழுதும் ஆகுபெய ரன்று இயற்பெயரே என்பது, இருவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்தது: வடநூலார் கொள்கையும் இதுவே. உலகு என்னும் பலபொருளொருசொல் ஜீவாத்மாக்களை உணர்த்துதலை "உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு" என்னுந் திருமுருகாற்றுப் படையிலுங் காண்க. இனி, இங்கே, உலகு என்பது-இரட்டுற மொழிதலால், உலகங்களையும் அவ்வுலகத்துப் பொருள்களையும் உணர்த்திற் றென்று கொள்ளுதலுமாம். கடவுள்வாழ்த்துப் பாடலான இதில், பகவன் உலகிற்கு முதல் என்று கூறவேண்டியதாக இருக்க, 'உலகு, பகவன் முதற்று' என்று கூறலாமோ? என்ற ஐயவினாவிற்கு விடை—'காணப்பட்ட உலகால்' என்று தொடங்கும் வாக்கியம். உண்மை-இருப்பு. காணப்படும் புகையைக் கொண்டு நெருப்பு உண்டு என அறியும் அநுமானப் பிரமாணத்தால், காணப்படும் உலகத்தோற்றத்தைக்கொண்டு அதற்குக் காரணமாகிய கடவுளொருவருண்டென்று கொள்ளவேண்டு மென்க: இது, நையாயிகர்மதம். தேற்றம்-உறுதி. எல்லா நூல்களும் மங்கலமொழி முதல்வகுத்துக் கூறவேண்டுதலால், 'அகரம்' என்று தொடங்கினர்; காத்தற்றொழிற்கு உரிய கடவுளாகிய திருமாலின் திருநாமங்களில் அகரம் முதன்மையான நாம மாதலால், மங்கலச்சொல்லா மென்று அறிக. அகரமுதல், பகவன் முதல்-இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைகள். முதல-பலவின்பாற்குறிப்பு முற்று; முதல்-பகுதி. இதன் ஒருமை-முதற்று. எழுத்து - எழுதப்படுவதென்னும் பொருளில் செயப்படுபொருள் விகுதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர். பகவன் என்பதற்கு-ஐந்து ஞானத்துள்ளுஞ் சிறந்த திரிகால உணர்ச்சியாகிய கேவலஞான முடையவனென்று கூறி, அருகக்கடவு ளென்று உரைப்பாருமுளர்; "செறிவன் சினேந்திரன் சித்தன் பகவன்" என்பர், சிலப்பதிகாரத்தும். இனி, "அந்தமி லாதியம் பகவன்" என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்திருத்தலால், பகவன் - திருமால் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

உ. கற்றதனு லாய பயனேன்கோல் வாலறிவ
னற்ரு டோழா அ. ரேனின்.

(இ-ள்.) கற்றதனுல் ஆய பயன் என் - (எல்லாநூல்களேயுங் கற்ற வர்க்கு) அக்கல்வியறிவான் ஆய பயன் யாது? வால் அறிவன்-மெய் யுணர்வினையுடையவனது, நல் தாள்-நல்ல தாள்களே, தொழாஅர் எனின்-தொழாராயின்; (எ-று.)

எவன் என்னும் வினைப்பெயர்-என் என்று ஆய், ஈண்டு, இன்மை குறித்துநின்றது. கொல்என்பது-அசைநிலை. பிறவிப்பிணிக்கு மருந் தாகலின், 'நற்ருள்' என்ருர்.

ஆகமவறிவிற்குப்பயன் அவன்தாளைத்தொழுது பிறவியறுத்தலென் பது, இதனுற் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) மெய்யுணர்வு-உண்மையறிவு; ஐயம் திரிபு இல்லாத அறிவு; தத்துவஞானம். 'எவன்' என்பது வினைப்பெயர்; இது அஃறிணை யிருபாலுக்கும் பொது; உயர்திணையன்று; இதனை, வினைப்பொரு ளைத் தருங் குறிப்புவினைமுற்றுஎனினுமாம். 'எவன்' என்பது என் என்று ஆனது, தொகுத்தல் விகாரம். இன்மை-இல்லாமை. கொல்-இடைச்சொல். அசைநிலையாவது - ஒருபொருளையும் உணர்த்தாமற் பெயர்ச்சொல்லோடாயினும் வினைச்சொல்லோடாயினுஞ் சார்த்திச் சொல்லப்பட்டு நிற்பது. பிறவிப்பிணிக்கு மருந்து-பிறப்புத் துன்பங் களாகிற நோயை ஒழித்தற்கு மருந்து போல்வது. ஆகம அறிவு-சாத்தி ரங்களைக் கற்றதனுலாகிய அறிவு. இதனுல்-இப்பாட்டால். ஆய-பெய ரெச்சம். தொழா அர்-அளபெடை, செய்யுளோசை நிறைக்க வந்தது. இனி, "அறிவ னறவோ னறிவுவரம் பிகந்தோன்" எனச் சிலப்பதி காரத்து வருதலால், வாலறிவன்-எல்லாப் பொருளையும் அறியுந் தூய அறிவை யுடையவனென்று, அருகக்கடவு ளென்பாரு முளர். இனி, "அடலாழி கொண்ட அறிவன்" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்திருத் தலால், அறிவன்-திருமாலென்றுங் கொள்ளலாம். (உ)

ங. மலர்மிசை யேகினுன் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்.

(இ-ள்.) மலர்மிசை ஏகினுன்-மலரின்கண்ணே சென்றவனது, மாண் அடி-மாட்சிமைப்பட்ட அடிகளை, சேர்ந்தார்—, —மிசை நிலம்-(எல்லாவுலகிற்கும்) மேலாய வீட்டுலகின்கண், நீடு வாழ்வார்-அழிவின்றி வாழ்வார்; (எ-று.)

அன்பான் நினைவாரது உள்ளக்கமலத்தின்கண் அவர் நினைந்த வடி வோடு விரைந்துசேறலின், 'ஏகினுன்' என இறந்தகாலத்தாற் கூறினுர்; என்னை?—"வாராக் காலத்தும் நிகழுங் காலத்தும், ஓராங்கு வரூஉம் வினைச்சொற் கிளவி, இறந்தகாலத்துக் குறிப்பொடுகிளத்தல், விரைந்த பொருளவென்மனுர் புலவர்" என்பது ஒத்தாகலின். இதனை, 'பூமேல் நடந்தான்' என்பதோர் பெயர்பற்றிப் பிறிதொருகடவுட்கு ஏற்று வாரும் உளர். சேர்தல்-இடைவிடாது நினைத்தல்.

(கு-ரை.) கடவுளின் தாளைப்பற்றியவர் வீட்டுலகம் பெறுவரென்பது கருத்து. மலரின்கண்-மலரில்: என்றது, இருதய கமலத்தை. மலர் போலும் வடிவமுடைய நெஞ்சை 'மலர்' என்றது, உவமையாகுபெயர்; மிசை-ஏழனுருபு. சென்றவன்-விரைந்துவந்துவீற்றிருப்பவன். சேர்ந் தார்-மனத்தாற் கிட்டினவர். நிலமிசை = மிசைநிலம். நீடு-நீடித்து; நெடுங்காலமாக: பகுதியே வினையுரியாய் நின்றது. நினைவார்-தியானிப் பவர். சேறலின்-செல்லுதலினால். "வாராக் காலத்து" என்னும் தொல் காப்பிய வினையியற் சூத்திரத்துக்குப் பொருள்-எதிர்காலத்தும் நிகழ் காலத்தும் ஒருபடியாக வருகிற வினைச்சொல்லாகிய சொல்லின் பொருளை இறந்தகாலத்தாற் குறிப்போடு சொல்லுதல் விரைவுப் பொருளையுடையனஎன்று சொல்லுவர் ஆசிரியர் என்பது; நிகழ்காலத் தையும் எதிர்காலத்தையும் விரைவுபற்றி இறந்தகாலமாகச் சொல்லலா மென்பது கருத்து: இது, காலவழுவமைதி; [நன் பொது. ௩௩.] ஒத்து-இலக்கணம். அருகக்கடவுள் தாமரைமலரை வாகனமாகக்கொண்டு அதனை ஊர்ந்துசென்றன னென்று ஜைநநூல்களிற் சொல்லப்படுதலால் 'பூமேல் நடந்தான்' என்று அக்கடவுளுக்கு ஒருபெயர்; அதனை, "தேன விழ்த் தளிக ளெல்லாஞ் செல்வழி பாடா நின்ற, பூநகைத் திலங்கு கஞ்சப் பொகுட்டின்மீதே யொதுங்கும், நான்முகக் கடவுள்," "மடல விழ் கமலவூர்தி வந்த வாமன்," "நாண்மலர்வான், மீயகத்தேவர மேற் கொள்ளுந் தேவர்," "மலரேந்து சேவடியமால்," "செய்ய தாமரையி, னங்கணடிவைத் தருளுமாதியாய்," "மலர்மிசை நடந்தமலரடி" என்பன காண்க. எல்லா மலர்களினும் தாமரை சிறத்தல் பற்றி, 'மலர்' எனப் பட்டது; "பூவெனப்படுவது பொறிவாழ் பூவே" என்பது காண்க. (பொறி-இலக்குமி.) "மனனக மலமற மலர்மிசை யெழுதரு, மனனுணர் வளவிலன்" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்திருத்தலால், மலர்மிசை ஏகி னான்-திருமால் என்றுமாம். (௩)

௪. வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்
கியாண்டு மிடும்பை யில.

(இ-ள்.) வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான் அடி-(ஒருபொருளையும்) விழைதலும் வெறுத்தலும் இல்லாதவன் அடியை, சேர்ந்தார்க்கு—, யாண்டும்-எக்காலத்தும், இடும்பை-(பிறவித்) துன்பங்கள், இல-உள வாகா; (எ-று.)

பிறவித்துன்பங்களாவன-தன்னைப்பற்றி வருவனவும், பிற வுயிர் களைப்பற்றி வருவனவும், தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவும் என மூவகை யான் வருந் துன்பங்கள். அடிசேர்ந்தார்க்கும் அவ்விரண்டும் இன்மை யின், அவை காரணமாக வரும் மூவகைத் துன்பங்களும் இலவாயின.

(கு-ரை.) விழைதல்-விரும்புதல். உளவாகா-இல்லையாம். தன்னைப் பற்றி வருவன-சரீரத்தைப்பற்றி வருந் தலைநோய் முதலியவும், மனத் தைப் பற்றிய காமம் கோபம் முதலியவும்; இவை, ஆத்யாத்மிகம் எனப் படும். பிறவுயிர்களைப்பற்றிவருவன-மனிதர் விலங்கு பிசாசு முதலிய வற்றால் நேர்பவை; இவை, ஆதிபௌதிகம் எனப்படும். தெய்வத்தைப்

பற்றி வருவன-காற்று மழை இடி வெயில் முதலியவற்றால் நேர்பவை; இவை, ஆதிதைவிகம் எனப்படும். இவற்றை, வடநூலார் தாபத்திரய மென்பர். அவ்விரண்டும்-வேண்டுதலும் வேண்டாமையும். வேண்டுதல் வேண்டாமை - உம்மைத்தொகை. சேர்ந்தார்க்கியாண்டும்-குற்றியலிகரம், அலகு பெற்றுநின்றது. யாண்டும், உம்மை-முற்றுப்பொருளது. 'யாண்டு மில' என்றதனால், கடவுளைத் தியானித்து மனஞ்சலிப்பின்றி நல்லொழுக்கத்தில் நிற்பவர் இம்மையில் தமக்கு நேருந் துன்பங்களை மனந் தளராமல் பொறுப்பா ரென்பதும்; மறுமையில் வீடுபெறுதலால் அத்துன்பம் விட்டகலும் என்பதும் பெற்றாம். "பகை நண்பொ டில்லான்" என்று சீவகசிந்தாமணியில் அருகக்கடவுளைக் கூறி யிருத்தலால், வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான் என்பதற்கு-அருகக்கடவுளென்று கூறுவாருமுளர். "கொள்கைகொளாமை யிலாதான், எள்கலிராக மிலாதான்" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்திருத்தலால், வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான் - திருமாலாகவுமாம். (௪)

௫. இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு.

(இ-ள்.) இருள் சேர்-மயக்கத்தைப்பற்றி வரும், இரு வினைஉம்-(நல்வினை தீவினை என்னும்) இரண்டுவினையும், சேரா-உளவாகா; இறைவன்-இறைவனது, பொருள் சேர் புகழ்-மெய்ம்மைசேர்ந்த புகழை, புரிந்தார் மாட்டு-விரும்பினாரிடத்து; (எ-று.)

இன்னதன்மைத்தென ஒருவரானுங் கூறப்படாமையின் அவிச்சையை 'இருள்' என்றும், நல்வினையும் பிறத்தற்கு ஏதுவாகலான் 'இருவினையுஞ் சேரா' என்றுங் கூறினார். இறைமைக்குணங்கள் இலராயினாரை உடையரெனக் கருதி அறிவிலார் கூறுகின்ற புகழ்கள் பொருள் சேரா ஆகலின், அவை முற்றுமுடைய இறைவன் புகழே 'பொருள்சேர் புகழ்' எனப்பட்டது. புரிதல்-எப்பொழுதுஞ் சொல்லுதல்.

(கு-ரை.) மயக்கமாவது-மறுபிறப்பும் இருவினைப்பயனும் கடவுளும் இல்லையெனவும், மற்றும் இத்தன்மையனவுஞ் சொல்லும் பொய்ந்நூல் வழக்குக்களை மெய்ந்நூல்வழக்கென்று துணிதல்; குற்றியை மகனென்றும் இப்பியை வெள்ளியென்றும் இவ்வாறே ஒன்றைப் பிறிதொன்றாகத் துணிதலும், அது: மயக்கம், அவித்யை, விபரீத ஞானம், மருள், இருள் என்பன-ஒருபொருட்சொற்கள். கருமங்களுக்கு அவித்யை காரணமாதலை "பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரும், மருளானாம் மாணாப் பிறப்பு" என மேல் மெய்யுணர்த லென்னும் அதிகாரத்துட் கூறுவதனாலும் உணர்க. இங்கே நல்வினை' என்றது, அழியுந் தன்மையனவாகிய சுவர்க்க வின்பம் முதலிய காமியங்களைத் தருவனவாகிய யாகம்முதலியவற்றின் பயனை; இவை, முத்திக்கு நேரே காரணமாகிய தத்துவ ஞானத்தை உண்டாக்காமை மாத்திரமேயன்றித் தீவினைபோல அது நிகழவொட்டாமல் தடை செய்து நிற்றலு முடையனவாம்: ஆதலால்,

இந் நல்வினை தீவினை இரண்டும் ஒருவனுக்கு ஞானத்தைத் தடுத்துப் பந்தமுறுத்துவதிற் பொன்விலங்கும் இரும்புவிலங்கும் போலத் தம்முள் ஒப்பனவா மென்க; ஆனதுபற்றியே, 'இரு வினையுஞ் சேரா' என்றார். இறைவன்-தலைவன். இறைமைக் குணங்கள்-தலைவனுதற்கு ஏற்ற முற்றுமறிதல் முதலிய நற்குணங்கள். உடையர்-அக்குணங்களை யுடையவர். சேரா-அஃறிணைப் பன்மை எதிர்மறை முற்று. மாட்டு-எழனுருபு. இரு வினையும், உம்-இனைத்தென் றறிபொருளில் வந்தது. சிலப்பதிகாரத்திலே அருகக்கடவுளின் நாமாவளியில் "இறைவன்" என்று ஒருபெயர் கூறப்பட்டிருத்தலால், இங்கே, இறைவன்-அருக னென்று உரைப்பாரு முளர். "இருந்தா னென்னுள்ளத் திறைவன்" என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்தலால், இறைவன்-திருமாலாகவுமாம். (௫)

௬. பொறிவாயி லைந்தவித்தான் பொய்தீ ரொழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்.

(இ - ள்.) பொறி-(மெய்வாய் கண்மூக்குச்செவி யென்னும்) பொறிகளை, வாயில்-வழியாகவுடைய, ஐந்து-ஐந்து அவாவினையும், அவித்தான்-அறுத்தானது, பொய் தீர் ஒழுக்கம் நெறி-மெய்யான ஒழுக்கநெறியின்கண், நின்றார்-வழுவாதுநின்றார்,—நீடு வாழ்வார்-(பிறப்பின்றி) எக்காலத்தும் (ஒருதன்மையராய்) வாழ்வார்; (எ-று.)

புலன்கள் ஐந்தாகலான், அவற்றின்கட் செல்கின்ற அவாவும் ஐந்தாயின. ஒழுக்கநெறி ஐந்தவித்தானுற் சொல்லப்பட்டமையின், ஆண்டை ஆறனுருபு-செய்யுட்கிழமைக்கண் வந்தது; 'கபிலரது பாட்டு' என்பதுபோல.

இவை நான்குபாட்டானும், இறைவனை நினைத்தலும் வாழ்த்தலும் அவன் நெறி நிற்றலுஞ் செய்தார் வீடுபெறுவ ரென்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) பொறி-பஞ்சேந்திரியம். அவா-பொருள்களின் மேலே தோன்றும் பற்றுள்ளம். அறுத்தான்-ஒழித்தவன். 'பொய் தீர் நெறி' எனவே, மெய்யான நெறியாயிற்று. அறுத்தானது ஒழுக்க நெறி-அறுத்த கடவுளாற் சொல்லப்பட்ட வேதம் முதலிய நூல்களிற் கூறப்பட்ட நல்லொழுக்க முறைமை; என்றது, இங்கு, விதிப்படி அருச்சித்தல் பூசித்தல் முதலியவற்றை. புலன்கள் ஐந்து-ஊறு, சுவை, ஒளி, நாற்றம், ஓசை என்பன; வடநூலில் ஸ்பரிசம், ரசம், ரூபம், கந்தம், சப்தம் எனப்படும். ஆண்டை ஆறனுருபு-(ஐந்தவித்தான் என்ற) அவ்விடத்துத் தொக்கு நின்ற ஆறும் வேற்றுமை யுருபு. செய்யுட் கிழமை, பொருட்பிறிதின்கிழமைப்பொருளில் அடங்கும்; இதனைத் தொல்காப்பியனார் 'தெரிந்து மொழிச் செய்தி' என்பர். மூன்று நான்காம் பாட்டுக்களால் கடவுளை நினைத்தவர் வீடுபெறுவ ரென்றும், ஐந்தாம்பாட்டால் அவனைவாழ்த்தியவர் வீடுபெறுவ ரென்றும், ஆறும்பாட்டால் அவன் நெறிநின்றவர் வீடுபெறுவ ரென்றுங் கூறப்பட்டது. ஐந்து-அவாவுக்கு, எண்ணலளவையாகுபெயர். 'அவித்தான், நின்றார்-பெயர்கள். ஒழுக்கம்-தொழிற்பெயர். 'ஐந்தவித்தான்,' 'பொய்தீர்' என்பன-இயற்கையைச்

சொன்னவை. சிலப்பதிகாரத்து "ஐவரைவென்றோன்" என்று அருகனைக் கூறியிருத்தலால், ஐந்தவித்தான்-அருகக்கடவுள்என்பாரு முளர். 'இருடீகேசன்' என்னுந் திருநாமத்தின் கருத்தால், ஐந்தவித்தான்-திருமால் என்றுங் கொள்ளலாம்; ஹ்ருஷீக ஈசன் - இந்திரியங்கட்குத் தலைவன். (சு)

எ. தனக்குவமை யில்லாதான் றாள்சேர்ந்தார்க் கல்லான்
மனக்கவலை மாற்ற லரிது.

(இ-ள்.) தனக்கு உவமை இல்லாதான் - (ஒருவாற்றானும்) தனக்கு நிகரில்லாதவனது, தாள்-தாளை, சேர்ந்தார்க்கு அல்லால்-சேர்ந்தார்க்கு அல்லது, மனம் கவலை மாற்றல்-மனத்தின்கண் நிகழுந் துன்பங்களை நீக்குதல், அரிது-உண்டாகாது; (எ-று.)

"உறற்பால, தீண்டா விடுத லரிது" என்றாற்போல, ஈண்டு அருமை-இன்மைமேல் நின்றது. தாள்சேராதார் பிறவிக்கு ஏதுவாய காமவெகுளி மயக்கங்களை மாற்றமாட்டாமையின், பிறந்து இறந்து அவற்றான் வருந் துன்பங்களுள் அழுந்துவரென்பதாம்.

(கு-ரை.) ஒருவாற்றானும் - ஒருவகையாலும். நிகர் - ஒப்பு. தாள்-திருவடி. நிகழும்-உண்டாகிற. "உறற்பால, தீண்டா விடுத லரிது" என்னும் மேற்கோள், நாலடியார்-பழவினை-கூ ஆம் செய்யுளில் உள்ளது; ஊழ்வினையால் வரத்தக்க நன்மைதீமைகள் அடையாமல் விடுவதில்லை என்று பொருள். அரிது-இல்லை. அவற்றான்-காமம் முதலியவற்றால். உவமை = உபமா; வடமொழி. தனக்கு உவமையில்லாதான்-அருகக் கடவுள் என்பாரும் உளர். "ஒத்தார் மிக்காரை யிலையாயமாமாயா" என்றும், "தன்னொப்பாரில்லப்பன்"என்றும் ஆழ்வார் அருளிச் செய்தலால், தனக்கு உவமையில்லாதான்-திருமா லென்றுங்கொள்ளலாம். ஒப்பில்லாதவனெனவே, உயர்வில்லாதவ னென்பது பெறப்படும். (எ)

அ. அறவாழி யந்தணன் றாள்சேர்ந்தார்க் கல்லாற்
பிறவாழி நீந்த லரிது.

(இ-ள்.) அறம் ஆழி அந்தணன்-அறக்கடலாகிய அந்தணனது, தாள்-தாளாகிய புணையை, சேர்ந்தார்க்கு அல்லால்-சேர்ந்தார்க்கு அல்லது, பிற ஆழி நீந்தல்-(அதனிற்) பிறவாகிய கடல்களை நீந்தல், அரிது—; (எ-று.)

அறம் பொருள் இன்பம் என உடன் எண்ணப்பட்ட மூன்றனுள் அறத்தை முன்னர்ப் பிரித்தமையான், ஏனைப் பொருளும் இன்பமும் 'பிற' எனப்பட்டன. பலவேறுவகைப்பட்ட அறங்களெல்லாவற்றையும் தனக்கு வடிவாக உடையனாகலின், 'அறவாழியந்தணன்' என்றார். அறவாழி என்பதனைத் தருமசக்கரமாக்கி, அதனையுடைய அந்தணன் என உரைப்பாரு முளர். அப்புணையைச்சேராதார் கரைகாணாது அவற்றுள்ளே அழுந்துவா ராகலின் 'நீந்தலரிது' என்றார். இஃது, ஏகதேசவுருவகம்.

(கு-ரை.) அறக்கடல் என்பது, நீர்நிரம்பிய கடல்போலத் தருமம் நிரம்பியவ னென்றபடி. அந்தணன்-அழகாகிய தண்மையை யுடையவன்; தண்மை-அருள். புணே-தெப்பம். பிறவாகிய கடல்கள்-பொருளும் இன்பமுமாகிய கடல்கள்; அவை, அளவில்லாதனவாதலால், கடலெனப் பட்டன. நீந்தல் - கடத்தல். ஏனை - மற்றை. தருமசக்கரத்தையுடைய அந்தணன்-அருகக்கடவுள். அப் புணையை-தாளாகிய புணையை. அவற்றுள் - பொருளின்பங்களுள். பொருளின்பங்களைக்கடத்தலே ஆழிநீந்தலென்றதற்கு ஏற்பத் தாளைப் புணை யென்னுமையால், ஏகதேச ரூபகாலங்காரம்; அதாவது - ஒருபகுதியை உருவகப்படுத்தி மற்றொரு பகுதியை உருவகப்படுத்தாமல் விடுவது: உருவகப்படுத்தல் என்பது, உவமானத்தையும் உபமேயத்தையும் வேற்றுமை ஒழிவித்து ஒன்றென்பது தோன்ற வைப்பது. ஆழி-கடலைஉணர்த்தும்பொழுது, ஆழ்ந்திருப்பதென்று பொருள்; இ-வினைமுதற்பொருள் விகுதி: சக்கரத்தை உணர்த்தும்பொழுது, ஆழி-வட்டம்: அதனை யுடையதென்று பண்பாகுபெயர்; (பகைவரை) அழிப்பதென்றும் பொருளாம். அறம் என்பதை - அரம் என்பதன் திரிபாகக் கொண்டால், ஆயிரம் அரங்களையுடைய சுதரிசனம் என்னுஞ் சக்கரத்தையுடைய திருமால் என்று பொருள்படும்; "அறவனை யாழிப்படையந்தணனை" என ஆழ்வார் அருளிச்செய்தலால், தருமஸ்வரூபியுஞ் சக்கரபாணியுமான திருமாலென்றுமாம். பிற ஆழி-அறத்தின் வேறுபட்டனவான பாவங்களாகிய கட லென்றுங் கொள்ளலாம். பிற என்பதை முதனிலைத்தொழிற்பெயராகக் கொண்டால், பிறப்புத்துன்பங்களாகிய கடலென்று ஆகும். (அ)

கூ. கோளில் பொறியிற் குணமிலவே யெண்குணத்தான்
றாளை வணங்காத் தலை.

(இ - ள்.) கோள் இல் - (தத்தமக்கு ஏற்ற புலன்களைக்) கொள்கையில்லாத, பொறியின்-பொறிகள்போல, குணம் இல-பயன்படுதலுடையவல்ல: எண் குணத்தான்-எண்வகைப்பட்ட குணங்களை யுடையானது, தாளை - தாள்களை, வணங்கா-வணங்காத, தலை-தலைகள்; (எ-று.)

எண்குணங்களாவன - தன்வயத்தனாதல், தூயஉடம்பினனாதல், இயற்கை யுணர்வினனாதல், முற்றும்உணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை என இவை; இவ்வாறு சைவாகமத்திற் கூறப்பட்டது. அணிமாவை முதலாகவுடையன எனவும், கடையிலா அறிவை முதலாகவுடையன எனவும் உரைப்பாரு முளர். 'காணாத கண் முதலியன போல வணங்காத தலைகள் பயனில' எனத் தலைமேல்வைத்துக் கூறினார். கூறினாரேனும், இனம்பற்றி வாழ்த்தாத நாக்களும் அவ்வாறே பயனில வென்பதூஉங் கொள்க.

இவை மூன்றுபாட்டானும், அவனை நினைத்தலும் வாழ்த்தலும் வணங்கலுஞ் செய்யாவழிப் படுங் குற்றங் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) தன்வயத்தனாதல் - சுவதந்திரத்வம். தூய உடம்பினனாதல்-விசுத்த தேகத்வம். இயற்கையுணர்வினனாதல்-அநாதிபோதம். முற்றும் உணர்தல்-சர்வஜ்ஞத்வம். இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்குதல்-நிராமயத்வம். பேரருளுடைமை-அலுப்தசக்தி. முடிவிலாற்றலுடைமை-அநந்தசக்தி. வரம்பிலின்பமுடைமை - த்ருப்தி. அணிமாவைமுதலாகவுடையன-அணிமா, மகிமா, கரிமா, லகிமா, பிராப்தி, பிராகாம்யம், ஈசத்வம், வசித்வம் என இவை. அவற்றுள், மிகவும் நுண்ணியதாதல்-அணிமா. மிகவும் பருத்தல்-மகிமா. மிகவும்கனத்தல்-கரிமா. மிகவும் நொய்தாதல்-லகிமா. வேண்டுவன அடைதல்-பிராப்தி. குறைவின்றி நிறைவுள்ளவனாதல்-பிராகாம்யம். யாவர்க்கும்மேம்பட்டிருத்தல் - ஈசத்வம். எல்லாவற்றையும் தன்வசமாக்க வல்லவனாதல்-வசித்வம். இவை, அஷ்டஐசுவரியங்களெனப்படும். கடையிலா அறிவை முதலாக உடையன-கடையிலா அறிவு, கடையிலாக் காட்சி, கடையிலா வீரியம், கடையிலா இன்பம், நாமமின்மை, கோத்திரமின்மை, ஆயுஇன்மை, அழியா இயல்பு என இவை; வடமொழியில் முறையே அநந்தஞானம், அநந்த தரிசனம், அநந்தவீரியம், அநந்தசுகம், நிர்நாமம், நிர்கோத்திரம், நிராயுஷ்யம், நிர்நாசம் எனப்படும்: இவ்வாறு ஆருகதநூலிற் கூறப்பட்டது. இனி, அபஹதபாப்மத்வம், விஜரத்வம், விம்ருத்யுத்வம், விசோகத்வம், விஜிகத்ஸத்வம், அபிபாஸத்வம், ஸத்யகாமத்வம், ஸத்யஸங்கல்பத்வம் என்றும்; வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌசீல்யம், ஸௌலப்யம், ஜ்ஞாநம், சக்தி, பிராப்தி, பூர்த்தி என்றும் வைணவ நூல்களுள் எட்டுக் குணங் கூறப்பட்டிருத்தலால், எண்குணத்தான் - திருமாலென்றுங் கொள்ளலாம். வணங்காத்தலை என்றது-வாழ்த்தாத நாவிற்கும் உபலக்ஷணம்; உபலக்ஷணமாவது - ஒருமொழி, ஒழிந்த தன் இனத்தையுங் குறிப்பது. கீழிரண்டுபாட்டுக்களால் கடவுளை நினையாமையாலுண்டாங் குற்றமும், இப் பாட்டால் அவனை வாழ்த்தாமையாலும் வணங்காமையாலு முண்டாங் குற்றமும் கூறப்பட்டன. கோள்-கொள்கை; விகுதி புணர்ந்துகெட்டு முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர். பொறியின், இன்-ஐந்தாம்வேற்றுமையுருபு; ஒப்புப்பொருள். ஏ-தேற்றம். உத்தம அங்கமாதலால், தலை என்று சிரசுக்குப் பெயர். பார்வைமுதலிய புலன்களில்லாமற் கண்முதலிய உறுப்புக்கள் இருந்தும் பயன்படாதவாறு போல, கடவுளை வணங்காதவர்கள் மனிதவுடம்பெடுத்திருந்தும் அதன்பயன் பெறாதவரென்பது, இதன்கருத்து. இல்பொறி-பண்புத்தொகை. (௯)

௧௦. பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா
ரிறைவ னடிசேரா தார்.

(இ - ள்.) இறைவன் அடி-இறைவன்அடியென்னும் புணையை, (சேர்ந்தார்), பிறவி பெரு கடல்-பிறவியாகிய பெரிய கடலை, நீந்துவர்—: சேராதார்-(அதனைச்) சேராதார், நீந்தார்-நீந்தமாட்டாராய் (அதனுள்) அழுந்துவர்; (எ-று.)

காரணகாரியத்தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி வருதலின், 'பிறவிப் பெருங்கடல்' என்றார். 'சேர்ந்தார்' என்பது, சொல்லெச்சம்.

உலகியல்பை நினையாது இறைவனடியையே நினைப்பார்க்குப் பிறவி யறுதலும், அவ்வாறன்றி மாறிநினைப்பார்க்கு அஃதருமையும் ஆகிய இரண்டும் இதனால் நியமிக்கப்பட்டன.

(கு-ரை.) அதனை - அடியென்னும் புணையை. அதனுள் - பிறவிப் பெருங்கடலுள். சொல்லெச்சமாவது-பாட்டில் சொல் குறைந்துநிற்பது. காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய் - ஒருபிறப்பு மற்றொருபிறப்புக்குக் காரணமாதலும், மற்றொருபிறப்பு அதன்காரியமாதலுமாகிச் சம்பந்தப் பட்டு. உலகியல்பு-இவ்வுலக நடத்தை.

"பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா, ரிறைவனடிசேராதார்"— 'இது, சேர்ந்தார் நீந்துவரென எதிர்மறைகொண்டு முடிதலின், எதிர் மறையெச்சமாயிற்று' என்பது, நன்னூற் பழைய வுரை, இனி, சேராது ஆர் எனப்பிரித்து, இறைவனடி சேராது ஆர் பிறவிப்பெருங்கடல் நீந்துவர்? (எவரும்) நீந்தார் என்று பொருள்கொண்டால், 'சேர்ந்தார்' என்ற எதிர்நிலை யெழுவாய் வருவிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லையாம். இவ்வுரையில், 'ஆர் நீந்துவர்? நீந்தார்' என இரண்டுவந்தது, வற்புறுத்து தற்கு என்க; "உண்டோ உணர்ச்சி மற்றில்லாகும்", "வளம்பட வேண் டாதார் யார் யாருமில்லை", "முனிவர் சொற் பொய்க்குமோ பொய் யாதே" என்றாற் போலக் கொள்க. ஆர்-யார் என்பதன் மரூஉ. இறைவன் - எல்லாப்பொருள்களிலும் அந்தர்யாமியாய்த் தங்குகிறவன்; இறுத்தல்-தங்குதல். "எங்குமுளன் கண்ணன்" என்றும், "உடன்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்" என்றும் ஆழ்வார் அருளிச்செய் திருத்தலால், இறைவன்-திருமால் என்றுங் கொள்ளலாம். பிறவி_ தொழிற்பெயர். (கo)

உ - ஆம் அதிகாரம்—வான்சிறப்பு

அஃதாவது-அக்கடவுளது ஆணையான் உலகமும் அதற்கு உறுதியா கிய அறம்பொருள் இன்பங்களும் நடத்தற்கு ஏதுவாகிய மழையினது சிறப்புக் கூறுதல். அதிகாரமுறைமையும், இதனானே விளங்கும்.

(கு-ரை.) ஆணை-ஆஞ்ஞை; கட்டளை. அதற்கு உறுதியாகிய-உலகத் துக்கு நன்மையைத் தருவனவான. கடவுள்வாழ்த்தின் பின் கடவுளின் கட்டளையினாலாகிய மழையினது சிறப்பைக் கூறுதலே அதிகார முறைமை.

கக. வானின் றுலகம் வழங்கி வருதலாற்
றானமிழ்த மென்றுணரற் பாற்று.

(இ-ள்.) வான்-மழை, நின்று-இடையறாதுநிற்ப, உலகம்—, வழங்கி வருதலான் - நிலைபெற்று வருதலான், தான்-அம்மழைதான், அமிழ்தம் என்று - (உலகத்திற்கு) அமிழ்தமென்று, உணரற் பாற்று-உணரும் பான்மையையுடைத்து; (எ-று.)

'நிற்ப' என்பது, 'நின்று' எனத் திரிந்துநின்றது. 'உலகம்' என்றது ஈண்டு உயிர்களை. அவை நிலைபெற்றுவருதலாவது-பிறப்பு இடையறுமையின் எஞ்ஞான்றும் உடம்போடு காணப்பட்டு வருதல். அமிழ்தமுண்டார் சாவாது நிலைபெறுதலின், 'உலகத்தை நிலைபெறுத்துகின்ற வானை அமிழ்தமென்று உணர்க' என்றார்.

(கு-ரை.) இடை-நடுவில். அறுது - நீங்காமல். அமிழ்தம் - அம்ருதமென்னும் வடமொழியின் திரிபு: மரணமில்லாமற்செய்வதென்று பொருள். நின்று-செயவெனெச்சத்திரிபு; 'வழங்கிவருதலால்' என்னும் பிறகர்த்தாவின்வினையைக் கொண்டுமுடிதற்கு ஏலாமையால், 'நின்று' என்பதனை, அதற்கு ஏற்ற செயவெனெச்சத்தின் திரிபாகக் கொண்டார்: [நன்-வினை-உஎ.] எஞ்ஞான்றும்-எப்பொழுதும். பாற்று-ஒன்றன்பாற்குறிப்பு முற்று; பால்-பகுதி. இனி, இக்குறளில், 'வான்' என்பதில் மூன்றாம்வேற்றுமையுருபு தொக்குநின்றதாக்கி, வானினால் உயிர்கள் நிலைபெற்றுத் தொழில்கள் நடந்துவருதலால் அது அமிழ்தமென்று உணரற் பாற்று என்றுங் கொள்ளலாம். 'நின்று' என்பதை ஐந்தாம் வேற்றுமை யுருபாகக்கொண்டு உரைத்தல்வேண்டுமென்பது, வீரசோழிய உரையாசிரியராகிய பெருந்தேவனாரது கொள்கை. (௧)

௧௨. துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத்
துப்பா யதூஉ மழை.

(இ-ள்.) துப்பார்க்கு-உண்பார்க்கு, துப்பு ஆய துப்பு-நல்லஉணவுகளை, ஆக்கி - உளவாக்கி, துப்பார்க்கு - (அவற்றை) உண்கின்றார்க்கு, துப்பு ஆயதூஉம் - (தானும்) உணவாய் நிற்பதூஉம். மழை—, (எ - று.)

தானும்உணவாதலாவது - தண்ணீராய் உண்ணப்படுதல். சிறப்புடைய உயர்திணைமேல் வைத்துக் கூறினமையின், அஃறிணைக்கும் இஃது ஒக்கும்; இவ்வாறு உயிர்களது பசியையும் நீர்வேட்கையையும் நீக்குதலின், அவை, வழங்கிவருதலுடையவாயின என்பதாம்.

(கு-ரை.) துப்பு ஆய-நன்மையாகிய. உயர்திணைமேல் வைத்துக் கூறினமையின்-துப்பார்க்கு என, உயர்திணைச் சொல்லாற் சொன்னதனால். உயர்திணை-உயர்வாகிய பகுப்பு. அஃறிணை-அல்திணை; அது வல்லாத [தாழ்வாகிய] பகுப்பு. நீர்வேட்கை-தாகம். அவை-உயிர்கள். துப்பார், து-பகுதி. துப்பு-நன்மையென்னும் பொருளில், பண்புப்பெயர்: உணவு என்னும் பொருளில், தொழிலாகுபெயர். அளபெடை, ஓசை நிறைத்தது. சொற்பின் வருநிலையணி. (௨)

௧௩. விண்ணின்று பொய்ப்பின் விரிநீர் வியனுலகத்
துண்ணின் றுடற்றும் பசி.

(இ - ள்.) விண் - மழை, இன்று - வேண்டுங்காலத்துப் பெய்யாது, பொய்ப்பின் - பொய்க்குமாயின், விரி நீர்-கடலாற் சூழப்பட்ட, வியன்-அகன்ற, உலகத்துள் - உலகத்தின்கண், நின்று - நிலைபெற்று, உடற்றும்-(உயிர்களை) வருத்தும், பசி—; (எ - று.)

கடலுடைத்தாயினும் அதனாற் பயனில்லை யென்பார், 'விரிநீர் வியனுலகத்து' என்றார். உணவின்மையின், பசியான் உயிர்கள் இறக்கும் என்பதாம்.

(கு-ரை.) இன்றி-எதிர்மறைக்குறிப்புவினையெச்சம்: இன்று எனத் திரிந்து நின்றது;[நன்-உயிரீற்றுப்புணரியல்-௨௩.] வியன்-அகலமுணர்த்தும் உரிச்சொல்; "வியனென் கிளவி யகலப் பொருட்டே." உடற்றும்-உடல்என்பதன் பிறவினையாகிய உடற்று-பகுதி. விண் என்னும் ஆகாயத்தின் பெயர்-அங்குப் பொருந்திய மழைக்கு ஆகுபெயர்: கீழ் 'வான்' என்றதும், மேல் 'விசும்பு' என்பதும் இவ்வாறே.கடலாற் பயனில்லாமை, உவர்நீருடைத்தாதலால் என்க. பொய்ப்பின்-எதிர்கால வினையெச்சம். உடற்றுமென்பதற்குச் செயப்படுபொருள் வருவிக்கப் பட்டது. (௩)

கச. ஏரி னுழாஅ ருழவர் புயலென்னும்
வாரி வளங்குன்றிக் கால்.

(இ-ள்.) உழவர்—, ஏரின்-ஏரான், உழாஅர் - உழுதலைச்செய்யார்: புயல் என்னும்-மழையென்னும், வாரி-வருவாய் ,வளம்-(தன்) பயன், குன்றிக்கால்-குன்றின்; (எ-று.)

'குன்றியக்கால்' என்பது, குறைந்து நின்றது. உணவின்மைக்குக் காரணங் கூறியவாறு.

(கு-ரை.) உழவர்-உழுதுபயிர்செய்பவர்: உழு-பகுதி, அ-சாரியை. வ்-சந்தி, அர்-விகுதி. ஏர்-கலப்பை; இன்-ஐந்தனுருபு, ஏதுப்பொருள். உழார் - எதிர்மறைப்பலர்பால்முற்று; அளபெடை, செய்யுளோசை நிறைக்க வந்தது. வருவாய்-வரவுகளுக்கு ஆன ஏது. வாரி-வரவுக்குக் கருவியானது; இ-கருவிப்பொருள் விகுதி. குன்றிக்கால்-காலீற்று எதிர்காலவினையெச்சத்தின் தொகுத்தல். வருவாயினது வளம் குன்றினால் என ஆறாம்வேற்றுமைத் தொகையாகவுங் கொள்ளலாம். பசிக்குக் காரணம், உணவின்மை: உணவின்மைக்குக் காரணம், மழையின்மை யென்க. (௪)

கரு. கெடுப்பதூஉங் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றாங்கே
யெடுப்பதூஉ மெல்லா மழை.

(இ-ள்.) கெடுப்பதூஉம் - (பூமியின்கண் வாழ்வாரைப் பெய்யாது நின்று) கெடுப்பதூஉம், கெட்டார்க்கு-(அவ்வாறு) கெட்டார்க்கு, சார்வு ஆய்-துணையாய்(ப் பெய்து), மற்று ஆங்கே - முன் கெடுத்தாற் போல, எடுப்பதூஉம்—, எல்லாம்-இவையெல்லாம் (வல்லது), மழை—: (எ-று.)

மற்று-வினைமாற்றின்கண் வந்தது. ஆங்கு என்பது - மறுதலைத் தொழிலுவமத்தின்கண்வந்த உவமச்சொல். கேடும்ஆக்கமும் எய்துதற்கு உரியார் மக்களாதலின், 'கெட்டார்க்கு' என்றார். 'எல்லாம்' என்றது-அம்மக்கள் முயற்சிவேறுபாடுகளாற் கெடுத்தல்எடுத்தல்கள் தாம் பலவாதல் நோக்கி. 'வல்லது' என்பது, அவாய்நிலையான் வந்தது. மழையினது ஆற்றல் கூறியவாறு.

(கு-ரை.) எடுப்பது - காப்பது. மற்று, ஆங்கு - இடைச்சொற்கள். 'பெய்யா கெடுத்து' என்றதை 'பெய்யாது கெடுக்காமல்' என மாற்றியதனால், மற்று-வினைமாற்று. ஆங்கு என்பது-கெடுத்தாற்போல என எடுத்தற்கு எதிர்த்தொழிலாகிய கெடுத்தலென்னும் உவமைக்கு உருபாய் வந்தது. கேடு-வறுமை. ஆக்கம்-செல்வம். மக்கள்-மனிதர். கெட்டார்க்கு என்றார்-உயர்திணையாகக்கூறினர். எல்லாம் என்றது-இரண்டும் என்னாமல் எல்லாமென்று சொன்னது. அவாய்நிலை-ஒருசொல் மற்றொரு சொல்லை வேண்டிநிற்றல்; இவ்வாறு வருவித்துமுடிப்பதை வடநூலார் அத்யாஹாரமென்பர். ஆற்றல்-வல்லமை. கெடுப்பதும் எடுப்பதும் என நிற்பினுஞ் செய்யுளோசை குன்றாதாயினும், இன்னிசை நிறைத்தற் பொருட்டுக் குறில் நெடிலாய் அளபெடுத்தது. உம்-எண்ணும்மைகள். எல்லாம் என்றது, வியப்புப்பற்றிக் கூறியதாகவுமாம். ஆங்கே, ஏ-அசை. (ரு)

கசு. விசும்பிற் றுளிவீழி னல்லான்மற் றாங்கே
பசும்புற் றலைகாண் பரிது.

(இ-ள்.) விசும்பின்-மேகத்தின், துளி—,வீழின் அல்லால்-வீழின் காண்பதல்லது, மற்று ஆங்கே-வீழாதாயின் அப்பொழுதே, பசு புல் தலை-பசும்புல்லினது தலையையும், காண்பு-காண்டல், அரிது—; (எ-று.)

விசும்பு - ஆகுபெயர். மற்று - வினைமாற்றின்கண் வந்தது. இழிவு சிறப்பு உம்மை, விகாரத்தால் தொக்கது. ஓரறிவுயிரும் இல்லையென்பதாம்.

(கு-ரை.) விசும்பின், ஐந்தனுருபு நீக்கப்பொருளது. மேகத்தின்-மேகத்தினின்றும், துளி வீழின்-மழைத்துளி விழுந்தால். ஆகுபெயர்-இடவாகுபெயர்; விசும்புஎன்பது அங்குள்ள மேகத்துக்கு ஆகிவந்தது காண்க. ஆகுபெயராவது, ஒருபொருளின் பெயர் அப்பொருளுக்குச் சம்பந்தப்பட்ட வேறொரு பொருளுக்கு வழங்குவது. 'வீழின்' என்ற வினையை 'வீழாதாயின்' என மாற்றியதனால், மற்று-வினைமாற்று. உம்மை. செய்யுள்விகாரத்தால் தொக்கது, 'பசும்புற்றலை' என்னுமிடத்தில்; அது, அப்புல்லுக்கு உள்ள தொட்டால் அறியும் அறிவைமாத்திரம் உடைத்தாயிருக்குந் தன்மையைத் தெரிவித்ததனால், இழிவுசிறப்பாயிற்று; "புல்லு மரனு மோரறி வினவே" என்றார் தொல்காப்பியனார். காண்பு-தொழிற்பெயர்; பு-விகுதி. (சு)

கஎ. நெடுங்கடலுந் தன்னீர்மை குன்றுந் தடிந்தெழிலி
தானல்கா தாகி விடின்.

(இ-ள்.) நெடு கடல்உம்-அளவில்லாத கடலும், தன் நீர்மை குன்றும்-தன் இயல்பு குறையும்: எழிலி தான்-மேகந் தான், தடிந்து-(அதனைக்) குறைத்து, நல்காது ஆகிவிடின்-(அதன்கண்) பெய்யாது விடுமாயின்; (எ-று.)

உம்மை-சிறப்பும்மை. தன் இயல்பு குறைதலாவது-நீர்வாழுயிர்கள் பிறவாமையும், மணிமுதலாயின படாமையுமாம். ஈண்டு 'குறைத்தல்'-

என்றது, முகத்தலை; அது "கடல்குறைபடுத்தநீர் கல்குறைபட வெறிந்து" என்பதனாலும் அறிக. மழைக்கு முதலாய கடற்கும் மழை வேண்டும் என்பதாம்.

இவை யேழுபாட்டானும், உலகம் நடத்தற்கு ஏதுவாதல் கூறப் பட்டது.

(கு-ரை.) நெடு-நீண்ட. குன்றும்-குறையும். அதனை-கடலின்நீரை. குறைத்து-மொண்டு. அதன்கண்-கடலில். சிறப்பு-உயர்வுசிறப்பு; மழைக் குக் காரணமாதலாகிய கடலினது உயர்வை விளக்கியதனால். மணி-முத் தும், பவளமும்: "வைகாசியிலே ஞாயிற்றுச்சோதியின் மழையிலே முத் துக்குக் கரு: ஐப்பசிப்பூசத்து மழையிலே பவளத்துக்குக் கரு" என்பர். படாமை-உண்டாகாமை. முகத்தல்-மொள்ளுதல். "கடல்குறைபடுத்த" என்ற மேற்கோள் பரிபாடலில் உ௦ - ஆம் பாடலிலுள்ளது: இதன் பொருள்—கடல்குறைபடுத்த-கடலினின்று முகந்துகொண்ட, நீர்-நீரை, கல் - மலையின் கற்கள், குறைபட - துணிபட, எறிந்து-சிதறி என்பது. முதலாய-காரணமாகிய. எழிலி-எழுச்சியையுடையதென மேகத்துக்குக் காரணப்பெயர். ஆகிவிடின், விடு-துணிவுப்பொருளுணர்த்திவந்த துணை வினை. தடிந்து - குறையச்செய்து; தன்வினை பிறவினைப்பொருளில் வந்தது: இதனை வடநூலார் 'அந்தர்ப்பாவித ணிச்' என்பர்; தடித்து என்பதன் மெலித்தல்விகாரமாகவுங்கொள்ளலாம். (எ)

கஅ. சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல் வானோர்க்கு மீண்டு.

(இ-ள்.) வானோர்க்குஉம்-தேவர்கட்கும், ஈண்டு - இவ்வுலகில், சிறப் பொடு-(மக்களாற் செய்யப்படும்) விழவொடுகூடிய, பூசனை-பூசையும், செல்லாது - நடவாது: வானம்-மழை, வறக்கும் ஏல் - பெய்யாதாயின்; (எ-று.)

நைமித்திகத்தோடு கூடிய நித்தியமென்றவாறாகலின், 'செல்லாது' என்றார். நித்தியத்தில் தாழ்வுதீரச் செய்வது நைமித்திகமாதலின், அதனை முற்கூறினார். உம்மை - சிறப்பும்மை.

(கு - ரை.) விழவு - திருவிழா: உற்சவம். நைமித்திகம் - யாதாயினு மொரு நிமித்தம்பற்றிச் செய்வது. செல்லாதென்றார் - ஒருமையாக்கூறி னார். நித்தியத்தில் தாழ்வு தீரச் செய்வது - நாள்தோறுஞ் செய்யப்படுவ தில் நேரக்கூடிய குறைவுநீங்க விசேஷமாகச் செய்யப்படுவது; பவித்திர உத்ஸவம் முதலியன. ஏல்-என்னில்: மரூஉ. வானோர் - வானுலகத் துள்ளவர். சிறப்பு - உயர்வுசிறப்பு. தேவபூசனைநடப்பதற்கும் வானம் இன்றியமையாததென்க. (அ)

கக. தானந் தவமிரண்டுந் தங்கா வியனுலகம்
வானம் வழங்கா தெனின்.

(இ-ள்.) வியன் உலகம் - அகன்ற உலகின்கண், தானம் தவம் இரண்டுஉம்-தானமுந் தவமும் ஆகிய இரண்டுஅறமும், தங்கா-உளவாகா; வானம்-மழை, வழங்காது எனின்-பெய்யாதாயின்; (எ - று.)

தானமாவது - அறநெறியான்வந்த பொருள்களைத் தக்கார்க்கு உவகையோடுங் கொடுத்தல். தவமாவது-மனம் பொறிவழி போகாது நிற்றற்பொருட்டு விரதங்களான் உண்டிசுருக்கல் முதலாயின. பெரும் பான்மைபற்றித் தானம் இல்லறத்தின்மேலும், தவம் துறவறத்தின் மேலும் நின்றன.

(கு-ரை.) அகன்ற-விசாலமான. அற நெறியான் வந்த-தருமமார்க்கத்தில் நின்று சம்பாதித்த. தக்கார் - அறிவொழுக்கங்களினால் தகுதியானவர். உவகை - மனமகிழ்ச்சி. தவமாவது - மனம் ஐம்பொறிகளின் வழியே போகாமல் ஒருவழியில் நிற்கும்பொருட்டு நீர்பருகியும் காற்று நுகர்ந்தும் காய் கனி கிழங்கு சருகு வருக்கங்களையுண்டும் விரதங்களால் உணவைச் சுருக்கலும், கோடைக்காலத்தில் வெயிலிலும் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலும் நிற்றலும், மாரிக்காலத்தும் பனிக்காலத்தும் நீர்நிலையிற் பாசியேற நிற்றலும் முதலிய செயல்களை மேற்கொண்டு அவற்றால் வருந் துன்பங்களைப் பொறுத்து உடம்பையொறுத்துப் பிறவுயிர்களை ஓம்புதல்; தவம் = தபஸ். மழைபெய்யாவிடின், இல்லறமும் துறவறமும் இனிது நடவா வென்பது கருத்து. (௯)

உ௦. நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின் றமையா தொழுக்கு.

(இ - ள்.) யார் யார்க்குஉம் - எவ்வகை மேம்பாட்டார்க்கும், நீர் இன்று-நீரைஇன்றி, உலகு - உலகியல், அமையாது எனின் - அமையாதாயின், ஒழுக்கு-(அந்நீர் இடையறாது ஒழுகும்) ஒழுக்கும், வான் இன்று-வானையின்றி, அமையாது—; (எ - று.)

பொருளின்பங்களை 'உலகியல்' என்றார், அவை இம்மைக்கண்ண வாகலின். இடையறாது ஒழுகல்-எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் உளதாகல். நீரின்றமையாதுலகென்பது எல்லாரானும் தெளியப்படுதலின், அதுபோல ஒழுக்கும் வானின்றமையாமை தெளியப்படு மென்பார், 'நீரின் றமையாதுலகெனின்' என்றார். இதனை, நீரையின்றி அமையாது உலகாயின் எத்திறத்தார்க்கும் மழையையின்றி ஒழுக்கம் நிரம்பாது என உரைப்பாரும் உளர்.

இவை மூன்றுபாட்டானும், அறம் பொருள் இன்பங்கள் நடத்தற்கு ஏதுவாதல் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) எவ்வகைமேம்பாட்டார்க்கும்-எவ்வளவு பெருமையுடையவர்க்கும். உலகுஇயல் - உலகநடத்தை. அமையாது - நடவாது. இம்மைக்கண்ண - இப்பிறப்புக்கே பயன்படுவன: முதலருத்தத்தில், ஒழுக்கு-ஏரி குளம் முதலியவற்றில் நீர் ஓடி ஒழுகுதல். இரண்டாமருத்தத்தில், ஒழுக்கு-வருணாசிரம தருமத்தில் வழுவாதுநடத்தல். முதலருத்தத்தின் கருத்து-உலகவாழ்க்கைக்கு நீர் அவசியமாதல்போல அந்நீர்ப்பெருக்கிற்கு மழை அவசிய மென்பது; மழையின்றி நீருறா, நீரின்றி உலகுஇயலா என்றதாம். இரண்டாமருத்தத்திற்குக் கருத்து - உலகவாழ்க்கைக்கெல்லாம் நீர் அவசியமாதலால் உலகத்தவரொழுக்கத்திற்கெல்லாம் மழை அவசிய மென்பது. "மழையின்றி மாநிலத்தார்க்கில்லை" என்றார், நான்

மணிக்கடிகையிலும். எனின் என்பது, என்றால் என்னும் பொருளைத் தராமல் தேற்றப்பொருளைத் தந்தது. உம்மை - முற்றுப்பொருளோடு உயர்வுசிறப்புப்பொருளது. ஒழுக்கு-இருபொருளிலும், முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். கீழிரண்டு பாட்டுக்களால், வான் அறம் நடத்தற்கு ஏதுவாதலும், இப்பாட்டால் பொருளின்பங்கள் நடத்தற்கு ஏதுவாதலும் கூறப்பட்டன. (௨0)

௩ - ஆம் அதிகாரம்— நீத்தார் பெருமை

அஃதாவது-முற்றத்துறந்த முனிவரது பெருமை கூறுதல். அவ்வற முதற்பொருள்களை உலகிற்கு உள்ளவாறு உணர்த்துவார் அவராகலின், இது, வான்சிறப்பின்பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) முற்றத்துறத்தல்-(உலகியலையும் இல்லறவாழ்க்கையின் நிலையில்லாமையையும் அறிந்து கடவுளின் தன்மையைத்தெரிந்து மோட்சத்தையடையும்பொருட்டுத் தேகஅபிமானம் முதலிய எல்லாவற்றையும்) முழுவதும்விடுதல். முநிஎன்னும் வடசொல்லுக்கு - கடவுளையே எப்பொழுதுந் தியானஞ்செய்பவன், அல்லது திரிகால ஞானமுடையவன் என்று பொருள். அவ்வறமுதற்பொருள்கள் - கீழ்'வான்சிறப்பு' என்னுமிடத்திற் சொல்லப்பட்டபடி உலகத்திற்கு உறுதியாகிய அறம் பொருளின்பங்கள். உலகிற்கு-உயிர்களுக்கு. உள்ள ஆறு உணர்த்துவார் - உள்ளபடி தெரிவிப்பவர். அவர்-துறந்தவர். இது-நீத்தார்பெருமை. உயிர்களும் உயிர்களுக்கு உறுதியான அறம்பொருளின்பங்களும் நடத்தற்கு ஏதுவான மழையின் சிறப்பைக் கூறிய பின், அறம்பொருளின்பங்களை உயிர்களுக்கு உணர்த்துதற்கு உரிய துறந்தவரது மகிமையைக் கூறுதல், அதிகாரமுறையென்க. நீத்தவர் முக்திமார்க்கத்திற்கு உரிய வழிகளைத்தேடித் தமது இன்பத்தைப் பார்ப்பதேயன்றி, ஜீவகாருணியத்தால் யாவரும் நல்லொழுக்கத்தில் நிற்குமாறு அவரவர்கள் செய்யவேண்டும் கடமைகள் முதலியவற்றை விவரித்துப் பல்நூல்களியற்றுவதும், பிறர்க்கு ஞானோபதேசஞ் செய்வதும் எங்கும் வழக்கமென்க. இனி, மழைக்குக்காரணம் தவம் முதலிய நல்வினைகளாதலால், முனிவரின் பெருமையை மழைச்சிறப்பின்பின் வைத்தாரென்றுங் கொள்ளலாம்; "மழையுந் தவமிலா ரில்வழி யில்லை" என்பது காண்க.

௨௧. ஒழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை விழுப்பத்து
வேண்டும் பனுவற் றுணிவு.

(இ-ள்.) ஒழுக்கத்து-(தமக்கு உரிய) ஒழுக்கத்தின்கண்ணே (நின்று), நீத்தார்-துறந்தாரது, பெருமை-பெருமையை, விழுப்பத்து-விழுமிய பொருள்கள் பலவற்றுள்ளும், வேண்டும்-(இதுவே விழுமிது என) விளம்பும், பனுவல் துணிவு-நூல்களது துணிவு; (எ-று.)

தமக்கு உரிய ஒழுக்கத்தின்கண்ணே நின்று துறத்தலாவது-தத்தம் வருணத்திற்கும் நிலைக்கும் உரிய ஒழுக்கங்களை வழுவாது ஒழுக, அறம்

வளரும்; அறம்வளர, பாவந் தேயும்; பாவந்தேய, அறியாமை நீங்கும்; அறியாமை நீங்க, நித்தஅநித்தங்களது வேறுபாட்டுணர்வும், அழிதன் மாலையவாய இம்மை மறுமை இன்பங்களின் உவர்ப்பும், பிறவித்துன்பங்களுந் தோன்றும்; அவை தோன்ற வீட்டின்கண் ஆசை உண்டாம்; அஃது உண்டாக, பிறவிக்குக் காரணமாகிய பயனில் முயற்சிகளெல்லாம் நீங்கி, வீட்டிற்குக் காரணமாகிய யோகமுயற்சி உண்டாம்; அஃது உண்டாக, மெய்யுணர்வு பிறந்து, புறப்பற்றாகிய எனதென்பதும், அகப்பற்றாகிய யானென்பதும் விடும்: ஆகலான், இவ்விரண்டு பற்றையும் இம்முறையே உவர்த்துவிடுதல் எனக் கொள்க. 'பனுவல்' எனப் பொதுப்படக் கூறிய அதனான், ஒன்றையொன்று ஒவ்வாத சமயநூல்களெல்லாவற்றிற்கும் இஃது ஒத்த துணிவு என்பது பெற்றாம். செய்தாரது துணிவு, பனுவல்மேல் ஏற்றப்பட்டது.

(கு-ரை.) விழுமிய-சிறப்புடைய. விழுமிது-சிறந்தது. துணிவு-சித்தாந்தம். நித்த அநித்தங்களது வேறுபாட்டுஉணர்வு-என்றும் நிலையாயுள்ள பொருள்கள் இவை, நில்லாத பொருள்கள் இவை, இரண்டுக்கும் உள்ள பேதம் இப்படிப்பட்டது என்று பகுத்தறியும் விவேகம். அழிதன் மாலையவாய-அழியுந்தன்மையை யுடையனவாகிய. உவர்ப்பு-வெறுப்பு. மெய்யுணர்வாவது-பிறப்பு வீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும் விபரீத ஐயங்களாலன்றி உண்மையால் அறிதல். புறப்பற்றாகிய எனதென்பது-தன்னோடுஇயைபில்லாத புறமாகிய பொருளைஎனதென்று கருதி அதனிடத்துப் பற்றுச்செய்தல்; மமகாரம். அகப்பற்றாகிய யானென்பது - தானல்லாத அகமாகிய உடம்பை யானென்றுகருதி அதனிடத்துப் பற்றுச் செய்தல்; அகங்காரம். ஒவ்வாத - ஒத்திராத. சமய நூல்கள்-மதக்கிரந்தங்கள். 'நூல்செய்தார் வேண்டுவர்' என்று சொல்லாமல் அவரது சித்தாந்தத்தை நூலின்மேலேற்றி 'வேண்டும் பனுவற்றுணிவு' எனப்பட்டது. துணிவு-துணியப்பட்டபொருளுக்குத் தொழிலாகுபெயர். நூல்கள்சொல்லும் பெருமையான பொருள்களுள் நீத்தார்பெருமை சிறந்ததென்பதாம். (க)

உஉ. துறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின் வையத்
இறந்தாரை யெண்ணிக்கொண் டற்று.

(இ-ள்.) துறந்தார்-(இருவகைப் பற்றினையும்) விட்டாரது, பெருமை-பெருமையை, துணை கூறின்-இவ்வளவென்று(எண்ணாற்)கூறியறியலுறின், (அளவுபடாமையான்), வையத்து இறந்தாரை - இவ்வுலகத்துப் பிறந்து இறந்தாரை, எண்ணி கொண்டு அற்று-எண்ணி (இத்துணையர் என) அறியலுற்றாற் போலும்; (எ-று.)—முடியாது என்பதாம்.

கொண்டால் என்னும் வினையெச்சம், 'கொண்டு' எனத் திரிந்து நின்றது.

(கு-ரை.) எண்ணாற் கூறி யறியலுறின்-அளவிட்டுச் சொல்லி அவ்வழியால் அறியத்தொடங்கினால். இத்துணையரென-இத்தனைபேரென்று. பிறந்து இறந்தவர்களையெல்லாம் எண்ணி அளவிடுதல்முடியாதது போ,

முனிவர்களது மகிமையையெல்லாம் எண்ணி அளவிடுதல் முடியாதென்றபடி. வையம்-எல்லாப் பொருள்களையும் வைக்கும் இடமென்று பூமிக்குக் காரணப்பெயர். கொண்டு-கொண்டால்; எச்சத்திரிபு. அற்று-அன் என்னும் உவமவுருபிடைச் சொல்லடியாய்ப் பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்பு முற்று; று - விகுதி. பெருமை துணைக் கூறின் - பெருமையது அளவைக் கூறலுறின் என்றுமாம். (௨)

௨௩. இருமை வகைதெரிந் தீண்டறம் பூண்டார்
பெருமை பிறங்கிற் றுலகு.

(இ - ள்.) இருமை - (பிறப்பு வீடு என்னும்) இரண்டினது, வகை-(துன்ப இன்பக்) கூறுபாடுகளை, தெரிந்து-ஆராய்ந்து அறிந்து, (அப் பிறப்பு அறுத்தற்கு), ஈண்டு - இப்பிறப்பின்கண், அறம் - துறவறத்தை, பூண்டார் - பூண்டாரது, பெருமை - பெருமையே, உலகு - உலகின்கண், பிறங்கிற்று - உயர்ந்தது; (எ - று.)

*"தெரிமாண் டமிழ்மும்மைத் தென்னம் பொருப்பன்" என்புழிப் போல, 'இருமை' என்பது, ஈண்டு எண்ணின்கண் நின்றது. பிரிநிலை ஏகாரம், விகாரத்தால் தொக்கது. இதனால், திகிரியுருட்டி உலகமுழுதாண்ட அரசர் முதலாயினார் பெருமை பிரிக்கப்பட்டது.

இவை மூன்று பட்டானும், நீத்தாரது பெருமையே எல்லாப் பெருமையினும் மிக்கதென்பது கூறப்பட்டது.

(கு - ரை.) பிறப்பினது துன்பக்கூறுபாடென்றும், வீட்டினது இன்பக்கூறுபாடென்றும் முறையே கூட்டுக. அறுத்தற்கு - ஒழிப்பதற்காக. பூண்டார் - மேற்கொண்ட முனிவர். அறம் பூண்டார் - நல்லொழுக்கத்தை ஆபரணமாகக் கொண்டவர். "தெரிமாண்" என்று தொடங்கும் மேற்கோளின் பொருள்:—தெரி - ஆராயப்பட்ட, மாண் - மாட்சிமையையுடைய, தமிழ் மும்மை-(இயல் இசை நாடகம் என்னும்) மூன்று தமிழையுடைய, தென்-தெற்கின்கணுள்ள, அம்-அழகிய, பொருப்பன்-பொதியமலையையுடையவனென்பது. இங்கு, மும்மை-மூன்றின் தன்மையை யுணர்த்தாமல் மூன்றை உணர்த்தியதுபோல, இருமை-இரண்டின் தன்மையை யுணர்த்தாமல் இரண்டென்னும் எண்ணையே உணர்த்திற்று. இருமையென்பதில், மைவிகுதி-தன்மையையுணர்த்தாமல் தன்மையையுடைய பொருளையே உணர்த்தியதனால், பகுதிப்பொருள் விகுதியென்னும் சுவார்த்தபாவதத்திதப் பிரத்தியயமாம். 'பெருமையே' என்று இருக்கவேண்டிய ஏகாரம், தொகுத்தல்விகாரமாயிற்று. திகிரி உருட்டி-ஆஜ்ஞாசக்கரத்தைச் செலுத்தி. ஆணையைச் சக்கரமென்றுங் குடையென்றுங் கூறுதல், கவிசமயம். அரசர் முதலிய எல்லோர் பெருமையினும் துறந்தவர் பெருமையே உலகத்திலே உயர்ந்தது என்பதாம். (௩)

௨௪. உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காப்பான்
வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து.

---

* இம்மேற்கோள் பரிபாடலிலுள்ள தென்கின்றனர்.

(இ - ள்.) உரன் என்னும் தோட்டியான்-திண்மையென்னுந் தோட்டியால், ஓர் ஐந்துஉம் - (பொறிகளாகிய யானை) ஐந்தனையும், காப்பான் - (தத்தம் புலன்கள்மேற் செல்லாமற்) காப்பான்,—வரன் என்னும் வைப்பிற்கு - (எல்லாநிலத்தினும்) மிக்கதென்று சொல்லப்படும் வீட்டு நிலத்திற்கு, ஓர் வித்து - ஓர் வித்தாம்; (எ - று.)

இஃது, ஏகதேசவுருவகம். திண்மை-ஈண்டு, அறிவின்மேற்று. அந்நிலத்திற் சென்று முளைத்தலின், 'வித்து' என்றார்; ஈண்டுப் பிறந்து இறந்துவரும் மகனல்ல னென்பதாம்.

(கு - ரை.) ஐம்பொறிகளையும் அடக்கியாளும் வலிய அறிவினன் தவறாது வீட்டுலகத்தைப் பெறுவானென்பது கருத்து: "மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியெனப் பேர்பெற்ற, ஐவாய வேட்கை யவாவினைக் - கைவாய்க், கலங்காமற் காத்துய்க்கு மாற்ற லுடையான், விலங்காது வீடு பெறும்" என்றதுங் காண்க. திண்மை - வலிய அறிவு; மனவுறுதி. தோட்டி-மாவெட்டி, அங்குசம். காப்பான்-அடக்கித் தடுத்து ஆளுபவன். புலன்-விஷயம். மிக்கது-சிறந்தது. நல்லறிவைத் தோட்டியாக உருவகப் படுத்தினதற்கு ஏற்ப, பஞ்சேந்திரியங்களை யானைகளென்னுமையால், ஏகதேசவுருவகவணி. அறிவின்மேற்று-அறிவென்னும் பொருளின்மேலது. முத்தியுலகத்திற்போய் முளைப்பதனால், ஓரைந்துங்காப்பானை 'வித்து' என உருவகப்படுத்தினார். ஈண்டு - இவ்வுலகத்தில். மகன்-மனிதன். உரனென்னும் பண்புப்பெயர், அறிவுக்கு ஆகுபெயர். தோட்டியான், ஆன்-மூன்றனுருபு, கருவிப்பொருளது. ஐந்தும், உம்மை - முற்று. வரன் - மகரனகரம் மாறி வருஞ் சொல். வைப்பு - உலகத்துக்குத் தொழிலாகு பெயர். (ச)

உரு. ஐந்தவித்தா னாற்ற லகல்விசும்பு ளார்கோமா
னிந்திரனே சாலுங் கரி.

(இ-ள்.) ஐந்து அவித்தான்-(புலன்களிற் செல்கின்ற) அவா ஐந்தனையும் அடக்கினனது, ஆற்றல் - வலிக்கு, அகல் விசும்புஉளார் கோமான்-அகன்ற வானத்துள்ளார் இறைவனாகிய, இந்திரனே—, சாலும் கரி-அமையுஞ் சான்று; (எ - று.)

ஐந்தும் என்னும் முற்றும்மையும் ஆற்றற்கு என்னும் நான்கனுருபும் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கன. தான் ஐந்தவியாது சாபமெய்தி நின்று அவித்தானது ஆற்றலுணர்த்தினானாகலின், 'இந்திரனே சாலுங் கரி' என்றார்.

(கு-ரை.) அவா-ஆசை. வலி-சக்தி. அகன்ற வானத்துள்ளா ரிறைவன்-பரந்த மேலுலகத்திலுள்ள தேவர்களுக்குத் தலைவன். அமையுஞ் சான்று - தகுந்த சாட்சி. ஐந்து-இனைத்தென்று அறிபொருளாதலால், அதில் முற்றும்மை அவசியம் வேண்டியதாயிற்று. 'இந்திரனேசாலுங்கரி' என்பதிலுள்ள கதை:- கௌதம முனிவரது மனைவியாகிய அகலியையின்மீது பல நாளாகக் காதல் கொண்டிருந்த தேவேந்திரன் ஒருநாள் நள்ளிரவிலே பொழுதுவிடியுங் காலத்துக் கோழி கூவுவது போலக் கௌதமராச்சிரமத்துக்கு அருகே வந்து கூவ, அது கேட்ட முனிவர் எழுந்து சந்தியாகாலஞ் சமீபித்ததெனக் கருதிக் காலைக்கடன்

கழித்தற்கு யாற்றிற்கு விரைந்து செல்ல, அப்பொழுதுஇந்திரன்இதுவே சமயமென்று அம்முனிவுருக்கொண்டு ஆச்சிரமத்துட்சென்று அவ ளோடு கலக்க, அவளும், 'முனிவரல்லர்: இந்திரன்' என்று உணர்ந்தும் விலக்காமல் உடன்பட்டிருக்க, அதனை ஞானக்கண்ணினுல் அறிந்து உடனே மீண்டுவந்த அம்முனிவர் அவளைக் கருங்கல்வடிவமாம்படி சபித்து, இந்திரனையும் உடம்பு முழுவதும் பெண்குறியுடையனும்படியும் ஆண்குறியிழக்கும்படியுஞ் சபித்தன ரென்பதாம். ஶாபம்-வெகுண்டு கூறும் மொழி. கோமான், மான்-பெயர்விகுதி. இந்திரனே, ஏகாரம் - உயர்வுசிறப்பு: இதனுல், வேறு கூறுவது அவசியமில்லை யென்பதும் விளங்கும். (ரு)

உசு. செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார்.

(இ-ள்.) (ஒத்த பிறப்பினராய மக்களுள்), செயற்கு அரிய செய் வார்-செய்தற்கு (எளியவற்றைச் செய்யாது) அரியவற்றைச் செய்வார், பெரியர்-; செயற்கு அரிய செய்கலாதார்-(அவ்வெளியவற்றைச் செய்து) அரியவற்றைச் செய்யமாட்டாதார், சிறியர்—; (எ-று.)

செயற்கு எளியவாவன-மனம் வேண்டியவாறே அதனைப் பொறி வழிகளாற் புலன்களிற் செலுத்தலும் வெஃகலும் வெகுளலும் முதலா யின. செயற்குஅரியவாவன - இயமம் நியமம் முதலாய எண்வகை யோக வுறுப்புக்கள். நீரிற் பலகால் மூழ்கல் முதலாய "நாலிரு வழக் கிற் றாபதபக்கம்" என்பாருமுளர்; அவை நியமத்துள்ளே அடங்கலின், நீத்தாரதுபெருமைக்கு ஏலாமை அறிக.

(கு-ரை.) ஒத்த பிறப்பினராய மக்கள்-பிறப்பு ஒத்த மனிதர்கள். அதனை-மனத்தை. வெஃகல்-ஆசைகொள்ளுதல். வெகுளல்-கோபித் தல். எண்வகை யோகவுறுப்புக்கள்-எட்டுவகை யோக அங்கங்கள்; அவை - இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம் சமாதி என்பன. இவற்றுள், இயமம்-கொல்லாமை, வாய்மை முதலியன. நியமம்-தத்துவநூலாராய்ச்சி, தெய்வவழிபாடு முதலியன. ஆசனம்-இருப்பு: அது சுவஸ்திகம் முதலாக எண்வகைப் படும். பிராணயாமம் - உயிர்நிலை; வளிநிலையெனவும்படும்: அதாவது- பிராணவாயுவை ரேசகபூரக கும்பகஞ்செய்தல். பிரத்தியாகாரம் - மன ஒருக்கம்; தொகைநிலையெனவும்படும்: அது, உபாதியை நீக்கி உள் நோக்கல். தாரணை-கண்டம், இதயம், நெற்றி, கபாலம், நாபி இவற் றுள் ஒன்றில் எப்பொழுதுஞ் சிந்தையைவைத்தல்; இது, பொறைநிலை யெனப்படும். தியானம் - ஐம்புலனடக்கி யோகஞ்சேர்தல்; இது, நினை வெனப்படும். சமாதி-இந்திரியம் முதலிய தத்துவங்களின் சேஷ்டை களுக்கு ஏதுவாகிய உடம்பினுள் நின்று அவற்றோடு கூடினும் அவற்றிற் பற்றின்றி யிருக்கும் ஆன்மாவாகிய தன்னைத் தான் காண்டல். இவற்றின் பரப்பெல்லாம் இங்கு உரைப்பின் பெருகும்; ஆதலால், யோகநூல்

களுட் கண்டுகொள்க. * "பொய் கொலை களவே காமம் பொருளாசை, யிவ்வகையைந்து மடக்கிய தியமம்," "பெற்றதற் குவத்தல் பிழம்புநனி வெறுத்தல், கற்பன கற்றல் கழிகடுந்தூய்மை, பூசனைப்பெரும்பயம் ஆசாற்களித்தலொடு,நயனுடைமரபின் நியமமைந்தே", 'நிற்ற லிருத்தல் கிடத்தல் நடத்தலென்று, ஒத்த நான்கினொல்கா நிலைமையோடு, இன்பம் பயக்குஞ் சமய முதலிய, அந்தமில் சிறப்பி னாசனமாகும்," "உந்தியொடு புணர்ந்த விருவகை வளியுந், தந்த மியக்கந் தடுப்பது வளிநிலை," "பொறியுணர் வெல்லாம் புலத்தின் வழாமை, ஒருவழிப்படுப்பது தொகைநிலை யாமே," "மனத்தினை யொருவழி நிறுப்பது பொறை நிலை," "நிறுத்திய வம்மன நிலைதிரி யாமற், குறித்த பொருளொடு கொளுத்தல் நினைவே," "ஆங்கனங் குறித்த வாய்முதற் பொருளொடு, தான்பிறனாகாத் தகையது சமாதி" என்னும் உரைச்சூத்திரங்களை யுணர்க. நீரிற் பலகால்மூழ்கல் முதலாய நாலிருவழக்கின் தாபதபக்கம்- தண்ணீரிற் காலந்தோறும் முழுகுதல், நிலக்கிடை கிடத்தல், தோலுடை உடுத்தல், எரி ஓம்புதல், ஊர் அடையாமை, சடைதரித்தல், காட்டிலுண்ணுதல், கடவுட்பூசை என்னும் எட்டுவகை மார்க்கத்துத் தவம்புரியுங் கூறு; ‡ "நீர்பலகான் மூழ்கி நிலத்தசைஇத் தோலுடையாச், சோர்சடை தாழச் சுடரோம்பி-ஊரடையார், கானகத்த கொண்டு கடவுள் விருந்தோம்பல், வானகத் துய்க்கும் வழி," * "நீஇராடல் நிலக்கிடை கோடல், தோஒ லுடுத்தல் தொல்லெரி யோம்பல், ஊரடை யாமையுறு சடை புனைதல், காட்டி லுணவு கடவுட்பூசை, ஏற்ற தவத்தி னியல்பென மொழிப" என்பன காண்க. இவையெல்லாம், தவஞ் செய்து யோகஞ்செய்வார்க்கு உரியன. இனி, தவஞ்செய்வார்க்கு உரியன - ஊண்நசையின்மை, நீர்நசையின்மை, வெப்பம்பொறுத்தல், தட்பம்பொறுத்தல், இடம்வரையறுத்தல், ஆசனம்வரையறுத்தல், இடையிட்டு மொழிதல், உரையாடாமை என எட்டுவகைப்படும். "நாலிருவழக்கிற் றாபதபக்கம்" என்பது, தொல்காப்பியத்துப் பொருளதிகாரத்தில் புறத்திணையியலில் உ0-ஆம் சூத்திரத்தில் உள்ளது. ஏலாமை-பொருந்தாமை. செயற்கு-'கு' விகுதி காலங்காட்டும் எதிர்காலவினையெச்சம்; அல்-சாரியை. அரிய-பலவின்பால் வினையாலணையும்பெயர். இத்திருக்குறளை "பிறப்பொக்கு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா, செய்தொழில் வேற்றுமையான்" என்னுந் திருக்குறளோடு ஒப்பிடுக. (சு)

உஎ. சுவையொளி யூறோசை நாற்றமென் றைந்தன்
வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு.

(இ-ள்.) சுவை - சுவையும், ஒளி-ஒளியும், ஊறு - ஊறும், ஓசை - ஓசையும், நாற்றம்-நாற்றமும், என்ற-என்று சொல்லப்பட்ட, ஐந்தன் - (தன்மாத்திரைகள்) ஐந்தனது, வகை - கூறுபாட்டையும், தெளிவான் கட்டுஎ - ஆராய்வான் அறிவின்கண்ணதே, உலகு - உலகம்; (எ - று.)

---

* இச்சூத்திரங்கள் - தொல்.பொ. புறத். உ0உ ரையிற் காட்டப் பட்டவை. † புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, வாகைப். கக.

அவற்றின் கூறுபாடாவன-பூதங்கட்கு முதலாகிய அவைதாம் ஐந்தும், அவற்றின்கண் தோன்றிய அப்பூதங்கள் ஐந்தும், அவற்றின் கூறாகிய ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் ஆக இருபதுமாம். 'வகை தெரிவான் கட்டு' என உடம்பொடுபுணர்த்ததனால் தெரிகின்ற புருடனும், அவன் தெரிதற்கருவியாகிய மான் ஆங்கார மனங்களும், அவற்றிற்கு முதலாகிய மூலப்பகுதியும் பெற்றாம். * தத்துவம் இருபத்தைந்தனையுந் தெரிதலாவது-மூலப்பகுதி ஒன்றில் தோன்றியது அன்மையின் பகுதியேயாவதல்லது விகுதியாகாதெனவும், அதன் கண்தோன்றிய மானும் அதன்கண் தோன்றிய அகங்காரமும் அதன்கண் தோன்றிய தன்மாத்திரைகளும் ஆகிய ஏழும் தத்தமக்கு முதலாயதனை நோக்க விகுதியாதலும் தங்கண் தோன்றுவனவற்றை நோக்கப் பகுதியாதலும் உடைய எனவும், அவற்றின்கண்தோன்றிய மனமும் ஞானேந்திரியங்களும் கன்மேந்திரியங்களும் பூதங்களும் ஆகிய பதினாறும் தங்கண்தோன்றுவன இன்மையின் விகுதியேயாவதல்லது பகுதியாகாஎனவும், புருடன் தான் ஒன்றில்தோன்றாமையானும் தன்கண் தோன்றுவன இன்மையானும் இரண்டும் அல்லன் எனவும் சாங்கியநூலுள் ஓதியவாற்றான் ஆராய்தல். இவ்விருபத்தைந்துமல்லது உலகு எனப் பிறிதொன்றில்லையென உலகினது உண்மை அறிதலின், அவன் அறிவின் கண்ணதாயிற்று.

இவை நான்கு பாட்டானும், பெருமைக்கு ஏது ஐந்தவித்தலும் யோகப் பயிற்சியுந் தத்துவவுணர்வும் என்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) பஞ்சபூதங்களின் காரணம், பஞ்ச தந்மாத்திரைகளெனப் படும். முதல்-காரணம். தந்மாத்திரை-பூதங்களின் ஸூக்ஷ்மாவஸ்தை என்பர், தத்துவத்ரயத்தில். அறிவின் கண்ணது-அறிவினிடத்தது. பூதங்கள் ஐந்து-நிலம், நீர், தீ, காற்று, வானம். ஞானேந்திரியம்-அறிகருவி; அவை-மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி. கர்மேந்திரியம்-கிரியைக்கு உரிய பொறி; அவை-உபத்தம், பாணி, பாதம், பாயு, வாக் என்பன. உடம்போடு புணர்த்தல் என்பது ஒரு தந்திரவுத்தி; அதாவது-(இலக்கணத்திற்) சொல்லவேண்டும் விதியை வெளிப்படையாகச்சொல்லாமல் ஆசிரியன் பிரயோகித்ததின் மூலமாகத் தெரிவித்தல்; அது-நன்னூலில் 'குற்றியலுகரஞ் சிறுபான்மை உயிர்முதல்மொழி வரும்போது கொடாமல்நிற்கும்' எனச் சொல்லவேண்டியவர் அவ்வாறு விதித்துச்சொல்லாமல் "தன்முக மாகத் தானழைப்பதுவே" எனத் தாம் பிரயோகித்ததன் குறிப்பினால் அவ்விதியைப் பெறவைத்தாற் போல்வது: இங்கே 'ஐந்தன்வகை' என்றதனால் இருபதுதத்துவங்களையுங் கூறினாற்போல, புருஷனும் அவன் தெரிதற்குக் கருவியாகிய மானாங்கார மனங்களும் அவற்றிற்குக் காரணமாகிய மூலப்பிரகிருதியும் ஆகிய மற்ற ஐந்தையும் வெளிப்படையாக் கூறாமல் 'தெரிவான்' என உயர்திணை யாண்பாலாகப்

---

* திருவாய்மொழி, 10, 7, 10-இல் வருகின்ற "பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்துங் கருமேந்திரியமைம்பூதம், இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மானாங்காரமனங்களே" என்ற அடிகளைக் காண்க.

பிரயோகித்ததன் குறிப்பினாற் பெறவைத்ததனால், உடம்பொடுபுணர்த்த லாயிற்ற: இது, தொல்காப்பியத்து மரபியலின் இறுதிச் சூத்திரத்தில் 'ஒருதலைமொழிதல்' என்ற உத்திக்கு இனமாகப் பேராசிரியரால் கூறப் பட்டுள்ளது; இதனை வடநூலார் 'ஞாபகம்' என்றுகூறியுள்ளார்: பிர யோகவிவேகத்தின் (சூத். 50) உரையில்வடநூலார் 'உடம்பொடுபுணர்த் தலை நிபாதமென்பர்' என்று எழுதியுள்ளது. நிபாதமென்பது-சொல்லிய இலக்கணத்தால் அமையாத சொல்லை 'இது அமைக' என்ற குறிப்போடு ஆசிரியன் உச்சரிப்பது. அது, சுழற்சியென்றபொருளில் தெருமரல் அலமரல் என்ற இச்சொற்கள் எவ்வாறு வந்தன என்று காரணம் அறியப் படாமலிருக்கவும், அவை அப்பொருளில் வருகஎன்ற கருத்தோடு ஆசிரி யன் "தெருமர லலமர லாயிரண்டுஞ் சுழற்சி" என்று கூறினாற்போல் வது. இங்குக் கூறியவாற்றால் நிபாதமென்பது உடம்பொடுபுணர்த்த லாகாதென்பது பெறப்படும். புருடன்-ஆத்மா. தெரிதற்கருவி-தெரிவதற் குக்காரணம். மான்-மஹத்தத்துவம்; மஹத் என்னும் வடமொழி, எழுவா யொருமையில் 'மஹாந்' என நிற்கும்: அது, தமிழில் மான் எனத் தற் பவமாயிற்று. சாங்கியநூலிலே 'மான்' என்றது, புத்தியை. மான் ஆங்கார மனங்கள்-மஹாந் அஹங்காரம் மநஸ் என்னும் மூன்றுதத்துவங் கள். மூலப்பகுதி-மூலப்பிரகிருதி; இது, பிரபஞ்சத்திற்குக்காரணம். பகுதி-பிரகிருதி; காரணம். விகுதி-விகிருதி; காரியம். ஒன்றின் தோன் றியது அன்மையின்-ஒன்றினிடத்திலிருந்து தோன்றியதல்லாததனால். முதலாயது - காரணமாகியது. தங்கண்தோன்றுவன - தம்காரியமாகி யவை. சாங்கிய நூலுள் ஓதியவாற்றான்-சாங்கியசாஸ்திரத்திற் சொன்ன படியே. நான்கு ஐந்தாம் பாட்டுக்களால் நீத்தார்பெருமைக்கு ஏது ஐந்த வித்தல் என்றும், ஆறும்பாட்டால் யோகப்பயிற்சி என்றும், ஏழாம்பாட் டால் தத்துவஞானம் என்றும் கூறப்பட்டது. என்று என்னும் எண்ணி டைச்சொல்லைச் சுவையென்று, ஒளியென்று, ஊறென்று, ஓசை யென்று, நாற்றமென்று என எல்லாவற்றோடுங் கூட்டுக; [நன். இடையி யல்-கO] அவ்வியலில் கூ-ஆம் சூத்திரத்து விதியினால், இது தொகை பெற்று வந்தது. இனி, என்ற என்னும் பெயரெச்சத்து அகரவீறு விகார த்தால் தொக்கதென்றுங் கொள்ளலாம். கட்டு - கண் என்னும் பெய ரடியாகப் பிறந்த ஒன்றன்பாற்குறிப்புமுற்று; டு - விகுதி. எல்லாவற் றையுங் காணுதலால்; அறிவை 'கண்' என்றார். ஏகாரம்-தேற்றம். இங்கே "மூலப்ரக்ருதி ரவிக்ருதிர் மஹதாத்யா: ப்ரக்ருதிவிக்ருதயஸ் ஸப்த, ஷோடஶகஸ்துவிகாரோ நப்ரக்ருதிர் நவிக்ருதி: புருஷ:" என் னும் வடநூல்மேற்கோளின் பொருளை விசாரித்து அறிக. இனி, இக் குறளுக்கு-ஐம்புலன்களை இன்ன இன்ன இடத்திற் செலுத்தல்கூடும் இன்னஇன்ன இடத்திற் செலுத்தல்கூடாது என்று உய்த்து உணர்ந்து. தேர்ந்த ஞானிகளது சொற்படி நடப்பர் உலகத்தார் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (எ)

உஅ. நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்.

(இ-ள்.) நிறை மொழி மாந்தர்-நிறைந்த மொழியினையுடைய துறந்தாரது, பெருமை-பெருமையை, நிலத்து-நிலவுலகத்தின் கண், மறை மொழி-(அவர் ஆணையாகச்சொல்லிய) மந்திரங்களே, காட்டிவிடும்-(கண்கூடாகக்) காட்டும்: (எ-று.)

'நிறைமொழி' என்பது, அருளிக்கூறினும் வெகுண்டுகூறினும் அவ்வப் பயன்களைப் பயந்தேவிடும் மொழி. காட்டுதல்-பயனான் உணர்த்துதல்.

(கு-ரை.) நிறைந்த மொழி-பழுதுபடாத மொழி; பொருள் நிரம்பிய சொற்கள். ஆணை-கட்டளை. கண்கூடாக-பிரதிட்சமாக. அருளி-கருணை கொண்டு. வெகுண்டு - கோபங்கொண்டு. அருளிக்கூறும்மொழி - அனுக்கிரகவார்த்தை, வெகுண்டுகூறும்மொழி - சாபவார்த்தை. பயந்தேவிடும்-தந்தேவிடுகிற. முனிவரது சாப அனுக்கிரகங்களைக் கடவுளரும் தடுக்கும் வன்மையுடையரல்ல ரென அறிக. மறைமொழி - புறத்தார்க்குப் புலனாகாமல் மறைத்துக் கூறப்படுஞ் சொற்றொடர்; எனவே, மந்திரமாயிற்று. மாந்தர் -ஒருமையில்லாமல் எப்பொழுதும் பன்மையிலேயே வருஞ் சொல்; தொல்காப்பியத்துச் சொல்லதிகாரத்தில் "ஆண்மையடுத்த" என்ற சூத்திரத்தில் "மாந்தர் மக்களென்னும் பெயர்...அப் பதினைந்துமவற்றோரன்ன" என்று கூறியதனாலும் இது அறியப்படும். இவ்வாறு வருவதை வடநூலார் 'நித்தியபகுவசனம்' என்பர். துணிவுப் பொருள்தோன்ற, 'காட்டிவிடும்' என்றார். நிறைமொழி மாந்தர் - சொல்லின் பொருள் எங்கும் குறைவில்லாமற் பயன்தரும்படி சொல்லும் ஆற்றலுடையார்: தொல்காப்பியனார் "நிறைமொழி மாந்த ராணையிற் கிளந்த, மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப" (செய் 179) என்றதுங் காண்க. (அ)

௨௯. குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயுங் காத்த லரிது.

(இ-ள்.) குணம் என்னும் குன்று ஏறி நின்றார் - (துறவு, மெய்யுணர்வு அவாவின்மை முதலிய) நற்குணங்களாகிய குன்றின் முடிவின் கண் நின்ற முனிவரது, வெகுளி—,கணம்ஏஉம்-(தான் உள்ள அளவு) கணமேயாயினும், காத்தல்-(வெகுளப்பட்டாரால்) தடுத்தல், அரிது—; (எ-று.)

சலியாமையும் பெருமையும் பற்றி, குணங்களைக் குன்றாக உருவகஞ் செய்தார். குணம் - சாதியொருமை. அனாதியாய் வருகின்றவாறு பற்றி ஒரோவழி வெகுளி தோன்றியபொழுதே அதனை மெய்யுணர்வு அழிக்கு மாகலின் 'கணமேயும்' என்றும், நிறைமொழிமாந்தராகலின் 'காத்தலரிது' என்றுங் கூறினார்.

இவை இரண்டு பாட்டானும், அவராணை கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) கணமேயாயினும் - க்ஷணப்பொழுதாகவேயிருந்தாலும். சலியாமை - அசையாதிருத்தல். குன்று-மலை. சாதியொருமையாவது-ஒருசொல் ஒருமையீறு தோன்ற நின்றும் தோன்றாது நின்றும் பின் ஒருமை பன்மை வினையீறாக மேல்வரினு முடிக்குஞ் சொல்லைப்பெற்றும்

பெருதும் தானே பன்மைப்பொருளுணர்த்துவது; இதனை வடநூலார், 'ஜாத்யேக வசனம்' என்பர். ஒரோவழி-ஒவ்வொருசமயத்தில். 'காத்தலரிது' என்றார், அவர்கள்சாபத்தைச் சகித்தல் கூடாமையால். (௯)

௩0. அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்.

(இ-ள்.) எ உயிர்க்குஉம்-எல்லா வுயிர்கள்மேலும், செம் தண்மை-செவ்விய தண்ணளியை, பூண்டு ஒழுகலான்—, அந்தணர் என்போர்-அந்தணரென்று சொல்லப்படுவார், அறவோர் - துறவறத்தில் நின்றவர்; (எ-று.)

பூணுதல்-விரதமாகக் கோடல். 'அந்தணர்' என்பது-அழகிய தட்பத்தினை யுடையார் என ஏதுப்பெயராகலின், அஃது அவ்வருளுடையார்மே லன்றிச் செல்லா தென்பது கருத்து.

அவ்வாறு ஆணையுடைய ராயினும் உயிர்கள்மாட்டு அருளுடைய ரென்பது, இதனாற் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) செவ்விய தண்ணளி - நல்ல குளிர்ந்த கருணை; துறந்தவர்க்கு அருளுடைமை சிறந்த விரதமாம். தட்பம் - தண்மை. ஏதுப் பெயர் - ஒருகாரணத்தால் வந்த பெயர். அந்தணர்—அம் - அழகு; தண்-குளிர்ச்சி; இப்பண்படி, ஆகுபெயராய், அருளை உணத்திற்று: அர் - விகுதி. (௧0)

௪௪-ஆம் அதிகாரம்—அறன்வலியுறுத்தல்.

அஃதாவது - அம்முனிவரான் உணர்த்தப்பட்ட அம்மூன்றனுள் ஏனைப் பொருளும் இன்பமும் போலாது அறன் இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மூன்றனையும் பயத்தலான் அவற்றின் வலியுடைத்தென்பது கூறுதல். அதிகார முறைமையும் இதனானே விளங்கும். "சிறப்புடை மரபிற் பொருளு மின்பமும், அறத்து வழிப்படூஉந் தோற்றம் போல" என்றார் பிறரும்.

(கு-ரை.) போலாது-போலாகாமல். முனிவர் பெருமையைக் கூறிய பின் அவர்களால் தெரிவிக்கப்பட்ட புருஷார்த்தங்களுள் முதலாகிய தருமத்தின் வலிமையை உறுதியாகக்கூறுதல் அதிகாரமுறைமை என்க. "சிறப்புடைமரபின்" என்னும் மேற்கோள், புறநானூற்றில் ௩௧ - ஆம் செய்யுளில் உள்ளது; இதற்குப் பொருள் - சிறப்பாகிய தன்மையை யுடைய அருத்தமுங் காமமும் தரும்த்துக்குப் பிற்படூஉந் தன்மைபோல என்பது. அதன் = அறம்; மகரனகரம் மாறிவருஞ்சொல்.

௩௧. சிறப்பீனுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினூஉங்
காக்க மெவனோ வுயிர்க்கு.

(இ-ள்.) சிறப்பு ஈனும்-வீடுபேற்றையுந் தரும்; செல்வம்உம் ஈனும்-(துறக்கம் முதலிய) செல்வத்தையுந் தரும்; (ஆதலான்), உயிர்க்கு-உயிர்கட்கு, அறத்தின் ஊஉங்கு-அறத்தின் மிக்க, ஆக்கம்—, எவனோ-யாது?

எல்லாப் பேற்றினுஞ் சிறந்தமையின், வீடு 'சிறப்பு' எனப்பட்டது. "சிறப்பென்னுஞ்செம்பொருள்" (358) என்றதிருக்குறளிலும் சிறப்பு என்பது வீடுஎன்னும்பொருளில் வந்தது. "சிறந்ததுபயிற்றல்" (கற்-51' எனத் தொல்காப்பியத்து வருதலுங் காண்க. ஆக்கந்தருவதனை 'ஆக்கம்) என்றார். ஆக்கம் - மேன்மேல் உயர்தல். ஈண்டு 'உயிர்' என்றது, மக்களுயிரை; சிறப்புஞ் செல்வமும் எய்துதற்கு உரியது அதுவே யாகலின்.

இதனால், அறத்தின்மிக்க உறுதி யில்லை யென்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) துறக்கம்-சுவர்க்கபதவி. ஆக்கம்-உயர்ச்சிதருவது. சிறப்பு-சிறந்த வீட்டுலகத்துக்கு, பண்பாகுபெயர்-. அறத்தின்-ஐந்தனுருபு உறழ் பொருவு; இது, எல்லைப்பொருளில் அடங்கும். அளபெடை, இன்னிசை தருதற்பொருட்டு. ஆக்கம் - காரியவாகுபெயர். ஓ - அசை. 'சிறப்பீனும் செல்வமுமீனும்' என்னும் வாக்கியங்களுக்கு அறமென்பது, தோன்றா எழுவாய். இனி, ஈனுமென்பதைப் பெயரெச்சமாகக்கொண்டு, ஒரு வாக்கியமாக முடிப்பினும் இழுக்காது. ஊங்கு-உயர்வு இழிவு எல்லைப் பொருளில் வரும் இடைச்சொல். எவன்-இன்மைகுறித்தது (௧)

௩௨. அறத்தினூஉங் காக்கமு மில்லை யதனை
மறத்தலி னூங்கில்லை கேடு.

(இ-ள்.) (ஒருவனுக்கு), அறத்தின் ஊஉங்கு - அறஞ்செய்தலின் மேற்பட்ட, ஆக்கமும்—, இல்லை—; அதனை—, மறத்தலின் ஊங்கு- (மயக்கத்தால்) மறத்தலின் மேற்பட்ட, கேடு-கேடும், இல்லை—;(எ-று.)

'அறத்தினூஉங் காக்கமு மில்லை' என மேற்சொல்லியவதனையே அனுவதித்தார்; அதனாற் கேடு வருதல் கூறுதற் பயன் நோக்கி.

இதனான், அது செய்யாவழிக் கேடு வருதல் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) கேடு - தீமைதருவது. அனுவதித்தல் எனினும், வழிமொழிதல் எனினும் ஒக்கும்; அநுவாதமாவது - முன்சொல்லப்பட்ட தொன்றையே வேறொன்றுவிதித்தற்பொருட்டுப் பின்னுஞ் சொல்லுதல்: அதனால் அது கூறியதுகூற லென்னுங் குற்றமாகாது-வழிமொழித லென் றாயிற்று; வழிமொழிதற்கு முன் கூறப்பட்டதைப் புரோவாத மென்பர் வடநூலார்: இங்கே, புரோவாதம் - "அறத்தினூஉங் காக்கமுமில்லை" என்பது. அது-அறம். (௨)

௩௩. ஒல்லும் வகையா னறவினை யோவாதே
செல்லும்வா யெல்லாஞ் செயல்.

(இ-ள்.) ஒல்லும் வகையான் - (தத்தமக்கு) இயலுந் திறத்தான், அறம் வினை - அறமாகிய நல்வினையை, ஓவாதே - ஒழியாதே, செல்லும் வாய் எல்லாம் - (அஃது) எய்தும்இடத்தானெல்லாம், செயல் - செய்க; (எ-று.)

இயலுந் திறமாவது - இல்லறம் பொருளளவிற்கு ஏற்பவும், துறவறம் யாக்கைநிலைக்கு ஏற்பவுஞ் செய்தல். ஓவாமை - இடைவிடாமை,

எய்தும் இடமாவன - *மன மொழி மெய்கள் என்பன. அவற்றாற்செய்யும் அறங்களாவன-முறையே நற்சிந்தையும் நற்சொல்லும் நற்செயலும் என இவை.

இதனான், அறஞ்செய்யுமாறு கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) தத்தமக்கு இயலுந் திறத்தான் - தங்கள் தங்களுக்குக் கூடிய மட்டினால். ஒழியாதே-இடைவிடாமல். அஃது எய்தும் இடத்தானெல்லாம் - அவ்வறம் பொருந்துமிடங்களெல்லாவற்றாலும். செய்க-செய்யக்கடவன். யாக்கைநிலை-சரீரத்தின் நிலைமை. மனமொழிமெய்கள் -திரிகரணமெனப்படும். திரிகரணங்களாலும் அறஞ்செய்தல் - மனத்தால் நல்லவற்றை நினைத்தலும், வாயால் நல்லவற்றைச் சொல்லுதலும், உடம்பினால் நற்கருமங்களைச் செய்தலுமாம். ஆறு-விதம். ஓவாது -எதிர்மறைவினை யெச்சம். செயல்-வியங்கோள். (௩)

௩௪. மனத்துக்கண் மாசில னாதல் லனைத்தற
னாகுல நீர பிற.

(இ-ள்.) (அவ்வாற்றான் அறஞ்செய்வான்), மனத்துக்கண்-(தன்) மனத்தின்கண், மாசு இலன் ஆதல்-குற்றமுடைய னல்லனாக; அனைத்து அறன் - அவ்வளவே அறமாவது; பிற - அஃதொழிந்த சொல்லும் வேடமும், ஆகுலம் நீர-(அறமெனப்படா,) ஆரவார நீர்மைய; (எ-று.)

குற்றம்-தீயன சிந்தித்தல். பிறர் அறிதல் வேண்டிச் செய்கின்றனவாகலின், 'ஆகுலநீர' என்றார். மனத்து மாசுஉடையனாயவழி அதன் வழியவாகிய மொழிமெய்களாற் செய்வன பயனில வென்பதூஉம் பெறப்பட்டது.

(கு-ரை.) அவ்வாற்றான் - அவ்விதத்தால்: ஒல்லும்வகையாலென்றபடி. வேடம் - வேஷம்; மனத்தில் தருமசிந்தை யில்லாமலே வெளிக்குத் தருமஞ் செய்பவன்போலக் காட்டுவது. ஆரவார நீர்மைய-பலரும் அறியச் செய்யும் ஆடம்பரத்தன்மையையுடையனவாம். அதன் வழியவாகிய -மனத்தின் வழியே நடப்பனவாகிய. ஆதல்-உடன்பாட்டுவியங்கோள். நீர - பலவின்பால்முற்று: நீர்மை - பகுதி. இக்குறள், மூன்று முடிபு. முதல்வாக்கியத்துக்கு, ஒருவன் - தோன்றா எழுவாய். இனி, ஆதல் என்பதைத் தொழிற்பெயராக வைத்து, 'மனத்தில் மாசிலனாதலாகிய அதுவே அறன்: பிற, இடம்பத்தன்மையன' என இரண்டுமுடிபாகவுங் கொள்ளலாம். பிற-இடைச்சொல்லடியாப் பிறந்த பெயர். (௪)

௩௫. அழுக்கா றவாவெகுளி யின்னாச்சொ னான்கு
மிழுக்கா வியன்ற தறம்.

(இ-ள்.) அழுக்காறு - (பிறராக்கம்) பொறாமையும், அவா-(புலன்கண்மேற் செல்கின்ற) அவாவும், வெகுளி - (அவை ஏதுவாகப் பிறர்பால்வரும்) வெகுளியும், இன்னா சொல்-(அதுபற்றி வருங்) கடுஞ்சொல்லும், (ஆகிய), நான்குஉம் - இந்நான்கினையும், இழுக்கா-கடிந்து, இயன்றது-இடையறாது நடந்தது,—அறம்-அறமாவது; (எ-று.)

---

* மனம் வாக்குக் காயங்கள் என்று பாடாந்தரம்.

இதனான், 'இவற்றோடுவிரவி இயன்றது அறமெனப்படாது' என்பதூஉங் கொள்க.

இவை இரண்டுபாட்டானும், அறத்தினது இயல்பு கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) பிறராக்கம் பொறாமை-அயலார்க்கு உண்டாகும் நன்மைகளைக் கண்டு மனம் பொறாதிருத்தல். கடிந்து-நீக்கி. இவற்றோடு விரவி இயன்றது-அழுக்காறு முதலியவற்றோடு கலந்து நடந்தது. அருத்தாபத்தியால், 'பொறாமை முதலியவற்றோடு கூடியது அதருமம்' என்றுங் கொண்டார். அழுக்காறு-முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர்; அழுக்கறு-பகுதி: இது-ஒருசொல்; இனி, அழுக்கு அறு என்னும் இரண்டுசொற்கள் சேர்ந்து ஒருசொல் தன்மைப்பட்டு, எதிர்மறையிலக்கணையால், குற்றத்தைநீக்கு என்னும் பொருளைத் தராமல் குற்றத்தையுடையவனாகு எனப் பொருள்பட்டு, பொறாமையைக் குறித்ததென்றுங் கொள்ளலாம். அழுக்காறுமுதலியன பெயர்ச்செவ்வெண் ஆதலால், அது, ஈற்றில் 'நான்கு' என்னுந் தொகைபெற்றுவந்தது. இழுக்கா-இறந்தகால வினையெச்சம்; ஆ-விகுதி, காலங்காட்டிற்று. இயன்றது-வினையாலணையும் பெயர். இயன்றதே அறம் என்னும் பிரிநிலையேகாரம் தொக்கது. (௫)

௩௬. அன்றறிவா மென்னா தறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றுங்காற் பொன்றாத் துணை.

(இ-ள்.) அன்று அறிவாம் என்னாது - (யாம் இது பொழுது இளையமாகலின்) இறக்கும் ஞான்று செய்துமெனக் கருதாது, அறம்-அறத்தினை, செய்க-(நாள்தோறுஞ்) செய்க; அது-அவ்வாறு செய்த அறம், பொன்றுங்கால்-(இவ்வுடம்பினின்றும் உயிர்) போங்காலத்து, (அதற்கு), பொன்றா-அழிவில்லாத, துணை-துணையாம்; (எ - று.)

'மற்று' என்பது, அசைநிலை. 'பொன்றாத்துணை' என்றார், செய்த உடம்பு அழியவும் உயிரோடு ஒன்றி ஏனையுடம்பினுஞ் சேறலின்.

இதனான், இவ்வியல்பிற்றாய அறத்தினை, நிலையாத யாக்கை நிலையின பொழுதே செய்க வென்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) இதுபொழுது இளையமாகலின்-இப்பொழுது இளமைப் பருவத்தையுடையவராயிருக்கிறோமாதலால். இறக்கும் ஞான்று செய்தும்-(முதுமைப்பருவம்வந்து) சாம்பொழுது தருமஞ் செய்வோம். பொன்றுதல்-இறத்தல். அதற்கு-உயிருக்கு. செய்த உடம்பு-தருமத்தைச்செய்த சரீரம். ஒன்றி-கூடிநின்று. ஏனை உடம்பினும் சேறலின்-மற்றொரு பிறப்பின் உடம்பிலும் அவ்வறத்தின்பயன் செல்லுதலால். இவ்வியல்பிற்று-இப்படிப்பட்ட தன்மையுடையது. நிலையின-இருக்கிற. அன்று-அக்காலத்தில். அறிவாம்-தனித்தன்மைப் பன்மைமுற்று: பார்த்துக்கொள்வோமென்று பொருள். கால்-காலம் என்பதன் கடைக்குறை. வயதுமுதிர்ந்தவர் மாத்திரமேயன்றி இளையவர்களும் இறத்தலுண்டாதலாலும், மரணம்நேரிடுங்காலம் இன்னதென்று எவர்க்கும் ஒருதலையாக

அறிதல் கூடாமையாலும், 'அன்றறிவாமென்னு தறஞ்செய்க' என்றார்: "மற்றறிவா நல்வினை யாமிளையமென்னாது, கைத்துண்டாம் போழ்தே கரவா தறஞ்செய்ம்மின், முற்றி யிருந்த கனியொழியத் தீவளியால், நற்கா யுதிர்தலு முண்டு" என்றார், நாலடியாரிலும். 'பொன்றுந்துணை' என்றது, உடம்பு அழிந்தபின்னும் தான் அழியாததனால். (சு)

௩௭. அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானோ டூர்ந்தா னிடை.

(இ-ள்) அறத்து ஆறு இது என-அறத்தின் பயன் இதுவென்று (யாம் ஆகமவளவையான்) உணர்த்தல், வேண்டா—; சிவிகை பொறுத்தானொடு ஊர்ந்தானிடை - சிவிகையைக் காவுவானோடு (செலுத்துவானிடை (க்காட்சியளவைதன்னானே உணரப்படும்);(எ-று.)

பயனை'ஆறு' என்றார், பின்னதாகலின். 'என' என்னும் எச்சத்தால் சொல்லாகிய ஆகமவளவையும், 'பொறுத்தானொடூர்ந்தானிடை' என்றதனால் காட்சியளவையும் பெற்றாம். 'உணரப்படும்' என்பது சொல்லெச்சம்.

இதனான், பொன்றுந்துணையாதல் தெளிவிக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) ஆகமஅளவை - சாஸ்திரப்பிரமாணம். சிவிகை-பல்லக்கு; ஶிபிகா என்னும் வடமொழியின் திரிபு. காவுவான் - சுமப்பவன். செலுத்துவானிடை-(அதில் ஏறி)நடத்துபவனிடத்தில். காட்சியளவை-பிரதியக்ஷபிரமாணம். அறஞ்செய்தால் அவ்வழியே அதன்பயன் அதன்பின் உண்டாதலால், பயன் 'ஆறு' எனப்பட்டது; ஆறு-வழி. வேண்டா-வேண்டுமென்பதன் எதிர்மறை. இதற்குஎழுவாய்-'என' என்பது. 'என' என்பதற்கு-என்று சொல்லலென்பது பொருளாதலால் ஆகமப்பிரமாணமும், 'சிவிகை பொறுத்தானொ டூர்ந்தானிடை' எனக் குறித்துச் சொன்னதனால் பிரதியக்ஷபிரமாணமும், பெற்றுக்கொண்டோம். பொருள்முடியாததனால் 'உணரப்படும்' என்று எஞ்சிய சொல் வருவிக்கப்பட்டது: இங்ஙன்வருவிப்பது, சொல்லெச்சம். தருமத்தின் பயன் இப்படிப்பட்டதென்று நூல்களைக்கொண்டு அரிதின் தெரிவிக்க வேண்டியதில்லை; உலகத்தில் ஒருவன் பல்லக்கைத் தூக்க மற்றொருவன் அதன்மேலேறி வீற்றிருப்பதைக் கண்கூடாகக் காணுதலினாலேயே அறஞ்செய்தவன் இன்பமனுபவிப்பானென்றும், அது செய்யாதவன் துன்பமனுபவிப்பா னென்றும் எளிதில் தெரிந்து கொள்ளலாமே யென்பது, கருத்து. இனி, இத்திருக்குறளுக்கு-'துறவறத்தின் பயனாகிய ஆத்மசொரூபஞானம் இப்படிப்பட்டதென்று யாம் இப்பொழுது புதிதாக வருத்துச் சொல்லவேண்டுவதில்லை; சவ்வீரமகாராஜனான ரகூகணமகாராஜனுக்கும் அவனுக்குப் பல்லக்கைச்சுமந்த ஜடபரதயோகிக்கும் நடந்த சம்பாஷணையாலே அறியப்படும்' என்றும் உரைக்கலாம்; ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் இரண்டாம் அம்சத்தில் இறுதிநான்கு அத்தியாயங்களிற் காண்க. (எ)

௩௮. வீழ்நாள் படாஅமை நன்றாற்றி னஃதொருவன்
வாழ்நாள் வழியடைக்குங் கல்.

(இ-ள்.) வீழ் நாள்-(செய்யாது) கழியும் நாள், படாஅமை-உள வாகாமல், ஒருவன்—, நன்று-அறத்தை, ஆற்றின்-செய்யுமாயின், அஃது-அச்செயல், வாழ் நாள் வழி அடைக்கும் கல் - (அவன் யாக்கையோடு) கூடும் நாள்வரும் வழியை (வாராமல்) அடைக்குங் கல்லாம்; (எ-று.)

ஐவகைக்குற்றத்தான் வரும் இருவகைவினையும் உள்ள துணையும் உயிர் யாக்கையோடுங்கூடி நின்று அவ்வினைகளது இருவகைப் பயனையும் நுகருமாகலின், அந்நாள் முழுவதும் 'வாழ்நாள்' எனப்பட்டது. குற்றங்கள் ஐந்தாவன-அவிச்சை, அகங்காரம், அவா, விழைவு, வெறுப்பு என்பன; இவற்றை வடநூலார் 'பஞ்சகிலேசம்' என்ப. வினை இரண்டாவன-நல்வினை, தீவினை என்பன. பயன் இரண்டாவன-இன்பம், துன்பம் என்பன.

இதனான், அறம் வீடுபயக்குமென்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) செய்யும்-செய்வான். யாக்கை-உடம்பு. ஐவகைக் குற்றம்-அநாதியாகிய அவித்தையும், அதுபற்றி யானென மதிக்கும் அகங்காரமும், அதுபற்றி எனக்கு இதுவேண்டுமென்னும் அவாவும், அதுபற்றி அப்பொருளிடத்துச் செல்லும் ஆசையும், அதுபற்றி அதன் மறுதலையிடத்துச் செல்லுங் கோபமும் என்பன. இவற்றுள் அகங்காரம் அவிச்சையிலும், அவாவுதல் ஆசையிலும் அடங்குதலால், தமிழ்நூலார் "காமம்வெகுளி மயக்கம்" எனக் குற்றம் மூன்றென்பர். விழைவு-ஆசை. வெறுப்பு-கோபம். கிலேசம் - துன்பந் தருவன. படாமை-எதிர்மறை வினையெச்சம். நன்று-நல்ல அறத்துக்கு, பண்பாகுபெயர். அஃதொருவன்-ஆய்தவெழுத்து மெய்போல ஒலித்து அலகுபெறாதுநின்றது. படாஅமை - அளபெடை, ஓசைநிறைத்தது. வாழ்நாள்வழி - பிறப்படையும் வழி. (அ)

௩௯. அறத்தான் வருவதே யின்பமற் றெல்லாம்
புறத்த புகழு மில.

(இ-ள்.) அறத்தான் வருவதுஏ-இல்லறத்தோடு பொருந்தி வருவதே, இன்பம்-இன்பமாவது; மற்று எல்லாம்-அதனோடு பொருந்தாது வருவன வெல்லாம், புறத்த-(இன்பமாயினுந்) துன்பத்தினிடத்த; புகழ் உம் இல-(அதுவேயுமன்றிப்) புகழும் உடையவல்ல; (எ - று.)

ஆனுருபு, ஈண்டு உடனிகழ்ச்சிக்கண் வந்தது; "தூங்கு கையானோங்கு நடைய" என்புழிப்போல. இன்பம் - காமநுகர்ச்சி; அஃதாமாறு, காமத்துப்பாலின் முதற்கட் சொல்லுதும். இன்பத்திற் புறமெனவே, துன்பமாயிற்று. பாவத்தான் வரும் பிறனில்விழைவு முதலாயின அக்கணத்துள் இன்பமாய்த் தோன்றுமாயினும் பின் துன்பமாய் விளைதலின், 'புறத்த' என்றார். அறத்தோடு வாராதன புகழுமில எனவே, 'வருவது புகழுமுடைத்து' என்பது பெற்றாம்.

இதனால், அறஞ்செய்வாரே இம்மையின்பமும் புகழும் எய்துவ ரென்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) "தூங்குகையான்" என்னும் மேற்கோள்-புறநானூறு ௨௨-ஆம் செய்யுளில் உள்ளது; இதற்கு-தொங்குகிறகையோடு கம்பீரமான

நடையையு முடைய வென்று பொருள். என்புழி-என்றவிடத்தில். மூன்றும் வேற்றுமையின் உருபுகளுள் ஆனுருபு, பெரும்பாலும் கருவிகருத்தாப்பொருள்களில் வரும். காமத்துப்பாலின் முதலில் 'ஈண்டு இன்பமென்றது-ஒருகாலத்து ஒருபொருளான் ஐம்புலனும் நுகர்தற் சிறப்புடைத்தாய காமவின்பத்தினை' எனக் கூறுவர், பரிமேலழகர். பிறனில் விழைவு-அயலான்மனையாளை விரும்புதல். பின் துன்பமாய்விளைதல் - பழியும் பாவமும் ராஜதண்டனையுமாய் முடிதல். அறத்தோடு கூடிவருவது புகழுடையது எனக் கொண்டது, அருத்தாபத்தி. இம்மையின்பம்-இவ்வுலகத்தின்பம். மற்று என்னும் இடைச்சொல், இங்கே, சுட்டியதற்கு இனமான பொருளில் வந்தது. புறத்த-பலவின்பாற் குறிப்பு முற்று; புகழும், உம்மை-இறந்தது தழுவிய எச்சம். (௯)

௪௰. செயற்பால தோரு மறனே யொருவற்
குயற்பால தோரும் பழி.

(இ-ள்.) ஒருவற்கு-ஒருவனுக்கு, செயல்பாலது-செய்தற்பான்மையது, அறனே-நல்வினையே; உயல் பாலது-ஒழிதற்பான்மையது, பழி (ஏ)-தீவினையே; (எ-று.)

'ஓரும்'என்பன இரண்டும்-அசைநிலை. தேற்றேகாரம், பின்னுங் கூட்டப்பட்டது. பழிக்கப்படுவதனை 'பழி' என்றார்.

இதனான், செய்வதும் ஒழிவதும் நியமிக்கப்பட்டன.

(கு-ரை.) செய்தற்பான்மையது - செய்யப்படும் உரிமையையுடையது. ஒழிதல்-செய்யாது விடுதல். ஓரும்-இடைச்சொல். 'அறனே' என்பதிலுள்ள ஏகாரம், 'பழி' என்பதனோடுங் கூட்டப்பட்டது. பாவத்தைத் தருவதாய்ப் பழிக்கப்படுதல்பற்றி, அதருமத்தை 'பழி' என்றார்; காரணக்குறி. (௧௦)

பாயிரம் முற்றிற்று.

இல்லறவியல்

(கு-ரை.) அறஞ்செய்தற்குஉரிய இல்லறம் துறவறம் என்ற இருவகைநிலையுள் இல்லறம் முதல தாதலால், இல்லறவியல் முதலில்வைக்கப்பட்டது: இல்லறத்திலிருந்து துறவறத்திற்குச் செல்லலா மாதலால் இல்லறம் முதலதாம்: இனி, "இல்லற மல்லது நல்லற மன்று'' என்று ஔவையார் கூறினபடி இருவகையறத்துள் இல்லறம் தலைமையானதாதலால், அதை முதலில் வைத்தா ரென்றலும் ஒன்று. இந்த இல்லறவியல், இல்வாழ்க்கை யென்பது முதல் புகழ் என்பது ஈறாகவுள்ள இருபது அதிகாரங்களைக் கொண்டதாகும்.

ரு - ஆம் அதிகாரம்—இல்வாழ்க்கை

அஃதாவது-இல்லாளோடு கூடி வாழ்தலினது சிறப்பு. இந்நிலை அறஞ் செய்தற்கு உரிய இருவகைநிலையுள் முதல தாதலின், இஃது, அறன்வலியுறுத்தலின் பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) இல்-அதற்குரிய மனையாளுக்கு, ஆகுபெயர். வாழ்க்கை-தொழிற்பெயர். இந்நிலை - இல்நிலை எனப் பிரிக்க; இல்லறநிலைமை யென்று பொருள். அறன்வலியுறுத்தலைக் கூறிய பின், அறஞ்செய் வார்க்கு உரிய இருவகைநிலையுள் முதலதான இல்லறநிலைக்கு மனையா ளோடுகூடிவாழ்தல் முக்கியமாதல், அதிகாரமுறைமையென்க.

சக. இல்வாழ்வா னென்பா னியல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றி னின்ற துணை.

(இ-ள்.) இல் வாழ்வான் என்பான்-இல்லறத்தோடுகூடி வாழ்வா னென்று சொல்லப்படுவான், இயல்பு உடைய மூவர்க்குஉம்-அறவியல் பினையுடைய ஏனைமூவர்க்கும், நல் ஆற்றின் - (அவர்செல்லும்) நல் லொழுக்க நெறிக்கண், நின்ற-நிலைபெற்ற, துணை-துணையாம்; (எ-று.)

'இல்' என்பது, ஆகுபெயர். 'என்பான்' என, செயப்படுபொருள் வினைமுதல்போலக் கூறப்பட்டது. ஏனையமூவராவார - ஆசிரியனிடத் தினின்று ஓதலும் விரதங்காத்தலுமாகிய பிரமசரிய ஒழுக்கத்தானும், இல்லைவிட்டுத் தீயோடு வனத்தின்கட் சென்று மனையாள் வழிபடத் தவஞ்செய்யும் ஒழுக்கத்தானும், முற்றத் துறந்த யோக ஒழுக்கத்தானும் என இவர். இவருள் முன்னையிருவரையும் பிறர்மதம்மேற்கொண்டுகூறி னார். இவர் இவ்வொழுக்க நெறிகளை முடியச் செல்லுமளவும் அச்செல விற்குப் பசி நோய் குளிர் முதலியவற்றான் இடையூறு வாராமல் உண்டியும் மருந்தும் உறையுளும்முதலிய உதவி அவ்வந்நெறிகளின் வழுவாமற் செலுத்துதலான், 'நல்லாற்றி னின்றதுணை' என்றார்.

(கு-ரை.) வினைமுதல்-கருத்தா. 'எனப்படுவான்' என்பது அகரச் சாரியையும் செயப்பாட்டுவினைப்பொருளுணர்த்தும் 'படு' விகுதியும் தொக்கு 'என்பான்' என நின்றதாகக்கொண்டார், பிரயோகவிவேக நூலாரும், தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்திகாரரும். இல்லிற் செய்யுந் தருமத்தை 'இல்' என்றது - இடவாகுபெயர். தீ-நித்தியாக்கினி. வழி பட - உபசரிக்க. அவ்வாறு தவஞ்செய்யும் ஒழுக்கத்தான் -வானப்பிரஸ் தன். யோக ஒழுக்கத்தான்-சந்யாசி. திருவள்ளுவர் 'இல்லறம்,' 'துற வறம்' என இருவகைஆச்சிரமமாகவே வகுத்துக்கொண்டா ராதலால், மற்றையிரண்டாச்சிரமத்தாரையுங் கூட்டி 'மூவர்க்கும்' என்றது - பிறர் மதத்தை அங்கீகரித்ததாயிற்று; இது 'உடன்படல்' என்னும் மதம். இவர் -மூன்றாச்சிரமத்தார். முடியச்செல்லுமளவும்-நிறைவேற்றுமளவும். அச் செலவுக்கு - அவ்வொழுக்கத்திற்கு. இடையூறு-தடை. உண்டி - உணவு. உறையுள்-இடம். அவ்வந்நெறி-அந்தந்த வழிகள். (க)

சஉ. துறந்தார்க்குந் துவ்வா தவர்க்கு மிறந்தார்க்கு
மில்வாழ்வா னென்பான் றுணை.

(இ-ள்.) துறந்தார்க்கும் - (களைகணானவரால்) துறக்கப்பட்டார்க்கும், துவ்வாதவர்க்கும்-நல்கூர்ந்தார்க்கும், இறந்தார்க்கும்-(ஒருவரும் இன்றித் தன்பால்வந்து)இறந்தார்க்கும், இல்வாழ்வான் என்பான்-இல்வாழ்வானென்று சொல்லப்படுவோன், துணை—; (எ-று)

துறந்தார்க்குப் பாவம் ஒழிய அவர் களைகணாய்நின்று வேண்டுவன செய்தலானும், துவ்வாதவர்க்கு உணவுமுதலிய கொடுத்தலானும், இறந்தார்க்கு நீர்க்கடன்முதலியசெய்து நல்லுலகின்கட் செலுத்தலானும், 'துணை' என்றார்.

இவை இரண்டுபாட்டானும், இன்னிலை எல்லாஉபகாரத்திற்கும் உரித்தாதல் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) களைகணானவரால் துறக்கப்பட்டார்-தஞ்சமாக இருந்தவர்களால் விடப்பட்டுக் கதியற்றவராயினவர். நல்கூர்ந்தார்-தரித்திரர். துவ்வாதவர் - அனுபவிக்கப்படும் பொருளொன்றையும்அனுபவிக்கப் பெறாதவர்: எனவே, தரித்திரராயிற்று. தன்பால் - தன்னிடத்தில். பாவம் ஒழிய - தீவினைக்குக் காரணமாகிய வழிகள் தவிர மற்றவழிகளால். நீர்க்கடன் - தருப்பணம். இங்கே, துறந்தார் - சன்னியாசிகளல்லர். (உ)

சஙா. தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்க றானென்றாங்
கைம்புலத்தா றோம்ப றலை.

(இ-ள்.) தென்புலத்தார்-பிதிரர், தெய்வம்-தேவர், விருந்து-விருந்தினர், ஒக்கல் - சுற்றத்தார், தான்—, என்ற - என்று சொல்லப்பட்ட, ஐம்புலத்து-ஐந்திடத்துஞ்செய்யும், ஆறு- அறநெறியை, ஓம்பல்-வழுவாமற் செய்தல்,—தலை - (இல்வாழ்வானுக்குச்) சிறப்புடைய அறமாம்; (எ-று.)

பிதிரராவார் - படைப்புக்காலத்துஅயனாற் படைக்கப்பட்டதோர் கடவுட்சாதி; அவர்க்கு இடம் தென்திசை யாதலின், 'தென்புலத்தார்' என்றார். 'தெய்வம்' என்பது, சாதியொருமை. 'விருந்து' என்பது-புதுமை; அஃது ஈண்டு ஆகுபெயராய், புதியராய்வந்தார்மேல் நின்றது; அவர் இருவகையர்; பண்டறிவுஉண்மையின் குறித்து வந்தாரும், அஃது இன்மையின் குறியாது வந்தாரும் என. ஒக்கல்-சுற்றத்தார். எல்லா அறங்களும் தான் உளனாய் நின்று செய்யவேண்டுதலின், தன்னைஓம்பலும் அறனாயிற்று. என்ற என்பது, விகாரமாயிற்று. ஆங்கு-அசை. ஐவகையும் அறஞ்செய்தற்கு இடனாகலின், 'ஐம்புலம்' என்றார். அரசனுக்கு இறைப்பொருள் ஆறில்ஒன்றாயிற்று, இவ்வைம்புலத்திற்கும் ஐந்து கூறு வேண்டுதலான் என்பது அறிக.

(கு-ரை.) பிதிரர்-பிதிருக்கள். அயன்-பிரமன். கடவுட்சாதி-தேவசாதி. தென்புலத்தார்-தெற்குத்திக்கிலுள்ளவர். தென்திசை யென்பது பிதிரர் வசிக்குமிடமென்பதும், அவர்கள் தேவவர்க்கத்திற் சேர்ந்தவரென்பதும் முதலியன, வேதம் முதலிய நூல்களிற் கண்டன. ஒருசாரார் தென்புலம்-கடலாற் கொள்ளப்பட்ட தென்திசைப்பூமி; அங்கே வாழ்ந்த மூதாதையர் என்று கூறினர்? புறநானூற்றில் தென்புலம்வாழ்நரென்ற இடத்து வாழ்நர்-வாழ்ந்தோர என கூறுவது மரபன்மையானும்

மூதாதையரெல்லாம் கடல்கொண்ட தென்றிசைப்புலத்திலே யிருந்து மாண்டார் என்பதற்குப் பிரமாண மில்லாமையாலும் அது நேரிய உரை யன்று. விருந்து-விருந்தினர்க்குப் பண்பாகுபெயர். பண்டுஅறிவு-முன்பரி சயம்; அறிமுகம். ஓம்பல்-காத்தல். என்றுங்கு-அகரம், தொகுத்தல். இறைப்பொருள்-வரிப்பணம். 'ஐம்புலத்து' என்ற இடத்தில்முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. தெய்வம்-தைவம். ஒக்கல்-மனம்ஒருமித்திருக் கும் பந்துக்களுக்குத் தொழிலாகுபெயர். தலைமையான அறத்தை 'தலை'என்றது, பண்பாகுபெயர். தெய்வம்-பித்ருதேவரொழிந்த மற்றைத் தேவர். இல்வாழ்வான் தான் சம்பாதித்த பொருள்களை ஆறுகூறாக்கி, ஒன்றை இறைப்பொருளாகச் செலுத்தி, மற்றவற்றைத் தென்புலத்தார் முதலிய ஐம்புலங்களிற் செலுத்துவதே தலையாய அறமென்க. (ரு)

சச. பழியஞ்சிப் பாத்தூ ணுடைத்தாயின் வாழ்க்கை
வழியெஞ்ச லெஞ்ஞான்று மில்.

(இ-ள்.) பழி அஞ்சி - (பொருள்செய்யுங்கால்) பாவத்தை அஞ்சி (ஈட்டி), பாத்து-(அப்பொருளை இயல்புடைய மூவர் முதலாயினர்க்கும் தென்புலத்தார் முதலிய நால்வர்க்கும்) பகுத்து, ஊண் - (தான்)உண் டலை, வாழ்க்கை-(ஒருவன்) இல்வாழ்க்கை, உடைத்து ஆயின்—, வழி- அவன்வழி, (உலகத்து), எஞ்ஞான்றும்—, எஞ்சல் இல்-(நிற்றலல்லது) இறத்தலில்லை; (எ-று.)

பாவத்தான்வந்த பிறன்பொருளைப் பகுத்துஉண்ணின், அறம் பொருளுடையார்மேலும் பாவம் தன்மேலுமாய்நின்று வழி எஞ்சுமாக லின், 'பழியஞ்சி' என்றார். வாழ்வானது உடைமை, வாழ்க்கைமேல் ஏற்றப்பட்டது.

(கு-ரை.) பொருள் செய்யுங்கால் - பணஞ் சம்பாதிக்கும்பொழுது. ஈட்டி-சம்பாதித்து. அவன்வழி-அவனுடைய சந்ததி. பகுத்து உண் ணின் - (பிறர்க்குப்) பகுத்துக்கொடுத்துத் தானும் உண்டால். அறம்- பகுத்துக்கொடுத்தலாலுண்டாகிற அறம்; அது, அப்பணத்துக்கு உடையவரிடஞ் செல்லும். பாவம்-தீய வழியால் அப்பொருளைச் சம்பா தித்ததனா லுண்டான தீவினை. வாழ்வானுக்கும் வாழ்க்கைக்கு முள்ள ஒருமைப்பாடுபற்றி, வாழ்பவனது உடைமையை வாழ்க்கையின் மேலேற்றி, 'வாழ்க்கை உடைத்தாயின்' எனக் கூறப்பட்டது. ஒருவ னுக்குப் பின் நிற்பதாதலால், 'வழி' என்று சந்ததிக்குப்பெயராயிற்று. உடைத்தாதலின் அருமை தோன்ற, 'உடைத்தாயின்' என்றார். இனி இக்குறளுக்கு-இல்வாழ்வானொருவனது செல்வம் லோபியென்பதனால் வரும் பழிக்குப் பயந்து பிறர்க்குப் பங்கிட்டுக்கொடுத்துத் தானும் உண்ணுதலை உடையதாமாயின், அச்செல்வம், அவனுக்கு மாத்திரமே யன்றி அவன் சந்ததியார்க்கும் எப்பொழுதுங் குறைவுபடுதலில்லையாம் என்றும் உரைக்கலாம். பாத்து, பகுஎன்பதன் மரூஉவாகிய பா-பகுதி. ஊண்-முதனிலைதிரிந்ததொழிற்பெயர். உடைத்து-குறிப்புமுற்று. இல்- இல்லையென்பதன் விகாரம். (ச)

சரு. அன்பு மறனு முடைத்தாயி னில்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனு மது

(இ-ள்.) இல்வாழ்க்கை-(ஒருவன்) இல்வாழ்க்கை, அன்புஉம்-(தன் துணைவிமேற் செய்யத்தகும்) அன்பினையும், அறம்உம்-(பிறர்க்குப்பகுத்து

உண்டலாகிய) அறத்தினையும், உடைத்து ஆயின்—,அது-அவ்வுடைமை, பண்புஉம் பயன்உம்-(அதற்குப்) பண்பும் பயனுமாம்; (எ-று.)

நிரனிறை. இல்லாட்குங் கணவற்கும் நெஞ்சு ஒன்றுஆகாவழி இல்லறம் கடைபோகாமையின், அன்புடைமை பண்பாயிற்று; அறனுடைமை பயனாயிற்று.

இவை மூன்றுப்பாட்டானும், இன்னிலையில் நின்றான் அறஞ்செய்யுமாறு கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) துணைவி-மனைவி. அவ்வுடைமை-அந்த உடைத்தாயிருத்தல். நிரனிறை-நிரல்நிறை: வரிசையாக நிறுத்துதல். இல்வாழ்க்கைக்கு மனைவிமேலன்பு குணமும், பிறர்க்குப் பகுத்தூர்துஉண்பது பிரயோசனமுமா மென முறையே சென்று இயைதலால், முறைநிரல்நிறைப் பொருள்கோள் என்றவாறு; அதாவது-வரிசையாகச் சொல்லப்பட்ட பொருள்களுக்குச் சம்பந்த முள்ளவற்றையும் அம்முறையே சொல்வது. கடைபோகாமை-முடியாடவாமை; அதனை "மருவிய காதன் மனையாளுந் தானும், இருவரும்பூண்டீர்ப்பினல்லால் - ஒருவரால், இல்வாழ்க்கை யென்னு மியல்புடைய வான்சகடஞ், செல்லாது தெற்றிற்று நின்று" என்னும் அறநெறிச்சாரத்துப் பாட்டினும் அறிக. (ரு)

சசு. அறத்தாற்றி னில்வாழ்க்கை யாற்றிற் புறத்தாற்றிற்
போஒய்ப் பெறுவ தெவன்.

(இ-ள்.) (ஒருவன்), இல்வாழ்க்கை-இல்வாழ்க்கையை, அறத்து ஆற்றின்-அறத்தின்வழியே, ஆற்றின்-செலுத்துவனாயின், (அவன்), புறத்து ஆற்றில்-(அதற்குப்) புறமாகிய நெறியில், போஒய்-போய், பெறுவது-பெறும் பயன், எவன்-யாது? (எ-று.)

'அறத்தாறு' என்பது-பழியஞ்சிப் பகுத்து உண்டலும், அன்புடைமையும் என மேற்சொல்லிய ஆறு. 'புறத்தாறு'-இல்லைவிட்டு வனத்துச் செல்லும் நிலை அந்நிலையின் இது பயனுடைத் தென்பார், 'போஒய்ப் பெறுவதெவன்' என்றார்.

(கு-ரை.) அதற்குப் புறமாகிய நெறி-வாநப்பிரஸ்தம். எவன் என்றதனால், போய்ப் பயனில்லை யென்பதும், அதனிலுஞ் சிறந்த பயன் இதனிலேயேஎய்தும் என்பதும் பெற்றாம். அளபெடை - இசைநிறைக்க வந்தது. (சு)

சஎ. இயல்பினா னில்வாழ்க்கை வாழ்பவ னென்பான்
முயல்வாரு ளெல்லாந் தலை.

(இ-ள்.) இல் வாழ்க்கை-இல்வாழ்க்கைக்கண்நின்று, இயல்பினான்-(அதற்கு உரிய) இயல்போடு கூடி, வாழ்பவன் என்பான் - வாழ்பவனென்று சொல்லப்படுவான்,—முயல்வாருள் எல்லாம்-(புலன்களை விட முயல்வா ரெல்லாருள்ளும், தலை-மிக்கவன்; (எ-று.)

முற்றத்துறந்தவர் விட்டமையின், 'முயல்வார்' என்றது மூன்றாம் நிலையில் நின்றாரை. அந்நிலைதான் பலவகைப்படுதலின் 'எல்லாருள்ளும்' எனவும், முயலாதுவைத்துப் பயன்எய்துதலின் 'தலை' எனவுங் கூறினார்.

(கு-ரை.) விட்டமையின்-ஐம்புலன்களைவிட்டதனால். மூன்றாம்நிலையில் நின்றார்-வாநப்பிரஸ்தர். மனைவியோடு வனஞ்செல்லுதலும்மனைவியின்றி அங்குச் செல்லுதலும், வனத்தில்தானே குறித்த ஓரிடம் செல்லுதலும், இன்னவிடஞ் செல்வதென்றுகுறித்தலின்றிச் செல்லுதலும்என வானப்

பிரஸ்தநிலை பலவகைப்படுதலின், 'அந்நிலைதான் பலவகைப்படுதலின்' என்று ரென்னலாம். முயலாதுவைத்துப் பயனெய்துதலின் - முயற்சி செய்யாமல் ஐம்புலன்களோடு கூடிநின்றே மேலான பிரயோசனத்தை அடைவதனுல். இயல்பினுன், ஆன்-உடனிகழ்ச்சி. தலை-ஆகுபெயர். (எ)

சஅ. ஆற்றி னொழுக்கி யறனிழுக்கா வில்வாழ்க்கை
நோற்பாரி னோன்மை யுடைத்து.

(இ-ள்.) ஆற்றின் ஒழுக்கி - (தவஞ்செய்வாரையும் தத்தம்) நெறியின்கண் ஒழுகப்பண்ணி, அறன் இழுக்கா - (தானும் தன்) அறத்தின் தவருத, இல்வாழ்க்கை—,நோற்பாரின்-அத் தவஞ்செய்வார் நிலையினும், நோன்மைஉடைத்து-பொறையுடைத்து; (எ-று.)

பசிமுதலிய இடையூறு நீக்கலின், 'ஆற்றினொழுக்கி' என்றார். 'நோற்பார்' என்பது-ஆகுபெயர். நோற்பார்நிலைக்கு அவர்தம்மைஉற்ற நோயல்லது இல்வாழ்வார்நிலைபோற் பிறரை உற்ற நோயும் பொறுத்தல் இன்மையின், 'நோற்பாரி னோன்மையுடைத்து' என்றார்.

(கு.ரை.) பொறை - பொறுமை. நோற்பார் என்பது - நோற்பாரின் நிலைமைக்கு ஆனது, பொருளாகுபெயர். துறந்துதவஞ்செய்பவர் தமக்கு வருந் துன்பங்களை மாத்திரமே பொறுத்துக்கொள்ளுகிருர்கள்; இல்லறத் தவரோ, தமக்குவருந்துன்பங்களைப் பொறுத்துப் பிறர்க்குவருந் துன்பங்களையும் நீக்குகின்றனர்: ஆதலால், இல்லறஞ் சிறந்தது என்றபடி.

சகூ. அறனெனப் பட்டதே யில்வாழ்க்கை யஃதும்
பிறன்பழிப்ப தில்லாயி னன்று.

(இ-ள்.) அறன் எனப்பட்டது-(இருவகை அறத்தினும் நூல்களான்) அறனென்று சிறப்பித்துச்சொல்லப்பட்டது, இல்வாழ்க்கையே—: அஃது உம்-(ஏனைத்துறவறமோஎனின்) அதுவும், பிறன் பழிப்பது இல் ஆயின் - பிறனுற்பழிக்கப்படுவதில்லையாயின், நன்று - (அவ்வில்வாழ்க் கையோடு ஒருதன்மைத்தாக) நன்று; (எ-று.)

ஏகாரம், பிரிநிலைக்கண் வந்தது. இதனுற் பிரிக்கப்பட்டது துறவறமாகலின், 'அஃது' என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் அதன்மேல் நின்றது. 'பிறன் பழிப்பது' என்றது, கூடாவொழுக்கத்தை. துறவறம் மனத்தையும் பொறிகளையும் ஒறுத்து அடக்கவல்ல அருமையுடைத்தாயவழியே, அவற்றை ஒறுக்கவேண்டாது ஐம்புல வின்பங்கள் ஆரத் துய்க்கும் *எண்மையுடைய இல்வாழ்க்கையோடு அறமென ஒருங்கு எண்ணப்படுவது என்றவாருயிற்று.

இவைநான்குபாட்டானும், இன்னிலையே பயனுடைத்தென இதன் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) துறவறத்தைப் பிரித்தலினுல், ஏகாரம் - பிரிநிலையாயிற்று. இதனுல்-ஏகாரத்தால். அதன்மேல்-துறவறத்தின்மேல். கூடாவொழுக்கம் தவத்தோடு பொருந்தாததாகிய தீய ஒழுக்கம். ஒறுத்து-வருத்தி. ஆரத் துய்க்கும் - நிரம்ப அனுபவிக்கிற. எண்மை - எளிமை,

*மேன்மையுடைய என்று பிரதிபேதம்.

சௌகரியம். ஒருங்கு-ஒருசேர. ஐம்புலன்களையும்ஒறுத்து அடக்கவல்ல அருஞ்செயலை மேற்கொண்டிருந்தால் தான், துறவறமானது, ஐம்புல வின்பங்களை ஆரநுகரும் இல்லறத்தோடொப்ப மதிக்கப்பெறுமென்ற வாறு. இனி, இக்குறளுக்கு-அறமெனப்பட்டது இல்வாழ்க்கையே; அவ் வில்வாழ்க்கையும் பிறனாற்பழிக்கப்படுவனவான பிறனில்விழைதல் அழுக்காறு பேராசை புறங்கூறல் முதலிய தீக்குணங்க ளில்லாததாயின் நன்று என்றுமாம். (௯)

௫௦. வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.

(இ-ள்.) வாழ்வாங்கு-(இல்லறத்தோடுகூடி) வாழும் இயல்பினால், வையத்துள்-வையத்தின்கண், வாழ்பவன்—, வான் உறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்-(வையத்தானே யெனினும்) வானின்கண் உறையுந் தேவருள் (ஒருவனாக) வைத்து நன்குமதிக்கப்படும்; (எ-று.)

பின் தேவனாய் அவ்வறப்பயன்நுகர்தல் ஒருதலை யாகலின் 'தெய் வத்துள் வைக்கப்படும்' என்றார்.

இதனான், இன்னிலையது மறுமைப்பயன் கூறப்பட்டது; இம்மைப் பயன், புகழ்: அதனை இறுதிக்கட் கூறுப.

(கு-ரை.) வையத்தின்கண்-பூலோகத்தில். வாழ்வுஆங்கு-வாழுதற்கு உரிய அவ்வகை. நன்குமதித்தல்-கௌரவித்தல். அறப்பயனுகர்தல் - தருமத்தின்பயனை அனுபவித்தல். ஒருதலை - நிச்சயம். 'வாழ்பவன் தெய்வத்துள்வைக்கப்படும்' என்றதனால், இல்லறத்திற்கு மறுமையிற் பயன் தேவருலகிற்போகம் என்பது, பெறப்படும். இறுதிக்கட் கூறுப- இவ்வியலின் முடிவில் ௨௪-ஆம் அதிகாரத்தில் "வசையொழிய" என்ற குறளிற் காண்க. உள் இரண்டும்-ஏழனுருபு. வைக்கப்படும்-செய்யுமென் முற்று ஆண்பாலிற் சென்றது. இல்லறத்தில் முறைதவறாமல்வாழ்பவன் மறுமையில் தவறாது தேவகதியைப் பெறுவான்; அன்றியும், இம்மையில் தேவரைப்போலக் கொண்டாடப்படுவான் என்பது கருத்து. (௧௦)

௬-ஆம் அதிகாரம்—வாழ்க்கைத் துணைநலம்

அஃதாவது-அவ்வில்வாழ்க்கைக்குத் துணையாகிய இல்லாளது நன்மை. அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

(கு-ரை.) துணை - துணைவிக்குப் பண்பாகுபெயர். நலம் - பண்புப் பெயர்.

௫௧. மனைத்தக்க மாண்புடைய ளாகித்தற் கொண்டான்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை.

(இ-ள்.) மனை தக்க-மனையறத்திற்குத் தக்க, மாண்பு-நற்குண நற்செய்கைகளை, உடையள்ஆகி - உடையளாய், தன் கொண்டான் வளம் தக்காள் - தன்னைக்கொண்டவனது வருவாய்க்குத் தக்க வாழ்க்கையை யுடையாள், வாழ்க்கை துணை-அதற்குத்துணை! (எ-று.)

நற்குணங்களாவன - துறந்தார்ப்பேணலும், விருந்தயர்தலும், வறி யார் மாட்டு அருளுடைமையும் முதலாயின. நற்செய்கைகளாவன-வாழ்க் கைக்கு வேண்டும்பொருள் அறிந்து கடைப்பிடித்தலும், அட்டிற்றொழில்

வன்மையும், ஒப்புரவுசெய்தலும் முதலாயின. வருவாய்க்குத் தக்க வாழ்க்கையாவது-முதலை அறிந்து அதற்கு இயைய அழித்தல்.

இதனான், இவ்விரண்டு நன்மையுஞ் சிறந்தனவென்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) மனையறம்-இல்லறம். மனை-மனையறத்திற்கு, ஆகுபெயர். மாண்பு-மாட்சிமை; சிறப்பு: இங்கே நற்குணங்களும், நற்செய்கைகளும். கொண்டவன்-விவாகஞ்செய்துகொண்டபுருஷன். வருவாய்க்குத் தக்க வாழ்க்கை-வரும்பொருளளவுக்குத் தகுந்தபடி சமுசாரகாரியங்களைச் செய்தல். துறந்தார்ப்பேணல்-முனிவர்களை உபசரித்தல். விருந்தயர்தல்-விருந்தாளிகளை உண்பித்தல். வறியார்மாட்டு-தரித்திரரிடத்தில். அருளாவது-ஒருசம்பந்தமுமில்லாமல் இயல்பாக உண்டாகுங் கருணை. கடைப்பிடித்தல்-அப்பொருள்களை மறவாமற் செவ்வையாய்ச் சேர்த்தல். அட்டில் தொழில் வன்மை - போஜநபதார்த்தங்களை இனியசுவைபடச் சமையல்செய்யுந்திறம்: அட்டில்-சமையலிடம். ஒப்புரவுசெய்தல்-உலகநடையைஅறிந்து அதற்கு ஏற்பச் செய்தல். அழித்தல்-செலவிடுதல். இரண்டுநன்மை - மனைத்தக்கமாண்புடையளாதலும், தற்கொண்டான்வளத்தக்காளாதலும். தற்கொண்டான்-இரண்டனுருபு தொக்கது. (க)

௫௨ மனைமாட்சி யில்லாள்க ணில்லாயின் வாழ்க்கை
யெனைமாட்சித் தாயினு மில்.

(இ-ள்.) மனை மாட்சி-மனையறத்திற்குத் தக்க நற்குண நற்செய்கைகள், இல்லாள்கண்-(ஒருவன்) இல்லாளிடத்து, இல் ஆயின்-இல்லையாயின், வாழ்க்கை - அவ்வில்வாழ்க்கை, எனை மாட்சித்து ஆயின்உம் - (செல்வத்தான்) எத்துணைமாட்சிமைத்தாயினும், இல்-(அஃது) உடைத்தன்று; (எ-று.)

'இல்' என்றார், பயன்படாமையின்.

(கு-ரை.) எத்துணை மாட்சிமைத்து - எவ்வளவு பெருமையையுடையது. அஃதுஉடைத்தன்று - சிறப்புடையதன்று: அவ்வில்வாழ்க்கை, மனையாளது தீக்குணந் தீச்செயல்களோடு கூடிநின்று பயன்படாததனால், 'இல்' எனப்பட்டது. மாட்சி - பண்புப்பெயர். எனை - எத்தனையென்பதன் மரூஉ. மனைமாட்சி - நான்காம்வேற்றுமை யுருபும்பயனும் உடன்தொக்க தொகை. ஆயினும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. அஃது-மாட்சி. (உ)

௫௩. இல்லதே னில்லவள் மாண்பானா லுள்ளதே
னில்லவள் மாணாக் கடை.

(இ-ள்.) (ஒருவனுக்கு), இல்லவள் - இல்லாள், மாண்புஆனால் - நற்குண நற்செய்கையளாயினக்கால், இல்லது-இல்லாதது, என்-யாது? இல்லவள்-அவள், மாணாக்கடை-அன்ன ளல்லாக்கால், உள்ளது—,-என்-யா?(எ-று.)

'மாண்பு' எனக் குணத்தின்பெயர், குணிமேல் நின்றது.

இவை இரண்டு பாட்டானும், இல்வாழ்க்கை வேண்டுவது இல்லாளது மாட்சியே பிறவல்ல வென்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) அன்ன ளல்லாக்கால்-நற்குண நற்செய்கைகளை யுடைய வளல்லாவிட்டால். இரண்டுவாக்கியங்களிலும் 'ஒருவனுக்கு' என்பது வருவிக்க. வினு, இன்மைகுறித்தது. மாண்பு - மாண்பினள்: பண்பாகு பெயர். குணி-குணத்தையுடையது. குணம்-பண்பென்றும், குணி-பண்பி யென்றுங் கூறப்படும். மாணுக்கடை - கடைஎன்ற விகுதிபெற்ற எதிர் மறையெதிர்காலவினையெச்சம். (௩)

௫௪. பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னுந்
திண்மையுண் டாகப் பெறின்.

(இ-ள்.) (ஒருவன் எய்தும் பொருள்களுள்), பெண்ணின் பெருந் தக்க-இல்லாளின் மேம்பட்ட பொருள்கள், யா உள-யாவை உள? (அவள் மாட்டு), கற்பு என்னும் திண்மை - கற்பு என்னுங் கலங்காநிலைமை, உண்டாகப்பெறின்—; (எ-று.)

கற்புடையாள்போல அறம் முதலிய மூன்றற்கும் ஏதுவாவன பிற இன்மையின், 'யாஉள' என்றார்.

இதனான், கற்புநலத்தது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) அவள்மாட்டு - அவளிடத்தில். கற்பாவது-தன்கணவனைத் தெய்வமென்று உணர்வதோர் மேற்கோள்; பாதிவிரத்தியம்; கொண்டா னிற் சிறந்த தெய்வ மில்லை யென்றும் அவனுக்கு இன்னவாறு நீ குற் றேவல் செய்தொழுகுஎன்றும் தாய்தந்தையராலும் பிறராலும் கற்பிக்கப் படுதலால், கற்பு எனப் பெயர்பெற்றது. 'பெருந்தக்க' என்பதில் தக்க - இறந்தகாலப் பலவின்பால்வினையாலணையும் பெயர். திண்மை- உறுதி. (௪)

௫௫. தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை.

(இ-ள்.) தெய்வம் தொழாஅள் - (பிற) தெய்வந் தொழாது, கொழு நன் தொழுது - (தன் தெய்வமாகிய) கொழுநனைத் தொழாநின்று, எழு வாள் - துயிலெழுவாள், பெய் என - பெய்யென்றுசொல்ல, மழை பெய் யும்—; (எ-று.)

தெய்வந் தொழுதற்கு மனந்தெளிவது துயிலெழுங் காலத் தாக லின் 'தொழுதெழுவாள்' என்றார். 'தொழாநின்று' என்பது, 'தொழுது'எனத் திரிந்துநின்றது. தெய்வந் தான் ஏவல்செய்யும் என்பதாம்.

இதனான், கற்புடையவளது ஆற்றல் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) கொழுநன்-கணவன். தொழாநின்று-தொழுதுகொண்டு. துயிலெழுவாள்-தூக்கத்தினின்று எழுந்திருப்பவள். தொழுது-நிகழ்கால வினையெச்சத்தின் திரிபு. தொழுதெழுவாள் என்றது-* துயிலெழுங் காலத்தல்லது முன்உணர்வு இன்மையான் உணர்வுஉறுங்காலத்து மற வாதுநினைவாள் என்றவாறு. இனி, கொழுநற் றொழுதெழுவாளென்பது

* திருக்கோவையார், 118, உரைகாண்க. துயில்வதற்குமுன் கண வனைத் தொழுமுணர்வே இருத்தலால், கடற்புடையார்க்குத் துயி லொழிய உணர்வுண்டாங்காலத்தும் அந்தத்தொழுமுணர்வேயுடனுண் டாகுமென்பர்.

-எழுந்து கொழுநற்றொழுவாளென முன்பின்னாகப் பொருள்படுமென்றார், **பிரயோக விவேகநூலார்**; அவர்கூறுமாறு:—"கொழுநற் றொழுதெழுவாள்,' 'தொழுதெழுவார்வினைவள நீறெழ', என்னுந் திருவள்ளுவரினும் திருக்கோவையாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும் 'தொழாநின்றெழுவாள்' 'தொழாநின்றெழுவார்' என எச்சத்திரிபாய் உரைப்பர்: எழுதல்-துயிலொழிதலாதலின், 'எழுந்து தொழுவாள்,' 'எழுந்து தொழுவார்' என முன்பின்னாகப் பொருள்படுதலன்றி 'நகுபு வந்தான்,' 'ஓடி வந்தான்' என்பன போலத் தொழாநின்று துயிலெழுதல் கூடாதென்க. "வைகறை யாமந்துயிலொழிந்து தான் செய்யும், நல்லறமும் ஒண்பொருளுஞ் சிந்தித்து வாய்வதின், தந்தையுந் தாயுந் தொழுதெழுக" என்பது துயிலொழிந்து பின் தந்தையுந்தாயுந்தொழுது பின் காரியத்திற் செல்க எனப் பொருள்பட்டு வருதலானும், அவருரை * அசம்பாவித மென்க' என்பது. 'பெய்யெனப்பெய்யுமழை' என்றது - கற்புடையவளிட்டகட்டளையைத் தெய்வஞ்செய்யுமென்றபடி; தெய்வத்திற்குந்தெய்வம் கற்புடையாளென்றவாறு. "கொண்டான் குறிப்பறிவாள் பெண்டாட்டி கொண்டன, செய்வகை செய்வான் தவசி கொடிதொரீஇ, நல்லவை செய்வகை செய்வா னரசனிவர்மூவர், பெய்யெனப் பெய்யு மழை" என்றார், திரிகடுகத்தும். ஆற்றல்-மகிமை. தெய்வந்தொழாளென்பது - கணவனையே தெய்வமாகத்தொழுதலைக் காட்டுவதன்றித் தெய்வந்தொழுதலை விலக்கியதன் றென்றது, ஈண்டுக் கருதத்தக்கது. தொழாள்-முற்றெச்சம். அளபெடை, அசைநிறைத்தது. கொழுநற்றொழுது - உயர்திணையில் இரண்டனுருபு தொக்கது. (௫)

௫௬. தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்.

(இ-ள்.) தன் காத்து-(கற்பினின்றும் வழுவாமல்) தன்னைக் காத்து, தன் கொண்டான் பேணி-தன்னைக் கொண்டவனையும் (உண்டி முதலியவற்றால்) பேணி, தகை சான்ற சொல் காத்து-(இருவர்மாட்டும்) நன்மையமைந்த புகழ் நீங்காமற் காத்து, சோர்வு இலாள்-(மேற்சொல்லியநற்குண நற்செய்கைகளினுங்) கடைப்பிடியுடையாளே, பெண்-பெண்ணாவாள்; (எ-று.)

தன்மாட்டுப் புகழாவது-வாழும் ஊர் கற்பால் தன்னைப் புகழ்வது. சோர்வு - மறவி.

இதனான், † கற்புடையாளது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) பேணி-உபசரித்து. இருவர்மாட்டும்-கணவன் தான் என்னும் இருவரிடத்தும். இருவர்மாட்டும் நன்மையமைந்த புகழ் என்றது-இவளைக்கொள்வதற்கு இவள்கணவன் என்ன தவஞ்செய்தானோ எனக் கொண்டவனையும், பதிவிரதைத்தன்மையைக்கண்டு அவன்மனைவியையும்அவர்கள்வாழூரிலுள்ளார் யாவரும்புகழ்வது. கடைப்பிடியுடையாள்-

---

* கூர்ந்து நோக்கின், பரிமேலழகருரை அநுபவத்தையொட்டிக் கூறிய தென்பது, பெறப்படும்.

† தற்புகழ்தற்சிறப்பு என்று பிரதிபேதம். தற்புகழ்தற்சிறப்பு - கற்புடையாளாகிய தன்னைப் புகழ்தலின் சிறப்பு என்று பொருள்.

மறவாமல் உறுதியாகப்பற்றுதலை யுடையவள். பெண்ணுவாள்-கற்புடைய பெண் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லத்தக்காள். மறவி-மறத்தல். கொண்டான்-பெயர். தகை - தகுதி; இது, தொழிலடியாப்பிறந்ததாயினும் பொருளாற் பண்புப்பெயர். சொல்-புகழாதலை "சொன்மாண்பமைந்த குழூ" எனச் சிந்தாமணியிலுங் காண்க. சோர்வு-தொழிற்பெயர். இனி, தகை சான்றசொற் காத்து என்பதற்கு-(கணவனது) நன்மைநிறைந்த சொல்லை (எப்பொழுதுங் கடவாமற்) காத்து என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (௬)

௫௭. சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யு மகளிர்
நிறைகாக்குங் காப்பே தலை.

(இ-ள்.) சிறை காக்கும் காப்பு-(மகளிரைத் தலைவர்)சிறையாற் காக்குங் காவல், எவன் செய்யும்-என்ன பயனைச் செய்யும்? மகளிர்-அவர், நிறை காக்கும் காப்பே-(தமது)நிறையாற் காக்குங் காவலே, தலை-தலையாயகாவல்; (எ-று.)

சிறை-மதிலும் வாயில்காவலும் முதலாயின. நிறை - நெஞ்சைக் கற்புநெறியில் நிறுத்தல். காவலிரண்டினும் நிறைக்காவல்இல்வழி ஏனைச் சிறைக்காவலாற் பயனில்லை யென்பார், 'நிறைகாக்குங் காப்பே தலை' என்றார்: ஏகாரம்-பிரிநிலைக்கண் வந்தது.

இதனன், தற்காத்தற்சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) மகளிர்-மனைவிமார். தலைவர்-கணவர். வாயில்காவல்-காவலாளர்களால் வாயிலைக் காக்கச்செய்தல். என்பார்-என்று சொல்லவந்தவர். சிறைக்காவலைப் பிரித்ததனல், ஏகாரம்-பிரிநிலையாயிற்று. தற்காத்தல்-தன்னைத்தானே கற்பினுற்காத்துக்கொள்ளுதல்,காப்பு-தொழிற்பெயர். (எ)

௫௮. பெற்றாற் பெறிற்பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்புப்
புத்தேளிர் வாழு முலகு.

(இ-ள்.) பெண்டிர்—, பெற்றான் - (தம்மை) எய்திய கணவனை, பெறின்-(வழிபடுதல்) பெறுவாராயின், புத்தேளிர் வாழும் உலகு-புத்தேளிர் வாழும் உலகின்கண், பெருஞ்சிறப்பு பெறுவர்-(அவராற்) பெருஞ்சிறப்பினைப் பெறுவர்; (எ-று.)—'வழிபடுதல்' என்பது-சொல்லெச்சம்.

இதனன், தற்கொண்டாற்பேணிய மகளிர் புத்தேளிராற் பேணப்படுவ ரென்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) பெண்டிர்-மனைவிமார். வழிபடுதல்-வணங்கி உபசரித்தல். புத்தேளிர்-தேவர்கள். அவரால்-தேவர்களால். பெருஞ்சிறப்பு-மேன்மைப்பாடு. பேணப்படுவர்-மரியாதை செய்யப்படுவர். பெற்றாற்பெறின்-இரண்டனுருபு உயர்திணையில் தொக்கது. புத்தேளிர், இர்-பலர்பால்விகுதி. (அ)

௫௯. புகழ்புரிந் தில்லிலோர்க் கில்லை யிகழ்வார்மு
னேறுபோற் பீடு நடை.

(இ-ள்.) புகழ் புரிந்த-புகழை விரும்பிய, இல்-இல்லாளை, இல்லோர்க்கு-இல்லாதார்க்கு; இகழ்வார் முன்-(தம்மை) இகழ்ந்துரைக்கும்

பகைவர்முன், ஏறு போல் பீடு நடை-சிங்கவேறுபோல நடக்கும் பெருமிதநடை, இல்லை—; (எ-று.)

புரிந்த என்னும் பெயரெச்சத்து அகரம், விகாரத்தால் தொக்கது. பெருமிதமுடையானுக்குச் சிங்கவேறு நடையான் உவமமாதலின், 'ஏறுபோல்' என்றார்.

இதனான், தகைசான்ற சொற் காவாவழிப் படுங் குற்றங் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) இகழ்ந்து உரைக்கும் - நிந்தித்துப்பேசுகிற. சிங்கவேறு-ஆண் சிங்கம்; ஏறு-ஆண்மைப்பெயர். பெருமிதநடை-கம்பீரமானநடை. பெருமிதம்-வீரத்தனம். 'முன்' என்னும் இடைச்சொல், இங்கே இடப்பொருள் குறித்தது. கற்பில்லாமனைவியையுடையார்க்குத் தம்மையிகழ்வார்முன் பெருமிதநடை உளதாகாதென்க. (சு)

சுo. மங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்றத
னன்கல னன்மக்கட் பேறு,

(இ-ள்.) மங்கலம் என்ப-(ஒருவற்கு) நன்மை யென்று சொல்லுவர் (அறிந்தோர்), மனை மாட்சி-மனையாளது நற்குணநற்செய்கைகளை; அதன் நன் கலன் (என்ப)-அவைதமக்கு நல்ல அணிகல மென்று சொல்லுவர், நல் மக்கள் பேறு-நல்ல புதல்வரைப் பெறுதலை; (எ-று.)

'அறிந்தோர்' என்பது, எஞ்சிநின்றது. மற்று-அசைநிலை.

இதனான், வாழ்க்கைத்துணைக்கு ஆவதோர் *அணிகலங் கூறி, வருகின்ற அதிகாரத்திற்குத் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்டது.

(கு-ரை.) அவைதமக்கு-நற்குணங்களுக்கும் நற்செய்கைகளுக்கும். அணிகலம்-ஆபரணம். எஞ்சி-குறைந்து. வாழ்க்கைத்துணைக்கு ஆவதோர் அணிகலம்-மனைவிக்கு ஆபரணம்போலச் சிறந்ததொரு நன்மையை. வருகின்ற அதிகாரம் - புதல்வரைப்பெறுதல். தோற்றுவாய் - தொடக்கம். 'என்ப' என்னும் முற்று, பின் வாக்கியத்திலுங் கூட்டி யுரைக்கப்பட்டது; இதில், ப-விகுதி, எதிர்காலமுணர்த்தும்; [நன். பதவியல், கஅ.] 'அதன்' எனச்சுட்டினது, மாட்சியை. 'நல்மக்கள்' என்றது, குறிப்பால் ஆண் பிள்ளைகளைத் தெரிவித்தது. 'தனிமரந் தோப்பாகாது, தனிப்பிள்ளை பிள்ளையாகாது' என்பது பழமொழியாதலால், 'மக்கள்' எனப் பன்மைப் பாலாற்கூறினர்; மேல் அதிகாரத்திற்கு 'புதல்வரைப்பெறுதல்' எனப் பெயர் வைத்ததும், இதுபற்றியே. பேறு-முதனிலைதிரிந்த தொழிற் பெயர். (கo)

எ - ஆம் அதிகாரம்—புதல்வரைப்பெறுதல்

அஃதாவது-இருபிறப்பாளர் மூவரானும் ‡இயல்பாக இறுக்கப் படூஉங் கடன்மூன்றனுள் முனிவர்கடன் கேள்வியானும் தேவர்கடன்

---

* அணிநலம் என்று பிரதிபேதம்.

‡ த்ருபிர் ருணவா ஜாயதே-ப்ருஹ்மசர்யேண ருஷிப்யோ யஜ்ஞேந தேவேப்ய: ப்ரஜயாபித்ருப்ய:'' என்ற ஶ்ருதிவாக்யமும், ''கேள்வி கேட்டுப் படிவமொடியாது, வேள்விவேட்டனை ....வீறுசால்புதல்வற் பெற்றனையிவணர்க்கு, அருங்கடனிறுத்த'' என்ற பதிற்றுப்பத்தும் இங்குக் கருதத்தக்கன.

வேள்வியானும் தென்புலத்தார்கடன் புதல்வரைப்பெறுதலானும் அல்லது இறுக்கப்படாமையின், அக்கடன் இறுத்தற்பொருட்டு நன்மக்களைப் பெறுதல். அதிகார முறைமை, மேலே பெறப்பட்டது.

(கு-ரை.) இருபிறப்பாளர் மூவர் - உபநயனத்திற்குமுன்பு தேக உற்பத்தியாகிய ஒருபிறப்பும், உபநயனத்திற்குப்பின்பு அதன் ஸம்ஸ்காரங்களா லாகியதொரு பிறப்பும் ஆகிய இரண்டுபிறப்புக்களை யுடைய பிராமணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் என்னும் முதல்மூன்று வருணத்தவர். இயல்பாக இறுக்கப்படூஉங் கடன்மூன்று-சுபாவமாகக் கொடுத்துக் கழிக்கவேண்டும் மூன்று கடமைகள். கேள்வி-'ஶ்ருதி' என்பதன் மொழிபெயர்ப்பு: கேள்வியானும்-வேதாத்தியயனஞ்செய்தலானும் என்க. வேள்வி-யாகம். பித்ருதேவதைகளுக்குக் கொடுக்கப்படுங் கடமைகளைச் செலுத்தும்பொருட்டு நல்லபுத்திரரைப்பெறுதல் அவசிய மென்றபடி. பிள்ளையில்லாதவர்கள் அடையத்தக்க 'புத்' என்னும் நரகத்தினின்று தம் தாய்தந்தையரைப் புதல்வர் காப்பதனாலும், புதல்வர்ப்பேறு இன்றியமையாததாயிற்று. இறுக்கப்படாமையின் - செலுத்தப்படாமையால். மேலே-"மங்கலமென்ப" என்னும் பாட்டில்.

சுக. பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற.

(இ-ள்.) பெறுமவற்றுள் - (ஒருவன்) பெறும் பேறுகளுள், அறிவு அறிந்த மக்கள் பேறு அல்ல-அறியவேண்டுவன அறிதற்குஉரிய மக்களைப் பெறுதலல்லது, பிற-பிற பேறுகளை, யாம்—, அறிவது இல்லை-மதிப்பதில்லை; (எ-று.)

'அறிவது' என்பது - அறிதலைச்செய்வது என, அத்தொழின்மேல் நின்றது. காரணமாகிய உரிமை காரியமாகிய அறிதலைப் பயந்தேவிடுமாதலான், அத்துணிவுபற்றி, 'அறிந்த' என இறந்தகாலத்தாற் கூறினார். 'அறிவறிந்த' என்ற அதனான், 'மக்கள்' என்னும்பெயர் பெண்ணொழித்து நின்றது.

இதனான், புதல்வர்ப்பேற்றினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) பேறு - பாக்கியம். அறிவது-தொழிற்பெயர்; வினையாலணையும்பெயராகக் கொள்ளலாகாது: பிறஎன்னும் பன்மையோடு மாறுபடு மாதலால். அறிவதற்குஉரிய மக்களை 'அறிந்த மக்கள்' என இறந்தகாலத்தாற் சொன்னது, துணிவுபற்றிவந்த காலவழுவமைதி. அறிவறிந்தமக்கள் - ஒன்றொழி பொதுச்சொல்: பெரும்பான்மையாக அக்காலத்துநிகழ்ந்துவந்த நிகழ்ச்சிபற்றிக்கூறியது, இவ்வுரை. அறிவு-அறியவேண்டுமவற்றிற்குத் தொழிலாகுபெயர். இனி, 'அறியவேண்டுமவற்றை' என வருவித்து 'அறிவினால் அறிந்த' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். "நுண்ணறிவுடையோர் நூலொடு பழகினும், பெண்ணறிவென்பது பெரும்பேதைமைத்தே" என்பவாதலால் 'அறிவறிந்தமக்கள்' என்றது-பெண்மக்களை விலக்கிற் றென்றார். புதல்வர்ப்பேறு-புதல்வரைப் பெறுதல். (க)

சுஉ. எழுபிறப்புந் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின்.

(இ-ள்.) எழு பிறப்புஉம்-(வினைவயத்தாற் பிறக்கும்) பிறப்பு ஏழின் கண்ணும், (ஒருவனை), தீயவை தீண்டா-துன்பங்கள் சென்று அடையா: பழி பிறங்கா-(பிறராற்) பழிக்கப்படாத, பண்பு உடை-நற்குணங்களை யுடைய, மக்கள்-புதல்வரை, பெறின்-பெறுவானாயின்; (எ-று.)

* அவன் தீவினை வளராதுதேய்தற்குக் காரணமாகிய நல்வினைகளைச் செய்யும் புதல்வரைப்பெறுவனாயின் என்றவாறாயிற்று. பிறப்பு ஏழாவன- "ஊர்வ பதினொன்று மொன்பது மானிடம், நீர்ப்பறவை நாற்காலோர் பப்பத்தாஞ்-சீரிய, பந்தமாந் தேவர் பதினா லயன்படைத்த, வந்த மில்சீர்த் தாவரநா லைந்து". தந்தைதாயர்தீவினை தேய்தற்பொருட்டு அவரை நோக்கிப் புதல்வர் செய்யுந் தான கருமங்கட்கு அவர்நற்குணங் காரணமாகலின், 'பண்பு' என்னுங் காரணப்பெயர் காரியத்தின்மேல் நின்றது.

(கு-ரை.) வினைவயத்தால் - கருமவசத்தினால். அவன் தீவினை - தந்தையது பாவம். "ஊர்வ பதினொன்றும்" என்னும் பாட்டிற்குப் பொருள்-ஊர்கிற ஜந்துக்களின் பிறப்புவகைகள் பதினொரு லட்சமாம்: மனிதப்பிறப்புக்கள் ஒன்பதுலட்சமாம்; நீர்வாழ்ஜாதியும் பறவைகளும் மிருகங்களும் தனித் தனிப் பத்துப்பத்துலட்சமாம்: சிறந்தமுறைமை யுடைய தேவர்கள் பதினாலு லட்சமாம்: பிரமனாற் படைக்கப்பட்ட முடி வில்லாததன்மையையுடைய அசையாப்பொருள்கள் இருபதுலட்சம் எனப்படும் என்பது; 'அயன்படைத்த' என்பதை எல்லாவற்றோடுங் கூட்டுக. இவை-எண்பத்துநான்கு நூறாயிரம் யோனிபேத மெனப்படும். இவ்வெழுவகைத்தோற்றத்துள் தேவர்களைவிலக்கிப் பருவதத்தைக் கூட்டி "மக்கள் விலங்கு பறவை யூர்வன, நீருட்டிரிவன பருப்பதம் பாதவம், எனவிவை யெழுபிறப் பாகு மென்ப"என வழங்கும் பழம்பாட்டும் ஒன்று உண்டு. 'பண்புடை மக்கள்' என்பதற்கு - தந்தைதாயரை நோக்கிச் செய்யும் நல்வினைகளையுடைய புத்திரர் என்பது, கருத்து. காரியத் தின்மேல் நின்றது-நல்வினையைக் குறித்து நின்றது. உடை-உடைய என்பதன் விகாரம். இனி, இக்குறளுக்கு - ஒரு வமிசத்தில் ஒருவன் நல்லபிள்ளைகளைப் பெற்றால் அவ்வமிசத்தில் முன்னேழு பின்னேழு நடு வேழு என்னும் இருபத்தொருதலைமுறையார்க்குந் தீவினைகள் தொடரா என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (உ)

௬௩. தம்பொரு ளென்பதம் மக்க ளவர்பொரு
டந்தம் வினையான் வரும்.

(இ-ள்.) தம் மக்கள்-தம்புதல்வரை, தம்பொருள் என்ப-தம் பொரு ளென்று சொல்லுவர், (அறிந்தோர்): அவர் பொருள்-அப்புதல்வர்செய்த பொருள், தம் தம் வினையான்-தம்மைநோக்கி (அவர்)செய்யும் நல்வினை யானே, வரும்-(தம்பால்) வரும் (ஆதலான்); (எ-று.)

'தந்தம்வினை' என்புழித் தொக்குநின்ற ஆறும் வேற்றுமை-'முருகனது குறிஞ்சிநிலம்' என்புழிப்போல, உரிமைப்பொருட்கண் வந்தது. பொருள் செய்த மக்களை 'பொருள்' என உபசரித்தார்.

---

* இந்தவாக்கியம், சிலபிரதியிலில்லை.

இவை இரண்டுபாட்டானும், நன்மக்கட்பெற்றார் பெறும் மறுமைப் பயன் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) நன்மக்கள் தாம் தேடிய பொருளைக்கொண்டு தம்பெற்றோரின்பொருட்டுத் தானம்முதலிய நல்வினை செய்வா ராதலால், அவ்வாறான மக்களைத் தம் பொருளென்றே அறிந்தோர் கூறுவரென்றவாறு. தம்பால்-தம்மிடம். செய்த-சம்பாதித்த. 'என்ப' என்பதற்கு எழுவாய் வருவிக்க. தம் தம்வினை-தம்தமக்குரியனவாக மக்கள்செய்த வினை. (௩)

௬௪. அமிழ்தினு மாற்ற வினிதேதம் மக்கள்
சிறுகை யளாவிய கூழ்.

(இ-ள்.) அமிழ்தின்உம் ஆற்ற இனிது-(சுவையான்) அமிழ்தத்தினும் மிக இனிமையுடைத்து: தம் மக்கள்-தம் மக்களது, சிறு கை - சிறு கையான், அளாவிய - அளாவப்பட்ட, கூழ் - சோறு; (எ-று.)

சிறுகையான் அளாவ லாவது-"இட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந் துழந்தும், நெய்யுடை யடிசின் மெய்பட விதிர்த்"தல்.

(கு-ரை.) சுவை-ருசி. அளாவப்பட்ட-அளையப்பட்ட: "இட்டுந் தொட்டும்" என்னும் மேற்கோள்-புறநானூற்றில் ௧௮௮-இல் உள்ளது; நெய்யோடுகூடிய சோற்றைக் கையா லெடுத்தெறிந்தும் பரிசித்தும் வாயினாற் கௌவியுங் கையால் அளைந்தும் உடம்பின்கட் படச் சிதறுதல் என்று இதன் பொருள். கூழ்-இங்கே உணவுப்பொதுவாய் நின்றது; இழிந்த உணவாகக் கொண்டு, மக்கள் தம்கையாலளைந்த கூழும் அமிழ்தினுமினியதா மெனினும் அமையும். (௪)

௬௫. மக்கண்மெய் தீண்ட லுடற்கின்ப மற்றவர்
சொற்கேட்ட லின்பஞ் செவிக்கு.

(இ-ள்.) உடற்கு - (ஒருவன்) மெய்க்கு, இன்பம்-இன்பமாவது, மக்கள் - மக்களது, மெய்-மெய்யை, தீண்டல்-தீண்டுதல்; செவிக்கு—, இன்பம் - இன்பமாவது, அவர் சொல் கேட்டல் - அவரது சொல்லைக் கேட்டல்; (எ-று.)

மற்று-வினைமாற்று: மக்களது மழலைச்சொல்லே யன்றி அவர் கற்றறிவுடையராய்ச் சொல்லுஞ் சொல்லும் இன்பமாகலின், பொதுப்பட 'சொல்' என்றார். 'தீண்டல்', 'கேட்டல்' என்னுங் காரணப்பெயர்கள் - ஈண்டுக் காரியங்களின்மேல் நின்றன.

(கு-ரை.) மெய் - உடம்பு. 'மெய்தீண்டல்' என்னும் வினையை ஒழித்து 'சொற்கேட்டல்' என்னும் வினையைக் கூறுமிடத்து வந்ததனால், மற்று-வினை மாற்றுப் பொருளதாயிற்று. தீண்டல், கேட்டல் என்னுங் காரணப்பெயர்கள், அவற்றாலுண்டாகும் இன்பமாகக் கூறப்பட்டன. நிலையில்லாமையாற் பொய்யாகிய உடம்பை 'மெய்' என்பது, மங்கல வழக்கு. இனி, மக்கள் மெய்தீண்டல்-மக்கள் தமது உடம்பைத் தழுவுதலென்றுமாம். (௫)

௬௬. குழலினிது யாழினி தென்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொற் கேளா தவர்.

(இ-ள்.) குழல் இனிது-குழலிசை இனிது, யாழ் இனிது-யாழிசை இனிது, என்ப - என்று சொல்லுவர்: தம் மக்கள்-தம் புதல்வருடைய, மழலை சொல்-குதலைச் சொற்களை, கேளாதவர்—; (எ-று.)

குழல், யாழ் என்பன-ஆகுபெயர். கேட்டவர் அவற்றினும் மழலைச் சொல் இனிதென்பர் என்பது, குறிப்பெச்சம். இனிமைமிகுதிபற்றி, மழலைச்சொல்லைச் சிறப்புவகையானுங் கூறியவாறு.

இவை மூன்றுபாட்டானும், இம்மைப்பயன் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) குழலிசை - ஊதப்படுகிற வேய்ங்குழலின் ஒலி யாழ்-வீணை. 'குழல்' 'யாழ்' என்னும் இரண்டும் - அவற்றின்ஒலிக்குப் பொருளாகுபெயர். குறிப்பெச்சமாவது-சொல்வலி பொருள்வலிகளாற் குறிக்கப் படுஞ் சொற்கள் குறைந்து நிற்பது, இது, வடநூலில் அருத்தாபத்தியின் பாற்படும் கீழ்ப்பாட்டில் 'சொற்கேட்டலின்பஞ்செவிக்கு' எனப் பொது வகையாகச் சொல்லப்பட்டவற்றுள் அடங்கிநின்ற மழலைச்சொல்லை, மிகுந்தஇன்பந்தருதல்பற்றித் தனியே இப்பாட்டிற் சிறப்பித்துக்கூறினார். "சொன்ன கலையின் துறையனைத்துந் தோய்ந்தாலும், என்ன பயனுடைத்தா மின்முகத்து-முன்னங், குறுகுதலைக்கிண்கிணிக்காற் கோமக்கள் பால்வாய்ச், சிறுகுதலை கேளாச் செவி" என்றார், புகழேந்தியாரும். (சு)

சுஎ. தந்தை மகற்காற்று நன்றி யவையத்து
முந்தி யிருப்பச் செயல்.

(இ-ள்.) தந்தை—,மகற்கு-புதல்வனுக்கு, ஆற்றும்-செய்யும், நன்றி-நன்மையாவது, அவையத்து - (கற்றோர்) அவையத்தின்கண், முந்தி இருப்ப - (அவரினும்) மிக்கிருக்குமாறு, செயல் - கல்வியுடையனாக்குதல்; (எ-று.)

பொருளுடையனாக்குதல் முதலாயின, துன்பம்பயத்தலின் நன்மையாகா என்பது கருத்து.

இதனான், தந்தைகடன் கூறப்பட்டது

(கு-ரை.) அவையத்தின்கண்-சபையில். அவரினும் மிக்கிருக்குமாறு-அங்குள்ள படித்தவர்களெல்லாரைக்காட்டிலும்மேம்பட்டிருக்கும்படி. தந்தைகடன்-பிதா புத்திரர்க்குச்செய்யவேண்டிய கடமை. தந்தை, தாம் -பகுதி, தை - முறைப்பெயர்விகுதி. நன்றி - பண்புப்பெயர்; றி - விகுதி. அவை - கற்றறிவுடையோர்கூட்டம்: ஸபா என்னும்வடமொழியின் திரிபு. முந்தியிருப்ப-முதன்மைபெற்றிருக்கும்படி; அதாவது-தேர்ந்தகல்விகற்பித்து,அவர்களெல்லாம் மதிக்கும்படி. செல்வப்பொருள் நிலையில்லாததாதலால், அதனை ஒழித்தார்: "சான்றோனாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே" என்றார், புறநானூற்றிலும். (எ)

சுஅ. தம்மிற்றம் மக்க ளறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லா மினிது.

(இ-ள்.) தம் மக்கள்-தம் மக்களது, அறிவு உடைமை—,மா நிலத்து மன் உயிர்க்கு எல்லாம்-பெரிய நிலத்து மன்னுகின்ற உயிர்கட்கெல்லாம், தம்மின்-தம்மினும், இனிது-இனிதாம்; (எ-று.)

ஈண்டு'அறிவு'என்றது,இயல்பாகியஅறிவோடு கூடியகல்வியறிவினை. 'மன்னுயிர்' என்றது, ஈண்டு அறிவுடையார்மேல் நின்றது: அறிவுடைமை கண்டு இன்புறுதற்கு உரியார் அவராகலின்.

இதனான், தந்தையினும் அவையத்தார் உவப்பரென்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை) மன்னுகின்ற - நிலைபெற்ற. ஒருவன் அறிவுடையனாயிருத்தல், அவன் தந்தைக்கு எவ்வளவு இனிமையைத் தருமோ, அதனினும் பலமடங்கு பிறர்க்கு இனிமையைத்தரு மென்பது கருத்து. பிறர் கல்வியைக்கண்டு பொறாமைப்படுபவனும் தன்மைந்தன் கல்விமிகுதியைக்கண்டு களித்தலும், கல்வியறிவில்லாதவனும் தன்மகனுக்குக் கல்வி கற்பித்தலும் காண்க. நிலத்து-பூமியில். 'தம்மின்' என்பது, 'இனிது' என்னுங் குறிப்புவினை கொண்டது. உடம்பிற்கேயன்றி உயிர்க்கு எப்போதும் அழிவில்லை யாதலால், 'மன்னுயிர்க்கு' என்றார். இன்புறுதல்-மகிழ்தல். அவையத்தார் உவப்பர்-சபையிலுள்ளோர் மகிழ்வர். இனி, இக்குறளுக்கு-தமது புத்திரர் தம்மைக்காட்டிலும் அறிவுடையராயிருப்பது பெரிய நிலவுலகத்தி லுள்ளார் யாவர்க்கும் இனிமையைத்தரும் என்னும் பொருள்கொள்ளலாம். (அ)

௬௯. ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச்
சான்றோ னெனக்கேட்ட தாய்.

(இ-ள்.) ஈன்ற பொழுதின்-(தான்) பெற்ற பொழுதைமகிழ்ச்சியினும், பெரிது உவக்கும் - மிகமகிழும்: தன் மகனை—, சான்றோன் என-(கல்வி கேள்விகளால்) நிறைந்தா னென்று (அறிவுடையார்) சொல்ல, கேட்ட—, தாய்—; (எ-று.)

*கவானின்கட் கண்ட பொதுஉவகையினும் சால்புடையனெனக் கேட்ட சிறப்புஉவகைபெரிதாகலின்'பெரிதுஉவக்கும்'எனவும், பெண்ணியல்பால் தானாக அறியாமையின் 'கேட்டதாய்' எனவும் கூறினார். 'அறிவுடையார்' என்பது வருவிக்கப்பட்டது; சான்றோ னென்றற்கு உரியவர் அவராகலின்.

தாயுவகைக்கு அளவின்மையின் அஃது இதனாற் பிரித்துக்கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) பெற்றபொழுதை மகிழ்ச்சி-பிள்ளையைப்பெற்றகாலத்திலுண்டான சந்தோஷம். கேட்ட - கேள்விப்பட்ட. கவானின்கண்-மடியில். சால்பு-கல்வி கேள்விகளாலாகிய நிறைவு. தாயுவகை-தாயின் மகிழ்ச்சி. 'பிரித்துக்கூறப்பட்டது' என்றது, கீழ்ப்பாட்டில் 'தம்மின்' என்றதில் தாயினுவகையும் அடங்கலாமாதலால். பொதுஉவகை-பிள்ளை பிறந்தது என்பதனாற்பொதுப்பட உண்டாகும் மகிழ்ச்சி. சிறப்புஉவகை-நமதுமகன் அறிவுமிக்கவனானென்று சிறப்பாக உண்டாகும் மகிழ்ச்சி. உவக்கும்-செய்யுமென்முற்று, பெண்பாலிற் சென்றது. பெரிது-ஒன்றன்பாற்குறிப்புமுற்று, வினையுரியாய் நின்றது. சான்றோன்-னகரவீற்றயல் ஆகாரம் ஓவாயிற்று. (௯)

௭௦. மகன்றந்தைக் காற்று முதவி யிவன்றந்தை
யென்னோற்றான் கொல்லெனுஞ் சொல்.

---

*கவானின்மகற்கண்டபொழுதை யுவகையினும்என்றுமபிரதிபேதம்.

(இ-ள்.) தந்தைக்கு-(கல்வியுடையனுக்கிய) தந்தைக்கு, மகன்—ஆற்றும் - செய்யும், உதவி-கைம்மாறுவது,—இவன் தந்தை என் நோற்றான் கொல் எனும் சொல்-(தன் அறிவும் ஒழுக்கமும் கண்டார்) 'இவன் தந்தை (இவனைப் பெறுதற்கு) என்ன தவஞ்செய்தான்கொல்லோ?' என்று சொல்லுஞ் சொல்லை நிகழ்த்துதல்; (எ-று.)

'சொல்' என்பது, நிகழ்த்துதலாகிய தன்காரணந் தோன்ற நின்றது. நிகழ்த்துதல்-அங்ஙனஞ் சொல்ல ஒழுகுதல்.

இதனான், புதல்வன்கடன் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) கைம்மாறு-பிரதியுபகாரம். நிகழ்த்துதல்-உண்டாகச்செய்தல்; அதாவது-நல்லறிவும் நல்லொழுக்கமு முடையவனுதல். ஒழுகுதல்-நடத்தல். நிகழ்த்துதலாற் சொல் பிறக்குமென்க. புதல்வன்கடன்-புத்திரனது கடமை. கொல்-வியப்பிடைச்சொல். தவத்தின்அளவு தெரியாமையால்ஐ யவிடைச்சொல்லாகவுமாம். உதவி-தொழிற்பெயர். நோற்றான், நோல்-பகுதி: "உன்னைக்கண்டார், என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள், என்னும் வார்த்தை யெய்துவித்த இருடீகேசா", "செம்மலைப்பயந்த நற்றாய் செய்தவ முடைய ளென்பார், எம்மலைத் தவஞ் செய்தாள்கொலெய்துவம் யாமுமென்பார்" என்பன காண்க. (௧0)

அ - ஆம் அதிகாரம்—அன்புடைமை

அஃதாவது-அவ்வாழ்க்கைத்துணையும் புதல்வரும் முதலிய தொடர்புடையார்கண் காதலுடையனுதல். அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும். இல்லறம் இனிதுநடத்தலும், பிறஉயிர்கள்மேல் அருள்பிறத்தலும் அன்பின்பய னாதலின், இது வேண்டப்பட்டது. வாழ்க்கைத்துணைமேல் அன்பு இல்வழி இல்லறம் இனிதுநடவாமை, "அறவோர்க் களித்தலும் அந்தணரோம்பலுந், துறவோர்க் கெதிர்தலுந் தொல்லோர் சிறப்பின், விருந்தெதிர் கோடலு மிழந்த வென்னை" என்பதனானும், அதனான் அருள்பிறத்தல் "அருளென்னு மன்பீன் குழவி" என்பதனானும் அறிக.

(கு-ரை.) தொடர்புஉடையார்கண்-பந்துக்களிடத்தில். காதல் - ஆசை. புதல்வரைப்பெறுதலின்பின் அப்புதல்வர் முதலியோரிடத்து அன்புடைமையை வைத்தார். ஒருசம்பந்தமுமில்லாமலே வருத்தமுற்றவர்களின்மேற்செல்வதாகிய அருள் யாதாயினுமொருசம்பந்தம் பற்றிச் செல்லும் அன்பு முதிர்ந்தவிடத்து உண்டாவதை, மேல் 'பொருள்செயல்வகை' என்னும் எகூ-ஆம் அதிகாரத்தில் "அருளென்னும் அன்பீன் குழவி" என்பதனல் அறிக; இம்மேற்கோளுக்கு-அன்பினுற் பெறப்பட்ட அருளென்னுங் குழந்தை யென்று பொருள். "அறவோர்க் களித்தல்" என்னும் மேற்கோள்-சிலப்பதிகாரத்துக் கொலைக்களக்காதையில் உள்ளது; இதற்கு-பிரமசாரிகளுக்கு வேண்டுவன கொடுத்தலும், வானப்பிரஸ்தரைக் காத்தலும்; சந்நியாசிகளை எதிர்கொண்டு உபசரித்தலும், தொன்றுதொட்டுவருஞ் சிறப்பினையுடைய விருந்தினரை எதிர்சென்றழைத்துவந்து உண்பித்தலும் என்னுமிவற்றை இழந்த என்னை என்று

பொருள்: இது, கண்ணகியென்பவள் தன்கணவனுகியகோவலன் தன்னிடத்து முன்னம் அன்பில்லாதிருந்ததனைக் கூறியது. 'அளியாவது - அன்பு காரணத்தால் தோன்றும் அருள்; அன்பாவது-மனைவியர்கண்ணும் தாய் தந்தை புதல்வர் முதலிய சுற்றத்தின்கண்ணும் மனமகிழ்ச்சி நிகழ்த்திப் பிணிப்பித்துநிற்கும் நேயம்' என்பது, பொருளதிகாரவுரை.

எக. அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குந்தா ழார்வலர்
புன்கணீர் பூச றரும்.

(இ-ள்.) அன்பிற்கும்—, அடைக்கும்-(பிறர் அறியாமல்) அடைத்து வைக்கும், தாழ்—, உண்டோ-உளதோ? ஆர்வலர் புல் கண் நீர்-(தம்மால்) (அன்புசெய்யப்பட்டாரது துன்பங் கண்டுழி) அன்புடையார்கண்பொழிகின்ற புல்லிய கண்ணீரே, பூசல் தரும்-(உள்நின்ற அன்பினை எல்லாரும் அறியத்) தூற்றும்; (ஆதலான்); (எ-று.)

உம்மை, சிறப்பின்கண் வந்தது. ஆர்வலரது புன்மை, கண்ணீர் மேல் ஏற்றப்பட்டது. காட்சியளவைக்கு எய்தாதாயினும் அநுமான வளவையான் வெளிப்படுமென்பதாம்.

இதனுன், அன்பினது உண்மை * உணர்த்தப்பட்டது.

(கு-ரை.) அடைத்து வைக்கும்-மறைத்துப் பூட்டிவைக்கும். தாழ்-தாழக்கோல்: தாழ் என்பதற்கு - சினையாகுபெயராய், தாளிடப்படுங் கதவு என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். உளதோ-இல்லையென்றபடி; ஓ - எதிர்மறை. ஆர்வலர்-அன்புடையவர்; இதில், ஆர்வு-பகுதி: அல்-சாரியை: அர்-விகுதி. கண்டுழி-பார்த்தபொழுது. புல்லிய-துன்பமான; புன்மை - இங்கே, துன்பம். தூற்றும் - வெளிப்படுத்தும். சிறபபு-உயர்வுசிறப்பு. அனுமான அளவை - அனுமாநப்ரமாணம்; இது, முதல் திருக்குறளின் குறிப்பில் இன்னதென்று கூறப்பட்டது. இன்பத்தினுல் உண்டாகும் ஆனந்தக்கண்ணீரை விலக்குதற்கு, 'புன்கணீர்' எனப்பட்டது. உண்மை - இருத்தல். (௧)

அன்பென்பது இன்னதென்று பிரதியட்சமாகக் காணப்படுவதன்று: அதனையுடையவரிடத்து உண்டாகுங்கண்ணீர்பெருகல் முதலிய செயல்களால் ஊகித்து அறியத்தக்கதொரு பொருளா மென்பது, கருத்து; இது பற்றியே தொல்காப்பியனரும் "ஒப்பு முருவும் வெறுப்பு மென்ரு,*** நோயும் வேட்கையு நுகர்வு மென்றுங்கு, ஆவயின்வரூஉங் கிளவி யெல்லாம், நாட்டிய மரபி னெஞ்சுகொளி னல்லது, காட்ட லாகாப் பொருள வென்ப" என்றுர். பொருளதிகாரவுரையில் 'அன்பென்பது, அருட்கு முதலாகி மனத்தில் நிகழும் நேயம்; அஃதுஉடையார்க்குப் பிறர்கண் துன்பங்கண்டவழிக் கண்ணீர் விழுமாகலின் அவ்வநுபாவனே அன்புடைமை விளங்குமென்பது; இவையெல்லாம் தத்தம் மனத்தினிகழ்ச்சியை வெளிப்படுப்பனவாகலின் மெய்ப்பாடெனப்பட்டன' என்றும், இறையனுரகப்

* கூறப்பட்டது என்று பிரதிபேதம்.

பொருளுரையில் நக்கீரர் குடத்துள்விளக்கும் *தடற்றுள்வாளும் போல இதுகாண் அன்பென்று தந்து காட்டலாகாது: அன்புடையரான குணங் கண்ட இடத்து இவை உண்மையான், ஈங்கு அன்பு உண்டென்று அனுமித்துக் கொள்ளற்பாற்று' என்றும் கூறியவாறு காண்க. (க)

எஉ. அன்பிலா ரெல்லாந் தமக்குரிய ரன்புடையா
ரென்பு முரியர் பிறர்க்கு.

(இ-ள்.) அன்பு இலார் - அன்பிலாதார், எல்லாம் தமக்கு உரியர் - (பிறர்க்குப் பயன்படாமையின்) எல்லாப்பொருளானும் தமக்கே உரியர்; அன்பு உடையார்—,என்புஉம் பிறர்க்கு உரியர் - (அவற்றானேயன்றித் தம்) உடம்பானும் பிறர்க்கு உரியர்; (எ-று.)

ஆனுருபுகளும், பிரிநிலையேகாரமும் - விகாரத்தால் தொக்கன. 'என்பு'-ஆகுபெயர். என்பும்உரியராதல், "தன் னகம் புக்க குறுநடைப் புறவின், தபுதிகண்டு அஞ்சிச் சீரைபுக்" கோன் முதலாயினார்கட் காண்க.

(கு-ரை.) அவற்றானேயன்றி - அப்பொருள்களாலேயல்லாமல். ஆனுருபுகள்-'எல்லாம்,' 'என்பும்' என்னுமிடங்களில்; எல்லாவற்றானும், என்பினானும் என விரிக்க. பிரிநிலை ஏகாரம்-'தமக்கு' என்பதில். என்பு-அதனையுடைய உடம்புக்குச் சினையாகுபெயர். உம்மை-இறந்தது தழுவிய எச்சப்பொருளது. "தன்னகம்புக்க குறுநடைப்புறவின்" என்பது-புறநானூறு சங-இல் உள்ளது; இதற்குப் பொருள்-தன்னிடம் வந்து சரணமடைந்த தளர்ந்தநடையையுடைய புறாவினது கேட்டைக்கண்டுபயந்து (அதனைக்காக்கும்பொருட்டுத் தான்) தராசுதட்டில் ஏறின சிபிச்சக்கரவர்த்தி என்பது. சிபிஎன்னுஞ் சக்கரவர்த்தி அரசுபுரிகையில் அவனது மேன்மைக்குணத்தைப் பரீட்சிக்கும்படி இந்திரன் பெரும்பருந்தாகவும் யமன் சிறுபுறாவாகவும் வடிவமெடுத்துப் புறாவைப் பருந்து துரத்திவர, அப்புறா சக்கரவர்த்தியைச்சரணமடைய, அரசன் அதற்கு அபயமளிக்க. பின்னேவந்த பருந்து 'என்இரையைக் கொடுத்துவிடு' என்று கேட்க, மன்னவன் 'அடைக்கலம்புகுந்தவரை ஆதரியாது விடுதல் அதிபாதகமாதலால் இதையன்றி எதுகேட்டாலுங் கொடுப்பேன்' என்ன, பருந்து 'இந்தப்புறாவின் எடையளவு தசை உன்உடம்பில் அரிந்துகொடு' என்ன, வேந்தன் சம்மதித்து உடனே உடம்பிலுள்ள உறுப்புக்களை யெல்லாம் ஒவ்வொன்றாக அறுத்துவைத்தான். வைத்தும் எடைகுறைந்தமையால் தானே தராசுதட்டி லேறி எடையை நிறைத்தான். நிறைக்க, உடனே அத்தேவர்கள் பிரதியட்சமாகி மிகவியந்து, வேண்டின வரங்களை அளித்துப்போயின ரென்பது கதை. 'முதலாயினார்' என்றது-தமது முதுகெலும்பை இந்திரனுக்கு வச்சிராயுதத்துக்காகக் கொடுத்த ததீசிமுனிவரும், தன்னுடன்பிறந்த கவச குண்டலங்களை இந்திரனுக்குத் தானஞ் செய்த கர்ணனும் முதலியோரை யுட்கொண்டு. என்பு-எலும்பு. (உ)

எங. அன்போ டியைந்த வழக்கென்ப வாருயிர்க்
கென்போ டியைந்த தொடர்பு.

*தடறு-வாளிடும்உறை.

(இ-ள்.) ஆர் உயிர்க்கு-(பெறுதற்கு) அரிய மக்களுயிர்க்கு, என்போடு இயைந்த-உடம்போடு உண்டாகிய, தொடர்பு-தொடர்ச்சியினை, அன்போடு இயைந்த வழக்கு என்ப-அன்போடு பொருந்துதற்கு வந்த நெறியின் பயனென்று சொல்லுவர், (அறிந்தோர்); (எ-று.)

பிறப்பினது அருமை, பிறந்தஉயிரின்மேல் ஏற்றப்பட்டது. 'இயைந்த' என்பது, உபசார வழக்கு. வழக்கு-ஆகுபெயர். உடம்போடு இயைந்தல்லது அன்பு செய்யலாகாமையின், அது செய்தற்பொருட்டு இத்தொடர்ச்சி உளதாயிற்று என்பதாம்: ஆகவே, இத்தொடர்ச்சிக்குப் பயன், அன்புடைமை யென்றாயிற்று.

(கு-ரை.) நெறி-வழி. மனிதப்பிறப்பு அரியதாதலை "அரிதரிது மானிடராத லரிது" என ஔவையார் கூறியதனாலும் அறிக. 'அன்போடு இயைய வந்த' என்னும் அருத்தத்தில் அன்போடுஇயைந்த என்றது, உபசாரவழக்கு; இதனை வடநூலார் 'ஔபசாரிகப்ரயோகம்' என்பர். வழக்கு - அதன்பயனைக் குறித்ததனால், ஆகுபெயர். அதுசெய்தற்பொருட்டு-அன்புசெய்யும்நிமித்தம். இத்தொடர்ச்சி-உயிர்க்கு மனிதவுடம்போடு உண்டான சம்பந்தம். இனி, இக்குறளுக்கு-அரிய உயிர்களுக்கு மானிடவுடம்புகளோடு உண்டான சம்பந்தத்தை முற்பிறப்புக்களில் அவ்வுயிர்கள் அன்போடு பொருந்திவந்த நெறியின் பயனென்று சொல்வர் அறிந்தோர் என்று உரைப்பாருமுளர். (௩)

௭௪. அன்பீனு மார்வ முடைமை யதுவீனு
நண்பென்னு நாடாச் சிறப்பு.

(இ-ள்.) (ஒருவனுக்கு), அன்பு-(தொடர்புடையார்மாட்டுச் செய்த) அன்பு, ஆர்வம் உடைமை ஈனும்-(அத்தன்மையாற் பிறர்மாட்டும்) விருப்பமுடைமையைத் தரும்; அது - அவ்விருப்பமுடைமைதான், நண்பு என்னும் நாடா சிறப்பு ஈனும்-(இவற்குப் பகையும் நொதுமலும் இல்லையாய்) யாவரும் நண்பென்று சொல்லப்படும் அளவிறந்த சிறப்பினைத் தரும்; (எ-று.)

உடைமை-உடையனாந்தன்மை. யாவரும் நண்பாதல் எல்லாப்பொருளும் எய்துதற்கு ஏதுவாகலின், அதனை, 'நாடாச்சிறப்பு' என்றார்.

(கு-ரை.) தொடர்புடையார்மாட்டு - உறவினரிடத்தில். நொதுமல்-விரோதமுஞ் சிநேகமு மில்லாதிருக்குந் தன்மை; உதாஸீநதை. நண்பு-நண்பினர். நாடாச்சிறப்பு-இவ்வளவென்று மதிக்கக்கூடாத மேன்மை.(௪)

௭௫. அன்புற் றமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்
தின்புற்றா ரெய்துஞ் சிறப்பு.

(இ-ள்.) அன்பு உற்று-அன்புடையராய், அமர்ந்த-(இல்லறத்தோடு) பொருந்திய, வழக்கு-நெறியின்பயன், என்ப-என்று சொல்லுவர் (அறிந்தோர்): வையகத்து - இவ்வுலகத்து, இன்பு உற்றார்-(இல்வாழ்க்கைக்கண் நின்று) இன்பம் நுகர்ந்து, எய்தும்-(அதன்மேல் துறக்கத்துச் சென்று) எய்தும், சிறப்பு-பேரின்பத்தினை; (எ-று.)

வழக்கு-ஆகுபெயர். இல்வாழ்க்கைக்கண் நின்று மனைவியோடும் மக்களோடும் ஒக்கலோடுங் கூடி இன்புற்றார் தாம் செய்த வேள்வித் தொழிலால் தேவராய் ஆண்டும் இன்புறுவராகலின், 'இன்புற்றாரெய்துஞ் சிறப்பு' என்றார். தவத்தால் துன்புற்று எய்துந் துறக்கவின்பத்தினை ஈண்டும் இன்புற்று எய்துதல் அன்பானன்றி இல்லை யென்பதாம்.

(கு-ரை.) துறக்கத்து-சுவர்க்கத்தில். ஆண்டும்- அவ்விடத்தும்; மறுமையிற் சுவர்க்கத்தும். ஈண்டும் இன்புற்றுஎய்துதல் - இவ்வுலகத்தும் இன்பத்தையனுபவித்து அடைதல். வழக்கு, நீதி, நெறி, முறைமை என்பன-ஒருபொருட்சொற்கள். (ரு)

எசு. அறத்திற்கே யன்புசார் பென்ப வறியார்
மறத்திற்கு மஃதே துணை.

(இ-ள்.) அன்பு—, சார்பு-துணையாவது, அறத்திற்கே—, என்ப - என்றுசொல்லுவர், அறியார்-அறியார் (சிலர்); மறத்திற்குஉம் - (எனை) மறத்திற்கும், அஃது ஏ-அவ்வன்பே, துணை-துணையாவது; (எ-று.)

ஒருவன் செய்த பகைமைபற்றி உள்ளத்து மறம்நிகழ்ந்துழி அவனை நட்பாகக் கருதி அவன்மேல் அன்புசெய்ய அது நீங்குமாகலின், மறத்தை நீக்குதற்குந் துணையா மென்பார், 'மறத்திற்கு மஃதே துணை' என்றார்; "துன்பத்திற்கியாரே துணையாவார்" என்புழிப்போல.

இவையைந்துபாட்டானும், அன்பினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) மறம்-அதருமம். உள்ளத்து மறம் நிகழ்ந்துழி-மனத்திற் கோபம் உண்டானபொழுது. "துன்பத்திற்கு" என்னும் மேற்கோள், திருக்குறள்-கஙO-ஆம் அதிகாரம்-கூ-இல் உள்ளது. 'மறத்திற்கு அன்பு துணை' என்றதை 'பித்தத்துக்கு இஞ்சி நல்லது' என்பதுபோலக் கொள்க. மறத்திற்கும் அஃதே துணை-மறத்தைச் செய்தற்கும் அன்பே துணை என்று கூறலாமாயினும், அது அன்பின்மேம்பாட்டைத் தெரிவியாமையாற் சிறவாது. அறியார்-பெயர். என்ப-பயனிலை. 'அறத்திற்கே' என்பதில், ஏ-பிரிநிலை. மறத்திற்கும், உம்-இறந்தது தழுவிய எச்சம். அஃதே, ஏ-தேற்றம்; இதில் ஆய்தம், மெய்போல ஒலித்தது. (சு)

எஎ. என்பி லதனை வெயில்போலக் காயுமே
யன்பி லதனை யறம்.

(இ-ள்.) என்பு இலதனை-என்பில்லாத உடம்பை, வெயில் போல-வெயில் காய்ந்தாற்போல, காயும்—: அன்பு இலதனை - அன்பில்லாத உயிரை, அறம்-அறக்கடவுள்; (எ-று.)

'என்பிலது' என்றதனுன் உடம்பு என்பதூஉம், அன்பிலது' என்றதனுன் உயிர் என்பதூஉம் பெற்றாம். *வெறுப்பின்றி எங்கும் ஒருதன்மைத்தாகிய வெயிலின்முன் என்பில்லது தன் இயல்பாற் சென்று கெடுமாறு போல, அத்தன்மைத்தாகிய அறத்தின்முன் அன்பில்லது தன் இயல்பாற்

* வேறுபாடின்றி என்று பிரதிபேதம்.

கெடுமென்பதாம்: அதனை, 'காயும்' என வெயில் அறங்களின்மேல் ஏற்றினர், அவற்றிற்கும் அவ்வியல்பு உண்மையின். இவ்வாறு "அல்லவை செய்தார்க் கறங்கூற்றம்" எனப் பிறரும் கூறினர்.

(கு-ரை.) என்பில்லாத உடம்பு-புழு உடம்பு. காய்தல்-காய்ந்து கொல்லுதல். அறக்கடவுள் - தருமதேவதை. அத்தன்மைத்தாகிய - வெறுப்பில்லாத. அவ் வியல்பு-காய்தல்தன்மை. "அல்லவை" என்னும் மேற்கோள், நான்மணிக்கடிகை-அரு - இல் உள்ளது: இதற்கு-அதருமங்களைச் செய்தவர்களுக்குத் தருமதேவதை யமனைப்போலத் துன்பஞ் செய்யும் என்பது பொருள். ஏகாரம்-கருணையோடுகூடிய இரக்கத்தைக் காட்டும். உவமையணி. (எ)

எஅ. அன்பகத் தில்லா வுயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வற்றன் மரந்தளிர்த் தற்று.

(இ-ள்.) அகத்து - மனத்தின்கண், அன்பு இல்லா - அன்பில்லாத, உயிர்—, வாழ்க்கை - (இல்லறத்தோடுகூடி) வாழ்தல்,—வன்பாற்கண் - வன்பாலின்கண், வற்றல் மரம்-வற்றலாகிய மரம், தளிர்த்தற்று-தளிர்த்தாற்போலும்; (எ-று.)—கூடாதென்பதாம்.

வன்பால்-வன்னிலம். வற்றல் என்பது-பால்விளங்கா அஃறிணைப் படர்க்கைப்பெயர்.

(கு-ரை.) அன்பு இல்லாதாரால் இல்லறத்து இனிதுவாழவியலாதென்பது கருத்து. வன் பால்-கடினமாகிய பூமி; பாலைநிலம். 'வன்பார்க் கண்' என்றும் பாடமுண்டு. வற்றலாகிய மரம்-ஈரம் வற்றியதாகிய மரம். 'வற்றல்' என்பதில், அல்-கருத்தாப்பொருள் விகுதி. வற்றல்மரம்-இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை. பால்விளங்கா அஃறிணைப்படர்க்கைப் பெயராவது-ஒன்றன்பாலைக் காட்டுகிற 'து' என்கிற விகுதியையாவது, பலவின்பாலைக் காட்டுகிற 'வை, அ, கள்' என்னும் விகுதிகளுளொன்றையாவது பெறாமல் அவ்விருபால்களுக்கும் பொதுவாய் வருகிற அஃறிணைப் பெயர். தளிர்த்தற்று-தளிர்த்தாலற்று என்பதன் விகாரம். வற்றல் மரம்-ஒருஜாதிமரமுமாம். (அ)

எகூ. புறத்துறுப் பெல்லா மெவன்செய்யும் யாக்கை
யகத்துறுப் பன்பி லவர்க்கு.

(இ-ள்.) யாக்கை யகத்து-யாக்கையகத்தின்கண் (நின்று), உறுப்பு-(இல்லறத்திற்கு) உறுப்பாகிய, அன்பு—, இலவர்க்கு - உடையரல்லாதார்க்கு, புறத்து உறுப்பு எல்லாம்-ஏனைப் புறத்தின்கண் நின்று உறுப்பாவன வெல்லாம், எவன் செய்யும் - (அவ்வறஞ்செய்தற்கண்) என்ன உதவியைச் செய்யும்? (எ-று.)

புறத்து உறுப்பாவன - இடனும், பொருளும், ஏவல்செய்வாரும் முதலாயின. துணையோடு கூடாதவழி அவற்றாற் பயனின்மையின், 'எவன் செய்யும்' என்றார். உறுப்புப் போறலின், 'உறுப்பு' எனப் பட்டன. யாக்கையில் கண் முதலிய உறுப்புக்களெல்லாம் என்னபயனைச் செய்யும்? மனத்தின்கண் உறுப்பாகிய அன்பு இலாதார்க்கு என்றுஉரைப் பாருமுளர்; அதற்கு இல்லறத்தோடு யாதும் இயைபில்லாமை அறிக.

(கு-ரை.) யாக்கை யகத்தின்கண் நின்று - உடம்பினுள்ளேயிருந்து. உறுப்பு-அங்கம். யாக்கையகத்துறுப்பு-நெஞ்சுஎனினுமாம். புறத்தின்கண்-வெளியிலே. எவன் செய்யும்-ஒன்றையுஞ் செய்யாதென்பது கருத்து. துணையோடு கூடாதவழி-இல்லறத்திற்குத் துணையாகிய அன்போடு கூடாத விடத்து; இல்லறவாழ்க்கைத் துணையாகிய மனைவியோடு கூடாத விடத்து என்பாருமுளர். அவற்றால்-இடம்பொருள்ஏவல்களால். "இல்லானுக்கன்பிங் கிடம்பொரு ளேவல்மற், றெல்லா மிருந்துமவற் கென்செய்யும்-நல்லாய், மொழியிலார்க் கேது முதுநூல் தெரியும், விழி யிலார்க் கேது விளக்கு" என்பது காண்க. முதலடியில் உறுப்பு-உவம வாகுபெயர். போறலின் - ஒத்திருத்தலால். அதற்கு - அவ்வுரைக்கு. இயைபு - சம்பந்தம். (௯)

அ0. அன்பின் வழிய துயிர்நிலை யஃதிலார்க்
கென்புதோல் போர்த்த வுடம்பு.

(இ-ள்.) அன்பின் வழியது - அன்புமுதலாக அதன்வழி நின்ற உடம்பே, உயிர் நிலை-உயிர்நின்ற உடம்பாவது; அஃது இலார்க்கு - அவ் வன்பு இல்லாதார்க்கு (உளவான), உடம்பு - உடம்புகள், என்பு தோல் போர்த்த-என்பினைத் தோலாற் போர்த்தனவாம்: (உயிர்நின்றனவாகா).

இல்லறம் பயவாமையின், அன்னவாயின.

இவை நான்கு பாட்டானும், அன்பில்வழிப்படுங் குற்றம் கூறப் பட்டது.

(கு-ரை.) அதன்வழிநின்ற-அதன்பின்நின்ற. அன்பில்லாத உடம்பு கள் இல்லறத்தைத் தரமாட்டாமையால், இவ்வாறு கூறினார்; "நெட்டு யிர்ப்போடுற்றபிணம்" என்றாற்போல. அன்ன - அப்படிப்பட்டவை. போர்த்த-பலவின்பால் முற்று. அஃதிலார்க்கு-ஆய்தம் மெய்போல ஒலித்தது. அன்பில்லாவிடின் உடம்பு எடுத்தது பயனற்றதென்பதாம்.

௯-ஆம் அதிகாரம்—விருந்தோம்பல்.

அஃதாவது-இருவகை விருந்தினரையும் புறந்தருதல். தென்புலத் தார் முதலிய ஐம்புலத்துள் முன்னைய இரண்டும் கட்புலனாகாதாரை நினைந்துசெய்வன வாகலானும், பின்னைய இரண்டும் பிறர்க்குஈத லன் மையானும், இடை நின்ற விருந்தோம்பல் சிறப்புடைத்தாய் இல்லறங் கட்கு முதலாயிற்று. வேறாகாத அன்புடையிருவர் கூடியல்லது செய் யப்படாமையின், இஃது, அன்புடைமையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) இருவகைவிருந்தினர்-௪௩-ஆம் குறளின் உரையிற் கூறப் பட்டவர். புறந்தருதல்-காத்தல். முன்னைய இரண்டும்-பிதிருக்களை ஓம்ப லும்,தேவரைஓம்பலும். கட்புலனாகாதார்-பிரதியக்ஷமாகாதவர். பின்னைய இரண்டும்-சுற்றத்தாரை ஓம்பலும், தன்னை ஓம்பலும். இடை-அந்நான் கிற்கும் நடுவில். அன்புடையிருவர்-கணவனும் மனைவியும். அன்பில்லா மல் விருந்தோம்புதல் கூடாதாதலால், இதனை அன்புடைமையின்பின் வைத்தார்.

அக. இருந்தோம்பி யில்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

(இ-ள்.) இல் இருந்து-(மனைவியோடும் வனத்திற் செல்லாது) இல்லின்கண் இருந்து, ஓம்பி-(பொருள்களைப்) போற்றி, வாழ்வது எல்லாம்-வாழுஞ்செய்கையெல்லாம்,—விருந்து ஓம்பி-விருந்தினரைப் பேணி, வேளாண்மை செய்தற்பொருட்டு-(அவர்க்கு) உபகாரஞ் செய்தற் பொருட்டு; (எ-று.)

எனவே, வேளாண்மை செய்யாவழி இல்லின்கண் இருத்தலும், பொருள் *போற்றலுங் காரணமாக வருந் துன்பச்செய்கைகட்கெல்லாம் பயனில்லை யென்பதாம்.

(கு-ரை.) போற்றி-காத்து. பேணி-உபசரித்து. வாழ்வதெல்லாம்-ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். பொருட்டு-நான்காம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. விருந்தோம்பாவழி இல்வாழ்க்கை பயனற்றதென்பதாம். (க)

அஉ. விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா
மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று.

(இ-ள்.) சாவா மருந்து எனின் உம்-(உண்ணப்படும் பொருள்) அமுதமே யெனினும், விருந்து-(தன்னை நோக்கி வந்த) விருந்து, புறத்தது ஆ-(தன் இல்லின்) புறத்ததாக, தான் உண்டல்-தானே உண்டல், வேண்டல் பாற்று அன்று-விரும்புதல் முறைமை யுடைத் தன்று; (எ-று.)

சாவா மருந்து-சாவாமைக்குக் காரணமாகிய மருந்து. விருந்தின்றியே ஒருகால் தான் உண்டலைச் சாவாமருந் தென்பார் உளராயினும் அதனை ஒழிக என்று உரைப்பினும் அமையும்.

இவை இரண்டுபாட்டானும், விருந்தோம்பலின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) இப்பாட்டுக்கு இரண்டுஉரை: முதலுரையில் 'சாவா மருந்து' என்பது-அம்ருதம் என்பதன் மொழிபெயர்ப்பு; கிடைப்பதற்கரியதும் மிகவினியசுவையுடையது மாகிய அமிருதங் கிடைத்தாலும் அதனையும்விருந்தாளிகளுக்குக் கொடுத்து உண்ணவேண்டுமே யன்றி விருந்தினரைத் தன் வீட்டுவாயிலில் வைத்துவிட்டுத் தான் உண்ணலாகாதென்பது கருத்து. இரண்டாம் உரையில் சாவாமருந்து-ம்ருதசஞ்சீவநீ என்பதன் மொழிபெயர்ப்பு; விருந்தினரை வாயிலில் வைத்துவிட்டு ஒருதரம் ஒருவன்உண்டால் அவ்வுணவுஇறவாமற்சிரஞ்சீவியாயிருத்தற்குஉரிய மருந்தாம் என்று எவராயினுஞ் சொல்லி நிலைநிறுத்தினாலும் அவ்வாறு உண்ணலாகாது என்பது கருத்து: விருந்தினரை உண்பியாமல் தானுண்பது சாதலினும் இன்னாதது என்பதாம். புறத்ததா, ஆ-ஆக என்பதன் தொகுத்தல். வேண்டற்பாற்று-விரும்பப் படுதலாகிய தன்மையையுடையது. பாற்று-ஒன்றன்பாற்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர். 'விரும்பத் தக்கதன்று' என்று சொன்னதனாலே, செய்யத்தக்கதன்றென்றுசொல்ல வேண்டாதாயிற்று. (உ)

* செய்தலும் என்று பிரதிபேதம்: செய்தல்-சம்பாதித்தல்.

௮௩. வருவிருந்து வைகலு மோம்புவான் வாழ்க்கை
பருவந்து பாழ்படுத லின்று.

(இ-ள்.) வரு விருந்து-(தன்னை நோக்கி) வந்த விருந்தை, வைகல் உம்-நாள்தோறும், ஓம்புவான் - புறந்தருவானது, வாழ்க்கை - இல்வாழ்க்கை,—பருவந்து-(நல்குரவான்) வருந்தி, பாழ் படுதல்-கெடுதல், இன்று - இல்லை; (எ-று.)

நாள்தோறும் விருந்தோம்புவானுக்கு அதனாற்பொருள் தொலையாது மேன்மேற் கிளைக்கும் என்பதாம்.

(கு-ரை.) புறந்தருவான்-(உணவுமுதலியகொடுத்துப்)போற்றுபவன். நல்குரவு-வறுமை. பொருள் தொலையாது-பணஞ்செலவழிந்து விடாமல். கிளைக்கும்-வளரும். வைகலும், உம்மை - தொறுப்பொருளது. பருவந்து, பருவா-பகுதி. இப்பாட்டான், விருந்தோம்புதலாற் பொருளழியுமே யென்று ஏக்கங்கொள்ளலாகாது எனத் துணிவு கூறினர். (௩)

௮௪. அகனமர்ந்து செய்யா ளுறையு முகனமர்ந்து
நல்விருந் தோம்புவா னில்.

(இ - ள்.) செய்யாள் - திருமகள், அகன் அமர்ந்து - மனம் மகிழ்ந்து, உறையும்-வாழாநிற்கும்: முகன் அமர்ந்து - முகம் இனியனாய், நல் விருந்து-தக்க விருந்தினரை, ஓம்புவான்-பேணுவானது, இல்-இல்லின் கண்; (எ-று.)

மனம் மகிழ்தற்குக் காரணம், தன்செல்வம் நல்வழிப்படுதல். தகுதி-ஞான ஒழுக்கங்களான் உயர்தல். பொருள்கிளைத்தற்குக் காரணங் கூறியவாறு.

(கு - ரை.) திருமகள் - இலக்குமி. ஞானஒழுக்கங்களான் உயர்தல்-அறிவினாலும் ஆசாரத்தாலும் சிறத்தல். அகம் என்னும் உள்ளிடத்தின் பெயர், அங்கு உள்ள மனத்துக்கு இடவாகுபெயர். அமர்ந்து-பொருந்தி யென்றுமாம். செய்யாள்-செம்மையையுடையவள்; செம்மை என்பது ஈறுபோய் முன்நின்ற மெய் திரிந்த செய் - பகுதி. (௪)

௮௫. வித்து மிடல்வேண்டுங் கொல்லோ விருந்தோம்பி
மிச்சின் மிசைவான் புலம்.

(இ-ள்.) விருந்து ஓம்பி- (முன்னே) விருந்தினரை மிசைவித்து, மிச்சில் மிசைவான் - (பின்) மிக்கதனை (த் தான்) மிசைவானது, புலம்-விளைபுலத்துக்கு, வித்து இடல்உம் வேண்டும் ஓ-வித்திடுதலும் வேண்டுமோ? [வேண்டா]; (எ-று.)

கொல்என்பது-அசைநிலை. 'தானே விளையும்' என்பது, குறிப்பெச்சம். இவை மூன்றுபாட்டானும், விருந்தோம்புவார் இம்மைக்கண் எய்தும் பயன் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) மிசைவித்து-உண்பித்து. மிசைவான்-உண்பவன். விளைபுலம்-கழனி. வித்திடுதல்-விதைவிதைத்தல். வித்து இடலும் என உம்மை மாறுக. ஓ-எதிர்மறை. மிச்சில்-மிஞ்சு என்னும் பகுதியிலிருந்து வந்தது. (௫)

அசுசு. செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பா
னல்விருந்து வானத் தவர்க்கு.

(இ-ள்.) செல் விருந்து-(தன்கண்) சென்ற விருந்தை, ஓம்பி - பேணி, வரு விருந்து-(பின்) செல்லக்கடவ விருந்தை, பார்த்து—, இருப்பான்-(தான் அதனோடு உண்ண) இருப்பான்,—வானத்தவர்க்கு நல் விருந்து-(மறுபிறப்பில் தேவனாய்) வானினுள்ளார்க்கு நல்விருந்தாம்; (எ-று.)

வருவிருந்து என்பது-இடவழுவமைதி. நல்விருந்து-எய்தாவிருந்து.

இதனான், மறுமைக்கண் எய்தும் பயன் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) சென்ற-வந்த. செல்லக்கடவ-வரத்தக்க. பார்த்து-எதிர் பார்த்து. அதனோடு உண்ண இருப்பான்-அவ்விருந்தாளியோடு புசிக்கக் காத்திருப்பவன். வானினுள்ளார்-தேவர். "தருசொல்வருசொல்லாயிரு கிளவியுந், தன்மை முன்னிலை யாயீ ரிடத்த" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின்படி தன்மைமுன்னிலைகளுக்கு உரிய வருசொல், அதற்கு மாறாக இங்கே படர்க்கையிடத்திற்கு வந்தமையால் இடவழுவாகி, "செலவினும் வரவினும்" என்னுஞ் சூத்திரத்துப் பொதுவிதியால் அமைக்கப்படுதலால் வழுவமைதியாயிற்று. எய்தா விருந்து-பெறுதற்கு அரிய விருந்து. (சுு)

அஎ. இனைத்துணைத் தென்பதொன் றில்லை விருந்தின்
றுணைத்துணை வேள்விப் பயன்.

(இ-ள்.) வேள்வி பயன்- (விருந்தோம்பலாகிய) வேள்வியின் பயன், இனைத்துணைத்து என்பது ஒன்று இல்லை- இன்ன அளவிற்று என்பதோர் அளவுடைத்தன்று: விருந்தின் துணை துணை-(அதற்கு) அவ்விருந்தின் தகுதியளவே அளவு: (எ-று.)

ஐம்பெருவேள்வியின் ஒன்றாகலின் 'வேள்வி' என்றும்,பொருளளவு "தான்சிறி தாயினுந் தக்கார்கைப் பட்டக்கால், வான்சிறிதாப் போர்த்து விடும்" ஆகலின்,'இனைத்துணைத்தென்பதொன்றில்லை' என்றும் கூறினார்.

இதனான், இருமையும் பயத்தற்குக் காரணம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) வேள்வி-யாகம். அளவிற்று-அளவையுடையது. அதற்கு-அப்பயனுக்கு. தகுதி-பெருமை.ஐம்பெருவேள்வி-பிரமயஜ்ஞம்,தேவயஜ்ஞம், மநுஷ்யயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம்,பூதயஜ்ஞம் என்னும் பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்கள். அவற்றுள், பிரமயஜ்ஞம்-வேதமோதுதல்; தேவயஜ்ஞம்-ஓமம் வளர்த்தல்;மநுஷ்யயஜ்ஞம்-விருந்தோம்புதல்; பித்ருயஜ்ஞம்-தருப்பணஞ் செய்தல்; பூதயஜ்ஞம்-பலியிடுதல். "தான்சிறி தாயினும்" என்னும் மேற்கோள்-நாலடியாரில் நான்காமதிகாரத்தில் எட்டாம்பாட்டிலுள்ளது. இதற்குப் பொருள்-தானஞ் செய்யப்படும் பொருள் தான் மிகச் சிறியதாயிருந்தாலும், தகுதியையுடைய சற்பாத்திரங்களின் கையிற் சேர்ந்தால், மிகப்பெரிய ஆகாயமுஞ்சிறிய தென்னும்படி தருமத்தின் மேலானபயனைப் பரப்பிவிடும் என்பது. இருமையும் - இம்மை மறுமை யிரண்டையும். இனை என்பதை இத்தனை யென்பதன்

மரூஉ என்பர். விருந்தின் துணைத் துணை என்பதற்கு - தான் விருந்தினர்க்குச் செய்யும் உபசாரத்தின் அளவே அளவாம் என்று பொருள்கொள்வாருமுளர். (எ)

அஅ. பரிந்தோம்பிப் பற்றற்றே மென்பர் விருந்தோம்பி
வேள்வி தலைப்படா தார்.

(இ-ள்.) பரிந்து ஓம்பி-(நிலையாப்பொருளை) வருந்திக் காத்து(ப்பின் அதனை இழந்து), பற்று அற்றேம் என்பர்-(இதுபொழுது யாம்) பற்றுக் கோடிலமாயினேம் என்று இரங்குவர்: விருந்து ஓம்பி-(அப்பொருளான்) விருந்தினரை ஓம்பி, வேள்வி தலைப்படாதார்-வேள்விப்பயனை எய்தும் பொறியிலாதார்; (எ-று.)

"ஈட்டிய வொண்பொருளைக் காத்தலு மாங்கே கடுந்துன்பம்" ஆகலின், 'பரிந்தோம்பி' என்றார். வேள்வி - ஆகுபெயர்.

(கு-ரை.) நிலையாப் பொருள்-நிலையில்லாதசெல்வம். இதுபொழுது-இப்பொழுது. பற்றுக்கோடிலமாயினேம் - ஆதரவில்லாதவரானோம். இரங்குவர் - பச்சாத்தாபப்படுவர். பொறியிலாதார் - விதியில்லாதவர். "ஈட்டிய" என்னும் மேற்கோள்-நாலடியாரில் உஅ - ஆம் அதிகாரத்தில் ௪0 - ஆம் பாட்டிலுள்ளது; இதற்கு, சம்பாதித்த நல்லபொருளைக் காப்பாற்றுவதும் அப்படியே மிகுந்த துன்பம் என்பதுபொருள். வேள்வி - அதனாற் பெறப்படும் பயனுக்குக் காரணவாகுபெயர். விருந்தோம்பாதவர் பொருளையிழந்து பரிதவிப்பர் என்க. (அ)

அகூ. உடைமையு ளின்மை விருந்தோம்ப லோம்பா
மடமை மடவார்க ணுண்டு.

(இ-ள்.) உடைமையுள் - உடைமைக்காலத்து, இன்மை-இன்மையாவது,—விருந்து ஓம்பல் ஓம்பா மடமை-விருந்தோம்பலை இகழும் பேதைமை; மடவார்கண் உண்டு-(அஃது அறிந்தார்மாட்டு உளதாகாது), பேதையார்மாட்டே உளதாம்; (எ-று.)

உடைமை-பொருளுடையனாந்தன்மை. பொருளாற்கொள்ளும்பயனை இழப்பித்து உடைமையை இன்மையாக்கலின், மடமையை இன்மையாக உபசரித்தார். பேதைமையான் விருந்தோம்பலை இகழின், பொருள் நின்றவழியும் அதனாற் பயனில்லை யென்பதாம்.

இவை யிரண்டு பாட்டானும், விருந்தோம்பா வழிப் படுங் குற்றம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) உடைமைக்காலம்-பொருளுடையனாயிருக்குங்காலம். இன்மை-வறுமை. இகழும்-இகழ்ந்து செய்யாமல்விடும். பேதைமை-அறியாமை. அஃது - இப்பேதைமை பேதையார்-அறிவில்லாதவர். செல்வத்தால் அடையப்படும் பிரயோஜனத்தை அடையாமல் இழக்கச்செய்து அச்செல்வத்தை இல்லாததாக்குதலால் இன்மைக்குக்காரணமாகியவிருந்தோம்பாமடமையை அதன்காரியமாகிய இன்மையாகச் சொன்னது; உபசாரவழக்கு. பொருள் நின்றவழியும்-செல்வம் இருந்தபோதிலும்.

அஃது என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர், வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. 'மடவார் கண்' என்பதில் பிரிநிலையேகாரம் தொக்கது. மடவார்-மடமையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த பெயர். (கூ)

கூ0. மோப்பக் குழையு மனிச்ச முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து.

(இ-ள்.) அனிச்சம்-அனிச்சப்பூ, மோப்ப குழையும் - மோந்துழியன்றிக் குழையாது; விருந்து-விருந்தினர், முகம் திரிந்து நோக்க குழையும்-முகம் வேறுபட்டு நோக்கக் குழைவர்; (எ-று.)

அனிச்சம்-ஆகுபெயர். சேய்மைக்கட் கண்டுழி இன்முகமும், அது பற்றி நண்ணியவழி இன்சொல்லும், * அவைபற்றி உடன்பட்டவழி நன்றாற்றலும் என விருந்தோம்புவார்க்கு இன்றியமையாத மூன்றனுள் முதலாய இன்முகம் இல்வழிச் சேய்மைக்கண்ணே வாடி நீங்குதலின், தீண்டியவழியல்லது வாடாத அனிச்சப்பூவினும் விருந்தினர் மெல்லியர் என்பதாம்.

இதனான், விருந்தோம்புவார்க்கு முதற்கண் இன்முகம் வேண்டுமென்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) அனிச்சம்-ஓர்மரம்; அது, அதன்மலர்க்கு முதலாகுபெயர். மோந்துழியன்றிக் குழையாது-மோந்துபார்த்தாலன்றி வாடாது. தூரத்தில் விருந்தினனைப் பார்த்த பொழுதே இனியமுகமும், அதனால் அவன் கிட்டிய பொழுது இனியசொல்லும், அவ்விரண்டினாலும் அவன் இணங்கினபொழுது அவனுக்கு நல்லஉபசாரஞ்செய்தலு மாகிய மூன்றும் விருந்தோம்புவார்க்கு அவசியமானவையாம்;இவற்றுள் முதலதாகிய இனியமுகமில்லாவிடின், வரும்விருந்தினன் தூரத்திலிருந்தே வாடிவிலகிப்போவன்: ஆதலால், தொட்டு மூக்கினால் மோந்தாலல்லது வாடாத அனிச்சப்பூவைக்காட்டிலும் கண்ட மாத்திரத்தில் வாடும் விருந்தினர் மிகமென்மையானவ ரென்பதாம்: இது, குறிப்பினால், உபமானத்தினும் உபமேயம் உயர்ந்ததென்று உயர்வுதோன்ற நின்ற வேற்றுமையணி. (க0)

க0 - ஆம் அதிகாரம்—இனியவை கூறல்.

அஃதாவது-மனத்தின்கண்உவகையைவெளிப்படுப்பனவாகியஇனிய சொற்களைச் சொல்லுதல். இதுவும் விருந்தோம்புவார்க்கு இன்றியமையாதாகலின், விருந்தோம்பலின் பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) மனத்தின்கண் உவகையை வெளிப்படுப்பனவாகிய - மனத்திலுள்ளமகிழ்ச்சியை வெளியில் தெரிவிப்பனவாகிய. இதுவும்- இனியவை கூறலும். இன்றியமையாது - இல்லாமல்முடியாதது; அவசியமானது. கீழ்அதிகாரத்தின் இறுதியிற்கூறப்பட்ட இன்முகத்துக்கு இனமாதலால், இன்சொல்லை இங்கே கூறுகிறார்.

கூக. இன்சொலா லீர மளைஇப் படிறிலவாஞ்
செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல்.

---

* பி - ம்:—அதுபற்றி.

(இ-ள்.) இன் சொல்-இன்சொலாவன,—ஈரம் அளை இ-அன்போடு கலந்து, படிறு இல ஆம்-வஞ்சனையிலவாயிருக்கின்ற, செம் பொருள்-அறத்தினை; கண்டார்-உணர்ந்தார், வாய் சொல்-வாயிற்சொற்கள்; (எ-று.)

ஆல்-அசைநிலை. அன்போடு கலத்தல்-அன்புடைமையை வெளிப்படுத்தல்: படிறின்மை-வாய்மை. மெய்யுணர்ந்தார்நெஞ்சிற்கெல்லாஞ் செம்மையுடைத்தாய்த் தோன்றலின், 'செம்பொருள்' எனப்பட்டது. இலவாஞ்சொல் என இயையும். 'வாய்' என வேண்டாது கூறினார், தீய சொற் பயிலா என்பது அறிவித்தற்கு.

இதனான், இன்சொற்கு இலக்கணங் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) ஆல்-'இன்சொலால்' என்பதிலுள்ளது. வாய்மை-உண்மை; சத்தியம். மெய்யுணர்ந்தார்-தத்துவஞானிகள். செம்மை-நன்மை. செம்மையுடைத்தாய்த் தோன்றுவது-அறம். ஆம் என்னும் பெயரெச்சம்-'செம்பொருள்' என்பதனோடு சேராமல், 'சொல்' என்பதனோடு முடிந்தது. 'சொல்' என்பது-பால்பகாவஃறிணைப்பெயராதலால், 'இலவாம்' எனப் பன்மை அடைமொழிகொடுத்துக் கூறினர். தீயசொற்பயிலா-தருமமறிந்தவர் வாய்கள் ஒருபொழுதும் கெட்டசொல் சொல்லுதலைப் பழகினவல்ல. 'வாய்' என வேண்டாது கூறினார்-'செம்பொருள்கண்டார்சொல்' எனவே அமையவும், வாய் என்று அவசியமில்லாமற் சொன்னார்: சொன்னதற்குக் காரணம்-விதப்புச்சொல் வேண்டியபொருளை விளக்குமென்பது. அளைஇ-அளைந்து என்னும் வினையெச்சம் விகாரப்பட்டுஅளபெடுத்தது; இது சொல்லிசையளபெடை. (க)

கூஉ. அகனமர்ந் தீதலி னன்றே முகனமர்ந்
தின்சொல னாகப் பெறின்.

(இ-ள்.) அகன் அமர்ந்து-நெஞ்சு உவந்து, ஈதலின்-(ஒருவர்க்கு வேண்டியபொருளைக்) கொடுத்தலினும், நன்று—:முகன் அமர்ந்து-(கண்ட பொழுதே) முகம் இனியனாய், இன்சொலன் ஆக பெறின்-(அதனோடு) இனியசொல்லையும் உடையனாகப்பெறின்; (எ-று.)

இன்முகத்தோடுகூடிய இன்சொல் ஈதல்போலப் பொருள்வயத்ததன்றித் தன்வயத்த தாயினும், அறநெஞ்சுடையார்க்கல்லது இயல்பாக இன்மையின், அதனினும் அரிது என்னுங் கருத்தான், 'இன்சொலனாகப்பெறின்' என்றார்.

(கு-ரை.) பொருள்வயத்ததன்றித் தன்வயத்ததாயினும்-செல்வத்தின் வசத்திலுள்ளதல்லாமல் தன்வசத்திலுள்ளதாயிருந்தாலும்; தானஞ்செய்தல் பொருளுள்ளவர்க்கே கூடும்; இன்சொல் அப்படியன்றிப் பொருளில்லாதவர்களுக்குங் கூடியதாயிருந்தாலும். அறநெஞ்சு- தருமசிந்தை. அதனினும் அரிது- தானத்தினும் அருமையானது. 'பெறின்' என்பது-பெறுதலின் அருமையை விளக்கிற்று. 'நன்று' என்னுங் குறிப்பு முற்றுக்கு 'அது' என்னும் எழுவாய் வருவிக்க. ஏகாரம்-தேற்றம். (உ)

கூட. முகத்தா னமர்ந்தினிது நோக்கி யகத்தானா
* மின்சொ லினதே யறம்.

(இ-ள்.) முகத்தான் அமர்ந்து இனிது நோக்கி-(கண்டபொழுதே) முகத்தான்விரும்பி இனிதாக நோக்கி ,அகத்தான் ஆம் இன்சொலின தூஎ-(பின் நண்ணியவழி) மனத்துடன் ஆகிய இனியசொற்களைச் சொல்லுத லின் கண்ணதே, அறம்—; (எ-று.) இன்சொலினஃதே என்று பிரதி பேதம்.

'நோக்கி' என்னும்வினையெச்சம், 'இன்சொல்' என அடையடுத்து நின்ற முதனிலைத்தொழிற்பெயர்கொண்டது: ஈதலின் கண்ணதன்று என்றவாறு.

இவை இரண்டுபாட்டானும், இன்முகத்தோடுகூடிய இன்சொல் முன்னரே பிணித்துக்கோடலின் விருந்தோம்புதற்கட் சிறந்தது என்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) நண்ணியவழி-கிட்டிச்சென்றபொழுது. அகத்தான், ஆன்-உடனிகழ்ச்சி. அடை-அடுத்துநிற்பது: விசேஷணம். இன்சொல்-இனிய சொற்களைச் சொல்லுதல் என விரிக்க. ஈதலின்கண்ணதன்று-தானத்தி னிடத்திலுள்ளதன்று: இப்பொருளைத் தந்ததனால், ஏகாரம்-பிரிநிலை. முன்னரே பிணித்துக்கோடலின்-முன்னே விருந்தாளியை அன்புகாட்டித் தழுவுதலால். விருந்து சேய்மையிலிருக்கும்போதே முகத்தானமர்ந்து இனிது நோக்கிப் பின் அன்னான் நண்ணியபோது மனப்பூர்வமாக இன் சொல்லைச் சொல்லுதலே அறமாவது: அங்ஙனின்றிப் பொருளைத் தானஞ்செய்வது அறனெனப்படாதென்றவாறு. இன்முகத்தோடு இன் சொல் விருந்தோம்புவார்க்கு இன்றியமையாததென்க. (௩)

கூச. துன்புறூஉந் துவ்வாமை யில்லாகும் யார்மாட்டு
மின்புறூஉ மின்சொ லவர்க்கு.

(இ-ள்.) யார்மாட்டுஉம்-எல்லார்மாட்டும், இன்பு உறாஉம் இன் சொலவர்க்கு - இன்பத்தை மிகுவிக்கும் இன்சொல்லை யுடையார்க்கு, துன்பு உறாஉம் துவ்வாமை-துன்பத்தை மிகுவிக்கும் நல்குரவு, இல் ஆகும்-இல்லையாம்; (எ-று.)

நா முதலிய பொறிகள் சுவைமுதலிய புலன்களை நுகராமை யுடைமையின், 'துவ்வாமை' எனப்பட்டது. யார்மாட்டும் இன்புறூஉம் இன்சொலவர்க்குப் பகையும் கொதுமலுமின்றி உள்ளது நண்பேயாம்; ஆகவே, அவர் எல்லாச் செல்வமும் எய்துவர் என்பது கருத்து.

(கு-ரை.) மிகுவிக்கும் - அதிகப்படுத்துகிற. நுகராமை - அனுபவி யாமை. துவ்வாமை-உண்ணுதல் முதலியன செய்யப்பெறுமை; எனவே, வறுமையாயிற்று; இது 'நல்குரவு' என்ற பொருளைக் காட்டுவது, காரி யத்தாற் காரணத்தைக்கூறிய உபசாரவழக்காம். இன்சொல் நல்குரவைப் போக்கும் என்று இங்கு இம்மைப்பயன் கூறினார். (௪)

கூரு. பணிவுடைய னின்சொல னாதல் லொருவற்
கணியல்ல மற்றுப் பிற.

(இ-ள்.) ஒருவற்கு - ஒருவனுக்கு, அணி - அணியாவது,—பணிவு உடையன் - (தன்னால் தாழப்படுவார்கண்) தாழ்ச்சியுடையனாய், இன்

சொலன் ஆதல்-(எல்லார்கண்ணும்) இனியசொல்லேயும் உடையனுதல்; பிற-(இவையிரண்டுமன்றி மெய்க்கு அணியும்) பிற அணிகள், அல்ல-அணியாகா; (எ-று.)

இன்சொலனுதற்கு இனமாகலின், பணிவுடைமையும் உடன்கூறிஞர். மற்று-அசைநிலே. வேற்றுமையுடைமையான் 'பிற' எனவும் இவைபோலப் பேரழகு செய்யாமையின் 'அல்ல' எனவும் கூறிஞர்.

இவை இரண்டுபாட்டானும், இனியவைகூறுவார்க்கு இம்மைப்பயன் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) அணி-அணியப்படும் ஆபரணம். தாழப்படுவோர்-கீழ்ப்படிந்திருக்கத்தக்க பெரியோர். தாழ்ச்சி-வணக்கம். இவையிரண்டு-தாழ்ச்சியும், இன்சொல்லும்.மெய்க்கு-உடம்புக்கு. உடன்-கூட. மற்று-அசை. வேற்றுமையுடைமை-வணக்கமும் இன்சொல்லும் போலத் தன்னேடு ஐக்கியப்பட்டிராமல் வேறுபட்டிருத்தல். அணி-மந்திமதீபம். உடம்புக்கே அழகு செய்யும் புறத்தணியாற் பயனில்லே; உயிர்க்கும் அழகுசெய்யும் அகத்தணியாகிப் பயனுடையதாவது இன்சொல்லே யென்றவாறு. இன்சொல் அணியாகும் என்று இங்கு அதனுற் பெறலாகும் இம்மைப்பயன் கூறப்பட்டது. (௬)

௯௬. அல்லவை தேய வறம்பெருகு நல்லவை
நாடி யினிய சொலின்.

(இ-ள்.) நல்லவை-(பொருளாற் பிறர்க்கு) நன்மைபயக்குஞ்சொற்களே, நாடி-(மனத்தான்) ஆராய்ந்து, இனிய சொலின்-இனியவாக (ஒருவன்) சொல்லுமாயின், (அவனுக்கு), அல்லவை தேய-பாவங்கள் தேய, அறம்—, பெருகும்-வளரும்; (எ-று.)

தேய்தல்-தன்பகையாகிய அறம் வளர்தலின் தனக்கு நிலேஇன்றி மெலிதல்; "தவத்தின்முன் னில்லாதாம் பாவம்" என்பதூஉம் இப்பொருட்டு. நல்லவை நாடிச் சொல்லுங் காலும் கடியவாகச்சொல்லின் * அறனுகாது என்பதாம்.

இதனுன், மறுமைப்பயன் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) தேய-குறைந்துவர. தன்பகையாகிய-பாவத்திற்குப்பகையான. நிலேயின்றிமெலிதல்-நிற்குமிடமில்லாமல் வாடுதல். "தவத்தின் முன்" என்னும் மேற்கோள், நாலடியாரில் துறவு முதற்பாட்டில் உள்ளது. இப்பொருட்டு-'அல்லவை தேய அறம்பெருகும்' என்பதன் பொருளுடையது. கடியவாக - கடுஞ்சொல்லாக. அறமல்லாதவையெனவே பாவங்களாம். (௬)

௯௭. நயனீன்று நன்றி பயக்கும் பயனீன்று
பண்பிற் றலேப்பிரியாச் சொல்.

(இ-ள்.) நயன் ஈன்று-(ஒருவனுக்கு இம்மைக்கு) நீதியையும் உண்டாக்கி, நன்றி பயக்கும்-(மறுமைக்கு) அறத்தையும் பயக்கும்: பயன் ஈன்று-(பொருளாற் பிறர்க்கு) நன்மையைக் கொடுத்து, பண்பின் தலேப்பிரியா-இனிமைப்பண்பின் நீங்காத, சொல்—; (எ-று.)

---

* அறனுகாஎன்று பிரதிபேதம்.

நீதி-உலகத்தோடு பொருந்துதல். 'பண்பு' என்பது, ஈண்டு அதிகாரத்தான் இனிமைமேல் நின்றது. தலைப்பிரிதல்-ஒருசொல்நீர்மைத்து.

(கு-ரை.) இனிமைப்பண்பு-இனிமையாகிய குணம். இங்கே 'நயன் நீதி' என்றது - உலகத்தாரெல்லாரோடும் உண்டாகும் ஒற்றுமையை. 'பண்பு' என்னும் பொதுப்பெயர்-இங்கே 'இனியவை கூறல்' என்னும் அதிகாரத்திற்கு ஏற்ப, சிறப்பாய் இனிமையைக்குறித்தது. ஒருசொல் நீர்மைத்து - தலை பிரிதல் என இரண்டுசொற்போலத் தோன்றினும் தலைப்பிரி என்பது ஒருசொல்லின்தன்மையையுடையது. தலையென்பது-பொருளில்லாமல் வினைச்சொல்லைஅடுத்துவந்த உபசர்க்கம். நன்றி - அறத்துக்குப்பண்பாகுபெயர். (எ)

௯அ. சிறுமையு ணீங்கிய வின்சோன் மறுமையு
மிம்மையு மின்பந் தரும்.

(இ-ள்.) சிறுமையுள் நீங்கிய-(பொருளாற் பிறர்க்கு) நோய் செய்யாத இன்சொல்-இனிய சொல், மறுமைஉம் இம்மைஉம் இன்பம் தரும்-(ஒருவனுக்கு) இருமையினும் இன்பத்தைப் பயக்கும்; (எ-று.)

மறுமையின்பம் பெரிதாகலின், முற் கூறப்பட்டது. இம்மையின்பமாவது-உலகம் தன்வயத்த தாகலான் நல்லனஎய்தி இன்புறுதல்.

இவைஇரண்டுபொட்டானும், இருமைப்பயனும் ஒருங்கு எய்துதல் வலியுறுத்தப்பட்டது.

(கு-ரை.) நோய்செய்யாத-துன்பத்தை உண்டாக்காத. பெரிது-இம்மையின்பத்தினுஞ்சிறந்தது. உலகம்தன்வயத்ததாகலான் - உலகத்தவரெல்லாந் தன்வசப்படுதலால். நல்லன எய்தி இன்புறுதல் - நல்ல பொருள் புகழ் முதலியவற்றை அடைந்து இன்பப்படுதல். ஒருங்கு எய்துதல் - ஒருசேரப் பெறுதல். வலியுறுத்தப்பட்டது - இன்சொற் சொல்லுதலாற் கிடைக்குமென்று துணிவாகச்சொல்லப்பட்டது. சிறுமை -துன்பம்; அது வன்சொல்லின் பயனாதலால், 'சிறுமையுணீங்கிய இன்சொல்' என அதனை விலக்கினர்: உள்-ஐந்தனுருபு, நீக்கப்பொருளது. இன்சொல் இம்மை மறுமையின்பங்களைத் தருமென்க. (அ)

௯௯. இன்சோ லினிதீன்றல் காண்பா னெவன்கோலோ
வன்சோல் வழங்கு வது.

(இ-ள்.) இன்சொல்-(பிறர்கூறிய) இன்சொல், இனிது ஈன்றல்-(தனக்கு) இன்பம் பயத்தலை, காண்பான்-அனுபவித்து அறிகின்றவன்— வல்சொல் வழங்குவது-(அதுநிற்கப் பிறர்மாட்டு) வன்சொல்லைச் சொல்வது, எவன்-என்னபயன் கருதி? (எ-று.)

இனிது என்றது - வினைக்குறிப்புப்பெயர். கடுஞ்சொல் பிறர்க்கும் இன்னாதாகலின், அது கூறலாகா தென்பது கருத்து.

(கு-ரை.) அதுநிற்க - அவ்வின்சொல்லைப் பேசுதலைத்தவிர்ந்து. இனிது-குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். இன்னாது-இனியதன்று. கொல், ஓ-அசைகள். வழங்குவது-தொழிற்பெயர். (௯)

௧௦௦. இனிய வுளவாக வின்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று.

(இ-ள்.) இனிய - (அறம்பயக்கும்) இனிய சொற்களும், உள ஆக - (தனக்கு) உளவாயிருக்க, (அவற்றைக் கூறாது), இன்னாத - (பாவம்பயக்கும்) இன்னாத சொற்களை, கூறல்-(ஒருவன்) கூறுதல்,—கனி-(இனிய) கனிகளும், இருப்ப-(தன் கைக்கண்) உளவாயிருக்க, (அவற்றைநுகராது), காய்-(இன்னாத) காய்களை, கவர்ந்துஅற்று - நுகர்ந்ததனோடு ஒக்கும்; (எ-று.)

'கூறல்' என்பதனான், 'சொற்கள்' என்பது பெற்றாம். பொருளை விசேடித்து நின்ற பண்புகள், உவமைக்கண்ணுஞ் சென்றன. இனிய கனிகள் என்றது, ஔவையுண்ட நெல்லிக்கனிபோல அமிழ்தாவன வற்றை. இன்னாத காய்கள் என்றது, காஞ்சிரங்காய்போல நஞ்சாவன வற்றை. கடுஞ்சொற்சொல்லுதல் முடிவில் தனக்கே இன்னாதுஎன்பதாம்.

இவை இரண்டுபாட்டானும், இன்னாதகூறலின் குற்றம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) நுகராது-உண்ணாமல். பொருள்-உபமேயம். உபமேயமாகியசொற்களை விசேடித்துநின்ற 'இனிய', 'இன்னாத' என்னும் குணத்தைக் குறித்த விசேஷணங்களை, 'இனியகனி', 'இன்னாதகாய்'என உபமானமாகியவற்றோடும் கூட்டுக. காஞ்சிரங்காய்போல நஞ்சாவன-எட்டிக்காய்போலவிஷமாய்க்கொல்லத்தக்கவை. 'இனிய','இன்னாத' என்னும் பெயரெச்சங்கள் முடியுஞ்சொல்லை யவாவிநின்றன ஆதலால், சொற்கள் என வருவித்தார்; இனி, இவை பலவின்பால் வினையாலணையும்பெயர்கள்: கூறல் என வந்ததனால், சொற்களைக் காட்டின எனினுமாம். ஔவையார் அதிகமானென்னும் வள்ளலிடத்தினின்று அமிருதத்தின் தன்மையையுடைய இனியதொரு நெல்லிப்பழத்தைப் பெற்று உண்டு, அவனைப் பாடி அதனாற் பலகாலஞ் சீவித்திருந்தா ளென்பது, கதை. இதனை "மால்வரைக், கமழ் பூஞ் சாரற் கவினிய நெல்லி, யமிழ்துவிளை தீங்கனி யௌவைக் கீந்த, வுரவுச்சினங்கனலு மொளிதிகழ் நெடுவே, லரவக் கடற்றானை யதிகன்"என்னுஞ் சிறுபாணாற்றுப்படையடிகளாலும், "அதியர் கோமான், ***பெரும நீயே தொன்னிலைப், பெருமலை விடரகத் தருமிசைக் கொண்ட, சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியா, தாதலின்னகத் தடக்கிச் சாதனீங்க வெமக்கீத் தனையே" என்று ஔவையாரே பாடிய புறநானூற்றுச் செய்யுளாலும் அறிக. (இதற்கு-நாகலோகஞ்சென்று ஆதிசேஷன்மகளை மணந்து அவனிடத்தினின்று, போர்த்துக்கொண்டால் இளமைமாறாதிருக்கச் செய்வதொரு பொற்படாமும், உண்டால் நீடூழிகாலம் உயிர்வாழத்தக்கதொரு நெல்லிக்கனியும் பெற்றுத் தனதுகாவிரிப்பூம்பட்டணத்துக்கு மீண்டுவந்த பந்தனென்னும் வணிகன்மீது ஔவை ஒருநவமணிமாலையும் அந்தாதியும் பாடி அவ்விரண்டையும்பெற்றுப் பழத்தை உண்டு வாழ்ந்தா ளென்று ஒருகதை கூறுவாருமுளர்; அது பொருந்துமாயிற் கொள்க.) (௧௦)

கக - ஆம் அதிகாரம்—செய்ந்நன்றியறிதல்.

அஃதாவது-தனக்குப் பிறர்செய்தநன்மையை மறவாமை. இனியவை கூறி இல்லறம் வழுவாதார்க்கு உய்தியில்குற்றம் செய்ந்நன்றி கோறலே யாகலின், அதனைப் பாதுகாத்துக் கடிதற்பொருட்டு, இஃது, இனியவைகூறலின்பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) செய்ந்நன்றியறிதல்-வடமொழியில் 'க்ருதஜ்ஞதா' எனப்படும். செய்ந்நன்றி-இறந்தகாலவினைத்தொகை. நன்றி-பண்புப்பெயர்: உபகாரம். அறிதல், மறவாமை என்பன-ஒருபொருட்சொற்கள். இன்சொற்களைச்சொல்லிக்கொண்டு கிருகஸ்தாச்சிரமதருமத்தினின்று தவறுதவர்களுக்குப் பாவத்தை நீக்கும் பிராயச்சித்தமொன்றில்லாதகுற்றமாவது செய்த நன்றியை மறத்தலே யாதலால், அக்குற்றத்தைப் பாதுகாத்து விலக்கும் பொருட்டு, செய்ந்நன்றியறிதலென்னும் அதிகாரம் இனியவைகூறலென்னும் அதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்ட தென்றவாறு. இல்லறத்தார்க்கு இனியவை கூறல்போலச் செய்ந்நன்றியறிதலும் மிகவும் அவசிய மென்க. உய்தி-பாவத்தினின்றுநீங்கும்வழி: இவ்வதிகாரத்தின் பத்தாம்பாட்டைப் பார்க்க. கோறல்-கொல்லுதல்; என்றது-மறத்தல் என்றபடி. அதனைப் பாதுகாத்து-அக்குற்றத்தைத் தம்மிடஞ்சேரவொட்டாமல் தடுத்து; இதனை "செல்லிடத்துக் காப்பான் சினங்காப்பான்" என்பதுபோலக் கொள்க. கடிதற்பொருட்டு-விலக்குதலினிமித்தம்.

க0க. செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும்
வானகமு மாற்ற லரிது.

(இ-ள்.) செய்யாமல்-(தனக்கு முன் ஓர்உதவி) செய்யாதிருக்க, செய்த-(ஒருவன் பிறனுக்குச்) செய்த, உதவிக்கு—, வையகம்உம் - மண்ணுலகும், வானகம்உம் - விண்ணுலகும், (கைம்மாறாகக்கொடுத்தாலும்), ஆற்றல்-ஒத்தல், அரிது—; (எ-று.)

கைம்மாறுகளெல்லாம் காரணமுடையன வாகலின், காரணமில்லாத உதவிக்கு ஆற்றாவாயின. 'செய்யாமைச் செய்த வுதவி' என்று பாடமோதி, மறித்து உதவமாட்டாமையுள்ளவிடத்துச்செய்த உதவி யென்றுரைப்பாரு முளர்.

(கு-ரை.) மண்ணுலகு - பூலோகம். விண்ணுலகு-தேவலோகம். கைம்மாறு-பிரதியுபகாரம். ஆற்றுதல்-நிறையொத்தல், ஈடாதல். ஒரு காரணத்தைப்பற்றிச் செய்யப்படுகிற பிரதியுபகாரங்கள் ஒருகாரணமுமில்லாமற் செய்யப்பட்ட முதலுபகாரத்துக்கு ஈடாகா வென்பதாம். 'செய்யாமைச்செய்தவுதவி' என்ற பாடத்துக்கு - பிரதியுபகாரஞ்செய்தற்கு இயலாத வறியவர்கள் விஷயத்திற் செய்த உபகாரமென்று பொருள்; அப்பாடத்தில், செய்யாமையென்னும் எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர், ஆகுபெயராய்நின்றது. செய்யாமல் - எதிர்மறைத்தெரிநிலை வினையெச்சம்: வையகம்-(பொருள்களை) வைக்கும் இடம் எனப் பூமிக்குக் காரணப்பெயர். முதலில்லை தானாகப் பிறனொருவனுக்குச் செய்த உப

காரத்துக்கும், பிரதியுபகாரத்தைவிரும்பாமல் மிகுந்த ஐழைகளுக்குச் செய்த உபகாரத்துக்கும் எதுவும் ஈடாகாதென்பது, இத்திருக்குறளின் கருத்து. இங்கே "ஏற்றகைமாற்றாமை யென்னுந் தாம்வரையா ராற்றாதார்க் கீவதா மாண்கட-னாற்றின், மலிகடற்றண்சேர்ப்பமாறீவார்க் கீதல் பொலிகட னென்னும்பெயர்த்து" என்னும் நாலடியார்ச் செய்யுள் அறியத்தக்கது.

க0உ. காலத்தி னாற்செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது.

(இ-ள்.) காலத்தினால் - (ஒருவனுக்கு இறுதிவந்த) எல்லைக்கண், செய்த-(ஒருவன்) செய்த, நன்றி-உபகாரம், சிறிது எனின்உம்-(தன்னை நோக்கச்) சிறிதாயிருந்ததாயினும், ஞாலத்தின் மாண பெரிது-(அக் காலத்தை நோக்க) நிலவுலகத்தினும் மிகப்பெரிது; (எ-று.)

அக்காலம்நோக்குவதல்லது பொருள்நோக்கலாகா தென்பதாம். 'காலத்தினால்' என்பது-வேற்றுமைமயக்கம்.

(கு-ரை.) உபகாரஞ் செய்யப்பட்டசமயத்தினது அருமைபெருமை களை நோக்கி அவ்வுபகாரத்தை நன்குமதிக்கவேண்டுமேயல்லாமல் உப காரஞ்செய்யப்பட்ட பொருளினது சிறுமையை நோக்கி அவ்வுப காரத்தை அவமதிக்கலாகா தென்பது, கருத்து. இறுதி-முடிவு, அழிவு; ஆபத்து என்றபடி. எல்லைக்கண்-சமயத்தில். தன்னைநோக்க-அந்தஉப காரத்தின் அளவைப் பார்க்குமிடத்து. 'காலத்தினால்' என்பதில், ஆல் என்னும் மூன்றனுருபு-தனக்குரிய பொருள்களில் வாராமல் காலத்தில் என ஏழாம்வேற்றுமைக்குரிய இடப்பொருளில் வந்ததனால், வேற்றுமை மயக்கம். வேற்றுமை மயக்கம் எனினும், உருபுமயக்கம் எனினும் ஒக்கும்; இதற்கு "யாதனுருபிற் கூறிற்றாயினும், பொருள்செல் மருங்கின் வேற் றுமை சாரும்" என்னுந் தொல்காப்பியச்சூத்திரம், விதி. எனினும், உம்- இழிவுசிறப்பு. ஞாலத்தின், இன்-ஐந்தனுருபு, உறழ்பொருவு; ஞாலத் தைக்காட்டிலு மென்று பொருள்: இது, எல்லைப்பொருளின்பாற்படும்; (ஞாலத்தைப் போல என உரைத்தால் உவமப் பொருவு என்னும் ஒப் புப்பொருளாம்.) "பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது" ஆதலால், பெரு மைக்கு நிலவுலகம் எடுத்துக்கூறப்பட்டது. (உ)

க0௩. பயன்றூக்கார் செய்த வுதவி நயன்றூக்கி
னன்மை கடலிற் பெரிது.

(இ-ள்.) பயன் தூக்கார்-(இவர்க்குஇதுசெய்தால்) இன்னது * பயக்கு மென்று ஆராய்தலிலராய், செய்த—, உதவி-உதவியாகிய, நயன்-ஈரமு டைமையை, தூக்கின்-ஆராயின்,—நன்மை-(அதன்) நன்மை, கடலின்- கடலினும், பெரிது-பெரிதாம்; (எ-று.)

---

* பயப்பரென்று என்று பிரதிபேதம்.

இவைமூன்றுபாட்டானும், முறையே, காரணமின்றிச்செய்ததூஉம், காலத்தினாற் செய்ததூஉம், பயன்தூக்காரரய்ச்செய்ததூஉம் அளவில வாதல் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) பயன் தூக்கார்-(இன்னார்க்குஇன்னவுதவிசெய்தால் நமக்கு இன்னநற்பயனுண்டாகுமென்று தமக்கு) ஒருபயனை நோக்காதவர்களாய். நயன்-அன்புள்ள செய்கை. ஈரமுடைமை-அன்புடைமை. அதன்நன்மை-அவ்வுதவியின் நலம். முறையே-வரிசையாய். பயன், நயன் = பயம்,நயம்: மகரனகரம் மாறிவருவன: ஈற்றுப்போலிகள் என்ப நன்னூலார். தூக்கார்-எதிர்மறைத்தெரிநிலை வினைமுற்றெச்சம். தூக்கின்-எதிர்காலவினையெச்சம். நிலத்தினும் பெரியதாதலால், இங்கே கடலை எடுத்துக்கூறினார். (௩)

கo௪. தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கோள்வர் பயன்றெரி வார்.

(இ-ள்.) தினை துணை நன்றி செயின்உம்-(தமக்குத்)தினையளவிற்றாய உபகாரத்தை (ஒருவன்) செய்தானாயினும், பனை துணை ஆ கொள்வர் - (அதனை அவ்வளவிற்றாகக்கருதாது) பனையளவிற்றாகக் கருதுவர், பயன் தெரிவார் - (அக்கருத்தின்) பயன் தெரிவார்; (எ-று.)

தினை, பனை என்பன-சிறுமை பெருமைகட்குக் காட்டுவன சில அளவை. அக்கருத்தின் பயனாவது-அங்ஙனங்கருதுவார்க்கு வரும் பயன்.

(கு-ரை.) தினை-ஒருவகைச்சிறுதானியம். தினையளவிற்று-தினையவ்வளவு சிறியது. கருதாது-நினையாமல். அக்கருத்தின்பய னென்றது - அவ்வாறு நினைப்பதனா லுண்டாகும் புகழ்புண்ணியங்களை. தினை - சிறுமைக்கும், பனை-பெருமைக்கும் எடுத்துக்காட்டப்படும் அளவையென்று முறைநிரனிறைப்பொருள்கோளாகக் கொள்க. அளவை - இங்கே, உபமான அளவை. ஆ-ஆகவென்பதன் தொகுத்தல். பனையை எடுத்துக்கூறியது, தினையினது எதுகைக்கு ஏற்றிருத்தலை நோக்கிப்போலும். "தினையனைத்தேயாயினுஞ் செய்தநன் றுண்டாற், பனையனைத்தா வுள்ளுவர் சான்றோர்-பனையனைத், தென் றுஞ்செயினு மிலங்கருவி நன்னாட, நன்றில நன்றறியார் மாட்டு" என்னும் நாலடியார்ச்செய்யுளோடு இதனை ஒப்பிடுக. பனை-பனைமரத்தின் உயர்ச்சி. "நன்கொன் றறிபவர் நாழி கொடுப்பவர்க்கு, என்று முறுதியே சூழ்க வெறிதிரை, சென்றுலாஞ் சேர்ப்ப வனைபோல நீர்போயும், ஒன்றிரண்டாம் வாணிக மில்" என்னும் பழமொழிப்பாட்டையும் பார்க்க. (௪)

கoரு. உதவி வரைத்தன் றுதவி யுதவி
செயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து.

(இ-ள்.) உதவி-(கைம்மாறான) உதவி, உதவி வரைத்து அன்று - (காரணத்தானும் பொருளானும் காலத்தானும் ஆகிய மூவகையானும் முன் செய்த) உதவியளவிற்றன்று; உதவி செயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து - அதனைச் செய்வித்துக்கொண்டவர்தம் அமைதியளவிற்று; (எ - று.)

'சால்பு எவ்வளவுபெரிதாயிற்று, உதவியும் அவ்வளவு பெரிதாம்' என்பார், 'சால்பின் வரைத்து' என்றார்.

இவையிரண்டுபாட்டானும், மூன்றுமல்லாத உதவிமாத்திரமும், அறிவார்க்குச் செய்தவழிப் பெரிதா மென்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) பிறரொருவரால் உதவிசெய்யப்பட்டவர் அவ்வுதவி செய்தவர்க்குத் தமது மேன்மைக்கு ஏற்றபடி பிரதியுபகாரத்தைச் செய்யவேண்டுமேயன்றி அவ்வுதவியினது காரணம் பொருள் காலம் என்பவற்றிற்கு ஏற்றபடி கைம்மாறு செய்யலாகா தென்பது, கருத்து. மாற்றுதவிக்கு அளவில்லை யென்றவாறு. சால்பு, அமைதி; மேன்மை, தகுதி என்பன-ஒருபொருட்சொற்க ளென அறிக. 'உதவிவரைத்தன்று' என்றதனால், எழுவாயாகிய மற்றொரு 'உதவி' என்னுஞ் சொல், பிரதியுதவியாயிற்று. மூன்றுமல்லாத - காரணமில்லாமற் செய்ததும் தக்க காலத்திற் செய்ததும் பயனை யெதிர்பாராமற் செய்தது மல்லாத. செய்தவழி-செய்தவிடத்து. வரைத்து-முதலது பெயரடியாகப் பிறந்த அஃறிணை யொன்றன்பாற் குறிப்புப்பெயர்; பின்னது, முற்று. சால்பு-பண்புப்பெயர்; இன் - சாரியை. உதவி என்ற சொல் ஒரேபொருளில் அடுத்தடுத்து வந்ததனால், சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி. (ரு)

க0சு. மறவற்க மாசற்றார் கேண்மை துறவற்க
துன்பத்துட் டுப்பாயார் நட்பு.

(இ-ள்.) துன்பத்துள்-துன்பக்காலத்து, துப்பு ஆயார்-(தனக்குப்) பற்றுக்கோடாயினாரது, நட்பு-நட்பை, துறவற்க-விடாதொழிக; மாசு அற்றார்-(அறிவு ஒழுக்கங்களில்)குற்றமற்றாரது, கேண்மை-கேண்மையை, மறவற்க-மறவாதொழிக; (எ-று.)

கேண்மை-கேளாந்தன்மை. இம்மைக்கு உறுதிகூறுவார், மறுமைக்கு உறுதியும் உடன் கூறினார்.

(கு-ரை.) ஞான அனுட்டானங்களை யுடையவர்களது நட்பு மறுமைக்கு நன்மைதருவதுபோல, ஆபத்காலத்திலுதவுபவர்களது நட்பு இம்மைக்கு நன்மைதருவதென்பது, இத்திருக்குறளின் கருத்து. துன்பக்காலம்-துன்பம் வந்த காலம். பற்றுக்கோடாயினார்-ஆதாரமானவர்கள்; தளர்ச்சி வந்த சமயத்தில் ஊன்றுகோல்போல உதவியவர்கள் என்றபடி. நட்பு-சிநேகம்; பண்புப்பெயர்: நள்-பகுதி, பு-விகுதி. கேளாந்தன்மை-சிநேகிதராந் தன்மை. இம்மை-இப்பிறப்பு. மறுமை-மரணத்தின்பின் வருநிலை. இங்கு 'மறவற்க மாசற்றார் கேண்மை' என்றதற்கு ஏற்ப, மேல் நட்பாராய்தலென்னும் அதிகாரத்தில் "மருவுக மாசற்றார் கேண்மை" எனக் கூறுதல் காண்க. மாசற்றார் கேண்மை மறுமைக்கு உறுதிதருவதாதலை "இம்மையடக்கத்தைச்செய்து புகழாக்கி, உம்மை யுயர்கதிக் குய்த்தலான்—மெய்ம்மையே, பட்டாங் கறமுரைக்கும் பண்புடையாளரே, நாட்டா ரெனப்படு வார்" என்ற அறநெறிச்சாரத்தாலும் அறிக. மறவற்க, துறவற்க-எதிர்மறைவியங்கோள். அற்றார் என்னும் வினையாலணையும்பெயரில், அறுஎன்னும் குறிலிணைப்பகுதி ஒற்று இரட்டி

இறந்தகாலங் காட்டிற்று, ஒருவர்க்கொருவர் க்ஷேமசமாசாரங்களைக் கேட்பதனால், கேண்மையென்று நட்புக்குப் பெயர். துப்பு என்பதற்கு-துணையென்றாயினும், வலியென்றாயினும் பொருள்; "அரக்கும் பவளமும் ஆயுதப் பொதுவும், துணையும்வலியும் பொலிவும்செய்யும், அனுபவமும் தூய்மையும் துப்பெனலாகும்" என்பது நிகண்டாதலின். துன்பத்துள், உள்-ஏழனுருபு. (சு)

க0எ. எழுமை யெழுபிறப்பு முள்ளுவர் தங்கண்
விழுமந் துடைத்தவர் நட்பு.

(இ-ள்.) தங்கண் விழுமம் துடைத்தவர்-தங்கண் (எய்திய) துன்பத்தை நீக்கினவருடைய, நட்பு-நட்பினை, எழுமை எழு பிறப்புஉம்-எழுமையினையுடைய (தம்) எழுவகைப்பிறப்பினும், உள்ளுவர்-நினைப்பர், (நல்லோர்); (எ-று.)

'எழுமை' என்றது, வினைப்பயன்தொடரும் எழுபிறப்பினை; அது வளையாபதியுட் கண்டது. எழுவகைப்பிறப்பு, மேலேஉரைத்தாம் விரைவு தோன்ற, 'துடைத்தவர்' என்றார் நினைத்தலாவது - துன்பந்துடைத்தலான் அவர்மாட்டுஉளதாகியஅன்பு பிறப்புத்தோறும் தொடர்ந்து அன்புடையராதல்.

இவையிரண்டுபாட்டானும், நன்றிசெய்தாரது நட்பு விடலாகாதென்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) தங்கண் எய்திய-தம்மிடத்து நேர்ந்த. எழுமை-எழின் தன்மை. ஒருயிர் ஒருபிறப்பிற்செய்த புண்ணிய பாவங்களாகிய வினைகள் பின்பு எழுபிறப்புவரையில் அவ்வுயிரை விடாமல் தொடர்ந்து தத்தம் பயனை அனுபவிக்குமென்கிற கொள்கை, வளையாபதியென்னுங் காப்பியத்துள் விவரித்துக்கூறப்பட்டிருக்கிறதென்றவாறு. வளையாபதி-பஞ்சகாவியங்களி லொன்று; மற்றவை-சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டலகேசி. மேலே உரைத்தாம்-முன் புதல்வரைப்பெறுதலென்னும் ஏழாமதிகாரத்தில் "எழுபிறப்புந் தீயவை தீண்டா" என்னும் இரண்டாவது திருக்குறளின் உரையிற் கூறினோம். துடைப்பவர் என எதிர்காலமாகவாயினும் துடைக்கின்றவர் என நிகழ்காலமாகவாயினுங் கூறாமல், 'துடைத்தவர்', என இறந்தகாலத்தாற்கூறியது-விரைவுபற்றியதென்க; "வாராக் காலத்தும் நிகழுங் காலத்தும், ஓராங்கு வரூஉம் வினைச்சொற் கிளவி, இறந்தகாலத்துக் குறிப்பொடுகிளத்தல், விரைந்த பொருள வென்மனார் புலவர்" என்பது தொல்காப்பியம். துன்பந்துடைத்தலான் அவர்மாட்டுஉளதாகிய அன்பு-தமது துன்பத்தை நீக்கினதுகாரணமாக அந்நீக்கினவரிடம் உண்டான அன்பு. தங்கண், தம்-தாம் என்பதன் விகாரம்; கண்-ஏழனுருபு. "விழுமஞ் சீர்மையுஞ் சிறப்புமிடும்பையும்" என்னுந் தொல்காப்பியச்சூத்திரத்தால், விழுமமென்பது-துன்பமென்னும் பொருளையு முணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்லாம். இனி, தம் கண் விழும் அம் துடைத்தவர் எனப் பதம்பிரித்து-(துன்பத்தால்) தமது கண்களினின்று பெருகுகின்ற நீரை (அத்துன்பம்நீக்குதலாற்) போக்கினவ ரென்று உரைகூறுவாருமுளர். உள்ளுவர், உ-சாரியை. கஉசு-ஆம் திருக்குறளை இங்கே நோக்குக. "ஒருமைக்கட்டான் கற்ற

கல்வி யொருவற்கு, எழுமையு மேமாப் புடைத்து'' என்ற குறளையுங் காண்க. (எ)

க0அ. நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல
தன்றே மறப்பது நன்று.

(இ-ள்.) நன்றி மறப்பது-ஒருவன் (முன்செய்த) நன்மையை மறப்பது, நன்று அன்று- (ஒருவற்கு) அறனன்று; நன்று அல்லது அன்றுஎ மறப்பது-(அவன்செய்த) தீமையைச் செய்தபொழுதே மறப்பது, நன்று-அறன்; (எ-று.)

இரண்டும் ஒருவனாற் செய்யப்பட்ட வழி மறப்பதும் மறவாததும் வகுத்துக் கூறியவாறு.

(கு-ரை.) அறனன்று-தருமமன்று. இரண்டும்-உபகாரமும், அபகாரமும் மறப்பதும்-மறக்கப்படுவதும். மறவாததும்-மறக்கப்படாததும். வகுத்து-பிரித்துஎடுத்து. நன்று என்னுஞ்சொல் மூன்றனுள் முதலன இரண்டும்-நல்ல தன்மையை யுடையதாகிய தருமமென்னும் பொருளைத் தந்ததனால், பண்படியாப்பிறந்த குறிப்புவினையாலணையும் பெயர்: பண்பாகுபெயரெனவுமாம். மூன்ருவது-முற்று. அன்று என்னுஞ் சொல் இரண்டனுள், முன்னது, எதிர்மறைக் குறிப்புமுற்று; பின்னது-சுட்டடியாப்பிறந்து ஏழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளுணரநின்ற இடைச்சொல். ஏகாரம்-தேற்றமும் விரைவுங்குறித்தது. அல்லது-எதிர்மறைக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர், அ-சாரியை. நன்மை யல்ல தெனவே, தீமையாயிற்று. (அ)

க0௯. கொன்றன்ன வின்னா செயினு மவர்செய்த
வொன்றுநன் றுள்ளக் கெடும்.

(இ-ள்.) கொன்று அன்ன இன்னா செயின்உம்-(தமக்கு முன் ஒரு நன்மைசெய்தவர் பின்) கொன்ருலொத்த இன்னாதவற்றைச் செய்தாராயினும், (அவையெல்லாம்), அவர் செய்த நன்று ஒன்றுஉம் உள்ள கெடும்-அவர் செய்த நன்மையொன்றனையும் நினைக்க இல்லையாம்; (எ-று.)

தினைத்துணை பனைத்துணையாகக் கொள்ளப்படுதலின், அவ்வொன்றுமே அவற்றையெல்லாங் கெடுக்கு மென்பதாம்.

இதனால், நன்றல்லது அன்றே மறக்குந் திறம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) ஒருவர்செய்த உபகாரம் தினையளவுசிறியதாயினும் பனையளவுபெரிதாகப் பயன்தெரிபவராற் கொள்ளப்படுதலால், ஒருவர் தமக்கு ஒருகாலத்திற் செய்த உபகாரமொன்றுதானே பின் அவர் தமக்குச் செய்த அபகாரங்களையெல்லாம் மறக்கச்செய்யும் என்பது, கருத்து. ''தினைத்துணை நன்றிசெயினும் பனைத்துணையாக், கொள்வர் பயன்றெரிவார்'' என்பதை இங்கேயறிக. இன்னாதவற்றை - இனிமையல்லாதவற்றை; வெறுக்கத்தக்க பலதுன்பங்களை, நன்றல்லது அன்றே மறக்குந்

திறம்-அபகாரத்தை அப்பொழுதே மறந்துவிடுவதற்கு உபாயம்; அதாவது - அவர்செய்த உதவியை நினைக்கவேண்டுமென்பது. "ஒருநன்றி செய்தவர்க்கொன்றி யெழுந்த, பிழைநூறுஞ் சான்றோர் பொறுப்பர்-கயவர்க்கு, எழுநூறு நன்றிசெய் தொன்றுதீ தாயின், எழுநூறுந் தீதாய் விடும்" என்ற நாலடியாரைக் காண்க. கொன்று-கொன்றால் என்னும் எதிர்காலவினையெச்சத்தின் திரிபு; [நன். வினை. உஎ] இனி, கொன்றன்ன என்பதை - கொன்றதன்ன எனத் தொழிற்பெயர்விகாரமாகவுங் கொள்ளலாம்; "சாதலி னின்னாத தில்லை" ஆதலால், 'கொன்றன்ன வின்னா செயினும்' எனப்பட்டது. அன்ன - அன்என்னும் உவமவுருபிடைச்சொல் லடியாப்பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம். இன்னா - இன்னாமை யென்னும் எதிர்மறைப்பண்பினடியாப்பிறந்த பலவின்பால்வினையாலணையும் பெயர். உம்-இழிவுசிறப்பு. ஒன்றும் என இருந்த உம்மையின்மகரவொற்று "மவ்வீறொற்றழிந்து" என்பதனாற் கெட்டது: இனி, ஒன்று நன்று-வினைத்தொகையாக, பொருந்தியஉபகாரமென உரைத்தலும் ஒன்று. உள்ள-செயவெனெச்சம்; காரணப்பொருளதாதலால், இறந்தகாலம். (கூ)

கக0. எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு.

(இ-ள்.) எ நன்றி கொன்றார்க்கு உம்-பெரிய அறங்களைச் சிதைத்தார்க்கும், உய்வு உண்டு ஆம்-பாவத்தின் நீங்கும் வாயில் உண்டாம், செய் நன்றி கொன்ற மகற்கு-(ஒருவன்) செய்த நன்றியைச் சிதைத்த மகனுக்கு, உய்வு இல்லை-அஃது இல்லை; (எ-று.)

பெரிய அறங்களைச் சிதைத்தலாவது-ஆன்முலையறுத்தலும், மகளிர் கருவுசிதைத்தலும், பார்ப்பார்த்தப்புதலும் முதலிய பாதகங்களைச் செய்தல்.

இதனால், செய்ந்நன்றிகோறலின் கொடுமை கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) எந்நன்றி என்பதில், எகரவினா-சிறப்பை யுணர்த்திற்று; எஞ்சாமையுணர்த்தினதாக்கி, எல்லாத்தருமங்களையும் என்றும் உரைகூறலாம். நன்றி-உபகாரத்துக்குப் பண்பாகுபெயர். சிதைத்தல்-அழித்தல். உம்மை-இழிவுசிறப்பு. வாயில்-வழி, உபாயம். பாவத்தின் நீங்கும் வாயில்-பிராயச்சித்தம். மகன்-மனிதன். அஃது-தீவினையொழிவு. ஆன் முலையறுத்தல்-பசுவின் முலையை அறுத்தல். மகளிர்கருவு சிதைத்தல்-பெண்களது கருப்பத்தை விச்சேதப்படுத்தல். பார்ப்பார்த்தப்புதல்-பிராமணர்க்குப் பிழைசெய்தல். இவை-முறையே கோஹத்தி, சிசுஹத்தி, பிரமஹத்தி என்பனவாம். முதலிய பாதகங்கள் என்றது-பெண்கொலைமுதலியவற்றை. "ஆன்முலை யறுத்த அறனிலோர்க்கும், மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத்தோர்க்கும், பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமையோர்க்கும், வழுவாய்மருங்கிற் கழுவாயு முளவென, நிலம்புடை பெயர்வ தாயினு மொருவன், செய்தி கொன்றோர்க் குய்தி யில்லென, அறம்பாடிற்றே ஆயிழைகணவ" என்னும் புறநானூற்றுச் (34) செய்யுள் இக்கருத்தேபற்றியது. "கோவதை முத

லாயின வாக்காற் சொல்லவும் படாமையின், ஆன்முலையறுத்த வெனவும், மகளிர்கருச்சிதைத்தவெனவும், பார்ப்பார்த்தப்பியவெனவும் மறைத்துக் கூறப்பட்டன'' என்பது, புறநானூற்றின் உரை. உய்வு-பிராயச்சித்தத்துக்குத் தொழிலாகுபெயர். உண்டு, இல்லை - இருதிணையைம்பான் மூவிடத்துக்கும் பொதுவான குறிப்பு முற்றுக்கள்; [நன். வினை. ௨௦.] ஆம்-அசை. (௧௦)

௧௨ - ஆம் அதிகாரம்—நடுவுநிலைமை.

அஃதாவது-பகை நொதுமல் நண்புஎன்னும் மூன்றுபகுதியினும் அறத்தின் வழுவாது ஒப்பநிற்கும் நிலைமை. இது நன்றிசெய்தார்மாட்டு அந்நன்றியினை நினைத்தவழிச் சிதையுமன்றே? அவ்விடத்துஞ் சிதையலாகா தென்றற்கு, செய்ந்நன்றியறிதலின்பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) நடுவுநிலை - வடமொழியில் 'மத்யஸ்த்தா' எனப்படும்; அதாவது-பகைவர், அயலார், சிநேகிதர் என்ற இம்மூவகையோரிடத்தும் தருமத்தில் தவறாமல் சமமாகநிற்குந்தன்மை:பக்ஷபாதமில்லாமையென்றபடி. நடுவு, உ-சாரியை. நிலைமை-பண்புப்பெயர். இது-நடுவுநிலைமை. நன்றியைச் செய்தவரிடத்து அன்புபாராட்டவேண்டுவது கடமையாயினும், அவரிடத்தும் பக்ஷபாதமாக ஒழுகுதல்கூடாதுஎன்பதை விளக்கும் பொருட்டு,நடுவுநிலைமையென்னும்அதிகாரம்செய்ந்நன்றியறிதலென்னும் அதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டதென்க. நொதுமல்-விருப்புவெறுப்பு இன்மை, உதாசீநதை. இங்கு, பகை நொதுமல் நண்பு என்ற மூன்றும்-ஆகுபெயராய், பகைவர்முதலியோரைக் காட்டும். மூன்றுபகுதி-மூன்று வகுப்பானவர்.

௧௧௧. தகுதியென வொன்று நன்றே பகுதியாற்
பாற்பட் டொழுகப் பெறின்.

(இ-ள்.) தகுதி என ஒன்றுஉம்-நடுவுநிலைமை யென்று சொல்லப்படும் ஒ ரறமுமே, நன்று—:பகுதியான்-(பகை நொதுமல் நண்பு என்னும்) பகுதிதோறும், பால் பட்டு ஒழுக பெறின்-(தன்) முறைமையைவிடாது ஒழுகப்பெறின்; (எ-று.)

தகுதியுடையதனை 'தகுதி' என்றார். 'ஊராணோர் தேவகுலம்' என்பது போல, 'பகுதியான்' என்புழி ஆனுருபு-தோறுமென்பதன் பொருட்டாய் நின்றது. 'பெறின்' என்பது, அவ்வொழுக்கத்து அருமை தோன்ற நின்றது.

இதனான்; நடுவுநிலைமையது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) ஒழுகப்பெறின்-நடக்கப் பெற்றால். தகுந்த தன்மையையுடைய நடுவுநிலைமையைத் தகுதியென்றது, பண்பாகுபெயர். ஊராணோர் தேவகுலம் என்பதற்கு - ஊர்தோறும் ஒருதேவாலய மென்று பொருள். என்புழி-என்னுமிடத்து. ஆனுருபு-மூன்றாமுருபு. பொருட்டு-பொருளது. 'நன்றே' என்னும் பிரிநிலையேகாரம், பிரித்து 'ஒன்றும்' என்பதனோடு கூட்டப்பட்டது. ஒன்றும்நன்று என்றவிடத்து, "மவ்வீறொற்றழிந்துயிர் ஈறொப்பவும்" என்பதனால், மகரவொற்றுக் கெட்டது.

'ஒன்று'-ஓரறத்தை உணர்த்தியதனால், எண்ணலளவாகுபெயர்; இது போல்வனவற்றை எண்ணுக்கும் எண்ணுடைப்பொருளுக்கும் பொது வென்பாரு முளர். உம்-இழிவுசிறப்பு. பாற்பட்டு-முறைமைப்பட்டு. (க)

கக௨. செப்ப முடையவ னாக்கஞ் சிதைவின்றி
யெச்சத்திற் கேமாப் புடைத்து.

(இ-ள்.) செப்பம் உடையவன்-நடுவுநிலைமையுடையவனது, ஆக்கம்-செல்வம்,—சிதைவு இன்றி-(பிறர்செல்வம்போல்) அழிவின்றி, எச்சத்திற்கு ஏமாப்புஉடைத்து - (அவன்) வழியினுள்ளார்க்கும்வலியாதலை யுடைத்து; (எ-று.)

விகாரத்தால்தொக்க எச்சவும்மையான், இறக்குந்துணையும் அவன் தனக்கும் ஏமாப்புடைத்தென்பது பெற்றாம். அறத்தோடு வருதலின், அன்னதாயிற்று. தான் இறந்துழி எஞ்சிநிற்பதாகலின், 'எச்சம்' என்றார்.

நடுவுநிலைமையை யுடையவனது செல்வம் எப்பொழுதும் அழியா தென்பது, இக்குறளின் கருத்து.

(கு-ரை.) வழியினுள்ளார்-சந்ததியார். இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மை விகாரத்தால் தொக்கது, 'எச்சத்திற்கு' என்ற விடத்தில். இறக்கும் துணையும் அவன் தனக்கும் ஏமாப்புடைத்து-சாகிறவரையிலும் அந்நடுவு நிலைமையை யுடையவனுக்கும் வலியாதலையுடையது. நடுவுநிலைமையை யுடையவனது செல்வம் அவனுக்கும் அவன்சந்ததியார்க்கும் இன்பந் தருவதாதற்குக்காரணம் தருமத்தோடுபொருந்திவருத லென்றபடி. அன்னதாயிற்று-தனக்கும் சந்ததிக்கும் ஏமாப்புடையதாயிற்று. தகப்பன் இறந்ததன்பின் மிகுந்து நிற்பதாதலால், எச்சம் என்று சந்ததிக்குப் பெயர்; எஞ்சு-பகுதி, அம்-கருத்தாப்பொருள்விகுதி, மெல்லெழுத்து வல்லெழுத்தானது-விகாரம். செப்பம்-'பம்' விகுதிபெற்றபண்புப்பெயர். உடையவன்-குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர். ஆக்கம்-சம்பாதிக்கப்பட்ட தெனக் காரணப்பெயர்; ஆக்கு-பிறவினைப்பகுதி, அம்-செயப்படுபொருள் விகுதி. சிதைவு-தொழிற்பெயர். ஏமாப்பு-தொழிற்பெயர்; ஏமா-பகுதி: இது-அலமா, இறுமா, சோகா என்பனபோல ஒருசொல். (௨)

கக௩. நன்றே தரினு நடுவிகந்தா மாக்கத்தை
யன்றே யொழிய விடல்.

(இ-ள்.) நன்று ஏ தரின்உம்-(தீங்கன்றி) நன்மையே பயந்ததாயினும், நடுவு இகந்து ஆம் ஆக்கத்தை-நடுவுநிற்றலை ஒழிதலான் உண்டாகின்ற ஆக்கத்தை, அன்று ஏ ஒழிய விடல் - அப்பொழுதே ஒழிய விடுக; (எ-று.)

நன்மைபயவாமையின், 'நன்றேதரினும்' என்றார். இகத்தலான் என்பது, 'இகந்து' எனத் திரிந்துநின்றது.

இவையிரண்டுபாட்டானும், முறையே, நடுவுநிலைமையான் வந்த செல்வம் நன்மைபயத்தலும், ஏனைச்செல்வம் தீமைபயத்தலும் கூறப்பட்டன.

(கு-ரை.) தீங்கன்றி-தீமையைத்தராமல் என்றபடி. பயந்தது-தந்தது. ஒழிய-நீங்கும்படி. 'நன்றேதரினும்' என்ற உம்மை-நன்மையைத்

தாராமையைத் தெரிவித்ததனால், எதிர்மறைப்பொருளாம்;உயர்வுசிறப்புமாம். விடுக-விடக்கடவன். காரணப்பொருளதாகிய இகக்களென்னும்செயவெனெச்சம், இகந்து என இறந்தகாலவினையெச்சமாகத் திரிந்தது;தன் கருத்தாவின்வினையைக் கொண்டுமுடிதற்குஏற்ற 'இகந்து' என்னுஞ் செய்தெனெச்சம் 'ஆம்' என்னும் வேறுகருத்தாவின்வினையைக்கொண்டு முடிந்ததனால், அதனை வேறுகருத்தாவின் வினையையுங்கொண்டு முடிதற்குஏற்ற செயவெனெச்சத்தின் திரிபாகக்கொள்ளவேண்டியதாயிற்று; [நன். வினை. உரு, உள.] ஏனைச்செல்வம்-நடுவுநிலைமையொழிதலால்வந்த செல்வம். நன்றே, ஏகாரம்-பிரிநிலை. ஆம்-ஆகும்என்னுஞ் செய்யுமெனெச்சத்து ஈற்று உயிர்மெய் சென்றது: [நன். வினை, உஉ.] ஒழியவென்னுஞ் செயவெனெச்சம்-காரியப்பொருளதாதலால், எதிர்காலம். விடல்-'அல்' விகுதிபெற்று வந்த உடன்பாட்டு வியங்கோள். நடுவுநிலைமையை விட்டதனால் வருஞ் செல்வமானது நன்மைதருவதே இல்லை: அப்பொழுது நன்மைதருவதுபோலத் தோன்றினும் பின்பு அனுபவத்தில் தீமையையே தரும்: ஆதலால், அதனை விரும்பலாகாதென்பது, இதன் கருத்து. (ந)

ககச. தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவ
ரெச்சத்தாற் காணப் படும்.

(இ-ள்.) தக்கார் - (இவர்) நடுவுநிலைமையுடையவர், தகவு இலர் - (இவர்) நடுவுநிலைமையிலர், என்பது-என்னும் விசேடம்,—அவர் அவர் எச்சத்தால் - அவரவருடைய நன்மக்களது உண்மையானும் இன்மையானும், காணப்படும்-அறியப்படும்; (எ-று.)

தக்கார்க்கு எச்சமுண்டாதலும், தகவிலார்க்கு இல்லையாதலும் ஒருதலையாகலின், இருதிறத்தாரையும் அறிதற்கு அவை குறியாயின.

இதனால், தக்காரையும் தகவிலாரையும் அறியுமாறு கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) தக்கார்-பகுதி ஒற்றிரட்டியது, இறந்தகாலத்தின்குறி. விசேடம்-வேறுபாடு. ஒருதலை-நிச்சயம். அவை-நன்மக்கள் உண்டாதலும் இல்லையாதலும். குறி-அடையாளங்கள். அறியுமாறு-அறியும்விதம். நடுவுநிலைமையுடையவர்க்கு நல்லசந்ததி யுண்டாகும்; நடுவுநிலைமையில்லாதார்க்குச் சந்ததியே உண்டாகாது; ஒருகால் உண்டாயினும் நற்குணநற்செய்கையுடையதாயிராது என்பது, இதன் கருத்து. "மகனுரைக்குந் தந்தை நலத்தை," "பழியின்மை மக்களாற் காண்க" என்னும் நான்மணிக்கடிகையையும், "நன்றிப் பயன்தூக்கா நாணிலியும் சான்றோர்முன், மன்றிற் கொடும்பா டுரைப்பானும்-நன்றின்றி, வைத்த தடைக் கலங் கொள்வானு மிம்மூவர், எச்ச மிழந்துவாழ் வார்"என்ற திரிகடுகத்தையும், "மகனறிவு தந்தையறிவு" என்ற பழமொழியையும் நோக்குக. எச்சம் என்பதற்கு-புகழ் என்று பொருள்கூறினுமாம். (ச)

ககரு. கேடும் பெருக்கமு மில்லல்ல நெஞ்சத்துக்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி.

(இ-ள்.) கேடும் - (தீவினையாற்)கேடும், பெருக்கமும்-(நல்வினை யாற்) பெருக்கமும், இல் அல்ல-(யாவர்க்கும்) முன்னே அமைந்துகிடைந் தன: நெஞ்சத்து கோடாமை-(அவ்வாற்றை அறிந்து அவைகாரணமாக) மனத்தின்கட் கோடாமையே, சான்றோர்க்கு - (அறிவான்) அமைந் தார்க்கு; அணி - அழகாவது; (எ-று.)

அவைகாரணமாகக் கோடுதலாவது-அவை இப்பொழுதுவருவன வாகக்கருதிக், கேடுவாராமையைக்குறித்தும் பெருக்கம்வருதலைக்குறித் தும் ஒருதலைக்கணிற்றல். 'அவற்றிற்குக் காரணம் பழவினையே, கோடு தலன்று' என உண்மையுணர்ந்து நடுவுநிற்றல் சால்பினை அழகுசெய் தலின், 'சான்றோர்க்கணி' என்றார்.

(கு-ரை.) கேடு-கெடுதல்; முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர். உம்மை கள்-எண்ணுப்பொருளன. தீவினை நல்வினைகள்-முற்பிறப்புக்களிற்செய்து வைத்த பாவமும் புண்ணியமும். பெருக்கம்-பெருகுதல், தொழிற்பெயர்: பெருகு - பகுதி, அம்-விகுதி, பகுதி ஒற்றிரட்டினது-விகாரம். இல் - ஐம்பான் மூவிடப்பொதுவானஎதிர்மறை முற்று. அல்ல - முற்று. இல் லல்ல-இரண்டு எதிர்மறை சேர்ந்து உடன்பாடாயிற்று; உண்டாயுள்ளன என்று பொருள். அவ்வாற்றை யறிந்து அவைகாரணமாக மனத்தின்கட் கோடாமை-கேடும்பெருக்கமும் முன்னைவினைப்பய னென்கிற அவ்விதத் தை அறிந்து கேட்டை விலக்கும்பொருட்டும் பெருக்கத்தையடையும் பொருட்டும் மனத்திற் பக்ஷபாதஞ்செய்யாமை. கோடாமை கோணாமை; எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர். அமைந்தார்-நிறைந்தவர். சான்றோர் என் னும் வினையாலணையும்பெயரில், சால் என்னும் உரிச்சொல்-பகுதி. அழகு செய்வதை அழகென்றது, காரியத்தைக் காரணமாகக் கூறிய உபசார வழக்கு. ஒரு தலைக்கண் நிற்றல்-ஒருபக்கத்தில் அன்புகொண்டு நிற்பது. கோடுதலன்று என உண்மையுணர்ந்து - கெடுதிவாராதிருப்பதற்கும் நன்மைவருதற்கும் நடுவுநிலைமைதவறுதல் காரணமன்றென்று உண்மை யறிந்து. சால்பினை-அறிவினதுநிறைவை. 'கேடும் பெருக்கமு மில்லலல்ல' என்பதன் உண்மையை "பல்லாவு ளுய்த்து விடினுங் குழக்கன்று, வல்ல தாந் தாய்நாடிக் கோடலைத்-தொல்லைப், பழவினையு மன்னதகைத்தே தற்செய்த; கிழவனை நாடிக் கொளற்கு" என்னும் நாலடியார்ச்செய்யு ளால் அறிக. மனம் மொழி மெய் என்னுந் திரிகரணங்களுட் சிறந்த தாகிய மனத்தினது கோணுதல் மற்றை மொழிமெய்கள் கோணுதற்குக் காரண மாதலால், 'நெஞ்சத்துக் கோடாமை' என்றார். (௫)

கககூ. கெடுவலியா னென்ப தறிகதன் னெஞ்சம்
நடுவோரீஇ யல்ல செயின்.

(இ-ள்.) (ஒருவன்), தன் நெஞ்சம்--, நடுவு ஒரீஇ-நடுவுநிற்றலை ஒழிந்து, அல்ல செயின்-நடுவல்லவற்றைச் செய்யநினைக்குமாயின், (அந் நினைவை), யான் கெடுவல் என்பது அறிக-யான் கெடக்கடவே னென்று உணரும் உற்பாதமாக அறிக; (எ-று.)

நினைத்தலும் செய்தலோடு ஒக்குமாகலின், 'செயின்' என்றார்.

(கு-ரை.) மனத்திற் பக்ஷபாதங்கொள்ளுதல் விரைவிற்கெடுதியடைதற்குக் காரணமாமென்பது, இதன் கருத்து. நெஞ்சம்-மனம். 'நெஞ்சம்' என்றதற்கு ஏற்ப, 'செயின்' என்பதற்கு-'செய்யநினைக்குமாயின்' என்று உரைக்கப்பட்டதென்க. உற்பாதம்-பின்நிகழக்கடவதாகிய தீமையை முன்னர்த் தெரிவிக்குந் துர்நிமித்தம். கெடுவல் - தன்மையொருமையெதிர் காலமுற்று; அல்-தன்மையொருமை விகுதி, வ்-இடைநிலை. கெடுவல் + யான் = கெடுவலியான்; தன்னொழி மெய்ம்முன் யகரம்வர இகரந் தோன்றிற்று: [நன். மெய். ௩.] ஒருவியென்னும் இறந்தகாலவினையெச்சம், 'ஓரீஇ' என விகாரப்பட்டு அளபெடுத்தது. என்பது-எதிர்கால வினையாலணையும் பெயர். தன்-தான் என்பதன் விகாரம். (சு)

ககஎ. கெடுவாக வையா துலக நடுவாக
நன்றிக்கட் டங்கியான் றாழ்வு.

(இ-ள்.) நடு ஆக - நடுவாகநின்று, நன்றிக்கண்-அறத்தின்கண்ணே, தங்கியான்-தங்கினவனது, தாழ்வு-வறுமையை, கெடு ஆக வையாது - வறுமையென்று கருதார், உலகம்-உயர்ந்தோர்; (எ-று.)

'கேடு' என்பது - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். 'செல்வமென்று கொள்ளுவர்' என்பது, குறிப்பெச்சம்.

இவைமூன்றுபாட்டானும், முறையே கேடும் பெருக்கமும் கோடுதலான் வாரா வென்பதூஉம், கோடுதல் கேட்டிற்குஏதுவா மென்பதூஉம், கோடாதவன்தாழ்வு * கேடன் றென்பதூஉம் கூறப்பட்டன.

(கு-ரை.) நடுவுநிலைமை தவறாமையால் வறுமை வந்த பொழுதிலும் அது உயர்ந்தோராற் செல்வத்தோடொப்ப நன்குமதிக்கப்படும் என்பது, இதன் கருத்து. தங்கினவன் - நிலைபெற்றவன். வறுமை-ஏழைமை. முதனிலைத்தொழிற்பெயராவது-விகுதிபுணர்ந்து கெட்டுப் பகுதிமாத்திரமாய்த் தொழிலையுணர்த்துஞ் சொல்; முதனிலை - பகுதி: பகுபதங்களின் முதலில் நிற்பது. கெடு-கெடுதல்: இது-இலக்கணையால், வறுமையை உணர்த்திற்று. "உலக மென்ப துயர்ந்தோர் மாட்டே"என்பதனை இங்கே உணர்க. உலகம்-இது பொருளால் உயர்திணையாயினும், சொல்லால் அஃறிணையாதலால், வையாதென்னும் அஃறிணைமுற்றைக்கொண்டது: குறிப்பெச்சமாவது - வெளிப்படையாகவன்றி மறைந்துநின்று வேறொரு சொல்லின் குறிப்பினால் தோன்றும் பொருள்; 'வறுமையென்று கருதார்' என்றதனால், 'செல்வமென்று கொள்ளுவர்' என்பது குறிப்பிக்கப்பட்டது: குறிப்பெச்சத்தை வடநூலார் அர்த்தாபத்தி யென்பர். நன்றி - அறத்துக்குப் பண்பாகுபெயர். (எ)

ககஅ. சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி.

---

* செல்வமென்பதூஉம் என்று பிரதிபேதம்.

(இ-ள்.) சமன் செய்து-(முன்னே தான்) சமனாகநின்று, சீர்தூக்கும்-(பின் தன்கண்வைத்த பாரத்தை) வரையறுக்கும், கோல் போல்-துலாம் போல, அமைந்து-(இலக்கணங்களான்) அமைந்து, ஒருபால் கோடாமை-ஒருபக்கத்துக் கோடாமை, சான்றோர்க்கு—, அணி-அழகாம்; (எ-று.)

உவமையடையாகிய சமன்செய்தலும் சீர்தூக்கலும் பொருட்கண்ணும், பொருளடையாகிய அமைதலும் ஒருபாற்கோடாமையும் உவமைக்கண்ணும் கூட்டி, சான்றோர் சீர்தூக்கலாவது-* தொடைவிடைகளாற் கேட்டவற்றை ஊழான் உள்ளவாறு உணர்தலாகவும், ஒருபாற்கோடாமையாவது-அவ்வுள்ளவாற்றை மறையாது பகை நொதுமல் நட்பு என்னும் மூன்றுதிறத்தார்க்கும் ஒப்பக்கூறுதலாகவும் உரைக்க. இலக்கணங்களான் அமைதல்-இருவழியும், ஏற்பன கொள்க.

(கு-ரை.) வரையறுத்தல்-இவ்வளவென்று அளவிட்டுக்காட்டுதல். துலாம்-தராசுகோல். உபமானமாகிய தராசுகோலினது விசேஷணமாகிய சமன்செய்தலையும் சீர்தூக்கலையும் உபமேயத்தினிடத்தும், உபமேயமாகிய சான்றோரின் விசேஷணமாகிய அமைதலையும் ஒருபாற்கோடாமையையும் உபமானத்தினிடத்துங் கூட்டி, சமன்செய்து சீர்தூக்கி இலக்கணங்களானமைந்து ஒருபாற்கோடாத துலாக்கோல்போல, சமன்செய்து சீர்தூக்கி இலக்கணங்களானமைந்து ஒருபாற்கோடாதவர் சான்றோரெனப் பொருள் கொள்க. உவமையடை-உபமானத்தின் விசேஷணம். பொருள்-உபமேயம். பொருளடை-உபமேயத்தின் விசேஷணம். சீர்தூக்கல்-ஆராய்தல். சான்றோர் ஆராய்தலாவது - ஆக்ஷேப சமாதானங்களால் வாதிப்பிரதிவாதிகளிடங் கேட்ட விஷயங்களை முறைப்படியே உள்ளவிதமாக அறிதல். தொடை-ஆட்சேபம், விடை. ஊழான்-முறைமையால். "தொடைவிடை யூழாத்தொடைவிடைதுன்னி" என்பது, புறப்பொருள்வெண்பாமாலை (வாகை, 19). இலக்கணங்களான் அமைதல்-தராசுக்கும் சான்றோர்க்கும் இருக்க வேண்டிய லக்ஷணங்களோடு பொருந்தியிருத்தல்: அதிவியாப்தி அவியாப்தி அசபம்வம்என்னும் முக்குற்றங்களினும்நீங்கிய தன்மைகளால் அமைதல் என்றுருமுளர். இருவழியும்-உபமானம் உபமேயம் என்னும் இரண்டிடத்தும்; கோல் சான்றோர் என்னும் இரண்டிடத்தும். ஏற்பன-ஏற்பவற்றை. "துலைநாவன்ன சமநிலை," "துலாக்கோலியல்பே தூக்குங்காலை, மிகினுங் குறையினு நில்லா தாகலும், ஐயந்தீர்த்தலும் நடுவுநிலைமையோ, டெய்தக் கூறுப வியல்புணர்ந் தோரே," "ஐயந் தீரப் பொருளையுணர்த்தலும், மெய்ந் நடு நிலையும் மிகும் நிறைகோற்கே" என்பவற்றை இங்கே அறிக. **முற்றுவமையணி.** சமன்-ஸமம்: வடசொல். 'சமஞ்செய்து' என்றும் பாடம். (அ)

ககசு சொற்கோட்ட மில்லது செப்ப மொருதலையா
வுட்கோட்ட மின்மை பெறின்.

---

* தடை என்று பிரதிபேதம்.

(இ-ள்.) செப்பம் - நடுவுநிலைமையாவது,—சொல் கோட்டம் இல்லது-சொல்லின்கட் கோடுதலில்லாததாம்: (அஃது அன்னதாவது), உள் கோட்டம் இன்மை - மனத்தின்கட் கோட்டமின்மையை, ஒருதலை ஆ பெறின்-திண்ணிதாகப் பெறின்; (எ-று.)

சொல்-ஊழான் அறுத்துச்சொல்லுஞ் சொல்.

* இவையிரண்டு பாட்டானும், காரணம்பற்றி ஒருபாற்கோடாத மனத்தோடு கூடு மாயின், அறங்கிடந்தவாறுசொல்லுதல் நடுவுநிலைமை யாம்: எனவே, அதனோடு கூடாதாயின், அவ்வாறு சொல்லுதல் நடுவு நிலைமையன்று என்பது † கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) அஃது அன்னதாவது - சொல்லிலே கோணலில்லாமல் நிற்பது நடுவுநிலைமை யாவது. கோட்டமின்மை - கோணுதலில்லாமை. திண்ணிதாக-உறுதியுடையதாக; நிச்சயமாக என்றபடி. ஊழான் அறுத்துச் சொல்லுஞ் சொல் - தருமசாஸ்திரமுறைப்படியே வரையறுத்துச் சொல்லுந் தீர்ப்பு. தருமசாஸ்திரவிதிப்படியே தீர்ப்புச்சொன்னாலும், சொல்பவனது மனத்திற் பக்ஷபாதத்தோடுகூடிய எண்ண மிருக்குமானால், அது நடுவுநிலைமையாக அங்கீகரிக்கப்படா தென்பது, கருத்து. மத்தியஸ்தனாயிருப்பவன் சொல்லுந் தீர்ப்பு, நீதிநூலுக்கு ஒத்ததாகவும் பக்ஷபாதமில்லாததாகவும் இருக்கவேண்டுமென்பதாம். கோட்டம்—கோடு-பகுதி, அம்-தொழிற்பெயர்விகுதி. (கூ)

கஉ0. வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவுந் தமபோற் செயின்.

(இ-ள்.) பிறவும்-பிறர்பொருளையும், தம போல்-தம்பொருள்போல, பேணி—, செயின்-செய்யின், வாணிகம் செய்வார்க்கு—, வாணிகம்-(நன்றாய) வாணிகமாம்; (எ-று)

பிறவும் தமபோற் செய்தலாவது-கொள்வது மிகையும் கொடுப்பது குறையு மாகாமல் ஒப்ப நாடிச் செய்தல்.

இப்பாட்டு மூன்றனுள், முன்னைய இரண்டும் - அவையத்தாரை நோக்கின; ஏனையது-வாணிகரை நோக்கிற்று: அவ்விருதிறத்தார்க்கும் இவ்வறம் வேறாகச் சிறந்தமையின்.

‡ இதனால் நடுவுநிலைமைவகை கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) பிறர்பொருளையும் தம்பொருள்போலப்பேணிச் செய்வதே சிறந்த வாணிகமென்றவாறு. பேணிச்செய்தல்-பாதுகாத்து வர்த்தகஞ் செய்தல். வாணிகம்-வாணிஜ்யம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு; வர்த்தகமென்று பொருள். வாணிகம் என்னுஞ் சொல் இரண்டனுள், பின்னது, பெயர்ப்பயனிலையாய் நின்றது. பிற-இடைச்சொல். உம்மை-எச்சம். தம-குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்; தாம்-பகுதி, குறுகினது-விகாரம். அ-பலவின்பால்விகுதி. கொள்வது மிகை-தாம் கொள்ளுஞ் சரக்குத் தாம் கொடுக்கும்பொருட்கு மிகுதியாவது. கொடுப்பதுகுறை - தாம்

* இவையிரண்டுபாட்டானும் என்பது சிலபிரதியிலில்லை. † பெறப்பட்டதெனவு பிரதிபேதம். ‡ இந்தவாக்கியம், சிலபிரதியிலுள்ளது.

கொடுக்குஞ்சரக்குத் தாம்வாங்கிக்கொள்ளும்பொருட்குக் குறைந்திடுவது: "கொள்வதூஉம் மிகைகொளாது கொடுப்பதூஉங்குறைகொடாது" என்பது, பட்டினப்பாலை[உகO]. முன்னைய இரண்டும்- "சமன்செய்து" என்னுங் குறளும், "சொற்கோட்டமில்லது" என்னுங் குறளும். அவையத்தார்-நியாயசபையார். ஏனையது-மற்றது: என்றது, "வாணிகஞ்செய்வார்க்கு" என்ற இக்குறளை. அவ்விருதிறத்தார்க்கும் - அவையத்தார் வாணிகர் என்ற இரண்டு பகுப்பார்க்கும். இவ்வறம்-நடுவு நிலைமை. வாணிகர்-வர்த்தகஞ்செய்யும் வைசியரும், சூத்திரரும்; தொல்காப்பியத்துப் பொருளதிகாரத்தில் "அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கமும்" என்னுஞ் சூத்திரத்தில் "இருமூன்று மரபினேனோர் பக்கமும்" என்றதன் உரையில், ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் இத்திருக்குறளை "வாணிகச்சிறப்பு இருவர்க்குங் கூறியது' என வரைந்திருத்தல் காண்க. இக்குறளுக்கு - பண்டங்களை மிகக்குறைந்த விலைக்கு வாங்கி மிக உயர்ந்த விலைக்கு விற்று வியாபாரஞ் செய்வது வர்த்தகலக்ஷணமன்றென்பதும், அயலார்பொருளையும் வாங்கித் தம்பொருளைப்போலக் கருதி வியாபாரத்தால் விருத்திசெய்துதருவது தருமமென்பதும் கருத்தாகக் கொள்ளலுமாம். (௧O)

கங-ஆம் அதிகாரம்— அடக்கமுடைமை.

அஃதாவது-மெய்மொழிமனங்கள் தீநெறிக்கட்செல்லாது அடங்குதலுடையனாதல். அஃது ஏதிலார்குற்றம்போல் தங்குற்றமுங்காணும் நடுவுநிலைமையுடையார்க்கு ஆதலின், இது, நடுவுநிலைமையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) மெய் மொழி மனங்கள்-மனோ வாக் காயங்கள்; இவை, திரிகரணமெனப்படும். தீநெறிக்கண் செல்லாது-பழியையும் பாவத்தையுந் தருகிற கெட்டவழியிற் செல்லாமல்; எனவே, அடக்கம்-மெய்யடக்கம், மொழியடக்கம், மனவடக்கம் என மூவகையாயிற்று. மெய்யடக்கமாவது-தீயதொழில்களைச் செய்யாமை; மொழியடக்கமாவது-தீயசொற்களைச் சொல்லாமை; மனவடக்கமாவது-தீயஎண்ணங்களை எண்ணாமை. அஃது - அவ்வடக்கமுடைமை. இது, நடுவுநிலைமையையுடையவருக்கே உரியதொரு குணமாதலால், அடக்கமுடைமையென்னும் அதிகாரம் நடுவுநிலைமை யென்னும் அதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டதென்க. ஏதிலார்குற்றம்போல் தம்குற்றமுங் காணும் நடுவுநிலைமையுடையார்- அயலாரிடத்துள்ள குற்றத்தைப்போலவே தம்மிடத்துள்ள குற்றத்தையும் ஒப்பஅறிகின்ற பக்ஷபாதமில்லாதார்.

கஉக. அடக்க மமரரு ளுய்க்கு மடங்காமை
யாரிரு ளுய்த்து விடும்.

(இ-ள்.) (ஒருவனை), அடக்கம்-அடக்கமாகிய அறம், அமரர் உள் உய்க்கும்-(பின்) தேவருலகத்து உய்க்கும்; அடங்காமை - அடங்காமையாகிய பாவம், ஆர் இருள் உய்த்துவிடும்-(தங்குதற்கு)அரியஇருளின்கட் செலுத்தும்; (எ-று.)

'இருள்' என்பது-ஓர்நரகவிசேடம். "எல்லாம், பொருளிற் பிறந்து விடும்" என்பதுபோல, 'உய்த்துவிடும்' என்பது-ஒருசொல்லாய்நின்றது.

(கு-ரை.) ஒருவனை-தன்னையுடைய ஒருவனை. பின்-மறுமையில். உய்க்கும்-செலுத்தும். தங்குதல்-தரித்திருத்தல். ஓர்நரகவிசேடம் என்றது-எப்பொழுதும் மிக்க இருள்நிறைந்துள்ள அந்ததாமிஸ்ரம் என்னும் நரகவகையை. "எல்லாம், பொருளிற்பிறந்துவிடும்" என்னும் மேற்கோள், நான்மணிக்கடிகை-எ-ஆஞ் செய்யுளில் உள்ளது; எல்லாம் பொருளினால் உண்டாகும் என்பது, இதன்பொருள். 'உய்த்துவிடும்' என்பதை-உய்த்து விடும் என இரண்டுசொல்லாகக் கொள்ளாமல், நின்றுவிடும், ஆகிவிடும் என்பனபோல ஒருசொல்லாகக் கொள்ளவேண்டு மென்க; இதில் 'விடு' என்பது துணிவுப்பொருளைக் காட்டிற்று. அமரரென்னும் வடசொல்லுக்கு - (அமிருதத்தையுண்டதனால்) மரணமில்லாதவரென்று பொருள். இனி, அமர் அருள் எனப் பிரித்து, சிறந்த (கடவுளினது) கருணையிடத்தே செலுத்துமென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். ஆரிருள்-அருமையென்னும் பண்புப் பெயர், ஈறுபோய் ஆதி நீண்டு இடைநின்ற உகரமுங்கெட்டு, இருள் என்பதனோடு புணர்ந்தது. அடக்கமாகிய புண்ணியத்தையுடையார் அந்நல்வினையின்பயனாற் சுவர்க்க வின்பம் பெறுவர்: அடங்காமையாகிய பாவத்தை யுடையார் அத்தீவினையின்பயனால் நரகத்துன்பம் நுகர்வர் என்பது, கருத்து. (க)

கஉஉ. காக்க பொருளா வடக்கத்தை யாக்க
மதனினூங் கில்லை யுயிர்க்கு.

(இ-ள்.) உயிர்க்கு-உயிர்கட்கு, அதனின் ஊங்கு ஆக்கம் இல்லை - அடக்கத்தின் மிக்க செல்வமில்லை; (ஆதலான்), அடக்கத்தை-அவ்வடக்கத்தை, பொருள் ஆ-உறுதிப்பொருளாகக்கொண்டு, காக்க-அழியாமற் காக்க; (எ-று.)

'உயிர்' என்பது-சாதியொருமை: அஃது-ஈண்டு, மக்களுயிர்மேல் நின்றது; அறிந்து அடங்கிப் பயன்கொள்வது அதுவே யாகலின்.

(கு-ரை.) ஈண்டு - இவ்விடத்தில். மக்கள்-மனிதர். அடக்கத்தாலுண்டாகும் நன்மையை அறிந்து அதனால் தான்அடங்கிச் சுவர்க்கமாகிய நற்பயனைப் பெறுவதற்கு உரியது மனிதருயிரே யாதலால், இக்குறளில் 'உயிர்' என்பதற்கு-மனிதருயிர்எனப் பொருள் கொள்க. ஒருவனுக்குச் செல்வம்போல அடக்கம் இம்மைமறுமையின்பங்கட்கு ஏதுவாமென்பது, இதன் கருத்து. (உ)

கஉங. செறிவறிந்து சீர்மை பயக்கு மறிவறிந்
தாற்றி னடங்கப் பெறின்.

(இ-ள்.) அறிவு அறிந்து-(அடங்குதலே நமக்கு) அறிவாவதென்று அறிந்து, ஆற்றின்-நெறியானே, (ஒருவன்),அடங்கப்பெறின்—, செறிவு-அவ்வடக்கம், அறிந்து-(நல்லோரான்) அறியப்பட்டு, சீர்மை பயக்கும் - (அவனுக்கு) விழுப்பத்தைக் கொடுக்கும்; (எ-று.)

அறிதலிரண்டனுள், முன்னது-செயப்பாட்டுவினை. இல்வாழ்வானுக்கு அடங்குநெறியாவது-மெய்ம்முதல் மூன்றும் தன்வயத்தவாதல்.

(கு-ரை.) அறிவாவது-அறிவின்பயனாகுவது; உபசாரவழக்கு. நெறியான்-நல்வழியால். 'செறிவறிந்து' என்பதிலுள்ள 'அறிந்து' என்னும் வினையெச்சம்-அகரச்சாரியையும் செயப்படுபொருளுணர்த்தும் படுவிகுதியும் தொக்குநின்றதென்றாயினும், செயப்பாட்டுவினைப்பொருளில்வந்த செய்வினையென்றாயினுங் கொள்ளத்தக்கது. விழுப்பம்-புகழ். மெய்ம்முதல் மூன்றும், தன்வயத்தவாதல்-மெய் மொழி மனம் என்னும் மூன்று கரணங்களும் தனக்கு வசப்பட்டிருப்பன வாகுதல். செறிவு-தொழிற்பெயர். சீர்மை-சீரினது தன்மை. அறிவறிந்து என்பதற்கு-தன் அறிவினால் தான் அறியவேண்டுவனவற்றை அறிந்து என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அடக்கம் புகழுக்குக் காரணமா மென்பது, இதன் கருத்து. பயக்கும், பய - பகுதி. (ந)

கஉச. நிலையிற் றிரியா தடங்கியான் றோற்றம்
மலையினு மாணப் பெரிது.

(இ-ள்.) நிலையின்-(இல்வாழ்க்கையாகிய தன்) நெறியின், திரியாது-வேறுபடாது நின்று, அடங்கியான் - அடங்கினவனது, தோற்றம்-உயர்ச்சி,—மலையின்உம் - மலையினுயர்ச்சியினும், மாண-மிக, பெரிது—.

திரியாது அடங்குதல்-பொறிகளாற் புலன்களை நுகராநின்றே அடங்குதல். மலை - ஆகுபெயர்.

(கு-ரை.) தன்நெறி-தனக்குஉரிய நிலைமை. பொறிகளாற் புலன்களை நுகராநின்றே அடங்குதல்-மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஐந்து இந்திரியங்களாலும், ஸ்பரிசம் ரசம் ரூபம் கந்தம் சப்தம் என்னும் ஐந்துவிஷயங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டே அடங்கியிருத்தல். ஐம்புலன்களை அனுபவிக்கவொட்டாமல் ஐம்பொறிகளை அடக்கித் துறவறத்திலே நின்று திரிகரணங்கள் அடங்குதலின், இல்லறத்திலே இருந்து எல்லாவின்பங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டே அடங்குதல் மிகச் சிறந்ததென்பதாம். இதுபற்றியே, திருமாலையென்னுந் திவ்வியப்பிரபந்தத்தில் "காவலில் புலனை வைத்துக் கலிதன்னைக் கடக்கப் பாய்ந்து" என்னும் பாசுரத்துக்கு 'காவலில்லாதபடி இந்திரியங்களை வைத்துப் பாபராசியை வாஸனையோடே போக்கி' என்று வியாக்கியான மருளிச்செய்திருத்தல் காண்க. மலை - அதனது உயர்ச்சியைக் குறித்தலால், பொருளாகுபெயர். நிலையின், ஐந்தனுருபு - எல்லைப் பொருளது. தோற்றம்-தொழிற்பெயர். உம்மை-உயர்வுசிறப்பு. (ச)

கஉரு. எல்லார்க்கு நன்றாம் பணித லவருள்ளுஞ்
செல்வர்க்கே செல்வந் தகைத்து.

(இ-ள்.) பணிதல்-(பெருமிதமின்றி) அடங்குதல், எல்லார்க்கும்—, நன்று ஆம்-(ஒப்ப) நன்றே: (எனினும்), அவருள்உம்-அவ்வெல்லாருள்ளும், செல்வர்க்கு ஏ - செல்வமுடையார்க்கே, செல்வம் தகைத்து - வேறொரு செல்வமாஞ் சிறப்பினை யுடைத்து; (எ-று.)

பெருமிதத்தினைச்செய்யும் கல்வியும்குடிப்பிறப்பும் உடையார் அஃதின்றி அவைதம்மானே அடங்கியவழி அவ்வடக்கம் சிறந்துகாட்டாதாகலின், 'செல்வர்க்கே செல்வந் தகைத்து' என்றார். 'செல்வத்தகைத்து' என்பது, மெலிந்துநின்றது. பொதுவென்பாரையும் * உடம்பட்டுநின்றே சிறப்பாதல் கூறியவாறு.

இவையைந்துபாட்டானும், பொதுவகையான், அடக்கத்தது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

(கு·ரை.) பெருமிதம் - செருக்கு, கருவம். ஒப்ப நன்றேயெனினும்- ஒருதன்மையாக நல்லதேயானாலும். வேறொருசெல்வம்-அச்செல்வத்தின் மேம்பட்டதொருசெல்வம். உடைத்து - உடையது. கல்வி, குடிப்பிறப்பு, செல்வம் இவற்றால் ஆகுஞ் செருக்குக்களை வித்யாமதம், குலமதம், தநமதம் என்னும் முக்குறும்பு என்பர். அஃது இன்றி-செருக்கில்லாமல். அவைதம்மானே - கல்வி குடிப்பிறப்புக்களால். செல்வந்தகைத்து- மெலித்தல் விகாரம். பொது என்பாரையும் உடம்பட்டுநின்றே சிறப்பாதல் கூறியவாறு-'கல்வியுடையோர், குடிப்பிறப்புடையோர், செல்வமுடையோர் என்னும் மூன்று திறத்தார்க்கும் அடக்கமென்பது பொதுவான நற்குணம்' என்பவர்களின் கருத்தையும் ஒப்புக்கொண்டே செல்வமுடையோர்க்கே அடக்கம் இன்றியமையாச்சிறப்புடையதென்த் தமதுகருத்தைவெளியிட்டபடி. பொருளில்லாத இடத்தில் செருக்கு மிகுதற்குஏது நிரம்பவில்லையாதலால், செருக்கு நிரம்புதற்கு ஏதுவான பொருளையுடையோரிடத்தே அடக்கம் மேம்பட்டுத் தோன்றுமென்க. இனி, கல்வியும் செல்வமெனப்படுதலால், செல்வர்க்குஎன்பதற்கு-கல்வி பொருள் என்னும் இரண்டுசெல்வமு முடையோர்க்கு எனப் பொருள் கூறுதலும் அமையும். "கல்வி யுடைமை பொருளுடைமை யென்றிரண்டு, செல்வமுஞ் செல்வ மெனப்படும்-இல்லார், குறையிரந்து தம்முன்னர் நிற்பபோல் தாமும், தலைவணங்கித் தாழப் பெறின்," "ஆக்கம் பெரியார் சிறியாரிடைப்பட்ட, மீச்செலவு காணி னனிதாழ்ப" என்னும் நீதிநெறி விளக்கச் செய்யுட்களை இங்கே அறிக. செல்வர்க்கே, ஏ-பிரிநிலை. (௫)

௧௨௬. ஒருமையு ளாமைபோ லைந்தடக்க லாற்றி
னெழுமையு மேமாப் புடைத்து.

(இ-ள்.) ஆமை போல் - ஆமைபோல, (ஒருவன்), ஒருமையுள்-ஒருபிறப்பின்கண், ஐந்து-ஐம்பொறிகளையும், அடக்கல் ஆற்றின்-அடக்கவல்லனாயின், (அவ்வன்மை அவனுக்கு), எழுமைஉம்-எழுபிறப்பின் கண்ணும், ஏமாப்பு உடைத்து-அரணாதலை யுடைத்து; (எ-று.)

ஆமை ஐந்துறுப்பினையும் இடர்புகுதாமல் அடக்குமாறுபோல இவனும் ஐம்பொறிகளையும் பாவம்புகுதாமல் அடக்கவேண்டு மென்பார், 'ஆமைபோல்' என்றார். ஒருமைக்கட் செய்த வினையின் பயன், †எழுமைக் கண்ணுந் தொடரு மென்பது இதனான் அறிக.

* பி-ம்: உடம்பட்டுச்சிறப்பாதல் † பி-ம்: எழுமையும்.

இதனுன், மெய்யடக்கம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) அரணுதலையுடைத்து-துன்பம்வாராமற் காத்து இன்பந் தருதலையுடையது. ஐந்து உறுப்பு-கால்கள்நான்கு, தலை ஒன்று ஆக ஐந்து அவயவங்கள். இடர்புகுதாமல்-(தனக்குத்) துன்பம் நேராமல். ஒருமைக் கண்-ஒரு பிறப்பில். எழுமைக்கண்ணும்-(பின்பு) எழுபிறப்புக்களிலும். ஐந்து - எண்ணலளவாகுபெயர். எழுமையும், உம்மை-முற்று. இங்கே "ஆமை தன்னுறுப்போ ரைந்துந் தன்னுளே யடக்கு மாபோற், றீமை செய் புலன்களைந்துந் தன்னுளே செறியச் சேர்த்தின், வாய்மையுண் ணிகழு மென்னை வழுத்தவும் படகின் ருனேற், றூய்மைசெய்தவர்க ளுளுஞ் சொல்லுவதவன்றன் சொல்லே" என்னுஞ் செய்யுளை உணர்க. "யதாஸம்ஹரதேசாயம் கூர்மோங்காநீவ ஸர்வஶ: | இந்த்ரியாணீந்த்ரி யார்த்தேப்யஸ் தஸ்யப்ரஜ்ஞாப்ரதிஷ்டிதா" என்கிற கீதை காணத் தக்கது. (சு).

கஉஎ யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்காற்
சோகாப்பர் சோல்லிழுக்குப் பட்டு.

(இ-ள்.) யா காவார் ஆயின்உம் - (தம்மாற் காக்கப்படுவன) எல்லாவற்றையும் காக்கமாட்டாராயினும், நா காக்க-நாஒன்றனையும் காக்க; காவாக்கால் - (அதனைக்) காவாராயின், சொல் இழுக்கு பட்டு - சொற் குற்றத்தின்கட் பட்டு, சோகாப்பர்-(தாமே) துன்புறுவர்; (எ-று.)

'யா' என்பது - அஃறிணைப்பன்மைவினுப்பெயர்; அஃது, ஈண்டு, எஞ்சாமையுணரநின்றது. முற்றும்மை, விகாரத்தால் தொக்கது. சொற் குற்றம்-சொல்லின்கண் தோன்றும் குற்றம். 'அல்லாப்பர்', 'செம்மாப்பர்' என்பனபோல, 'சோகாப்பர்' என்பது-ஒருசொல்.

(கு-ரை.) காக்கப்படுவன எல்லாவற்றையும் என்றது - ஐம்பொறி களையும், மனத்தையும். முற்றும்மை, 'யா' என்பதன்பின் தொக்கது. நா-நாக்கு: அதனைக் காத்தலாவது-தீயசொற்களைச் சொல்லாதிருத்தல். பட்டு-அகப்பட்டு. எஞ்சாமை-குறையாமை. 'சோகாப்பர்' என்பதிலுள்ள சோகா என்னும் பகுதியை அலமா, செம்மா, இறுமா என்பனபோல ஒரு சொல்லாகக்கொள்ளவேண்டு மென்பது, பரிமேலழகர்மதம்; இனி, சோகம்ஆ அல்லது சோகம்யா என்பதன் விகாரமாகக் கொள்ளுதலும் ஒன்று; சோகம் காப்பர் என்பது சோகாப்பரென வந்ததென்பாருமுளர். காவாக்கால்-எதிர்மறைவினையெச்சம். "ஆக்கப்படுக்கு மருந்தளைவாய்ப் பெய்விக்கும், போக்கப் படுக்கும் புலைநரகந் துய்ப்பிக்கும், காக்கப் படுவனவும் இந்திரிய மைந்தினும், நாக்கல்லதில்லை நனிவெல்லுமாறே" என்பது, வளையாபதி. (எ)

கஉஅ. ஒன்ருனுந் தீச்சொற் போருட்பய னுண்டாயி
னன்ருகா தாகி விடும்.

(இ-ள்.) தீ சொல் பொருள் பயன்-தீயவாகிய சொற்களின்பொருள் களால் (பிறர்க்கு) வரும் துன்பம், ஒன்று ஆன்உம் - ஒன்றாயினும், உண்டு ஆயின்-(ஒருவன் பக்கல்) உண்டாவதாயின்,—(அவனுக்கு), நன்று-(பிற அறங்களான் உண்டான) நன்மை, ஆகாது ஆகிவிடும்-தீதாய்விடும்; (எ-று.)

தீச்சொல்ஆவன-தீங்குபயக்கும் பொய், குறளை, கடுஞ்சொல் என்பன. ஒருவன் நல்லவாகச்சொல்லுஞ் சொற்களின்கண்ணே ஒன்றாயினும் தீச்சொற்படும் பொருளினது பயன் பிறர்க்கு உண்டாவதாயின் என்று உரைப்பாருமுளர்.

(கு-ரை.) இக்குறளுக்கு இரண்டு உரை: முதலுரைக்குக் கருத்து-பொய், கோள், கடுஞ்சொல் என்னும் மூன்றுவகைத் தீயசொற்களில் யாதாயினும் ஒன்றை ஒருவன் சொல்லி அதனாற் பிறர்க்கு ஒருதுன்பத்தை விளைவிப்பானாயின், அவன் எவ்வளவு தருமசீலனாயிருந்தாலும், அவனுக்கு அத்தருமங்களினாலுண்டாகிற நன்மையெல்லாம் தீமையாய்முடியுமென்பது; இரண்டாமுரைக்குக் கருத்து - ஒருவன் தான் சொல்லுகிற மெய்யாகியசொல் புறங்கூறாதசொல், இன்சொல் என்னும் இந்நல்ல சொற்களினிடையே பொய், கோள், கடுஞ்சொல் என்கிற தீயசொற்களுள் ஒன்றைக் கலந்து சொல்வானானாலும், முன்னும்பின்னுஞ் சொல்லுகிற அந்நல்லசொற்களால்வரும் நன்மை முழுவதும் தீமையாமென்பது. நல்லசொல்லையுந் தீயபயன்தராமற்சொல்க என்றவாறு. குறளை, கோள் என்பன-ஒருபொருட் சொற்கள்; அது-ஒருவன்மேற் புறத்தே பழிமொழிகூறுதல். ஆனும்-ஆயினும் என்பதன் விகாரம். ஆகிவிடும்-ஒருசொல். நன்று-பண்புப்பெயர். ஆகாது-எதிர்மறை ஒன்றன்பால் வினையாலணையும் பெயர். முன்னே 'நன்று' என வந்ததனால் பின்னே 'ஆகாது' என்பது தீயதாயிற்று. (அ)

கஉகூ. தீயினாற் சுட்டபு ணுள்ளாறு மாறாதே
நாவினாற் சுட்ட வடு.

(இ-ள்.) தீயினால் சுட்ட புண்-(ஒருவனை ஒருவன்)தீயினாற் சுட்ட புண், உள் ஆறும்-(மெய்க்கட்கிடப்பினும்) மனத்தின் கண்(அப்பொழுதே) ஆறும்; (அவ்வாறன்றி), நாவினால் சுட்ட வடு-வெவ்வுரையுடையம்நாவினாற் சுட்ட வடு, ஆறாது-(அதன்கண்ணும் எஞ்ஞான்றும்) ஆறாது; (எ-று.)

ஆறிப்போதலால் தீயினாற் சுட்டதனை 'புண்' என்றும், * ஆறாது கிடத்தலான் நாவினாற்சுட்டதனை 'வடு' என்றும் கூறினார். தீயும் வெவ்வுரையும் சுடுதற் றொழிலான் ஒக்குமாயினும், ஆறாமையால் தீயினும் வெவ்வுரை கொடி தென்பது போதரலின், இது - குறிப்பான்வந்த வேற்றுமையலங்காரம்.

இவைமூன்றுபாட்டானும், மொழியடக்கம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) மெய்க்கட் கிடப்பினும்-உடம்பிலே காணப்பட்டிருந்தாலும். வெவ்வுரை-கொடுஞ்சொல். புண்-விரணம். வடு-தழும்பு. அதன்கண்ணும்-மனத்தினிடத்தும். எஞ்ஞான்றும் - எக்காலத்தும். என்பது போதரலின்-என்னும்பொருள் தோன்றுதலினால். வேற்றுமையலங்காரத்தினது இலக்கணம் - உபமான உபமேயங்களுள் யாதாயினுமொன்றை வெளிப்படையாகவாவது குறிப்பாகவாவது விசேஷமுடையதாகச் சொல்வது; இதனை வடநூலார் வ்யதிரேகாலங்கார மென்பர்:

* ஆறாமையின் என்று பிரதிபேதம்.

இங்கே உபமானமாகிய தீயினும் உபமேயமாகிய கடுஞ்சொல்லுக்கு எப்பொழுதும் உள்ளாறுமையாகிய விசேடம் சொல்லப்பட்டது காண்க. தீயினும் கடுஞ்சொல் கொடியது என்னுங் கருத்தை 'ஆறாதே நாவினாற் சுட்ட வடு' என்னும் வாக்கியத்தினது குறிப்பினாற் பெறவைத்ததனால், 'குறிப்பான்வந்த வேற்றுமையலங்காரம்' எனப்பட்டது. சுட்ட என்பது-சுட்டதனு லாகிய எனப் பொருள்படுதலால், இறந்தகாலப் பெயரெச்சம் காரணப்பொருளது. ஏகாரம்-தேற்றம். "வாயினாற் சுட்ட வடு" எனப் பாடங் கொள்ளுதல், எதுகைத்தொடை மோனைத்தொடைகளுக்கு நன்குபொருந்தும். (கூ)

கஙo. கதங்காத்துக் கற்றடங்க லாற்றுவான் செவ்வி
யறம்பார்க்கு மாற்றி னுழைந்து.

(இ-ள்.) கதம் காத்து-(மனத்தின்கண்) வெகுளி (தோன்றாமல்) காத்து, கற்று-கல்வியுடையனாய், அடங்கல்-அடங்குதலை, ஆற்றுவான்-வல்லவனது, செவ்வி-செவ்வியை, அறம்-அறக்கடவுள், பார்க்கும்-பாரா நிற்கும்; ஆற்றின்-(அவனை அடையும்) நெறியின்கண், நுழைந்து-சென்று.

அடங்குதல்-மனம் புறத்துப்பரவாது அறத்தின்கண்ணே நிற்றல். செவ்வி-தன்குறைகூறுதற்கு ஏற்ற மனம்மொழி முகங்களி னினியனாங் காலம். இப்பெற்றியானை அறம் தானே சென்று அடையு மென்பதாம்.

இதனான், மனவடக்கம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை) வெகுளி-கோபம். செவ்வி-சமயம். அறக்கடவுள்-தரும தேவதை. பாராநிற்கும்-பார்க்கும். அடையும் நெறி-அடைவதற்குஏற்ற வழி. புறத்துப்பரவாது-தருமமல்லாதவழிகளிற் செல்லாமல். இப்பெற்றியானை-இக்குணமுடையவனை; மனவடக்கமுடையவனை. "சினமிறக்கக் கற்றாலுஞ் சித்தியெல்லாம் பெற்றாலும், மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே" என்பதை நோக்குக. கற்று, கல் - பகுதி. (கo)

கச - ஆம் அதிகாரம்—ஒழுக்கமுடைமை.

அஃதாவது-தத்தம் வருணத்திற்கும் நிலைக்கும் ஓதப்பட்ட ஒழுக்கத்தினை உடையராதல். இது, மெய்ம்முதலிய அடங்கினார்க்கல்லது முடியாதாகலின், அடக்கமுடைமையின்பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) அடக்கமுடைமையின்பின் ஒழுக்கமுடைமையைவைத்தது, காரணகாரியசம்பந்தத்தா லென்க: ஒழுக்கம் - தொழிற்பெயர்; ஒழுகு - பகுதி.

கஙக. ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலா னொழுக்க
முயிரினு மோம்பப் படும்.

(இ-ள்.) ஒழுக்கம்—, விழுப்பம் தரலான்-(எல்லார்க்கும்) சிறப்பினைத்தருதலான், ஒழுக்கம்-அவ்வொழுக்கம்,—உயிரினும்—, ஓம்பப்படும்-பாதுகாக்கக்கப்படும்; (எ-று.)

உயர்ந்தார்க்கும் இழிந்தார்க்கும் ஒப்ப விழுப்பந்தருதலின், பொதுப்படக் கூறினார். சுட்டு வருவிக்கப்பட்டது: அதனால், அங்ஙனம் விழுப்பந்

தருவதாயது ஒழுக்கமென்பது பெற்றும். உயிர் எல்லாப்பொருளினும் சிறந்ததாயினும் ஒழுக்கம்போல விழுப்பந்தாராமையின், 'உயிரினுமோம் பப்படும்' என்றார்.

(கு-ரை.) ஒப்ப-சமமாக. சுட்டு வருவிக்கப்பட்டது, இரண்டாவது ஒழுக்கம் என்பதில். அவ்வொழுக்கம் என்பது-எல்லார்க்குஞ் சிறப்பைத் தருவதாகிய நல்லொழுக்கம் என்றபடி. விழுப்பம்-உரிச்சொல். உயிரினுஞ் சிறந்தது ஒழுக்கமென்பது, கருத்து; உயிரைவிட்டாலும் விடலாம், ஒழுக்கத்தை விடலாகா தென்றவாறு: உயிர் நல்வினைக்குப்போலவே தீவினைக்கும் ஏதுவாம்; ஒழுக்கமோ ஒருபொழுதுந் தீவினைக்கு ஏது வாகாது எப்பொழுதும் நல்வினைக்கே ஏதுவாமென்க. (க)

கங௨. பரிந்தோம்பிக் காக்க வொழுக்கந் தெரிந்தோம்பித்
தேரினு மஃதே துணை.

(இ-ள்.) ஒழுக்கம்-ஒழுக்கத்தினை, ஓம்பி-(ஒன்றானும் அழிவு படாமல்) பேணி, பரிந்து காக்க-வருந்தியும் காக்க: தெரிந்து-(அறங்கள் பலவற்றையும்) ஆராய்ந்து, ஓம்பி-(அவற்றுள் இருமைக்குந் துணையாவது யாதென்று மனத்தை) ஒருக்கி, தேரினும்-தேர்ந்தாலும், துணை - துணையாய் முடிவது, அஃதே-அவ்வொழுக்கமே, (ஆகலான்); (எ-று.)

'பரிந்தும், என்னும் உம்மை, விகாரத்தால் தொக்கது.

இவையிரண்டு பாட்டானும், ஒழுக்கத்தது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) அறங்கள் பலவற்றுள்ளும் இருமைக்குந் துணையாவது ஒழுக்கமே யாதலால், அவ்வொழுக்கத்தை விருப்பங்கொண்டு வருந்தியுங் காக்கவேண்டு மென்பதாம்: 'ஆசாரஃ ப்ரதமோ தர்மஃ'' [ஒழுக்கமே தலையாய அறம்] என்றதும் காண்க. ஒன்றானும்-ஒன்றினாலும். பேணி - விரும்பி. ஆதுலர்க்குச்சாலை, ஓதுவார்க்குணவு முதலியவாக முப்பத்திரண்டு அறங்கள் கூறப்படுவதனால் 'அறங்கள் பலவற்றையும்' என்றார். இருமை - இம்மை மறுமை என்னும் இரண்டு. ஒருக்கி-அடக்கி. தேர்ந்தாலும் - ஆலோசித்தாலும். பரிந்தும், உம்மை-உயர்வுசிறப்பு. அஃது என்பதில், ஆய்தம் மெய்போலொலித்தது: ஏ-பிரிநிலை. (உ)

கங௩. ஒழுக்க முடைமை குடிமை யிழுக்க
மிழிந்த பிறப்பாய் விடும்.

(இ-ள்.) (எல்லார்க்கும்), ஒழுக்கம் உடைமை-(தத்தம் வருணத்திற்கு ஏற்ற) ஒழுக்க முடைமை, குடிமை-குலனுடைமையாம்; இழுக்கம்-(அவ்வொழுக்கத்தில்) தவறுதல், இழிந்த பிறப்பு ஆய்விடும்-(அவ்வருணத்தில்) தாழ்ந்த வருணமாய்விடும்; (எ-று.)

பிறந்த வருணத்துள் இழிந்த குலத்தாராயினும் ஒழுக்கமுடையராக உயர்குலத்த ராவ ராகலின் 'குடிமையாம்' என்றும், உயர்ந்த வருணத்துப் பிறந்தாராயினும் ஒழுக்கத்தில் தவறத் தாழ்ந்தவருணத்த ராவ ராகலின் 'இழிந்தபிறப்பாய்விடும்' என்றுங் கூறினார். உள்வழிப் படுங் குணத்தினும் இல்வழிப் படுங் குற்றம் பெரிது என்றவாறு. பயன் இடையீடின்றி எய்துதலின், அவ்விரைவுபற்றி, அவ்வேதுவாகிய வினைகளே பயனாக ஓதப்பட்டன.

(கு-ரை.) தத்தம்-தங்கள் தங்களுடைய. வருணம்-சாதி. உள்வழிப் படுங் குணத்தினும்-ஒழுக்கம் உண்டானபொழுது உண்டாகுங்குணத்தைக்காட்டிலும், இல்வழி-ஒழுக்கம் இல்லாதபொழுது. ஒழுக்கமிருந்தாற் குலம் மேலாம்; ஒழுக்கங்கெட்டாற் சாதியே கீழாம் எனக் காண்க. பயன் இடையீடின்றி எய்துதலின்-குலனுடைமையும் தாழ்ந்த வருணமுமாகிய பிரயோஜனங்கள் காலதாமதமில்லாமல் உடனே உண்டாவதனால். அவ்வேதுவாகிய வினைகளே பயனாக ஓதப்பட்டன-குடிமைக்கும் இழிந்தபிறப்புக்குங் காரணமாகிய ஒழுக்கமுடைமையும் இழுக்கமும் ஆகிய தொழில்கள் தாமே குடிமையும் இழிந்த பிறப்பு மாகச் சொல்லப்பட்டன: உபசாரவழக்கு. இனி, இத்திருக்குறளினை இழுக்கம் இழிந்த பிறப்பாய்விடு மாதலால் ஒழுக்கமுடைமை குடிமை என அந்வயித்து, உயர்ந்தசாதியிற் பிறந்தவராயினும் அச்சாதிக்குரிய ஒழுக்கத்தைக் கைவிட்டால், அது உடனே அவர் தாழ்ந்தசாதியராவதற்குக் காரணமாகுமாதலால், ஒழுக்கமுடைமையே உயர்குடிப்பிறப்பாம் எனப் பொருள் கொள்ளினும் அமையும். இழுக்கம், இழுக்கு-பகுதி. (௩)

கந௪. மறப்பினு மோத்துக் கோளலாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கங் குன்றக் கெடும்.

(இ-ள்.) ஓத்து-(கற்ற) வேதத்தினை, மறப்பின்உம் - மறந்தானாயினும், கொளல் ஆகும்-(வருணம் கெடாமையின் பின்னும் அஃது) ஓதிக் கொளலாம்; பார்ப்பான்-அந்தணனது, பிறப்பு - (உயர்ந்த) வருணம், ஒழுக்கம் குன்ற-(தன்) ஒழுக்கம்குன்ற, கெடும்—; (எ-று.)

மறந்தவழி இழிகுலத்தனா மாகலின், 'மறக்கலாகாது' என்னுங் கருத்தான், 'மறப்பினும்' என்றார். சிறப்புடை வருணத்திற்கு மொழிந்தமையின், இஃது, ஏனைய வருணங்கட்கும் கொள்ளப்படும்.

(கு-ரை.) கல்வியினும் ஒழுக்கம் சிறந்தது என்றவாறு. வருணம்-பிராமணசாதி. குன்ற - குறைய. மறந்தவழி-மறந்தால். சிறப்புடை வருணம்-நான்குசாதிகளுள்ளுஞ் சிறந்த பிராமணசாதி, ஏனைய வருணம்-மற்றை க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திர சாதிகள். ஓதப்படுவதனால் வேதத்துக்கு 'ஓத்து' என்றும், அவ்வேதங்களின் பொருள்களையே மேற்கொண்டொர்ப்பதனால் பிராமணர்க்கு 'பார்ப்பார்' என்றும் பெயரென்ப. பார்ப்பார் என்பதைப் பிராமணர் என்பதன் விகாரமென்பாருமுளர். ஓது என்னும் பகுதி செயப்படுபொருள்விகுதி புணர்ந்துகெட்டுத் தன் ஒற்றுஇரட்டி 'ஓத்து' என நின்றது. குன்ற-செயவெனெச்சம் காரணப் பொருளதாதலின், இறந்தகாலம். (௪)

கந௫. அழுக்கா றுடையான்க ணாக்கம்போன் றில்லை
யொழுக்க மிலான்க ணுயர்வு.

(இ-ள்.) அழுக்காறு உடையான் கண் - அழுக்காறுடையான்மாட்டு, ஆக்கம் போன்று-ஆக்கம் *(இல்லாதவா)போல, ஒழுக்கம் இலான்கண்-ஒழுக்கமில்லாதவன் மாட்டும், உயர்வு-உயர்ச்சி, இல்லை—; (எ-று.)

---

* இல்லாதாப்போல என்றும், இல்லாதாற்போல என்றும் பிரதிபேதம்.

உவமையான், ஒழுக்கமில்லாதவன் சுற்றத்திற்கும் உயர்ச்சி இல்லை யென்பது பெற்றும்; என்னே? "கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான் சுற்ற" மும் நல்கூர்தலின். உயர்வு-உயர்குலமாதல்.

(கு-ரை.) அழுக்காறுடையான்மாட்டு ஆக்கமில்லாதவாபோல - பொறாமையுடையவனிடத்துச் செல்வமில்லாதவாறுபோல. உவமையான் - அழுக்காறுடையான்கண் ஆக்கம் போன்று என்ற உபமானத்தால். "கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான் சுற்ற முடுப்பதூஉ, முண்பதூஉ மின்றிக் கெடும்" என்னும் கசுசு-ஆவது திருக்குறளால், பொறாமையுடையவன் மாத்திரமேயன்றி அவனது பந்துவர்க்கமும் உடுக்கஉடையும் உண்ண உணவு மில்லாமல் வறுமையடையுமென்பதை அறிக. தானேயன்றித் தன்னுடைய சுற்றத்தாரும் உண்ணஉணவும் உடுக்க உடையும் இன்றிக்கெடும் பொறாமைப்படுபவனே உவமை கூறியதனால், ஒழுக்கமில்லாதவனே யன்றி அவனுடைய சுற்றத்தாரும் உயர்ச்சியின்றிக்கெடுவ ரென்பது பெறப்படு மென்க. என்னே-ஏனென்றால். நல்கூர்தலின் - வறுமையடைதலால். அழுக்காறு-முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். அழுக்கறு-பகுதி: இது - ஒருசொல்; இனி, அழுக்கு அறு என்னும் இரண்டுசொற்கள் சேர்ந்து ஒருசொல்தன்மைப்பட்டு, எதிர்மறை யிலக்கணையால், குற்றத்தை நீக்கு என்னும் பொருளைத் தராமல் குற்றத்தை யுடையவனாகு எனப் பொருள்பட்டு, பொறாமையைக்குறித்த தென்றுங் கொள்ளலாம். உடையான்கண், இலான்கண், கண்-ஏழனுருபு. போன்று, போல்-இடைச்சொல், முதனிலை. (ரு)

கருசு. ஒழுக்கத்தி னொல்கா ருரவோ ரிழுக்கத்தி
னேதம் படுபாக் கறிந்து.

(இ-ள்.) (செய்தற்கு அருமைநோக்கி), ஒழுக்கத்தின்—, ஒல்கார் - சுருங்கார், உரவோர் - மனவலியுடையார்; இழுக்கத்தின்-அவ்விழுக்கத்தால், ஏதம்-(தமக்கு இழிகுலமாகிய) குற்றம், படுபாக்கு - உண்டாம் ஆற்றை, அறிந்து—; (எ-று.)

ஒழுக்கத்திற் சுருக்கம், அதனை உடையார்மேல் ஏற்றப்பட்டது. கொண்ட விரதம் விடாமைபற்றி, 'உரவோர்' என்றார்.

(கு-ரை.) செய்தற்கு அருமை நோக்கி-செய்வதற்கு அருமையாயிருக்கிறதென்று நினைத்து. அவ்விழுக்கத்தால்-அவ்வொழுக்கங் குறைதலால். உண்டாம் ஆறு-உண்டாகும்விதம். ஒழுக்கத்தினது சுருக்கத்தை அதனை உடையவர்மேல் ஏற்றி, எதிர்மறையாக 'ஒழுக்கத்தி னொல்கா ருரவோர்' என்றார். விரதங்களாவன-இன்ன அறம் செய்வேனெனவும், இன்னபாவம் ஒழிவே னெனவும் தமதுசக்திக்கு ஏற்றபடி ஏற்படுத்திக் கொள்வன. உரவோர் என்பதில், உரம் அல்லது உரவு-வலிமை. படுபாக்கு-படுதல்; தொழிற்பெயர்; பாக்கு-விகுதி. (சு)

கருஎ. ஒழுக்கத்தி னெய்துவர் மேன்மை யிழுக்கத்தி
னெய்துவ ரெய்தாப் பழி.

(இ-ள்.) (எல்லாரும்), ஒழுக்கத்தின்-ஒழுக்கத்தானே, மேன்மை - மேம்பாட்டை, எய்துவர்—; இழுக்கத்தின்-(அதனினின்று) இழுக்குதலானே, எய்தா-(தாம்) எய்துதற்கு உரித்தல்லாத, பழி-பழியை, எய்துவர்—; (எ-று.)

பகைபற்றி அடாப்பழிகூறியவழி அதனையும் இழுக்கம்பற்றி உலகம் அடுக்குமென்று கொள்ளுமாகலின், 'எய்தாப்பழியெய்துவர்' என்றார்.

இவையிரண்டுபாட்டானும், ஒழுக்கம் உள்வழிப்படுங் குணமும், இல்வழிப்படுங் குற்றமும் கூறப்பட்டன.

(கு-ரை.) இழுக்குதல்-தவறுதல். எய்துதற்கு உரித்து அல்லாதபழி - அடையத்தகுதியுடைய தல்லாத நிந்தை. ஒழுக்கத்திலே தவறினவர் மேல் பகைமையினாலே ஒருவன் அடாதபழியைச் சொல்வானாயினும், அதனையும் உலகத்தார் அவரது அவ்வொழுக்கத்தவற்றை நோக்கி அவரிடத்து அடுக்குமென்று கொள்ளுவரென்க. (எ)

கஙஅ. நன்றிக்கு வித்தாகு நல்லொழுக்கந் தீயொழுக்க
மென்று மிடும்பை தரும்.

(இ-ள்.) (ஒருவனுக்கு), நல் ஒழுக்கம்-நல்ல ஒழுக்கம், நன்றிக்கு வித்து ஆகும்-அறத்திற்குக்காரணமாய் இருமையினும் இன்பம்பயக்கும்; தீ ஒழுக்கம் - தீயஒழுக்கம், (பாவத்திற்குக்காரணமாய்), என்றும்- இருமையினும், இடும்பை தரும்-துன்பம் பயக்கும்; (எ-று.)

'நன்றிக்கு வித்தாகும்' என்றதனால் தீயொழுக்கம் பாவத்திற்குக் காரணமாதலும், 'இடும்பைதரும்' என்றதனால் நல்லொழுக்கம் இன்பந் தருதலும் பெற்றாம்; ஒன்றுநின்றே ஏனையதை முடிக்குமாகலின்.

இதனான், பின்விளைவு கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) அறம்-புண்ணியம். பயக்கும்-உண்டாக்கும். 'நன்றிக்கு வித்தாகும்' என்ற காரணத்தால் 'இருமையினும் இன்பம்பயக்கும்' என்கிற காரியமும், 'இடும்பைதரும்' என்ற காரியத்தால் 'பாவத்திற்குக் காரணமாய்' என்கிற காரணமும் வருவித்து உரைக்கப்பட்டன. ஏனையதை-மற்றொன்றை. முடிக்கும்-சித்திக்கச்செய்யும். பின்விளைவு - நல்லொழுக்கத்தினாலும் தீயொழுக்கத்தினாலும் மறுமையில்விளையும் பயன். வித்து-விதை; இங்கே, காரணமென்னும்பொருளில் வந்தது. என்றும்- எப்பொழுதும், இம்மையிலும் மறுமையிலும். (அ)

கஙகூ. ஒழுக்க முடையவர்க் கொல்லாவே தீய
வழுக்கியும் வாயாற் சொலல்.

(இ-ள்.) வழுக்கிஉம்-மறந்தும், தீய-தீயசொற்களை, வாயால்-(தம்) வாயால், சொலல்-சொல்லுந்தொழில்கள், ஒழுக்கம் உடையவர்க்கு—, ஒல்லா - முடியா; (எ-று.)

தீயசொற்களாவன-பிறர்க்குத் தீங்குபயக்கும்பொய்ம்முதலியனவும் வருணத்திற்குஉரியவல்லனவுமாம். அவற்றது பன்மையால், சொல்லுதற்

ஞெழில் பலவாயின. சொலல்-சாதியொருமை. 'சொலல்' எனவே அமைந்திருக்க 'வாயால்' என வேண்டாது கூறினர், 'நல்லசொற்கள் பயின்றது' எனத் தாம் வேண்டியதன் சிறப்பு முடித்தற்கு: இதனை வடநூலார், தாற்பரியம் என்ப.

(கு-ரை.) பொய்ம்முதலியன என்றது - கோட்சொல்லையும் கடுஞ் சொல்லையும் குறித்து. அவற்றது-சொற்களது. சொலல் என்பது-சொல் லால் ஒருமைபோலத் தோன்றினும், பொருளாற் பன்மையாதலால், பால்பகாவஃறிணையின்பாற்பட்டு, 'ஒல்லா' என்னும் அஃறிணை யெதிர் மறைப்பன்மை வினைமுற்றைக் கொண்டது. ஏகாரம்-தேற்றம். தீய-குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். 'வழுக்கியும்' என்ற இழிவுசிறப்புஉம்மை யால், நினைத்துச்சொல்லுதல் கூடாதென்பது தானே விளங்கும். ஒழுக்கமுடையவர் மறந்து சொன்னாலும் பிறர்க்கு நன்மைதருஞ் சொற் களையே சொல்லுவர் என்பது, கருத்து. 'வாயால்' என்னும் அவசிய மில்லாதபதத்தைப் பிரயோகித்ததற்கு, நல்லசொற்கள்பயின்றதென்ற லாகிய கருத்தைக் கூறினர்; கருகூ-ஆம் குறளிலும் இங்ஙனங் காண்க. தாற்பரியம் = தாத்பரியம். என்ப-என்றுசொல்லுவர். (கூ)

கசO. உலகத்தோ டொட்ட வொழுகல் பலகற்றுங்
கல்லா ரறிவிலா தார்.

(இ-ள்.) உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல்-உலகத்தோடு பொருந்த ஒழு குதலை, கல்லார்-கல்லாதார்,—பல கற்றுஉம்-பலநூல்களையும் கற்றாராயி னும், அறிவு இலாதார்—; (எ-று.)

உலகத்தோடுபொருந்த ஒழுகுதலாவது-உயர்ந்தோர் பலரும் ஒழுகிய வாற்றான் ஒழுகுதல். அறநூல்சொல்லியவற்றுள் இக்காலத்திற்கு ஏலாதன வொழிந்து சொல்லாதனவற்றுள் ஏற்பனகொண்டு வருதலான் அவையும் அடங்க 'உலகத்தோடொட்ட' என்றும், கல்விக்குப்பயன் அறிவும் அறிவிற்குப் பயன் ஒழுக்கமு மாகலின் 'அவ்வொழுகுதலைக் கல்லாதார் பலகற்றும் அறிவிலாதார்' என்றும் கூறினர். ஒழுகுதலைக் கற்றலாவது-அடிப்படுதல்.

இவையிரண்டுபாட்டானும், சொல்லானும் செயலானும் வரும் ஒழுக்கங்களெல்லாம் ஒருவாற்றால் தொகுத்துக்கூறப்பட்டன.

(கு-ரை.) இங்கே, உலக மென்றது-உயர்ந்தவரை. கல்லாதார்-அறி யாதவர். ஒழுகிய ஆற்றான்-நடந்தவிதத்தால். ஏலாதன ஒழிந்து-பொருந் தாதவற்றை விட்டு. கொண்டு-ஏற்றுக்கொண்டு, அடிப்படுதல்-அப்பிய சித்தல்: பழகுதல். ஒருவாற்றால்-ஒருவகையால். பல-வினையாலணையும் பெயர். "பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும், வழுவல கால வகையி னானே" ஆதலால், காலத்துக்கு ஏற்றபடி உலகநடையை அனுசரித்து ஒழுகவேண்டுமென்பது, இதன் கருத்து. "உலகந் தழீஇய தொட்ப மலர்தலுங், கூம்பலு மில்ல தறிவு", "எவ்வ துறைவ துலக முலகத் தோடு, அவ்வ துறைவ தறிவு" என மேல் அறிவுடைமையென்னும் அதிகாரத்திலும், "உலகத்தா ருண்டென்ப தில்லென்பான் வையத்து,

அலகையா வைக்கப் படும்'' எனப் புல்லறிவாண்மையென்னும் அதிகாரத்திலும் வருதல் காண்க. (கo)

கரு - ஆம் அதிகாரம்—பிறனில் விழையாமை.

அஃதாவது-காமமயக்கத்தாற் பிறனுடையஇல்லாளை விரும்பாமை. இஃது ஒழுக்கமுடையார்மாட்டே நிகழ்வ தாகலின், ஒழுக்கமுடைமையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) இல்-இல்லாளுக்கு ஆகுபெயர். காமமயக்கத்தால் - சிற்றின்பத்தை விரும்புதலினுள்ள புத்திமாறுபட்டதினால். இஃது-பிறனில் விழையாமையென்ற இந்தக்குணம். ஒழுக்கமுடையார்மாட்டே - ஒழுக்கமுடையாரிடத்திலேயே.

கசக. பிறன்பொருளாட் பெட்டொழுகும் பேதைமை ஞாலத்
தறம்பொருள் கண்டார்க ணில்.

(இ-ள்.) பிறன் பொருளாள்-பிறனுக்குப் பொருளாந்தன்மையையுடையாளை, பெட்டு-காதலித்து, ஒழுகும்-ஒழுகுகின்ற, பேதைமை-அறியாமை,—ஞாலத்து-ஞாலத்தின்கண், அறம் பொருள் கண்டார்கண்-*அறநூலையும் பொருணூலையும் ஆராய்ந்தறிந்தார்மாட்டு, இல்-இல்லை; (எ-று.)

பிறன்பொருள் - பிறனுடைமை. அறம் பொருள் என்பன-ஆகுபெயர்: செவ்வெண்ணின்தொகை, †விகாரத்தாற் றொக்கது. இன்பம் ஒன்றையே நோக்கும் இன்பநூலுடையார் இத்தீயொழுக்கத்தையும் 'பரகீயம்' என்று கூறுவராகலின், 'அறம்பொருள் கண்டார்க ணில்' என்றார்: எனவே, அப்பேதைமையுடையார்மாட்டு அறமும் பொருளும் இல்லையென்பது பெறப்பட்டது.

(கு-ரை.) மனைவி புத்திரர் பசு வீடு எல்லாவற்றையும் தலைவனுடைய உடைமையென்றும், தலைவனை உடையவனென்றும் கூறுவது நூல்வழக்கு ஆதலால், மனைவியை 'பொருளாள்' என்றது: ஸ்வாமீயென்றும் ஸ்வம் அல்லது ஸொத்துஎன்றும் வழங்குமாறுங் காண்க. பிறன்பொருளாள்-பிறனுக்கு உடைமையானவள்: எனவே, பிறனுடைய மனைவியாவள். அறம் பொருள் என்ற காரியப்பெயர்கள் - அவற்றை யுணர்தற்குக் கருவியாகிய நூல்களுக்கு ஆகிவந்தமையால், காரியவாகு பெயர்கள். அறமும் பொருளும் என்று உம்மையை விரித்துக்கூறாது உம்மைதொக அறம்பொருள் எனக் கூறியது செவ்வெண்ணும். (செவ்வெண்ணாவது-எண்ணிடைச்சொற்கள் தொக்கு நிற்ப வருவது.) பெயர்ச்செவ்வெண்ணுதலால், அறம்பொருளிரண்டும் என்று இதுதொகைபெற்றே வரவேண்டுமாதலால், அத்தொகை 'அறம்பெருள்' என்றவிடத்துச் செய்யுள்விகாரத்தால் தொக்குவந்ததென்க. இன்பநூல்-காமநூல்: வாத்ஸ்யாயநம் கொக்கோஹம் போல்வன: இன்பம் ஒன்றையேநோக்கும் இன்பநூலுடையார் என்றதனால் அவர்கள் அறம்பொருள்

* பி-ம்: அறநூலும் பொருணூலுமாகிய இரண்டையும்.
† தொக்குநின்றதுஎன்று பிரதிபேதம்.

களைச் சிறிதுங் கருதாதவ ரென்றவாறாயிற்று. இத்தீயொழுக்கத்தை நின்றது-பிறனில்விழைதலே. பரகீயம்-பிறருக்குஉரியதுஎன்றுபொருள். பெண்டினை-ஸ்வகீயா பரகீய ஸாதாரணையென்று மூன்றுவகையாகப்பிரித் தலையும், பிறர்மனைநயத்தலைப்பற்றி * பாரதாரிகபிரகரணத்திற் கூறி யிருத்தலையும் வாத்ஸ்யாயநத்திற் காணலாம். அப்பேதைமை - பிறர்மனை நயப்பதாகிய அந்த அறியாமைக்குணம். பிறர்மனைவியை விரும்புவார் அறம்பொருள்களையிழப்ப ரென்றவாறு. (க)

கசஉ. அறன்கடை நின்றாரு ளெல்லாம் பிறன்கடை
நின்றாரிற் பேதையா ரில்.

(இ - ள்.) அறன்கடை நின்றாருள் எல்லாம்-(காமம் காரணமாகப்) பாவத்தின்கண் நின்றாரெல்லாருள்ளும், பிறன் கடை நின்றாரின்-பிற னில்லாளைக்காதலித்து அவன் வாயின்கட்சென்று நின்றார்போல, பேதையார்—, இல்-இல்லை; (எ-று.)

அறத்தின்நீக்கப்பட்டமையின், 'அறன்கடை' என்றார். அறன்கடை நின்ற பெண்வழிச்செல்வாரும் வரைவின்மகளிரோடும் இழிகுலமகளிரோ டுங்கூடி இன்பநுகர்வாரும் போல, அறமும் பொருளும் இழத்தலே யன்றி, பிறன்கடைநின்றார் அச்சத்தால் தாம் கருதிய இன்பமும் இழக் கின்றா ராகலின், 'பேதையாரில்' என்றார்: எனவே, இன்பமும் இல்லை யென்பது பெறப்பட்டது.

(கு-ரை.) காமங்காரணமாகப் பாவத்தின்கண்நின்றாரெனப்பட்டவர்- பெண்வழிச்செல்வாரும், வரைவின்மகளிரோடும் இழிகுலமகளிரோடுங் கூடி இன்பநுகர்வாரும். பிறனில் விழைவாரும். இந்நால்வருள் முதலிற் கூறிய மூவரும் காமங்காரணமாக அறம்பொருள்களையே முக்கியமாக இழக்கின்றார்கள்: பிறர்மனைவிழைவாரோ அந்தஇன்பத்தையும் அச்சத் தால் இழக்கின்றார்: இங்ஙன் இவர் பாவத்தைக் கட்டிக்கொள்வதோடு தாம் கருதிய இன்பத்தையும் பெறாதுஇழக்கின்றதனால், இவரைப்பற்றி, 'பிறன்கடைநின்றாரிற் பேதையாரில்'என்றார். 'காணிற்குடிப்பழியாங் கையுறிற்கால்குறையும், மாணின்மைசெய்யுங்காலச்சமாம்--நீணிரயத், துன்பம்பயக்குமாற் றுச்சாரி நீ கண்ட, இன்பமெனக்கெனைத்தாற்கூறு'', ''புக்கவிடத்தச்சம் போதரும் போதச்சம், துய்க்குமிடத்தச்சம் தோன் றாமற் காப்பச்சம், எக்காலுமச்சந்தருமா லெவன்கொலோ, உட்கான் பிறனில்புகல்'' என்ற நாலடிச்செய்யுள்கள் இங்குக் கருதத்தக்கன. அறன்கடை-பாவம்: அறத்தினின்று நீக்கப்பட்டு அறத்தின்பின்னே நிற்பதாதலின், பாவம் இப்பெயர் பெற்றதென்க. 'அறன் கடைநின்ற' என்ற அடைமொழி, பெண்வழிச்செல்வார், இன்பம்நுகர்வார் பிறன் கடைநின்றார் என்ற மூன்றோடும் சேர்தற்கு உரியது. பெண்வழிச் செல்வார்-தமதுவழியில் நடக்கவேண்டியவளான மனைவி செல்லும்

* பாரதாரிகம் - பிறர்மனைவியைப்பற்றியது.

வழியே தாம் நடப்பவர். வரைவின் மகளிர்-தம் இன்பத்தை இன்னார்க்குத் தான் விற்பதுஎன்று ஓர்வரம்புகொண்டொடவாத மகளிர்: வேசையர் (உ)

கசரு. விளிந்தாரின் வேறல்லர் மன்ற தெளிந்தாரிற்
றீமை புரிந்தொழுகு வார்.

(இ-ள்.) மன்ற தெளிந்தார் இல்-(தம்மை) ஐயுறாதாரில்லாள் கண்ணே, தீமை புரிந்து ஒழுகுவார்-பாவஞ்செய்தலை விரும்பியொழுகு வார்,—விளிந்தாரின் வேறு அல்லர் - (உயிருடையரேனும்)இறந்தாரே யாவர்; (எ-று.)

அறம்பொருளின்பங்களாகிய பயன் உயிர் எய்தாமையின் 'விளிந் தாரின் வேறல்லர்' என்றும், அவர் தீமைபுரிந்தொழுகுவது இல்லுடைய வரதுதெளிவுபற்றி யாகலின் 'தெளிந்தாரில்' என்றும் கூறினார்.

(கு-ரை.) ஐயுறாதார்-சந்தேகியாதவர். இல்லாள்கண் - மனைவியி னிடத்து. பாவஞ்செய்தல்-புணர்தலாகிய பாவச்செயலைச்செய்தல். பிற னில்லைவிரும்பிப்பாவஞ்செய்வோர் தாம் உயிருள்ளவராகஇருந்தும் தம் முயிர் பெறவேண்டிய அறம்பொருளின்பங்களாகிய பயனை அடையாமை யால், 'விளிந்தாரின் வேறல்லர்' என்றது. மன்றதெளிந்தார்-சிறிதும் ஐயுறாமல் தம்மை நல்லவரென்று நம்பியவர். பிறனில்விழைவார் தாம் தீமைபுரிவது இல்லுடையவரது தெளிவுபற்றியே யென்பதைப் பலப் படுத்த 'தெளிந்தாரில்' என்றார்: ஆகவே, நம்பிக்கைத்துரோகஞ்செய் பவர் இந்தப்பிறனில்விழைவார்என்று கூறியவாறாயிற்று. மன்றஎன்பது நிச்சயமென்னும் பொருளுணர்த்தும் உரிச்சொல்: "மன்றவென்கிளவி தேற்றஞ் செய்யும்" என்பது, தொல்காப்பியம். இது, தெளிந்தார்க்கு அடையாய் [விசேஷணமாய்] வந்தது. (ங)

கசச. எனைத்துணைய ராயினு மென்னாந் தினைத்துணையும்
தேரான் பிறனில் புகல்.

(இ-ள்.) எனை துணையர் ஆயின் உம்-எத்துணைப்பெருமையுடையரா யினும், என் ஆம்-(ஒருவர்க்கு) யாதாய்முடியும்? (காமமயக்கத்தால்), தினை துணை உம்-தினையளவும், தேரான் - (தம் பிழையை) ஓராது, பிறன் இல் புகல்-பிறனுடைய இல்லின்கட் புகுதல்; (எ-று.)

இந்திரன்போல எல்லாப்பெருமையும் இழந்து சிறுமையெய்தல் நோக்கி, 'என்னாம்' என்றார். "என்னீரறியாதீர்போல விவைகூறின், நின்னீர வல்ல நெடுந்தகாய்" என்புழிப்போல உயர்த்தற்கட்பன்மை யொருமைமயங்கிற்று. 'தேரான்பிறன்' என்பதனைத் தம்மை யையுறாத பிறன் என்று உரைப்பாருமுளர்.

(கு-ரை.) எத்துணைப் பெருமையனாயினும் பிறனில் புகுவான் சிறு மையுறுவ னென்றவாறு. பிறனுடைய இல்லின்கட்புகுதல்-பிறர்மனைவி யைச்சேர்தல்.பிறர்மனையின்கட்சேர்ந்ததனால் இந்திரன் எல்லாப்பெருமை யும் இழந்து சிறுமையெய்திய வரலாறு, "ஐந்தவித்தானாற்றல்" என்ற குறளினுரையிற் காட்டப்பட்டது. என்ஆம் என்பது-என்ன நற்பயனைத்

தரும்? நற்பயனைத்தராது மிக்கதீப்பயனைத்தரும் என்பதைக் காட்டிற்று. "என்னீரறியாதீர்'' என்ற மேற்கோள் 'கலித்தொகையில் பாலைக்கலியில் 5-ஆம்பாட்டிலுள்ளது: இதன்பொருள்:— (என்னை உடனழைத்துக் கொண்டு செல்லாமற்போனால் யான் உயிர்தாங்கியிருத்தலாற்றாது இறந்துபடுதலை) நீர் அறியாதிருந்தீர்போல (உடன் அழைத்துக்கொண்டு செல்லுதலைமறுத்த) இம்மொழிகளைக் கூறுதலாற் பெற்றதென்? நெடுந்தகாய்! (இம்மொழிகள்) நினக்கு உரிய நன்றாகியநீர்மைகளையுடையன அல்ல என்பது. இம்மேற்கோளுள், 'அறியாதீர்போல' என்று உயர்த்துச்சொல்லுதற்பொருட்டுவந்த பன்மை 'நின்' என்ற ஒருமையோடு மயங்கிநின்றாற்போன்று, இந்தக்குறளில், 'எனைத் துணையர்' என்று உயர்த்துச்சொல்லுதற்பொருட்டுவந்த பன்மை தேரான்என்னும் ஒருமையோடு மயங்கிநின்றதென்க. இவ்வாறு வருவதனை ஒருமைப்பன்மை மயக்கமெனக் கூறாமல் பால்வழுவமைதியென்பர், நன்னூல்விருத்தியுரைகாரர். எனைத்துணைய ராயினு மென்னாந் தினைத்துணையும், தேரான் பிறனில் புகல்—என்பது, சேறலின் [கோபத்தினால்] பலர்பால் ஒருமைப் பாலாயிற்று'' என்று கூறியுள்ளார். தேரான்-எதிர்மறைமுற்று, எச்சப் பொருளது. இரண்டாமுரைக்கு—தேரான்-(தீயகுணத்தை) அறிந்து (தன்னை) ஐயுறாதவனாகிய, பிறன் என்று பொருள்: இப்பொருளில், தேரான்-வினையாலணையும்பெயர்: பிறன்என்பதற்கு அடைமொழியாய் நின்றதென்க. (௪)

கசரு. எளிதென வில்லிறப்பா னெய்து மெஞ்ஞான்றும்
விளியாது நிற்கும் பழி.

(இ-ள்.) எளிது என-(எய்துதல்) எளிது என்று கருதி, (பின்விளைவு கருதாது), இல் இறப்பான் - பிறனில்லின்கண் இறப்பான், விளியாது-மாய்தலின்றி, எஞ்ஞான்றும்—, நிற்கும் - நிலைநிற்கும், பழி - குடிப்பழியினை, எய்தும்—; (எ-று.)

இல்லின்கணிறத்தல் - இல்லாள்கண் நெறிகடந்து சேறல்.

(கு-ரை.) எய்துதல் - பிறன்மனைவியையடைதல். பின்விளைவு - (பிறன்தாரத்தை எய்திய) பின் உண்டாகும் பகை பாவம் அச்சம் பழி என்பன: மேற்குறளைக் காண்க. பின் விளைவனவற்றுள் முக்கியமான தான பழியை இக்குக்கூறி, அடுத்தபாட்டில் எல்லாவற்றையுங் கூறுகின்றனரென்க. இல்லாள்கண் நெறிகடந்துசேறல் - பிறன்மனைவியினிடத்து நீதிவரம்பிற்குக் கட்டுப்படுதலின்றி மீறிச்செல்லுதல். இறத்தல் - வரம்புமீறிச்செல்லுதல். (ரு)

கசசு. பகைபாவ மச்சம் பழியென நான்கு
மிகவாவா மில்லிறப்பான் கண்.

(இ-ள்.) இல் இறப்பான்கண்-பிறனில்லாள்கண் நெறிகடந்துசெல்வானிடத்து, பகை பாவம் அச்சம் பழிஎன நான்குஉம்-பகையும்பாவமும் அச்சமும் குடிப்பழியுமென்னும் இந்நான்குகுற்றமும், இகவாஆம்-(ஒருகாலும்) நீங்காவாம்: (எ-று.)

எனவே, இருமையுமிழத்தல் பெற்றாம்.

இவை ஆறுபாட்டானும், பிறனில்விழைவான்கட் குற்றம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) "பிறன்றாரம், நச்சுவார்ச்சேரும் பகைபழிபாவமென்று, அச்சத்தோடிந்நாற்பொருள்" என்றது, நாலடி. இருமை - இம்மை மறுமை என்ற இவற்றின் பயன். பகை அச்சம் குடிப்பழிஎன்பனவிளைதலால் இம்மைப்பயனையிழத்தலும், பாவம்விளைதலால் மறுமைப்பயனையிழத்தலும் சேருமென்பதை அறிந்தோமென்க. பிறனில்விழைவான்கட் குற்றம்-பிறன்மனைவியை விரும்பிச் செல்வோனிடம் நேர்படுங் குற்றம். (௬)

௧௪௭. அறனியலா னில்வாழ்வா னென்பான் பிறனியலாள்
பெண்மை நயவா தவன்.

(இ-ள்.) அறன் இயலான்-அறனாகிய இயல்போடுகூடி, இல்வாழ்வான் என்பான்-இல்வாழ்வானென்று சொல்லப்படுவான்,—பிறன் இயலாள் - பிறனுக்குஉரிமைபூண்டு அவனுடைய இயல்பின்கண்ணே நிற்பாளது, பெண்மை - பெண்தன்மையை, நயவாதவன் - விரும்பாதவன்; (எ-று.)

ஆனுருபு, ஈண்டு உடனிகழ்ச்சிக்கண்வந்தது. இல்லறஞ்செய்வானெனப்படுவான், அவனே யென்பதாம்.

(கு-ரை.) ஆனுருபு, 'இயலான்' என்ற இடத்திலுள்ளது. இலட்சுமணனோடு இராமன்வந்தான் என்றஇடத்து இராமனுடைய வருதல் தொழிலில் இலட்சுமணனுக்கும் உடனிகழ்ச்சி யேற்படுதல்போல, இங்கும் பிறனியலாள் பெண்மைநயவாதவனுடைய இல்வாழ்தல்தொழிலில் அறனியலுக்கும் உடனிகழ்ச்சி யேற்படுதல் காண்க; ஆகவே, பிறனியலாள் பெண்மைநயவாதவன் வாழ்க்கையிலேயே அறன் இயலும்: பிறனியலாள் பெண்மைநயப்பவன் வாழ்க்கையிலோ அறன் இயலாதென்க. இவ்வாறு ஏற்படுவதனால், இல்லறத்தை நடத்துபவனென்பான், பிறனில்விழையாதவனே யென்பது பெறப்படும். (எ)

௧௪௮. பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்கு
அறனொன்றோ வான்ற வொழுக்கு.

(இ-ள்.) பிறன் மனை நோக்காத-பிறன்மனையாளை உட்கொள்ளாத, பேர் ஆண்மை-பெரிய ஆண்டகைமை, சான்றோர்க்கு-சால்புடையார்க்கு, அறன் ஒன்றோ ஆன்றஒழுக்கு-அறனுமாம் நிரம்பியஒழுக்கமுமாம்; (எ-று.)

புறப்பகைகளையடக்கும் ஆண்மையுடையார்க்கும் உட்பகையாகிய காமம் அடக்குதற்கு அருமையின், அதனை அடக்கிய ஆண்மையைப் பேராண்மை யென்றார். 'ஒன்றோ' என்பது-எண்ணிடைச்சொல். செய்தற்கு அரிய அறனும் ஒழுக்கமும் இதனைச் செய்யாமையே பயக்குமென்பதாம்.

(கு-ரை.) உட்கொள்ளாத-மனத்தினால் விரும்பாத. புறப்பகையை வெல்வது ஆண்மை; அகப்பகையாகியகாமத்தைவெல்வதோ பேராண்மையென்க. உட்பகை-வெளிப்படையாகவுள்ள பகைவர்க்குப் புகுதற்குஇடனையுண்டாக்கிக்கொடுத்து அப்பகைவெல்லும்வரையிலும்நட்புப்போன்றுஉடனாயிருக்கும் பகை; அவை-காமம் வெகுளி கடும்பற்றுள்ளம் மானம் உவகை

மதம் என்று ஆறுவகைப்படும்: இவ்வாறனுள் மற்றவற்றிற்குக் காரணமாய் ஒழித்தற்கு அரிய தாதலால், 'உட்பகையாகிய காமம் அடக்குதற்கு அருமையின்' எனப்பட்டது. அறனென்றே என்ற இடத்துள்ள ஒன்றே என்பது-அறனுமாம் ஒழுக்கமுமாம் என்று எண்ணுப்பொருள்பட்டு வந்ததனால், எண்ணிடைச்சொல். ஆன்ற-பெயரெச்சம்: இது, சான்ற என்பதன் மரூஉ. இதனை - பிறன்மனையாளை நயத்தலை. பிறர்மனை நயவாமையே அறனையும் ஒழுக்கத்தையும் உண்டாக்கு மென்பதாம். (அ)

கசசு. நலக்குரியார் யாரெனி னுமநீர் வைப்பிற்
பிறற்குரியா டோடோயா தார்.

(இ-ள்.) நாம நீர் வைப்பின்-அச்சந்தரும் கடலாற் சூழப்பட்ட உலகத்து, நலக்கு உரியார் யார் எனின்-எல்லாநன்மைகளும் எய்துதற்கு உரியார் யாவரெனின்,—பிறற்கு உரியாள் தோள் தோயாதார்-பிறனொருவனுக்கு உரிமையாகியாளுடைய தோளைச் சேராதார்; (எ-று.)

அகலம் ஆழம் பொருளுடைமை முதலியவற்றான் அளவிடப்படாமையின், 'நாமநீர்' என்றார். உரிச்சொல்லீறு திரிந்து நின்றது. நலத்திற்கென்பது நலக்கெனக் குறைந்து நின்றது. இருமையினும் நன்மையெய்துவரென்பதாம்.

(கு-ரை.) பொருளுடைமை-சங்கு பவழம் முத்து முதலிய பொருள்களையுடைமை. கடல், அகலம் ஆழம் சங்கு முதலிய பல வகைப்பொருள் என்ற இவற்றையுடைமையால் அச்சத்தைத் தருமென்க. "பேநாமுருமென வரூஉங் கிளவி, ஆமுறைநான்கும் அச்சப் பொருள" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின்படி 'நாம்' என்று மகரவீற்றனசொல் 'நாம' என அகரவீற்றாக வந்ததனால், 'உரிச்சொல்லீறு திரிந்து நின்றது' என்றார் நலம் என்ற மகரவீற்றுச்சொல் வேற்றுமையுருபில் "மஃகான்புள்ளிக்கத்தேசாரியை" என்ற தொல்காப்பியத்தால், நலத்துக்கு என்று அத்துச்சாரியை பெற்று வரவேண்டியதாக இருக்க, அங்ஙன்வராது 'நலக்கு' என வந்ததனால், சாரியை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கதாகும். 'நலக்குரியார்' எனப் பொதுப்படக் கூறியதனால், பிறன்மனை நயவாதார் இருமையின்பமும் பெறுவரென்று கூறியவாறாயிற்று.

கருo. அறன்வரையா னல்ல செயினும் பிறன்வரையாள்
பெண்மை நயவாமை நன்று.

(இ-ள்.) (ஒருவன்), அறன் வரையான்-அறத்தை(த் தனக்கு) உரித்தாகச்செய்யாது, அல்ல செயினும்-பாவங்களைச் செய்யுமாயினும்,—(அவனுக்கு), பிறன் வரையாள் - பிறனெல்லைக்கண் நிற்பாளது, பெண்மை-பெண்மையை, நயவாமை-விரும்பாமை(உண்டாயின்), (அது), நன்று—; (எ-று.)

இக்குணமே மேற்பட்டுத் தோன்றுமென்பதாம்.

இவை நான்குபாட்டானும் பிறனில்விழையாதான்கட் குணம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) வரையான் - 'வரை' என்ற பகுதியினடியாப்பிறந்த எதிர்மறை முற்றெச்சம். 'அறன்' என்றுமுதலிற்கூறி, பிறகு 'அல்ல' எனக்

கூறியதனால், அச்சொல் அறனல்லாதவற்றை [பாவச்செயல்களை]க் காட்டும்: அஃறிணைப்பலவின்பாற் குறிப்புவினையாலணையும் பெயர். செயினும், உம்மை-இழிவுசிறப்பு. பிறர்மனைநயவாமை யென்ற குண மொன்றுமே பாவச்செயல்களைச் செய்வானுடைய தீக்குணங்களை யெல்லாம் அடக்கித் தான் மேற்பட்டுத்தோன்று மென்றவாறு. விழை யாதான்கண்-விரும்பாதவனிடத்தில். (கO)

கரு - ஆம் அதிகாரம்—பொறையுடைமை.

அஃதாவது - *காரணம்பற்றியாதல் மடமையானாதல் ஒருவன் தமக்கு மிகைசெய்தவழித் தாமும் அதனை அவன்கட்செய்யாது பொறுத்தலையுடையராதல். †நெறியினீங்கியசெய்தாரையும் பொறுக்க வேண்டு மென்றதற்கு, இது, பிறனில்விழையாமையின்பின் வைக்கப் பட்டது.

(கு-ரை.) மடமையானாதல் - அறியாமையாலாவது. மிகை செய்த வழி-குற்றஞ்செய்தவிடத்து. பொறை-தொழிற்பெயர்; பொறு-பகுதி, ஐ-விகுதி. நெறியின் நீங்கிய-வரம்புகடந்த செயல்களை. 'பிறர்மனைநயவா தவர் தீயதொழில்களைச் செய்யார்: ஒருகால்செய்யினும் அதனைப் பொறுத்தல் வேண்டும்' என்ற கருத்தால், பிறனில் விழையாமையின்பின் பொறையுடைமையை வைத்தா ரென்றலும் ஒன்று.

கருக. அகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம்போலத் தம்மை
யிகழ்வார்ப் பொறுத்த றலை.

(இ-ள்.) அகழ்வாரை தாங்கும் நிலம்போல-(தன்னை) அகழ்வாரை (வீழாமல்) தாங்கும் நிலம்போல, தம்மை இகழ்வார் பொறுத்தல்-தம்மை அவமதிப்பாரைப் பொறுத்தல், தலை-தலையாய அறம்; (எ-று.)

இகழ்தல்-மிகையாயின செய்தலும், சொல்லுதலும்.

(கு-ரை.) அகழ்வார்-தோண்டுகிறவர். தாங்கும்-தரிக்கும். தலையாய-சிறந்த; உத்தமமான. மிகையாயின-குற்றமானவற்றை. 'அகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம்போல' என்ற உவமையால், தம்மைக் கொலைசெய்வதை யொத்த குற்றங்களைச் செய்பவர்களையும் பொறுத்துப் பாதுகாத்தல் வேண்டுமென அறிக. எல்லாவற்றையும் பொறுத்தலில் பூமி மிகச் சிறந்ததாதலை "ஸர்வம் ஸஹா" என்னும் அதன்வடமொழிப்பெயரானும் உணர்க; "க்ஷமயாப்ருதிவீஸமஃ" [பொறுமையால் நிலவுலகை ஒப்பவன்] என ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் அருளிச்செய்திருத்தலுங் காண்க. உவமை யணி. 'இகழ்வார்ப்பொறுத்தல்' என்றதில், உயர்திணையிடத்து ஐயுருபு தொக்கது. "மலை நிலம் பூவே துலாக்கோலென் றின்னர், உலைவிலுணர் வுடையோர்," "நிலத்தி னியல்பே நினைக்குங் காலைப், பொறையுடைமை யொடு செய்பாங்கமைந்தபின், விளைதல் வண்மையும் போய்ச்சார்ந்

---

* பி-ம்: அறிந்தாதல் † பி-ம். பிறனில்விழையாமைபோல, ஒரு தலையாகவேண்டுதலின் இதுவும் அதன்பின் வைக்கப்பட்டது.

தோரை, இடுதலு மெடுத்தலு மின்னண மாக, இயையக் கூறுப இயல் புணர்ந்தோரே,'' "தெரிவரும் பெருமையுந் திண்மையும் பொறையும், பருவ முயற்சி யளவிற் பயத்தலும், மருவிய நன்னில மாண்பாகும்மே'' என்பவையும் உணரத்தக்கன. 'பொறுத்தா ரென்று இகழ்வாரில்லை: அதனைத் தலைமையாகக்கொள்வார் உலகத்தார்' என்பது மணக்குடிய ருரைவாக்கியம். (க)

கருஉ. பொறுத்த லிறப்பினை யென்று மதனை
மறத்த லதனினு நன்று.

(இ-ள்.) (பொறை நன்றாகலான்), என்றும்-தாம் ஒறுத்தற்கு இயன்ற காலத்தும், இறப்பினை-(பிறர்செய்த) மிகையை, பொறுத்தல்-பொறுக்க; அதனை மறத்தல்-அதனை (உட்கொள்ளாது அப்பொழுதே) மறத்தல் (பெறின்), அதனின்உம் நன்று-அப்பொறையினும் நன்று; (எ-று.)

'மிகை' என்றது, மேற்சொல்லிய இரண்டனையும். பொறுக்குங் காலும் உட்கொள்ளப்படுதலின், மறத்தலை 'அதனினும் நன்று' என்றார்.

(கு-ரை.) ஒறுத்தற்கு இயன்றகாலத்தும் - தண்டிக்கக்கூடியகாலத் திலும், அதனை உட்கொள்ளாது - அப்பிழையை மனத்திலே வையாமல், மேற்சொல்லிய இரண்டு - குற்றஞ்செய்தலும், குற்றஞ்சொல்லுதலும். பொறுக்குங்காலும் - பொறுக்கும் போதும். பொறுக்கும்போதும் குற் றத்தை மனத்திலெண்ணியே பொறுக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது: மறந்திட்டாலோ, குற்றத்தை மனத்திலும் கொள்ளவேண்டியதில்லை: ஆதலால், பொறுத்தலினும் மறத்தல் நன்றென்றார். இறப்பு-முறைமை யைக்கடந்த ஒழுக்கம்: தொழிலாகுபெயர். பொறுத்தல் - உடன்பாட்டு வியங்கோள். இங்கு 'அதனை, மறத்தலதனினு நன்று' என்பதை, கீழ் க0அ-ஆம் குறளில் "நன்றல்லது, அன்றே மறப்பது நன்று'' என்றத னோடு ஒப்பிடுக. (உ)

கருங. இன்மையு ளின்மை விருந்தோரால் வன்மையுள்
வன்மை மடவார்ப் பொறை.

(இ-ள்.) இன்மையுள் இன்மை-(ஒருவனுக்கு) வறுமையுள்வைத்து வறுமையாவது,—விருந்து ஒரால் - விருந்தினரை (ஏற்றுக்கொள்ளாது) நீக்குதல்; வன்மையுள் வன்மை - (அதுபோல) வன்மையுள்வைத்து *வன்மையாவது,—மடவார் பொறை - †அறிவின்மையான் மிகைசெய் தாரைப் பொறுத்தல்; (எ-று.)

இஃது, எடுத்துக்காட்டுவமை. அறனல்லாத விருந்தொரால் பொருளுடைமை யாகாதவாறுபோல, மடவார்ப்பொறையும் ‡மென்மை யாகாதென்பது, கருத்து.

---

* பி-ம்: வலிமை.

† பி-ம்: அறியார்மாட்டுக் குற்றம்நிகழ்ந்துழி அக்குற்றத்தைப் பொறுத்தல்.

‡ பி-ம்: மென்மையாகாதே வன்மையா மென்பது கருத்து,

(கு-ரை.) பொருளுடைமைக்குப் பயன் விருந்தோம்புதலாதலாலும், வந்தவிருந்தினரை ஒருவுதல் அறனல்லாததாம் ஆதலாலும், அறனல்லாததான விருந்தொராலைப் புரிபவனுடைய செல்வமுடைமை, பொருளுடைமை யெனப்படா: வறுமை யெனப்படும். அதுபோலவே, மடவார்ப்பொறையும் மென்மையெனப்படா: வன்மையெனப்படும் என்பது கருத்து. இதனால், விருந்துவிலக்குதலின் மேற்பட்ட வறுமையும், ஒருவர் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்து அவரைப் பாதுகாத்தலின் மேற்பட்ட வல்லமையும் உலகத்தில் இல்லை யென்பதாம். விருந்தோம்பினவன் வேறுபொருளிலனாயினும் பொருளுடையனாக மதிக்கப்படுவன்; அதுபோலவே, பிழைசெய்தாரைப் பொறுத்தவன் ஐம்பொறியடக்கல் முதலிய வேறு வல்லமைகள் இல்லாதவனாயினும் எல்லா வல்லமைகளும் உடையவனாகவே நன்குமதிக்கப்படுவனென்க. வறுமையுள் வைத்து-தரித்திரனாயிருக்குந்தன்மை பலவற்றுள்ளும். வைத்து-வாக்கியாலங்காரமாய்வரும் சொல்விழுக்காடு. வறுமையென்பது ஐம்பொறிகளாலும் அனுபவிக்கப்படும் பொருள்களுள் ஒன்றும்இல்லாமை யாதலால், இன்மையெனப்பட்டது. வன்மை-வல்லமை. விருந்தொரால்-விருந்தினர்களை நீக்குதல். ஓரால்-தொழிற்பெயர்; ஒருவுஎன்பதன் மரூஉவாகிய ஒரு-பகுதி: ஆல்-தொழிற்பெயர்விகுதி. 'சுற்றந்தழால்' என்பதிற்போல. மடவார்-மடமையுடையார். இன்மையுளின்மை விருந்தொரால்—கீழ்விருந்தோம்பலென்னும் அதிகாரத்தில் "உடைமையு ளின்மை விருந்தோம்ப லோம்பா, மடமை மடவார்க ணுண்டு" என்றதையும் நோக்குக. இன்மையுள் இன்மை-மிக்கவறுமை; வன்மையுள் வன்மை-மிக்க வன்மை; "செல்வத்துட் செல்வம்," "இன்பத்துள் இன்பம்," "துன்பத்துள் துன்பம்" என்பனபோலக் கொள்க. (௩)

கருச. நிறையுடைமை நீங்காமை வேண்டிற் பொறையுடைமை
போற்றி யொழுகப் படும்.

(இ-ள்.) (ஒருவன்), நிறை உடைமை - சால்புடைமை, நீங்காமை வேண்டின் - (தன்கணின்று) நீங்காமை வேண்டுவனாயின், (அவனால்), போற்றி - (பொறையுடைமை தன்கண் அழியாமல்) காத்து, ஒழுகப் படும்—; (எ-று)

பொறையுடையாற் கல்லது சால்பில்லை யென்பதாயிற்று.

இவை நான்குபாட்டானும், பொறையுடைமையது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) நிறையுடைமை-எல்லா நற்குணங்களுங் குறைவுபடாமல் நிறைந்திருத்தலையுடைமை. நிறை - முதனிலைத்தொழிற்பெயர்; குணபூர்த்தி. பொறுமையுடையவனே எல்லாநற்குணங்களும் நிறைந்தவனென்றுகருத்து. நிறை-உறுதிப்பாடு என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'நிறையென்பது, காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம்' என்பது, மணக்குடயருரை. (ச)

கருரு. ஒறுத்தாரை யொன்றாக வையாரே வைப்பர்
பொறுத்தாரைப் பொன்போற் பொதிந்து.

(இ-ள்.) ஒறுத்தாரை-(பிறன் தமக்குத் தீங்குசெய்தவழிப் பொறாது அவனை) ஒறுத்தாரை, (அறிவுடையார்), ஒன்றாக வையார்-ஒருபொருளாக மனத்துக்கொள்ளார், பொறுத்தாரை-(அதனைப்) பொறுத்தாரை, பொன்போல் பொதிந்து வைப்பர்-பொன்போற் பொதிந்து கொள்வர்; (எ-று.)

ஒறுத்தவர் தாமும் அத்தீங்குசெய்து அவனோடொத்தலின், 'ஒன்றாகவையார்' என்றார். பொதிந்துவைத்தல்-சால்புடைமைபற்றி இடைவிடாது நினைத்தல்.

(கு-ரை.) ஒறுத்தார்-கண்டித்தவர். ஒன்றாகவையார்-ஒருபொருளாக மதியார். பொதிந்து கொள்வர்-பத்திரமாய் மனத்தில் வைப்பர். அவனோடு-முதலில் தீங்குசெய்தவனோடு. ஏ - தேற்றம். (௫)

கரு௬. ஒறுத்தார்க் கொருநாளை யின்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ்.

(இ-ள்.) ஒறுத்தார்க்கு-(தமக்குத் தீங்குசெய்தவனை) ஒறுத்தார்க்கு (உண்டாவது), ஒரு நாளை இன்பம்-அவ்வொருநாளையின்பமே: பொறுத்தார்க்கு-(அதனைப்) பொறுத்தார்க்கு, பொன்றும் துணை உம்-(உலகம்) அழியுமளவும், புகழ் - புகழ் (உண்டாம்); (எ-று.)

ஒருநாளையின்பம் - அந்நாளொன்றினும் 'கருதியது முடித்தேம்' எனத் தருக்கியிருக்கும் பொய்யின்பம். ஆதாரமாகிய உலகம் பொன்றப் புகழும் பொன்றுமாகலின், ஏற்புடைய 'உலகு' என்னுஞ் சொல் வருவித்து உரைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) தருக்கி யிருக்கும்-களித்திருக்கின்ற. 'பொறுத்தார்க்குப் பொன்றுந்துணையும் புகழ்' என்றதனால், 'ஒறுத்தார்க்கொருநாளை யின்பம்' என்றவிடத்து 'பழியொடு பட்ட இன்பம்' என்க. நாளை—ஐ - சாரியை. "ஒன்றாவுலகத் துயர்ந்த புகழல்லாற், பொன்றாது நிற்ப தொன் றில்" ஆதலால், 'உலகம் பொன்றுந் துணையும் புகழ்' எனப்பட்டது. உண்டாமென்னும் வினை வருவித்து, இரண்டு வாக்கியங்களையும் முடித்தல்வேண்டும். பொன்றுந்துணையும் என்பதற்கு - தாம் இறக்குமளவும் என்று பொருள் கூறுதல் சிறவாமை அறிக. 'இது, புகழுண்டாம் என்றது' என்பது, மணக்குடியருரை; 'ஒருநாளே யின்பம்' என்பதும், 'பொன்றுந் தனையும் புகழ்' என்பதும் பாடம். (௬)

கருஎ. திறனல்ல தற்பிறர் செய்யினு நோநொந்
தறனல்ல செய்யாமை நன்று.

(இ-ள்.) திறன் அல்ல-செய்யத்தகாத கொடியவற்றை, தன் பிறர் செய்யின்உம்-தன்கட் பிறர்செய்தாராயினும், நோ நொந்து-(அவர்க்கு அதனால் வருந்) துன்பத்திற்கு நொந்து, (தான்), அறன் அல்ல-அறனல்லாத செயல்களை, செய்யாமை-செய்யாதிருத்தல், நன்று-(ஒருவனுக்கு) நன்று; (எ-று.)

உம்மை-சிறப்பும்மை. துன்பத்திற்கு நோதலாவது-"உம்மை, யெரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொல்" என்று பரிதல்.

(கு-ரை.) பிறர் தீங்குசெய்வராயின் அங்ஙன்செய்தவர்க்கு அத்தீவினைப்பயனால் மறுமையில் நரகம்விளையுமேயென்று கருதுவதுஞ்செய்து பொறுத்துப் பதிலுக்கு அவருக்குத் தீங்குசெய்யாதிருக்கவேண்டுமென்பதாம். செய்யாமை-அவரிடத்துச் செய்யாதிருப்பது. சிறப்பும்மை-இழிவு சிறப்பும்மை. "உம்மை, யெரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொல்" என்னும் மேற்கோள்-நாலடியாரில் "தம்மை யிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற், றெம்மை யிகழ்ந்த வினைப்பயத்தா—லும்மை, யெரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர் கொலென்று, பரிவதூஉஞ் சான்றோர்கடன்" என்ற செய்யுளில் உள்ளது; இச் செய்யுளுக்கு - ஒருதீங்குஞ்செய்யாத தம்மைப் பிறர் இகழ்ந்ததைத் தாம் பொறுப்பது மாத்திரமேயல்லாமல் 'நம்மை நிந்தித்ததனாலாகியதீவினையின் விளைவினால் மறுமையில் இவர் தீநிரம்பிய நரகத்தில் வீழ்வரே!' என்று இரங்குவதுஞ் சால்புடையோர்க்குக் கடமையாம் என்று பொருள். நோ-நொ என்னும் முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர். 'நோ நொந்து'-(தான் செய்யுந் தீங்குகளால் அவர்க்கு உண்டாகுந்) துன்பத்திற்கு வருந்தி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். தற்பிறர்-ஏழாம் வேற்றுமைத்தொகை. (எ)

கடுஅ. மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாந்தந்
தகுதியான் வென்று விடல்.

(இ-ள்.) மிகுதியான் - மனச்செருக்கால், மிக்கவை செய்தாரை - (தங்கண்) தீயவற்றைச்செய்தாரை, தாம் தம் தகுதியான் வென்றுவிடல்- தாம் தம்முடைய பொறையான் வென்றுவிடுக; (எ-று.)

தாமும் அவர்கண் தீயவற்றைச்செய்து தோலாது பொறையான் அவரின் மேம்பட்டு வெல்க வென்பதாம்.

இவைநான்கு பாட்டானும், பிறர்செய்தனபொறுத்தல் சொல்லப்பட்டது.

(கு-ரை.) வென்றுவிடுக-ஜயித்துவிடக்கடவர். தோலாது-தோற்றுப் போகாமல். மிகுதி-முறைமைகடந்து. மிக்கவை-முறைமை கடந்தவை. வென்றுவிடல்-உடன்பாட்டுவியங்கோள். தகுதி-தக்ககுணம். தீங்கு செய்தவர்களுக்குத் தாமுந் தீங்குசெய்தால் தாமும் அவர்களை யொத்துக் கீழ்ப்படுவர்; ஆதலால், அங்கன் செய்யாமல் பொறுமையால் அவரினும் மேற்பட்டு அவரை வெல்லவேண்டு மென்பது கருத்து; "வெல்வது, வேண்டின் வெகுளி விடல்" என்ற நான்மணிக்கடிகையையுங் காண்க. 'இது' பொறுத்தானென்று தோல்வியாகாது, அதுதானே வெற்றியாமென்றது' என்பது, மனக்குடிய ருரை. (அ)

கடுகூ. துறந்தாரிற் றூய்மை யுடைய ரிறந்தார்வா
யின்னாச்சொ னோற்கிற் பவர்.

(இ-ள்.) (இல்வாழ்க்கைக்கண் நின்றேயும்), துறந்தாரின்-துறந்தார் போல, தூய்மை உடையர்—: இறந்தார் வாய் இன்னாசொல்-(நெறியைக்) கடந்தார்வாய் இன்னாதசொல்லை, நோற்கிற்பவர்-பொறுப்பவர்; (எ-று.)

தூய்மை-மனமாசின்மை. 'வாய்' என வேண்டாது கூறினார், 'தீய சொற்கள் பயின்றது' எனத் தாம் வேண்டியதன் இழிபு முடித்தற்கு.

(கு-ரை.) பிறர்மிகைச்சொல்லைப்பொறுக்கவல்ல இல்லறத்தார்,துறவறத்தார்போலத் தூய்மையுடையராக மதிக்கப்படுவரென்றவாறு. 'இது, பற்றறத்துறந்தவரோடொப்பரென்றது' என்பது, மணக்குடியருரை வாக்கியம். துறந்தார்-உலகியல்பையும் இல்லறவாழ்க்கையின் நிலையில்லாமையையும் அறிந்து கடவுளின் தன்மையைத் தெரிந்து வீடுஅடையும் பொருட்டுத் தேக அபிமானம் முதலிய எல்லாவற்றையும் முழுவதும் விட்ட முனிவர். தூய்மை-பரிசுத்த குணம்; மனத்தில், காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் குற்றங்கள் இல்லாத தன்மை. நெறியைக்கடந்தார்வாயின்னாச்சொல் - முறைமைதவறினவரது வாயாற் சொல்லப்படுகிற இனிமையல்லாத சொல். துறந்தாரின், இன் - ஐந்தனுருபு, ஒப்புப் பொருளது: எல்லைப்பொருளதாகக் கொண்டு, துறந்தவரினுந் தூய்மையுடையரென்றலும் ஒன்று. வாய்ச்சொல் - கஙகூ - ஆம் குறளிலும் காண்க. (கூ)

கசுo. உண்ணாது நோற்பார் பெரியர் பிறர்சொல்லு
மின்னாச்சொ னோற்பாரிற் பின்.

(இ-ள்.) உண்ணாது நோற்பார்-(விரதங்களான்) ஊணைத்தவிர்ந்து (உற்றநோயைப்) பொறுப்பார், பெரியர்-(எல்லாரினும்) பெரியர்; (அவர் பெரியராவது), பிறர் சொல்லும் இன்னா சொல் - (தம்மைப்) பிறர் சொல்லும் இன்னாதசொல்லை, நோற்பாரின்பின் - பொறுப்பாரிற் பின்; (எ-று.)

பிறர் - அறிவிலாதார். நோலாமைக்கு ஏதுவாகிய இருவகைப்பற்றோடு நின்றே நோற்றலின், 'இன்னாச்சொல்நோற்பாரிற் பின்'என்றார்.

இவை யிரண்டுபாட்டானும், பிறர்மிகைக்கச்சொல்லியன பொறுத்தல் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) ஊணைத்தவிர்ந்து-போஜனத்தைவிட்டு. உற்ற நோயை - (பசி) தாகம்முதலியவற்றால் தம்மை அடைந்த நோயை, துறந்தவர் யாவரினுஞ் சிறந்தவராதலை "செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர், செயற்கரிய செய்கலா தார்" என்பது முதலிய நீத்தார்பெருமையென்னு மதிகாரத்துத் திருக்குறள்களால் அறிக. பொறுப்பாரிற்பின்-பொறுப்பவர்களின்பின். நோலாமைக்கு ஏதுவாகிய இருவகைப்பற்று-பொறுக்கமாட்டாமைக்குக் காரணமான அகப்பற்று புறப்பற்று என்னும் இருவகைப் பற்றுக்கள். அகப்பற்று-அகங்காரம். புறப்பற்று-மமகாரம். நோற்றலின்-பொறுத்தலால். மிகைக்கச் சொல்லியன-வரம்புகடக்கச் சொன்னவற்றை. இல்லறத்திலிருந்தே பற்றுக்களைவிட்ட பொறுமையுடையவர், பற்றுக்களை விடாத பொறுமையற்ற துறவறத்தை யுடையவரினும் மேம்பட்டவ ரென்று கருத்து. "ஆக்க வினைக்குறிப்பு ஆக்கமின்றியலா" என்னும் விதியினால், 'பெரியர்' என்னும் ஆக்க வினைக்குறிப்பு, 'ஆவர்' என்னும் ஆக்கச்சொல்வருவித்து முடிக்கப்பட்டது. 'இது, தவம்பண்ணுவாரினும் பெரிய ரென்றது' என்பது, மணக்குடிய ருரை. (கo)

கஎ - ஆம் அதிகாரம்—அழுக்காறாமை.

இதனுள் 'அழுக்காறு'என்பது, ஒருசொல். அதற்குப்பொருள் மேலே உரைத்தாம். அச்சொல்-பின், அழுக்காற்றைச் செய்யாமை யென்னும்

பொருள்பட, எதிர்மறைஆகாரமும் மகரஐகார விகுதியும் பெற்று, 'அழுக்காறாமை' என நின்றது. இப்பொருளமையும் பொறைக்குமறுதலை யாகலின், இதனை விலக்குதற்கு, இது, பொறையுடைமையின்பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) அழுக்காறு என்பதை- அழுக்கு ஆறு என இரண்டுசொல்லாகக் கொள்ளாமல், அழுக்கறு என்னும் முதனிலை திரிந்துவந்த தொழிற்பெயராக ஆயினும் பண்புப்பெயராக ஆயினும் கொள்ள வேண்டு மென்பார், 'ஒருசொல்' என்றார். மேலே உரைத்தாம்-"அழுக்காறவாவெகுளி" என்னும் ௩௫-வது குறளிற் கூறினேம்; அங்குக் கூறியபொருள் - பிறராக்கம்பொறாமை யென்பது. ஆக்கம்-செல்வம் முதலியன. அழுக்காறாமை-எதிர்மறைத்தொழிற்பெயர். அழுக்கறாமை யென்றிருப்பது, நலம். மறுதலை-எதிராயுள்ளது.

௧௬௧. ஒழுக்காறுக் கொள்க வொருவன்றன் னெஞ்சத்
தழுக்கா றிலாத வியல்பு.

(இ-ள்.) ஒருவன்--, தன்னெஞ்சத்து-தன் நெஞ்சத்தின்கண், அழுக்காறு இலாத-அழுக்காறென்னுங்குற்றம் இல்லாத, இயல்பு-இயல்பினை, ஒழுக்கு ஆறு ஆ கொள்க-(தனக்கு ஓதிய) ஒழுக்கநெறியாகக் கொள்க; (எ-று.)

இயல்பு-அறிவோடுகூடிய தன்மை. அத்தன்மையும் நன்மைபயத்தலின், ஒழுக்கநெறிபோல உயிரினும் ஓம்புக வென்பதாம்,

(கு-ரை.) இயல்பு-குணம். ஓதிய-௧௪-ஆம் அதிகாரத்திற் சொன்ன. பயத்தலின்-தருதலால். "ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலா னொழுக்கம், உயிரினு மோம்பப்படும்" என்பதனை உட்கொண்டு, ஒழுக்கநெறியைப்போல உயிரைக் காட்டிலுஞ் சிறந்ததாகக்கொண்டு பாதுகாக்க வேண்டு மென்றார். ஒழுக்கு ஆறு என்பதை - ஒழுக்கமாகியவழி எனப் பண்புத்தொகையாகவாயினும் ஒழுக்கத்தினதுவழியென ஆறும்வேற்றுமைத் தொகையாகவாயினுங் கொள்க. 'இது, அழுக்காறு தவிரவேண்டு மென்றது' என்பது, மணக்குடியருரை. (௧)

௧௬௨. விழுப்பேற்றி னஃதொப்ப தில்லையார் மாட்டு
மழுக்காற்றி னன்மை பெறின்.

(இ-ள்.) யார்மாட்டும் - யாவர்மாட்டும், அழுக்காற்றின் அன்மை - அழுக்காற்றினின்று நீங்குதலை, பெறின்-(ஒருவன்) பெறுமாயின்,—விழுபேற்றின் அஃது ஒப்பது இல்லை - (மற்று அவன் பெறும்) சீரியபேறுகளுள் அப்பேற்றினை ஒப்பது இல்லை; (எ-று.)

அழுக்காறு பகைவர்மாட்டும் ஒழிதற்பாற் றென்பார், 'யார்மாட்டும்' என்றார். அன்மை - வேறுதல்.

இவையிரண்டுபாட்டானும், அழுக்காறின்மையது குணம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) பெறும்-பெறுவான். மற்று-பின்பு. சீரியபேறுகளுள்-நல்ல பாக்கியங்களுள். அப்பேற்றினை-அழுக்காறில்லாமையாகியபேற்றை. பகைவர்மாட்டும்-பகைவரிடத்தும். ஒழிதற்பாற்று-நீங்கத்தக்கது. அன்மை-ஒரு

பொருளை மறுத்து அதற்குஇனமானதைச் சொல்வதென்றும், இன்மை-இல்லாததைச்சொல்வ தென்றும் வேறுபாடறிக. சீர்மையென்னும் பொருளுணர்த்துகிற விழுமமென்னும் உரிச்சொல், ஈறுதொக்கு 'விழு' என்றாகி, 'பேறு' என்பதனோடு புணர்ந்தது. பேறு-பெறப்படுவது; செயப்படுபொருள்விகுதி புணர்ந்துகெட்டு முதனிலைதிரிந்த பெயர்; இன்-எழனுருபு. அஃதொப்பது-ஆய்தம், மெய்போல ஒலித்தது. ஒப்பது-பெயர். 'இது, அழுக்காறு செய்யாமை, எல்லா நன்மையினும் மிக்கது என்றது' என்பது மணக்குடியருரை. (உ)

கசுங. அறனாக்கம் வேண்டாதா னென்பான் பிறனாக்கம்
பேணா தழுக்கறுப் பான்.

(இ-ள்.) (மறுமைக்கும் இம்மைக்கும்), அறன் ஆக்கம் வேண்டாதான் என்பான்-அறமும் செல்வமும் ஆகிய உறுப்புக்களை(த் தனக்கு) வேண்டாதானென்று சொல்லப்படுவான்,—பிறன் ஆக்கம் பேணாது-பிறன்செல்வங் கண்டவழி (அதற்கு) உவவாது, அழுக்கறுப்பான்-அழுக்காற்றைச் செய்வான்; (எ-று.)

அழுக்கறுத்தலெனினும், அழுக்க றெனினும் ஒக்கும். அழுக்காறு செய்யின், தனக்கே ஏதமா மென்பதாம்.

(கு-ரை.) பொறாமைக்காரன், மறுமைக்குப் புண்ணியமும் இம்மைக்குச் செல்வமும் ஆகிய புருஷார்த்தங்களை விரும்பாதவ னென்க. பொறாமைப்படுபவனுக்கு மறுமையில் நற்கதி கிடையாதபடி பாவமுண்டாவதனோடு, இம்மையிற் செல்வமு மழியும் என்பது கருத்து. உவவாது-மகிழாமல். ஏதமாம்-கெடுதியாகும். 'இது, அழுக்காறுடையார்க்குப் புண்ணியமில்லையா மென்று கூறிற்று' என்பது, மணக்குடியருரைவாக்கியம். (ங)

கசுச. அழுக்காற்றி னல்லவை செய்யா ரிழுக்காற்றி
னேதம் படுபாக் கறிந்து.

(இ-ள்.) அழுக்காற்றின்-அழுக்காறுஏதுவாக, அல்லவை-அறனல்லவற்றை, செய்பார்-செய்யார் (அறிவுடையார்); இழுக்கு ஆற்றின்-அத்தீநெறியால், ஏதம் படுபாக்கு-(தமக்கு இருமையினும்) துன்பம் வருதலை, அறிந்து—; (எ-று.)

அறனல்லவையாவன-செல்வம் கல்வி முதலியன உடையார்கண் தீங்கு நினைத்தலும், சொல்லுதலும், செய்தலுமாம்.

(கு-ரை) அழுக்காற்றின், இழுக்காற்றின்என்ற சொற்களிலுள்ள ஐந்தனுருபுகள்-ஏதுப்பொருளன. அறனல்லவை-பாவங்கள். அறிவுடையாரென்பது - தோன்றாஎழுவாய். இழுக்காகியஆறுஎன்க; இழுக்கு-குற்றம், ஆறு-வழி. இருமையினுந் துன்பம் வருதல்-மறுமையில் நரகவேதனையும் இம்மையில் வறுமைத்துன்பமும் உண்டாதல். உடையார்கண்-உடையவரிடத்து. முதலியன என்றதனால், செல்வாக்கு ஆண்மை அதிகாரம் முதலியன கொள்க. (ச)

கசுரு. அழுக்கா றுடையார்க் கதுசாலு மொன்னார்
வழுக்கியுங் கேடீன் பது.

(இ-ள்.) (அழுக்காறு),—ஒன்னார் வழுக்கியும்-பகைவரை ஒழிந்தும், கேடு ஈன்பது-கேடு பயப்பதொன்று; (ஆகலின்), அழுக்காறு உடையார்க்கு-அவ்வழுக்காறுடையார்க்கு, அது சாலும்-(பகைவர்வேண்டா, கேடு பயத்தற்கு) அதுதானே அமையும்; (எ-று.)

'அதுவே' என்னும் பிரிநிலையேகாரம், விகாரத்தால் தொக்கது.

(கு-ரை.) அழுக்காறு பகைவரையொழிந்துங் கேடுபயப்பதொன்று-பொறாமையானது பகைவர்களில்லாமலே கெடுதியைத்தருவதொரு துர்க்குணமாம். அதுதானே அமையும்-அவ்வழுக்காறொன்றே போதும்: பிரிநிலை ஏகாரம், பகைவர்களைப் பிரித்துநின்றது. ஒன்னார் - ஒன்றார் என்பதன் மரூஉ; எதிர்மறைவினையாலணையும்பெயர்: சேராதவரென்று பொருள்; எனவே, பகைவராயிற்று. உம்மை - சிறப்பு. ஈன்பது - எதிர்காலவினையாலணையும்பெயர்; தொழிற்பெயராக்கி, ஈன்பதற்கு அதுசாலு மெனினுமாம். 'இது உயிர்க்கேடுவருமென்றுகூறிற்று' என்பது, மணக்குடிய ருரை. (௫)

கசுசு. கோடேப்ப தழுக்கறுப்பான் சுற்ற முடுப்பதூஉ
முண்பதூஉ மின்றிக் கெடும்.

(இ-ள்.) கொடுப்பது-(ஒருவன் பிறர்க்குக்) கொடுப்பதன்கண், அழுக்கறுப்பான் - அழுக்காற்றைச்செய்வானது, சுற்றம்—, உடுப்பதும் உண்பதும் இன்றி-உடுக்கப்படுவதும் உண்ணப்படுவதும் இன்றி, கெடும்—; (எ-று.)

கொடுப்பதன்கண் அழுக்கறுத்தலாவது - கொடுக்கப்படும்பொருள்களைப்பற்றிப் பொறாமைசெய்தல். 'சுற்றம் கெடும்' எனவே, அவன் கேடு சொல்லாமையே பெறப்பட்டது. பிறர்பேறுபொறாமை தன் பேற்றையேயன்றித் தன்சுற்றத்தின் பேற்றினையும் இழப்பிக்குமென்பதாம்.

(கு-ரை.) சுற்றம்-பந்துவர்க்கம்; (சுப அசுப காலங்களில் ஒருவனைச்) சுற்றிநிற்பது: அம்-கருத்தாப்பொருள்விகுதி. உடுக்கப்படுவது - உடை. உண்ணப்படுவது - உணவு. இவ்விரண்டுமில்லாம லெனவே, மற்றைச் செல்வங்களை இழத்தல் கூறவேண்டாதாயிற்று. ஒருவன் மற்றொருவனுக்கு பொருள் கொடுப்பதைக் குறித்துப் பொறாமைப்படுபவனது சுற்றங் கெடுமெனவே, அவன்கெடுதல் அருத்தாபத்தியாற் பெறப்பட்டது. கொடுப்பது - செயப்பாட்டுவினைப்பொருளில் வந்த செய்வினை வினையாலணையும்பெயர்; உடுப்பது, உண்பது என்பனவும் இவ்வாறே: இவையெல்லாம் - சாதியொருமை. உடுப்பதூஉ முண்பதூஉம் - குறில் நெடிலாய் அளபெடுத்தது; இன்னிசையளபெடை. இக்குறளின் கருத்தைப் பின்பற்றி, கம்பராமாயணத்தில் வேள்விப்படலத்தில் ''எடுத்தொருவ ருக்கொருவ ரீவதனின் முன்னே, தடுப்பது நினக்கழகி தோதகைவில் வெள்ளி, கொடுப்பதுவிலக்கு கொடியோ யுனது சுற்ற, முடுப்பதுவு முண்பதுவுமின்றிவிடுகின்றாய்'' என்றது. ''ஈவது விலக்கேல்'' என்னும் ஔவையார் வார்த்தையையும் அறிக. 'நல்குரவு தருமென்றது' என்பது, மணக்குடிய ருரைவாக்கியம். (௬)

கசுஎ. அவ்வித் தழுக்கா றுடையானைச் செய்யவ
டவ்வையைக் காட்டி விடும்.

(இ-ள்.) அழுக்காறு உடையானை - (பிறராக்கங்கண்டவழிப்) பொறாமையுடையானை, செய்யவள்-திருமகள், அவ்வித்து - (தானும்) பொறாது, தவ்வையை காட்டி விடும் - (தன்) தவ்வைக்குக் காட்டி நீங்கும்; (எ-று.)

தவ்வை-மூத்தவள். 'தவ்வையைக்காட்டி' என்பது, "அறிவுடையந் தண னவளைக்காட் டென்றானே" என்பதுபோல, உருபுமயக்கம். மனத்தைக் கோடுவித்து அழுக்காறுடையனாயினானை யென்று உரைப்பாருமுளர்.

(கு-ரை.) திருமகள் - இலக்குமி. தன் தவ்வை-தனது தமக்கை. திருப்பாற்கடல் கடைந்தகாலத்து மூதேவி இலக்குமிக்கு முன்னே பிறந்தாள்; அதனால், முறையே மூதேவிக்கு மூத்தவளென்றும், இலக்குமிக்கு இளையவளென்றும் பெயர். "அறிவுடையந்தண னவளைக் காட் டென்றானே" என்னும் மேற்கோள்-கலித்தொகை, மருதம், 7-இல் உள்ளது; இதற்கு-அறிவுடைய அந்தணன் அவளுக்குக் காண்பியென்று கூறினானேவென்றுபொருள். 'தவ்வையைக் காட்டி' என்பதில், ஐ யென்னும் இரண்டனுருபு செயப்படுபொருளைத் தராமல், நான்காம் வேற்றுமைக்குஉரிய கோடற்பொருளைத் தந்ததனால், உருபுமயக்கம் அவ்வித்து-அவ்வியமென்னும் பெயர்ச்சொல்லடியாகப் பிறந்த இறந்த காலவினையெச்சம்; பொறாமல் என்று பொருள். அவ்வியம்-ஒளவியம் என்பதன்போலி. அவ்வியம் என்பதற்கு - மனக்கோட்டமென்றும் பொருள் உண்டு ஆதலால், இரண்டாம் உரையில் அவ்வித்து-தன் மனத்தைக் கோணச்செய்து எனப்பட்டது. 'ஒளவித்து' என்றும், 'தௌவை' என்றும் போலியில்லாமலும் பாடமுண்டு. செய்யவள் - செம்மைநிறமுடையவள்; செம்மையென்னும் பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் முன்னின்ற மெய்திரிந்த செய்-பகுதி. காட்டி விடும் என்பன-இருசொல். உடையானை என்பதை உருபுமயக்கமாக்கி, பொறாமையுடையவனுக்கு இலக்குமி தன்னைக்காட்டாமல் மூதேவியைக் காட்டிவிடுவளென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். 'தவ்வையைக் காட்டிவிடும்' என்பதற்கு-'தன் தவ்வையாகிய மூதேவியைக் காட்டி இவன்பாற்செல்லென்று போம்' என்பதும், 'இது, நல்குரவிற்குக் காரணங் கூறிற்று' என்பதும்-மணக்குடியருரை வாக்கியங்கள். (எ)

கசுஅ. அழுக்கா றெனவொரு பாவி திருச்செற்றுத்
தீயுழி யுய்த்து விடும்.

(இ-ள்.) அழுக்காறு என ஒரு பாவி-அழுக்காறென்று (சொல்லப் பட்ட)ஒப்பில்லாத பாவி, திரு செற்று-(தன்னை உடையானை இம்மைக் கண்) செல்வத்தைக் கெடுத்து, தீ உழி உய்த்து விடும்-(மறுமைக்கண்) நரகத்திற் செலுத்திவிடும்; (எ-று.)

பண்பிற்குப் * பண்பு இல்லையேனும், தன்னை ஆக்கினானை இருமையும் கெடுத்தற்கொடுமைபற்றி, அழுக்காற்றினை 'பாவி' என்றார்; கொடியானை 'பாவி' என்னும் வழக்கு உண்மையின்.

இவை ஆறுபாட்டானும், அழுக்காறுடைமையது குற்றம் கூறப் பட்டது.

(கு-ரை.) பாவியென்பது-கொடியதென்ற கருத்தைக் கொண்டது. பாவமுடையதெனப் பொருள் கூறலாகாது: ஏனெனில்?—அழுக்காறென்பது-பண்பு: அப்பண்பை 'பாவம்' எனப் பண்பாகக் கூற வேண்டும்: 'பாவி' எனப் பண்பியாகக்கூறின் அதற்கு ஒருபண்பு இருப்பதாய்விடும்: அங்ஙன் பண்புக்கு ஒருபண்பு ஒப்புக்கொள்வது நூல்வழக்கில் இல்லையென்க. பண்புக்கும் பண்பு உண்டு எனக் கொள்ளின், முடிவின்மை [அநவஸ்தா] என்ற குற்றம் வருமென்பது, நூற்கொள்கை. எனஎன்னுஞ் செயவெனெச்சத்துக்கு-'சொல்லப்பட்ட' என முடிக்குஞ் சொல் வருவிக்கப்பட்டது. சாதாரணமான பாவம் இம்மையிற் பயனைப் பயவாது: மிகக்கொடியபாவமோ இம்மையில்தானே பயனைப் பயக்கும்: ஆதலால் 'ஒருபாவி' என்றதற்கு-'ஒப்பில்லாதபாவி' என்றார்; அழுக்காறு இம்மையிலும் செல்வத்தைக் கெடுக்குந் தீவினையாதலால்; "அத்யுத்கடைஃ புண்யபாபைஃ இஹைவபலமஶ்நுதே" என்ற வடநூல் மேற்கோள் இங்குக் காணத்தக்கது. பண்பு-குணம். தன்னை ஆக்கினானை-பொறாமையைச் செய்தவனை. உண்மையின்-இருத்தலால். பாவி = பாபீ: வடமொழி. செற்று - இறந்தகாலவினையெச்சம்: செறு - பகுதி. தீயுழி-கொடியஇடம்; எரிவாய் வெம்மைகூர் நரகம். 'இது, செல்வங் கெடுத்தலேயன்றி நரகமும் புகுவிக்கு மென்றவாறு' என்பது மணக்குடியருரை. (அ)

௧௬௯. அவ்விய நெஞ்சத்தா னாக்கமுஞ் செவ்வியான்
கேடு நினைக்கப் படும்.

(இ-ள்.) அவ்வியம் நெஞ்சத்தான் ஆக்கம்உம் - கோட்டத்தினைப் பொருந்திய மனத்தையுடையவனது ஆக்கமும், செவ்வியான் கேடுஉம்-ஏனைச் செம்மையுடையவனது கேடும், (உளவாயின்), நினைக்கப்படும்-(அவை) ஆராயப்படும்; (எ-று.)

கோட்டம் - ஈண்டு அழுக்காறு. 'உளவாயின்' என்பது, எஞ்சி நின்றது: ஆக்கக்கேடுகள் கோட்டமும் செம்மையும் ஏதுவாக வருதல் கூடாமையின், அறிவுடையரால் 'இதற்குஏதுவாகிய பழவினை யாது?' என்று ஆராயப்படுதலின், 'நினைக்கப்படும்' என்றார். "இம்மைச் செய்தன யானறி நல்வினை, யும்மைப் பயன்கொ லொருதனி யுழந்தித், திருத்தகு மாமணிக் கொழுந் துடன் போந்தது" என நினைக்கப்பட்டவாறு அறிக.

(கு-ரை.) கோட்டம்-கோணுதல். ஆக்கம்-ஐசுவரியம். ஏனை-மற்றை. செம்மையுடையவன்-மனத்திற் கோணலில்லாமையையுடையவன். கேடு-

* பி-ம்: பண்பி.

கெடுதி. ஈண்டு-இவ்விடத்தில். உளவாயின் - உள்ளனவானால். எஞ்சி - குறைந்து. இது, சொல்லெச்சம். பொருமையுடையவனுக்கு ஐசுவரியமும் அது இல்லாத நடுவுநிலைமையுடையவனுக்கு வறுமையும் உண்டாகாவாம்: ஒருகால் உண்டாயின், முற்பிறப்பிற்செய்த ஊழ்வினையால் உண்டானவையாக அறியவேண்டு மென்பது, கருத்து. "இம்மைச் செய்தன" என்னும் மேற்கோள், சிலப்பதிகாரத்தில் மதுரைக்காண்டத்தில் அடைக்கலக் காதையில் 91-93 அடிகளாக உள்ளது; இதற்கு-யானறிய இப்பிறப்பில் நீ செய்தன வெல்லாம் நல்வினையாயிருக்கவும், அழகு மிக்க சிறந்த மாணிக்கக்கொழுந்து போன்ற மனைவியுடனே நீ இங்கே வந்து ஒரு துணையுமில்லாமல் தனியே அலைந்தது, முற்பிறப்பிற்செய்த தீவினையின் பயன்தானோ? என்று பொருள்: உழந்து போந்தது என்பன, போந்து உழந்தது என விகுதி பிரித்துக் கூட்டப்பட்டன. இது, மாதவியென்னும் வேசியைக் கூடிச் செல்வமனைத்தையும் இழந்து மனைவியாகிய கண்ணகியுடனே காவிரிப்பூம்பட்டினத்தினின்றும் மதுரைக்குவந்த கோவலனை நோக்கி அவனதுநண்பனாகிய மாடலனென்னும் அந்தணன் கூறியது. "இந்த வூனெடுத்த, பின்செய்த தீவினையாதொன்று மில்லை பிறப்பதற்கு, முன்செய்த தீவினையோ விங்கன்வந்து மூண்டதுவே" என்ற பட்டணத்துப் பிள்ளையார்பாடலையுங் காண்க. இவையிரண்டும், செவ்வியான்கேடு ஆராயப்பட்டதற்கு உதாரணமாம்; அவ்விய நெஞ்சத்தானாக்கம் ஆராயப்பட்டதற்கு உதாரணம் வந்தவிடத்துக் காண்க. செவ்வி-பண்புப்பெயர். நினைக்கப்படும் என்பதற்கு - விசாரிக்கப்படும் என்பது, மணக்குடியருரை. (௯)

கஎ0. அழுக்கற் றகன்றாரு மில்லையஃ தில்லார்
பெருக்கத்திற் றீர்ந்தாரு மில்.

(இ-ள்.) அழுக்கற்று-அழுக்காற்றைச்செய்து, அகன்றார்உம்-பெரியராயினாரும், இல்லை—; அஃது இல்லார்-அச்செயலிலாதார், பெருக்கத்தின் தீர்ந்தார்உம்-பெருக்கத்தின் நீங்கினாரும், இல்-இல்லை; (எ-று.)

இவையிரண்டுபாட்டானும், கேடும் ஆக்கமும் வருதற்கு ஏது ஒருங்கு கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) 'பொறாமையுடையவர் அழிவர், அது இல்லாதவர்விருத்தியடைவர்' என்பது, கருத்து. அச்செயல்-அழுக்காறு. பெருக்கத்தின்-அபிவிருத்தியினின்றும். உம்மைகள் இரண்டும்-முறையே உயர்வுசிறப்பு இழிவுசிறப்புக்களோடு எச்சப்பொருளன. "அழுக்காறுடையான்கண்" என்று ஆராய்தலின், முன்புசொன்னதே பொருள்; இப்பொருள் கேடுண்டாகா தென்றது' என்பது, மணக்குடியருரை. (க0)

கஅ-ஆம் அதிகாரம்—வெஃகாமை

அஃதாவது-பிறர்க்குஉரிய பொருளைவெளவக்கருதாமை. பிறருடைமை கண்டவழிப் பொருமையேயன்றி அதனைத் தான் வெளவக் கருதுதலும் குற்ற மென்றற்கு, இஃது, அழுக்காறாமையின்பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) வௌவ-கைக்கொள்ள; அபகரிக்க. வெஃகல்-வௌவக் கருதுதல். 'வெஃகாமையாவது-பிறர்பொருளை விரும்பாமை' என்பது. மணக்குடியருரை.

கஎக. நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகிற் குடிபொன்றிக்
குற்றமு மாங்கே தரும்.

(இ-ள்.) நடு இன்றி- (பிறர்க்கு உரியனகோடல் தமக்கு அறனன்றெ ன்னும்) நடுவுநிலைமை இன்றி, நல் பொருள்-(அவர்) நன்பொருளை, (ஒரு வன்), வெஃகின்-வெஃகுமாயின், (அவ்வெஃகுதல்),—குடி பொன்றி - (அவன்) குடியைக் கெடச்செய்து, குற்றம் உம்-பலகுற்றங்களையும், ஆங்கு ஏ-அப்பொழுதே, தரும்-(அவனுக்குக்) கொடுக்கும்; (எ-று.)

குடியை வளரச்செய்து பலநன்மையும் பயக்கும் இயல்புபற்றிப் பொருள் வெஃகின்என்பார், 'நன்பொருள் வெஃகின்' என்றார். பொன்ற என்பது, 'பொன்றி'எனத் திரிந்துநின்றது; 'செய்து' என்பது, சொல்) லெச்சம்.

(கு-ரை.) பிறர்க்குஉரியனகோடல்-அயலார்க்குஉரிய பொருள்களைக் கொள்ளுதல். நன்பொருள்-குடியைவளரச்செய்து பலநன்மைகளையும் பயக்கும் இயல்புடைய பொருள்: தருமவழியாற் சம்பாதிக்கப்பட்ட பொருளுமாம். பொன்ற-எச்சத்திரிபு; [நன். வினை. உஎ.] இதன்பின் 'செய்து' என்பது எஞ்சிநின்றது. சொல்லெச்சமாவது-சொல் குறைந்து நிற்பது. இங்கே, 'பொன்றுவித்து' என்பது-பிறவினைப்பொருளுணர்த் தும் விவ்விகுதி தொக்கு 'பொன்றி' என நின்றதாகக்கொண்டார்,தொல் காப்பியச்சூத்திர விருத்திக்காரர்; பிறவினைப்பொருளில்வந்த தன்வினை யென்க; வடநூலார் 'அந்தர்ப்பாவிதணிச்' என்பர். 'இது' சந்தானநாச முண்டா மென்றது' என்பது, மணக்குடியருரை. (க)

கஎஉ. படுபயன் வெஃகிப் பழிப்படுவ செய்யார்
நடுவன்மை நாணு பவர்.

(இ-ள்.) படு பயன்-(பிறர்பொருளை வௌவினால் தமக்கு) வரும் பயனை, வெஃகி-விரும்பி, (அது வௌவுதற்கு), பழி படுவ-பழியின்கண் ணே படுஞ் செயல்களை, செய்யார்—, நடு அன்மை - நடுவு நிலைமையன். மையை, நாணுபவர்-அஞ்சுபவர்; (எ-று.)

நடு-ஒருவன்பொருட்குப் பிறன் உரியனல்ல னென்னும் நடுவு.

(கு-ரை) பயன்-சுகாநுபவம் முதலியன. பழியின்கண்ணேபடுஞ் செயல்கள்-நித்திக்கப்படுவனவற்றின்பாற் சேருந் தொழில்கள். நாணு தல்-செய்யக்கூசுதல், அஞ்சுதல். படுபயன்- எதிர்காலவினைத்தொகை, படுவ-பலவின்பால் வினையாலணையும்பெயர். 'இது, நடுவுநிலைமை வேண் டுபவர் பழிப்படுவ செய்யா ரென்றது' என்பது, மணக்குடியருரை வாக்கியம். (உ)

கஎ௩. சிற்றின்பம் வெஃகி யறனல்ல செய்யாரே
மற்றின்பம் வேண்டு பவர்.

(இ-ள்.) சிறு இன்பம்-(புறர்பால் வௌவிய பொருளால் தாம் எய் தும்) நிலையில்லாத இன்பத்தை, வெஃகி-விரும்பி, (அவர்மாட்டு), அறன்

அல்ல-அறனல்லாத செயல்களை, செய்யார்—: மற்று இன்பம்-(அறத்தான் வரும்) நிலையுடைய இன்பத்தை, வேண்டுபவர்-காதலிப்பவர்; (எ-று.)

பாவத்தான் வருதலின் அப்பொழுதே அழியு மென்பார், 'சிற்றின்பம்' என்றார். 'மற்றையின்பம்' என்பது, 'மற்றின்பம்' என நின்றது.

(கு-ரை.) இங்கே, நிலையுடைய இன்பம்-சுவர்க்க சுகஅநுபவம்; தாம் உள்ள அளவும் அழியாத ஸம்சாரசுகமுமாம். காதலிப்பவர்-விரும்புபவர். இக்குறளுக்கு-பேரின்பமாகிய மோக்ஷசுகத்தை யடைய விரும்புபவர் சிற்றின்பமாகிய காமசுகத்தைப் பெற விரும்பிப் பாவத்தொழில்களைச் செய்யார் எனப் பொருள்கொண்டால், 'பிறனில்விழையாமை,' 'வரைவின்மகளிர்', 'அவாவறுத்தல்' என்னும் அதிகாரங்களுள் ஒன்றுக்கு உரியதாகி, இவ்வதிகாரத்தோடு பொருந்தா தாகலின், அங்ஙனம் பொருள்கூறலாகாதென அறிக. "மற்றென் கிளவி வினைமாற் றசைநிலை, யப்பாலிரண்டென மொழிமனார் புலவர்," "மற்றைய தென்னுங் கிளவிதானே, சுட்டுநிலையொழிய வினங்குறித் தன்றே" என்னுந் தொல்காப்பியச்சூத்திரங்களினால், மற்றுஎன்னும் இடைச்சொல்லுக்குப் பிறிதென்னும் பொருள் இல்லையென்றும், அப்பொருள் மற்றையென்னும் இடைச்சொல்லுக்கே உண்டென்றுந் தெரிதலால், 'மற்றையின்பமென்பது மற்றின்பமென நின்றது' என்றார்; பின் நூல்செய்தவராகிய நன்னூலாசிரியர் "வினைமாற் றசைநிலை பிறிதெனு மற்றே" எனச் சூத்திரஞ்செய்தது புதியனபுகுதலா மென்று உணர்க. ஏ-தேற்றம்; அசையுமாம். 'இது, வீடுபெறவேண்டுவார் செய்யா ரென்றவாறு' என்பது, மணக்குடியருரைவாக்கியம். (௩)

கஎச. இலமென்று வெஃகுதல் செய்யார் புலம்வென்ற
புன்மையில் காட்சி யவர்.

(இ-ள்.) இலம் என்று-(யாம்) வறியம் என்று கருதி, (அது தீர்தற்பொருட்டு), வெஃகுதல்-(பிறர்பொருளை) விரும்புதல், செய்யார்—: புலம் வென்ற-ஐம்புலன்களையும் வென்ற, புன்மை இல்-குற்றமில்லாத, காட்சியவர்-காட்சியினையுடையார்; (எ-று.)

வெல்லுதல்-பாவநெறிக்கட் செல்லவிடாமை. புலம்வென்ற புன்மையில் காட்சியவர்க்கு வறுமை இன்மையின், வெஃகுதலும் இல்லையாயிற்று. புன்மையில் காட்சி-பொருள்களைத் திரிபின்றி உணர்தல்.

(கு-ரை.) ஐம்பொறிகளையும் பாவம் பயக்கும் ஐம்புலவழியிற் செல்லவிடாமல் அடக்கியவர்க்கு, அப்பொறிகள் அநுபவிக்கும் பொருள்கள் இல்லாமையாகிய வறுமை தோன்றுமதெங்க. யாம் வறியம்-நாம் ஏழைமையுடையோம்; நுகரப்படும்பொருளொன்றும் உடையோமல்லோம். அது-வறுமை. காட்சி-அறிவு; தொழிற்பெயர். திரிபின்றி-மாறுபாடில்லாமல்; மாறுபாடாவது - பழுதையைப் பாம்பென்றும், கானலை நீரென்றும், சிப்பியை வெள்ளியென்றும் இவ்வாறே ஒன்றை மற்றொன்றாக அறிதல். ஐம்புலன்கள்-சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரஸம், கந்தம்; இவை, முறையே ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் எனப்படும்: இவை-செவி, மெய், கண், வாய், மூக்கு என்னும் ஐம்பொறிகளின்

விஷயங்களாம். இங்கே, பொறி புலனெனப்பட்டதெனக் கொள்ளினு மாம். இலம் - எதிர்மறைத் தன்மைப்பன்மைமுற்று. புலம்வென்ற காட்சி, புன்மையில் காட்சியென்க. புலம்வென்ற காட்சி என்னு மிடத்து, புன்மை யில் என்றது - இடைப்பிறவரல். இனி, புலம் வென்ற புன்மை யில் காட்சி என்பதற்கு - ஐம்புலன்களாலும் வெல்லப் படுதலாகிய இழிவை உடைத்தாகாத அறிவு என்றும் பொருள் கொள்ள லாம். 'இது, தெளிவுடையார் செய்யா ரென்றது' என்பது, மணக் குடியருரை. (ச)

களரு. அஃகி யகன்ற வறிவென்னும் யார்மாட்டும்
வெஃகி வெறிய செயின்.

(இ-ள்.) அஃகி - நுண்ணிதாய், அகன்ற-எல்லா நூல்களினுஞ் சென்ற, அறிவு-(தம்) அறிவு, என் ஆம்-என்னபயத்ததாம்? வெஃகி-(பொருளை) விரும்பி, யார்மாட்டும்-யாவர்மாட்டும், வெறிய-அறிவோடு படாத செயல்களை, செயின்-(அறிவுடையார்) செய்வாராயின்; (எ-று.)

யார்மாட்டும் வெறியசெய்தலாவது - தக்கார்மாட்டும் தகாதார் மாட்டும் இழிந்தனவும் கடியனவும் முதலியன செய்தல். அறிவிற்குப் பயன் அவை செய்யாமை யாகலின், 'அறிவென்னும்'என்றார்.

(கு-ரை.) நுண்ணிதாய்-நுட்பமானதாய்; சூட்சுமமாய். நூல்கள் - சாஸ்திரங்கள். சென்ற-சென்று விசாலித்த. என்ன பயத்ததாம்-என்ன பயனை உடையதாகும்? படாத - பொருந்தாத. வெறிய-வெறுமையுடை யவை: அறிவுடன் கூடாதவை. இனி, மயக்கத்தோடு கூடியவை யெனினுமாம்; வெறி - மயக்கம். வெறிய-பெயர். தக்கார்-மேன்மக்கள், யோக்கியர். தகாதார்-கீழ்மக்கள், அயோக்கியர். கடியன - வெறுக்கத் தக்கவை. யார்மாட்டு, மாட்டு-எழனுருபு. உம்மை-முற்று. நுண்ணிய தாகிப் பரந்த அறிவுடையானாயினும் அதனாற் பயன் யாதாம்? எல்லார் மாட்டும் பொருளை விரும்பி ஈரமில்லாதன செய்வனாயின் என்றவாறு. 'இது, அறிவுடையார் செய்யாரென்றது' என்பது மணக்குடியருரை.(ரு)

களசூ. அருள்வெஃகி யாற்றின்க ணின்றான் பொருள்வெஃகிப்
பொல்லாத சூழக் கெடும்.

(இ-ள்.) அருள் வெஃகி - அருளாகிய அறத்தை விரும்பி, ஆற்றின் கண் - (அதற்கு) வழியாகிய இல்லறத்தின்கண், நின்றான்-நின்றவன்,— பொருள் வெஃகி-(பிறர்) பொருளை அவாவி, பொல்லாத சூழ - (அதனை வருவிக்கும்) குற்றநெறிகளை எண்ண, கெடும்—; (எ-று.)

இல்லறநெறியால் அறிவுமுதிர்ந்தழியல்லது துறக்கப்படாமையின், அதனைத் துறவறத்திற்கு 'ஆறு' என்றார். கெடுதல்-இரண்டு அறமும் சேரஇழத்தல். சூழ்ந்ததுணையானே கெடுமெனவே, செய்தாற்கெடுதல் சொல்லாமையே பெறப்பட்டது.

(கு-ரை.) அருளாவது-ஒருசம்பந்தமுமில்லாமல் இயல்பாக எல்லா வுயிர்களின் மேலும் செல்வதாகிய கருணை. அருளாகியஅறம் என்றது, துறவறத்தை துறவறத்திற்கு அருளுடைமை மிகச்சிறந்த விரத மாதலால், துறவறம் 'அருள்' எனப்பட்டது; மேல் துறவறவியலின்

முதலில் அருளுடைமை கூறப்படுமாறு அறிக. அதற்கு வழியாகிய - துறவறத்தையடைதற்கு மார்க்கமாகிய. அவாவி-விரும்பி. வருவிக்கும்- அபகரிக்கிற. கெடும்-கெடுவான். முதிர்ந்துழியல்லது - முதிர்ந்தாலல்லாமல். துறக்கப்படாமையின் - பொருட்பற்றை விடமுடியாதாதலால். அதனை - இல்லறத்தை. இரண்டு அறமுஞ் சேர இழத்தல் - துறவறம் இல்லறம் என்னும் இரண்டுதருமங்களையும் ஒருங்கே இழப்பது. சூழ்ந்த துணையானே - ஆலோசித்த மாத்திரத்திலேயே. இனி, அருள்வெஃகி யாற்றின்கண்நின்றான் என்பதற்கு - (கடவுளின்) கருணையை விரும்பி அதனைப் பெறும் வழியாகிய அறநிலையில் நின்றவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பொல்லாத - பெயர். சூழ - காரணப்பொருளில்வந்த செயவெனெச்சம். 'இது, அருளுடையானுங் கெடுவ னென்றது' என்பது மணக்குடியருரைவாக்கியம். (சு)

கஎஎ. வேண்டற்க வெஃகியா மாக்கம் விளைவயின்
மாண்டற் கரிதாம் பயன்.

(இ-ள்.) வெஃகி ஆம் ஆக்கம்-(பிறர்பொருளை) அவாவி(க் கொண்டு) அதனாலாகின்ற ஆக்கத்தை, வேண்டற்க - விரும்பாதொழிக: விளைவயின் - (பின்) அனுபவிக்குங்கால், பயன் - (அவ்வாக்கத்தின்) பயன், மாண்டற்கு அரிது ஆம்-நன்றாதலில்லை, (ஆகலான்); (எ-று.)

'விளை' என்பது-முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.

இவையேழுபாட்டானும் வெஃகுதலின் குற்றம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) அவாவி-விரும்பி. கொண்டு-கவர்ந்து. கால்-காலத்தில். மாண்டற்கு அரிதாம்-மாட்சிமைப்படுவதற்கு அரியதாம்: இதன் கருத்தைக்கொண்டு, நன்றாதலில்லை என்று பரிமேலழகர் உரைகூறினார். விளை-பயன்விளைதல்; தொழிற்பெயர். விளைவயின்-பயன் விளைதற்கு உரிய வயின் [காலத்தில்] என விரியும்; நான்காம் வேற்றுமையுருபும் பயனுமுடன்றொக்கதொகை. இனி, விளைவயின் என்பதை, விளையும் வயின் என எதிர்காலவினைத்தொகையாகக்கொண்டு உரைப்பினுமாம். அரிது என்பதில், அருமை-இன்மை குறித்தது. காரணங்காட்டி விலக்கியதனால், இப்பாட்டு, 'ஏதுவிலக்கு' என்னும் அலங்காரத்தின்பாற் படுமென்பர். (எ)

கஎஅ. அஃகாமை செல்வத்திற் கியாதெனின் வெஃகாமை
வேண்டும் பிறன்கைப் பொருள்.

(இ-ள்.) செல்வத்திற்கு - (சுருங்கன்மாலைத்தாகிய) செல்வத்திற்கு, அஃகாமை-சுருங்காமைக்காரணம், யாது எனின் - யாதென்று (ஒருவன்) ஆராயின், பிறன் வேண்டும் கை பொருள் வெஃகாமை - (அது) பிறன் வேண்டுங் கைப்பொருளை (த் தான்) வேண்டாமையாம்; (எ-று.)

அஃகாமை - ஆகுபெயர். வெஃகாதான்செல்வம் அஃகாதென்பதாயிற்று.

(கு-ரை.) ஒருவன் பொருள் சுருங்காதிருக்குமாயின், அதற்குக் காரணம் பிறன்பொருளை வெஃகாமையாலாமென்றவாறு: இனி, ஒருவன்

தனதுசெல்வம் சுருங்காமலிருக்கும்பொருட்டுச் செய்யவேண்டுவது என்னவென்றால், அயலானுக்கு உரிய பொருளைத் தான் விரும்பாதிருத்தல்வேண்டும் என்றுமாம். சுருங்கன்மாலைத்தாகிய-குறையுந்தன்மையையுடையதான. சுருங்காமைக்காரணம் - குறையாதிருத்தற்கு ஏது. அது-அக்காரணம். பிறன்வேண்டுங் கைப்பொருளை-அயலானது அதீனமாயுள்ளதும் அதுபற்றி அவனால் விரும்பப்படுவதுமான திரவியத்தை. அஃகாமை என்னும் எதிர்மறைத்தொழிற்பெயர், அதன்காரணமென்னும் பொருளைத் தந்ததனால் காரியவாகுபெயர். வெஃகாதான்செல்வம் அஃகாது - பிறன்பொருளை விரும்பாதவனது செல்வம் குறையாது. செல்வத்திற்கு + யாது = செல்வத்திற்கியாது; குற்றியலிகரம்; [நன். எழுத்து. ௩அ, உயிரீறு. கச.] இது, அலகுபெறவில்லை. 'இது, செல்வமழியாது என்றவாறு' என்பது, மணக்குடியருரை. (அ)

களகூ. அறனறிந்து வெஃகா வறிவுடையார்ச் சேருந்
திறனறிந் தாங்கே திரு.

(இ-ள்.) அறன் அறிந்து-(இஃது) அறனென்று அறிந்து, வெஃகா-(பிறர்பொருளை) விரும்பாத, அறிவு உடையார்-அறிவுடையாரை, திரு-திருமகள், திறன் அறிந்து-(தான் அடைதற்கு ஆம்) கூற்றினை அறிந்து, ஆங்கே-அக்கூற்றானே, சேரும்-சென்று அடையும்; (எ-று.)

அடைதற்கு ஆம் கூறு-காலமும் இடனும் செவ்வியும் முதலாயின.

இவையிரண்டுபாட்டானும், வெஃகாமையின் குணம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) இஃது - விரும்பாமை. அடைதற்கு ஆம் கூறு - அடைவதற்குஏற்ற உபாயம். அக்கூற்றானே-அவ்வுபாயத்தாலே, சென்று அடையும்-போய்ச் சேர்வள். செவ்வி-மனமகிழ்ச்சியும், முகமலர்ச்சியும், இன்சொல்லும் உடையனா யிருக்குஞ் சமயம். ஆங்கே-அப்பொழுதே யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'இது, செல்வமுண்டாமென்றது' என்பது, மணக்குடியருரைவாக்கியம். (கூ)

கஅ௦. இறலீனு மெண்ணாது வெஃகின் விறலீனும்
வேண்டாமை யென்னுஞ் செருக்கு.

(இ-ள்.) எண்ணாது - (பின்விளைவது) அறியாது, வெஃகின் - (ஒருவன் பிறன்பொருளை) வெளவக்கருதின்,— (அக்கருத்து), — இறல் ஈனும் - (அவனுக்கு) இறுதியைப் பயக்கும்; வேண்டாமை என்னும் செருக்கு - (அப்பொருளை) வேண்டாமை யென்னுஞ் செல்வம், விறல் ஈனும்-வெற்றியைப் பயக்கும்; (எ-று.)

பகையும் பாவமும் பெருக்கலின் 'இறலீனும்' என்றும், அப்பொருளை வேண்டி உழல்வோர்யாவரையுங் கீழ்ப்படுத்தலின் 'விறலீனும்' என்றுங் கூறினர். செருக்கு-ஆகுபெயர்.

இதனான், அவ்விருமையும் ஒருங்கு கூறப்பட்டன.

(கு-ரை.) பின்விளைவது-பின்புஉண்டாகும் பயனாகிய தீமை. இறுதி-நாசம்; இம்மையிற் பகைவராலும், மறுமையிற் பாவத்தாலும் எனக்காண்க. பயக்கும்-தரும். உழல்வோர்-அலைபவர். செருக்கு - மனக்களிப்

புக்குக் காரணமான செல்வத்தைக் குறித்ததனால், காரியவாகுபெயர். அவ்விருமையும் - வெஃகுதலின்குற்றமும், வெஃகாமையின்குணமும். ஒருங்கு-ஒருசேர. இறல் - தொழிற்பெயர்; இறு-பகுதி. 'வேண்டாமை யென்னுஞ் செருக்கு' என்றது, காரியத்தைக் காரணமாக உச்சரித்த படி. 'இது, உயிர்க்கேடுதருமென்றவாறு' என்பது, மணக்குடியருரை வாக்கியம். (௧௦)

கக-ஆம் அதிகாரம்—புறங்கூறாமை.

அஃதாவது-காணாதவழிப் பிறரை இகழ்ந்து உரையாமை. மொழிக் குற்றம் மனக்குற்ற மடியாக வருதலான், இஃது, அழுக்காறாமை வெஃகாமைகளின் பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) காணாதவழி-காணாத இடத்தில். அழுக்காறும், வெஃகாமையும்-மனக்குற்றம். புறங்கூறல்-மொழிக்குற்றம். மனக்குற்றங் காரணமாகச் சொற்குற்றம் உண்டாவது, அதிகாரமுறைமைக்குக் காரணம்.

௧௮௧. அறங்கூறா னல்ல செயினு மொருவன்
புறங்கூறா னென்ற லினிது.

(இ-ள்.) ஒருவன்—, அறம் கூறான் - அறனென்று சொல்லுவதுஞ் செய்யாது, அல்ல செயின் உம்-பாவங்களைச் செய்யுமாயினும், புறங்கூறான் என்றல் - (பிறனைப்) புறங்கூறானென்று (உலகத்தாரால்) சொல்லப்படுதல், இனிது-நன்று; (எ-று.)

புறங்கூறாமை, அக்குற்றங்களான் இழிக்கப்படாது மேற்பட்டுத் தோன்று மென்பதாம்.

இதனான், அவ்வறத்தினது நன்மை கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) புறங்கூறாமை எல்லாக்குற்றங்களையும் அடக்கிவிடும் என்பது, கருத்து. 'இது, [illegible]ஞ்செய்யினும் நன்மை பயக்கு மென்றது' என்பது, மணக்குடியருரைவாக்கியம். அக்குற்றங்கள்-தருமென்பதை வாயினாற் சொல்லுவதுஞ் செய்யாமற் பாவஞ்செய்தலினாலாகிய குற்றங்கள். இழிக்கப்படாது-கீழ்ப்படுத்தப்படாமல். அவ்வறம்-புறங்கூறாமை. அறங்கூறான் என்பதில், கூறான்-வினைமுற்றுவினையெச்சம். என்றல் - செயப்பாட்டு வினைப்பொருளில் வந்த செய்வினை. இனி, நல்ல எனப் பதம் பிரித்து, இக்குறளுக்கு - ஒருவன் (எவராலும்) ஒருதருமமும் (தனக்குச்) சொல்லவேண்டாதவனாய்(த் தானே எல்லாத்தருமங்களையும் அறிந்து) நல்வினைகளையே செய்துவந்தானாயினும் (அவனுக்கும் பிறனைப்) புறங்கூறா னென்பது (அவ்வெல்லாத் தருமங்களினும்) நன்மை தருவதாம் என்று உரைகூறவும் இடமுண்டு: "தீய, புறங்கூற்றின் மூங்கையாய் நிற்பானேல் யாதும், அறங்கூற வேண்டா வவற்கு" என்னும் நாலடியார்ச் செய்யுளை நோக்குக. (௧)

௧௮௨. அறனழீஇ யல்லவை செய்தலிற் றீதே
புறனழீஇப் பொய்த்து நகை.

(இ-ள்.) அறன் அழீஇ-அறனென்பதொன்று (இல்லையென) அழித்துச்சொல்லி, அல்லவை செய்தலின்-(அதன்மேற்) பாவங்களைச் செய்தலினும், தீது-தீமையுடைத்து: புறன் அழீஇ -(ஒருவனைக்) காணாதவழி (இகழ்ந்துரையால்) அழித்துச்சொல்லி, பொய்த்து நகை - (கண்டவழி அவனோடு) பொய்த்து நகுதல்; (எ-று.)

உறழ்ச்சி-நிரனிறைவகையாற் கொள்க. அழித்தல்-ஒளியைக்கோறல்.

(கு-ரை.) இகழ்ந்துரையால் அழித்துச்சொல்லி-நிந்தைமொழியால் அவன்புகழைக்கெடுத்துப்பேசி. பொய்த்துநகுதல் - பொய்யாய்நகைத்து வெளியன்பு பாராட்டுதல். செய்தலின் என்பதிலுள்ள இன்என்னும் ஐந்தனுருபு-காட்டிலும்என்னும் உறழ்ச்சிப்பொருள்பட நின்றது; அறனையழித்துச்சொல்லுதலினும் ஒருவனைப்புறங்கூறுதல் தீயதென்றும், அதன்மேற்பாவஞ்செய்தலினும் அதன்மேல் அவனோடு பொய்த்துநகுதல் தீயதென்றும் முறையே இயைத்துக் கருத்துக்கொள்க: முறைநிரல்நிறைப் பொருள்கோள்: அதனிலக்கணம் - வரிசையாகச் சொல்லப்பட்ட பொருள்களுக்குச் சம்பந்தமுள்ளவற்றையும் முறையே சொல்லுதலாம். ஒளியைக்கோறல்-பெருமையைக் கெடுத்தல். அழியென்னும் பகுதி, அழித்து என்னும் வினையெச்சத்தின் பொருளைத் தரும்பொருட்டு, நீண்டு அள்பெடுத்ததனால், சொல்லிசையளபெடை. எ-தேற்றம். நகை-தொழிற்பெயர்: நகு-பகுதி, ஐ-விகுதி: நகை-பகுதியாயின், முதனிலைத் தொழிற்பெயரென்க. அறனழீஇ என்பதற்கு-(பிறர்செய்யுந்) தருமங்களை அழித்து என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். 'இது, பாவத்தினும் மிக்கபாவமென்றது' என்பது, மணக்குடியருரை. (உ)

கஅ௩. புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தலிற் சாத
லறங்கூறு மாக்கந் தரும்.

(இ-ள்.) புறம் கூறி - (பிறனைக்) காணாதவழி இகழ்ந்துரைத்து, பொய்த்து-(கண்டவழி அவற்கு இனியனாகப்) பொய்த்து, உயிர் வாழ்தலின் - (ஒருவன்) உயிர்வாழ்தலின், சாதல்-(அதுசெய்யாது) சாதல்,— அறம் கூறும் ஆக்கம் தரும்-(அவனுக்கு) அறநூல்கள்சொல்லும் ஆக்கத்தைக் கொடுக்கும்; (எ-று.)

பின், புறங்கூறிப்பொய்த்தல் ஒழிதலின், 'சாதல் ஆக்கந்தரும்' என்றார். ஆக்கம்-அஃதொழிந்தார் மறுமைக்கண் எய்தும் பயன். அறம்-ஆகுபெயர். தருமென்பது, இடவழுவமைதி.

(கு-ரை.) உயிர்வாழ்தலின் - ஜீவித்திருத்தலைக்காட்டிலும். பின்-இறந்த பின்பு. ஆக்கமாவது - புறங்கூறாமலிருந்தவர் மறுமையில் அடையும் இன்பம். அறம் - தருமசாஸ்திரத்தை உணர்த்தலால், காரியவாகுபெயர். 'அவனுக்குக் கொடுக்கும்' என்னாமல், "அவனுக்குத்தரும்" என்றது, இடவழுவமைதி; தொல்காப்பியத்துச் சொல்லதிகாரத்தில் கிளவியாக்கத்தில் "அவற்றுள், தருசொல் வருசொல்லாயிரு கிளவியுந், தன்மைமுன்னிலை யாயீரிடத்த" என்னும் விதியின்படி தன்மைமுன்னிலைகளுக்கு உரிய தருசொல், அதற்குமாறாக இங்கே படர்க்கையிடத்துக்குவந்தமையால் இடவழுவாகி,"செலவினும்வர

வினுந்தரலினுங் கொடையினும், நிலைபெறத்தோன்று மந்நாற் சொல்லுந், தன்மை முன்னிலை படர்க்கை யென்னும், அம்மூவிடத்து முரிய வென்ப" என்னும் பொதுவிதியால் அமைக்கப்படுதலால், வழுவமைதியாயிற்று: "ஏனை யிரண்டு மேனை யிடத்த" என்னுஞ் சூத்திரத்தால், 'செல்' என்னும் வினையோடு 'கொடு' என்னும் வினையே, படர்க்கைக்கு உரியதாமாறு உணர்க. வழுவமைதியாவது - இலக்கணக்குற்றமுள்ளதாகக் காணப்பட்டாலும் முன்னோரால் அங்கீகரித்து அமைக்கப்பட்டது. அது செய்யாது - அங்ஙனம்வாழாமல். இனி, இக்குறளுக்கு - தற்கொலை செய்தலினும் புறங்கூறுதல் தீயதென்று கருத்து உரைத்தலுமாம். (ந)

கஅச. கண்ணின்று கண்ணறச் சொல்லினுஞ் சொல்லற்க
முன்னின்று பின்னோக்காச் சொல்.

(இ-ள்.) கண் நின்று-(ஒருவன்) எதிரே நின்று, கண் அற சொல்லின் உம்-கண்ணோட்டமறச் சொன்னாயினும், முன் இன்று - அவனெதிரின்றி, பின் நோக்கா சொல்-பின்வருங்குற்றத்தை நோக்காத சொல்லை, சொல்லற்க-சொல்லாதொழிக; (எ-று.)

பின்-ஆகுபெயர். சொல்வான்தொழில், சொல்மேல் ஏற்றப்பட்டது.

இவை மூன்றுபாட்டானும், புறங்கூற்றினது கொடுமை கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) தன்னைவைபவனைப் பொறுமல் தான் வைவதாயிருந்தாலும் எதிரிலே வையவேண்டுமேயன்றிப் புறத்தே வசைகூறலாகாதென்பது, இதன்கருத்து. கண்ணோட்டமற-தாட்சிணியமில்லாமல். பின்னோக்காச் சொல்-நிந்தைமொழி. பின் என்பது-பின்காலத்தில் உண்டாகுங் குற்றத்தைக் குறித்தலால், காலவாகுபெயர். பிற்காலத்து வரும் பயனை நோக்காதவனது சொல்லை 'பின்னோக்காச்சொல்' என்றது - உபசாரவழக்கு; 'பின்னோக்காச்சொல் என்பது - ஒருபொருளின்வினை மற்றோர்பொருளின்வினையான இலக்கணை' என்று பிரயோகவிவேகநூலாசிரியர் கூறியிருக்குமாறு அறிக. புறங்கூற்று-புறங்கூறுதல். கண் - ஒருவர்மேற் கண் சென்ற விடத்து உண்டாகிற முகதாட்சிணியத்தை இலக்கணையாற்குறித்தது. இன்று - எதிர்மறைக்குறிப்புவினையெச்சம், ஈறுதிரிந்தது. இனி, இக்குறளுக்கு, முன் நின்று - தன் எதிரில் நின்று, (ஒருவன்), கண் இன்று-தாட்சிணியம் இல்லாமல், கண் அற - (தன்) பெருமை கெடும்படி, சொல்லின் உம்-பேசினாலும், பின் - (அவனது எதிரிலேயன்றிப்) புறத்தே, நோக்கா சொல் - ஆராய்ச்சியில்லாதசொற்களை, சொல்லற்க - சொல்லாதொழிக என்று உரை கூறினும் அமையும். ஒருவன் கண்ணெதிரிலே நின்று தாட்சிணியமின்றித் தன்னைக் குறித்துக் கடுஞ்சொற் கூறினாலுங் கூறலாம்: அவனெதிரிலேயன்றிப் புறத்திலே அவனைப்பற்றிய பழிச்சொல்லைக் கூறலாகாது என்று இக்குறட்குப் பொருள்கூறவும் இடமுண்டு. 'இது, புறங்கூறுதல் தவிர்கவென்றது. இதனால், கடியசொற் கூறலும் ஆகாதென்றது' என்பது, மணக்குடியருரைவாக்கியம். (ச)

கஅரு. அறஞ்சொல்லு நெஞ்சத்தா னன்மை புறஞ்சொல்லும்
புன்மையாற் காணப் படும்.

(இ-ள்.) (புறஞ்சொல்லுவாெனாருவன்), அறம் சொல்லும் நெஞ்சத்தான் அன்மை-அறனை (நன்றென்று சொல்லினும் அது தன்மனத்தாணய்ச்) சொல்லுகின்றானல்ல னென்பது, புறம் சொல்லும் புன்மையால்-(அவன்) புறஞ்சொல்லுதற்குக் காரணமான மனப்புன்மையானே, காணப்படும்-அறியப்படும்; (எ-று.)

மனம், தீதாகலின் அச்சொல் கொள்ளப்படா தென்பதாம்.

(கு-ரை.) ஒருவனைக் கண்டவிடத்துப் புகழ்ந்துபேசிக் காணாதவிடத்து இகழ்ந்துபேசுபவன் 'தருமம் நல்லது' என்று பிரசித்தமான விஷயத்தைப் பிறனொருவனோடு எடுத்துச்சொன்னாலும், கேட்பவன் இவனது தன்மையை உள்ளபடி தெரிந்தவனாக இருந்தால், அவ்வார்த்தையைத் தனது முகமலர்ச்சியின்பொருட்டுக் கூறுவதாக நினைப்பானேயன்றி மனப்பூர்வமாகச் சொன்ன தென்று நினைக்கமாட்டா னென்பது, கருத்து. இனி, இக்குறளுக்கு, புறங்கூறுபவனைத் தருமசிந்தையில்லாதவனாக அறியவேண்டுமென்ற கருத்துப்பட உரைத்தலுமாம். 'இதனைச் சொல்லுவார் அறம் அறியாரென்றது' என்பது, மணக்குடியருரைவாக்கியம். மனப்புன்மை-மனக்குற்றம். அறஞ்சொல்லும் நெஞ்சத்தான்-தருமத்தை நல்லதெனச் சொல்லவேண்டுமென்னும் மனமுடையவன்: இதனை, நெஞ்சோடு அறஞ்சொல்வான்' என விகுதிபிரித்துக் கூட்டுவர், பிரயோகவிவேகநூலார். (ரு)

கஅசா. பிறன்பழி கூறுவான் றன்பழி யுள்ளுந்
திறன்றெரிந்து கூறப் படும்.

(இ-ள்.) பிறன் பழி கூறுவான் - பிறனொருவன்பழியை (அவன் புறத்து)க் கூறுமவன்,—தன் பழியுள்உம் திறன் தெரிந்து கூறப்படும்-தன்பழி பலவற்றுள்ளும் (உளையுந்) திறமுடையவற்றைத் தெரிந்து (அவனாற்) கூறப்படும்; (எ-று.)

'புறத்து' என்பது, அதிகாரத்தாற் பெற்றாம்; இது, வருகின்றவற்றிற்கும் ஒக்கும். திறன்-ஆகுபெயர். தன்னைப் புறங்கூறியவாறு கேட்டான் அக்கூறியாற்கு அவ்வளவன்றி அவன் இறந்துபட்டு உளையுந் திறத்தனவாகிய பழிகளை நாடி எதிரேகூறு மாகலின், 'திறன்றெரிந்து கூறப்படும்' என்றார்.

(கு-ரை.) ஒருவனை மற்றொருவன் ஒருகாற் புறங்கூறினால் அக்கூறப்பட்டவன் கூறியவன்மேல் பெரும்பழிகள் பலகூறி அவனுக்குப் பெருந்துன்பங்களை உண்டாக்கிவிடுவா னாதலாற் புறங்கூறலாகா தென்பது, கருத்து. இக்குறளில், எதிர்மறைமுகத்தால் பிறனைப் புறத்தே பழிகூறாதவன் தானும் பிறராற் பழிகூறப்படான் என்னுங் கருத்துத் தோன்றுதல் காண்க. இனி, இக்குறளுக்கு - பிறன்பழியைப் புறங்கூறுபவன் (அப்புறங்கூறுதலாகிய) தன்பழியை(ப் பெரியோர் யாவரும்) நினைக்குந்தன்மையை ஆராய்ந்து கூறவேண்டு மென்றும் உரைகூறலாம்: இவ்வாறு தன்பழியை ஆராய்வானாயின் தானே

புறங்கூறானாகி நிற்பா னென்பது, கருத்து: புறங்கூறுதலாகிய தன்பழியைத் தான்அறிவானாயின் அவனுக்குத் தன்பழியே உயர்ந்து காணப்படுமாதலாற் பிறன்பழியைக் கூறவேமாட்டானென்க; இவ்வுரையில், உள்ளுமென்பது - எதிர்காலப்பெயரெச்சம். உளையுந்திறமுடையவை-வருத்தப்படுத்தும் வலிமையுடையவை. தெரிந்து-ஆராய்ந்தறிந்து (எடுத்து). புறங்கூறாமையென்னும் அதிகாரத்திற்கு ஏற்ப, கூறுவான் என்றவிடத்து 'புறத்து' என்னுஞ்சொல் வருவிக்கப்பட்டது; அதிகாரத்தால் வருவித்து முடிப்பதனை 'ஆதிகாரிகம்' என்பர், வடநூலார். வருகின்றவற்றிற்கும் என்றது, மேல் "பகச் சொல்லி", "தூற்றுமரபினர்" என்றவை முதலிய இடங்களுக்கும். திறன்-வலிமை: வலிமையுடைய பழிச்சொற்களுக்குப் பண்பாகுபெயர். (௬)

௧௮௭. பகச்சொல்லிக் கேளிர்ப் பிரிப்பர் நகச்சொல்லி
நட்பாட றேற்றா தவர்.

(இ-ள்.) பக சொல்லி - (தம்மைவிட்டு) நீங்குமாற்றாற் புறங்கூறி, கேளிர் பிரிப்பர்-(தம்) கேளிரையும் பிரியப்பண்ணுவர்: நக சொல்லி-கூடி மகிழுமாறு (இனியசொற்களைச்) சொல்லி, நட்பு ஆடல்-(அயலாரோடும்) நட்பாடலை, தேற்றாதவர்-அறியாதார்; (எ-று.)

சிறப்பும்மை, விகாரத்தால் தொக்கது. 'கேளிரையும் பிரிப்பர்' என்ற கருத்தான், 'அயலாரோடும்' என்பது வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. அறிதல் - தமக்கு உறுதியென்று அறிதல். "கடியு, மிடந்தேற்றாள்சோர்ந்தனள்கை" என்புழிப்போல, தேற்றாமை-தன்வினையாய் நின்றது. புறங்கூறுவார்க்கு யாவரும் பகையாவ ரென்பது கருத்து.

(கு-ரை.) நீங்குமாற்றால்-பிரியும்படி. கேளிர்-சிநேகிதரும், சுற்றத்தாரும்; க்ஷேமசமாசாரங்களைக் கேட்பவ ராதலால், 'கேளிர்' என்று பெயர்: கேள்-பகுதி; இதனைக் கேண்மையென்னும் பண்புப்பெயரின் அடி யென்றுங் கொள்ளலாம்; இர்-பலர்பாற்பெயர்விகுதி. நட்பாடல்-சிநேகஞ் செய்தல். கேளிர் என்றவிடத்துத் தொகுத்தல்விகாரம் பெற்ற உம்மை - உயர்வுசிறப்புப்பொருளது. உறுதியென்று - நன்மையென்று. "கடியு, மிடந்தேற்றாள் சோர்ந்தனள்கை" என்னும் மேற்கோள் கலித்தொகை, மருதக்கலி, ௨௭-இல் உள்ளது; இதற்கு - (வண்டுகளை) ஓட்டுமிடம் அறியாளாய்க் கைசோர்ந்தாளென்று பொருள். தேற்றாமையென்பதைத் தன்வினைக்கும் பிறவினைக்கும் பொது என்றாயினும், தன்வினைப்பொருளில்வந்த பிறவினை என்றாயினும், தேறாமை யென்பதன் விரித்தல்விகாரமென்றாயினும் கொள்க; "தேற்றாய் பெரும நின் பொய்யே" எனப் புறநானூற்றிலும், "வாளினாற் பேசினல்லால் வாயினாற் பேசல் தேற்றேன்" எனச் சிந்தாமணியிலுங் காண்க. 'இது, நட்டவரையிழப்பரென்றது' என்பது, மணக்குடியருரைவாக்கியம். (௭)

௧௮௮. துன்னியார் குற்றமுந் தூற்று மரபினா
ரென்னைகோ லேதிலார் மாட்டு.

(இ-ள்.) துன்னியார் - (தம்மொடு) செறிந்தாரது, குற்றம்உம்-குற்றத்தையும், (அவர்புறத்து), தூற்றும் மரபினுர்-தூற்றும் இயல்பினையுடையார், ஏதிலார்மாட்டு - அயலார்மாட்டு(ச் செய்வது), என்னைகொல்-யாது கொல்லோ? (எ-று.)

தூற்றுதல்-பலரும்அறியப் பரப்புதல். அதனிற்கொடியது பிறிதொன்று காணுமையின், 'என்னைகொல்' என்ருர். செய்வது என்பது, சொல்லெச்சம். 'என்னர்கொல்' என்று பாடமோதி, எவ்வியல்பினராவரென்று உரைப்பாரு முளர்.

(கு-ரை.) செறிந்தார்-கலந்தவர்; நண்பரும் உறவினரும். அதனிற்கொடியது பிறிதொன்று காணுமையின் - புறத்தே பழிகூறுதலினுங்கொடுமையுடையது வேறொன்று காணப்படாமையால். அயலாரிடத்திற்செய்யத்தகாதது இதுவென்று அவரால் நினைக்கப்படுவதொன்றும் இல்லையென்பார் 'என்னைகொல்' என்ருரென்றுங் கொள்ளலாம். குற்றமும், உம்மை-உயர்வுசிறப்பு. ஏதிலார்-யாதொருசம்பந்தமுமில்லாதவர். எவ்வியல்பினராவர்-எந்தக் குணத்தை யுடையவராவர்? 'என்னர்' என்ற பாடத்திற்கு, அச்சொல் வினவடியாப்பிறந்த பலர்பாற் குறிப்புமுற்று; ன்-சாரியை, மற்றொரு ன்-சந்தி: அன்னர், இன்னர் என்பவற்றிற்போல. புறங்கூறுபவர் மற்றெந்தத் தீவினைக்கும் அஞ்சாரென்க. 'இது, யாவரோடும் பற்றில ரென்றது' என்பது, மணக்குடியருரைவாக்கியம். (அ)

கஅகூ. அறனேக்கி யாற்றுங்கொல் வையம் புறனேக்கிப்
புன்சொ லுரைப்பான் பொறை.

(இ-ள்.) புறன் நோக்கி-(பிறர்) நீங்கின அளவு பார்த்து, புல்சொல் உரைப்பான் - (அவர்)*பழிப்புரையை உரைப்பானது, பொறை-உடற்பாரத்தை, வையம்-நிலம், அறன் நோக்கி - (இக்கொடியதுபொறுத்தலே எனக்கு) அறமாவதென்று கருதி, ஆற்றும்கொல் - பொறுக்கின்றது போலும்; (எ-று.)

எல்லாவற்றையும் பொறுத்தல் இயல்பாயினும் இது பொறுத்தற்கரிது என்னுங் கருத்தால், 'அறனேக்கி யாற்றுங்கொல்' என்ருர்.

இவை யைந்துபாட்டானும், புறங்கூறுவார்க்கு எய்துங் குற்றம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) நீங்கின அளவு-நீங்கியசமயமாத்திரத்தை. அவர் பழிப்புரை-அவர்களுடைய குற்றங்களைக் காட்டுகிற நிந்தைச்சொல். உடற்பாரம்-உடம்பின்சுமை. இயல்பு - ஸர்வம்ஸஹையான பூமிக்குச் சுபாவகுணம். கடுக-ஆம் திருக்குறள் காண்க. பாவிகளுடைய உடம்பைப் பூமிதேவிக்குப் பாரமென்பது, நூற்கொள்கை; "நேமிசேர் தடங்கையினை நினைப்பிலாவலிநெஞ்சுடைப், பூமிபாரங்கள்" என்பது முதலியவற்ருல் அறிக. புறங்கூறுவானுடம்பு பூமிக்குப் பாரமென்க. 'கொல்' என்னும் இடைச்சொல், இங்கே தற்குறிப்பேற்றவணிக்கு உருபாய் நின்றது. பொறை - பொறுக்கப்படுவது: பொறுத்தல்-சுமத்தல், ஐ-செயப்படுபொருள்விகுதி. (கூ)

---

* பி-ம்: பழித்துரையை.

ககூ0. ஏதிலார் குற்றம்போற் றங்குற்றங் காண்கிற்பிற்
றீதுண்டோ மன்னு முயிர்க்கு.

(இ-ள்.) ஏதிலார் குற்றம்போல்-(ஏதிலாரைப்புறங்கூறுவார் அதற்கு) அவர்குற்றம் (காணுமாறு) போல, தம் குற்றம் - (புறங்கூறலாகிய) தம் குற்றத்தையும், காண்கிற்பின்-காணவல்லராயின், மன்னும் உயிர்க்கு-(அவர்) நிலைபெறுடைய உயிர்க்கு, தீது உண்டு ஓ - வருவதொரு துன்பமுண்டோ ?(எ-று.)

நடுவுநின்று ஒப்பக்காண்ட லருமைநோக்கி 'காண்கிற்பின்' என்றும், கண்டவழி ஒழிதலின் பாவம் இன்றா மாகவே வரும் பிறவிகளிலுந் துன்பமில்லை யென்பது நோக்கி 'உயிர்க்குத் தீதுண்டோ' என்றும் கூறினர்.

இதனுன், புறங்கூற்றெழிதற்கு உபாயம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) நடுவுநின்று ஒப்பக்காண்ட லருமை-நடுவுநிலைமையிலே நின்று சமனுகக்காண்பதன் அருமை. ஒழிதலின் - (புறங்கூறுதலை) நீங்குதலால். 'காண்கிற்பின்' என்னும் எதிர்காலவினை யெச்சம், 'உண்டோ' என்கிற ஒகாரத்தை ஈற்றிலேகொண்ட குறிப்புவினையைக் கொண்டு முடிந்தது. ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவைப்போல நித்தியமாதலால், 'மன்னுமுயிர்' எனப்பட்டது. புறங்கூறும் ஒருவன் அயலார் குற்றத்தைக் கண்டு கூறுதல்போல, புறங்கூறுதலாகிய தன்குற்றத்தைக் கருத்துக் கொண்டு கண்டானுயின் பின்பு புறங்கூறவழியில்லை யென்றவாறு. (க0)

உ0 - ஆம் அதிகாரம்—பயனிலசொல்லாமை

அஃதாவது-தமக்கும் பிறர்க்கும் அறம் பொருள் இன்பமாகியபயன்களுள் ஒன்றும் பயவாத சொற்களைச் சொல்லாமை. பொய், குறளை, கடுஞ்சொல், பயனில்சொல் என வாக்கின்கண்நிகழும்பாவம் நான்கனுள், பொய்-துறந்தார்க்கல்லது ஒருதலையாகக் கடிய லாகாமையின், அஃதொழித்து, இல்வாழ்வாராற் கடியப்படும் ஏனைமூன்றனுள், கடுஞ்சொல் இனியவை கூறலானும், குறளை புறங்கூறாமையானும் விலக்கி, நின்ற பயனில்சொல் இதனுன் விலக்குகின்றா ராகலின், இது, புறங்கூறாமையின்பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) பயவாத-தராத. நிகழும்-உண்டாகும். சொல்லிற்றேன்றும் தீவினை-பொய்முதலாக நான்குவகைப்படு மென்பதை, "பொய்யே குறளைகடுஞ்சொற் பயனில், சொல்லெனச் சொல்லிற் றேன்றுவ நான்கும்" என்னும் மணிமேகலையிலுங் காணலாம். பொய் துறந்தார்க்கல்லது ஒருதலையாகக்கடியலாகாமையின் - பொய்யானது துறவறத்தார்க்கேயல்லாமல் இல்லறத்தார்க்கு முழுவதும் விலக்கப்படாமையால்; மணங்கூட்டுவிக்கும் பொருட்டும், ஊடலைத்தீர்த்தற் பொருட்டும், உயிர்க்கொலையை விலக்கும் பொருட்டும், எல்லாப்பொருளையும் இழத்தலினின்றும் நீங்கும் பொருட்டும், மற்றுஞ்சில நன்மையின் பொருட்டும் இல்லறத்தவர் பொய் சொன்னலுஞ் சொல்லலாமென்பது, நூல்துணிபு. இதுபற்றியே இந்நூலாசிரியர் வாய்மையென்னும் அதிகாரத்தை இல்லறவியலில் வையாமல் துறவறவியலில் வைத்தது. ஏனைமூன்று-குறளை, கடுஞ்சொல், பயனில்சொல். இனியவைகூறல்-கீழ்ப் பத்தாமதிகாரம். இது-இவ்வதி

காரம். மொழிக்குற்றங்களுள் பயனிலசொல்லுதல் புறங்கூறுதலுக்கு இனமாதலால், அதன்பின் வைக்கப்பட்டதென்க. பயன் = பயம்: மகர னகரம் மாறிவருஞ்சொல். இல-பலவின்பாற்பெயர். பயனில்லாத என்றால், இன்மை - செயப்படுபொருள்குன்றியதும், பயனையுடைத்தாகாத என்றால், இன்மை - செயப்படுபொருள்குன்றாததுமாம். பயனில்லாத சொற்களைச் சொல்லுங் காலத்திலே, பயனுடையசொற்களைச் சொல்லுதலும் பயனுடைய தொழில்களை யியற்றுதலுஞ் செய்தால் மிக்க புகழ் புண்ணியங்களை அடையலா மாதலால், அதற்கு மாறான பயனிலசொல்லுதல் குற்றமாயிற் றென்க.

கசுக. பல்லார் முனியப் பயனில சொல்லுவ
னெல்லாரு மெள்ளப் படும்.

(இ-ள்.) பல்லார்-(அறிவுடையார்) பலரும், முனிய-(கேட்டு) வெறுப்ப, பயன் இல-பயனிலவாகியசொற்களை, சொல்லுவான்—, எல்லார் உம்-எல்லாரானும், எள்ளப்படும்-இகழப்படும்; (எ-று.)

அறிவுடையார் பலரும் * வெறுப்பவே, ஒழிந்தாரானும் இகழப்படு மாதலின், 'எல்லாருமெள்ளப்படும்' என்றார்: மூன்றனுருபு, விகாரத்தால் தொக்கது.

(கு-ரை.) பயனை ஆராய்தற்கு உரியவர் அறிவுடையவராதலால். இங்கே 'பல்லார்' என்றது, அவர்மேல்நின்றது. ஒழிந்தாரானும்-சாமானிய ஜனங்களாலும். ஆன் என்னும் மூன்றாமுருபு தொக்கது, 'எல்லாரும்' என்ற விடத்தில். 'இது, பிறரால் இகழப்படுவனென்றது' என்பது, மணக்குடியருரை. (க)

கசுஉ. பயனில பல்லார்முற் சொல்ல னயனில
நட்டார்கட் செய்தலிற் றீது.

(இ-ள்.) பயன் இல-பயனிலவாகிய சொற்களை, பல்லார் முன்-(அறிவுடையார்) பலர் முன்பே, சொல்லல்-(ஒருவன்) சொல்லுதல்,—நயன் இல-விருப்பமிலவாகிய செயல்களை, நட்டார்கண்-(தன்) நட்டார்மாட்டு, செய்தலின்-செய்தலினும், தீது—; (எ-று.)

விருப்பமில-வெறுப்பன. இச்சொல், அச்செயலினும் மிக இகழற் பாடு பயக்கு மென்பதாம்.

(கு-ரை.) பயனில்லாதவற்றைச் சொல்லுதல் நண்பர்க்குத் தீங்கு செய்தலினும் அதிகநிந்தையைத் தரு மென்பது, கருத்து. 'இம்மை மறுமையிரண்டின்கண்ணும் தீமைபயக்குமாறாயிற்று' என்பது, மணக்குடியருரை வாக்கியம். நட்டார்-நண்பர்; நள்-பகுதி, இல-பெயர். முன் என்னும் இடைச்சொல்-இங்கே, இடப்பொருளது. (உ)

கசுந. நயனில னென்பது சொல்லும் பயனில
பாரித் துரைக்கு முரை.

(இ-ள்.) பயன் இல-பயனிலவாகியபொருள்களை, (ஒருவன்), பாரித்து உரைக்கும்-விரித்து உரைக்கும், உரை-உரைதானே,—நயன் இலன் என்பது-(இவன்) நீதியிலனென்பதனை, சொல்லும்-†உரைக்கும்; (எ-று.)

* பி-ம்: கேட்டு வெறுப்பவே. † பி-ம்: உணர்த்தும்.

உரையால் இவன் நயனிலனென்பது அறியலா மென்பார், அதனை உரைமே லேற்றி 'உரைசொல்லும்' என்றார்.

(கு-ரை.) பொருள்கள்-விஷயங்கள். விரித்து உரைக்கும் உரை - விவரித்துச் சொல்லுஞ் சொல். சொல்லும்-அறிவிக்கும். 'இம்மையின் கட் பிறரால் விரும்பப்படா ரென்று கூறப்பட்டது' என்பது, மணக் குடியருரை. (ங)

கக௯௪. நயன்சாரா நன்மையி னீக்கும் பயன்சாராப்
பண்பில்சோற் பல்லா ரகத்து.

(இ-ள்.) பயன் சாரா, - பயனோடுபடாத, பண்பு இல் சொல் - பண்பில் சொற்களை, (ஒருவன்),பல்லாரகத்து-பலரிடை-(ச் சொல்லுமாயின்), (அவை), நயன் சாரா-(அவர்மாட்டு) நீதியோடுபடாவாய், நன்மையின் நீக் கும்-(அவனை) நற்குணங்களின் நீக்கும்; (எ-று.)

பண்பு-இனிமையும் மெய்ம்மையும் முதலாய சொற்குணங்கள். 'சொல்லுமாயின்' என்பதும், 'அவர்மாட்டு' என்பதும் எச்சமாக வருவிக் கப்பட்டன.

(கு-ரை.) பலரிடையே பயனிலசொல்லுவானை அந்தப்பலரும் இவன் நற்குணமற்றவ னென்று இகழ்வரென்பது, கருத்து. பயனோடு படாத-பிரயோஜனத்தோடு கூடாத. பண்பில் சொற்கள்-குணமில்லாத வார்த்தைகள். பலரிடை-பலபேர்நடுவில். நீதி-முறைமை. படாஆய்-பொருந்ாதவையாய். மெய்ம்மை-உண்மை. 'முதலாய' என்றதனால், தீமைபயவாமை கேட்டாரைத் தன்வசப்படுத்தல் முதலியன கொள்க. எச்சம் - சொல்லெச்சம். சாரா என்பது இரண்டனுள் முன்னதை எதிர்மறைப்பலவின்பால் முற்றெச்சமாக வாயினும், ஈறுகெட்ட எதிர் மறை வினையெச்சமாகவாயினுங் கொள்க. பின்னது-பெயரெச்சம். 'பல்லா ரகத்து' என்பதில் 'அகத்து'-ஏழனுருபு; "உள் அகம்புறம் இல் இடப்பொருளுருபே". 'இது விரும்பப்படாமையுமன்றி நன்மையும் பய வாது என்றது' என்பது, மணக்குடியருரைவாக்கியம். (ச)

கக௯௫. சீர்மை சிறப்பொடு நீங்கும் பயனில
நீர்மை யுடையார் சோலின்.

(இ-ள்.) பயன் இல-பயனிலவாகிய சொற்களை, நீர்மை உடையார்-இனியநீர்மையுடையார், சொலின்-சொல்லுவராயின்,—சீர்மை-(அவரது) விழுப்பமும், சிறப்பொடு-(அதனால்வரும்) நன்குமதிக்கற்பாடும், நீங்கும்-(உடனே) நீங்கும்; (எ-று.)

நீர்மை-நீரின்தன்மை. 'சொலின்' என்பது, சொல்லாமையை விளக் கிற்று.

(கு-ரை.) விழுப்பம்-புகழ். நன்கு மதிக்கற்பாடு-நன்றாகமதிக்கப் படுதல்: கௌரவம். "விழுமம் சீர்மையும் சிறப்பு மிடும்பையும்" என்னுஞ் சூத்திரத்தைக்கொண்டும், சீர்மையும் சிறப்பும் வேறாதலை அறிக. 'சிறப் பொடு'—'ஒடு'என்னும் எண்ணிடைச்சொல்லைச் சீர்மையென்பதனோடுங் கூட்டுக. 'இது, நீர்மையுடையராயினும் எல்லாநன்மையும் போம்என்றது' என்பது, மணக்குடியருரைவாக்கியம். 'நீர்மை-நீரின் தன்மை' என்ற

விடத்து "தாழ்ந்து, சொற்படு சீதத்தொடு சுவை யுடைத்தாய், இழிநிலஞ் சேர்ந் தாழ்வது நீர்" என்ற மணிமேகலையும், "தீ முரணிய நீரும் என்றாங், கைம் பெரும் பூதத் தியற்கைபோல,...அளியு முடையோய்" என்ற புறநானூறும் அறியத்தக்கன. தண்மைக்கும், இனிமைக்கும், மிகவுதவுதற்கும் நீர் எடுத்துக்காட்டாம். (ரு)

கக௯௬. பயனில்சோற் பாராட்டு வானை மகனெனன்
மக்கட் பதடி யெனல்.

(இ-ள்.) பயன் இல் சொல் பாராட்டுவானை-பயனில்லாத சொற்களைப் பலகாலுஞ்சொல்லுவானை, மகன் எனல்-மகனென்று சொல்லற்க; மக்கள் பதடி எனல்-மக்களுட் பதரென்று சொல்லுக; (எ-று.)

'அல்' விகுதி வியங்கோள், முன் எதிர்மறையினும், பின் உடம்பாட்டினும் வந்தது. அறிவு என்னும் உள்ளீடுஇன்மையின், 'மக்கட்பதடி' என்றார்.

இவையாறுபாட்டானும், பயனில்லாதசொற்களைச் சொல்லுதலின் குற்றம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) பாராட்டுதல்-மிகப்பயிலுதல். பலகாலும்-பலதரமும். மகனென்று சொல்லற்க-மனிதனென்று சொல்லவேண்டாம். மக்களுள்-மனிதர்களுள். பதர்-உள்ளீடில்லாத தானியம்; இங்கே, அதுபோலச் சாரமான அறிவு இல்லாதவன். எனல் என்னும் சொல்லெச்சம்-என்று சொல்க என, சொல்என்னும் தன்னெச்சத்தைக் கொண்டது. இனி, ஒருவன் பேசும் பயனில்லாத சொற்களைக் கொண்டாடுபவனை மனிதனென்று எண்ணவேண்டா என்றும் உரைக்கலாம். 'இது, மக்கட்பண்பில னென்றவாறு' என்பது, மணக்குடியருரைவாக்கியம். (௬)

கக௯௭. நயனில சோல்லினுஞ் சோல்லுக சான்றோர்
பயனில சோல்லாமை நன்று.

(இ-ள்.) நயன் இல - நீதியோடு படாத சொற்களை, சான்றோர்—, சொல்லின் உம்-சொன்னாராயினும்; சொல்லுக-அஃது அமையும்; பயன் இல சொல்லாமை-(அவர்) பயனில்லவற்றைச் சொல்லாமை (பெறின், அது), நன்று—; (எ-று.)

'சொல்லினும்' எனவே, சொல்லாமை பெறப்பட்டது. நயனிலவற்றினும் பயனில தீய வென்பதாம்.

(கு-ரை.) அமையும்-பொருந்தும். அநீதியானவார்த்தைகளினும் பயனில்லாதவார்த்தைகள் கொடியன என்பது கருத்து. இனி, இதற்கு, கடுஞ்சொல்லினும் பயனில்சொல் தீயதென்றுங் கருத்துக்கொள்ளலாம்: கடுஞ்சொல்லுஞ் சிறுபான்மை நன்மைபயக்கு மாதலின். 'இது, சான்றோர்க்கு ஆகா தென்றது' என்பது, மணக்குடியருரைவாக்கியம். (எ)

கக௯அ. அரும்பய ஞயு *மறிவினர் சோல்லார்
பேரும்பய னில்லாத சோல்.

* பி - ம்:—அறிவுளர்.

(இ-ள்.) அரு பயன்-(அறிதற்கு) அரிய பயன்களை, ஆயும்-ஆராய வல்ல, அறிவினர்-அறிவினையுடையார்,—பெரு பயன் இல்லாத சொல்-மிக்க பயனுடைய வல்லாத சொற்களை, சொல்லார்—; (எ-று.)

அறிதற்குஅரிய பயன்களாவன - வீடுபேறும், மேற்கதிச்செலவும் முதலாயின. 'பெரும்பயனில்லாத' எனவே, பயன் சிறிதுடையனவும் ஒழிக்கப்பட்டன.

(கு-ரை.) அரிய பயனை நாடும் அறிவுடையார், சிறிதே பயனுடைய சொற்களையுஞ் சொல்லாரென்றவாறு. மிக்கபயனுடைய-பெரும்பிரயோசனத்தை உடைத்தானவை. வீடுபேறு-முத்திபெறுதல். மேற்கதிச்செலவு-சுவர்க்கம் முதலிய மேலானபதவிகளிற் செல்லுதல். முதலாயின என்றது, புகழ் முதலியவற்றை. 'வேறு கூறிய குற்றமெல்லாம் பயத்தலின், இதனை அறிவுடையார் கூறாரென்றது' என்பது, மணக்குடியருரை. (அ)

ககூகூ. பொருடீர்ந்த பொச்சாந்துஞ் சொல்லார் மருடீர்ந்த
மாசறு காட்சி யவர்.

(இ-ள்.) பொருள் தீர்ந்த-பயனின் நீங்கிய சொற்களை, பொச்சாந்து உம்-மறந்தும், சொல்லார்—; மருள் தீர்ந்த மாசு அறு காட்சியவர்-மயக்கத்தின் நீங்கிய தூய அறிவினையுடையார்; (எ-று.)

தூயஅறிவு - மெய்யறிவு. 'மருடீர்ந்த' என்னும் பெயரெச்சம், 'காட்சியவர்' என்னுங் குறிப்புப்பெயர் கொண்டது.

இவைமூன்றுபாட்டானும், பயனிலசொல்லாமையின் குணம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) தூய-குற்றமற்ற. மெய்யறிவாவது-பிறப்பு முத்திகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும் சந்தேக விபரீதங்களின்றி உண்மையாக அறிதல்; இதனை வடநூலார் 'தத்த்வஞாநம்' என்பர். மயக்காவது-மறுபிறப்பும் இருவினைப்பயனும் கடவுளும் இல்லையெனவும் மற்றும் இத்தன்மையனவுஞ் சொல்லும் மயக்கநூல்வழக்குகளை மெய்ந்நூல்வழக்கென்று துணிதல்; குற்றியை மகனென்றும், இப்பியை வெள்ளியென்றும், இவ்வாறே ஒன்றைப் பிறிதொன்றாகத்துணிதலும், அது; மயக்கம், மருள், விபரீதவுணர்வு, அவித்யை என்பன-ஒருபொருட்சொற்கள். மாசு அறு காட்சி என்றது, கேவல அறிவை; மேல் மெய்யுணர்தலென்னும் அதிகாரத்தில் ''மருணீங்கி, மாசறுகாட்சி யவர்க்கு'' என வருதலுங் காண்க. தீர்ந்த காட்சியவர் என்க. தீர்ந்த என்னுஞ்சொல் இரண்டனுள், முன்னது-பெயர். பின்னது-பெயரெச்சம். தீர்ந்த என்பது காட்சியவர்க்கு விசேஷணமே யன்றி, காட்சிக்கு விசேஷணமன்றென்க. குறிப்புப்பெயர்-குறிப்புவினையாலணையும் பெயர். பொச்சாந்து, பொச்சா-பகுதி; ஒருசொல். 'இது, தெளிவுடையார் கூறாரென்றது' என்பது, மணக்குடியருரைவாக்கியம். (கூ)

உ০০. சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய சொல்லற்க
சொல்லிற் பயனிலாச் சொல்.

(இ-ள்.) சொல்லில் - சொற்களில், பயன் உடைய - பயனுடைய சொற்களை, சொல்லுக—; சொல்லில்-சொற்களில், பயன் இலா சொல்-பயனில்லாத சொற்களை, சொல்லற்க-சொல்லாதொழிக; (எ-று.)

'சொல்லில்' என்பது-இருவழியும் மிகையாயினும், சொற்பொருட் பின்வருநிலை யென்னும் அணிநோக்கி வந்தது; "வைகலும் வைகல் வரக்கண்டும்" என்பதுபோல.

இதனால், சொல்லப்படுவனவும், படாதனவும் நியமிக்கப்பட்டன.

(கு-ரை.) இருவழியும் மிகையாயினும் - இரண்டுவாக்கியங்களிலும் அவசியமில்லாமல் அதிகமாயிருப்பதானாலும்: கூறியதுகூறல்போலத் தோன்றினாலும்: ஓரிடத்து இருந்தாற்போதுமானாலும் என்றபடி. வந்த சொல்லும் பொருளும் பின்னும் பலமுறை வருதல், சொற்பொருட்பின் வருநிலையணியாம்; "வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார், வைகலும் வைகலை வைகுமென் றின்புறுவர், வைகலும் வைகற்றம்வாழ்நாண் மேல் வைகுதல், வைகலை வைத்துணரா தார்" என்னும் நாலடியார்ச் செய்யுளில், வைகலென்னுஞ்சொல் பலதரம்வருதல் காண்க. இனி, சொல்லின் என்று எடுத்து - சொல்லவேண்டுமாயின் எனின், இந்த ஆசங்கைக்கு இடனில்லை. நியமிக்கப்பட்டன-வரையறுத்துச் சொல்லப் பட்டன. உடைய பெயர். படாதன-சொல்லப்படாதவை. (௧0)

உக - ஆம் அதிகாரம்—தீவினையச்சம்.

அஃதாவது-பாவங்களாயின செய்தற்கு அஞ்சுதல். இதனான், மெய் யின்கண்நிகழும் பாவங்களெல்லாந் தொகுத்து விலக்குகின்றாராகலின், இது பயனிலசொல்லாமையின்பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) வினை-தொழில், கருமம்; அது-நல்வினை, தீவினை என இருவகைப்படும்: தீவினையச்சம்-பாபபயம். பாவங்களாயின-பாவத்தைத் தரக்கூடிய கொடுந்தொழில்கள். "அச்சக் கிளவிக்கு ஐந்து மிரண்டும், எச்சமிலவே பொருள்வயினான" என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறிய விதிபற்றி, தீவினையச்சம் என்பதை-தீவினையினின்று அஞ்சுதல் என ஐந்தாம்வேற்றுமையாகவேனும், தீவினையைஅஞ்சுதல்என இரண்டாம் வேற்றுமையாகவேனும் விரிக்கலாம்; தீவினைக்குஅஞ்சுதல் என நான்காம் வேற்றுமையாகவிரித்தல், உலகவழக்காம். தீவினை-தீமையாகிய வினை [செயல்] எனப் பண்புத்தொகை: தீவினையைச்செய்தலுக்கு இலக்கணை. இதனான்-இவ்வதிகாரத்தால். மெய்யின்கண்நிகழும் - உடம்பினாற் செய் யப்படுகின்ற. பயனிலசொல்லாமையென்னும் அதிகாரத்தின்பின் தீவினை யச்சமென்னும் அதிகாரத்தை வைத்ததற்குக் காரணம், மனத்தின் குற்றத்தைக்கீழ் அழுக்காறாமை வெஃகாமை என்னும் இரண்டு அதிகாரங் களாற்கூறி, அதன்பின் வாக்கின்குற்றத்தைப் புறங்கூறாமை, பயனில சொல்லாமை என்னும் இரண்டுஅதிகாரங்களாற் கூறியவர், அதன்பின் மிச்சமாய் நின்ற காயத்தின் குற்றத்தைக் கூறவேண்டுவது முறைமை யாதலா லென்க.

உ0க. தீவினையா ரஞ்சார் விழுமியா ரஞ்சுவர்
தீவினை யென்னுஞ் செருக்கு.

(இ-ள்.) தீவினை என்னும் செருக்கு-தீவினையென்று சொல்லப்படும் மயக்கத்தை, தீவினையார்-(முன்செய்த) தீவினையுடையார், அஞ்சார்—; விழுமியார்-(அஃது இலராகிய) சீரியார், அஞ்சுவர்—; (எ-று.)

'தீவினையென்னுஞ்செருக்கு' என, காரியம் காரணமாக உபசரிக்கப்பட்டது. மேற்றொட்டுச்செய்து கைவந்தமையான் 'அஞ்சார்' என்றும், செய்தறியாமையான் 'அஞ்சுவர்' என்றும் கூறினார்.

(கு-ரை.) 'தீவினையென்னுஞ்செருக்கு' என்பதற்கு - பாவமாகிய அவித்யை யென்று பொருள்; இதிலே, தீவினை-அவித்யையின் பயனாதலால், காரியம். செருக்கு-அவிச்சை [மனமயக்கம்]; இது-காரணம்: காரியமாகிய தீவினை, காரணமாகிய செருக்காகக் கூறப்பட்டது. இனி, தீவினையென்னுஞ் செருக்கு என்பதற்கு-கொடுந்தொழில் செய்தலினால் வருங் களிப்பு எனப் பொருள்கொண்டு, தீவினையென்னுங் காரணம்) செருக்கென்னுங் காரியமாகக் கூறப்பட்டதென்றார், பிரயோகவிவேகநூலுடையார்; அந்நூலில் "மருளறு காரணம்" என்னுஞ் செய்யுளின் உரையிற் காண்க. இவையெல்லாம் இலக்கணநூலில் உபசாரவழக்கு எனப்படும். (உபசார வழக்காவது-காரணம் காரியமாகவும், காரியம் காரணமாகவும், குணம் குணியாகவும், குணி குணமாகவும், ஒருபொருளின்வினை மற்றொருபொருளின் வினையாகவும், இடத்துநிகழ்பொருளின் தொழில் இடத்தின் மேலாகவும், சினைவினை முதல்வினையாகவும், முதல்வினை சினைவினையாகவும் இவ்வாறு ஒன்றன்தன்மை மற்றொன்றில் ஏற்றிக் கூறப்படுதல்: இது, ஆகுபெயரென்கிற இலக்கணக்கு இனமாம்;) இதனை வடநூலார் ஔபசாரிகப்ரயோகம் என்பர். அஃது இலர்-முன்செய்த தீவினையில்லாதவர். சீரியார்-சிறப்புடையவர். மேல்தொட்டுச் செய்து கைவந்தமையான்-முற்பிறப்புக்களில் தொடங்கிச்செய்து பழக்கமாயிருத்தலால். விழுமியார்-விழுமம் என்னும் உரிச்சொல்லடியாகப்பிறந்த பலர்பாற்பெயர்: பகுதி, அம் கெட்டு 'விழும்' என நின்றது; இ-சாரியை. அஞ்சார், அஞ்சுவர் என்னும் இரண்டுமுற்றுக்களுக்கும் செருக்கு என்னுஞ் செயப்படுபொருளை எடுத்துத் தனித்தனிச் சேர்த்துக்கொள்க; இது, கடைநிலைத்தீவகம். ஒருவன் ஒருபிறப்பிற் செய்யும் நல்வினைக்கு அவன் முற்பிறப்பிற்செய்துள்ள நல்வினையே காரணமாம்; நல்வினை செய்தற்கு முன்னைத் தீவினை காரணமாகாதவாறுபோல, தீவினைசெய்தற்கும் முன்னை நல்வினை காரணமாகாது என்பது கருத்து. இது, நூல்வழக்குக் கூறியது. இனி, இக்குறளுக்கு-'கொடுந்தொழில் செய்பவர் பாவத்துக்கு அஞ்சார்; நற்றொழில் செய்பவர் அதற்கு அஞ்சுவர்' என, உலகவழக்கைக் கூறியதாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். இதனால், விழுமியாரது குணமாகிய தீவினையச்சமே சிறப்புடையதென்றதாயிற்று. முதலடியில் 'தீவினையார்'

விழுமியார் எனவும்;'அஞ்சார்' 'அஞ்சுவர்' எனவும் மாறுபட்ட சொற்கள் வந்தது முரண்தொடை. (௧)

௨௦௨. தீயவை தீய பயத்தலாற் றீயவை
தீயினு மஞ்சப் படும்.

(இ-ள்.) தீயவை - (தனக்கு இன்பம்பயத்தலைக் கருதிச் செய்யுந்) தீவினைகள், தீய பயத்தலான்-(பின் அஃது ஒழித்துத்) துன்பமே பயத்தலான்,—தீயவை-(அத்தன்மையவாகிய) தீவினைகள், (ஒருவனால்), தீயினும் அஞ்சப்படும்—; (எ-று.)

பிறிதொருகாலத்தும் பிறிதொருதேயத்தும் பிறிதோருடம்பினுஞ் சென்று சுடுதல் தீக்கு இன்மையின், *'தீயினும் அஞ்சப்படும்' என்றார்.

(கு-ரை.) நெருப்பு எந்தக்காலத்தில் எந்த இடத்தில் எந்த உடம்பிற் படுமோ, அந்தக்காலத்தில் அந்த இடத்தில் அந்த உடம்பில்மாத்திரமே சுடும்; தீவினையோ, மறுமைக்காலத்திலும் வேறோர் உலகத்திலும் மற்றொரு சரீரத்திலும்போய் உயிரை வருத்தும்: ஆதலால், தீவினை தீயினுங் கொடிது என்பது கருத்து. இனி, அகமாகிய உயிரை வருத்துகின்ற தீவினைகள் புறமாகிய உடம்பை வருத்துகின்ற நெருப்பினும் பயங்கரமானவை என்றுங் கருத்துக் கொள்ளலாம். 'தொடிற்சுடுமென்று தீக்கு அஞ்சுதலினும் மிக அஞ்சப்படும்' என்பர், மணக்குடியர். தீவினைகள்-கொடுஞ்செயல்கள். தீய-கெட்டபயன்களை. பயத்தல்-தருதல். பின்-மறுமையில். அஃது-இன்பம். தீயினும்-அக்கினியினும் அதிகமாக. உம்மை-இழிவுசிறப்பு. அஞ்சப்படும்-செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டுச் செயப்பாட்டு வினைமுற்று; இது-இங்குப் பலவின்பாலுக்கு வந்தது. இரண்டாவதாய் நின்ற 'தீயவை' என்பது, சொற்பொருட்பின்வருநிலை யென்னும் அணி நோக்கி வந்ததென்க. 'தீயவை தீயினுமஞ்சப்படும்' என்பது, பிரதான வாக்கியம்; 'தீயவைதீயபயத்தலான்' என்பது, காரண வாக்கியம்: ஏதுவணி. (௨)

௨௦௩. அறிவினு ளெல்லாந் தலையென்ப தீய
செறுவார்க்குஞ் செய்யா விடல்.

(இ-ள்.) அறிவினுள் எல்லாம்-(தமக்கு உறுதிநாடும்) அறிவுகளெல்லாவற்றுள்ளும், தலை என்ப-தலையாய அறிவென்று சொல்லுவர், (நல்லோர்): செறுவார்க்கு உம்-(தம்மைச்) செறுவார்மாட்டும், தீய-தீவினைகளை, செய்யா விடல்-செய்யாது விடுதலை; (எ-று.)

விடுதற்குக்காரணமாகிய அறிவை 'விடுதல்' என்றும், 'செய்யத்தகுழியுஞ் செய்யாதொழியவே தமக்குத் துன்பம் வாராது' என உய்த்துணர்தலின், அதனை 'அறிவினுளெல்லாந் தலை' என்றுங் கூறினார். 'செய்யாது' என்பது, கடைக்குறைந்து நின்றது.

*பி-ம்: தீயினுமஞ்சப்படுவதாயிற்று.

இவைமூன்றுபாட்டானும், தீவினைக்கு அஞ்சவேண்டு மென்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) உறுதிநாடும்-நன்மையைத்தேடுகின்ற; 'எல்லா அறங்களையும் அறியும்' என்பர், மணக்குடியர். தலைஆய-முதன்மையான. செறுவார் மாட்டும்-வருத்துபவரிடத்திலும்; தமக்குத் தீமைசெய்தார் விஷயத்திலும் என்றபடி. செய்யாது விடுதலை என்பது - செய்யாது விடுதற்குக் காரணமாகிய அறிவை என்றபடி; இங்கே காரியம் காரணமாக உபசரிக்கப்பட்டது: ஆனதுபற்றியே, செய்யாது விடுதலை 'சிறந்த அறிவின் பயன்' என்னாமல் 'அறிவினுளெல்லாந்தலை' என்றார். செய்யத்தக்குழி-செய்யத்தக்க இடம்; அதாவது-தம்மை வருத்துபவர்பக்கல். செய்யா-ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சம்; (இவ்வாய்பாட்டுச்சொல்-ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சமும், உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சமும், அஃறிணை யெதிர்மறைப் பலவின்பால்முற்றும், அத்தன்மைய வினையாலணையும்பெயரும், அம்முற்றெச்சமும், ஈறுகெட்ட எதிர்மறை ஒன்றன்பால்முற்றும் ஆகவும் வரும்: இங்குக்காட்டிய எழுவகைகளுள் முதல் மூன்றிலும் வருமொழிமுதல்வலி மிகும்; மற்றையவற்றில் மிகாது: இவையெல்லாம் இடம்நோக்கியும் பொருள்நோக்கியும் உணர்க.) தலைமையானதைத் தலையென்றது-பண்பாகுபெயர். தலை - உத்தமம்; உத்தம அங்கமாகிய சிரசுபோலச் சிறந்த தென்றுங் கொள்ளலாம். தீய-பெயர். நான்காம்வேற்றுமையின் பொருளாகிய ஏற்றுக்கொள்ளுதலும் ஏழாம் வேற்றுமையின் பொருளாகிய இடனாய்நிற்றலும் ஒருசாரொத்திருத்தலை நோக்கி, செறுவார்க்கும் என்னும் நான்காம்வேற்றுமையை 'செறுவார் மாட்டும்' என ஏழாம்வேற்றுமையாக விரித்தார்; இதனை உருபுமயக்கமெனினும் அமையும்: கொடைப்பொருளில் அல்லது பகைப்பொருளில் வந்த நான்காம்வேற்றுமையெனினும் இழுக்காகாது. உம்-உயர்வுசிறப்பு: 'செறுவார்க்குந் தீயசெய்யாவிடல்' எனவே, தம்மை வருத்துபவரல்லாதார்க்குத் தீய செய்யாதொழிதல் தானே பெறப்படும். 'நல்லோர்' என்றது, தருமநூலுணர்ச்சியோடு உலகவழக்கறிதலு முடையாரை. இது, தோன்றா எழுவாய். (௩)

௨௦௪. மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க சூழி
னறஞ்சூழுஞ் சூழ்ந்தவன் கேடு.

(இ-ள்.) (ஒருவன்), பிறன் கேடு - பிறனுக்குக் கேடுபயக்கும் வினையை, மறந்தும்—, சூழற்க-எண்ணுதொழிக; சூழின் - எண்ணுவனாயின்,— சூழ்ந்தவன் கேடு-தனக்குக் கேடுபயக்கும்வினையை, அறம்-அறக்கடவுள், சூழும்-எண்ணும்; (எ-று.)

'கேடு' என்பன - ஆகுபெயர். சூழ்கின்றபொழுதே தானும் உடன் சூழ்தலின், இவன் பிற்படினும் அறக்கடவுள் முற்படும் என்பது பெறப்பட்டது. அறக்கடவுள் எண்ணுதலாவது-அவன்கெடத் தான் நீங்கநினைத்தல். தீவினை யெண்ணலும் ஆகாதென்பதாம்.

(கு-ரை.) ஒரு மனிதன் மற்றொருவனுக்குத் தீங்குசெய்யநினைத்தால், நினைத்த அம்மனிதனுக்குத் தீங்குசெய்யத் தருமதேவதை கூடவே நினைக்கும்; இவற்றுள் மனிதனது முயற்சி இடையூற்றின் மிகுதியால் நிறைவேறாதாயினும், அல்லது நிறைவேறக் காலஞ்செல்லுமாயினும், தேவதையினது முயற்சி அங்ஙனந் தடைப்படாமல் உடனே நிறைவேறிவிடும். ஆதலால், ஒருவன் பிறனுக்குத் தீங்கு நினைத்த மாத்திரத்திற் பாவம் உண்டாகி, அதனால் தான் தீங்கையடைவானென்பது, தாற்பரியம். 'சூழ்வனாயின், அவனாற்சூழப்பட்டவன் அதன் மாறாகக் கேடுசூழ்வதன்முன்னே சூழ்ந்தவனுக்குக்கேட்டைத் தீமை செய்தார்க்குத் தீமைபயப்பதாகிய அறம் தானே சூழும் என்றவாறு; இது, 'தீமைநினையினும் கேடுதருமென்றது' என்பது, மணக்குடியருரை. கேடுபயக்கும் வினை-கெடுதியைத்தருந் தீத்தொழில். தனக்கு-எண்ணினவனுக்கு. அறக்கடவுள்-தருமதேவதை. கேடு-கெடுதியைத்தரும் வினைகளைக் குறித்தலால், காரியவாகுபெயர். அவன் கெடத் தான் நீங்க-எண்ணியவன் கெடும்படி அவனைவிட்டுத் தான் விலக. எண்ணலுமாகாது என்றதனால், சொல்லுதலும் செய்தலுமாகாமை பெறப்பட்டது. 'மறந்தும்' என்றதனால், மறவாதிருக்கையில் எண்ணாதொழியவேண்டுமென்பது தானே பெறப்படும். மறந்தும், உம் - இழிவுசிறப்பு. 'கெடுவான் கேடு நினைப்பான்' என்ற பழமொழி, இங்குக் கருதத்தக்கது. (ச)

உ0ரு. இலனென்று தீயவை செய்யற்க செய்யி
னிலனாகு மற்றும் பெயர்த்து.

(இ-ள்.) இலன் என்று - (யான்) வறியன் என்று கருதி, தீயவை செய்யற்க-(அது தீர்தற்பொருட்டுப் பிறர்க்குத்) தீவினைகளை (ஒருவன்) செய்யாதொழிக; செய்யின்-செய்வனாயின், பெயர்த்துஉம் இலன் ஆகும்-பெயர்த்தும் வறியனாம்; (எ-று.)

அத்தீவினையாற் பிறவிதோறும் இலனாமென்பதாம். 'அன்' விகுதி-முன் தனித்தன்மையினும், பின் படர்க்கையொருமையினும் வந்தது. தனித்தன்மை-"உளனா வென்னுயிரை யுண்டு" என்பதனானும் அறிக. மற்று-அசைநிலை. 'இலம்' என்று பாடமோதுவாரும் உளர். 'பொருளான் வறியனெனக் கருதித் தீயவை செய்யற்க; செய்யின், அப்பொருளானேயன்றி நற்குணநற்செய்கைகளானும் வறியனாம்' என்று உரைப்பாரும் உளர்.

(கு-ரை.) வறியன் - தரித்திரன். அது - வறுமை. பெயர்த்தும்-மறுபடியும். பிறவிதோறும் - (அடுத்துவருகிற) சன்மங்களிலெல்லாம். ஒரு பிறப்பிலே செய்த வினை எழேழு பிறப்புந் தொடருமென்க. 'இலன்' என்னும் எதிர்மறைக்குறிப்பு வினைப்பகுபதங்கள் இரண்டனுள், முன்னது - தன்மையொருமை: 'அன்' விகுதி தன்மையொருமைக்கு வருதல், புதியனபுகுதல்; இதற்கு விதி, தொல்காப்பியத்தில் இல்லை: உரையாசிரியர்கள் எதிரதுபோற்றலென்னும் உத்தியால் அமைத்திருக்கிறார்கள்; அவர்கருத்துப்பற்றி, பின் நூலாராகிய நன்னூலார்

விதி கூறினர்: அருமையாகவருவதற்கு இலக்கியத்தினின்று உதாரணங் காட்டுகிறார், "உளஞ" என்று தொடங்கி; இம்மேற்கோள்-கலித்தொகை, குறிஞ்சிக்கலி, உஉ-ஆம் செய்யுளில் உள்ளது: இதற்குப் பொருள் - 'யான் சிறிது உயிருடனேயிருக்கும்படி என் உயிரை வாங்கிக் கொண்டு' என்று உரைத்தார் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர். உளஞ - உள்ளேனுக; 'இலன்' என்று இங்கு எதிர்மறையில் தன்மையொருமையில் 'அன்' வந்ததுபோல, காட்டிய மேற்கோளில் உடன்பாட்டில்வந்தது. இலன் ஆகும்-இல்லாதவனுவன்; இங்கே இலன் என்பது - ஆண்பாற் படர்க்கை யொருமை. பெயர்த்து-மீண்டு என்னும் பொருளைத் தந்ததனல், மற்று என்பது அசைநிலையாயிற்று; 'மற்று' என்றதிலுள்ள உம்மையை எடுத்து 'பெயர்த்து' என்பதனோடு கூட்டுக. மற்றும் பெயர்த்து என்பதை ஒருபொருட்பன்மொழியாகவுங் கொள்ளலாம். 'மற்றும்-மீண்டும், பெயர்த்து-வேறுபட்டு, இலன் ஆகும்' என்று பொருளுரைத்தார், இராமாநுசகவிராயர். 'தனித்தன்மை' என்ற வாக்கியத்தின்பின் எழுதாமல் 'மற்று-அசைநிலை' என்றதன்பின் 'இலம்என்று பாடமோதுவாருமுளர்' என்றெழுதியதனல், இரண்டடியிலும் 'இலம்' என்று பாடமெனஅறிக. (இந்தப்பாடம் மணக்குடவருரையிலுள்ளது.) அப்பாடத்தில் முதலடியில் 'இலம்' என்பதற்கு - யாம் பொருளில்லோம் என்று பொருள்; இலம்-தனித்தன்மைப்பன்மை: ஒவ்வொருவனும் தன்னைப்பற்றித் தான் நினைக்கும்பொழுது பன்மையாக நினைத்தல் இயல்பு; இதனை நினைத்துப்பார்த்து அறிக. இரண்டாம் அடியில், இலம் ஆகும் என்பதற்கு-வறுமை உண்டாம் என்று பொருள்; இலம்-வறுமையுணர்த்தும் உரிச்சொல்: "இலம்பாடொற்க மாயிரண்டும் வறுமை" என்றார், தொல்காப்பியனர்; இச்சூத்திரத்தில் 'இலம்' என்பது உரிச்சொல்லேயொழிய 'இலம்பாடு' என்பது உரிச்சொல்லன்று என்பதை, உரையைக்கொண்டும், எழுத்ததிகாரத்தில் "இலமென் கிளவிக்குப் படுவரு காலை" என்ற சூத்திரத்தைக்கொண்டும் உணர்க. பெயர்த்து-இறந்தகால வினையெச்சம். இனி, 'இலனென்று' என்பதையும் படர்க்கையொருமையாகவே கொண்டு, இவன் பொருளில்லாதவனென்று அலட்சியஞ்செய்து வறியவனுக்குத் தீயவை செய்யற்க என்று உரைத்தலும் அமையும். (ரு)

உ0சு. தீப்பால தான்பிறர்கட் செய்யற்க நோய்ப்பால
தன்னையடல் வேண்டா தான்.

(இ-ள்.) நோய் பால-துன்பஞ்செய்யுங் கூற்றவாகிய பாவங்கள், தன்னை—, அடல்-(பின் வந்து) வருத்துதலை, வேண்டாதான்-வேண்டாதவன்,—தீ பால-தீமைக்கூற்றவாகிய வினைகளை, தான்—,பிறர்கண்-பிறர் மாட்டு, செய்யற்க-செய்யாதொழிக; (எ-று.)

செய்யின், அப்பாவங்கள் அடுதல் ஒருதலையென்பதாம்.

(கு-ரை.) பிறர்க்குத் தீங்குசெய்பவன் தவறாது மறுமையில் தீவினைப் பயனை நுகர்வானென்பதாம். கூற்ற-பகுதியுடையன. பின் - மறுமையில்,

அடுதல்-வருந்துதல். ஒருதலை-நிச்சயம். பால-பால் என்னும் பகுதியின் மேற் பிறந்த பலவின்பாற் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். "மூழ்ந்த பிணிநலிய முன்செய்த வினையென்றே முனிவார் தாமும்" என்னும் இலக்கியத்தை நோக்கி, நோய்ப்பால என்பதற்கு-'வியாதியின்பகுதியினாலாந்துன்பங்கள்' என்று பொருள்கொள்ளுதலும் அமையும்; 'இது, நோயுண்டாமென்றது' என்பது, மணக்குடியருரைவாக்கியம். அடல்-தொழிற்பெயர். வேண்டாதான் - எதிர்மறை வினையாலணையும்பெயர். இதுவும், மேல் ஒன்பதாங்கவியும் ஒருகருத்தின் வகைப்பட்டன. (௬)

௨௦௭. எனைப்பகை யுற்றாரு முய்வர் வினைப்பகை
வீயாது பின்சென் றடும்.

(இ-ள்.) எனை பகை உற்றார்உம்-எத்துணைப் பெரிய பகையுடையாரும், உய்வர்-(அதனை ஒருவாற்றால்) தப்புவர்; (அவ்வாறன்றி), வினை பகை-தீவினையாகிய பகை, வீயாது-நீங்காது, பின் சென்று அடும்-புக்குழிப்புக்குக் கொல்லும்; (எ-று.)

"வீயா, துடம்பொடு நின்ற வுயிரு மில்லை" என்புழியும், வீயாமை-நீங்காமைக்கண் வந்தது.

(கு-ரை.) அதனை-அப்பகையை. ஒருவாற்றால்-ஒருவிதத்தால்; ஒரு ஆறு எனப்பிரிக்க. புக்குழிப்புக்கு - சென்றவிடத்திற் சென்று; சன்மந்தோறும் பின்தொடர்ந்து. வீயாது பின்சென்றடுதற்கு மேற்பாட்டில் உவமை கூறுவர். "பல்லாவு ளுய்த்துவிடினுங் குழக்கன்று, வல்லதாந் தாய்நாடிக்கோடலைத் - தொல்லைப், பழவினையு மன்னதகைத்தே தற் செய்த, கிழவனை நாடிக்கொளற்கு" என்னும் நாலடியாரையும் அறிக. 'வீயாது'என்று தொடங்கிய மேற்கோள்-புறநானூறு, ௩௬௩ - ஆஞ் செய்யுளில் உள்ளது; அதற்கு-நீங்காமல் உடம்புடனே எப்பொழுதுங் கூடிநின்ற உயிர் ஒன்றும்இல்லை என்று பொருள். நீங்காமைக்கண்-நீங்காமையென்னும் பொருளில். எனை - எத்தனை என்பதன் மரூஉ. பகுதல்-மனம்வேறுபடுதல் என்ற காரணத்தால் பகை என வந்ததென்பர். உற்றார்-பெற்றவர்; உறு என்னுங் குறிவினைப்பகுதி, ஒற்றிரட்டி இறந்தகாலங்காட்டிற்று. உம்- இழிவுசிறப்பு. வீயாது - எதிர்மறைவினையெச்சம்: வீ-பகுதி. அடும்-வருத்து மென்றபடி. புறப்பகைகளினும் உட்பகையாகிய வினைக்கு உள்ள உறுதியை இதனாற் கூறினர். (௭)

௨௦௮. தீயவை செய்தார் கெடுத லிழறன்னை
வீயா தடியுறைந் தற்று.

(இ-ள்.) தீயவை செய்தார் -(பிறர்க்குத்) தீவினைகளைச் செய்தார், கெடுதல் - (தாம்) கெடுதல், (எத்தன்மைத்தெனின்),—நிழல்-(ஒருவன்) நிழல், தன்னை வீயாது -(நெடிதாகப்போயும்) அவன்தன்னை விடாது (வந்து), அடி உறைந்தற்று-அடியின்கண் தங்கிய தன்மைத்து; (எ-று.)

இவ்வுவமையைத் தன்காலம்வருந்துணையும் புலனாகாது உயிரைப்பற்றி நின்று அதுவந்துழி உருப்பதாய தீவினையைச்செய்தார்பின் அதனாற்கெடு

தற்கு உவமையாக்கி உரைப்பாருமுளர்; அஃது உரையன்றென்பதற்கு, 'அடியுறைந்த நிழல் தன்னை வீந்தற்று' என்னாது 'வீயாதடியுறைந்தற்று' என்ற பாடமே கரியாயிற்று. மேல் "வீயாது பின்சென் றடும்" என்றார், ஈண்டு அதனை உவமையான் விளக்கினர்.

(கு-ரை.) ஒருவனது நிழல் அவன் எவ்வளவு தூரஞ்சென்றாலும் தான் எவ்வளவு நீண்டுசென்றாலும் அவனைவிடாமல் அவன் சென்றவிடமெல்லாந் தானுஞ் சென்றுகொண்டே வந்து அவனடியில் தங்குதல் தவறாததுபோல, ஒருவன் செய்த தீவினை அவனுயிர் எவ்வளவு தூரஞ் சென்றாலும் தான் எவ்வளவுவிலகியதாகத் தோன்றினாலும் அவ்வுயிரை விடாமல் அது சென்றவிடமெல்லாஞ் சென்றுகொண்டே வந்து அவ்வுயிரைவருத்துதல் தவறாது என்பது, பரிமேலழகருரையின் கருத்து. அடியின்கண்-(நிழலுக்குரியவனது) பாதத்தில், வருந்துணையும்-வருமளவும். புலனாகாது-வெளிப்படாமல். அது வந்துழி-அக்காலம் வந்தவிடத்து. உருப்பது ஆய-வெளித்தோன்றுவதாகிய. பிறநரையின் கருத்து:—ஒரு பொருளினது நிழல், வெயில் நிலா விளக்கொளி முதலியன வருமளவும் வெளிப்படாமல் அப்பொருளின் அடியைப் பற்றியிருந்து அச்சுடர்கள் வந்தவளவில் அதனைவிட்டு வெளிப்பட்டுத் தோன்றுதல் போல, ஒருவன் செய்த தீவினை பலித்தற்கு உரிய காலம் வருமட்டும் வெளிப்படாமல் உயிரைப்பற்றியிருந்து அக்காலம் வந்தபொழுது வெளிப்பட்டு அழிக்குமென்பதாம்; இங்ஙனம் உரைப்பதற்கு 'அடியி லுறைந்த நிழல் தன்னை வீந்தற்று' எனப் பாடமிருந்தாலொழியப் பொருந்தாதென்று மறுத்தார் பரிமேலழகர்; 'அடியுறைந்தநிழல் தன்னைவீந்தற்று' என்பதற்கு- (ஒருவனது) பாதத்தின்கண் தங்கிய நிழல் அப்பாதத்தைவிட்டு வெளிப்பட்ட தன்மையது என்று பொருளாம் கரி-சாட்சி. 'மேல்' என்று தொடங்கிய வாக்கியம், முதலுரைக்குச் சாதகமானது. மேல்-முன் பாடலில். கீழ்வந்த "எனைப்பகை" என்ற குறளில் "தீவினை வீயாது பின் சென்றடும்" என்றதனை, இக்குறளில் உவமையால் விளக்கினா ரென்க. உவமையணி. உறைந்தற்று-உறைந்த அற்று எனப் பெயரெச்சவிகாரமாக வாயினும், உறைந்தால் அற்று என வினையெச்சத்திரிபாகவாயினும், உறைந்ததற்று எனத் தொழிற்பெயர்விகாரமாகவாயினும் கொள்க. இக்குறளைத் தர்க்கத்தில் எடுத்துக்காட்டுப்போலிக்கு உதாரணமாகக் காட்டினர், வீரசோழிய வுரையாசிரியர். (அ)

உ0௯ தன்னைத்தான் காதல னாயி னெனைத்தொன்றுந்
துன்னற்க தீவினைப் பால்.

(இ-ள்.) (ஒருவன்), தன்னை தான் காதலன் ஆயின்-தன்னைத் தான் காதல் செய்த லுடையனாயின், தீவினை பால்-தீவினையாகிய பகுதி எனைத்து ஒன்றும்-எத்துணையுஞ் சிறிதொன்றாயினும், துன்னற்க - (பிறர்மாட்டுச்) செய்யாதொழிக, (எ-று.)

நல்வினை, தீவினை என வினைப்பகுதி இரண்டாகலின், 'தீவினைப் பால்' என்றார். பிறர்மாட்டுச்செய்த தீவினை தன்மாட்டுத் துன்பம் பயத்தல் விளக்கினா ராகலின், 'தன்னைத்தான் காதலனாயின்' என்றார்.

இவை ஆறுபாட்டானும், பிறர்க்குத் தீவினைசெய்யின் தாம் கெடுவ ரென்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) காதல்செய்தல்-விரும்புதல். 'தன்னைத்தான்காதலனாயின்' என்றது-தனக்கு ஒன்றுந் துன்பம்வராமல் இன்பமே வந்தடைய விரும்பு வனாயின் என்றபடி. பகுதி-பகுப்பு. தன்மாட்டுத் துன்பம் பயத்தல் விளக்கியமை, கீழ் ஐந்துபாட்டுக்களிற் காண்க. காதலன்-குறிப்புவினை யாலணையும் பெயர்; காதலன் என்பது, விரும்புபவனெனப் பொருள் பட்டு, 'தன்னை' என்பதற்கு முடிக்குஞ்சொல்லாய் நின்றது. தன்னைக் காக்கவிரும்பினாற் பிறனுக்குத் தீமைசெய்யலாகாது என்பது கருத்து(கூ)

உ௪0. அருங்கேட னென்ப தறிக மருங்கோடித்
தீவினை செய்யா னெனின்.

(இ-ள்.) மருங்கு ஓடி தீவினை செய்யான் எனின்-(ஒருவன் செங் நெறிக்கண் செல்லாது) கொடுநெறிக்கண் சென்று (பிறர்மாட்டுத்) தீவினைகளைச் செய்யானாயின்,—அருங் கேடன் என்பது அறிக-(அவனை) அரிதாகிய கேட்டையுடைய னென்ப தறிக; (எ-று.)

அருமை-இன்மை. அருங்கேடன் என்பதனை "சென்று *சேக் கல் லாப் புள்ள வுள்ளி, லென்றாழ் வியன்குளம்" என்பதுபோலக் கொள்க. 'ஓடி' என்னும் வினையெச்சம், 'செய்யான்' என்னும் எதிர்மறைவினையுட் செய்தலோடு முடிந்தது.

இதனான், தீவினைசெய்யாதவன் கேடில னென்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) செங்நெறிக்கண்செல்லாதுகொடுநெறிக்கண் சென்று-சன் மார்க்கத்திற்போகாமல் துன்மார்க்கத்திற் போய்; 'மருங்கு' என்பதற்கு 'பக்கத்திலே' என்று பொருளாதலால், நேர்வழியைவிட்டுவிலகிக் கோணல்வழியிற் சென்று' என்று இங்ஙனம் உரைத்தார். நடுவுநிலை தவறி ஒருசார்பிற் சென்று என்றும் உரைக்கலாம்; 'ஒருமருங்கு ஓடி' என்பர் மணக்குடியர். ஓடுதல் - விரைந்துசெல்லுதல். மருங்கோடுதல் தீவினை செய்தற்குக்காரணமாதலின், 'ஓடி' என்பதற்கு 'செய்' என்னும் பகுதி முடிக்குஞ்சொல்லாம். என்பது அறிக-என்பதாக அறிக: என்று அறிக என்றபடி. அரிதாகிய-இல்லாத; அருமை-இன்மையாதலை "உறற்பால, தீண்டாவிடுத லரிது" என்ற நாலடியாரிலுங் காண்க. "சென்றுசேக் கல்லா" என்னும் மேற்கோள்-அகநானூறு சஉ-ஆம்செய்யுளி லுள்ளது; அதற்கு நீரில்லாமையாற் சென்று தங்காத பறவைகளையுடையவையாய் வெயிலினால் உள்ளே ஒன்றுமில்லாத பெரிய குளங்களென்று பொருள் காண்க; என்றாழ்-வெயில். "அருங்கேடன்," "சென்றுசேக்கல்லாப் புள்ள இவை-வடமொழிநடை. ('வீதராகஃ,' 'ஜிதேந்த்ரியஃ' என்றவற்றைக் காண்க.) இனி, இதனை 'கேடரியன்' என விகுதி பிரித்துக்கூட்டுவர், பிர யோக விவேகநூலார். (௪0)

---

*பி - ம்: சேர்கல்லாப்.

உஉ - ஆம் அதிகாரம்—ஒப்புரவறிதல்.

அஃதாவது உலகநடையினை அறிந்து செய்தல். உலகநடை வேத நடைபோல அறநூல்களுட் கூறப்படுவதன்றித் தாமே அறிந்துசெய்யுந் தன்மைத் தாகலின், 'ஒப்புரவறிதல்' என்றூர். மேல் மனமொழிமெய் களால் தவிரத்தகுவன கூறினர், இனிச் செய்யத்தகுவனவற்றுள் எஞ்சி நின்றன கூறுகின்ருராகலின், இது தீவினையச்சத்தின்பின் வைக்கப் பட்டது.

(கு-ரை.) உலகநடை-லோகத்திலுள்ள சனங்களினது நடத்தை யின் இயற்கை: லௌகிகவியவகாரம். செய்தல்-உபகாரஞ்செய்தல்.வேத நடை-'வேதங்களிற்கூறிய வழிகளிலே நடத்தல்; வைதிகவொழுக்கம். அறநுல்களுள் - தருமசாஸ்திரங்களில். 'ஒப்புரவுசெய்தல்' என்னுமல் 'ஒப்புரவு அறிதல்' என்றதற்குக் காரணங் கூறுகிருர், 'உலகநடை வேத நடைபோல' என்று தொடங்கி. ஒப்புரவு என்பதை ஒப்பு உரவு எனப் பிரிக்க: உலகத்தாரோடு ஒத்துச்செய்யுஞ் சிறந்ததொழி லென்றபடி. மனம்மொழி மெய்களால் தவிரத்தகுவன கூறினர்-மனோவாக்குக் காய மென்னும் மூன்றுகரணங்களாலுஞ் செய்யத்தகாத [விலக்கத்தக்க] தொழில்களைக் கீழ் ஐந்துஅதிகாரங்களாற் சொல்லியவர். எஞ்சிநின்றன-மிகுந்துநின்றவை; சொல்லவேண்டியவையாய்ச் சேஷித்தவை: மிச்சம். விதி விலக்கு என்னும் இரண்டில், முன்னே விலக்கைக்கூறிவிட்டுப் பின்பு விதியைக் கூறுதல், அதிகாரமுறைமைக்குக் காரணம். 'ஒப்புரவறி தலாவது-இல்லென இரந்து வந்தார் யாவர்க்கும் வரையாது கொடுக்கும் ஆற்றலிலரெனினும் தம் அளவிற்கும் தம் வருவாயளவிற்கும் ஒக்கத் தக்கார்க்குத் தக்கன அறிந்து கொடுத்தல்' என்பர் மணக்குடியர்.

உகக. கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்
டென்னாற்றுங் கொல்லோ வுலகு.

(இ-ள்.) மாரிமாட்டு-(தமக்கு நீர் உதவுகின்ற) மேகங்களினிடத்து, உலகு-உயிர்கள், என் ஆற்றும்-என்ன கைம்மாறு செய்யாநின்றன? (ஆக லான்), கடப்பாடு-(அம்மேகங்கள்போல்வார் செய்யும்) ஒப்புரவுகளும், கைம்மாறு வேண்டா-கைம்மாறு நோக்குவனவல்ல; (எ-று.)

'என் ஆற்றும்' என்ற வினு, 'யாதும் ஆற்ரு' என்பது தோன்ற நிற்றலின், அது வருவித்து உரைக்கப்படும். தவிருந்தன்மைய அல்ல என்பது, 'கடப்பாடு' என்னும் பெயரானே பெறப்பட்டது. செய்வாரது வேண்டாமையைச் செய்யப்படுவனமேல் ஏற்றினர்.

(கு-ரை.) கைம்மாறு-பிரதியுபகாரம். யாதும் ஆற்ரு-ஒன்றையுஞ் செய்கின்றனவில்லை. அது-யாதும் ஆற்ருஎன்பது. தவிருந்தன்மைய அல்ல-ஒழிக்கத்தக்கனவல்ல; அவசியஞ்செய்யவேண்டும் கடமையுடை யவை. கடப்பாடு கைம்மாறுவேண்டா என்றது-பிறர்க்கு உபகாரஞ்செய்ப வர்கள் தாம் பிரதியுபகாரத்தைப்பெற அபேக்ஷியார் என்றபடி; இது, உபசாரவழக்கு. கடப்பாடு-கடமைப்படுதல்; கடம் படு என்னும் இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்து ஒரு சொல்தன்மைப்பட்டு 'கடப்படு' என்னும் பகுதி

விகாரமடைந்த தொழிற் பெயர். கைம்மாறு-தாம் ஒருவர்க்குச்செய்த உபகாரம் அவர்கையினின்று மீண்டுந் தம்கைக்கு மாறுவது என்பதுபற்றி வந்த பெயர். 'என்'-இது வினைப்பொருளைக் காட்டிவிட்டதனால், கொல் ஓ என்னும் இரண்டும்-அசைநிலை. உலகுஎன்னும் பலபொருளொருசொல் சீவான்மாக்களை உணர்த்துதலை "உலகமுவப்ப வலனேர்பு திரிதரு" என்ற திருமுருகாற்றுப்படையிலுங் காண்க. கைம்மாறு வேண்டாகடப்பாடு என்ற பொதுப்பொருளை, மாரிமாட்டென்ஞற்றுங் கொல்லோ உலகு என்ற சிறப்புப்பொருள் சமர்த்தித்துநின்றதனால், இது, வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி. ஒப்புரவுசெய்யுங்கால் கைம்மாறு கருதிச் செய்ய வேண்டா: எல்லார்க்கும் நீர் சுரந்துதருகின்ற மாரிக்கு உலகம் கைம்மாறு செய்தலுண்டோ? என்றவாறு; கைம்மாற்றை எதிர்பார்த்துச்செய்யும் உதவியைக் கடப்பாடென்று பெயரிட்டு வழங்குதல் கூடாதென்க. 'கடப்பாடு-ஒப்புரவு. ஒப்புரவாவது-கைம்மாறுகருதாத கொடை என்று கூறிற்று' என்பது, மணக்குடிய நரை. (க)

உகஉ. தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாந் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

(இ-ள்.) தக்கார்க்கு-தகுதியையுடையார்க்கு ஆயின், தாள் ஆற்றி-முயறலைச்செய்து, தந்த-ஈட்டிய, பொருள் எல்லாம்-பொருள்முழுதும், வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு-ஒப்புரவு செய்தற் பயத்தவாம்; (எ-று.)

பிறர்க்கு உதவாதார் பொருள்போலத் தாமே உண்டற்பொருட்டும் வைத்து இழத்தற்பொருட்டும் அன்று என்பதாயிற்று.

(கு-ரை.) பாடுபட்டுத் தேடியபொருளைப் புதைத்துவைத்து இழந்து போகாமலும், தாம் மாத்திரமே அனுபவியாமலும் பிறர்க்கு உபகரிப்பவரே மேலோரென்று கருத்து. தகுதி-கல்வி கேள்வி அறிவு ஒழுக்கங்களினாலாகிய யோக்கியதை. ஆயின்-ஆனால்: இது வருவிக்கப்பட்டது. முயறல்-முயற்சி: பிரயத்தினம்; தொழிற்பெயர். ஈட்டிய-சேர்த்துவைத்த. பொருள்-செல்வம். வேளாண்மை, ஒப்புரவு, உதவி, உபகாரம் என்பன-ஒருபொருட்சொற்கள். செய்தற்பயத்தவாம்-செய்தலாகிய பிரயோசனத்தையுடையனவாம். 'பொருட்டு'-பொருள் என்னும் பகுதியின்மேல் வந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புமுற்று: நான்காம்வேற்றுமைச் சொல்லுருபாக வைத்து, செய்தற்பொருட்டு - செய்தலினிமித்தம் எனின், 'ஆம்' என்று முற்று வருவிக்கவேண்டும். வேளாண்மை-பண்புப்பெயர். இனி, தக்கார்க்கு வேளாண்மை செய்தற்பொருட்டு என இயைத்து, ஒருவன் முயற்சியைச்செய்து தொகுத்தபொருள் முழுவதும் சான்றோர்க்கு உதவி செய்தற்காகவே என்றும் ஓர் உரை கூறலாம்: 'ஒருவன் முயன்று பொருளீட்டியதெல்லாம் தகுதியுடையார்க்கு உபகரித்தற்காக என்றவாறு; பொருளுண்டானால், ஒப்புரவு செய்க என்றது' என்பது, மணக்குடியருரை. (உ)

உகங. புத்தே ளுலகத்து மீண்டும் பெறலரிதே
யொப் புரவி னல்ல பிற.

(இ-ள்.) புத்தேள் உலகத்துஉம் - தேவருலகத்தும், ஈண்டுஉம்-இவ்வுலகத்தும், ஒப்புரவின்-ஒப்புரவுபோல, நல்ல பிற-நல்லன பிறசெயல்களை, பெறல்-பெறுதல், அரிது—; (எ-று.)

ஈவாரும் ஏற்பாரும் இன்றி எல்லாரும் ஒருதன்மையராகலின், புத்தேளுலகத்து அரிதாயிற்று; யாவர்க்கும் ஒப்பது இதுபோற் பிறிதொன்று இன்மையின், இவ்வுலகத்து அரிதாயிற்று. 'பெறற்கரிது'என்று பாடமோதி, 'பெறுதற்குக்காரணமரிது' என்று உரைப்பாருமுளர்.

இவை மூன்றுபாட்டானும், ஒப்புரவினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) இவ்வுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் ஒப்புரவின் நல்லபிற இல்லையென்பது, கருத்து. பெறற்கரிதுஎன்ற பாடத்திற்கும் கருத்து இதுவே. பெறுதல் - (ஒருவன்) அடைதல். அரிது-அருமையானது. ஈவாரும் ஏற்பாரும் இன்றி-தானஞ்செய்பவர்களும் அதனைப் பெற்றுக்கொள்பவர்களும் இல்லாமல். தேவலோகத்திற் கொடுப்பவரும் வாங்குபவரும் இல்லாமல எல்லாரும் ஒருதன்மையராதலை "ஈவாருங்கொள்வாருமில்லாதவானத்து. வாழ்வாரே வன்கணவர்" எனப் பிறர் கூறியவாற்றாலும் அறிக. யாவர்க்கும்-எல்லார்க்கும். ஒப்பது-உடன்படத்தக்கதாயிருப்பது. இதுபோல்-ஒப்புரவுபோல. ஈண்டு - சுட்டுநீண்ட இடைச்சொல். ஒப்புரவின், இன் - ஐந்தனுருபு, உவமப்பொருவு; உறழ்பொருவாயின், ஒப்புரவினும் நல்ல என்று பொருள்படும். ஒப்புரவுக்கு ஒப்பில்லையெனவே, உயர்வில்லையென்பது தானே விளங்கும். நல்ல-பலவின்பால்வினையாலணையும்பெயர். பிற-சுட்டடியாப்பிறந்த பலவின்பாற்பெயர்; விகுதி புணர்ந்துகெட்டது. உம்மைகள் - எண்ணுப் பொருளன. பெறற்கரிது என்றபாடத்தில், பெறற்குஎன்ற நான்கனுருபிற்குப் பொருட்டுப்பொருள் என்பார் 'பெறுதற்குக்காரணம்' எனப் பொருள் விரித்தார்: இலக்கணக்கொத்துக்காரர், இவ்வாறுவருமிடங்களிலெல்லாம் கருத்தாப்பொருள் என்றுகொண்டு "ஒன்று மூன்று நான்காறெனு முருபொடு, வருமே வினைமுத லென்ன வகுத்தனரே" என்று சூத்திரஞ்செய்துள்ளார். (ங)

உகச. ஒத்த தறிவா னுயிர்வாழ்வான் மற்றையான்
சேத்தாருள் வைக்கப் படும்.

(இ-ள்.) உயிர் வாழ்வான்-உயிரோடுகூடி வாழ்வானுவான், ஒத்தது அறிவான்-உலகநடையினை அறிந்து செய்வான்; மற்றையான்-அஃது அறிந்து செய்யாதவன், செத்தாருள் வைக்கப்படும்-(உயிருடையனேயாயினும்) செத்தாருள் ஒருவனாகக் கருதப்படும்; (எ-று.)

உயிரின் அறிவுஞ் செயலுங் காணாமையின், 'செத்தாருள்வைக்கப்படும்' என்றார்.

இதனான், உலகநடைவழு வேதநடைவழுப்போலத் தீர்திறனுடைத்தன்றென்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) வாழ்வான்-வாழ்பவன். ஒத்தது-உலகத்தார் சம்மதித்தொழுகும்ஒழுக்கம்;"ஒப்புரவொழுகு","தேசத்தோடொத்துவாழ்"என்றார்,

ஒளவையாரும். "உலகத்தோடொட்டவொழுகல் பலகற்றுங், கல்லா ரறிவிலாதார்", "உலகந் தழீஇய தொட்பம்" என்ற திருக்குறளையும் காண்க. அறிதல்-அறிந்து செய்தலைக் குறிக்கும்; காரணம் காரியத்தின் மேல் நின்ற உபசார வழக்கு. உயிரின் அறிவும் செயலும்-உயிர்க்கு உரிய உணர்வும் செய்கையும். தீர்திறன்-தீரும்வழி. வைதிககாரியங்களில் வழு வினால் அவ்வழுத்தீர்ந்து உய்தற்கு யாதாயினும் ஒருபிராயச்சித்தம் உண்டு; உலகநடையை வழுவினாலோ அவ்வழுத்தீர்தற்கு ஒருவழியு மில்லை என்பது தாற்பரியம். அறிவான், வாழ்வான், மற்றையான்-பெயர் கள். செத்தார், சா-பகுதி; உள்-எழனுருபு. 'ஒப்புரவறியாதார் பிணத் தோடு ஒப்பரென்றது' என்பது, மணக்குடியருரை வாக்கியம். (ச)

உகரு. ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே யுலகவாம்
பேரறி வாளன் றிரு.

(இ-ள்.) உலகு அவாம்-உலகநடையை விரும்பிச் செய்யும், பேர் அறிவு ஆளன்-பெரிய அறிவினையுடையவனது, திரு-செல்வம்,--ஊருணி-ஊரின்வாழ்வார் தண்ணீருண்ணும் குளம், நீர்நிறைந்து அற்று-நீர்நிறைந் தாற்போலும்; (எ-று.)

நிறைதலென்னும் இடத்துநிகழ்பொருளின்தொழில் இடத்தின் மேல் ஏற்றப்பட்டது. பாழ்போகாது நெடிதுநின்று எல்லார்க்கும் வேண்டுவன தப்பாது உதவுமென்பதாம்.

(கு-ரை.) ஊருண்கின்றகேணி நீர்நிறைந்தாலொக்கும் உலகத்தா ரெல்லாராலும் நச்சப்படுகின்ற பெரிய ஒப்புரவறிவானுடைய செல்வம் என்றவாறு. 'இது, ஒப்புரவறிவார்க்கு உளதாகிய செல்வம் நச்சிச்சென் றார்க்கு வேண்டியவாறு முகக்கலாமென்றது' என்பது மணக்குடியருரை. உபமானம் உபமேயம் உவமவுருபு பொதுத்தன்மை என்னும் நான்கனுள் பொதுத்தன்மை தொக்கு வந்ததனால்,இக்குறள் தொகையுவமையணி; வருமிரண்டு பாட்டுக்களும் இவ்வணியே. உலகு-உலகநடைக்குப் பொரு ளாகுபெயர். அவாம்-அவாவும்: செய்யுமெனெச்சம், ஈற்றுயிர்மெய்கெட்டு நின்றது; [நன். வினை. உஉ] ஊருணி-காரணப்பெயர்; 'ஊர்' ஊரிலுள் ளார்க்கு இடவாகுபெயர்: உண் என்பது-உண்பன தின்பன பருகுவன நக்குவன எனப்பிரித்துக்கூறுமிடத்துச் சிறப்புவினையும், அங்கன் கூறாத விடத்துப் பசி தாகந் தீர வாயால் உண்ணப்படும் பொருளெல்லாம் உண வெனப்படுமாதலின் பொதுவினையுமா மாதலால், 'ஊர்பருகி' என்னமல் 'ஊருணி' எனப்பட்டது: உண்ணப்படுவது என்று பொருளாதலால், இ-செயப்படுபொருள் விகுதி. 'ஊருணியில்நிறைந்த நீரற்று' என்னது 'ஊருணி நீர்நிறைந்தற்று' என்றதில், குளமென்னும் இடத்து நிகழ்கின்ற நீர் என்னும் பொருளின் நிறைதலாகிய தொழில் அதற்கு இடமாகிய குளத்தின்மேல் நின்றது காண்க. நெடிதுநின்று-நெடுங்காலம் நிலைபெற்று பெருமை + அறிவு = பேரறிவு. (ரு)

உகசு. பயன்மர முள்ளூர்ப் பழுத்தற்றாற் செல்வ
நயனுடை யான்கட் படின்.

(இ-ள்.) செல்வம்—, நயன் உடையான்கண் படின்-ஒப்புரவுசெய்வான்கண்ணே படுமாயின், (அது),—பயன் மரம்-பயன்படுமரம், உள்ஊர்-ஊர்நடுவே, பழுத்து அற்று-பழுத்தாற்போலும்: (எ-று.)

உலகநீதிபுலவற்றுள்ளும் ஒப்புரவு சிறந்தமையின், அதனையே 'நயன்' என்றார். எல்லார்க்கும் எளிதில் பயன் கொடுக்கு மென்பதாம்.

(கு - ரை.) படுமாயின் - உண்டானால். பயன் - பிரயோசனம். 'நயன்' என்பது, இங்கே ஒப்புரவை உணர்த்திற்று. உள்ளூர்-ஊருள் என்பது முன்பின்னாகத்தொக்குவந்த ஆறும்வேற்றுமைத் தொகை; இலக்கணப்போலி யென்பர். ஆல்-ஈற்றசை. நயனுடையான் என்பதற்கு-நீதியை யறியான் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். "நடுவூருள் வேதிகை சுற்றுக்கோட் புக்க, படுபனை யன்னர் பலர்நச்சவாழ்வார், குடிகொழுத்தக் கண்ணுங்கொடுத்துண்ணா மாக்க, ளிடுகாட்டு ளேற்றைப் பனை" என்னும் நாலடியார்ச் செய்யுளிலும் இக்கருத்துக் காண்க. இவ்வதிகாரத்தில் முதல் ஐந்து ஆறு இம்மூன்று பாட்டுக்களின் கருத்தைத் தொகுத்துக் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் இராமாயணத்தில் "ஊருணி நிறையவு முதவுமாடுயர், பார்கெழு பயன்மரம் பழுத்தற் றாகவும், கார்மழை பொழியவுங் கழனி பாய்நதி, வார்புனல் பெருகவு மறுக்கின் றார்களியார்"எனக் கூறியவாறு உணர்க. "கற்றையஞ் சுடர்மணி கனக மேனைய, பிற்றை யென் னாகருள் பெரியர் வண்மைபோன், மற்றவ னுள்ள பன்மரமுந் தம்பய, னெற்றையு முலப்புறா தீகை சான்றவே" என்னுங் கந்தபுராணச் செய்யுளையும் அறிக. (சு)

உகஎ. மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றாற் செல்வம்
பெருந்தகை யான்கட் படின்.

(இ-ள்.) செல்வம்—, பெருந்தகையான்கண் - (ஒபபுரவுசெய்யும்) பெரியதகைமையையுடையான்கண்ணே, படின்-படுமாயின், (அஃது).—மருந்து ஆகி-(எல்லாவுறுப்பும் பிணிகட்கு) மருந்தாய், தப்பா மரத்து-தப்பாத மரத்தை, அற்று-ஒக்கும்; (எ-று.)

தப்புதலாவது-கோடற்கு அரிய இடங்களில் நின்றுதல், மறைந்து நின்றுதல், காலத்தான்வேறுபட்டாதல் பயன்படாமை. தன்குறைநோக்காது எல்லார்வருத்தமுந் தீர்க்கு மென்பதாம்.

இவைமூன்று பாட்டானும், கடப்பாட்டாளனுடைய பொருள் பயன் படுமாறு கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) யாதொருமாறுபாடுமில்லாமல் வெளிப்பட்டுநின்று, யாவரும் தனது இலை இலை முதலிய உறுப்புக்களை முறித்தும் பறித்துஞ் செய்கின்ற தனது குறையையும் வருத்தத்தையும் நோக்காமலே அவர்களது நோய்களை மருந்துமரம் தீர்ப்பது போல, பெருந்தகையாளனுடைய செல்வமும் மாறுபாடொன்றும் இல்லாமல் எளிதாகவெளிப்பட்டு நின்று, கொடுக்கக்குறைவுபடுதலும் வருத்தமும் நோக்காமலே அனுபவித்

தற்கு உரிய பற்பலபொருள்களையும் உதவுதலில் தப்பாமல் அடைந்தவர் வருத்தங்களை யொழிக்கு மென்க. தகைமை-தன்மை. எல்லாவுறுப்பும்-கொழுந்து, இலை, பூ, பட்டை, வேர், காய், கனி, கொட்டை, கட்டை முதலியன. எல்லாவுறுப்பும் பிணிகட்கு மருந்தாம் மரம்-வேம்புமுதலியன சில. தப்புதல்-பயன்படுவதில் தவறுதல். கோடற்கு அரிய இடங்களில் நிற்றல்-சென்று கொள்ளுதற்கு அருமையான செங்குத்தான மலை முதலிய இடங்களில் இருத்தல். மறைந்துநிற்றல்-சென்று கொள்ளுதற்கு அரியதல்லாத புழைக்கடை முதலிய இடங்களிலிருந்தும் வேறு பொருள்கள் மறைக்க மறைந்து நிற்றல். காலத்தான் வேறுபடுதல்-ஒருகாலத்திலிருந்து மற்றொருகாலத்தில் இல்லாமற்போதல். கடப்பாட்டாளன்-பிறர்க்கு உதவி செய்பவன். பெருந்தகை-பெருமையாகிய தகையென விரியும்; பண்புத்தொகை. தகை-தகுதி, சற்குணம்: தகு-பகுதி, ஐ-விகுதி. இது - தொழிலடியாகப் பிறந்ததாயினும், பொருளாற் பண்புப்பெயர். "அல்லலொருவர்க் கடைந்தக்கான் மற்றவர்க்கு, நல்லகிளைக ளெனப் படுவார்-நல்ல, வினைமரபின் மற்றதனை நீக்குமதுவே, மனைமரமாய மருந்து" என்ற பழமொழிச்செய்யுள் இங்கு உணரத்தக்கது. ஆல்-அசை.

உகஅ. இடனில் பருவத்து மொப்புரவிற் கொல்கார்
கடனறி காட்சி யவர்.

(இ-ள்.) இடன் இல் பருவத்து உம்-செல்வம் சுருங்கியகாலத்தும், ஒப்புரவிற்கு-ஒப்புரவு செய்தற்கு, ஒல்கார்-தளரார்: கடன் அறி காட்சியவர்-செய்யத்தகுவனவற்றை அறிந்த இயற்கையறிவுடையார்; (எ-று.)

பிறவெல்லாம் ஒழியினும் இஃது ஒழியார் என்பதாம்.

(கு-ரை.) பிறஎல்லாம் ஒழியினும்-இடம்பொருளேவல்கள் யாவும் ஒழிந்தாலும், இஃது ஒழியார்-ஒப்புரவுசெய்தலைஒழியார். கடன்-முறைமை. இடம் - செல்வம்; அது, 'இடன்' என நின்றது. இடமென்பது-செல்வ மென்னும் பொருளதாதலை, மேல் இரவச்சமென்னும் அதிகாரத்தில் "இடமில்லாக், காலு மிரவொல்லாச் சால்பு" என்றவிடத்துங் காண்க. இல்பருவம்-பண்புத்தொகை. பருவத்தும், உம்-இழிவுசிறப்பு. கண் பொருள்களை எதிரிற் பார்த்தல்போல, அறிவு பொருள்களை ஊகித்துப் பார்த்தலால், 'காட்சி' எனப்பட்டது. 'செல்வம் விரிவில்லாத காலத்திலும் ஒப்புரவுசெய்யவேண்டு மென்றது' என்பது, மணக்குடியருரை. (அ)

உகசு. நயனுடையா னல்கூர்ந்தா னாதல் செயுநீர
செய்யா தமைகலா வாறு.

(இ-ள்.) நயன் உடையான்-ஒப்புரவுசெய்தலை யுடையான், நல்கூர்ந்தான் ஆதல்-நல்கூர்ந்தானாதலாவது,—செயும் நீர-(தவிராது) செய்யும் நீர்மையையுடைய அவ்வொப்புரவுகளை, செய்யாது - செய்யப்பெறாது, அமைகலா ஆறு-வருந்துகின்ற இயல்பாம்; (எ-று.)-தான் நுகர்வன நுகரப்பெறாமை யன்று என்பதாம்.

இவையிரண்டுபாட்டானும், வறுமையான் ஒப்புரவு ஒழிதற் பாற்றன்று என்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) பிறர்க்கு உதவிசெய்பவன் அதனால் தனக்கு வறுமை சேர்ந்தாலும் அதற்கு வருந்தான்; பிறர்க்கு மீண்டும் உதவிசெய்தற்கு இல்லையே யென்று வருந்துவானென்பது கருத்து. 'இது, செல்வம் குறை படினும் ஒப்புரவுசெய்வ ரென்றது' என்பது, மணக்குடியருரை வாக்கியம். நல்கூர்ந்தான் நல்-தரித்திரப்பட்டவனாதல்; பிறன் கொடுத்ததைப் பெற்றுக்கொள்ளச்செல் என்னும் பொருளதான நல்கு ஊர் என்னும் இரண்டுசொற்கள் 'நல்கூர்' என ஒருசொல்லின் தன்மைப்பட்டுப் பகுதியாய்நின்று, வறுமைப்படு என்ற பொருளைக் குறித்தது. தவிராதுசெய்யும் நீர்மையையுடைய-விட்டிடாது [தவறாமற்] செய்யப்படுந்தன்மையையுடைய. அமைகலாஆறு-(மனம்) திருப்திப்பட்டிராத தன்மை. தான் நுகர்வன நுகரப்பெறாமையன்று-(ஐம்பொறிகளாலும்) அனுபவிக்கப்படும் பொருள்களுள் ஒன்றையுந் தான் அனுபவிக்கப் பெறாமை அவனுக்கு வறுமையன்று. ஒழிதற்பாற்று அன்று-நீங்குந் தன்மையையுடையதன்று. செயும்-தொகுத்தல். நீர-பலவின்பாற்பெயர்; நீர்மை-பகுதி. நீரசெய்யாது-இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை. அமைகலா-ஈறுகெட்ட எதிர் மறைப் பெயரெச்சம். (க)

உஉ0. ஒப்புரவி னால்வருங் கேடெனி னஃதொருவன்
விற்றுக்கோட் டக்க துடைத்து.

(இ-ள்.) ஒப்புரவினால்-ஒப்புரவுசெய்தலான், (ஒருவனுக்கு), கேடு-பொருட்கேடு, வரும்—, எனின்-என்பா ருளராயின், அஃது-அக்கேடு, ஒருவன் விற்று கோள் தக்கது-தன்னை விற்றாயினும்கொள்ளுந் தகுதியை, உடைத்து—; (எ-று.)

தன்னை விற்றுக்கொள்வதொருபொருள் இல்லையன்றே: இஃதாயின் அதுவுஞ் செய்யப்படும்; என்றது, புகழ்பயத்தல் நோக்கி.

இதனான், ஒப்புரவினாற் கெடுவது கேடன்று என்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) என்பார் உளராயின்-என்று சொல்பவர் உண்டானால். விற்றாயினும்-விலையாகக் கொடுத்தாயினும். கொள்ளும் - வாங்கும். இல்லையன்றே, அன்றே - தேற்ற முணர்த்திற்று. இஃதாயின்-ஒப்புரவினால் வருங் கேடாயின். அதுவும் செய்யப்படும்-தன்னை விற்றுங் கொள்ளப் படும். இங்ஙனங்கூறியது, அவ்வொப்புரவு செய்தலினாலுண்டாகும் பெருமபுகழைக் கருதி யென்க. 'விற்று' என்பதற்கு ஏற்ப, ஒருவன் என்பதற்கு - 'தன்னை' எனச் செயப்படுபொருளாக உரைகூறினார்: தன்னினுஞ் சிறந்த தொருபொருள் இல்லை யாதலின்; இதனால், பிறவற்றை விற்றல் கூறாதே பெறப்பட்டது. கீழ் ''கெடுவாகவையா துலகம் நடுவாக, நன்றிக்கட் டங்கியான் றாழ்வு'' என்றது, இங்கு உணரத்தக்கது. 'எனின்' என்றதனால், ஒப்புரவினாற் கெடுதிவாரா தென்பதும், அதனாற் கெடுதிவரு மென்பார் உலகத்தில் இல ரென்பதும் பெறப்படும். 'கேடன்று' என்றதனால், செல்வமென்று கருதப்படும் என்க. 'அஃதொருவன்'

அன்றவிடத்து-ஆய்தம் மெய்போல் ஒலித்தது. கோட்டக்கது-கொள்ளுதற்குத் தக்கதுஎன நான்காமுருபு விரிக்க. தக்கது-இறந்தகாலத்தொழிற்பெயர். 'ஒப்புரவுசெய்து அதனாலே பொருட்கேடு வந்ததென்றுசொல்லின் அக்கேட்டைக் கேடாகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்படாது: ஒன்றை விற்று ஒன்றைக்கொள்கின்ற வாணிகமாகக்கொள்ளுந் தகுதியுடைத்து என்றவாறு. 'கெட்டானாயினும் அதனை ஆக்கமாகக் கொள்ளாய்மையின்: என்றது, பிற்பயப்பன நன்மையாதலான்' என்பது, மணக்குடியருரை.

உங - ஆம் அதிகாரம்—ஈகை.

அஃதாவது-வறியராய் ஏற்றார்க்கு மாற்றாதுகொடுத்தல். இது மறுமை நோக்கிய தாகலின், இம்மை நோக்கிய ஒப்புரவறிதலின்பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) வறியராய்-தரித்திரராய். ஏற்றார்க்கு-யாசித்தவர்களுக்கு. மாற்றாது-இல்லையென்று சொல்லாமல்; கைம்மாறு நோக்கியல்லாமல் என்றும் பொருள்படும். இம்மையைக் குறித்த ஒப்புரவறிதலின்பின் மறுமையைக்குறித்த ஈகையைவைத்தல், அதிகார அடைவுக்கு ஏது. ஈகை-தொழிற்பெயர்; ஈ-பகுதி, கை-விகுதி. "ஈ தா கொடு வெனு மூன்று முறையே, இழிந்தோ னுப்போன் மிக்கோ னிரப்புரை" என்றதனாலும், ஈதல்-தன்னினுமிழிந்த பொருளிலாதவனுக்கு அவனினுமுயர்ந்த பொருளுடையோன் ஒன்றைத் தானஞ்செய்தலாம் என்றறிக; 'ஈகையாவது-இல்லென இரந்து வந்தார்யாவர்க்கும் வரையாது கொடுத்தல்' என்பர், மணக்குடியர்.

உஉக. வறியார்க்கொன் றீவதே யீகைமற் றெல்லாங்
குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து.

(இ-ள்.) வறியார்க்கு-ஒருபொருளும் இல்லாதார்க்கு, ஒன்று-(அவர் வேண்டியது) ஒன்றை, ஈவதுஏ-கொடுப்பதே, ஈகை-(பிறர்க்குக்)கொடுத்தலாவது; மற்று எல்லாம்-அஃது ஒழிந்த எல்லாக்கொடையும், குறி எதிர்ப்பை நீரது உடைத்து-குறியெதிர்ப்பை கொடுக்கும் நீர்மையையுடைத்து; (எ-று.)

ஒழிந்தகொடைகளாவன- வறியரல்லாதார்க்கு ஒருபயன்நோக்கிக் கொடுப்பன. குறியெதிர்ப்பையாவது-அளவுகுறித்துவாங்கி அவ்வாங்கியவாறே எதிர்கொடுப்பது. 'நீரது' என்புழி, 'அது' என்பது-பகுதிப்பொருள்விகுதி. பின்னும் தன்பால் வருதலின், 'குறியெதிர்ப்பை நீரது உடைத்து, என்றார்.

இதனான், ஈகையது இலக்கணம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) கொடையென்பது-தாம் பெற்றதற்கு மீண்டு மாறு உதவி செய்யமாட்டாதார்க்குக் கொடுப்பதே: செய்த உபகாரத்துக்குப் பிரதியுபகாரம் வரவேண்டுமென்று நினைத்தால், கடன்கொடுத்து வாங்குவிறது போலவாகு மென்க. 'இது, கொடுக்குங்கால் இல்லாதார்க்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்றது' என்பது, மணக்குடியருரைவாக்கியம். இக்குறளிற் கூறிய கருத்தை "ஏற்றகை மாற்றாமை யென்னானுந் தாம்

வரையா, நாற்றுதார்க் கீவதா மாண்கடன்-ஆற்றின், மலிகடற் றண் சேர்ப்ப மாறீவார்க் கீதல், பொலிகட னென்னும் பெயர்த்து" என நாலடியாரிலுங் காண்க. ஒன்றை-ஒருபொருளை. அஃதுஒழிந்த-அங்ஙனங் கொடுத்தல்தவிர்ந்த. நீர்மை தன்மை. நீர்-நீர்மையென்னும் பண்புப் பெயரின் விகாரம்: 'அது' என்பது, வேறுபொருளைத் தாராமல், மைவிகுதிபோல அப்பகுதியின் பொருளையே தந்ததனால், பகுதிப்பொருள்விகுதியாம். பின்னும் தன்பால் வருதலின்-மீண்டும் தன்னிடத்து வருதலால். "குறியெதிர்ப்பையென்பது-இறந்தகால வினைத்தொகைத்தொடர்மொழி எதிர்காலத்திலே பெறும்படியாகக் குறித்த எதிர்ப்பை என விரியும்; எதிர்ப்பை என்பதனுள், எதிர்-எதிர்காலம்: அது தொழிற்பெயராங்கால் இறப்பு, நிகழ்வு என்றாற்போலப் பகுதிப்பொருள் விகுதியோடுநின்று விகாரப்பட்டு "ஐயீற்றுடைக்குற்றுகரமு முளவே" என்னுஞ் சூத்திரத்தால் ஐகாரத்தை ஈற்றிலே பெற்று, எதிர் காலத்திலேபெறும்படியாகக் குறித்து நிகழ்காலத்திலே இடப்படுகின்றதற்குப் பெயராய் வழங்கி வருகின்றது; 'அவன் எதிர்ப்பையிட்டு உறவாடினான்' என வழங்கிவருவதைச் செந்தமிழ்நாட்டு வழக்குநோக்கிக் காண்க: இது-கடன்கொடுத்தலினின்றும் வேறுபாடுடையது; இதனை இக்காலத்து 'வரிசை' என்றும் வழங்குவர்"—இது, இராமாநுசகவிராயருரை. இரவல், கடன், எதிர்ப்பை என்பன ஒன்றோடொன்று பொருளிற் சிறிது வேறுபாடுடையன என்று அறிக. வறியார்-பண்படியாகப்பிறந்த பலர்பாற்பெயர். ஒன்று-எண்ணலளவாகுபெயர். ஈவது-எதிர்காலத்தொழிற்பெயர். ஏ-பிரிநிலை. மற்றையெல்லாம் என்பது, மற்றெல்லாம் என விகாரப்பட்டுநின்றது. எல்லாம் உடைத்து-பன்மையொருமைமயக்கம்; [நன். பொது. 29.] வறியரல்லாதார்-செல்வமுடையோர். குறியெதிர்ப்பை நீர்-குறியெதிர்ப்பையினது நீர்மை; ஆறாம்வேற்றுமைத் தொகை. குறியெதிர்ப்பையென்பது-குறித்த எதிர்ப்பையென இப்பொருளில்வருதலை "நெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கியோர்க்கும், எல்லோர்க்குங்கொடு" எனப் புறநானூற்றிலும் காண்க. (க)

உஉஉ. நல்லா றெனினுங் கொளறீது மேலுலக
மில்லெனினு மீதலே நன்று.

(இ-ள்.) கொளல் ஏற்றல், நல் ஆறு எனின்உம் - (வீட்டுலகிற்கு) நல்ல நெறி யென்பாருளராயினும், தீது-(அது) தீது; மேல் உலகம் இல் எனின்உம்-(ஈந்தார்க்கு) அவ்வுலகெய்துதல் இல்லையென்பாருளராயினும், ஈதலே நன்று—; (எ-று.)

'எனினும்' என்பது, இருவழியும் அங்ஙனங்கூறுவாரின்மை விளக்கிநின்றது. பிரிநிலையேகாரத்தால், பிறவறங்களின் ஈதல் சிறந்ததென்பது பெற்றும். நல்லதுகூறுவார் தீயதும் உடன்கூறினார்.

(கு-ரை.) ஏற்றல்-யாசித்தல். அவ்வுலகு எய்துதல் - முத்தியுலகமடைதல். இருவழியும்-இரண்டிடத்தும்; இரண்டு வாக்கியங்களிலும். பிரிநிலை ஏகாரம்-பலவற்றினின்று ஒன்றைப் பிரித்துக்காட்டிநிற்றற்பொருள் தான ஏகாரம் தீயதை விளக்கினால் அல்லது நல்லது விளங்காதாதலால், இரண்டையும் உடன்கூறினார். யாசித்தல் தீயதாதலை, மேல் 'இரவச்சம்,

என்னும்அதிகாரத்தில் விரித்துக்கூறுவர். ஈதலேஎன்ற பிரிநிலை யேகாரத்தை எடுத்து 'கொளல்' என்பதனேடும் இயைத்தால், கொடியவை யெல்லாவற்றினும் இரத்தல் கொடியதா மென்பதும் பெறப்படும்; "இன்ணமை வேண்டி னிரவெழுக" "இலமென்னும், வன்மையின் வன் பாட்டதில்" "இரத்தலி னின்ஞத தில்லை" என்பன காண்க. 'இச்செய்யுளில் தீதென்றும் நன்றென்றும் வந்தமையான் முரணென்னும்அலங்காரமாயிற்று' என்பது, வீரசோழியவுரை. "இன்னுயிரேனுங், கொள்ளுதல் தீது கொடுப்பது நன்ருல்" என்பது, கம்பராமாயணம். (உ)

உஉங. இல்னேென்னு மேவ்வ முரையாமை யீதல்
குலனுடையான் கண்ணே யுள.

(இ-ள்.) இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமை - '(யான்) வறியன்' என்று (இரப்பான்) சொல்லும் இளிவரவை (த் தான் பிறர்கட்) சொல் லாமையும், ஈதல்-(அதனைத் தன்கட் சொன்ஞர்க்கு மாற்ருது) ஈதலும், (இவையிரண்டும்), உள-உளவாவன,—குலன் உடையான் கண்ஏ-குடிப் பிறந்தான்கண்ணே; (எ-று.)

மேல் 'தீது' என்றது ஒழிதற்கும், 'நன்று' என்றது செய்தற்கும் உரியவனை உணர்த்தியவாறு. இனி, 'இலனென்னு மெவ்வ முரையாமை யீதல்' என்பதற்கு-அவ்விளிவரவை (ஒருவன் தனக்குச்) சொல்வதற்கு முன்னே (அவன்குறிப்பறிந்து) கொடுத்தல் எனவும், அதனை (ப் பின்னும் பிறனெருவன்பாற் சென்று அவன்) உரையாவகையாற் கொடுத்தல் எனவும், (யான் இதுபொழுது) பொருளுடையேனல்லேனென (க் கரப் பார்) சொல்லும் இளிவரவைச் சொல்லாதுகொடுத்தல் எனவும் உரைப் பாருமுளர்; அவர், 'ஈதல்' என்பதனைப் பொருட்பன்மைபற்றிவந்த பன் மையாக உரைப்பர்.

(கு-ரை.) முந்தினபாட்டில் 'தீது' என்ற இரத்தலை நீங்குதற்கும், 'நன்று' என்ற தானத்தைச் செய்தற்கும் உரியவன் யாரெனில்?—உயர் குடிப்பிறந்தவனென இதிற் கூறினர். இப்பாட்டிற்குப் பரிமேலழகர் கூறிய உரை நான்கு. இளிவரவு-எளிமைதோன்றுந்துயரமொழி. அதனை-அவ்விழிமொழியை. குடிப்பிறந்தான் கண்ணே-உயர்குடியிற் பிறந்தவனிடத்தே. இலன்-தன்மையொருமைமுற்று. கீழ் உ0கூ-ஆங் கவியின் கீழ்க் காண்க. இரண்டாவது உரைக்கு-இல்லேனென்னும் வார்த்தையைத்தன் முன் ஒருவன்சொல்லாதபடி அவன் சொல்லுதற்கு முன்னே அவன் கருத்தைக் குறிப்பாலறிந்து கொடுத்தலென்றும், மூன்றவது உரைக்கு - இல்லேனென்னும் வார்த்தையை யாசகன் தன்னிடந் தானம் வாங்கின பின்பும் வேறெருவனிடம் போய்ச் சொல்லாதபடி அவனது வறுமை நீங்கவும் அவனுக்குச் செல்வம்நிரம்பவுந் திருப்தியுண்டாகவுங் கொடுத்த லென்றும், நான்காவது உரைக்கு-இல்லேனென்று (இயல்பாகவே கரப்பாராய) உலோபிகள் சொல்லும் வார்த்தையைத் தான் சொல்லாமற் கொடுத்தலென்றும் பொருள். இவ்வாறன்றி, தன்னிடம் வந்து யாசிப் பவன் எவனே, அவன் தன்னிடம் வந்துயாசிப்பவர்க்கு இல்லேன் என்னும்

இழிமொழியைச் சொல்லாமல் அவர்வேண்டுவனவெல்லாம் கொடுக்கும்படி அவனுக்கு நிரப்பப் பொருள்கொடுத்த லெனவுமாம். இனி, 'இலன்' என்பதை ஆண்பாற்படர்க்கை யொருமை வினைமுற்றாகக் கொண்டு, இவன் இல்லாதவ னென்னும் நிந்தைச்சொல்லை யாசகனைக்குறித்துத் தான் சொல்லாம லீதலென்றும், இவன் இல்லாதவனென்னும் இகழ்சொல்லைத் தன்னைக்குறித்து யாசகனாவது பிறராவது சொல்லாதபடி யீதலென்றும்; தன்னிடம் வந்துபோன யாசகனைக்குறித்துப் பிறர் இவன் இல்லாதவனென்று சொல்லாமற் பொருளால்மிக்கவனென்று சொல்லும்படி யீதலென்றும், இவன் நமது இல்லினிடத்தே [வீட்டில்] வந்துள்ளானென்று இகழ்ந்து கூறுமலீத லென்றும் பொருள் கூறலாம். இன்னோரன்ன விசேஷார்த்தங்கள் பலவற்றையும் ஒருங்கே தருகின்ற சிறப்புப்பற்றி யன்றே, "கடுகைத்துளைத்தேழ்கடலைப்புகட்டிக், குறுகத் தறித்த குறள்' என இந்நூலின் சொற்சுருக்கமும் பொருட்பெருக்கமும் விளங்கச் சிறப்பித்துக் கூறியது. எவ்வம்-துன்பம்; அதனை உணர்த்தும்மொழிக்கு ஆகுபெயர். உரையாமை - எதிர்மறைத்தொழிற்பெயர். உரையாமை ஈதல்என்பன, உள என்னும் அஃறிணைப்பன்மைக் குறிப்புமுற்றைக்கொண்டன. குலன்-மகர னகரங்கள் மயங்கிவருஞ் சொல்: ஒருசாரார் மகரத்துக்கு னகரம் போலியென்ப. 'குலன்' எனப் பொதுப்படக்கூறியதனால், நல்லகுலத்தை உணர்த்திற்று; (குணம், ஒழுக்கம், அறிவு முதலியவை பொதுப்படக்கூறினால், பெரும்பாலும் நல்லவற்றையே குறிக்கும்.) ஏகாரம்-பிரிநிலை: ஆதலால், உயர்குடிப்பிறவாதானிடத்து இவ்விரண்டுகுணங்களுள் ஒன்று உண்டாயினும் உண்டாகுமேயன்றி இரண்டுமுண்டாவது அருமை யென்பது கருத்தாம். குலனுடையான்-சாதியொருமை.

உரையாமை-எதிர்மறைவினையெச்சம். இது பொழுது-இப்பொழுதில். கரப்பார்-கொடுக்கக்கூடியபொருளைக் கொடாமல் மறைப்பவர். குலனுடையான் என்பதில்-குலத்தை உடைமையாகப் பெற்றவ னென்னும் பொருளுந் தோன்றும். ஈதல்தொழில் ஒன்றாயினும் இரக்கும்பலர்க்கும் ஈயப்படும் பொருள்கள் பல வாதலால், அப்பொருளின்பன்மைபற்றி ஈதலும் இங்கே பலவாயின; அன்னதானம், கன்னிகாதானம், சொன்னதானம், பூதானம், கோதானம், வித்யாதானம் முதலிய பலவகைத் தானங்களிருத்தல் காண்க: ஆதலால், 'ஈதல்' என்ற பால்பகாவஃறிணைப் பெயர், 'உள' என்னும் பன்மைமுற்றைக் கொண் து. இலன் என்னுஞ் சொல்லை எவ்வமென்றது, அதனைச் சொல்வோருங் கேட்போருந் துன்புறுதலா லெனக் காண்க. முதலுரைக்கு 'உரையாமையீதல்' என்னுஞ் செவ்வெண்ணின்ஈற்றில் 'இரண்டும்' என்னுந் தொகை விகாரத்தால் தொக்கதென்க. "சாதி யிரண்டொழிய வேறில்லை சாற்றுங்கால், நீதி வழுவா நெறிமுறையின்-மேதினியில், இட்டார் பெரியோரிடாதாரிழிகுலத்தோர், பட்டாங்கிலுள்ள படி" என்னும் ஔவையார்பாடலுக்கும் இக்குறளுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை உய்த்து உணர்க.

இவ்வருமைத்திருக்குறளினது கருத்தின் பெருக்கத்தைத்தொகுத்து விநாயகபுராணத்திற் கூறியுள்ள செய்யுட்களைக் கீழே காண்க:—

"இரப்பவன் வாளா தேக விலனெனு மெவ்வங் கூறு
திரப்பினை யிரப்ப னன்று மதனினன் றுவ தாகு
மிரப்பவ னிலனென் றூர வியம்பிய வெவ்வஞ் சொல்லென்
றிரப்பினும் பிறர்பாற் கூறு திரக்கமோ டீதன் மைந்தா.
அருத்தியி னிலனென் றுமு னளித்தலு மிலனென் றப்பா
லுரைத்தில னுகச் சால வுதவலு மேற்கின் றூனும்
வருத்துற விலனென் றுமை வழங்கிட வரைவில் செல்வம்
பொறுத்தலு மொன்றி னுன்று புகழ்மிக விளங்கி நிற்கும்.
நலமிகு செல்வம் பெற்றும் நல்குர வினரைக் காத்த
லிலனற மாதி சீர்த்தி யிலனெனப் பிறர்சொ லெவ்வ
வலனுரைக் கஞ்சி யேனும் வறியனை யிலனென் றெள்ளா
தலர்புகழ் பயனும் வேண்டி னுக்கையு மளிக்க மைந்தா." (௩)

உ௨௪. இன்னு திரக்கப் படுத லிரந்தவ.
ரின்முகங் காணு மளவு.

(இ-ள்.) இரக்கப்படுதல் - (இரத்தலேயன்றி) இரக்கப்படுதலும், இன்னாது-இனிதன்று; இரந்தவர் இன் முகம் காணும் அளவு - (ஒருபொருளை) இரந்தவர் (அதுபெற்றதனால்) இனிதாகிய (அவர்) முகங்காணுமளவும்; (எ-று.)

எச்சவும்மையும் முற்றும்மையும், விகாரத்தால் தொக்கன. இரக்கப்படுதல்-இரப்பார்க்கு ஈவலென்று இருத்தல். அதனை 'இன்னாது' என்றது, "எல்லா, மிரப்பார்க்கொன் றீயாமை" கூடுங்கொல்லோ என்னும் அச்சம் நோக்கி: எனவே, எல்லாப்பொருளும் ஈதல்வேண்டு மென்பது பெறப்பட்டது.

(கு-ரை.) 'இரக்கப்படுதலும், என்கிற இறந்ததுதழுவியஎச்சவும்மை-யும், 'காணுமளவும்' என்கிற முற்றும்மையுந் தொக்கது-விகாரம். ஈவல்-(அவர்வேண்டுவதைக்) கொடுப்பேன். அதனை - இரக்கப்படுதலை. எல்லா மிரப்பார்க்கு ஒன்றீயாமை கூடுங்கொல்லோ என்னும் அச்சம் - தமக்கு வேண்டும் பலபொருள்களை இரப்பவர்கட்கு அப்பொருள்பலவற்றுள் யாதாயினுமொன்றைக் கொடுக்கக்கூடாதிருக்கும்படி யாய்விடுமோ? என்று அதற்குக் குடிப்பிறந்தார் அஞ்சுதல். இம்மேற்கோள்-நாலடியாரில் "கல்லாமை யச்சங் கயவர் தொழிலச்சம், சொல்லாமை யுள்ளுமோர் சோர் வச்சம்—எல்லாம், இரப்பார்க்கொன் றீயாமை யச்ச மரத்தாரிம், மாணுக் குடிப்பிறந்தார்' என்பதி லுள்ளது. திருப்தியுண்டாகக் கொடுத்தல்வேண்டு மென்பது இதன்கருத்து. 'இது கொடுக்குங்கால் தாழாது கொடுக்கவேண்டு மென்றது' என்பர் மணக்குடியர். இப்பாட்டில் 'இரக்கப்படுதல்' என்பதைச் செயப்பாட்டுவினைத் தொழிற்பெயர்க்கு உதாரணங் காட்டினர், இலக்கணக்கொத்து நூலாசிரியர். (௪)

உ௨ரு. * ஆற்றுவா ராற்றல் பசியாற்ற லப்பசியை
மாற்றுவா ராற்றலிற் பின்.

(இ-ள்.) ஆற்றுவார் ஆற்றல்- (தவத்தான்) வலியார்க்கு வலியாவது, பசி ஆற்றல் - (தம்மைஉற்ற) பசியைப் பொறுத்தல்: (அவ்வலிதான்), அ பசியை மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின்-அங்கனம் பொறுத்தற்கு அரிய பசியை (ஈகையான்) ஒழிப்பாரது வலிக்குப் பின்; (எ-று)

தாமும் பசித்துப் பிறரையும் அது தீர்க்கமாட்டாதா ராற்றலின், தாமும் பசியாது பிறரையும்அது தீர்ப்பா ராற்றல் நன்று என்பதாம்.

(கு-ரை.) "இருமை வகைதெரிந் தீண்டறம் பூண்டார், பெருமை பிறங்கிற்றுலகு" என்றது முதலாகக் கீழ் 'நீத்தார்பெருமை' என்னும் அதிகாரத்திற் கூறிய முற்றத் துறந்த முனிவரது பெருமையினும் தானஞ்செய்வாரது பெருமையே மிக்கது என்பது கருத்து; எனவே,எல்லாப் பெருமையினும் இது சிறந்த தென்பதாம். 'நான்கு ஆச்சிரமிகளுள் வேதம் முதலியவற்றிற் சொல்லுகிற கர்மானுஷ்டானஞ் செய்கிற கிருகஸ்தன் மற்றை மூவரையும் பிக்ஷைகொடுத்துக் காக்கிறபடியால் உயர்ந்தவனென்று சொல்லப்படுகிறான்' என்றது, மநுதருமசாஸ்திரம். இது, புனைந்துரைவகையால் ஈகைச் சிறப்புரைத்த தாதலின், "துறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின் வையத்து, இறந்தாரை யெண்ணிக்கொண்டற்று", "செயற்கரிய செய்வார் பெரியர்" "தவஞ்செய்வார்தங்கருமஞ் செய்வார்", "துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மறந்தார்கொல், மற்றையவர்கள்தவம்" என முன்னும் பின்னும் கூறுகிற நீத்தார்பெருமையோடு மாறுகொளக்கூறலாகாது. வலி-பலம்; வல்லமை. உற்ற- அடைந்த. அது-பசியை. ஆற்றலின்-வலிமையினும். ஆற்றல்-ஆற்று என்னும் பகுதியின்மேல் வந்த தொழிற்பெயர். தவஞ்செய்பவர் உண்டி சுருக்கல் முதலியவற்றால் தமக்கு வருந் துன்பங்களைப் பொறுத்தலை, மேல் "உற்ற நோய் நோன்ற லுயிர்க்குறுகண் செய்யாமை, யற்றேதவத்திற்குரு" என்பதனாலும், துறவறத்தார்க்கு இல்லறத்தார் உண்டி முதலியன உதவிப் பசி முதலிய இடையூற்றினை ஒழித்தலை, கீழ் "இல்வாழ்வானென்பா னியல்புடைய மூவர்க்கும், நல்லாற்றினின்ற துணை" என்றதனாலும் அறிக. (இ)

உ௨௬. அற்றா ரழிபசி தீர்த்த லஃதொருவன்
பெற்றான் பொருள்வைப் புழி.

(இ ள்.) அற்றார்-வறியாரது, அழி பசி - மிக்க பசியை, தீர்த்தல்-(அறன் நோக்கித்) தீர்க்க: பொருள் பெற்றான் ஒருவன் —, வைப்பு உழி-(அதனைத் தனக்கு உதவ) வைக்கும் இடம், அஃது-அவ்வறம் (ஆகலான்); (எ-று.)

எல்லாநன்மைகளும் அழியவருதலின், 'அழிபசி' என்றார். 'அறன் நோக்கி' என்பது, எஞ்சி நின்றது. அற்றாரழிபசிதீர்த்த பொருள் பின் தனக்கே வந்து உதவு மென்பதாம்.

---

* ஆற்றுவார்க்காற்றல்.

(கு - ரை.) ஏழைகட்குப் பொருளைத் தானஞ்செய்தவன் அதன் பயனால் மறுமையில் இன்பமும் வருபிறப்பிற் பொருளுந் தவறாமற் பெறுவானென்பது கருத்து. அஃதொருவன்-ஆய்தம் உயிர்போல ஒலித்தது. வைப்பு-வைத்தல்; தொழிற்பெயர். வைப்புழி என்பதை-வைத்தற்கு உரிய இடம் என நான்காம் வேற்றுமைத் தொகையாக விரிக்க. இனி, இக்குறளை ஒருவாக்கியமாகக்கொண்டு, வறியவரதுபசியை யொழித்தலாகிய அத்தருமத்தை ஒருவன் பெற்றானாயின் அவன் பொருளைச் சேமித்துவைக்கும் இடம் பெற்றான் என்றும் உரைக்கலாம். 'வைத்ததனை வைப்பென்றுணரற்க தாமதனைத், துய்த்து வழங்கியிருபாலும்—அத்தகத், தக்குழிநோக்கி யறஞ்செய்யி னஃதன்றே, எய்ப்பினில் வைப்பென்பது" என்ற பழமொழிச் செய்யுளோடு இத்திருக்குறளை ஒப்பிடுக, 'பொருளற்றாரது குணங்களை யழிக்கும் பசியைப் போக்குவது செய் (செய்து)யும் ஒருவன் தான் தேடின பொருளை வைத்தற்கு இடம் பெற்றானும் என்றவாறு: இது, புகுத்துண்ணப் பொருளழியா தென்றது என்டர், மணக்குடியர். அற்றார்-பொருளில்லாதவர். அழி பசி-எல்லா நன்மைகளையும் அழிக்கின்ற பசி: வினைத்தொகை; இங்கே பிறவினைப் பொருளது; அன்றிக்கே, எல்லா நன்மைகளும் அழிதற்குக் காரணமான பசி யென்று காரியப்பொருளில்வந்த வினைத்தொகையெனவுங் கொள்ளலாம். எல்லாநன்மைகளையும் அழித்தலை "மானங் குலம் கல்வி வண்மை யறிவுடைமை, தானந் தவமுயர்ச்சி தாளாண்மை-தேனின், கசிவந்த சொல்லியர்மேற் காமுறுதல் பத்தும், பசி வந்திடப் பறந்து போம்" என்பதனாலும் அறிக. அழிக்கும்பசி எனவே, மிக்க பசியென்றாயிற்று; அழித்தல்-வருத்துதலுமாம்; கொடும்பசியென்க. அறன் நோக்கி-தருமத்தைப்பார்த்து; இது தருமமென்று எண்ணி. தீர்க்க-நீக்குக. தீர்த்தல்-வியங்கோள் வினைமுற்று. அதனை-அப்பொருளை. 'அறனோக்கி' என்ற சொல்லெச்சம், வருவித்து முடிக்கப்பட்டது. பின்-மறுமையில். (சு)

உஉஎ. பாத்தூண் மரீஇ யவனைப் பசியென்னுந்
தீப்பிணி தீண்ட லறிது.

(இ-ள்.) பாத்து ஊண் மரீஇயவனை-(எஞ்ஞான்றும்) பகுத்துஉண்டல் பயின்றவனை, பசி என்னும் தீ பிணி-பசி யென்று சொல்லப்படும் தீய நோய், தீண்டல் அரிது-தீண்டுதல் இல்லை; (எ-று.)

இவ்வுடம்பில் நின்று ஞானஒழுக்கங்களை அழித்து அதனால் வருமுடம்புகட்குந் துன்பஞ் செய்தலின், 'தீப்பிணி' எனப்பட்டது. தனக்கு மருத்துவன் தானாகலின், பசிப்பிணி நணுகாது என்பதாம்.

இவை யாறுபட்டானும், ஈதலின்சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) எஞ்ஞான்றும் - எப்பொழுதும். பகுத்து உண்டல் - பிரமசாரி வானபிரஸ்தன் சன்னியாசி என்னும் மூன்று ஆச்சிரமத்தார்க்கும், அகதி தரித்திரன் முதலானவர்க்கும், பிதிருக்கள் தேவர் விருந்தாளிகள் உறவினர் முதலியோர்க்கும் தான் சம்பாதித்த பொருளைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்துத் தானும் உண்ணுதல்; கீழ் 'இல்வாழ்க்கை' என்னும் அதிகாரத்தில் "பழியஞ்சிப்

பாத்தா னுடைத்தாயின் வாழ்க்கை, வழியெஞ்ச லெஞ்ஞான்று மில்'' என்றார். பயிலுதல்-பழகுதல். தீய-கொடிய. பசியென்கிற நோய்க்குத் தீமை-பலகன்மைகளையும் அழித்து, இம்மை மறுமை என்னுமிரண்டுக்கும் துன்பஞ்செய்வதாதல். மருத்துவன் - வைத்தியன்; மருந்தின் தன்மையையறிந்து கொடுப்பவன். பாத்து-இறந்தகால வினையெச்சம்: பகு என்பதன் மரூஉவாகிய பா-பகுதி. ஊண்-உண் என்னும் முதனிலைதிரிந்த தொழிற் பெயர். மருவியவன் என்பது, மரீஇயவன் என விகாரப்பட்டு அளபெடுத்தது; சொல்லிசையளபெடை. தீப்பிணி - பண்புத்தொகை; தீமையாகிய பிணியென விரியும்: தீயோடொத்த பிணி யென விரித்து, உவமைத்தொகையெனவுங் கொள்ளலாம்: ஜாடராக்கினி எனப் பசிக்குப் பெயராதலால். தன் பசிநோயை எப்பொழுதும் ஒழித்தற்கு வேறொருவைத்தியனைத் தேடாமல் தானே ஒழித்துக்கொள்ளுதலால் கொடையாளியைக் குறித்து 'தனக்கு மருத்துவன் தானாகலின்' என்றார். "பிறர்க்குப் பிறர் செய்வதுண்டோ மற்றில்லை, தமக்கு மருத்துவர் தாம்'' என்பது, பழமொழி. பிறர் பசியை ஒரு பிறப்பில் ஒழித்தல், தன் பசியை எப்பிறப்பிலும் ஒழிக்கும் மருந்தாமென்க. பிறர்க்கு இட்டு உண்ணும் ஈகையுடையானுக்கு எப்பொழுதும் வறுமை நோய் சேரா தென்பது கருத்து. (எ)

உஉஅ. ஈத்துவக்கு மின்ப மறியார்கொ றுமுடைமை
வைத்திழக்கும் வன்க ணவர்.

(இ-ள்.) தாம்—, உடைமை-உடைய பொருளை, வைத்து-(ஈயாது) வைத்து, இழக்கும்-(பின்) இழந்துபோம், வன் கணவர்-அருளிலாதார்,—ஈத்து-(வறியார்க்கு வேண்டியவற்றைக்) கொடுத்து, உவக்கும்-(அவர்) உவத்தலான் (அருளுடையார்) எய்தும், இன்பம்-இன்பத்தினை, அறியார் கொல்-(கண்டு) அறியார்கொல்லோ? (எ-று.)

'உவக்கும்' என்பது, காரணத்தின்கண்வந்த பெயரெச்சம்; அஃது, 'இன்பம்' என்னுங் காரியப்பெயர் கொண்டது. அறிந்தாராயின், தாமும் அவ்வின்பத்தை எய்துவதல்லது வைத்திழவாரென்பது கருத்து.

(கு-ரை.) பொருளைத் தேடி வைத்து இழப்பவர், கொடுத்து மகிழும் இன்பத்தை அறியாரென்பது கருத்து; இதனால், திரவியஞ் சம்பாதித்தற்குப்பயன் பிறர்க்குத் தானஞ்செய்தலே யென்றும், அதனாலாகு மின்பம் மற்றை யெல்லா வின்பங்களினுஞ் சிறந்த தென்றும், தானஞ் செய்யாதவர்கட்கு ஈட்டல் காத்தல் முதலிய துன்பங்கள் மாத்திரம் உள்ளனவேயன்றி இன்பமென்பது சிறிதும் இல்லை யென்றும் அறிக. வன்கண்மை-கொடுமை, அருளின்மை: அதனையுடையவர்-வன்கணவர். அவர் உவத்தலான்-யாசகர் மகிழ்தலால். எய்தும்-அடைகிற. உவக்கும் இன்பம்-உவத்தலாற்பெறும் இன்பம்; பெயரெச்சம்-காரணப்பொருளது. உடைமை-உடைத்தாயிருக்கும் பொருளுக்குப் பண்பாகுபெயர். தாம் உடைமை வைத்து இழக்கும் வன்கணவர்—"உடா அது முண்ணாதுந் தம்முடம்பு செற்றுங், கெடா அத நல்லறமுஞ் செய்யார்-கொடா அது, வைத்தீட்டினாரிழப்பர் வான்றோய்மலை நாட, வுய்த்தீட்டுந் தேனீக் கரி,''

"ஈயார் தேட்டைத் தீயார்கொள்வர்" என்பன காண்க. 'இது, இடார் இழப்பர் என்றது' என்பர், மணக்குடியர். (அ)

உஉகூ. இரத்திலி னின்னாது மன்ற நிரப்பிய
தாமே தமிய ருணல்.

(இ-ள்.) நிரப்பிய-(பொருட்குறை) நிரப்பவேண்டி, தாம்ஏ தமியர் உணல் - (வறியார்க்கு ஈயாது) தாமே தனித்து உண்டல்,—இரத்தலின் இன்னாது- (ஒருவர்க்குப் பிறர்பாற்சென்று) இரத்தலினும் இன்னாது: மன்ற-ஒருதலையாக; (எ-று.)

பொருட்குறை நிரப்பலாவது-ஒரோ எண்களைக் குறித்து அத்துணை ஈட்டுதும் என ஈட்டத்தையே மேற்கொண்டு இவறிக் கூட்டுதல். தனித்தல்-பிறரை ஒழித்தல். இரத்தற்கு உள்ளது அப்பொழுதை இளிவரவே, பின் நல்குரவு இல்லை: தமியருண்டற்கு அவை யிரண்டும் உளவாம் ஆகலின், 'இரத்தலின் இன்னாது' என்றார். 'நிரப்பிய' என்பதற்கு 'தேடிய உணவுகளை' என்று உரைப்பாரு முளர்.

(கு-ரை.) மிகத் துன்பந்தருவதாகிய இரத்தலினுந் துன்பந்தருவது, தானஞ்செய்யாமல் தானே தனித்துண்பது என்று கருத்து. "மருந்தே யாயினும் விருந்தோ டுண்" என்றதனாலும் தனித்து உண்பது தவறுதல் பெறப்படும். இரப்பவர்க்குச் செல்வ மில்லையாயினும் சுற்றத்தாருண்டு; பொருள்தேடிப் புதைப்பவர்க்குச் செல்வமுளதாயினும் இல்லாமை யேற்படுவதோடு சுற்றத்தாருமில்லை என்பது காண்க. 'இரத்தல் போலமெய்யாக இன்னாதாம், தேடின உணவைத் தாமே தமியராயிருந்து உண்டல் என்றவாறு' என்பர், மணக்குடியர். பிறர்பால்- அயலாரிடத்தில். இன்னாது-துன்பந்தருவது: இனிதாகாதது. ஒருதலையாக-நிச்சயமாக. ஒரோ எண்கள்-சிலதொகைகள்; ஆயிரம் பதினாயிரம் லட்சம் முதலிய கணக்குக்கள். அத்துணை ஈட்டுதும் என ஈட்டத்தையே மேற்கொண்டு இவறிக்கூட்டுதல்-அவ்வளவு சம்பாதிப்போமென்று சம்பாதித்தலையே முக்கியமாகக்கொண்டு பேராசைப் பட்டுப் பிறர்க்குக்கொடுக்கக் கூடியதையுங் கொடாமல் உலோபஞ் செய்து பொருள் சேர்த்தல். இளிவரவு - ஈனத்தனம். நல்குரவு - வறுமை. அவை இரண்டும் - ஈனத்தனமும் வறுமையும். பணஞ்சேர்த்தலையே முக்கியமாகக் கொண்டிருப்பார் மனத்தில் தாம் எண்ணிய பொருள் தம்மிடத்திலில்லையென்ற எண்ணமே யிருத்தலால், வறுமையுளதாயிற்று: வறுமை யென்பது தம்மிடம் பொருளில்லை என்ற எண்ணமேயாதலால். நிரப்பிய-எதிர்கால வினையெச்சம்; நிரம்பு என்பதன் பிறவினையாகிய நிரப்பு-பகுதி, இய-வினையெச்ச விகுதி. இரண்டாவது உரையில், நிரப்பிய - இறந்தகாலப்பலவின்பால் வினையாலணையும்பெயர். நிரப்பியவுணல் - இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை. இனி, நிரப்பிய-இறந்தகாலப்பெயரெச்சமெனக்கொண்டு, நிரப்பிய தாம்-(பொருள்களை)நிறைத்துவைத்த தாம்மாத்திரமே என்றும் உரைக்கலாம். 'தாமே' - பிறரையொழித்தலால், ஏ-பிரிநிலை. தமியர்-பலர்பாற்குறிப்பு முற்றெச்சம். (கூ)

உஙூ0. சாதலி னின்னாத தில்லை யினிததூஉ
மீத லியையாக் கடை.

(இ-ள்.) சாதலின் இன்னாதது இல்லை- (ஒருவர்க்குச்) சாதல்போல இன்னாதது (ஒன்று) இல்லை; அது உம்-அத்தன்மைத்தாகிய சாதலும், ஈதல் இயையாக்கடை - (வறியார்க்கு ஒன்று) ஈதல் முடியாதவழி, இனிது—; (எ-று.)

பிறர்க்குப் பயன்படாத உடற்பொறைநீக்குதலான், 'இனிது' என்றார்.

இவைமூன்று பாட்டானும் ஈயாமையின் குற்றம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) உடற்பொறை-உடம்பாகிய பாரம். பாவிகளுடைய உடம்பைப் பூமிபாரமென்பது, நூற்கொள்கை. "முற்றுமற்றொரோவழி" என்ற விதியால் அது என்னும் முற்றியலுகரத்தின்மேல் இழிவுசிறப்பும்மையின் உயிர் ஏறி அதும் என நின்று, பின் இன்னிசை நிறைக்கவேண்டிக் குறில் நெடிலாய் 'அதூஉம்' என அளபெடுத்தது; இனி, 'அஃதும்' என்பது விகாரப்பட்டு அளபெடுத்து 'அதூஉம்' என நின்றதென்றல், தொல்காப்பியத்திற்கு ஒத்தது. இயையாக்கடை - 'கடை' என்னும் விகுதிபெற்ற எதிர்மறையெதிர்காலவினையெச்சம்: இயையா கடை என இரு சொல்லாகவைத்து ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சத்தொடராகக் கொள்ளலும் ஒன்று. ஒருபொருளைக் கேட்டவர்க்கு வைத்துக் கொண்டே கொடாமற்போவது மரணவேதனையினும் மிகக்கொடிதென்பது தாற்பரியம். 'ஈயாது வாழ்தலிற் சாதல் நன்று என்றது' என்பர், மணக்குடியர். (௪0)

உச - ஆம் அதிகாரம்—புகழ்.

அஃதாவது-'இல்வாழ்க்கை' முதல் 'ஈகை' ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட இல்லறத்தின் வழுவாதார்க்கு இம்மைப்பயனாகி இவ்வுலகின்கண் நிகழ்ந்து இறவாது நிற்குங் கீர்த்தி. இது, பெரும்பான்மையும் ஈதல்பற்றி வருதலின், அதன்பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) இல்வாழ்க்கை என்பது, இந்நூலின் ஐந்தாம் அதிகாரம்: அதுமுதல் இதுவரையிற் பத்தொன்பது அதிகாரங்களில் இல்லறவொழுக்கம் கூறப்பட்டது. வழுவாதார்-தவறுமல்நடந்தவர்கள். இம்மைப் பயன்-இப்பிறப்பிலடையும் பிரயோசனம். இவ்வுலகின் கண் நிகழ்ந்து-இந்தவுலகத்திற் பொருந்தி. இறவாது நிற்கும்-என்றும் அழியாமலிருக்கிற.

உருக. ஈதலிசைபட வாழ்த லதுவல்ல
　　　ஊதிய மில்லை யுயிர்க்கு

(இ-ள்.) ஈதல்-(வறியார்க்கு) ஈக; இசைபட வாழ்தல் - (அதனால்) புகழ் உண்டாக வாழ்க: அது அல்லது-அப்புகழல்லது, உயிர்க்கு - (மக்கள்) உயிர்க்கு, ஊதியம்-பயன், இல்லை - (பிறிதொன்று) இல்லை, (ஆகலான்); (எ-று.)

இசைபட வாழ்தற்குக் கல்வி ஆண்மை முதலிய பிறகாரணங்களும் உளவேனும், "உணவின்பிண்டம் உண்டி முதற்று" ஆகலின், ஈதல் சிறந்தது என்பதற்கு ஞாபகமாக, 'ஈதல்' என்றார். 'உயிர்க்கு' என்பது, பொதுப்படக் கூறினரேனும் விலங்குயிர்கட்கு ஏலாமையின், மக்களுயிர்மேல் நின்றது.

(கு-ரை.) ஆண்மை-வீரத்தன்மை, பராக்கிரமம், பௌருஷம். "உண்டி முதற்றே யுணவின் பிண்டம்" என்பது, புறநானூறு-கஅ-ஆஞ் செய்யுளில் உள்ளது; பரிமேலழகர், அந்வயத்தின்படி மாற்றிக்கூறினார். உடலில் உயிர் நிலைத்திருத்தற்குக் காற்று முதலியவாகப் பலகாரணங்களிருப்பினும், சோறும் நீருமே சிறப்பானவை: "உண்டிகொடுத்தோ ருயிர் கொடுத்தோரே", "உணவெனப்படுவது நிலத்தொடுநீரே" என்பன காண்க: ஆகவே, அவ்வுண்டிக்குத் தட்டுதலுண்டாகாதபடி பொருளையீதலே, கல்விமுதலிய மற்றையவற்றைக் காட்டிலும், புகழுண்டாதற்குச் சிறந்தகாரணமா மென்க. ஞாபகம்-நினைப்பு ஊட்டுவது. விலங்கு-மிருகம். ஏலாமையின்-(ஈதலும் இசைபடவாழ்தலும்) பொருந்தாமைபால். ஈதல், வாழ்தல்-'தல்' ஈற்று உடன்பாட்டு வியங்கோள்கள். இவற்றுக்கு- 'மனிதர்' எனத் தோன்று எழுவாய் வருவிக்க. மனிதசன்மத்திற்பிறந்ததற்குப் பயன் ஈந்துபுகழ்பெறுதலேயா மென்பது இதன்கருத்து. 'இது, புகழுண்டாமாறு கூறிற்று' என்பர், மணக்குடியர். இப்பாட்டு, பரிமேலழகர் கருத்தின்படி மூன்றுவாக்கியம். இதனை ஏரேவாக்கியமாகக்கொண்டு, பிறர்க்கு ஈதலினாற் புகழ்பெறவாழ்தலாகிய அத்தொழிலல்லது உயிர்க்கு லாபம் வேறில்லையென்றும் உரைக்கலாம். (க)

உகூஉ. உரைப்பா ருரைப்பவை யெல்லா மிரப்பார்க்கொன்
றீவார்மே னிற்கும் புகழ்.

(இ-ள்.) (உலகத்து), உரைப்பார்-(ஒன்று) உரைப்பார், உரைப்பவை எல்லாம்-உரைப்பனவெல்லாம், —இரப்பார்க்கு- (வறுமையான்) இரப்பார்க்கு, ஒன்று-(அவர் வேண்டியது) ஒன்றை, ஈவார்மேல் - ஈவார்கண், நிற்கும்—, புகழ்-புகழாம்; (எ-று.)

புகழ்தான், உரையும் பாட்டும் என இருவகைப்படும்; அவற்றுள் 'உரைப்பாருரைப்பவை' என எல்லார்க்கும் உரிய வழக்கினையே எடுத்தாராயினும், இனம்பற்றி, புலவர்க்கே உரிய செய்யுளும் கொள்ளப்படும்: படவே, 'பாடுவார்பாடுவனவெல்லாம் புகழாம்' என்பதூஉம் பெற்றும். ஈதற்காரணஞ்சிறந்தமை, இதனுள்ளுங் காண்க. இதனை 'பிறர்மேலும் நிற்குமென்பார்தாம் எல்லாஞ் சொல்லுக; புகழ் ஈவார்மேல் நிற்கும்' என்று உரைப்பாருமுளர்; அது புகழது சிறப்பு நோக்காமை யறிக.

(கு-ரை.) உலகத்தில் பேசுவார் பேசுபவையும், பாடுவார் பாடுபவையும், கொடையாளிகளின் புகழே என்பது கருத்து. புகழ் உரையும் பாட்டுமென இருவகைப்படுதலை "வேற்றுமை யில்லா விழுத்திணைப் பிறந்து, வீற்றிருந்தோரை யெண்ணுங் காலை, உரையும்பாட்டு முடையோர் சிலரே, மரையிலைபோல மாய்ந்திசினோர் பலரே" என்னும் புறநானூற்றைக் கொண்டும் அறிக. உரைப்பார் உரைப்பவை-சொல்லுவார் சொல்லுவன. வழக்கு-உலகவழக்கு; அதாவது உரை. இனம்-ஒருவருக்கமாயிருத்தல். "ஒருமொழி யொழி தன்னினங் கொளற்குரித்தே" என்ற உபலக்ஷண விதியை இங்கே அறிக. ஈதற்காரணம் சிறந்தமை - (புகழின்காரணமாகிய கல்வி முதலியபல வற்றுள்) ஈதலாகியகாரணம் சிறந்ததாதல். இதனுள்ளும்- (மேற்பாட்டில்மாத்திரமேயன்றி) இப்பாட்டிலும். இரண்டாமுரை

யில்-'உரைப்பாருரைப்பவையெல்லாம்' என்றது வரையில் ஒருவாக்கியமும், மற்றது ஒருவாக்கியமுமெனக் காண்க: சொல்லுக என்று முற்று வருவிக்க. பிறர்மேலும்-கல்வி ஆண்மைமுதலியனவுடைய மற்றையார் மீதும். அவ்வுரை புகழின் சிறப்பைக் குறியாமல் ஈகையின் சிறப்பையே குறித்தலாற் பொருந்தாதென்றார். 'உரைப்பவையெல்லாம் புகழ்' என்பதில் புகழுக்குச் சிறப்பும், 'ஈவார்மேல் தான் புகழ் நிற்கும்' என்ற உரையில் ஈவாரின்மேன்மையைத் தெரிவித்தல் மூலமாக ஈகைக்குச் சிறப்பும் தோன்றுதல் காண்க. 'இரப்பார்க்கொன் றீவார்மேனிற்கும்' என்ற இடைப்பிறவரல், புகழ்க்குச் சிறந்தகாரணமின்ன தென்பதை நன்கு விளக்க வந்தது. (உ)

உஙக. ஒன்றா வுலகத் துயர்ந்த புகழல்லாற்
பொன்றாது நிற்பதொன் றில்.

(இ-ள்.) ஒன்று ஆ- (தனக்கு) இணை இன்றாக, உயர்ந்த-ஓங்கிய, புகழ் அல்லால்-புகழல்லது, உலகத்து—, பொன்றாது நிற்பது-இறவாது நிற்பது, ஒன்று-பிறிதொன்று, இல்-இல்லை; (எ-று.)

இணை இன்றாக ஓங்குதலாவது-கொடுத்தற்கு அரிய உயிர் உறுப்புப் பொருள்களைக் கொடுத்தமைபற்றி வருதலால் தன்னோடு ஒப்பதின்றித் தானே உயர்தல். அத்தன்மைத்தாகிய புகழே செய்யப்படுவதென்பதாம். இனி, 'ஒன்றா' என்பதற்கு-ஒருவார்த்தையாக (ச்சொல்லின்) எனவும், ஒரு தலையாகப்பொன்றாது நிற்பது எனவும் உரைப்பாருமுளர்.

இவை மூன்றுபாட்டானும், புகழது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) ஒன்றா-ஒப்பற்றதாக. ஆ - ஆகவென்பதன்விகாரம். இறவாது-அழியாமல். உயிரைக்கொடுத்ததற்குத் ததீசிமுனிவரும், உறுப்பைக்கொடுத்ததற்குச் சிபிசக்கரவர்த்தியும், பொருளைக்கொடுத்ததற்குக் கர்ணனும் முதலியோரை உதாரணமாகக்கொண்டு, அவர்கள் புகழ் இப்பொழுதும் எங்கும் பிரசித்தமாய் வழங்கிவருவதைக் காண்க. செய்யப்படுவது-சம்பாதிக்கத்தக்கது. உலகத்து அழியாதுநிற்பது புகழே என்றுகூறியதனால் அதுவே தேடுதற்குஉரியதாமென்றவாறு. "சாதல்வந் தடுத்தகாலுந் தனக்கொருசாதலின்றிப், பூதலமிறக்குங்காறும் புகழுடம் பிருக்கும்" என்றது காண்க. இரண்டாம்உரையில் சொல்லின் என்பது-இசையெச்சம். மூன்றாம்உரையில், ஒன்றா-நிச்சயமாக என்று பொருள். முதலுரைக்கு, ஒன்றாஉயர்ந்த என இயையும். ஒன்று-ஏகம், அத்விதீயம். இனி,ஒன்றா என்பதை-ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சமாகக்கொண்டு உலக மென்பதனோடு இயைத்து, எப்பொருள்களும் நிலைத்தலில்லாத இவ்வுலகத்திலே புகழல்லது நிலைத்துநிற்பது வேறில்லை யென்றும் உரைக்கலாம். ஆதாரமாகிய உலகம் அழிய ஆதேயமாகிய புகழும் அழிதல் கூடுமாதலால், 'உலகத்துநிற்பது' என்றார். புகழினது அழிவின்மையை "இந்நிலத்து, மன்னுதல் வேண்டி னிசைநடுக" எனப் பிறர் கூறியவாற்றாலும் அறிக. அல்லால்-எதிர்மறைவினையெச்சம். நற்கருமங்களின் பயனாய் மறுமையிலுண்டாகின்ற இன்பங்கள் அழிந்தாலும் இம்மையிலுண்டாகிற புகழ் அழியாமை காண்க. 'உயர்ந்த புகழல்லது

இணையின்றாக உலகத்துக் கெடாது நிற்பதுபிறிதில்லை என்றவாறு, இது, மற்றுள்ள பொருள்போலன்றி அழியாதுநிற்கு மென்றது' என்பது மணக்குடியருரை. (ரு)

உருச. நிலவரை நீள்புக ழாற்றிற் புலவரைப்
போற்றாது புத்தே ளுலகு.

(இ-ள்.) (ஒருவன்), நிலம் வரை-நிலவெல்லைக்கண்ணே, நீள் புகழ்-பொன்றாதுநிற்கும் புகழை, ஆற்றின்-செய்யுமாயின், புத்தேள் உலகு-புத்தேளுலகம், புலவரை போற்றாது-(அவனையல்லது தன்னையெய்திநின்ற) ஞானிகளைப் பேணாது; (எ-று.)

புகழுடம்பான் இவ்வுலகும், புத்தேளுடம்பான் அவ்வுலகும் ஒருங்கே எய்தாமையின், 'புலவரைப்போற்றாது' என்றார். அவன் இரண்டு உலகும் ஒருங்கு எய்துதல், "புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின், வலவ னேவா வானவூர்தி, யெய்துபவென்ப தஞ் செய்வினை முடித்து" எனப் பிறராலுஞ் சொல்லப்பட்டது.

(கு-ரை.) புத்தேள் உலகு-தேவலோகம். ஞானிகளைப் பேணாது-தத்துவஞானமுடையவரை விரும்பி நன்கு மதியாது; என்றது-இம்மையிற் புகழையீட்டாமல் அறிவை மாத்திரம்பெற்று யோகமுயற்சியால் மறுமையில் தேவசரீரத்தைப் பெற்றவர்களினும் இம்மையிற் புகழையும் ஈட்டித் தானம் முதலியவற்றின்பயனால் மறுமையில் தேவசரீரத்தையும் பெற்றவர்கட்குச் சுவர்க்கலோகத்தில் மிக்க சிறப்பு கடக்கு மென்பது கருத்து. இம்மையில், உடம்பு இரண்டு: பூதவுடம்பும் புகழுடம்பும் என: பூதவுடம்பாவது-பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாசம் என்னும் பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையாலுண்டானசரீரம்; புகழுடம்பாவது-என்றும் கீர்த்தியால் நிலைபெற்றிருப்பது. பூதவுடம்புக்கு அழிவு உண்டு; புகழுடம்புக்கோ அது இல்லை. தேவவுடம்பு-தேஜோமயமானது; இதற்கும் அழிவு உண்டு. இவற்றுள் பூதவுடம்பை மாத்திரம் பெற்றுநின்ற மண்ணுலகத்தாரினும், தேவவுடம்பைமாத்திரம் பெற்றுநின்ற விண்ணுலகத்தாரினும்,புகழுடம்பு தேவவுடம்பு என்னும் இரண்டையும் இரண்டு உலகத்திலே ஏககாலத்திற் பெற்றவர்களின் பெருமை சிறந்ததாதல் காண்க. நிலவரை-நிலஎல்லைக் கண்: பூமியினிடத்தில்: நிலத்தின் எல்லையென உடைமையும் உடையதும்வேறாகாத ஒற்றுமைக்கிழமைப் பொருளில் வந்தஆறும்வேற்றுமைத் தொகை. நீள்புகழ்-நீளும்புகழ் என எதிர் காலவினைத்தொகை; நெடுங் காலம் நிற்கும் புகழ் என்றவாறு: இனி, நீட்சியாகிய புகழ்எனப் பண்புத் தொகையாகக்கொண்டால், பெருங்கீர்த்தியென்று ஆகும். செய்யுமாயின்-உண்டாக்குவனானால், சம்பாதித்தால். ஒருங்கே எய்தாமையின்-(தத்துவஞானிகள்) ஒருசேர அடையாமையால். "புலவர்பாடும்" என்னும் மேற்கோள்-புறநானூறு,உஎ-ஆம்பாட்டில்உள்ளது. 'புலவராற்பாடப்படும் புகழையுடையோர் ஆகாயத்தின்கண் பாகனாற் செலுத்தப் படாத விமானத்தைப் பொருந்துவார் என்று சொல்லுவார் அறிவுடையோர்,

தாம் செய்யும் நல்வினையை முடித்து' என்று உரை; தாஞ்செய்வினை முடித்து வானவூர்தியெய்துப என்று அங்வயம். இதனால், புகழுடையவன் தேவலோகத்தையும் அடைதல் விளங்குகின்றது. பிறர் என்றது-அப்பாட்டுப்பாடிய உறையூர் முதுகண்ணன்சாத்தனாரை. புலம் அல்லது புலமை-அறிவு; அதனையுடைய ஞானிகள், புலவர்; இது-விபுதர் என்னும் வடசொல்லின் பொருள் கொண்டது. 'புலவர் என்றார், தேவரை; அவர் புலனுடையராதலால். இது, தேவருலகம் போற்றுமென்றது' என்பது, மணக்குடியருரை. (ச)

உருடு நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.

(இ-ள்.) நத்தம் (ஆகும்) கேடுஉம்-(புகழுடம்பிற்கு)ஆக்கமாகுங் கேடும், உளது ஆகும் சாக்காடுஉம் -(புகழுடம்பு) உளதாகுஞ் சாக்காடும்,—வித்தகர்க்கு அல்லால்-சதுரப்பாடு உடையார்க்கல்லது, அரிது-இல்லை; (எ-று.)

நந்து என்னுந் தொழிற்பெயர், விகாரத்தால் 'நத்து' என்று ஆய், பின் 'அம்' என்னும் பகுதிப் பொருள் விகுதி பெற்று, 'நத்தம்' என்று ஆயிற்று. 'போல்' என்பது - ஈண்டு உரையசை. 'ஆகும்' என்பதனை முன்னும் கூட்டி, 'அரிது' என்பதனைத் தனித்தனிக்கூட்டி உரைக்க. ஆக்கமாகுங் கேடாவது-புகழுடம்பு செல்வமெய்தப் பூதவுடம்பு நல்கூர்தல். உளதாகுஞ் சாக்காடாவது-புகழுடம்பு நிற்கப் பூதவுடம்பு இறத்தல். நிலையாதனவற்றான் நிலையின எய்துவார் வித்தகராதலின், 'வித்தகர்க்கு அல்லால் அரிது' என்றார்.

இவையிரண்டுபாட்டானும், புகழுடையாரெய்தும் மேன்மை கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) நிலையில்லாத செல்வத்தையும் உடம்பையுங் கொண்டு நிலையான புகழைப் பெறுவது மிக்க சாமர்த்திய மென்பது கருத்து. "வீந்தவரென்பவர் வீந்தவரேனும், ஈந்தவரல்ல திருந்தவர் யாரே" என்பர் கம்பரும். புகழுடம்பிற்கு ஆக்கமாகுங் கேடு-கீர்த்தி நிலைத்திருக்க மரணமடைதல். சாக்காடு-சாவு; தொழிற்பெயர்: காடு-விகுதி. சதுரப்பாடு உடையார்-சாமர்த்தியமுடையவர். தொழிற் பெயர் - வினைப்பகுதியென்றபடி; விகாரம்-இங்கே, வலித்தல். பொருந்து திருந்து என்னும் பகுதிகள் பொருத்தம் திருத்தம் என நிற்றல்போல, நந்து என்னும் பகுதி நத்தம் என நின்றது: பகுதியே தொழிற்பெயர்ப்பொருளதாதலால், அம்-பகுதிப்பொருள்விகுதி யென்றார். ஈண்டு-இங்கே. 'போல்'- ஒப்பில்போலி; உவமைப்பொருளுணர்த்தாத 'போல்' என்னுஞ் சொல்; ஒப்பில்போலியு மப்பொருட்டாகும்" என்னுந் தொல்காப்பியத்தால் இது உரையசைப் பொருளதாய் நின்றது: உரையசையாவது-சிறிது பொருளுணர்த்தி வாக்கியத்தை அலங்கரித்துநிற்பது: வாக்கியாலங்கார மென்பர் வட நூலார். "நெருப்பழற்சேர்ந்தக்கால் நெய்போல்வதூஉம், எரிப்பச்சுட் டெவ்வநோயாக்கும்" என்பது காண்க. நத்தம்போற் கேடு-வளர்தல்போலக் கெடுதல்; புகழ் வளரச் செல்வங்குறைதலென்றபடி.

செல்வமெய்த-சிறப்பையடைய. நல்கூர்தல்-வறுமைப்படுதல். வித்து-ஞானம்: அது-வித் என்னும் வடமொழியின் திரிபு: அதனை மனத்தி லுடையவர் - வித்தகர்: விதக்தர் என்ற வட சொல்லின் திரிபு என்பாரு முளர். (ரு)

உ௩௬. தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வஃதிலார்
தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று.

(இ-ள்.) தோன்றின்-(மக்களாய்ப்)பிறக்கின், புகழொடு தோன்றுக-புகழ்க்கு ஏதுவாகிய குணத்தோடு பிறக்க; அஃது இலார் - அக்குணம் இலாதார், தோன்றலின் - (மக்களாய்ப்) பிறத்தலின், தோன்றாமை-விலங்காய்ப் பிறத்தல், நன்று—; (எ-று.)

புகழ்-ஈண்டு, ஆகு பெயர். 'அஃதிலார்' என்றமையின் 'மக்களாய்' என்பதூஉம், 'மக்களாய்ப்பிறவாமை' என்ற அருத்தாபத்தியான் 'விலங் காய்ப்பிறத்தல்' என்பதூஉம் பெற்றாம். இகழ்வார் இன்மையின், 'நன்று' என்றார்.

(கு-ரை.) 'பிறக்கின் புகழுண்டாகப் பிறக்க: அஃதிலார் பிறக்கு மதிற் பிறவாமை நன்று என்றவாறு. இது, புகழ்பட வாழவேண்டு மென் றது' என்பது, மணக்குடியருரை. மனிதனை நற்குணமில்லாவிட்டால் இகழ்ந்து பேசுவார்கள்; விலங்குசாதியாய்ப் பிறந்தால் இகழார்களென்க. பிறக்கின்-பிறந்தால். புகழ் என்பது-இங்கே, புகழ்க்குக்காரணமான நற் குணத்தைக் குறித்ததனால், காரியவாகுபெயர். 'அஃதிலார்' என உயர் திணைப்பலர்பாலாற் கூறினமையால், தோன்றின் என்றவிடத்து 'மக்க ளாய்' என வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. அருத்தாபத்தியாவது-இன்ன படியில்லாவிட்டால் இன்னபடி கூடாது என்ற வாய்பாடு தோன்ற, வெளிப்படையாகவன்றிச் சொல்லின் குறிப்பினால் பொருள் தோன்று வது: இது குறிப்பெச்சத்தி லடங்கும். மக்களாய்ப்பிறவாமை என்றத னால் மக்களினும் வேறான 'விலங்காய்ப்பிறத்தல்' என்பது குறிப்பிக்கப் பட்டவாறு காண்க. தொல்காப்பியனார் "எடுத்த மொழியினஞ் செப்பலு முரித்தே" என்று கூறியதில் இது அடங்குமென்பர், சிலர். அஃதிலார் என்றதில், ஆய்தம் மெய்போ லொலித்தது. (சு)

உ௩௭. புகழ்பட வாழாதார் தந்நோவார் தம்மை
யிகழ்வாரை நோவ தெவன்.

(இ-ள்.) புகழ் பட வாழாதார் - (தமக்குப்) புகழுண்டாக வாழ மாட்டாதார், (அதுபற்றிப் பிறர் இகழ்ந்தவழி), தம் நோவார் - (இவ் விகழ்ச்சி நம்மாட்டாமையான் வந்ததென்று) தம்மை நோவாதே, தம்மை இகழ்வாரை நோவது—, எவன்-என்கருதி? (எ-று.)

புகழ்பட வாழலாயிருக்க அதுமாட்டாத குற்றம்பற்றிப் பிறர் இகழ் தல் ஒருதலையாகலின், 'இகழ்வாரை' என்றார்.

(கு-ரை.) புகழ்படவாழாதார்-தரும மார்க்கத்திலே நின்று முயற்சி செய்துதொகுத்துவைத்த நற்பொருளினாலே தென்புலத்தார் முதல் இறந் தார் கடையாக மேலே சொல்லப்பட்டவர்களைப் பாதுகாத்து அதனாலே

தமக்குப் புகழுண்டாக இல்லறத்திலே இனிதுவாழாதவர், பிறர் இகழ்ந்த வழி-அப்படிவாழ்வார் கண்டு நிந்தித்தபொழுது. இவ்விகழ்ச்சி நம்மாட்டாமையான் வந்ததென்று தம்மை நோவாதே-இந்தநிந்தை நாம் புகழ்பட வாழாததனாலே வந்ததென்று தம்மை நொந்துகொள்ளாதவர்களாய். நோவது-வெறுப்பது. என்கருதி-யாதுபயனை யுத்தேசித்து? என்றது, பேதைமை யென்றபடி. நோவார்-எதிர்மறைமுற்றெச்சம். இகழ்வார்-இறந்தகாலமும் நிகழ்காலமும் எதிர்காலமாகவந்த வழுவமைதி. புகழ் பெறுதவர் தம்மைப் பிறர் இகழ்ந்தால் அவர் இகழ்ந்தது பிழையன்று எனக் கருதி அதற்குஏது தமதுகுற்றமேயென அறிந்து தம்மைத் தாம் வெறுத்துக்கொள்ளவேண்டும்; அதனோடு, அவர் தம்மைநிந்தித்தது தாம் இனியாயினும் புகழ்படவாழ்தற்கு ஏதுவாகிய உபதேசமாமெனக் கொள்வது, விசேஷம்: அங்ஙனங்கருதாது அவரையிகழ்வது, தாம் புகழ்பட வாழாத குற்றத்தின்மேலும் தம்மை நிந்தித்துப் புத்திசொன்னவரை நொந்துகொண்ட குற்றமும் வருதற்கு ஏதுவென்க. 'புகழ்படவாழமாட்டாதார் இகழப்படுவர் என்றவாறு' என்பர், மணக்குடியர். (எ)

உருஅ. வசையென்ப வையத்தார்க் கெல்லா மிசையென்னு
மெச்சம் பெறுஅ விடின்.

(இ-ள்.) இசை என்னும் எச்சம் பெறுஅ விடின்-புகழென்னும் எச்சம் (பெறலாயிருக்க், அது) பெறுதொழிவராயின், வையத்தார்க்கு எல்லாம்-வையகத்தோர்க்கெல்லாம், வசை என்ப - (அதுதானே) வசையென்று சொல்லுவர், (நல்லோர்); (எ-று.)

'எச்சம்' என்றார், செய்தவர் இறந்துபோகத் தான் இறவாதுநிற்றலின். இகழப்படுதற்குப் பிறிதொரு குற்றம் வேண்டாவென்பதுகருத்து.

(கு-ரை.) புகழ்ச்சியைப் பெறுமற்போனாலும் இகழ்ச்சியைப்பெறுதிருத்தல் கூடாதோ எனின், ஒளியின்மையே இருளாய் முடிதல்போலப் புகழ்ச்சியின்மையே பெரிய இகழ்ச்சியாதலின் கூடாது என்பது கருத்து. புகழ் என்னும்-புகழென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும். எச்சம்-சேஷித்திருப்பது; எஞ்சு-பகுதி, அம்-கருத்தாப்பொருள் விகுதி, வலித்தல்-விகாரம். வையகத்தோர்க்கெல்லாம் - நிலவுலகத்திலுள்ளவ ரெல்லார்க்கும். வசை-நிந்தை. பெறுஅ-மொழியிறுதியிற் செய்யுளோசை நிறைத்தற்கு வந்த அளபெடை; ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சம். இனி, இசையென்னுமெச்சம் பெறுவிடின் என்பதற்கு - (இல்வாழ்க்கையென்னும் மனைவியைத் தழுவிப்) புகழ் என்னும் பிள்ளையைப் பெறுவிட்டால் என்றும் பொருளுரைக்கலாம். வையத்தார்க்கெல்லாம்வசை யென்பதற்கு-உலகத்தார்க்கெல்லாம் நேரும் நிந்தையென்றும், உலகத்தார்க்கெல்லாஞ் சொல்லப்படும் நிந்தை யென்றுங் கருத்துக்கொள்க. 'உலகத்தார்க்கெல்லாம் புகழாகியஒழிபு பெறுவிடின் அப்பெறுமைதானே வசையா மென்று சொல்வர் என்றவாறு. மேல் 'புகழில்லாதாரை இகழ்ப' என்றார்; 'அவர் குற்றமில்லாராயின் இகழப்படுவரோ?' என்றார்க்கு, 'வேறு குற்றம் வேண்டா: புகழின்மைதானே அமையும்' என்றது' என்பது, மணக்குடியருரை. (அ)

௨௩௯. வசையிலா வண்பயன் குன்று மிசையிலா
யாக்கை பொறுத்த நிலம்.

(இ-ள்.) இசை-புகழ், இலா - இல்லாத, யாக்கை - உடம்பை, பொறுத்த-சுமந்த, நிலம்—, —வசை இலா-பழிப்பில்லாத, வள்-வளப் பத்தையுடைய, பயன்-விளையுள், குன்றும்—; (எ-று.)

உயிர் உண்டாயினும் அதனாற் பயன்கொள்ளாமையின் 'யாக்கை' எனவும், அது நிலத்திற்குப் பொறை யாகலின் 'பொறுத்த' எனவுங் கூறினார். விளையுள் குன்றுதற்கு ஏது, பாவயாக்கையைப் பொறுக்கின்ற வெறுப்பு. 'குன்றும்' என இடத்துநிகழ்பொருளின் தொழில் இடத்தின் மேல் நின்றது.

இவை நான்குபாட்டானும், புகழில்லாதாரது தாழ்வு கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) விளையுள்-நெல் முதலியவற்றின் விளைவு. குன்றும்-குறையும். பொறை-பாரம். நிலமென்னும் இடத்திற் பொருந்திய பயனென்னும் பொருளினது குன்றுதல் என்னுந் தொழிலை அந்த நிலமென்னும் இடத்தின்மேலேற்றி 'நிலம் பயன்குன்றும்' எனப்பட்டது; நிலத்திற் பயன் குன்றும் என்று சொல்வது, நேர். வண்பயன் - வண்மையாகிய பயன்எனப் பண்புத்தொகை. யாக்கை-ரஸம், ரக்தம், எலும்பு, சுக்கிலம், தசை, தோல், மூளை என்னும் ஏழுதாதுக்களாலும் யாக்கப்பட்டது என உடம்புக்குக் காரணப்பெயர்; யாத்தல்-கட்டுதல். புகழ்க்குக் காரணமான நற்குணநற்செய்கைகளில்லாதவர்களுள்ளவிடத்தில் பூமி வளங்குறைவு படுதலை "மழையின்றி மாநிலத்தார்க் கில்லைமழையுந், தவமிலா ரில்வழி யில்லை," "நிலத்தியல்பு, வானமுரைத்து விடும்" என்பன கொண்டும் அறிக. 'இது புகழில்லாதான் இருந்த விடம் விளைவு குன்றும் என்றது' என்பர். மணக்குடியர். (௯)

௨௪௦. வசையொழிய வாழ்வாரே வாழ்வா ரிசையொழிய
வாழ்வாரே வாழா தவர்.

(இ-ள்.) வசை ஒழிய வாழ்வாரே- (தம்மாட்டு) வசை உண்டாகாமல் வாழ்வாரே, வாழ்வார்-உயிர்வாழ்வாராவார்; இசை ஒழியவாழ்வாரே-புகழ் உண்டாகாமல் வாழ்வாரே, வாழாதவர்-இறந்தவராவர்; (எ-று.)

'வசையொழிதலாவது-இசையென்னும் எச்சம்பெறுதல்' ஆயினமையின், இசை யொழிதலாவது-வசைபெறுதலாயிற்று. மேல் 'இசையிலா யாக்கை' என்றதனை விளக்கியவாறு.

இதனான், இவ்விரண்டும் உடன்கூறப்பட்டன.

மறுமைப்பயன், "வானுறையுந், தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்" என மேலே கூறப்பட்டது: படவே, இல்லறத்திற்கு இவ்வுலகிற் புகழும், தேவருலகிற் போகமும் பயனென்பது பெற்றாம்.

இனி, மனு முதலிய அறநூல்களாற் பொதுவாகக் கூறப்பட்ட இல்லறங்களெல்லாம், இவர் தொகுத்துக்கூறிய இவற்றுள்ளே அடங்கும்: அஃது அறிந்து அடக்கிக்கொள்க: யாம் உரைப்பிற் பெருகும்.

(கு-ரை.) வசை - இகழ்ச்சிச்சொல். 'இசைபெற', 'வசைபெற' என்றுசொல்ல வந்தவர் அருத்தாபத்தியால் 'வசையொழிய', 'இசையொழிய' என்றாரல்லது அவையிரண்டும் முன்புஉளவாய்ப் பின்புநீங்க என்றாரல்லர். 'வசையொழிதலாவது' என்ற வாக்கியத்தின் கருத்தைக் கீழ் "வசையென்ப வையத்தார்க்கெல்லாம்" என்னுங் குறளைக்கொண்டு அறிக; புகழ் பெறுதலே பழியின்மை, புகழ்பெறாமையே பழி என்றவாறும். "இசையொழிய வாழ்வாரே வாழாதவர்" என்றதனால், 'புகழில்லாதவர் உற்றறிபுலனென்று மில்லாத ஜடப்பொருளோடு ஒப்பர்' என்று கூறி, கீழ்ப்பாட்டில் 'இசையிலாயாக்கை' என்றதனால் இகழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினார். 'இது, புகழில்லார் பிணத்தோடொப்பர் என்றது' என்பர், மணக்குடியர். இவ்விரண்டும்-புகழுடையாரது மேன்மையும், புகழில்லாதாரது கீழ்மையும்.

இவ்வதிகாரத்தால், இல்லறத்திற்கு இம்மைப்பயன் புகழ் எனப்பட்டது; இல்லறத்திற்கு மறுமையிலடையும் பயன்' கீழ் இல்வாழ்க்கையென்னும் அதிகாரத்தில் "வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந், தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்" என்றதனால், இல்லறத்தோடு கூடிவாழுமியல்பினால் நிலவுலகத்தில் வாழ்பவன் பின் அவ்வறப்பயனைச் சுவர்க்கத்தில் அனுபவித்தல் நிச்சயமாதலின் தேவலோகத்தில் வசிக்குந் தேவருளொருவனாக வைத்து நன்குமதிக்கப்படுவானென்று கூறப்பட்டது: அப்பாட்டின் உரையில் 'இதனான் இல்நிலையது மறுமைப்பயன் கூறப்பட்டது; இம்மைப்பயன் புகழ்; அதனை இறுதிக்கட் கூறுப' என்று கூறிப்போந்ததை, இங்கே அநுவதித்தார். போகம்-சுகாநுபவம்.

மனு-அவராற் செய்யப்பட்ட தருமசாஸ்திரத்துக்குக் கருத்தாவாகு பெயர். அறநூல்-தருமசாஸ்திரம். இல்லறங்கள்-கிருகஸ்தாச்சிரமதருமங்கள். மற்றொன்றுவிரித்தல் என்னுங் குற்றம் நேருமென்று அஞ்சி இங்ஙனங் கூறினார்.

இல்லறவியல் முற்றிற்று.

துறவறவியல்.

இனி, முறையானே துறவறங்கூறிய தொடங்கினார். துறவறமாவது-மேற்கூறிய இல்லறத்தின் வழுவாது ஒழுகி அறிவுடையராய்ப் பிறப்பினை அஞ்சி வீடுபேற்றின் பொருட்டுத் துறந்தார்க்கு உரித்தாய அறம். அதுதான் வினைமாசு தீர்ந்து அந்தக்கரணங்கள் தூயவாதற்பொருட்டு அவராற் காக்கப்படும் விரதங்களும், அவற்றான் அவை தூயவாயவழி உதிப்பதாய ஞானமும் என இருவகைப்படும்.

விரதம்.

அவற்றுள் விரதங்களாவன-இன்ன அறம் செய்வல் எனவும்,இன்ன பாவம் ஒழிவல் எனவும் தம்ஆற்றலுக்கு ஏற்ப வரைந்துகொள்வன. அவை தாம் வரம்பிலவாகலின் பெருகுமென்று அஞ்சி, அவைதம்முள்ளே பலவற்

றையும் அகப்படுத்து நிற்குஞ் சிறப்புடையன சிலவற்றை ஈண்டுக் கூறுவான் தொடங்கி, முதற்கண் அருளுடைமை கூறுகின்றார்.

(கு-ரை.) முறையானே-இல்லறம் துறவறம் என முன்னேசொல்லி நிறுத்திய கிரமத்தின் படியே. கூறிய-சொல்ல. அறிவுடையராய்-உலகிய லேயும் இல்லறவாழ்க்கையின் நிலையில்லாமையையும் கடவுளின் தன்மை யையும் அறிந்து. பிறப்பினை அஞ்சி-மீண்டும் சன்மமெடுத்தற்குப் பயப் பட்டு. வீடுபேற்றின் பொருட்டு-மூத்தியையடையும் பொருட்டு, துறந் தார்-தேகஅபிமானம் முதலிய எல்லாப்பற்றுக்களையும் முழுவதும் விட்ட வர். வினைமாசு தீர்ந்து-கருமசம்பந்தத்தாலாகிய குற்றம் நீங்கி; விரதங்க ளின் பயன், கருமந் தொலைதலும் ஞானம் உதித்தலு மென்க. அந்தக் கரணம்-அகத்து உறுப்பு; அது, மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என நால்வகைப்படுதலால், பன்மையாகக் கூறினர். தூயவாதற்பொருட்டு-பரிசுத்தியுடையனவாதற்கு. காக்கப்படும் - தவறாமல நுட்டிக்கப்படும். அவற்றான் - விரதங்களால். அவை-அந்தக்கரணங்கள். தூயவாயவழி-பரிசுத்தியுடையனவானபோது. உதிப்பது-உண்டாவது.

செய்வல்-செய்வேன். ஒழிவல்-நீங்குவேன். தம் ஆற்றலுக்கு ஏற்ப வரைந்துகொள்வன-தமதுசக்திக்குத் தக்கபடி ஏற்படுத்திக்கொள்பவை. வரம்பு இல-அளவில்லாதன. பெருகும்-(அவற்றையெல்லாங்கூறின் நூல்) விரிந்துபோம். அகப்படுத்து-உள்ளடக்கி. கூறுவான்-சொல்ல. முதற் கண்-முதலில். இதுமுதற் பதின்மூன்று அதிகாரங்களில் துறவறம்கூறப் படுகின்றது; அவற்றில் இதுமுதல் ஒன்பதுஅதிகாரங்களில் விரதங்க ளும், அடுத்த நான்கு அதிகாரங்களில் ஞானமும் கூறப்படும்.

௨௫-ஆம் அதிகாரம்—அருளுடைமை.

அஃதாவது-தொடர்பு பற்றாது இயல்பாக எல்லாவுயிர்கள் மேலுஞ் செல்வதாகிய கருணை. இல்லறத்திற்கு அன்புடைமைபோல இது துற வறத்திற்குச்*சிறத்தலின், முற்படக் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) தொடர்பு-(மனைவி மக்கள் பந்துமித்திரர் என்றாற்போன்ற) சம்பந்தம். இல்லறத்திற்கு அன்புடைமை சிறந்த குணமாதலை முன் கூறிப் போந்தா ராதலால், அதனை இங்கு உவமையாக்கினர். இது-அரு ளுடைமை. முற்பட - முதலில். 'அருளுடைமையாவது-யாதானும் ஓர் உயிர் இடர்ப்படின் அதற்குத் தன்னுயிர்க்கு உற்ற துன்பத்தினால் வருந்து மாறுபோல வருந்தும் ஈரமுடைமை' என்பர், மணக்குடியர்.

௨௪௧. அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணு முள.

(இ-ள்.) செல்வத்துள் செல்வம்-செல்வங்கள் பலவற்றுள்ளும் (ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்ட) செல்வமாவது,—அருள் செல்வம்-அருளான் வருஞ் செல்வம்: பொருள் செல்வம்-(அஃது ஒழிந்த) பொருளான்வருஞ் செல்வங்கள், பூரியார்கண் உம் - இழிந்தார்கண்ணும், உள-உளவாம், (ஆகலான்); (எ-று.)

---

* பி-ம்: சிறந்தமையின், முன்.

அருளான்வருஞ் செல்வமாவது-உயிர்களை ஓம்பி அவ்வறத்தான் மேம்படுதல். உயர்ந்தார்கண்ணேயல்லது இல்லாத அருட்செல்வமே சிறப்புடைய செல்வம்; எனைநீசர்கண்ணும் உளவாம் பொருட்செல்வங் கள் சிறப்பில என்பதாம்.

(கு-ரை.) அருட் செல்வம் அறிவுமுதலியவற்றால் உயர்ந்தோ ரிடத்து மாத்திரமே உண்டாகி அவருயிரையும் பிறவுயிர்களனைத்தையும் பாதுகாத்தற்கு ஏதுவாம்; பொருட் செல்வம் அறிவுமுதலியன இல்லாத தாழ்ந்தோரிடத்தும் உண்டாகி அவர்களுயிரையும் பிறவுயிர்களையும் பாது காக்க உதவாமற்போம்; ஆதலால், பொருளினும் அருளே சிறந்தது என் பது கருத்து. அருளான்வருஞ் செல்வம்-அருள் காரணமாகத்தோன்றும் மேம்பாடு. இழிந்தார்கண்ணும்- கீழ்மக்களிடத்தும். ஓம்பி-பாதுகாத்து, அவ்வறத்தான் மேம்படுதல்-அங்ஙனம் பாதுகாத்தலாகிய தருமத்தாற் சிறப்படைதல். நீசர்-தாழ்ந்தவர். உம்-இழிவுசிறப்பு. இக்குறளை 'இன்ன தல்லதிதுவென மொழிதல்' என்னுந் தந்திரவுத்திக்கு உதாரணமாகக் காட்டினர், வீரசோழியவுரைகாரர். (க)

உசஉ. நல்லாற்றா னாடி யருளாள்க பல்லாற்றாற்
றேரினு மஃதே துணை.

(இ-ள்.) நல் ஆற்றான் நாடி-(அளவைகளானும் பொருந்துமாற்றா னும்) நன்றான நெறியிலே (நின்று நமக்குத்துணையாம் அறம் யாதென்று) ஆராய்ந்து, அருள் ஆள்க - அருளுடையராக; பல் ஆற்றான் - (ஒன்றை ஒன்று ஒவ்வாத) சமயநெறிகள் எல்லாவற்றானும், தேரின்உம்-ஆராய்ந்தா லும், துணை - துணையாவது, அஃது ஏ-அவ்வருளே, (பிறிதில்லை); (எ-று.)

அளவைகளாவன-பொறிகளாற் காணுங் காட்சியும், குறிகளான் உய்த்துணரும் அநுமானமும், கருத்தாமொழியாகிய ஆகமமும் என மூன்று; ஒப்புப்பற்றி உணரும் உவமையும், இங்ஙனம் அன்றாயின் இது கூடாது என்று உணரும் அருத்தாபத்தியும், உண்மைக்கு மாறாய இன் மையும் என இவற்றையுங் கூட்டி ஆறென்பாரும் உளர்: இவையும் ஒரு வாற்றான் அவற்றுள்ளே அடங்குதலின், மூன்றென்றலே கருத்து. பொருந்துமாறாவது-'இது கூடும், இது கூடாது' எனத் தன்கண்ணே தோன்றுவது; இதனை வடநூலார் 'யுக்தி' என்ப. 'ஆற்றான்' என்பது-வேற்றுமைமயக்கம். ஒன்றை ஒன்று ஒவ்வாமையாவது-மதவேறுபாட் டான் அளவைகளும் பொருள்களும் தம்முள் மாறுகோடல். அன்ன வாயினும், அருள் துணை என்றற்கண் ஒக்கு மென்பதாம். உயிரைவிட்டு நீங்காது இருமையினும் உதவலின், 'துணை' என்றார்.

இவை யிரண்டுபாட்டானும், அருளினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) நன்றான நெறி-சன்மார்க்கம். அளவைகளானும் பொருந்து மாற்றானும் ஆராய்ந்து என இயையும். ஆராய்தல்-ஆலோசித்து அறிதல். நமக்குத் துணையாம் அறம்-நமது உயிர்க்கு உதவியாகுந் தருமம். அருள் ஆள்க- அருளுடைமையென்னும் விரதத்தையே உறுதிப்பொருளாகக்

கொண்டு காக்க. சமயநெறிகள்-மதவழிகள். அளவைகள் - ஒருபொருளின் உண்மையை அளவிட்டுஅறிதற்குக் கருவியான பிரமாணங்கள்: அவை எட்டுவகைப்படும்; அவையாவன-பிரதியட்சம், அநுமானம், உபமானம், ஆகமம், அருத்தாபத்தி, அபாவம், ஐதிகியம், சம்பவம் என்பன. அவற்றுள், காண்பது-பிரதியட்சம்; புகையைக் கண்டு நெருப்பு உண்டென்பது- அநுமானம்; மரை பசுப்போல் என்பது-உபமானம்; பெரியோர்வாய்ச்சொல்-ஆகமம்; 'பகலுண்ணான் பருத்திருப்பான்' என்றவிடத்து 'இரவில் ஒளித்துஉண்பான்' என உணர்வது-அருத்தாபத்தி, 'முன்னுமில்லை, பின்னுமில்லை, ஒன்றிலொன்றில்லை, ஒருகாலத்தும் இல்லை' என்புது-அபாவம்; இம்மரத்திற் பேயுளதென்பது-ஐதிகியம்; ஆயிரத்தில் நூறு உண்டென்பது-சம்பவம்; இவற்றுள் ஐதிகியம், சம்பவம் என்பவற்றைப் பலர் வேறுபிரமாணங்களாகக் கொள்ளார். இவை எட்டையும் காட்சி, அநுமானம், ஆகமம் என்னும் மூன்றில் அடக்குவர்; உபமானம் பிரதியட்சத்திலும், அருத்தாபத்தியும் சம்பவமும் அநுமானத்திலும், ஐதிகியம் ஆகமத்திலும், அபாவம் மூன்றிலும் அடக்கப்படும்: இதன் விரிவைத் தருக்கநூல்களிற் காணலாம். பொறிகளாற் காணுங் காட்சி-மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யென்னும் பஞ்ச இந்திரியங்களினாலும் அறியும் அறிவு; இது, பிரதியட்சமெனப்படும். குறிகளான் உய்த்து உணர்தல்-அடையாளங்களால் ஆராய்ந்து அறிதல். கருத்தாமொழி - கடவுளின் வாக்கியம். ஆகமம் என்றது-கடவுளால் நேரேவெளியிடப்பட்ட வேதங்களும், அவனருள்வழிப்பட்டோரால் வெளியிடப்பட்ட ஸ்மிருதி இதிகாச புராணங்களும் முதலியவற்றை; இது, சப்தப்பிரமாணமெனவும் படும். மாறுஆய-எதிரான. இன்மை-அபாவம். ஒருவாற்றான்-ஒருவகையால். கருத்து-சித்தாந்தம். ஆற்றான்-ஆற்றில் என்று பொருள்; மூன்றாம்வேற்றுமையுருபு ஏழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளில்வந்ததனால், வேற்றுமைமயக்கம். பொருள்கள்-பதார்த்தங்கள்; இவை, பிரமாணங்களைக்கொண்டு அளவிட்டு அறியப்படுதலால், பிரமேயமெனப்படும். மாறுகோடல் - பேதங்கொள்ளுதல். அன்னவாயினும் - அப்படிபட்டவையானாலும். இருமையினும் - இம்மை மறுமையென்னும் இரண்டிடத்தும். 'அஃதே' என்னும் பிரிநிலையேகாரத்தால், வேறில்லையென்பது பெறப்பட்டது. அஃது-ஆய்தம் இங்கு மெய்போல நின்றது. எவ்வளவு ஆலோசித்துப்பார்த்தாலும் எல்லாச்சமயத்தாராலும் உயிர்க்கு இம்மைமறுமைகளில் உறுதிதருவதாகவிரும்பி யொப்புக்கொள்ளப்படுவது அருளே யாதலால், உயிர்க்கு உறுதி வேண்டுபவர் அருளுடையராக என்பது கருத்து. 'நல்வழியாலேநாடி அருளையுண்டாக்குக: பல்வழியினும் ஓடி ஆராயினும் தமக்கு அருளே துணையாம் என்றவாறு. 'நல்வழியால்' என்றது, அருளுடைமையுண்டாகப் பல அறங்களையுஞ் செய்க என்றவாறு; இது அருளுடைமை வேண்டுமென்றது' என்பது, மணக்குடியருரை. (உ)

உசஉ. அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினார்க் கில்லை யிருள்சேர்ந்த
இன்னா வுலகம் புகல்.

(இ - ள்.) இருள் சேர்ந்த-இருள்செறிந்த, இன்னா உலகம்-துன்ப வுலகத்துள், புகல்-சென்றுபுகுதல்,—அருள் சேர்ந்த நெஞ்சினார்க்கு-அருள் செறிந்த நெஞ்சினையுடையார்க்கு, இல்லை—; (எ - று.)

'இருள் செறிந்த துன்பவுலகம்' என்றது, திணிந்த இருளையுடைத் தாய்த் தன்கட் புக்கார்க்குத் துன்பஞ்செய்வதோர் நரகத்தை; அது கீழுலகத்துள் ஓரிடமாகலின் 'உலகம்' எனப்பட்டது.

(கு - ரை.) செறிந்த - நிறைந்த. துன்பவுலகம் - நரகம். திணிதல்-நிறைந்து அடர்தல். இருள்செறிந்த இன்னாவுலகம் - எப்பொழுதும் மிக்க இருள் நிறைந்து அதிபயங்கரமாகவுள்ள அந்ததாமிஸ்ரம் என்னும் நரகபேதம். கீழ் அடக்கமுடைமை யென்ற அதிகாரத்தில் 'ஆரிருளுய்த்து விடும்' என்பதற்கு—'தங்குதற்கரிய இருளின்கட்செலுத்தும்' என்று பொழிப்புரையும், 'இருள் என்பது - ஓர்நரகவிசேடம்' என்று விசேட வுரையும் உரைத்தவாறும் காண்க. அருளுடையார்க்கு நரக வேதனை யில்லை என்பது கருத்து. 'இது, நரகம்புகார் என்றது' என்பர், மணக்குடியர். (௩)

உசச. மன்னுயி ரோம்பி யருளாள்வாற் கில்லென்ப
தன்னுயி ரஞ்சும் வினை.

(இ - ள்.) மன் - நிலைபேறுடைய, உயிர் - உயிர்களை, ஓம்பி - பேணி, அருள் ஆள்வாற்கு - (அவற்றின்கண்) அருளுடையனாவானுக்கு, தன் உயிர் அஞ்சும் வினை - தன்உயிர் அஞ்சுதற்கு ஏதுவாகிய தீவினைகள், இல்-உளவாகா, என்ப - என்று சொல்லுவர், (அறிந்தோர்); (எ - று.)

உயிர்களெல்லாம் நித்த மாகலின், 'மன்னுயிர்' என்றார். அஞ்சுதல் - துன்பம்நோக்கி அஞ்சுதல். அன்ன அறத்தினோன் கொலைமுதலிய பாவங்கள் செய்யானெனவே, மறுமைக்கண் நரகம்புகாமைக்கு ஏது கூறியவாறாயிற்று.

(கு - ரை.) பேணி - பாதுகாத்து. நித்தம் - நித்தியம்; என்றும் ஒரு படிப்பட இருப்பது. பரமாத்மாவைப் போலவே ஜீவாத்மாவும் நித்தியமென்பது நூல்துணிபு. வினையென்னும் பொதுமொழி, 'தன்னுயி ரஞ்சும்' என்ற விசேஷணத்தால், தீவினையெனச் சிறப்பை யுணர்த்திற்று. அஞ்சும் வினை-அஞ்சுதற்குக் காரணமாகிய வினை யெனப் பொருள் படுதலால், பெயரெச்சம் காரியப் பொருளது. தன்னுயிர் - உடைமை யும் உடையதும் வேறாகாத ஒற்றுமைக் கிழமைப்பொருளில் வந்த ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை. அன்ன அறத்தினோன் - அருளுடைமையாகிய அந்தத்தருமத்தை யுடையவன். மன்உயிர் - இரண்டனுருபும் பயனுந் தொக்கதொகை; நிலைபெற்றஉயிர் என வினைத்தொகையுமாம். 'என்ப' என்னும் பலர்பால்முற்றுக்கு, 'அறிந்தோர்' என்பது, தோன்றா எழுவாய். அருளுடையார் தீவினைசெய்யா ரென்பது இதன்கருத்து. கீழ்ப்பாட்டிற் கூறிய சித்தாந்தத்துக்கு இப்பாட்டு ஏது. இவை யிரண்டு பாட்டுக்களா லும், அருளுடையார்க்கு மறுமையில் துன்பமின்மை கூறப்பட்டது; இம் மையில் துன்பமின்மை அடுத்த பாட்டாற் கூறப்படும். 'இது, தீமைவாரா தென்றது' என்பர், மணக்குடியர். (௪)

உசரு. அல்ல லருளாள்வார்க் கில்லை வளிவழங்கு
மல்லன்மா ஞாலங் கரி.

(இ - ள்.) அருள் ஆள்வார்க்கு-அருளுடையார்க்கு, அல்லல் இல்லை-(இம்மையினும்) ஒருதுன்பம் உண்டாகாது; (அதற்கு), வளி வழங்கும் மல்லல் மா ஞாலம் - காற்று இயங்குகின்ற வளப்பத்தையுடைய பெரிய ஞாலத்து வாழ்வார், கரி - சான்று; (எ - று.)

சான்றாவார் - தாம் கண்டு தேறிய பொருளைக் காணாதார்க்குத் தேற்றுதற்கு உரியவர். அருளாள்வார்க்கு அல்லல்உண்டாக ஒரு காலத்தும் ஓரிடத்தும் ஒருவரும் கண்டறிவார் இன்மையின், இன்மைமுகத் தான் ஞாலத்தார் யாவருஞ் சான்று என்பார், 'வளிவழங்கு மல்லன் மா ஞாலங் கரி' என்றார்: எனவே, 'இம்மைக்கண்' என்பது பெற்றாம். ஞாலம்- ஆகுபெயர்.

இவை மூன்றுபாட்டானும், அத்துணையுடையார்க்கு இருமையினுந் துன்பமில்லாமை கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) அதற்கு-இம்மையினும் ஒருதுன்பம் உண்டாகாதென் பதற்கு. ஞாலம் - நிலவுலகம். இயங்குகின்ற - சஞ்சரித்தற்கிடமான. சான்று - சாட்சியாவர். தேறிய-ஐயந்திரிபில்லாமல் அறிந்த. தேற்றுதல்-அங்ஙனம் அறிவித்தல். இன்மைமுகத்தான் - இல்லாமைவாயிலாக. ஞாலம் - பூமியில் வாழ்வார்க்கு இடவாகுபெயர். ஞாலம் கரியாவது, இம் மைக்கண்ணேயாமென்க. அத்துணையுடையார்க்கு-அருளாகிய துணையை யுடையவர்களுக்கு. அத்துணை-அருளாகிய அந்தத்துணை. வளிவழங்கும் ஞாலம்-பெயரெச்சம் இடப் பெயர்கொண்டது. 'வழங்கும், மல்லல், மா' என்னும் மூன்றும், ஞாலத்துக்கு அடைமொழி. அருளுடையார் துன்ப மடைந்ததாக எப்போதும் எங்கும் காணப்படாமையையே காரணமாகக் கொண்டு, ஞாலம் கரியென்றாரென்க. 'அருளுடையார்க்கு அல்லலின்மை உலகத்தார்மாட்டே காணப்படுமென்றது' என்பர், மணக்குடியர். (ரு)

உசசு. பொருணீங்கிப் பொச்சாந்தா ரென்ப ரருணீங்கி
யல்லவை செய்தொழுகு வார்.

(இ - ள்.) அருள் நீங்கி - (உயிர்கள்மாட்டுச் செய்யப்படும்) அருளைத் தவிர்ந்து, அல்லவை செய்து ஒழுகுவார் - (தவிரப்படுங்) கொடுமைகளைச் செய்து ஒழுகுவாரை, பொருள் நீங்கி பொச்சாந்தார் என்பர் - (முன்னும்) உறுதிப்பொருளைச் செய்யாது (தாம் துன்புறுகின்றமையை) மறந்தவர் என்று சொல்லுவர், (நல்லோர்); (எ-று.)

உறுதிப்பொருள் - அறம். துன்புறுதல் - பிறவித்துன்பம் மூன்றனை யும் அனுபவித்தல். மறந்திலராயின் அவ்வாறு ஒழுகாரென்பது கருத்து.

(கு-ரை.) உயிர்கள்மாட்டு-பிராணிகளிடத்து. முன்னும்-முற்பிறப்பி லும். உறுதிப்பொருள்-புருஷார்த்தம்; இங்கே, அவைநான்கனுள் முதலாவ தானதருமம். துன்புறுகின்றமையை-வருத்தமடைகின்றதை. பிறவித்துன் பம் மூன்று முன்னர்க்கூறப்பட்டன. மறந்திலராயின்-உறுதிப்பொருளைச்

செய்யாது தாம் துன்புறுகின்றமையை மறவாதவரா யிருந்தால், அவ் வாறு ஒழுகார்-அருளைத்தவிர்ந்து தவிரப்படுங் கொடுமைகளைச் செய்யார். பொச்சாந்தார், பொச்சா-பகுதி. 'முன்னே அருள்' என்றதனால், பின்னே 'அல்லவை' என்றது-கொடுந்தொழில்களாயிற்று. 'என்பர்' என்னும் வினைமுற்றுக்கு, 'நல்லோர்' என்பது தோன்றா எழுவாய்; 'ஒழுகுவார்' என்பது, செயப்படுபொருள்: இதில் உயர்திணையில் இரண் டாம் வேற்றுமையுருபு இறுதியில் தொக்கது. தாம் அனுபவிக்கும் பிற வித்துன்பத்தை அறியாதவர்களே பிறவுயிர்களிடத்து அருளின்றி யொழுகுவார்: அறிந்தவர்களோ அத்துன்பம் ஒழியும்பொருட்டு அரு ளுடையராவரென்றதாம். 'என்பர்' என்பதைச் செயப்பாட்டுவினைப் பொருளில் வந்த செய்வினையாகக்கொண்டு, அருளினின்று நீங்கி அற மல்லவற்றைச் செய்தொழுகுபவர் முற்பிறப்பிலும் உறுதிப்பொருளி னின்று நீங்கி மறந்தவரெனப்படுவர் என்றும் உரைக்கலாம். 'முற்பிறப் பின்கண் அருளினின்று நீங்கி அல்லாதவற்றைச் செய்தொழுகின் அவர் கள் இப்பிறப்பின்கண் பொருளினின்று நீங்கி மறவியுமுடையவரென்று சொல்லுக என்றவாறு. இது, பொருளில்லையாமென்றது' என்பது, மணக்குடியருரை. (சு)

உசள. அருளிலார்க் கவ்வுலக மில்லைப் பொருளிலார்க்
கிவ்வுலக *மில்லாகி யாங்கு.

(இ-ள்.) அருள் இலார்க்கு-(உயிர்கள்மேல்) அருளில்லாதார்க்கு, அ உலகம்-வீட்டுலகத்து இன்பம், இல்லை—; பொருள் இலார்க்கு - பொருளில்லாதார்க்கு, இ உலகம்-இவ்வுலகத்து இன்பம், இல் ஆகி ஆங்கு-இல்லையாயினாற்போல; (எ-று.)

'அவ்வுலகம்', 'இவ்வுலகம்' என்பன-ஆகுபெயர். இவ்வுலகத்து இன்பங்கட்குப் பொருள் காரணமானாற்போல, அவ்வுலகத்து இன்பங் கட்கு அருள் காரணமென்பதாயிற்று.

(கு-ரை.) "பொருளுடையான் கண்ணதே போகம் அறனும், அருளுடையான் கண்ணதே யாகும்" என்றதனோடு இக்குறளினை ஒப் பிடுக. பொருள்-செல்வம். அவ்வுலகம் இவ்வுலகம் என்பவை-அந்தந்த வுலகத்து அனுபவிக்கப்படும் இன்பங்களைக் குறித்தலால், இடவாகுபெயர்; அ,இ என்னும் சுட்டிடைச்சொற்கள்-முறையேதூரத்திலும் சமீபத்திலு முள்ள பொருள்களைக் குறிப்பனவாதலால், முத்தியையும் பூமியையும் உணர்த்தின.'ஆனால்' என்னும் எதிர்காலவினையெச்சம்,'ஆகி'என இறந்த காலவினையெச்சமாகத் திரிந்தது: எச்சத்திரிபு. ஆங்கு-உவமவுருபு. 'இல் லாகியாங்கு' என்பதுவே சரியான பாடமாதலை, இலக்கணக்கொத்தில் "பசுபதத்திலக்கணம்"என்னுஞ்சூத்திரத்தில்'ஆகியாங்கு"எனஇதனையே

*'இல்லாதியாங்கு' என்று சிலர்கூறும் பாடத்துக்கு-இல்லையாயினாற் போல என்று பொருள்படாமையும், நிலைமொழிவருமொழிகள் ஏற் படாமையும் முதலிய குற்றங்களை உய்த்து உணர்ந்து அதனை விலக்குக.

உதாரணமெடுத்துக்காட்டியிருத்தலாலறியலாம். இக்குறளினைப் பொருட்படலத்தில் முதுமை யென்னுங் காஞ்சித்திணைப்பொருள்துறைக்கும், அலங்காரப்படலத்தில் தர்க்கத்திலெடுத்துக்காட்டுப்போலிக்கும் உதாரணங் காட்டினர் வீரசோழியவுரைகாரர். உவமையணி. 'அருளில்லார் சுவர்க்கம்புகார் என்றது' என்பர், மணக்குடியர். (எ)

உசஅ. பொருளற்றார் பூப்ப ரொருகா லருளற்றா
ரற்றார்மற் றாத லரிது

(இ-ள்.) பொருள் அற்றார்-(ஊழான்) வறியராயினார், ஒரு கால் பூப்பர்-(அது நீங்கிப் பின்) ஒருகாலத்து(ச் செல்வத்தாற்) பொலிவர்; (அவ்வாறன்றி), அருள் அற்றார் அற்றார்-அருளிலாதார் (பாவம் அறாமையின்) அழிந்தாரே; மற்று ஆதல் அரிது-பின் ஒருகாலத்தும் ஆதல் இல்லை; (எ - று.)

மற்று-வினைமாற்றின்கண் வந்தது. மேல் பொருளின்மையோடு ஒரு வாற்றான் ஒப்புமைகூறினா ராகலின், அதுமறுத்து, பிறவாற்றான் அதனினும் கொடிதென்பது கூறியவாறு.

(கு-ரை.) ஊழான்-விதியால். ஊழாவது-நல்வினையின் பயனாகிய இன்பமும், தீவினையின்பயனாகிய துன்பமும் அவ்வினைகளைச் செய்தவனையே சென்று அடைதற்கு ஏதுவாகிய நியதி. அது-வறுமை. பொலிவர் - விளங்குவர். அவ்வாறன்றி - வறியராயினார் வறுமைநீங்கி ஒருகாலத்திற் செல்வத்தாற் பொலிவதுபோலல்லாமல். அறாமையின் - நீங்காமையால். ஆதல் இல்லை -விருத்தியடைதலில்லை. 'மற்று' என்னும் இடைச்சொல்- 'அற்றார்' என்னும் வினையை மாற்றி 'அழியாமல்' என்னும் பொருளைத் தந்ததனால், வினைமாற்றாயிற்று. மேல் - முந்தினகுறளில். 'அற்றார்' என்னுஞ் சொல்முன்றனுள், முன்னதுஇரண்டும்-வினையாலணையும்பெயர்; பின்னது- வினைமுற்று. வினைமுற்றாகிய 'அற்றார்' என்பது - தெளிவினால் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி : [நன். பொது. உரு.] முன்செய்ததீவினையால் தரித்திரரானவர்கள் அந்தத்தரித்திரம்போய்ப் பிறகு ஒரு காலத்திலே ஐசுவரியவான்களாகக்கூடும்; அருளில்லாதவர்களோ, பாவம் தொலையாமல் அழிந்து நரகத்திலே போகிறதல்லாமல் பின்னையொருகாலத்தும் பாவம்போய்ப் புண்ணியவான்களாகிற தில்லை யென்றவாறு. ஒருகால் மீண்டும் ஆக்கம்பெறும் பொருளின்மையினும், எக்காலமும் ஆக்கம்பெறாத அருளின்மை மிகக்கொடியதென்க: வேற்றுமையணி. 'பொருளில்லாதார் ஒருகாலத்தே பொருளுடையாராகவுங் கூடும்; அருளில்லாதார் கெட்டால் பின்பு ஆக்கமுண்டாகாது என்றவாறு. இது, பொருளின்மையே யன்றி எல்லாக்கேடும் உண்டாம் என்றது' என்பது, மணக்குடியருரை. (அ)

உசகூ. தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டற்றாற் றேரி
னருளாதான் செய்யு மறம்.

(இ-ள்.) அருளாதான் செய்யும் அறம்-(உயிர்கள்மாட்டு) அருள்செய்யாதவன் செய்யும் அறத்தை, தேரின்-ஆராயின், தெருளாதான் மெய்

பொருள் கண்டு அற்று-ஞானமில்லாதவன் (ஒருகால்) மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தாற்போலும்; (எ-று.)

மெய்ப்பொருள் - மெய்ந்நூலிற்சொல்லும் பொருள். நிலைபெற்ற ஞானமில்லாதவன இடையே மெய்ப்பொருளை யுணர்ந்தால் அதனைத் தன்ஞானமின்மையால் தானே அழித்துவிடும்; அதுபோல, அருளாதான் இடையே அறஞ்செய்தால் அதனைத் தன் அருளாமையால் தானே அழித்துவிடுமென்பதாயிற்று: ஆகவே, பிற அறங்கட்செல்லாம் அருளுடைமை மூலமென்பது பெற்றாம்.

இவை நான்குபாட்டானும், அத்துணையில்லாதார்க்கு வருங் குற்றம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) மெய்ப்பொருள் - தத்துவசாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்ட உண்மையான விஷயம். நிலைபெற்ற - திடமான. இடையே - நடுவிலே. அருளாதான் - அருளிலாதான். அத்துணை - அருளாகிய துணை. நூற்பொருளை அறிதற்கு அறிவுபோல, அறஞ்செய்தற்கு அருள் இன்றியமையாக் காரண மென்பது கருத்து. உவமையணி. 'அறஞ்செய்யவும் மாட்டார் என்றது' என்பர், மணக்குடியர். (கூ)

உருய. வலியார்முற் றன்னை நினைக்கதான் றன்னின்
மெலியார்மேற் செல்லு மிடத்து.

(இ-ள்.) வலியார் முன் தன்னை நினைக்க-(தன்னின்) வலியார் (தன்னை நலியவரும்பொழுது அவர்) முன் தான் அஞ்சிநிற்கும் நிலையினை நினைக்க: தன்னின் மெலியாாமேல தான் செல்லுமிடத்து-(அருளில்லாதவன்) தன்னின் எளியார்மேல் தான் (நலியச்) செல்லும்பொழுது; (எ-று.)

'மெலியார்' எனச் சிறப்புடைய *உயர்திணைமேற் கூறினாராயினும் ஏனை அஃறிணையுங் கொள்ளப்படும். அதனை நினைக்கவே, இவ்வுயிக்கும் அவ்வாறே அச்சமாமென்று அறிந்து அதன்மேல் அருளுடையனாமென்பது கருத்து.

இதனான், அருள்பிறத்தற்கு உபாயம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) தன்னின் வலியார் - தன்னைக்காட்டிலும் பலசாலிகள். நலிய-வருத்துதற்கு. "ஒருமொழி யொழி தன்னினங் கொளற்கு உரித்தே" என்ற சூத்திரத்திற் கூறிய உபலக்ஷணவிதியால், 'மெலியார் மேல்' என்பதற்கு, மெலியவற்றின்மேல் என்றும கருத்துக்கொண்டார்; இதனால், மேல் 'புலான்மறுத்தல்' என்னும் அதிகாரத்துக்குத் தோற்றுவாய் செய்கிறார். எவ்வுயிர்க்குந் தீங்குசெய்யாமையே அருள் என்றபடி. அதனை-வலியார்முன் தான் அஞ்சிநிற்கும் நிலையை. அதன்மேல்-அந்தப் பிராணியினிடத்து. இவ்வுயிர்க்கும் -நாம் வருத்தப்புகும் இந்தப் பிராணிக்கும். முன்-இடமுன். (ச)

* பி-ம்: உயர்திணையே.

உசு - ஆம் அதிகாரம்—புலான்மறுத்தல்.

அஃதாவது-ஊனுண்டலை ஒழிதல். *கொலைப்பாவத்தைப் பின்னும் உளதாக்கலின் அதற்குக் காரணமாதலையும், முன்னும் அதனான் வருதலின் அதன் காரியமாதலையும் ஒருங்கு உடைத்தாய ஊனுண்டல் அருளுடையார்க்கு இயைவதன் றாதலின், அதனை விலக்குதற்கு, இஃது, அருளுடைமையின்பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) ஊனுண்டல் - மாமிசபோசனம். ஒழிதல் - நீங்குதல்; செய்யாதிருத்தல்: விலக்குதல். கொலைப்பாவம்-பிராணிகளைக் கொல்லுதலால் வருந் தீவினை. அதற்கு-கொலைப்பாவத்துக்கு. அதனான்-கொலைப் பாவத்தால். அதன்-கொலைப்பாவத்தின். ஒருங்கு உடைத்துஆய-ஒருசேரஉடையதான. இயைவது அன்று - பொருந்துவதன்று. ஒருவன் இறைச்சியை யுண்ணுவானாயின் அது, மீண்டும் பலபிராணிகளை வதைத்தற்குக் காரணமும், முன்னே சில பிராணிகளை வதைத்ததனா லாகிய காரியமும் ஆமெனக் காண்க. இவ்வதிகாரத்தை அருளுடைமையின் பின் வைத்ததற்குக் காரணம்-அருளுடையவர் பிராணிகளைக்கொன்று ஊன்தின்னார்; அருளில்லாதவரோ கொன்றுதின்பர்: ஆதலால், அருளுடைமையின் பயன் புலான்மறுத்தல் என்பதுபற்றியாகும். புலால்-ஊன். மறுத்தல் - உண்ணாது தவிர்தல்.

உருக. தன்னூன் பெருக்கற்குத் தான்பிறிதூ னுண்பா
னெங்ஙன மாளு மருள்.

(இ-ள்.) தன் ஊன் பெருக்கற்கு-தன் உடம்பை வீக்குதற்பொருட்டு, தான் பிறிது ஊன் உண்பான்-தான் பிறிதோருயிரின் (உடம்பைத்) தின்பவன்,—எங்ஙனம்-எவ்வகையான், ஆளும்-நடத்தும், அருள்-அருளினை?

பயனில்லாத ஊன்பெருக்கலைப் பயனெனக்கருதி இக்கொடுமை செய்வானே அறிவில்லாதகொடியோன் என்றவாறாயிற்று. 'எங்ஙன மாளுமருள்' என்பது, ஆளானென்பது பயப்ப நின்ற இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

(கு-ரை.) வீக்குதல் - பருக்கச்செய்தல். ஊன் - உடம்பு. எங்ஙனம் என்னும் வினா, இங்கு எதிர்மறை குறித்துநின்றது. ஊன், ன்-சாரியை; இதனை, "ஊவெ னொருபெயர் ஆவொடு சிவணும்" என்னுந் தொல்காப்பியத்தால் அறிக. பெருக்கற்கு-'கு' விகுதி காலங்காட்டும் எதிர்காலவினையெச்சம்; பெருக்கல் என்னுந் தொழிற்பெயரின்மேல் வந்த நான்காம் வேற்றுமை யெனினும் தவறாகாது. "ஆத்மவத் ஸர்வபூதாநி" என்றபடி தன்னுயிரைப்போலவே எல்லாவுயிர்களையுங் கருதவேண்டுவது கடமையாயிருக்க அதுசெய்யாமல் தன்னுயிரையே தான் விரும்பி அவ்வுடலைப் போஷித்தற்காகப் பிறவுயிரை வதைப்பவன் ஒருகாலும் அருளுடையவனென்று சொல்லத்தக்கவ னல்லனென்பது கருத்து. 'ஊனுண்ண அருள்கெடுமோ? என்றார்க்குக் கூறப்பட்டது' என்பர்

---

* பி-ம்: அருளுடைமைக்கு மாறாங் கொலைபிறத்தலுந் தூய்துஅன்மையும் நோக்கிப் புலாலுணவு மறுத்தல் கூறினார்; அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

மணக்குடியர். "ஊனைத்தின் றூனைப் பெருக்காமை முன்னினிதே" என்றது, இனியவைநாற்பது. (க)

உருஉ. பொருளாட்சி போற்றாதார்க் கில்லை யருளாட்சி
யாங்கில்லை யூன்றின் பவர்க்கு.

(இ-ள்.) பொருள் ஆட்சி-பொருளாற் பயன்கோடல், போற்றாதார்க்கு-(அதனைப்) பாதுகாவாதார்க்கு, இல்லை—; ஆங்கு-அதுபோல, அருள் ஆட்சி-அருளாற் பயன்கோடல், ஊன் தின்பவர்க்கு—, இல்லை—; (எ-று.)

பொருட்பயன் இழத்தற்குக் காரணம் காவாமைபோல, அருட்பயன் இழத்தற்கு ஊன் தினல் காரணமென்பதாயிற்று.

* ஊன்தின்றாராயினும் உயிர்கட்கு ஒருதீங்கும் நினையாதார்க்கு அருளாடற்கு இழுக்கில்லை யென்பாரை மறுத்து, அஃது உண்டென்பது இவை யிரண்டுபாட்டானுங் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) கோடல் - கொள்ளுதல். அதனை - பொருளை. பொருட்பயன்-பொருளாலடையும் பயன். அருட்பயன்-அருளாலடையும் பயன். அருளாடற்கு இழுக்குஇல்லை - அருளுடையராதற்குத் தடையில்லை. அஃது-இழுக்கு; குறைவு. ஆங்கு-உவமவுருபு. பிராணிகளைக் கொல்லாமல் மாமிசம் கிடையாது: பிராணிகளைக் கொல்லுகிறவர்கட்குத் தயையில்லை: தயையில்லாதவன் என்ன தருமஞ்செய்தாலும் தவஞ்செய்தாலும் ஒருபயனுமில்லாமல் சாம்பலிலேவார்த்த நெய்போலவாமென்க. மாமிசபோசனஞ்செய்பவர் பிறவுயிர்களிடத்து அருளுடையவராக வெளிக்குக் காட்டினாலும் உண்மையாக உள்நோக்குமிடத்து அவர்கட்கு அருளென்பது சிறிதுமில்லை யென்பது கருத்து. உவமையணி. 'ஊனுண்ண அருட்கேடு வருமென்றார்' என்பர், மணக்குடியர். (உ)

உருந. படைகொண்டார் நெஞ்சம்போ னன்றூக்கா தொன்ற
னுடல்சுவை யுண்டார் மனம்.

(இ-ள்.) படை கொண்டார் நெஞ்சம் போல் - கொலைக்கருவியை (த் தம் கையிற்) கொண்டவர்மனம் (அதனாற்செய்யுங் கொலையையே நோக்குவதல்லது அருளை நோக்காதவாறு) போல, ஒன்றன் உடல் சுவை உண்டார் மனம்-பிறிதோருயிரின் உடலைச் சுவைபட உண்டவர் மனம், நன்று ஊக்காது -(அவ்வூனையே நோக்குவதல்லது) அருளை நோக்காது; (எ-று.)

சுவைபட உண்டல்-காயங்களான் இனியசுவைத்தாக்கி உண்டல்.

இதனான், ஊன்தின்றார்மனம் தீங்குநினைத்தல் உவமவளவையாற் சாதித்து மேலது வலியுறுத்தப்பட்டது.

(கு-ரை.) கொலைக்கருவி-ஆயுதம். சுவைபட-இனிய ருசிஉண்டாக. காயங்கள்-இன்சுவையை உண்டாக்கித்தரும்பொருட்டுச் சேர்க்கப்படுகிற பலபொருள்கள்; காரசாரங்கள். உவமவளவை-உபமானப் பிரமாணம். மேலது-முன்னே சொன்ன அருளில்லாமை. படை - படுத்தற்குக்கருவி

பி-ம்: இவை யிரண்டுபாட்டானும், அருளுக்குமாறுதல் கூறப்பட்டது.

யானது; படுத்தல்-கொல்லுதல், ஐ-கருவிப்பொருள்விகுதி. நன்று-நல்ல குணமாகிய அருள்: ஒன்றன்பாற்குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். ஊக்குதல்-முக்கியமாகக்கருதுதல். ஒன்று-எண்ணலளவையாகுபெயர்; ஒரு பிராணியைக் குறித்தலால். மனம்-மநஸ்; வடசொற்றிரிபு. ஊன்தின்பவரதுமனம் அருளை நினைத்தலுஞ் செய்யாதென்பது கருத்து. உவமையணி. (௩)

உருச. அருளல்லதி யாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
பொருளல்ல தவ்வூன் றினல்.

(இ-ள்.) அருள் யாது எனின் கொல்லாமை—; (அருள்) அல்லது (யாது எனின்)—, கோறல்—; (ஆகலான்), அ ஊன் தினல்-அக்கோறலான் வந்த ஊனைத் தின்கை, பொருள் அல்லது-பாவம்; (எ-று.)

உபசாரவழக்கால் 'கொல்லாமை, கோறல்' ஆகிய காரியங்களை 'அருள், அல்லது' எனக் காரணங்களாக்கியும், 'ஊன்தின்கை' ஆகிய காரணத்தை 'பாவம்' எனக் காரியமாக்கியுங் கூறினார். அருளல்லது-கொடுமை. சிறப்புப்பற்றி அறமும் பொருளெனப்படுதலின், பாவம் 'பொருளல்லது' எனப்பட்டது. 'கோறல்' என முன் நின்றமையின், 'அவ்வூன்' என்றார். இனி, இதனை இவ்வாறன்றி 'அருளல்லது' என்பதனை ஒன்றாக்கி, 'கொல்லாமை கோறல்' என்பதற்கு, 'கொல்லாமையென்னும் விரதத்தை அழித்தல்' என்று உரைப்பாருமுளர்.

(கு-ரை.) அருளல்லது - கருணைப்பண்பல்லாதது. கோறல்-கொல்லுதல். யாதெனின் என்னும் வினாவைப் பின்னும் எடுத்துக்கூட்டுக. அருள் கொல்லாமை, அல்லது கோறல் என முறையே இயைவது-முறைநிரனிறைப்பொருள்கோளாம். 'அருளின் காரியம்-கொல்லாமை; அருளில்லாமையின் காரியம்-கொல்லுதல்; ஆதலால், மாமிசபோசனம் பாவத்துக்குக் காரணம்' என்று சொல்லவேண்டியவர் இங்ஙனஞ் சொன்னது, காரியத்தைக் காரணமாகவும் காரணத்தை காரியமாகவும் கூறுவதோர் உபசாரவழக்கென்னும் இலக்கணம்பற்றியென்க. அறம் பொருளின்பம்வீடென்னும் புருஷார்த்தங்கள் நான்கும் உறுதிப்பொருளெனப்படுமாதலால், இங்கே அறத்தைப் பொருளென்றாரெனக் கொள்ளினும் அமையும்; கீழ் அதிகாரத்தின் ஆறும்பாட்டிலுங் காண்க. பொருளல்லது-தருமமல்லாதது; எனவே, தீவினையாயிற்று. அவ்வூன் என்பது-அந்தக்கோறலான்வந்த ஊன் என்ற பொருளை யுணர்த்திற்று. அல்லதியாது - குற்றியலிகரம். கோறல்-தொழிற்பெயர். 'அருளல்லது யாதெனில் கொல்லாமையைச் சிதைத்தல்; பொருளல்லது யாதெனில் அவ்வூனைத் தின்றல் என்றவாறு: இது, அருள்கெடுத்தலேயன்றி அதனையுண்டதனாற் பெறுவதொரு பயனுமில்லை என்றவாறு' என்பது, மணக்குடியருரை. (௪)

உருரு. உண்ணாமை யுள்ள துயிர்நிலை யூனுண்ண
வண்ணாத்தல் செய்யா தளறு.

(இ-ள்.) உயிர் நிலை-ஒருசாருயிர் (உடம்பன்கண்ணே) நிற்றல், (ஊன்) உண்ணாமை உள்ளது-ஊனுண்ணாமையென்கின்ற அறத்தின்கண்

ணது; ஊன் உண்ண-(அந்நிலைகுலைய ஒருவன்) அதனை உண்ணுமாயின், அளறு-(அவனை விழுங்கிய) நிரயம், அண்ணாத்தல் செய்யாது-(பின் உமிழ்வதற்கு) அங்காவாது; (எ-று.)

உண்ணப்படும்விலங்குகள் அதனால் தேய்ந்து சிலவாக, ஏனைய பல வாய் வருதலின், 'உண்ணாமையுள்ள துயிர்நிலை' என்றார். 'உண்ணின்' என்பது, 'உண்ண' எனத் திரிந்துநின்றது. ஊனுண்டவன் அப்பாவத் தான் நெடுங்காலம் நிரயத்துள் அழுந்து மென்பதாம்.

'கொலைப்பாவம் கொன்றார்மேல் நிற்றலின், பின் ஊனுண்பார்க்குப் பாவமில்லை' என்பாரை மறுத்து, அஃதுஉண்டென்பது இவ்விரண்டு பாட்டானுங் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) ஒருசார்உயிர்-மிருகங்கள், பட்சிகள், நீர்வாழ்வன என்ற இவற்றுட்சிலவகைகள். அந்நிலைகுலைய - அங்ஙனம் உயிர் உடம்பில் நிற்றல் அழியும்படி. அதனை-அவ்வுடம்பை. விழுங்கிய-மறுமையினுட் கொண்ட. நிரயம்-நரகம். பின்உமிழ்தற்கு அங்காவாது-பின்பு அவனை வெளிவிடுதற்கு வாய் திறவாது. ஊன்தின்பவன், ஆழ்வயிற்றடக்கி மீட்டுமிழ்கலா வெரிவாய் வெம்மைகூர்நரக மடைவனென்பது கருத்து. தேவர், மக்கள், விலங்கு, நரகர் என்னும் நால்வகைக்கதிகளுள் விலங் கிலே பறவைகளும் நீர்வாழ்வனவும் அடங்குதலால், 'உண்ணப்படும் விலங்குகள்' என்றார். ஏனைய பலவாய் வருதல்-மற்றையனவாகிய மனிதருடம்புகள் அதிகமாய்வளர்ந்து மிகுதல். உண்ணாமையுள்ளதுயிர் நிலை யென்பதற்குக் கருத்து, மாமிசபோசனஞ்செய்தல் கொலைத் தொழிலின்றி முடியா தென்பது; உயிர் நற்கதியடையும் நிலைமை ஊனுண்ணாமையினானுள்ளது என்றும் உரைக்கலாம். உண்ண - எச்சத் திரிபு; [நன். வினை. உஎ.] 'தானேகொன்றுதின்னுமற்போனா லும் பிறன் கொன்று தந்ததை யுண்பதும் பாவமே; அவன்கொல்லு தற்கு இவன்போலியர் தின்பரென்னும் உறுதியான எண்ணமே காரண மாதலின்' என்பது இதன் பயன். இது பற்றியே "அலைப்பான் பிறி துயிரை யாக்கலுங் குற்றம், விலைப்பாலிற் கொண்டூன் மிசைதலுங் குற்றஞ், சொலற்பால வல்லா சொல்லுதலுங் குற்றங், கொலைப்பாலுங் குற்றமே யாம்" என்றார், நான்மணிக்கடிகையிலும். அஃது - கொலைப்பாவம். நிலை - தொழிற்பெயர்; நில்-பகுதி. ஐ-விகுதி. இப் பாட்டில் இடையிலேநின்ற 'ஊன்' என்ற சொல் 'ஊனுண்ணாமை' என முன்னும் 'ஊனுண்ண' எனப் பின்னுஞ் சென்றுகூடுதலால், தாப் பிசைப்பொருள்கோள்; இதனை மத்திமதீப மென்றுங் கூறுவர். அண்ணாத்தல், அண்ணா-பகுதி. இது, ஒருசொல்: இறுமா, சோகா என்பனபோல. அளறு - நரகக்குழி. (௫)

உருசு. தினற்பொருட்டாற் கொல்லா துலகெனின் யாரும்
விலைப்பொருட்டா லூன்றருவா ரில்.

(இ-ள்.) தினல் பொருட்டால் - (பேதைமைகாரணமாக வல்லது) ஊன்தின்கைகாரணமாக, உலகு-உலகம், கொல்லாது எனின்-கொல்லா

தாயின், விலை பொருட்டால் ஊன் தருவார்-பொருள் காரணமாக ஊன் விற்பார், யார்உம்-யாவரும், இல்-இல்லை; (எ-று.)

'உலகு' என்பது - ஈண்டு, உயிர்ப்பன்மைமேல் நின்றது.

'பின்நிகழுந் தின்கை முன்நிகழுங் கொலைக்குக் காரண மாகாமை யின், தின்பார்க்குக் காரணத்தான் வரும்பாவம்இல்லை' என்ற வாதியை நோக்கி, அருத்தாபத்தியளவையாற் காரணமாதல் சாதித்தலின், இதனான் மேலது வலியுறுத்தப்பட்டது.

(கு-ரை.) 'காரணம் காரியம் என்னும் இரண்டனுள் காரணம் முற்பட்டிருப்பதும் காரியம் பிற்பட்டிருப்பதும் யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளு மிலக்கணமா மாதலால், ஒருவன் முன்னே செய்கிற கொலைத்தொழிலுக்கு மற்றொருவன் பின்னே ஊன்தின்பது காரணமாகாது; ஆதலால், கொலைப்பாவம் கொன்றவனைச் சேருமே யல்லது பின்பு அதனிறைச்சியைத் தின்றவனைச் சேராது: ஆதலின், தானே கொன்றுதின்னக் கூடாதேயல்லது பிறன் கொன்று விற்றதை விலைகொடுத்துவாங்கித் தின்னத் தடையில்லை' என்று வாதஞ்செய்பவனை நோக்கி, 'இவன் வாங்குவான் என்னும் நம்பிக்கையே கொலைஞன் கொல்லுவதற்குக் காரணமாதலால், கொலைப்பாவம் ஊன் தின்பவனையுஞ் சேரும்' என்று நியாயங்காட்டித் தம்கருத்தை நிலைநிறுத்தினர்: ஊனை வாங்குவா ரில்லையாயின் விற்பாரில்லை யென்று கருத்து. இவன் தின்னுதற்கு வாங்குவா னல்லனாயின் அவன் கொன்றுவிற்றல்செய்யான் என்றது, அருத்தாபத்திப் பிரமாணம். 'கொன்றுதின்னாது விலைக்குக்கொள்வார்க்குக் குற்றமென்னை? என்றார்க்கு, அதனாலும் கொலைப்பாவம் வரும்' என்பர், மணக்குடியர். பேதைமை காரணமாகவல்லது ஊன் தின்கை காரணமாக உலகம் கொல்லாதாயின் - அறியாமைபற்றிக் கொன்றாற் கொன்றதல்லது மாமிசபோசனத்திற்காக உலகத்திலுள்ளோர் பலவுயிர்களைக் கொலைசெய்யாராயின். விலைப்பொருட்டு-கிரயமாகக்கொடுக்குந் திரவியத்திற்காக. உயிர்ப்பன்மைமேல் - பல உயிர்களென்னும்பொருளில். 'ஆல்' இரண்டும்-அசைகள். யாரும், உம் - முற்றுப்பொருளது. மேலது-முன்னிரண்டு பாட்டுக்களிற் சொன்னது; பாவமுண்டென்பது. (சு)

உடுஎ. உண்ணாமை வேண்டும் புலா அல் பிறிதொன்றன்
புண்ண துணர்வார்ப் பெறின்.

(இ-ள்.) புலால்-புலாலாவது, பிறிது ஒன்றன் புண்-பிறிதோருடம்பின் புண்; அது உணர்வார் பெறின - அது (தூய்து அன்மை) அறிவாரைப்பெறின், உண்ணாமை வேண்டும் - (அதனை) உண்ணாதொழியல் வேண்டும்; (எ-று.)

'அஃது' என்னல்வேண்டும் ஆய்தம், விகாரத்தால் தொக்கது. அம் மெய்யை உணராமையின் அதனை உண்கின்றாரென்பதாம்.

பொருந்துமாற்றானும் புலாலுண்டல் இழிந்த தென்பது, இதனாற் கூறப் பட்டது.

(கு - ரை.) அது தூய்துஅன்மை-அவ்விறைச்சி சுத்தமுடையதல்லாமை. அறிவாரைப்பெறின்என்றதனால், அவ்வுண்மையையறிந்தால்,

உண்ணுரென்பது கருத்து. அறிதலின் அருமை தோன்ற, 'பெறின்' என்ருர். அஃது இஃது உஃது என ஆய்தத்தொடர்க்குற்றியலுகரமாக வருஞ் சுட்டுப்பெயர் வேறென்றும், அது இது உது என முற்றியலுகரமாகவருஞ் சுட்டுப்பெயர் வேறென்றும், அவற்றுள் அது என்பது அதனை அதனோடு என இவைமுதலாக அன்சாரியை வருமிடத்துமாத்திரமே உகரங்கெடு மென்றும், சிறப்புவிதியிற்சொல்லாத மற்றை உயிர்முதல் மொழிகள் வந்து புணரும்போது உகரங்கெடாமல் உடம்படுமெய் பெற்றேவருமென்றும், அஃது என்பது குற்றியலுகரமாதலால் வருமொழிமுதலிலுயிர்வரும்பொழுது ஆய்தங்கெடாது குற்றியலுகரம் வருமொழியுயிரேற இடங்கொடுக்குமென்றும், வருமொழிமுதலில் மெய்யெழுத்து முதன்மொழி வரும்பொழுது மாத்திரமே ஆய்தங்கெட்டு அது என நிற்கு மென்றும், தொல்காப்பியத்தின் எழுத்ததிகாரச் சூத்திரங்களினுலும் அவற்றின் உரையினுலும் விளங்குதலால், இங்கே 'அதுணர்வார்' என்னுந் தொடரில் அஃதென்பது அதுவென நின்றது, தொகுத்தல் என்னுஞ் செய்யுள்விகாரம் எனக்கொண்டார்; இங்ஙனன்றி அது என்று முற்றியலுகரமாகக்கொண்டால் 'அதுவுணர்வார்' என வர வேண்டுதலாலும், உயிர்முதல்மொழிப்புணர்ச்சியில் அஃதென்பதில் ஆய்தம்கெடுதற்கு விதியின்மையாலும், இது, புணர்ச்சிவிகாரத்தில் அடங்காதாகும். பொருந்துமாற்ருனும் - யுக்தியினுலும். அளபெடை, செய்யுளோசைநிறைக்க வந்தது. 'இது, புலால்மறுத்தல்வேண்டு மென்பதூஉம், அது தீயதாமென்பதூஉம் கூறிற்று' என்பர் மணக்குடியர். (எ)

உருஅ. செயிரிற் றலைப்பிரிந்த காட்சியா ருண்ணா
ருயிரிற் றலைப்பிரிந்த வூன்.

(இ - ள்.) செயிரின்- (மயக்கமாகிய) குற்றத்தின், தலைப்பிரிந்த-நீங்கிய, காட்சியார் - அறிவினையுடையார்,— உயிரின் தலைப்பிரிந்த ஊன் - ஓர் உயிரின் நீங்கிவந்த ஊனை, உண்ணார்—; (எ-று.)

தலைப்பிரிவு என்பது - ஒருசொல். பிணம் என ஊனின்மெய்ம்மை தாமே உணர்தலின், 'உண்ணார்' என்ருர்.

(கு - ரை.) மயக்கம் - விபரீதஞானம். மெய்ம்மை - உண்மையான தன்மை. ஐயம் திரிபு அறியாமை யென்னும் மூன்றுகுற்றங்களும் நீங்கிய பரிசுத்தமான புத்தியையுடையவர்கள் பிணந்தின்ஞரென்பது இதன் கருத்து. 'தலை' என்பது-உபசர்க்கமாய், 'பிரி' என்னும் வினைச்சொல்லோடு வந்தது; கைகூடல், கால்சீத்தல், கண்ணுறுதல், மேற்கொள்ளுதல் என்பனவற்றில் கை, கால், கண், மேல் என்பனபோல. 'மேற்கூறிய குற்றமெல்லாம் பயத்தலின், அதனைத் தெளிவுடையா ருண்ணாரென்றது' என்பர், மணக்குடியர். (அ)

உருகூ. அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னொன்ற
னுயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று.

(இ-ள்.) அவி சொரிந்து - (தீயின்கண் நெய்ம்முதலிய) அவிகளைச் சொரிந்து, ஆயிரம் வேட்டலின்-ஆயிரம்வேள்விவேட்டலினும், ஒன்றன்

உயிர் செகுத்து உண்ணாமை-ஒருவிலங்கின் உயிரைப் போக்கி (அதுநின்ற ஊனை) உண்ணாமை, நன்று—; (எ - று.)

அவ்வேள்விகளான் வரும் பயனினும் இவ்விரதத்தான் வரும் பயனே பெரிது என்பதாம்.

(கு-ரை.) தீயின்கண்-நெருப்பிலே. அவி-மந்திரபூர்வமாகத் தேவர்க்கு இடும் உணவு; ஹவிஸ்என்னும் வடமொழியின் திரிபு. சொரிந்து-பெய்து; போகட்டு. வேள்வி-யாகம். ஆயிரம் என்பது, பலவென்னு மாத்திரையாய் நின்றது; இவ்வெண்ணுப்பெயர் - இவ்வெண்ணுடைய யாகங்களைக் குறித்தலால், எண்ணலளவாகுபெயர். வேட்டலினும்-ஓமஞ் செய்தலினும். செகுத்தல்-உடம்பினின்று ஒழித்தல். 'நூறுவருஷகாலம் வருஷந்தோறும் அசுவமேதயாகஞ்செய்த பயனும் மாமிசபோசனஞ் செய்யாத பயனும் சமம்' என்றும், 'தாய் கிழங்கு முதலியவற்றை உண்டு விரதங்காக்கிறதனாலும் அடையப்படமாட்டாது, புலால்மறுத்தலாலுள தாம் பயன்' என்றும் மநுதருமசாஸ்திரத்திற் கூறியுள்ளவற்றைக் கருதி இங்ஙனங் கூறினர். 'நன்றாகிய வேட்டலினும் உயிர்செகுத்துண்ணாமை நன்று' என்று கூறியதனால், இவ்வாசிரியர் வேள்வியை உடன்பட்டவரே யன்றி, விலக்கியவராகார்: வேள்வி நன்று என்று உடன்படாராயின், ஆயிரம்வேட்டலின் உயிர்செகுத்துண்ணாமை நன்று என்று கூறாரென்க. நல்லதொன்றைக் கூறி அதைக்காட்டிலும் இதுநன்று என்று கூறுதல் முறையே யன்றி, தீயதொன்றைக் கூறி அதைக் காட்டிலும் இது நன்று என்று கூறுதல் வழக்கமில்லை யென்பதறிக. (௯)

௨௬0. கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
யெல்லா வுயிருந் தொழும்.

(இ-ள்.) கொல்லான் - (ஓருயிரையுங்) கொல்லாதவனுமாய், புலாலை மறுத்தானை-புலாலையும் உண்ணாதவனை, எல்லா உயிரும்—, கைகூப்பி-கைகுவித்து, தொழும்—; (எ-று.)

இவ்விரண்டு அறமும் ஒருங்கு உடையார்க்கு அல்லது, ஒன்றே உடையார்க்கு அதனாற் பயனில்லையாகலின், கொல்லாமையும் உடன்கூறினர். இப்பொருளுடையான் மறுமைக்கண் தேவரின்மிக்கானு மென அப்பயனது பெருமை கூறியவாறு.

இவை மூன்றுபாட்டானும், ஊனுண்ணாமையது உயர்ச்சி கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) தொழும்-வணங்கும். இவ்விரண்டறம்-கொல்லாமையும், புலான்மறுத்தலும். தானே கொன்று தானே தின்னுதல், பிறர்கொன்றதைத் தான் தின்னுதல், தான் தின்னாமல் பிறர்க்குத் தின்னக்கொன்று கொடுத்தல் என்னும் இம்மூன்றும் குற்றமாமென்பதை இதனா லறிக. தேவரின் மிக்கான் - தேவர்களினுஞ் சிறந்தவன். கூப்பு-கூம்பு என்பதன் பிறவினை; குவியச்செய் என்று பொருள். பிறவுயிர்களுக்குத் தீங்குசெய்யாதவனை அந் நன்றியைக்கருதி அவ்வுயிர்கள் தொழவேண்டுவது முறைமையேயாம். கீழ்ப்பாட்டில் புலான்மறுத்தல் என்னும் விரதத்துக்குத் தேவர்களை நோக்கிச் செய்யுங் கருமத்தினுஞ் சிறப்புக் கூறி,

இப்பாட்டில் அவ்விரத முடையானுக்கு அக்கருமத்தைப்பெறுந் தேவர்களினுஞ் சிறப்புக் கூறுகின்றாரென்க. எல்லாவுயிரில் தேவரும் சேர்வராதலால், தேவரும் புலாலுண்ணுனைத் தொழுவரென்பது, கூறியவாறாயிற்று. (௫௦)

உள - ஆம் அதிகாரம்—தவம்

அஃதாவது-மனம் பொறிவழிபோகாது நிற்றற்பொருட்டு விரதங்களான் உண்டிசுருக்கலும், கோடைக்கண் வெயில்நிலை நிற்றலும், மாரியினும் பனியினும் நீர்நிலைநிற்றலும் முதலிய செயல்களை மேற்கொண்டு அவற்றால் தம் உயிர்க்கு வருந் துன்பங்களைப் பொறுத்துப் பிறவுயிர்களை ஓம்புதல். புலால்மறுத்து உயிர்கள்மேல் அருள்முதிர்ந்துழிச் செய்யப்படுவதாகலின், இது, புலான்மறுத்தலின்பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) தவம்-தபஸ்: வடமொழி. பொறிவழி-மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் பஞ்ச இந்திரியங்களின் வழியாக ஸ்பர்சம் ரஸம் ரூபம் கந்தம் சப்தம் என்னும் பஞ்சவிஷயங்களிலே. உண்டி-உணவு. கோடைக்கண் - கிரீஷ்மகாலத்தில்; ஆனிமாதமும் ஆடிமாதமுமாகிய முதுவேனிற்பருவத்தில். கோடை-கடுவெயிற்காலம். வெயில்நிலை - சூரியகிரணம் படுமிடம். மாரி-மழை. நீர்நிலை - ஏரி, ஆறு, குளம், மடு, கிணறு, வாவி முதலியன. ஓம்புதல்-பாதுகாத்தல்; துன்பஞ்செய்யாதிருத்தல். அருள் முதிர்ந்துழிச் செய்யப்படுவது-கருணைமிகுந்தபொழுது தவம்செய்தற்கு உரியது. உண்டிசுருக்கல்-காய் கனி கிழங்கு சருகு வருக்கங்களை உண்டும், ஒருகா லன்னம்புசித்தும், நீர்பருகியும், காற்று நுகர்ந்தும், ஒன்றும் உண்ணாமலும் எனக் காண்க.

உசுக. உற்றநோய் நோன்ற லுயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
யற்றே தவத்திற் குரு.

(இ-ள்.) தவத்திற்கு உரு-தவத்தின் வடிவு, உற்ற நோய் நோன்றல்-(உண்டிசுருக்கல் முதலியவற்றால் தம்உயிர்க்கு) வருந் துன்பங்களைப் பொறுத்தலும், உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமை-(தாம் பிற) உயிர்கட்குத் துன்பஞ்செய்யாமையும், (ஆகிய), அற்று-அவ்வளவிற்று; (எ-று.)

மற்றுள்ளனவெல்லாம் இவற்றுள்ளே அடங்குதலின், 'அற்றே' எனத் தேற்றேகாரங் கொடுத்தார். 'தவத்திற்கு உரு அற்று' என்பது, 'யானையது கோடுகூரிது' என்பதனை 'யானைக்குக் கோடு கூரிது' என்றாற்போல ஆறுவதன்பொருட்கண் நான்காவது வந்த மயக்கம்.

இதனான், தவத்தினது இலக்கணங் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) உரு = ரூபம். வடமொழி. மற்றுள்ளன-தவத்தின் அங்கங்கள். தேற்றேகாரம்-நிச்சயப்பொருளைத்தரும் 'ஏ' என்னும் இடைச

சொல். கோடு-தந்தம். ஆறும்வேற்றுமையுருபுக்கு நான்காம்வேற்றுமை யுருபு வந்தது, உருபுமயக்கம். ஆறுவதன்பொருள்-கிழமைப்பொரு ளென்னுஞ் சம்பந்தப் பொருள். தோன்றல், தோல் - அல்லது தோன் - பகுதி. (க)

உகஉ. தவமுந் தவமுடையார்க் காகு மவமதனை
யஃதிலார் மேற்கொள் வது.

(இ-ள்.) தவம்உம் தவம் உடையார்க்கு ஆகும்- (பயனேயன்றித்) தவம்தானும் உண்டாவது முன்தவமுடையார்க்கே; (ஆகலான்), அதனை அஃது இலார் மேற்கொள்வது அவம் (ஆகும்)-அத்தவத்தை அம்முற்றவ மில்லாதார் முயல்வது பயனில்முயற்சியாம்: (எ-று.)

பரிசயத்தால் அறிவும் ஆற்றலும் உடையராய் முடிவுபோக்கலின் 'தவ முடையார்க்கு ஆகும்' என்றும், அஃது இலாதார்க்கு அவை இன் மையான் முடிவுபோகாமையின் 'அவமாம்' என்றுங் கூறினர்.

(கு-ரை.) பயனே அன்றி-பலனேயல்லாமல். முன் தவம் உடை யார்க்கே-முற்பிறப்பிற்செய்த தவத்தை யுடையவர்கட்குமாத்திரமே. முற்பிறப்பில் தவஞ்செய்யாமல் இப்பிறப்பில் தவத்திற்கு உரிய முயற்சி செய்யத் தொடங்கியவர்கட்குத் தவம் கைகூடாது. உண்டாவது-இடை யூறில்லாமல் நிறைவேறுவது. மேற்கொள்வது - பூண்டுகொள்வது. அவம்-வீண். முயல்வது-யத்தனிப்பது. பரிசயத்தால்-முற்பழக்கத்தி னால். அறிவு-ஞானம். ஆற்றல்-வல்லமை. முடிவுபோக்கலின்-(தவத்தை) நிறைவேறச் செய்தலினால். அஃது இலாதார்க்கு-அந்தமுன்தவமில்லா தவர்கட்கு. அவை இன்மையான்-அறிவு ஆற்றல் என்னும் இரண்டும் இல்லாமையால். முடிவு போகாமையின்-தவம் நிறைவேறாமையால். அஃதிலார்-ஆய்தம் மெய்போல ஒலித்தது. பயனேயன்றித் தவந்தானும் என நிற்றலால், தவமும் என்றஉம்மை-இறந்ததுதழுவியது; இழிவுசிறப்பு மாம். நன்மைசெய்தற்குப் பாவம் காரணமாகமாட்டாமையால், நன் மையே காரணம் என்பதாம். (உ)

உகங. துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மறந்தார்கொன்
மற்றை யவர்க டவம்.

(இ-ள்.) மற்றையவர்கள்-இல்லறத்தையே பற்றிநிற்பார்,—துறந் தார்க்கு—,துப்புரவு வேண்டி-உண்டியும் மருந்தும் உறையுளும் உதவலை விரும்பி, தவம்-(தாம்) தவஞ்செய்தலை, மறந்தார் கொல்-மறந்தார் போலும்; (எ-று.)

துப்புரவு-அனுபவிக்கப்படுவன. வேண்டியவேண்டியாங்கு எய்தற் பயத்த தாகலின் யாவராலுஞ் செய்யப்படுவதாய தவத்தை, தாஞ் செய்யுந் தானத்தின்மேல் விருப்பமிகுதியான் மறந்தார்போலும்: எனவே, தானத்தினும் தவம் மிக்க தென்பது பெற்றாம்.

(கு-ரை.) பற்றி-விடாமற்பிடித்து. துறந்தார்க்கு-புறமாகிய செல்வ த்தினிடத்து உண்டாகிறஎனதென்னும்புறப்பற்றையும்[மமகாரத்தையும்] அகமாகிய உடம்பினிடத்து உண்டாகிற யானென்னும் அகப்பற்றையும்

[அகங்காரத்தையும்] விட்டவர்கட்கு; சன்னியாசிகட்கு. உண்டியும் - உணவும். மருந்தும் - ஔஷதமும். உறையுளும் - இருப்பிடமும். உதவல் - கொடுக்கவேண்டுதல். துப்புரவு - பஞ்ச இந்திரியங்களினுலுங் கொள்ளப் படுபவை. வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்தற்பயத்த தாகலின் - விரும் பினவை யெல்லாவற்றையும் விரும்பியபடியே பெறுதலாகிய பயனை யுடையதாதலால். "வேண்டிய வேண்டியாங்கெய்தலால்" என்பது - இவ்வதிகாரத்தில் ஐந்தாம் பாட்டு. மறந்தார்கொல், கொல்-தற்குறிப் பேற்றவணியின் உருபு. பலவகைக் கைங்கரியங்களைச் செய்து உபசரிப் பவர் இல்லறத்தாரும், அங்ஙனம் உபசரிக்கப்படுபவர் துறவறத்தாரு மாதலால், இல்லறத்தினும் துறவறம் சிறந்தது என்பது இதன் கருத்து: உபகாரஞ்செய்வது இல்லறத்தார்க்குக் கடமையாதல்போலத் துறவறத் தார்க்குத் தவஞ்செய்வது கடமையா மெனஅறிக. (௩)

உசுச. ஒன்னார்த் தெறலு முவந்தாரை யாக்கலு
மெண்ணிற் றவத்தான் வரும்.

(இ - ள்.) ஒன்னார் தெறல்உம்-(தம் அறத்திற்குப்) பகையாய் அழிவு செய்தாரைக் கெடுத்தலும், உவந்தாரை ஆக்கல்உம் - (அதனை) உவந் தாரை உயர்த்தலும், (ஆகிய இவ்விரண்டையும்), எண்ணின் - (தவஞ் செய்வார்) நினைப்பாராயின்,—தவத்தான் வரும்-(அவர்) தவவலியான் (அவை அவர்க்கு) உளவாம்; (எ - று.)

முற்றத் துறந்தார்க்கு ஒன்னாரும் உவந்தாரும் உண்மைகூடாமையின், தவத்திற்கு ஏற்றி உரைக்கப்பட்டது. 'எண்ணின்' என்றதனான், அவர்க்கு அவை எண்ணாமை இயல்பென்பது பெற்றாம். ஒன்னார் பெரிய ராயினும் உவந்தார் சிறியராயினும் கேடும் ஆக்கமும் நினைந்த துணை யானே வந்துநிற்கு மெனத் தவஞ்செய்வார்மேலிட்டுத் தவத்தினது ஆற்றல் கூறியவாறு.

(கு - ரை.) தம்அறம் - துறவறத்தின் அங்கங்கள். பகை - விரோ தம். அதனை உவந்தார் - துறவறமாகிய தமது ஒழுக்கத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்தவர். உயர்த்தல்-விருத்திசெய்தல். தவவலி-தபோபலம். அவை- ஒன்னார்த்தெறல் உவந்தாரையாக்கல் ஆகிய அவ்விரண்டும். ஒன்னார் - பகைவர். உவந்தார் - நண்பர். உண்மை-இருத்தல். ஒன்னார் என்பதற்கு- தமக்குப் பகைவரென்று பொருள் கூறுமல் தமது அறத்திற்குப் பகைவ ரென்றும், உவந்தார் என்பதற்கு - தமக்கு உவந்தவரென்று பொருள் கூறுமல் தம் அறத்தை உவந்தாரென்றும் பொருள் கூறியதற்குக் காரணங் கூறியது, 'முற்றத்துறந்தார்க்கு' என்று தொடங்கிய வாக்கியம். அவர்க்கு-துறந்தவர்க்கு. அவை எண்ணாமை-சாப அநுக்கிரகங்களைக் கருதாமை. ஆற்றல் - பெருமை. எண்ணின்-ஆலோசிக்குமிடத்து, இவ் விரண்டும் தவத்தால் வரும் என்றும் உரைக்கலாம். தன்னினும் மிக மேம்பட்டவர்களைச் சினந்து வேரோடழித்தலும் தன்னினும் மிகக் கீழ்ப்பட்டவர்களை விரும்பி மிக விருத்தி செய்தலும் ஆகிய மேன்மை, துறவறத்தார்க்கே யன்றி இல்லறத்தார்க்குக் கிடையாதென்பது கருத்து.

உசுரு. வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவ
மீண்டு முயலப் படும்.

(இ-ள்.)வேண்டிய வேண்டியஆங்குஎய்தலால்-(முயன்றால் மறுமைக் கண் தாம்) வேண்டியபயன்கள் வேண்டியவாறே பெறலாம் ஆதலால், செய் தவம்-செய்யப்படுவதாய தவம், ஈண்டு முயலப்படும்-இம்மைக்கண் (அறிவுடையோரான்) முயலப்படும்; (எ-று.)

'ஈண்டு' என்பதனான், 'மறுமைக்கண்' என்பது பெற்றாம். மேற்கதி வீடுபேறுகள் தவத்தானன்றி எய்தப்படா என்பதாம்.

இவை நான்கு பாட்டானும், தவத்ினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) முயன்றால்-தவத்தைத் தொடங்கிச் செய்தால். ஈண்டு-இவ்வுலகத்தில். ஈண்டு தவம் முயலப்படுமென்றதனால், வேண்டிய வேண்டி யாங்கு எய்துவது மறுமைக்கணென்பது பெறப்படுமென்க. மேற்கதி-சுவர்க்கம்முதலிய உயர்ந்த பதவிகள். வீடுபேறு - முத்தியடைதல். எய்தப் படா-அடையப்படமாட்டா. வேண்டிய - பலவின்பாலிறந்த கால வினையா லணையும்பெயர். வேண்டியவாங்கு - வேண்டியாங்கு எனப் பெயரெச்சவீறு தொகுத்தல்விகாரம். செய்தவம்-செயப்பாட்டு வினைப்பொருளில்வந்த வினைத்தொகை. இல்லறத்தார்க்கு இம்மைப் பயனாகிய புகழ் எளிதிற் கைகூடுமே யல்லது மறுமைப்பயன்கள் துறவறத்தார்க்குப்போல நினைத்தபடி பெற முடியா வென்பது இதன் கருத்து. "ஆக்கமுந் திறலுஞ் சீரு மாயுவு கலனுமேலா, மூக்கமும் வீடு மெல்லாந் தவத்தின தாற்ற மன்றோ, நோக்குறு மிந்நாள் காறு நோற்கலா தினைய வெல்லாம், போக்குவ தென்னை கொல்லோ புகலுதி யிகலும் வேலோய்" என்னுங் கந்தபுராணச் செய்யுளை இங்கே அறிக. இக்குறள், இறையனாரகப்பொருளுரையில் முதற் சூத்திரவுரையில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. (ச)

உசுசு. தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார்மற் றல்லா
ரவஞ்செய்வா ராசையுட் பட்டு.

(இ-ள்.) தம் கருமம் செய்வார்-தம்கருமஞ் செய்வாராவார்,— தவம் செய்வார்-(துறந்து) தவத்தைச் செய்வார்; மற்று அல்லார்-அவரை ஒழிந்த பொருளின்பங்களைச் செய்வார், ஆசையுள் பட்டு - (அவற்றின்கண்) ஆசையாகிய வலையுட்பட்டு, அவம் செய்வார்-(தமக்குக்)கேடு செய்வார்; (எ-று.)

அநித்தமாய் மூவகைத்துன்பத்ததாய் உயிரின்வேறாய உடற்கு வருத்தம் வருமென்று ஒழியாது தவத்தினைச் செய்ய, பிறப்புப்பிணி மூப்பு இறப்புக்களான் அநாதியாகத் துன்பமெய்திவருகின்ற உயிர் ஞானம்பிறந்துவீடுபெறு மாகலின், தவஞ்செய்வாரை 'தங்கருமஞ் செய்வார்' என்றும், கணத்துள் அழிவதாய சிற்றின்பத்தின்பொருட்டுப் பல பிறவியுந் துன்புறத்தக்க பாவஞ் செய்துகோடலின் அல்லாதாரை 'அவஞ்செய்வார்' என்றும் கூறினார். மற்று-வினைமாற்றின்கண் வந்தது.

(கு-ரை.) கருமம்-தொழில். பொருளின்பங்கள்-அர்த்தகாமங்கள். வலையுட்பட்டு-வலையிலேஅகப்பட்டுச்சிக்கிக்கொண்டு. தமக்குக் கேடுசெய்வார்-தங்கட்குத் தாங்களே கெடுதி செய்துகொள்பவர்கள். அநித்தம்-

நிலையில்லாதது; நித்யம் என்பதன் எதிர்மறை. மூவகைத் துன்பத் ததாய்-தன்னைப்பற்றி வருவனவும், பிறவுயிர்களைப் பற்றிவருவன வும், தெய்வத்தைப்பற்றிவருவனவும் என்ற மூன்றுவகைப்பட்ட துன்பங்களை யுடையதாகி. ஒழியாது - விட்டிடாமல். பிணி-நோய். மூப்பு-முதுமை, கிழத்தனம். இறப்பு-மரணம். அனுதியாக-முதலில்லா மல்; நெடுங்காலமாக. ஞானம் பிறந்து-தத்துவஞானம் உண்டாகப் பெற்று. கணத்துள்-க்ஷணப்பொழுதிலே. சிற்றின்பம்-மனைவியர்முதலி யோரால் இம்மைமறுமைகளில் வருகிற அற்பசுகம்; பரமபதத்துப் பெறும் நிரதிசயப்பேரின்ப மல்லாதது. பல பிறவியும்-அனேகம்பிறப்புக் களிலெல்லாம். செய்துகோடலின்-செய்து கொள்ளுதலால். அல்லா தார்-தவஞ்செய்யாதவர். பிறவித்துன்பத்தை யொழித்துப் பேரின்பத் தைத் தருதலால் தவஞ்செய்தலைத் தங்கருமஞ்செய்த லென்றும், மற்றைப் பொருளின்பங்களைக்குறித்த முயற்சிகளெல்லாம் அத் துன்பத்தை மிகுமாறுசெய்து கேடுதருதலால் தவஞ்செய்யாமையை அவஞ்செய்தலென்றுங் கூறினர். கருமம்: கர்மம்வடசொல். தவஞ்செய்த லென்னும் வினையை மாற்றித் தவஞ்செய்யாதஎன்னும்வினையைத் தந்த தனுல், மற்று என்னும் இடைச்சொல்-வினைமாற்றுப்பொருளது. ஆசை யுள், உள்-ஏழனுருபு. தவஞ்செய்பவர் நித்தியப்பொருளையடைவ ரென் பது கருத்து. (சு)

உசுஎ. சுடச்சுடரும் பொன்போ லொளிவிடுந் துன்பஞ்
சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு.

(இ-ள்.) சுட (சுட) சுடரும் பொன் போல்-(தீயின்கண் ஓடும்) பொன்னுக்கு (அது) சுடச்சுடத் தன்னோடுகலந்த குற்றம் நீங்கி) ஒளிமிகு மாறு போல,—நோற்கிற்பவர்க்கு-தவஞ்செய்யவல்லார்க்கு, துன்பம் - (அதனுன் வருந்) துன்பம், சுட சுட-வருத்த வருத்த, ஒளி விடும்-(தம் மோடுகலந்த பாவம் நீங்கி) ஞானம் மிகுதி; (எ-று.)

'சுடச்சுடரும் பொன்போல்' என்றுராயினும், கருத்துநோக்கி, இவ் வாறு உரைக்கப்பட்டது. ஒளிபோலப் பொருள்களை விளக்கலின், 'ஒளி'* என்றுர்.

(கு-ரை.) ஓடும்-உருக்கிப் புடம்வைக்கப்படுகிற. அது சுடச்சுட- நெருப்புத் தபிக்கத் தபிக்க. குற்றம்-மாசு. அதனுன்வருந் துன்பம்- உண்டி சுருக்கல் முதலியன. சுடச் சுடரும் பொன்போல்-நெருப்புத் தபிக்க அதனுல்விளங்குஞ் சுவர்ணம்போல. ஒளி-ஞானவொளி. விடுதல்- வெளிவீசுதல்; விளங்குதல். ஒளி-பிரகாசம். பொருள்கள்-பதார்த்தங் கள். 'சுடச் சுட' எனப் பின் உபமேயத்திலே அடுக்கிநிற்பதனுல், முன் உபமானத்திலும் 'சுட' என ஒன்று வருவித்து 'சுடச்சுட' என அடுக் காக உரைக்கப்பட்டது. நோற்கிற்பவர், கில்-ஆற்றலுணர்த்தும் இடை நிலை. புடம் அதிகமாக அதிகமாகப் பொன் மாற்றுயர்ந்து பிரகாசிப்பது போலத் தவவருத்தம் அதிகமாக அதிகமாகப் பெருமையுயர்ந்து மனிதர் ஞானம்பெறுவ ரென்பது இதன் கருத்து; உவமையணி, ஒளி என்பதிற் சிலேடையை அங்கமாகக் கொண்டு வந்தது. மநுஸ்மிருதியில் ஆறு

---

* - ம்: எனப்படட்து.

வது அத்தியாயத்தில் எக-வது சுலோகத்தில் 'நெருப்பிலெரிக்கப்படுகிற பொன் முதலியவற்றின் மாசுகள் ஒழிவதுபோல இந்திரியங்களின் குற்றங்கள் பிராணாயாமத்தால் ஒழிகின்றன' என இக்கருத்துக் கூறப் பட்டிருத்தல் காண்க. (எ)

உ௬அ. தன்னுயிர் தானறப் பெற்றானை யேனைய
மன்னுயி ரெல்லாந் தொழும்.

(இ-ள்.) தன் உயிர்-தன் உயிரை, தான்—, அற (தனக்கு) உரித்தாக, பெற்றானை - பெற்றவனை, ஏனைய மன் உயிர் எல்லாம் - அது பெறாதனவாகிய மன்னுயிர்களெல்லாம், தொழும்—; (எ-று.)

தனக்கு உரித்தாதல்-தவமாகிய தன்கருமஞ்செய்தல். அதனினூங் குப் பெறுதற்கரியது இன்மையின், 'பெற்றானை' என்றார். 'அதுபெறா தன' என்றது, ஆசையுட்பட்டு அவஞ்செய்யும் உயிர்களை. சாபமும் அருளும் ஆகிய இரண்டு ஆற்றலும் உடைமையின், 'தொழும்' என்றார்.

(கு-ரை.) அறப்பெறுதல் - ஸ்வாதந்திரியம்நீங்கி ஐம்பொறி முதலியபிறவற்றுக்கு அதீனமாகாமல் முழுதும் தனக்கேஅதீனமாகப் பெறுதல். மனத்தையடக்கமாட்டாது ஐம்பொறிகட்கு வசப்பட்டு அல்லற் படுவான்போலாது தன்னுயிர்க்கு நன்மைநாடித் தவஞ்செய்வானே தன்னுயிரைத் தான் அறப்பெற்றவனாவ னென்க. உரித்தாக-உரியதாக. அது பெறாதனவாகிய-தன்னுயிரைத் தான் அறப்பெறாத. ஏனைய - மற்றைய. மன் உயிர்-நிலைபெற்ற பிராணிகள். அதனின் ஊங்கு - அத் தவஞ்செய்தலினும் மேலாக. எல்லா வுயிர்களும் தன்னையே தொழத் தக்க சாபாநுக்கிரக சக்தி தவமுடையானுக்கு உண்டா மென்பதாம். (அ)

உ௬௯. கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடு நோற்றலி
னாற்ற றலைப்பட்ட வர்க்கு.

(இ-ள்.) கூற்றம்-கூற்றத்தை, குதித்தல்உம்-கடத்தலும், கைகூடும்-உண்டாவதாம்: நோற்றலின் - தவத்தான் (வரும்), ஆற்றல் - ஆற்றலை, தலைப்பட்டவர்க்கு-தலைப்பட்டார்க்கு; (எ-று.)

சிறப்பும்மை, அதுகூடாமை விளக்கிற்று; 'மன்னுயி ரெல்லாந் தொழுதலேயன்றி இதுவுங் கைகூடும்' என, எச்சவும்மையாக உரைப் பினும் அமையும். ஆற்றல்-சாப அருள்கள்.

இவை நான்குபாட்டானும், தவஞ்செய்வாரது உயர்ச்சி கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) கூற்றத்தைக் கடத்தலும் - யாவராலுங் கடக்கமுடியாத யமனையும் அதிக்கிரமித்து விடுதலும். ஆற்றல்-திறமை. தலைப்பட்டார்-மேற்கொண்டவர்; கூடியவர். 'குதித்தலும்' என்ற உயர்வுசிறப்பும்மை, கூற்றங்கடத்தல் கைகூட லரிதென்பதை விளக்கிநின்றது. கூற்றம்-பிராணிகளுடைய உயிரையும் உடலையும் வேறுபிரித்துக் கூறுபடுத்துங் கடவுள். எச்சவும்மை-எஞ்சிநின்ற [சொல்லப்படாமற் குறைந்துநின்ற]

பொருளைத் தருகிற 'உம்' என்னும் இடைச்சொல்; இது - இங்கே, இறந்தது தழுவிய எச்சம். சாப அருள்கள் - சபிக்கவும் அநுக்கிரகிக்கவும் உள்ள வல்லமைகள். தவத்தில் தலைமை பெற்றவர்க்கு யமனை வெல்லுதலுங் கூடுதலை, மார்க்கண்டேயன் சுவேதன் முதலியோரது வரலாறுகளிற் காண்க. (க)

உஎ௦. இலர்பல ராகிய காரண நோற்பார்
சிலர்பலர் நோலா தவர்.

(இ - ள்.) இலர் பலர் ஆகிய காரணம் - (உலகத்துச் செல்வர்கள் சிலராக) நல்கூர்வார் பலராதற்குக் காரணம் (யாதெனின் அது),—நோற்பார் சிலர் - தவஞ்செய்வார் சிலராக, நோலாதவர் பலர் - அது செய்யாதார் பலராதல்; (எ-று.)

செல்வம் நல்குரவு என்பன - ஈண்டு, அறிவினது உண்மை இன்மைகளையுங் குறித்து நின்றன; என்னை? "நுண்ணுணர் வின்மை வறுமை யஃதுடைமை, பண்ணப் பணைத்த பெருஞ்செல்வம்" என்றாராகலின். 'நோற்பார் சிலர்' எனக் காரணங்கூறினமையான், காரியம் வருவித்து உரைக்கப்பட்டது.

தவஞ்செய்யாதார்க்கு இம்மையின்பமும் இல்லை என, இதனான் அவரது தாழ்வு கூறப்பட்டது.

(கு - ரை.) நல்கூர்வார் - வறுமையாளர். இப்பாட்டினுரையிற் காட்டிய மேற்கோள் - நாலடியாரில் அறிவின்மையென்னும் அதிகாரத்தில் முதற்பாட்டி லுள்ளது; நுட்பமான அறிவில்லாமையானது தரித்திரமாம்: அப்படிப்பட்ட அறிவையுடைமை மிகவும் வளர்ந்த பெரிய சம்பத்தாம் என்பது இதன் பொருள். 'நோற்பார் சிலர்' என்றதனால், செல்வர் சிலரென்பது வருவிக்கப்பட்டது. ஆகிய-செய்யியவென்னும் வினையெச்சம். இக்குறள் எதுவின்முடித்தலென்னுந் தந்திரவுத்திக்கு உதாரணமாமென்பது, வீரசோழியவுரை. ஒருபிறப்பில் தவஞ்செய்தவர்களே மறுபிறப்பிற் செல்வமுடையவ ராவர்: அப்பிறப்பில் தவஞ்செய்யாதவரோ மறுபிறப்பிற்செல்வமுடையவராகாரென்பது கருத்து. மறுமைப்பேரின்பத்தை மாத்திரமே யன்றி இம்மைச் சிற்றின்பத்தையுந் தரவல்ல பெருமை தவத்திற்கு உண்டு என்பது, இதனாற் பெறப்பட்டது. (க௦)

உஅ - ஆம் அதிகாரம்—கூடாவொழுக்கம்.

அஃதாவது - தாம் விட்ட காமஇன்பத்தை * உரனின்மையின் பின்னும் விரும்புமாறு தோன்ற, அவ்வாறே கொண்டுநின்று தவத்தோடு பொருந்தாததாய தீயவொழுக்கம். அது விலக்குதற்கு, இது, தவத்தின் பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) கூடாவொழுக்கம் - தகாதநடத்தை. விட்ட - நீக்கின. உரன் இன்மையின்-மனவுறுதி யில்லாமையினால். பின்னும் விரும்புமாறு தோன்ற-மீண்டும் விரும்பும்படி தோன்ற. இக்கெட்டவொழுக்கம் தவத்திற்குத் தகாததாதலால், இவ்வதிகாரம் தவமென்பதன்பின் வைக்கப்பட்டது.

* பி-ம் : வாதனையின்.

உஎக. வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்க
ளைந்து மகத்தே நகும்.

(இ-ள்.) வஞ்சம் மனத்தான்-வஞ்சம்பொருந்திய மனத்தையுடைய வனது, படிறு ஒழுக்கம்-மறைந்த ஒழுக்கத்தை, பூதங்கள் ஐந்துஉம்-(உடம்பாய் அவனோடுகலந்து நிற்கின்ற) பூதங்களைந்தும், (கண்டு), அகத்துஎ நகும்-தம்முள்ளே நகும்; (எ-று.)

காமம் தன்கண்ணேதோன்றி நலியாநிற்கவும் அதனது இன்மை கூறிப் புறத்தாரை வஞ்சித்தலின் 'வஞ்சமனம்' என்றும், அந்நலிவு பொறுக்க மாட்டாது ஒழுகுங்களவொழுக்கத்தை 'படிற்றொழுக்கம்' என்றும், உலகத்துக் களவுடையார் பிறர்அறியாமற் செய்வனவற்றிற்கு ஐம்பெரும்பூதங்கள் சான்றுஆகலின் அவ்வொழுக்கத்தையும் அவன் மறைக்கின்ற ஆற்றையும் அறிந்து அவன் அறியாமல் தம்முள்ளே நகு தலின் 'அகத்தேநகும்' என்றுங் கூறினர்: செய்த குற்றம் மறையா தாகலின், அவ்வொழுக்கம் ஆகாது என்பது கருத்து.

(கு-ரை.) வஞ்சம்-தன்னை உண்மையான தவவொழுக்கமுடைய னாகப் பிறரை யெண்ணுவிக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணம். படிற்றொழுக் கம்-படிறாகிய வொழுக்க மென இருபெயரொட்டு; திருட்டுத்தனமான நடத்தை யென்க: படிற்றோடுகூடிய வொழுக்கமென்றால், மூன்றாம் வேற்றுமை யுருபும்பயனுமுடன்தொக்கதொகையாம். பூதங்கள் ஐந்து-நிலம், நீர் முதலியன. "வஞ்சித் தொழுகு மதியிலிகாள் யாவரையும், வஞ்சித்தோ மென்று மகிழன்மின்-வஞ்சித்த, எங்கு முளனொருவன் காணுங்கொ லென்றஞ்சி, அங்கங் குலைவ தறிவு" எனப் பின்னோர் கூறியவாறுங் காண்க. நலியாநிற்கவும்-வருத்தவும். அதனது இன்மை-அக்காமத்தினது இல்லாமை. அந்நலிவு-காமவருத்தம். களவுடையார்-வஞ்சகர். ஐம்பெரும் பூதங்கள்-பஞ்சமகாபூதங்கள். நகும்-பரிகசித்துச் சிரிக்கும். ஐந்தும், உம்-முற்றுமை; இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மை யாகக்கொண்டு, புறத்துள்ளார் வெளிப்படையாக நகைசெய்வதுமன்றி யென்பது குறைந்துநின்ற தெனினும் அமையும். பஞ்சபூதங்களும் அறிந்திடச் செய்யுந் தீமையைப் பிற ரறியாரென்று கருதும் பேதைமை யை நோக்கி அப்பஞ்சபூதங்கள் அவன் தானும் அறியாவகை தமக்குள்ளே நகுமென்க. பூதங்களென்றது, அவற்றிற் குரிய தேவதைகளையென்ப. 'அஞ்சும்' என்று போலியான பாடம், எதுகை நயத்துக்குச் சிறக்கும்.

உஎஉ. வானுயர் தோற்ற மெவன்செய்யுந் தன்னெஞ்சந்
தானறி குற்றப் படின்.

(இ-ள்.) (ஒருவனுக்கு), வான் உயர் தோற்றம்-வான்போல் உயர்ந்த தவவேடம், எவன் செய்யும்-என்னபயனைச்செய்யும்? தான் அறி குற் றம்-தான் குற்றமென்று அறிந்த அதன்கண்ணே, தன் நெஞ்சம்-தன் நெஞ்சு, படின்-தாழுமாயின்; (எ-று.)

'வானுயர்தோற்றம்' என்பது, "வான்றோய்குடி" என்றாற்போல இலக்கணைவழக்கு. அறியாதுசெய்த குற்றமல்லது அறிந்துவைத்துச் செய்த குற்றம் கழுவப்படாமையின், நெஞ்சு குற்றத்ததாயே விடும்; விடவே, நின்ற வேடமாத்திரத்திற்குப் புறத்தாரை வெருட்டுதலேயல்லது வேறுபயனில்லை யென்பதாம்.

(கு-ரை.) வான்போல் உயர்ந்த-ஆகாயம்போல் உயர்ச்சிபெற்ற. தவ வேடம்-தவத்துக்கு உரிய வேஷம்; வேடம்-வெளிக்கோலம். அதன் கண்-கூடாவொழுக்கத்தில்; காம வின்பத்தில். தாழும்-இறங்கும்; தங்கும்; இழிவுபெறும். இலக்கணைவழக்கு - லக்ஷணப்ரயோகம்; அஃதாவது - ஒருசொல் உரியபொருளைவிட்டு அப்பொருளுக்கு இனமான பொருளை உணர்த்துவது: இங்கே 'வானுயர்தோற்றம்' என்பது-ஆகாயத்தின் உயர்ச்சிபோல மேன்மைபெற்ற காட்சி யெனப் பொருள்பட்டதனால், இங்ஙனங் கூறப்பட்டது. "வான் தோய்குடி" என்னும் மேற்கோள், நாலடியாரில் குடிப்பிறப்பு என்னும் அதிகாரத்தில் இரண்டாஞ் செய்யுளில் உள்ளது; அதற்கு-உயர்ச்சியால் ஆகாயத்தை அளாவிய நற்குலமென்று பொருள்; கீர்த்தியால் மேலுலகத்தை அளாவிய வடிவென்றும் பொருள்கொள்ளலாமாதலால், இங்கே 'வானுயர் தோற்றம்' என்பதற்கு-புகழினால் தேவலோகமட்டுமுயர்ந்த துறவறவடிவ மென்றுமாம். கழுவப்படாமையின்-பிராயச்சித்தம் முதலியவற்றால் ஒழித்துப் பரிசுத்தமாக்கப்படாமையால். புறத்தார்-அயலார். வெருட்டுதல்-அஞ்சச்செய்தல். 'தெரியாமற்செய்த குற்றத்திற்கு மாத்திரமே பரிகாரம் உண்டு; தெரிந்துசெய்ததற்கோ அது இல்லை' என்பது, தருமசாஸ்திரக் கொள்கை. அறிகுற்றம், உயர்தோற்றம்-வினைத்தொகைகள். (உ)

உஎந. வலியி னிலைமையான் வல்லுருவம் பெற்றம்
புலியின்றோல் போர்த்துமேய்ந் தற்று.

(இ-ள்.) வலி இல்-(மனத்தைத் தன் வழிப்படுத்தும்) வலியில்லாத, நிலைமையான்-இயல்பினையுடையான், வல்உருவம்-வலியுடையார்வேடத்தைக்கொண்டு (தான்) அதன்வழிப்படுதல், பெற்றம் - பசு, (காவலர் கடியாமல்), புலியின் தோல்-புலியின் தோலை, போர்த்து—, மேய்ந்து அற்று-மேய்ந்தாற்போலும்; (எ-று.)

இல்பொருளுவமை. 'வலியினிலைமையான்' என்ற அடையானும், 'மேய்ந்தற்று' என்னுந் தொழிலுவமையானும், 'வல்லுருவத்தோடு மனவழிப் படுதல்' என்றது பெற்றாம். காவலர் கடியாமை-'புலி புல் தின்னாது' என்பதனானும், அச்சத்தானுமாம்; ஆகவே, வல்லுருவங் கோடற்குப் பயன், அன்னகாரணங்களான் உலகத்தார் அயிராமை யாயிற்று. இவ்வாறு தனக்கு உரிய இல்லாளையுந் துறந்து வலியுமின்றிப் பிறர் அயிராத வல்லுருவமுங் கொண்டு நின்றவன் மனவழிப்படுதலாவது - தன்மனம் ஓடியவழியே ஓடி மறைந்து பிறர்க்குஉரிய மகளிரை விழைதலாம்; அவ்வாறாதல், 'பெற்றம் தனக்கு உரிய புல்லை விட்டுப் பிறர்க்கு உரிய பைங்கூழை மேய்ந்தாற்போலும்' என்ற உவமையான் அறிக.

(கு-ரை.) வலி - இந்திரியநிக்கிரகசக்தி. இல்நிலைமை - பண்புத தொகை. அதன் வழிப்படுதல்-(தவநெறியைவிட்டு விலகி) மனம் போன வழியிலே நடத்தல். வலிமையுடையாரது உருவம், இங்கு 'வல்லுருவம்' எனப் பட்டது: அச்சொல்-இங்கு, வல்லுருவத்தோடு மனவழிப்படுத லென்றபொருளை இலக்கணையாற் காட்டும். உருவம்-ரூபம் என்ற வட மொழியின் திரிபு. பசு, இயற்கையில் வலிமையில்லாதது. காவலர் கடியாமல்-பயிரைக்காத்துக்கொண் டிருப்பவர்கள் தன்னை அதட்டி ஓட் டாமல் (அஞ்சிஓடிப்போம்படி). புலி, இயற்கையில் வலிமையுடையது. அடை-விசேஷணம்; அடுத்துவருவது: இதனால் அடுக்கப்படும் மொழி, அடைகொளி எனப்படும்; அது-விசேஷ்யம். தொழிலுவமை-செய்கை பற்றிவந்த உபமானம். 'புலி பசித்தாலும் புல்லைத்தின்னாது' என்பது, பழமொழி; "பல்பொறிய, செங்கட் புலியே றறப்பசித்துந் தின்னுவாம், பைங்கட் புனத்த பைங்கூழ்", "இடுக்கண் தலைவந்தக் கண்ணு மரிமா, கொடிப்புற் கறிக்குமோ மற்று" என்பனவுங் காண்க. அன்ன-அத்தன் மையனவான. அயிராமை-(தவத்தவர் காமம்நுகரா ரென்பதனாலும், அவர்களிடத்துப் பயத்தாலும் அவர்களது ஒழுக்கவிஷயத்திற்) சந்தே கப் படாமை. இல்லாள்-மனைவி. விழைதல் - விரும்புதல். பசுவை 'பெற்றம்' என்பது-கொடுந்தமிழ்நாடுபன்னிரண்டனுள் தென்பாண்டி நாட்டினின்று செந்தமிழில்வந்துவழங்கிய திசைச்சொலென்ப. இவ்வுவ மையை மாற்றி வில்லிபுத்தூராழ்வார் "நின்று பெருந் தவமுயல்வோர் தாங்கள் கொண்ட நினைவொழியப் புறத்தொன்று நினைவ ரோசொல், பொன்றிடினு நீயறியப் பசுத்தோல் போர்த்துப் புலிப்பாய்ச்சல் பாய் வரோ புரிவிலாதாய்" எனக் கூறியிருக்கு மாற்றையும் அறிக. மன மடங்கப் பெருதவன் மனமடங்கினவர் வேடத்தைப் பூண்டு அவர்க்கு உரிய விரதாநுஷ்டாநங்களைவிட்டு இல்லறத்தார்க்கு உரிய சிற்றின் பங்களை அநுபவித்தல், பசு புலித்தோலைப்போர்த்து அதற்குஉரிய ஊனைத்தின்னாமல், பிறர்க்குஉரிய பயிரை மேய்ந்ததுபோலு மென்பதாம்.

உ௭௪. தவமறைந் தல்லவை செய்தல் புதன்மறைந்து
வேட்டுவன் புட்சிமிழ்த் தற்று.

(இ-ள்.) தவம் மறைந்து-(அவ் வலியில்நிலைமையான்) தவவேடத் தின் கண்ணே மறைந்துநின்று, அல்லவை செய்தல்-தவமல்லவற்றைச் செய்தல்,—வேட்டுவன் புதல் மறைந்து புள் சிமிழ்த்து அற்று-வேட்டு வன் புதலின்கண்ணே மறைந்துநின்று புட்களைப் பிணித்தாற்போலும்; (எ-று.)

தவம் - ஆகுபெயர். தவமல்லவற்றைச்செய்தலாவது - பிறர்க்கு உரிய மகளிரைத் தன்வயத்து ஆக்குதல்; இதுவும், இத்தொழிலுவமை யான் அறிக.

(கு-ரை.) வலியில்நிலைமையான்-மனமடங்காதவன். தவமல்லவற் றை-பாவத்தொழில்களை. வேட்டுவன்-வேடன்; வேடுஎன்னுந் தொழிலை யுடையவன்: வேடு, வேட்டை, வேட்டம் என்பன - ஒருபொருளன. அஃதாவது-மிருகங்களையும் பறவைகளையும்பிடித்தலும் கொல்லுதலும். புதல்-கொடிசெடிகளினடர்த்தி; இதுவே ஈற்றுப்போலியாய்ப் புத

எனவும் வழங்கும். புட்கள்-பறவைகள். பிணித்தல்-பிடித்தல். தவம்-தவவேடத்தை புணர்த்தியதனுல், ஆகுபெயர்; ஒன்றன்பெயர் மற்றொன்றற்கு ஆகுகிற பெயர், ஆகுபெயர். தன் வயத்து ஆக்குதல்-தன்வசப்படுத்திக்கொள்ளுதல். "கேட்டியா லந்தணாள கேடிலா வெம்பி ரான்றன், மாட்டொரு சிறிதுமன்பு மனத்திடை நிகழ்ந்த தில்லை; காட்டுறு புள்ளின் சூழல் கவருவான் புதன்மேற் கொண்ட, வேட்டுவ னியல்போன் மேலோன் வேடநீ கொண்டதன்மை" என்னுங் கந்தபுரா ணச்செய்யுளுக்கு ஏற்ப, புதல் மறைந்து என்பதற்கு-(தான் மேற்கொண்ட) புதரிலே மறைந்திருந்து என்றுங் கருத்துக்கொள்ளலாம்; தழைகளை அடர்த்தியாகக் கூண்டுபோலக் கட்டி அதனுள்ளே தான் மறைந்துநின்று அதனைச் சுமந்துசென்று, உண்மையான புதலென்று கருதி அதில்வந்துசேரும் பறவைகளைப் பிடித்தல் வேடரியல்பு என்ப. (ச)

உ௭ரு. பற்றற்றே மென்பார் படிற்றொழுக்க மெற்றெற்றென் றேதம் பலவுந் தரும்.

(இ-ள்.) (தம்மைப் பிறர் நன்குமதித்தற்பொருட்டு), பற்று அற்றேம் என்பார்-(யாம்) பற்று அற்றேம் என்று சொல்வாரது, படிறு ஒழுக்கம்-மறைந்த ஒழுக்கம்,—(அப்பொழுது இனிதுபோலத் தோன்றுமாயினும்), எற்று எற்று என்று-(பின்) 'என்செய்தேம்! என்செய்தேம்!!' என்று (தாமே) இரங்கும்வகை, (அவர்க்கு), ஏதம் பலஉம்-பலதுன்பங்களையும், தரும் - கொடுக்கும்; (எ-று.)

சொல்லளவல்லது பற்று அறுமையின் 'பற்றற்றே மென்பார்' என்றும், சிறிதாய்க் கணத்துள்ளே அழிவதாய இன்பத்தின்பொருட்டுப் பெரிதாய் நெடுங்காலம் நிற்பதாய பாவத்தைச் செய்வார் அதன்விளை வின்கண் 'அந்தோ! வினையே' என்று * அழுவா ராகலின், 'எற்றெற்று' என்றுங் கூறினர்.

இவையைந்து பாட்டானும், கூடாவொழுக்கத்தின் இழுக்கங்கூறப் பட்டது.

(கு-ரை.) பற்று அற்றேம் - ஆசைகளை முழுதும் நீக்கினேம். படிற்றொழுக்கம்-திருட்டுநடத்தை. எற்று-எப்படிப்பட்டது; வினவடியாப் பிறந்த ஒன்பன்பாற்குறிப்புமுற்று; அடுக்கு, இரங்கல்பற்றியது. அதன் விளைவின்கண் - அப்பாவத்தின்பயனை அநுபவிக்க நேருங்காலத்து. அந்தோ-ஐயோ! வினையே-கருமமே. "அந்தோவினையேயென் றழுவாட் கண்டும், நண்ணன்மின்செல்வ நமரங்காணல்லறமே நினைமின்கண்டீர்" என்பது, சீவகசிந்தாமணி, முத்தியிலம்பகம், உஎ. இழுக்கம்-குற்றம். கூடாவொழுக்கம் தாமே அநுதாபப்படுவதற்குக் காரணமாமாதலால், விலக்கத்தக்கது என்றவாறு. (ரு)

உ௭சு. நெஞ்சிற் றுறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து வாழ்வாரின் வன்கணா ரில்.

(இ-ள்.) நெஞ்சின் துறவார்-நெஞ்சால் பற்றறுதலைவத்து, துறந் தார்போல்-பற்றற்றார்போன்று, வஞ்சித்து- (தானஞ்செய்வாரை) வஞ்

* பி - ம்: அழுங்குவார்.

சித்து, வாழ்வாரின்-வாழுமவர்போல, வன்கணார்-வன்கண்மையை யுடையார், இல் - (உலகத்து) இல்லை; (எ - று)

தானஞ்செய்வாரை வஞ்சித்தலாவது - 'யாம் மறுமைக்கண் தேவராதற் பொருட்டு இவ்வருந்தவர்க்கு இன்னது ஈதும்' என்று அறியாது ஈந்தாரை அது கொண்டு இழிபிறப்பின ராக்குதல். அவர் இழிபிறப்பினராதல் "அடங்கலர்க் கீந்த தானப் பயத்தினா லலறு முந்நீர்த, தடங்கடனடுவுட் டீவு பலவுள வவற்றுட் டோன்றி, யுடம்பொடு முகங்க ளோவ்வா ருழ்கனி மாந்தி வாழ்வர், மடங்கலஞ் சீற்றத்துப்பின் மானவேன் மன்னரேறே" என்பதனான் அறிக. தமக்கு ஆவன செய்தார்க்கு ஆகாதன விளைத்தலின், 'வன்கணாரில்' என்றார்.

(கு-ரை.) நெஞ்சின் - ஐந்தாம்வேற்றுமை, கருவிப்பொருளது; கருவிப் பொருளும் ஏதுப்பொருளி லடங்கும்: இனி, ஏழாம் வேற்றுமைச் சினையிடமான பிறிதின்கிழமையாகக்கொள்ளினும் அமையும். தானஞ் செய்வார் - இல்லறத்தார். வஞ்சித்து - மயக்கி. வன்கண்மை - கொடுமை. இவ்வருந்தவர் - பிறர்செய்தற்கு அருமையான தவத்தைச் செய்துள்ள இவர்கள். இன்னது ஈதும் - இப்பொருளைத் தானஞ் செய்வோம். அதுகொண்டு - அதனால்; அல்லது, அவர் கொடுத்த அப்பொருளைத் தாம் பெற்றுக்கொண்டு. இழிபிறப்பினராக்குதல் - அவர்கட்கு ஒருநற்பயனுமில்லாமற்செய்தலுமன்றி அவர்களை இழிவான பிறப்பை அடைபவராகவுஞ் செய்தல். "அடங்கலர்க்கு" என்னும் மேற்கோள் - சீவகசிந்தாமணி, முத்தியிலம்பகம், தானப்பயன், பதினான்காம் பாட்டு: இது, கொடியவர்க்கீந்த தானத்திற்குப் பயன் கூறுகிறது. இதற்குப் பொருள்-சிங்கம்போன்ற கோபத்தையும் வலிமையையும்பெருமையையுடைய வேலாயுதத்தையு முடைய அரசர்கட்குச் சிங்கம் போன்றவனே! ஐம்பொறிகளுமடங்காதவர்கட்கு ஒருவர் தானஞ்செய்தால் அவர்கள் கொடுத்த தானத்தின் பயனாலே ஒலிக்கின்ற மூன்று நீரையுடைய பெரிய கடலினிடையே யுள்ள பலதீவுகளிலே மக்களுடம்பும் விலங்கின் முகமுமாய் உருவேறுபட்டுத் தோன்றி உதிர்கிறகனியையுண்டு வாழ்வரென்பதாம். ஆவன செய்தார்-உபகாரஞ்செய்தவர்கள். ஆகாதன விளைத்தல்-அபகாரஞ்செய்தல். "எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டாமுய்வில்லை, செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு" என்றதில் நன்றி மறத்தலின் கொடுமை கூறப்பட்டுள்ளது: அந்நன்றிமறத்தலோடு நன்மை செய்தார்க்குத் தீமையுஞ் செய்கின்ற இவர்கள்கொடுமைக்கு எல்லையில்லை' என்பார், 'வன்கணாரில்' என்றார். (சு)

௨௭௭. புறங்குன்றி கண்டனைய ரேனு மகங்குன்றி
மூக்கிற் கரியா ருடைத்து.

(இ-ள்.) குன்றி புறம் கண்டு அனையர் ஏன் உம்-குன்றி மணியின் புறத்தைக் கண்டாற்போல (வேடத்தாற்) செம்மையுடைய ராயினும், குன்றி மூக்கின் - அதன் மூக்குப்போல, அகம் கரியார் - மனம் இருண்டிருப்பாரை, உடைத்து—, (உலகம்); (எ - று.)

குன்றி - ஆகுபெயர். செம்மை, கருமை என்பன - பொருளின்கண் நிறத்தைவிட்டுச் செப்பத்தினும் அறியாமையினும் சென்றன வாயினும், பண்பாதல் ஒத்தலின், இவை பண்புவமை; "கூழின் மலிமனம் போன்றிருளா நின்ற கோகிலமே" என்பதும் அது.

(கு-ரை.) புறம் - மேலிடம். குன்றியென்னுங் கொடியின்பெயர், அதன்மணியைக் குறித்ததனால், பொருளாகுபெயர். பொருளின்கண்- உபமேயத்தில்; தவநெறிநின்றவர்கள்பக்கல். செப்பம்-நல்லொழுக்கம். பண்பு-குணம். எனும்-எனினும் என்பதன் மரூஉ. "கூழின்மலிமனம்" என்னும்மேற்கோள்-திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார், கஉஉ-ஆஞ்செய்யுளிலுள்ளது; (பரமசிவனது திருச்சிற்றம்பலத்தை விரும்பாத) உணவாற்செருக்கும் மனம்போல ஒருகாலைக்கொருகால் நிறம்பெற்று இருளுகின்ற குயில்களென்று பொருள். மேற்கோளில் 'இருளாநின்ற' என்பது-உபமானத்திற்கு அஜ்ஞானமடைகின்ற என்றும், உபமேயத்திற்குக் கறுக்கின்ற என்றும் சிலேடையாகப் பொருள் தந்ததுபோல, இப்பாட்டில் 'கரியார்' என்பது - உபமானத்துக்குக் கருநிறம்படைத்தவரென்னும் பொருளையும், உபமேயத்துக்கு அஜ்ஞானமடைந்தவரென்னும் பொருளையுங் கொடுத்தது; சிலேடைபற்றி வந்த உவமையணி. உலகத்தில் உள்ளும் புறமும் ஒத்த துறவறத்தவர் சிலரே: வெளியிலே காஷாயம் தண்டம் முதலிய வேஷங்களோடு கூடி மனத்திற் கெட்ட எண்ணமுடையவர்களோ பலர் என்பது இதன் கருத்து. (எ)

உஎஅ. மனத்தது மாசாக மாண்டார்நீ ராடி
மறைந்தொழுகு மாந்தர் பலர்.

(இ-ள்.) மாசு மனத்தது ஆக - மாசு (தம்) மனத்தின் கண்ணதாக, மாண்டார் - (பிறர்க்குத் தவத்தான்) மாட்சிமை யுடையராய், நீர் ஆடி- நீரின் மூழ்கிக்காட்டி, மறைந்து ஒழுகும்-(தாம் அதன்கண்ணே) மறைந்து செல்லும், மாந்தர்—, பலர்-(உலகத்துப்) பலர்; (எ-று.)

மாசு-காம வெகுளி மயக்கங்கள்: அவைபோதற்குஅன்றி மாண்டாரென்று பிறர் கருதுதற்கு நீராடுதலான், அத்தொழிலை அவர்மறைதற்கு இடனாக்கினர். இனி, 'மாண்டார் நீராடி' என்பதற்கு, மாட்சிமைப் பட்டாரது நீர்மையையுடையராய் என்று உரைப்பாருமுளர்.

இவை மூன்றுபாட்டானும் அவ்வொழுக்கமுடையாரது குற்றமும், அவரை அறிந்து நீக்கல்வேண்டு மென்பதும் கூறப்பட்டன.

(கு-ரை.) மாசு-குற்றம். மாண்டார்-மாட்சிமையுடையோர் என்னும் பொருளில், மாண் என்னும் பண்படி - பகுதி. நீர்-ஜலத்தைக் குறிக்கும்போது, நீரம் என்னும் வடமொழியின் திரிபென்ப; குணத்தைக் குறிக்கும்போது, நீர்மையென்னும் பண்புப்பெயரின் விகாரம். அதன்கண்ணே- அத் தவவேஷத்திலே. மயக்கம்-அவித்யை. அவை போதற்கு அன்றி- அக்குற்றங்கள் நீங்குதற்கு அல்லாமல். மாண்டாரென்று-சிறந்த தவவொழுக்கத்தாரென்று. மாட்சிமை-பெருமை. நீர்மை-குணம். மனத்தது-

ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். உள்ளத்திலழுக்கிருக்க அதனை யொழிக்காமல் மறைக்கும் பொருட்டு உடலழுக்கைக் கழுவி வெளிவேஷம் போடுஞ் சந்நியாசிகள் பலரென்பது, இதன்பொருள்; அன்னாரையறிந்து நீக்கவேண்டுமென்பது, கருத்து. (அ)

௨௭௯. கணைகொடிது யாழ்கோடு செவ்விதாங் கன்ன
வினைபடு பாலாற் கொளல்.

(இ-ள்.) கணை-அம்பு, கொடிது-(வடிவாற் செவ்விதாயினும் செயலாற்) கொடிது: யாழ் கோடு செவ்விது-யாழ் கோட்டால் (வளைந்ததாயினும் செயலாற்) செவ்விது; ஆங்கு-அவ்வகையே, அன்ன-தவஞ்செய்வாரையும் கொடியர் செவ்வியர் என்பது, வினை படு பாலால் கொளல்-(வடிவாற்கொள்ளாது அவர்) செயல் பட்ட கூற்றானே அறிந்துகொள்க; (எ - று.)

கணைக்குச் செயல்-கொலை. யாழுக்குச் செயல்-இசையால் இன்பம் பயத்தல். அவ்வகையே செயல் பாவமாயின் கொடியரெனவும், அறமாயின் செவ்வியரெனவும் கொள்க என்பதாம்.

இதனான், அவரை அறியுமாறு கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) உலகத்தில் வேஷத்தால் நல்லவர்களாய் ஒழுக்கத்தால் தீயவர்களும், வேஷத்தால் தீயவர்களாய் ஒழுக்கத்தால் நல்லவர்களும் இருத்தல் கூடும்; ஆதலால், அவரவரது செய்கையைக்கொண்டல்லாமல் வேஷத்தைக் கொண்டே உயர்வு தாழ்வுகளை நிச்சயிக்கலாகாது என்பது, இதன் கருத்து. இதனை 'கணைகொடிது யாழ்கோடு செவ்விது' என்னும் உவமையால் விளக்கினார். அம்பு-பாணம். வடிவால்-உருவத்தினால். செவ்விது-நேர்மையுடையது; கோணுதலில்லாதது. கொடிது-பிறர்க்குத் துன்பந்தருவது. யாழ்-வீணை. கோடு-வீணாதண்டம். செவ்விது-பிறர்க்கு இன்பந்தருவது. அன்ன(து)-கொடுமையுடையராதலோ செம்மையுடையராதலோ ஆகியஅச்செயலை. அவர் செயல்பட்டகூற்றான் - அவர்களது தொழில்நடந்தவகையால். கொடிது, செவ்விது என்பவற்றில் இரு பொருள்கள் கொள்ளப்பட்டன: சிலேடை. கொடியாழ் - குற்றியலிகரம். செவ்விது-ஒன்றன்பாற்குறிப்புமுற்று. ஆங்கு-உவமவுருபு; இடைச்சொல். அன்ன(து)-ஒன்றன்பாற்குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். அன்ன-பலவின்பால் வினையாலணையும் பெயரெனக் கொள்ளினுமாம். கொளல்-உடன்பாட்டு வியங்கோள். (கூ)

௨௮௦. மழித்தலு நீட்டலும் வேண்டா வுலகம்
பழித்த தொழித்து விடின்.

(இ-ள்.) (தவஞ்செய்வார்க்கு),—மழித்தல்உம்-(தலைமயிரை) மழித்தலும், நீட்டல்உம்-சடையாக்கலும், (ஆகிய வேடமும்), வேண்டா—: உலகம் பழித்தது-உயர்ந்தோர் (தவத்திற்கு ஆகாது என்று) குற்றங் கூறிய ஒழுக்கத்தை, ஒழித்துவிடின்-கடிந்துவிடின்; (எ - று.)

* பறித்தலும் மழித்தலுள் அடங்கும். 'மழித்தல்' என்பதே தலைமயிரை உணர்த்தலின், அது கூறாராயினர்.

---

* பறித்தலும் மழித்தலுளடங்குமென்ற வாக்கியம் சிலபிரதியிலில்லை.

இதனான், கூடாவொழுக்கம் இல்லாதார்க்கு வேடமும் வேண்டா, என அவரது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) தவவிரோதமானசெயல்களை அகத்தில் விட்டிட்டவர்க்குப் புறத்தில் வேடம்வேண்டுவதில்லை யென்பது, இதன் கருத்து. மழித்தல்-மொட்டையடித்தல்; சிரைத்தல். உலகம்பழித்தது-காமம். கடிந்துவிடின்-நீக்கிவிடுவாராயின். துறவடையுங்காலத்துத் தலைமயிரைச் சிரைப்பித்துக் கொள்ளாமல் ஒவ்வொன்றாகப் பிடுங்கியெடுக்கச் செய்தல், ஜைநமதசம்பிரதாயம்; இதனையும் அடக்கும்பொருட்டு, 'பறித்தலும் மழித்தலுள் அடங்கும்' என்றார். அவர்கள் மயிர்பறித்தலை "மணியியல் சீப்பிடச் சிவக்கும் வாணுத, லணியிருங் கூந்தலை யௌவை மார்கடாம், பணிவிலர் பறித்தனர் பரமன் சொன்னூற், றுணிபொருள் சிந்தியாத் துறத்தல் மேயினார்" என்னுஞ் சீவகசிந்தாமணியாலும் அறிக. வேண்டா-வேண்டும் என்னும் வியங்கோளின் எதிர்மறை; செய்வினை செயப்பாட்டுவினைப் பொருளில்வந்த எதிர்மறைப் பலவின்பால் வினைமுற்றெனவுங் கொள்ளலாம். பழித்தது-இறந்தகால வினையாலணையும் பெயர். மழித்தலும் நீட்டலும் என்பன-காஷாயம் தண்டம் முதலிய மற்றைத் தவவேடங்கட்கும் உபலக்ஷணம். (௩0)

உசுரு - ஆம் அதிகாரம்—கள்ளாமை

அஃதாவது - பிறருடைமையாயிருப்பதி யாதொருபொருளையும் அவரை வஞ்சித்துக் கொள்ளக் கருதாமை. கருதுதலும் செய்தலோடு ஒத்தலின், 'கள்ளாமை' என்றார். இல்வாழ்வார்க்காயின் தமரோடு விளையாட்டுவகையான் அவரை வஞ்சித்துக்கோடற்கு இயைந்த பொருள்களை அங்ஙனம் கொள்ளினும் அமையும்; துறந்தார்க்காயின், அதனைக் கருதிய வழியும் பெரியதோர் இழுக்காம் ஆகலின், இது, துறவறமாயிற்று. புறத்துப்போகாது மடங்கி ஒருதலைப்பட்டு உயிரையே நோக்கற்பாலதாய அவர்மனம் அஃதொழிந்து புறத்தேபோந்து *பஃறலைப்பட்டு உடம்பின் பொருட்டுப் பொருளை நோக்குதலேயன்றி அது தன்னையும் வஞ்சித்துக் கொள்ளக்கருதுதல் அவர்க்குப் பெரியதோர் இழுக்காதல் அறிக. இவ்வாறு, 'வாய்மை' முதல் 'கொல்லாமை' ஈறாய நான்கு அதிகாரத்திற்கும் ஒக்கும். பொருள்பற்றிநிகழுங் குற்றத்தை விலக்குகின்ற தாகலின், இது, காமம்பற்றிநிகழ்வதாய கூடாவொழுக்கத்தின் பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) கள்ளாமை - திருடாமை யாமை. தமரோடு - தம்மவர்களுடன்; சுற்றத்தார் நண்பர் முதலியோருடனே. கோடற்கு - கொள்ளுதற்கு. அங்ஙனங் கொள்ளினும்-வஞ்சித்துப்பெற்றாலும். அதனை-களவை. புறத்து-வெளியில்; தவத்தையொழிந்த விஷயாந்தரங்களில். ஒருதலைப்பட்டு-ஒன்றினிடத்தே பற்றியிருந்து. நோக்கற்பாலதாய-கருதவேண்டுவதான. அஃது ஒழிந்து-அந்நல் நெறியை விட்டு. புறத்தே போந்து-வெளியிலே சென்று. பஃறலைப்பட்டு-பலவிஷயங்களிலும் அகப்பட்டுக்

---

* பி - ம்: பலதலைப்பட்டு.

கொண்டு. உடம்பின்பொருட்டுப் பொருளை நோக்குதல் - தம்முடலைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டுச் செல்வத்தை வேணுமென்று கருதுதல்: இங்ஙன் பொருளை வேண்டுமென்று கருதுதலே, இழுக்காம். அதுதன்னையும்-(தம்முடம்பைக் காக்கும்பொருட்டு வேணுமென்று கருதவுங் கூடாத) அப்பொருளையும். பெரியதோர் இழுக்கு-பெருங்குற்றம். வாய்மை முதல் கொல்லாமையீறாய-வாய்மை வெகுளாமை இன்னாசெய்யாமை கொல்லாமை என்கிற. களவு, பொய்பேசுதல், வெகுளுதல், கொடுந்தொழில், கொல்லுதல் என்னுமிவற்றைச் செய்தவிடத்தே இல்லறத்தார்க்குக் குற்றமுண்டாம்; துறவறத்தார்க்கோ இவற்றை நினைத்த மாத்திரத்தில்தானும் பெருங்குற்றம் நேரும்; அதனால், கள்ளாமை முதலிய இவ்வதிகாரங்கள் இல்லறவியலில் வைக்கப்படாமல் துறவறவியலில் வைக்கப்பட்டன என்றும், இவற்றுக்கு இக்குற்றங்களைச் செய்ய நினையாமையென்று பொருள்கொள்ளவேண்டியதாயிற்று என்றுங் கூறியதாயிற்று. ஒருவன் உறவினருடனே சண்டையிட்டு, 'விடமுண்டுசாவேன்' என்னும் மனமுடையவனாய் நஞ்சுகூட்டி வைத்து விலக்குவாரில்லாதபொழுது உண்பேனென்று நின்றவிடத்து அருளுடையானொருவன் அதனைக்கண்டு இவன் இதனையுண்டு இறவாதபடி கொண்டுபோய்க் கொட்டிவிடுவேனென்று அவன்காணாமல் கொண்டுசோரிந்திட, அவனும் ஜனநீக்கத்தில் நஞ்சுண்டுசாகச்சென்றவன் அதுகாணானாய்ச் சாவுநீங்கினானாகுமாதலால், அவன் அக்களவினாற் பிறனைப்பிழைப்பித்தமையால் நற்கதியிற் செல்வான்; இதுபோன்ற களவுகள் இல்லறத்தார்க்காயின் நன்மை பயப்பனவாம்: ஆதலால், கள்ளாமை துறவறத்தில் வைக்கப்பட்டதென்க.

உ௮க. எள்ளாமை வேண்டுவா னென்பா னெனைத்தொன் றுங்
கள்ளாமை காக்கதன் னெஞ்சு.

(இ-ள்.) எள்ளாமை வேண்டுவான் என்பான் (வீட்டினை) இகழாது விரும்புவான் (இவன்) என்று (தவத்தோரால்) நன்குமதிக்கப்படுவான், எனைத்து ஒன்றும் கள்ளாமை-யாதொருபொருளையும் (பிறரை) வஞ்சித்துக் கொள்ளக்கருதாவகை, தன் நெஞ்சு காக்க-தன்நெஞ்சினைக்காக்க; (எ - று.)

'எள்ளாது' என்னும் எதிர்மறைவினையெச்சம், 'எள்ளாமை' எனத் திரிந்துநின்றது. வீட்டினை இகழ்தலாவது-காட்சியே அளவையாவது என்றும், நிலம் நீர் தீ வளி எனப் பூதம் நான்கே யென்றும், அவற்றது புணர்ச்சிவிசேடத்தால், தோன்றிப் பிரிவால் மாய்வதாய உடம்பின்கண்ணே அறிவு மதுவின்கட் களிப்புப்போல வெளிப்பட்டு அழியுமென்றும், இறந்த உயிர் பின்பிறவாதென்றும், இன்பமும் பொருளும் ஒருவனாற் செய்யப்படுவன என்றுஞ் சொல்லும் உலோகாயதம் முதலிய சமயத்து மயக்கநூல்களைத் தெளிந்து அவற்றிற்கு ஏற்ப ஒழுகுதல். ஞானத்திற்கு ஏதுவாய மெய்ந்நூற்பொருளை யேனும் ஆசிரியனை வழிபட்டு அன்றி அவனை வஞ்சித்துக்கொள்ளின், அதுவும் களவாம் ஆகலின்,

'எனைத்தொன்றும்' என்றார். 'நெஞ்சு கள்ளாமற் காக்க' எனவே, துறந்தார்க்கு விலக்கப்பட்ட கள்ளுதல் கள்ளக்கருதுதல் என்பது பெற்றாம்.

(கு-ரை.) வீட்டினை-முத்தியுலகத்தை. காக்க-பாதுகாக்கக்கடவன்: அடக்கக்கடவன். 'இப்பாட்டில் எள்ளாமை யென்பதை, தன் கருத்தாவின் வினையையும் பிறகருத்தாவின்வினையையும் கொண்டு முடிதற்கு ஏற்ற முக்காலத்துக்கும்பொதுவான எள்ளவென்னுஞ் செயவெனெச்சத்தின் எதிர்மறையாகக் கொள்ளலாகாது; தன்கருத்தாவின்வினையை மாத்திரமே கொண்டு முடிதற்கு ஏற்ற இறந்தகால மாகிய எள்ளி என்னுஞ் செய்தெனெச்சத்தின் எதிர்மறையாகக் கொள்ளவேண்டும்; ஏனெனில், வேண்டுவா னென்னும் தன்கருத்தாவின்வினையைக் கொண்டுமுடிதலால்' என்பார், 'எள்ளாது என்னும் எதிர்மறைவினையெச்சம் எள்ளாமை யெனத் திரிந்துநின்றது' என்றார்; இதனை "பெயரெஞ்சுகிளவியும் வினையெஞ்சுகிளவியும், எதிர்மறுத்து மொழியினும் பொருள்நிலை திரியா" என்னுந் தொல்காப்பிய வினையியற் சூத்திரத்துச் சேனாவரையருரையை நோக்கி உணர்க: இதனால், எள்ளாமை யென்பது தன்வினைமுதல்வினையையும், கள்ளாமை யென்பது பிறவினைமுதல்வினையையுங் கொண்டு முடிதலாகிய வேறுபாட்டையுங் காண்க. இனி, எதிர்மறைத்தொழிற்பெயராகக் கொண்டு, பிறரா லிகழப்படாமையைவிரும்புபவனென்பவன் யாதொன்றையுங் களவு செய்யாமையாகிய அறத்திலே தன்மனத்தை நிலைநிறுத்துக என்று பொருள்கொள்ளலுமாம். எள்ளாமை என்னும் வினைக்கு, வீட்டினை என்னும் செயப்படுபொருள் வருவித்துக்கொண்டார். வேண்டுவான்-வகரவிடைநிலை, கால்முணர்த்தாமல் தன்மையுணர்த்திற்று. என்பான் என்ற பெயர், சிறப்புத்தோன்ற நின்றது. காக்க-வியங்கோள்.

'காட்சியே' என்பதுமுதல் 'சொல்லும்' என்றதுவரையில் லோகாயத மதம். லோகாயதம் என்பது, புறச்சமயங்களுள் ஒன்று. அம்மதத்தார்க்குச் சார்வாகர் என்றும், பார்ஹஸ்பத்யர் என்றும் பெயர்கள் உண்டு. அவர்கள் மதத்தில் பிரதியக்ஷமொன்றே பிரமாணமாக அங்கீகரிக்கப்படுகிறது; மற்றை அநுமாநம்முதலியன ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றனவில்லை. அவர்களுட் பெரும்பாலார் ஆகாயத்தைத் தனியே ஒருபூதமாக எண்ணுவதில்லை; மற்றைநான்கு பூதங்களின் அபாவத்தையே ஆகாசமாகக்கருதுவர். வெற்றிலைபாக்குச் சுண்ணாம்புகளின் சேர்க்கையால் ஒருவகைச்செம்மைநிறம் உண்டாவதுபோலப் பிருதிவிமுதலிய நான்குபூதங்களின் சேர்க்கையாலே அவற்றின் காரியமாகிய உடம்பில் உணர்ச்சி உதிக்கு மென்பார்கள்; அதுவே அவர்கட்கு ஆத்மாவாகும். இங்ஙனம் உயிரோடு உடம்பு என்றும் வேறுபடாததாகையாலே, பிராணவாயு பிரிதலா லிறந்து எரிக்கப்பட்டாவது புதைக்கப்பட்டாவது அழிந்துபோன உடம்பு மீண்டும் பிறக்கமாட்டாது என்று கூறி, மறுபிறப்பை மறுப்பார்கள்; மயில்கள் இயற்கையிலே அழகியனவாயிருப்பன போலவும், குயில்கள் இயல்பிலே இனிமையாகக்கூவுவனபோலவும் பிராணிகட்குச் சுபாவத்திலேயே இன்பம் ஏற்படுகின்றது என்பதும்,

துன்பமும் இப்படிப்பட்டதே யென்பதும் அவர்கொள்கை. அவர்கள் சித்தாந்தத்தில் சுவர்க்கம் நரகம் பரமபதம் முதலிய பரலோகங்கள் கிடையா; இவையெல்லாம் மூடர்களாற் பிறரை மயக்கும்பொருட்டு ஏற்படுத்திக்கொள்ளப்பட்டன என்பர். வயிறுநிரம்பத் திருப்தியாக நல்லுணவுகளை உண்பதும், பதினாறு பிராயமுள்ள இளமங்கையரைச் சேர்தலும், முடிப்பமுடித்துப் பூசுவபூசி உடுப்ப உடுத்தலுமே அவர்கட்குச் சுவர்க்கம்; சத்துருக்களாலும் வியாதி முதலியவற்றாலும் வருந்துவதே நரகம்; மரணமே மோக்ஷம். இவ்வாறு யாவரும் எளிதில் இனியதென்று ஒப்புக்கொள்ளும்படி சொல்லி லோகத்திற் பரவிய மதமானதுபற்றியே, இதற்கு, லோகாயத மென்று பெயர். 'முதலிய' என்றதனால், ஜைனம், பௌத்தம், நையாயிகம், வைசேடிகம், சாங்கியம், மாயாவாதம், பாஸ்கரம், ஏகாயநம் முதலியன கொள்க. இம்மதங்களின் சொரூபம் இத்தன்மையதென்பதை வடமொழியிற் பிரமசூத்திர பாஷ்யங்களிலும், சங்கராசாரியரால் இயற்றப்பட்ட ஸர்வஸித்தாந்த ஸங்க்ரஹமென்னும் நூலிலும் பரக்கக்காணலாம். தமிழிற் சிவஞான சித்தியாரும், அதனுரையும் முதலியவற்றிற் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.' நம்பிள்ளையென்கிறபூர்வாசாரியர் முப்பத்தாறாயிரப்படியென்கிற திருவாய்மொழிவியாக்கியானத்தின் முதலில் "லோகாயதிகன், 'ப்ருதிவ்யாதிபூதங்கள்நாலினுடைய கூட்டரவாலே சைதந்யமென்று ஒரு தர்மம் பிறக்கும்; அதுக்குஉண்டான சுகதுக்கங்கள் ஸ்வர்க்க நரகங்கள்; அவற்றினுடையபிரிவிலே சைதந்யம் நசிக்கும்; அவ்வருகு ஒன்றுமில்லை' என்பது அவனுடையசித்தாந்தம்" என்று தொடங்கிச் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

காட்சியே அளவையாவது - பிரதியக்ஷம் ஒன்றே பிரமாணமாகுவது. வளி-காற்று. அவற்றது புணர்ச்சி விசேடத்தால் தோன்றி-பூதங்களின் ஒருவகைக்கூட்டத்தா லுண்டாகி. பிரிவால் மாய்வதாய-அவை தனித்தனி பிரிதலினும் ஒழிவதான. மதுவின்கண் களிப்புப்போல-கள்ளினிடத்தே மதர்ப்புத்தன்மைபோல "கறந்தபால் முலைப்புகா கடைந்தவெண்ணெய் மோர்புகா, உடைந்தசங்கி லோசையும் உயிர்களும்முடல்புகா, வடிந்தவேரடியினிலுதிர்ந்தபூ மரம் புகா, இறந்துபோன மானிட ரினிப்பிறப்ப தில்லையே" என்னும் பாட்டு, இறந்த உயிர் பின்பிறவாமையைக் கூறும். ஒருவனாற் செய்யப்படுவது-தெய்வத்தாற் செய்யப்படுவதன்று. தெளிந்து-மெய்ந்நூல் வழக்கென்று நம்பி. மெய்ந்நூற்பொருள்-தத்துவசாஸ்திர அர்த்தம். ஆசிரியன்-குரு. வழிபட்டு அன்றி-உபசரித்தல்லாமல். (க)

௨௮௨. உள்ளத்தா லுள்ளலுந் தீதே பிறன்பொருளைக்
கள்ளத்தாற் * கொள்வே மெனல்.

(இ-ள்.) உள்ளத்தால் உள்ளல்உம்-(குற்றங்களைத் தன்) நெஞ்சால் கருதுதலும், தீது-(துறந்தார்க்குப்) பாவம்; (ஆதலால்), பிறன்பொருளை-பிறனொருவன்பொருளை, கள்ளத்தால் - (அவன்) அறியாவகையால், கொள்வேம்எனல் - வஞ்சித்துக்கொள்வேம் என்று கருதற்க; (எ-று.)

* பி - ம்: கள்வேமெனல்.

'உள்ளத்தால்' என வேண்டாது கூறினர், அவருள்ளம் ஏனையோருள்ளம்போலாது சிறப்புடைத்து என்பது முடித்தற்கு. 'உள்ளலும்' என்பது, இழிவுசிறப்பும்மை. 'அல்' விகுதி-வியங்கோள் எதிர்மறைக்கண் வந்தது.

இவை யிரண்டுபாட்டானும், இந்நடைக்குக் களவாவது இதுவென்பதூஉம், அது கடியப்படுவ தென்பதூஉம் கூறப்பட்டன.

(கு - ரை.) கருதற்க - எண்ணுதொழிக. ஏனையோருள்ளம் போலாது-மற்றை இல்லறத்தார்மனம்போ லாகாமல். 'உள்ளத்தால்' என்னும் அவசியமில்லாத பதத்தைப் பிரயோகித்ததற்கு, 'அவருள்ளம் ஏனையோருள்ளம் போலாது சிறப்புடைத்து' என்றலாகிய கருத்தைக் கூறினர். உள்ளம் - ஒன்றை நினைத்தற்குக் கருவியாதலால், மூன்றாமுருபு-கருவிப்பொருளது. "பயனில்சொற் பாராட்டு வானை மகனெனல்" என்பதிற்போல, எனல்-எதிர்மறைவியங்கோள். இந்நடை - துறவறநடத்தை. கடியப்படுவது-விலக்கத் தக்கது. நினைத்தற்கருவியாதலாலும், அகத்துறுப்பாதலாலும், உள்ள மென்று மனத்திற்குப் பெயர். ஏ - தேற்றம். கள்ளம்-தொழிற்பெயர்; வஞ்சனை. இனி, இக்குறளுக்கு—பிறன் பொருளை யென்பதை மத்திமதீப மாகக்கொண்டு, தவஞ்செய்வோர் தம் உயிரை நாடாமல் பிறன் பொருளை நினைப்பதுங் குற்றம்: அதன்மேலும் அதனை வஞ்சனையாற் கவர்தற்கு உடன்பட்டு வாயாற்சொல்லுதல் பெருங் குற்றம்: ஆதலால், அவ்வாறு சொல்லாதொழிக என்று பொருள்கொள்ளினும் அமையும். இனி, இதனை ஒரு வாக்கியமாகவே கொண்டு, 'எனல்' என்பதைத் தொழிற்பெயராகவைத்து, பிறன்பொருளைக் கள்ளத்தாற் கொள்வே மென்பதை உன்ளத்தால் எண்ணுதலுந் தீது என்று முடித்தலும் ஒன்று. (௨)

௨௮௩. களவினா லாகிய வாக்க மளவிறந்
தாவது போலக் கெடும்.

(இ - ள்.) களவினால் ஆகிய ஆக்கம்-களவினால் உளதாகிய பொருள், —ஆவது போல - வளர்வது போலத் தோன்றி, அளவு இறந்து - (தன்) எல்லையைக் கடந்து, கெடும்—; (எ - று.)

ஆக்கத்திற்கு ஏதுவாகலின், 'ஆக்கம்' எனப்பட்டது. எல்லையைக் கடந்து கெடுதலாவது - தான் போங்கால், பாவத்தையும் பழியையும் நிறுத்திச் செய்த அறத்தையும் உடன்கொண்டு போதல். 'அளவறிந்து' என்று பாட மோதி, (அவர் பயன் கொள்ளும்) அளவு அறிந்து (அவ்வளவிற்கு உதவாது) கெடும் என்று உரைப்பாரு முளர்.

(கு - ரை.) களவினால்-திருடுதலால். பொருள் - செல்வம். ஆக்கம்-ஆகுதல், அபிவிருத்தி, மேன்மைபெறுதல்; அதற்குக்காரணமான செல்வத்தை ஆக்கமென்றது காரியவாகு பெயர். இனி, சம்பாதிக்கப்பட்டது எனச் செல்வத்திற்கு ஆக்கமென்பது காரணப்பெயரெனினும் அமையும். போங்கால் - அழியும்பொழுது. நிறுத்தி - இருக்கவைத்துவிட்டு. செய்த-முன்செய்துள்ள. அவர் - களவு செய்தவர். (௩)

௨௮௪. களவின்கட் கன்றிய காதல் விளைவின்கண்
வீயா விழுமந் தரும்.

(இ - ள்.) களவின் கண் - (பிறர்பொருளை) வஞ்சித்துக்கோடற் கண்ணே, கன்றிய - மிக்க, காதல் - வேட்கை,—(அப்பொழுது இனிது போலத் தோன்றி), விளைவின்கண் - (தான்) பயன்கொடுக்கும்பொழுது, வீயா விழுமம் தரும் - தொலையாத இடும்பையைக் கொடுக்கும்; (எ - று.)

*கன்றியகாதல் எஞ்ஞான்றும் அக்களவையே பயில்வித்து அதனாற் பாவமும் பழியும் பயந்தே விடுதலின், 'வீயாவிழுமந்தரும்' என்றார்.

இவையிரண்டுபாட்டானும், அது கடியப்படுதற்குக் காரணங் கூறப் பட்டது.

(கு - ரை.) கோடல் - கொள்ளுதல். மிக்க வேட்கை - மிகுந்த ஆசை. தொலையாத இடும்பை - நீங்காத துன்பம். பயில்வித்து - பழகச் செய்து. அது கடியப்படுதற்கு - களவு நீக்கப்படுதற்கு. விளைவு - விளை தல்: விளையுங் காலத்துக்கு ஆகுபெயர். அவனுக்குக் கொடுக்கும் என் னாது அவனுக்குத் தரும் என்றது, இடவழுவமைதி யென்னலாம்; இது கீழ்ப் புறங்கூறாமை என்ற அதிகாரத்தில் "அறங்கூறுமாக்கந்தரும்" என்றதன் விசேடவுரையில் விவரிக்கப்பட்டது. (௪)

௨௮௫. அருள்கருதி யன்புடைய ராதல் பொருள்கருதிப்
பொச்சாப்புப் பார்ப்பார்க ணில்.

(இ - ள்.) அருள் கருதி - அருளினது உயர்ச்சியை அறிந்து, அன்பு உடையர் ஆதல் - (அதன்மேல்) அன்புடையராய் ஒழுகுதல்,—பொருள் கருதி - பிறர்பொருளை (வஞ்சித்துக்கொள்ள)க்கருதி, பொச்சாப்பு பார்ப் பார்கண்-(அவரது)சோர்வுபார்ப்பார்மாட்டு, இல்-உண்டாகாது; (எ-று.)

தமக்கு உரியபொருளையும் அதனதுகுற்றம்நோக்கித் துறந்துபோந் தவர், பின் பிறர்க்கு உரியபொருளை நன்குமதித்து அதனைவஞ்சித்துக் கோடற்கு அவரதுசோர்வுபார்க்கும் மருட்சியரானால், அவர்மாட்டு,உயிர் கள்மேல் அருள்செய்தல் நமக்கு உறுதியென்று அறிந்து அவ்வருளின் வழுவாதுஒழுகுந் தெருட்சி கூடாதென்பதாம்.

(கு-ரை.) உயர்ச்சி மேன்மை. அதன்மேல்-அருளின்மேல். சோர்வு- மறந்திருக்குஞ் சமயம். பார்ப்பார் - எதிர்பார்ப்பவர்கள். அதனதுகுற்றம் நிலையாமை, ஈட்டுதல் முதலிய தொழில்களினால்துன்பமுடைமைமுதலிய அர்த்தச்செல்வத்தினிடமுள்ள குறைகள். மருட்சியர் -அறிவு மயக்க முடையவர். வழுவாது - நீங்காமல். தெருட்சி - தெளிந்த அறிவு. பொச் சாப்பு என்னுந் தொழிற் பெயரில், பொச்சா - பகுதி, பு - விகுதி. (௫)

௨௮௬. அளவின்க ணின்றொழுக லாற்றார் களவின்கட்
கன்றிய காத லவர்.

---

* பி - ம்; கன்றுதலான்-(ஆசை) அதிகப்படுதலினால் என்று இதன் பொருள்.

(இ-ள்.) அளவின்கண் நின்று - (உயிர்முதலியவற்றை) அளத்தலாகிய நெறியின்கணின்று, ஒழுகல் ஆற்றார்-(அதற்குஏற்ப) ஒழுகமாட்டார், களவின்கண் கன்றிய காதலவர்-களவின்கண்ணே மிக்க வேட்கையையுடையார்; (எ-று.)

உயிர் முதலியவற்றை அளத்தலாவது-காட்சிமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட அளவைகளான், உயிர்ப்பொருளையும், அதற்கு அனாதியாய்வருகின்ற நல்வினை தீவினைக் குற்ற விளைவுகளையும், அவற்றான் அது நாற்கதியுட் பிறந்துஇறந்து * வருந்தலையும், அதுசெய்யாமல் அவற்றைக்கெடுத்தற்கு உபாயமாகிய யோகஞானங்களையும், அவற்றான் அஃது எய்தும் வீட்டினையும் அளந்து உள்ளவாறு அறிதல்; ‡ இதனை ஆருகதர் 'தருமதியானம்' என்ப. அதற்குஏற்ப ஒழுகுதலாவது - அவ்வளக்கப்பட்டனவற்றுள் தீயனவற்றின் நீங்கி நல்லனவற்றின்வழி நிற்றல்.

(கு-ரை.) அளத்தல்-ஆராய்ந்துவரையறுத்து அறிதல். நெறியின் கண்-ஞானவழியில். அதற்குஏற்ப-ஞானநெறிக்குப் பொருந்த. ஒழுகல்-நடத்தல். அளவைகளான்-பிரமாணங்களைக்கொண்டு. உயிர்ப்பொருளையும் - ஆத்மாவாகியபதார்த்தத்தையும். நல்வினை தீவினைக் குற்ற விளைவு - புண்ணியபாவங்களாகிய கொடிய கருமங்களின் நிகழ்ச்சி; நல்வினை தீவினைக்கு உற்ற விளைவு என்றும் பிரிப்பர். அது-அவ்வுயிர். நாற்கதி- மக்கள், தேவர், நரகர், விலங்கு என்னும் நால்வகைப்பிறப்புக்கள். எழுவகைப் பிறப்புக்களுள் ஒழிந்த மூன்றும் விலங்குகதியில் அடங்குமென அறிக. அது செய்யாமல் - பிறந்திறந்துவருந்தாமல். அவற்றை - கருமங்களை. யோகம் - யமம் நியமம் முதலிய எட்டு உறுப்புக்களோடு கூடிய தவம். அவற்றான் - யோகஞானங்களால். அஃது- உயிர். எய்தும் - அடையும். ஆருகதர்-அருகனைத்தெய்வமாகக்கொண்ட மதத்திலிருப்பவர்; சமணர்; ஜைநர். என்ப - என்று சொல்வர். களவிற் கருத்துடைய துறவறத்தார் ஞானநெறியிலொழுகாரென்பது இதன்கருத்து. (சு)

உஅஎ. களவென்னுங் காரறி வாண்மை யளவென்னு
மாற்றல் புரிந்தார்க ணில்.

(இ-ள்.) களவு என்னும்-களவு என்று சொல்லப்படுகின்ற, கார் அறிவு ஆண்மை-இருண்ட அறிவினையுடையராதல்,—அளவு என்னும் ஆற்றல் புரிந்தார்கண்-(உயிர் முதலியவற்றை) அளத்தலென்னும் பெருமையை விரும்பினார்கண், இல்-இல்லை; (எ-று.)

இருள்-மயக்கம். காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்து 'களவென்னுங் காரறிவாண்மை' என்றும், காரணத்தைக் காரிய மாக்கி 'அளவென்னு மாற்றல்' என்றுங் கூறினார்.

களவும் துறவும் இருளும் ஒளியும்போலத் தம்முள் மாறுகலின் ஒருங்கு நில்லா என்பது, இவைமூன்றுபாட்டானுங் கூறப்பட்டது.

பி-ம்: * வருதலையும். ‡ 'இதனை ஆருகதர் தருமதியானமென்ப' என்ற இவ்வாக்கியம், சிலஏட்டுப்பிரதிகளி லில்லை.

(கு-ரை.) காரறிவாண்மை-அஜ்ஞானத்தை ஆளுகை. ஆண்மை - ஆளுந்தன்மை. அளத்த லென்னும் பெருமை-ஆராய்தலென்கிற வல்லமை. 'களவென்னுங் காரறிவு' என்றதில், காரறிவு-காரணம்; களவு-காரியம்; அளவென்னு மாற்றல் என்றதில், அளவு-காரணம், ஆற்றல் காரியம்: எவ்வாறெனில், காரறிவினாற் களவுசெய்தலும், அளத்தலினாற் பெருமையுண்டாதலுங் கூடுதலா லென்க. களவுக்குக்காரணமான காரறிவாண்மையைக் களவென்னுங்காரறிவாண்மை யென்றும், அளத்தலினாலாகிய ஆற்றலை அளவென்னுமாற்ற லென்றுங் கூறியது, உபசார வழக்கு. தம்முள் மாறு-தமக்குள் மாறுபட்டது ஒருங்குநில்லா-ஓரிடத்திற் சேர்ந்துநிற்கமாட்டா. (எ)

௨௮௮. அளவறிந்தார் நெஞ்சத் தறம்போல நிற்கும்
களவறிந்தார் நெஞ்சிற் கரவு.

(இ-ள்.) அளவு அறிந்தார் நெஞ்சத்து - அவ் வளத்தலையே பயின்றவர் நெஞ்சத்து, அறம்போல-அறம் (நிலைபெற்றாற்) போல, நிற்கும் - நிலைபெறும்: களவு அறிந்தார் நெஞ்சில்-களவையே பயின்றவர் நெஞ்சத்து, கரவு-வஞ்சனை; (எ-று.)

உயிர்முதலியவற்றை அளந்து அறிந்தார்க்குத் துறவறம் சலியாது நிற்குமென்பது இவ்வுவமையாற் பெற்றாம்.

களவோடு மாறின்றி நிற்பது, இதனாற் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) அவ்வளத்தலையேபயின்றவர் நெஞ்சத்து-தத்துவஆராய்ச்சியையே பழகியவரது மனத்தில். அறம்-துறவறம்: சலியாது-அசையாமல்; மாறுபடாமல். இவ்வுவமையால்-அறம்போல என்ற உவமையால். மாறின்றி நிற்பது-வேறுபடாமற் கூடியிருப்பது; அது, வஞ்சனை. உவமையணி. (அ)

௨௮௯. அளவல்ல செய்தாங்கே வீவர் களவல்ல
மற்றைய தேற்றா தவர்.

(இ-ள்.) அளவு அல்ல-அவ் வளவல்லாத தீயநினைவுகளை, *செய்து-நினைத்து, ஆங்கே-அப்பொழுதே, வீவர்-கெடுவர்: களவு அல்ல மற்றைய தேற்றாதவர்-களவல்லாத பிறவற்றை அறியாதவர்; (எ-று.)

தீய நினைவுக ளாவன-பொருளுடையாரை வஞ்சிக்குமாறும், அவ்வஞ்சனையால் அது கொள்ளுமாறும், கொண்டவதனால் தாம் புலன்களை நுகருமாறும் முதலாயின. நினைத்தலும் செய்த லாகலின் 'செய்து' என்றும், அஃது உள்ள அறங்களைப்போக்கிக் கரந்த சொற்செயல்களைப் புகுவித்து அப்பொழுதே கெடுக்கு மாகலின் 'ஆங்கேவீவர்' என்றுங் கூறினார். மற்றையவாவன-துறந்தார்க்கு உளவாக ஓதப்பட்ட காய் கனி கிழங்கு சருகு முதலாயினவும் இல்வாழ்வார் செய்யுந் தானங்களுமாம். தேற்றாமை-அவற்றையே நுகர்ந்து அவ்வளவால் நிறைந்திருத்தலை அறியாமை.

---

* செய்தாங்கே என்பதற்கு, நினைத்தபொழுதே என்று சிலபிரதியிலுரை காண்கின்றது.

இதனான், கள்வார் கெடுமாறு கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) அவ்வளவல்லாத தீயநினைவுகளை-காட்சிமுதலிய அளவைகளான் உயிர்முதலியவற்றை ஆராய்ந்து உள்ளவாறு அறிதலை ஒழிந்த களவின் உபாயம் வழி பயன் முதலியவற்றைப்பற்றின எண்ணங்களை. பிறவற்றை-மற்றை நல்வழிகளை. அது-அப்பொருளை. கொண்டவதனால் தாம் புலன்களை நுகருமாறும்-அப்படிக் கொள்ளையிடப்பட்ட பொருளினால் தாம் பஞ்சேந்திரியவிஷயசுகங்களை அனுபவிக்கும் விதமும். நினைத்தலென்பது சிறப்புவினையும் செய்தலென்பது பொது வினையுமாதல்பற்றி, நினைத்தலிலும் செய்தலுள்ளதனால், 'நினைத்தலும் செய்தலாகலின்' என்றார்: இனி, நினைத்தலும் செய்தலாகலின் என்பதற்கு-நினைத்தலும் செய்தலோடொக்குமாகலின் என்று பொருள் விரிப்பாருமுளர். அஃது-அந்தத் தீயநினைப்பு. கரந்தசொற்செயல்களைப் புகுவித்து-வஞ்சனையான சொல்லையுந் தொழிலையும் உண்டாகச்செய்து. கெடுக்கும் - (அந்நினைவுடையாரை) அழிக்கும். அவற்றையே நுகர்ந்து-காய்கனிமுதலியவற்றையே உண்டு. அவ்வளவால் - காட்சிமுதலியன கொண்டு உயிர்முதலியவற்றை ஆராய்ந்தறிதலாகிய நல்வழியால்: அம்மாத்திரத்தால் என்றலுமுண்டு. நிறைந்திருத்தல் - திருப்தியடைந்திருத்தல். கள்வர்-திருடுபவர்: களவல்ல மற்றைய தேற்றாதவர்-களவொன்றையே அறிந்தவ ரென்றபடி. ஆங்கே என்ற ஏகாரம், தவறாமல் வீவரென்பதை விளக்கிற்று. அல்ல என்னுஞ்சொல் இரண்டனுள், முன்னது - வினையாலணையும் பெயர்; பின்னதைக் குறிப்புப் பெயரெச்சமாகவேனும், வினையாலணையும்பெயராகவேனுங் கொள்ளலாம். (கூ)

உகூ0. கள்வார்க்குத் தள்ளு முயிர்நிலை கள்ளார்க்குத்
தள்ளாது புத்தே ளுலகு.

(இ-ள்.) கள்வார்க்கு-களவினைப் பயில்வார்க்கு, உயிர்நிலை - (தம்மின் வேறல்லாத) உடம்பும், தள்ளும் - தவறும்; கள்ளார்க்கு - அது செய்யாதார்க்கு, புத்தேள் உலகு-(நெடுங்சேணதாகிய) புத்தேளுலகும், தள்ளாது-தவறாது; (எ-று.)

உயிர் நிற்றற்கு இடனாகலின், 'உயிர்நிலை' எனப்பட்டது. சிறப்பு உம்மைகள் இரண்டும், விகாரத்தால் தொக்கன. இம்மையினும் அரசனால் ஒறுக்கப்படுதலின் 'உயிர்நிலையுந் தள்ளும்' என்றும், மறுமையினும் தேவராதல் கூடுதலின் 'புத்தேளுலகுந் தள்ளாது' என்றுங் கூறினார். "மற்றது, தள்ளினுந் தள்ளாமை நீர்த்து" என்புழியும் தள்ளுதல் இப்பொருட்டாதல் அறிக. இதற்குப் பிறவாறு உரைப்பாருமுளர்.

இதனான், இருவர்பயனும் ஒருங்கு கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) களவு செய்யக்கருதுபவர் இம்மையில் இராசதண்டனையையும் மறுமையில் நரகவேதனையையும் பெறுவர்; கள்ளாதவர் அவற்றைப் பெறாமல் இராசமரியாதையையும் சுவர்க்க வின்பத்தையும் பெறுவ ரென்பது இதன்கருத்து. களவினைப்பயிலும் அஜ்ஞானிகட்கு, ஆன்மா வேறு உடல் வேறு என்கிற உணர்ச்சி யில்லாமையால், 'தம்மின்

வேறல்லாத உடம்பும்' என்றார். தவறும்-பயனின்றியொழியும். அது-களவு. நெடுஞ்சேணதாகிய - (தம்மின்வேறுபட்டு) வெகுதூரத்திலிருக்கிற. புத்தேளுலகு - தேவலோகம். உயிர்நிலை - உடம்பு. சிறப்பு உம்மைகள்-உயிர்நிலையும், புத்தேளுலகும் என முறையே இழிவுஉயர்வுசிறப்புப் பொருள்களைத் தரும் உம்மைகள். அவை தொக்கது, செய்யுள்விகாரம். இம்மையினும் - இப்பிறப்பிலும். ஒறுக்கப்படுதலின் - தண்டிக்கப்படுதலால். "மற்றது" என்னும் மேற்கோள்-இந்நூலின் அறுபதாம்அதிகாரத்தில் ஆறும்பாட்டி லுள்ளது; உயர்ச்சி (விதிவசத்தால் கைகூடாமல்) தவறிப்போனாலும், (அவ்வுயர்ச்சியைப் பெறவேண்டு மென்னும் எண்ணம்) தவறாமைத்தன்மையுடையது என்று பொருள். என்புழியும் - என்னுமிடத்தும். இப்பொருட்டு - தவறுதலென்னும் இப்பொருளையுடையது. இருவர்பயன்-கள்வரது பயனும், கள்ளாதவரது பயனும். 'கள்வார்க்குத் தள்ளும் உயிர்நிலை' என்றதனால் 'கள்ளார்க்கு உயிர்நிலை தள்ளாது' என்பதும், கள்ளார்க்குத் தள்ளாது புத்தேளுலகு' என்றதனால், 'கள்வார்க்குப் புத்தேளுலகு தள்ளும்' என்பதும் அருத்தாபத்தி வகையால் அமைக்கப்பட்டன. 'இதற்குப் பிறவாறு உரைப்பாருமுளர்' என்றதனால், கள்வார்க்கு உயிர்நிலை தள்ளும் என்பதற்கு-திருடுமவர்கட்குப் புகமுடம்பு விட்டுவிலகு மென்றும், திருடர்க்குப் பிராணயாமமுதலிய யோகவுறுப்புக்கள் கைகூடாவென்றும், கள்வார்க்கு இம்மையிற் சீவனம்மாத்திரமே இயலினும் இயலும் [மறுமையின்பமோ இயலாது] என்றும், கள்ளார்க்குத் தள்ளாது புத்தேளுலகு என்பதற்கு-திருடாதவர்கட்குப் புண்ணியம் ஒழியாதாதலால் அவர்களைத் தேவலோகம் ஒருபொழுதும் நீக்காது என்றும் இவ்வாறு உரை கூறுவரென்க. (௧0)

௩0 - ஆம் அதிகாரம்—வாய்மை.

அஃதாவது - மெய்யினது தன்மை. பெரும்பான்மையும் காமமும் பொருளும்பற்றி நிகழ்வதாய பொய்ம்மையை விலக்கலின், இது கூடாவொழுக்கங் கள்ளாமைகளின் பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) வாய்மை-பண்புப்பெயர்: சத்தியம். நிகழ்வது-உண்டாவது. காமம்பற்றிய கூடாவொழுக்கமும் பொருள்பற்றிய களவும் ஆகிய இரண்டின் குற்றத்தையுங் கூறியபின், அந்தக் காமம் பொருள் என்னும் இரண்டுபற்றியும் உண்டாகிற பொய்யின் குற்றத்தைக் கூறுவது அதிகாரமுறைமை.

௨௯௧. வாய்மை யெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுந்
தீமை யிலாத சொலல்.

(இ-ள்.) வாய்மை எனப்படுவது யாது எனின்-மெய்ம்மை யென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது யாதென்று வினவின், (அது),—தீமை யாது ஒன்றும் இலாத சொலல்-(பிறிதோருயிர்க்குத்) தீங்கு சிறிதும் பயவாத சொற்களைச் சொல்லுதல்; (எ-று)

தீமை யாதொன்றும் இலாத என இயையும். 'எனப்படுவது' என்பது, "ஊரெனப்படுவது உறையூர்" என்றாற்போல நின்றது. இதனான்

நிகழ்ந்தது கூறலென்பது நீக்கப்பட்டது; அதுதானும், தீங்குபயவாதாயின் மெய்ம்மையாம், பயப்பின் பொய்ம்மையா மென்பது கருத்து.

(கு-ரை.) வினவின்-கேள்விகேட்டால். பயவாத-தராத. நின்றது-சிறப்புத்தோன்றநின்றது. அதுதானும்-நிகழ்ந்தது கூறலும். பயப்பின்-(தீங்கு) விளைத்தால். உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லுதல் மாத்திரமே மெய்ம்மையாகாது; பிறர்க்கு நன்மைபயக்கும் நிகழ்ந்ததுகூறலே மெய்ம்மையா மென்றபடி. இலாத - பெயர். நிகழ்ந்ததுகூறல் - யதார்த்தவாதம். (க)

உ௬உ. பொய்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்.

(இ-ள்.) (பிறர்க்கு),புரை தீர்ந்தநன்மை-குற்றந் தீர்ந்த நன்மையை, பயக்கும் எனின்-பயக்கு மாயின், பொய்ம்மைஉம் - பொய்மைச் சொற்களும், வாய்மைஇடத்த-மெய்யைச்சொற்களின்பாலவாம்; (எ-று.)

குற்றந்தீர்ந்த நன்மை-அறம். அதனைப்பயத்தலாவது - கேடாதல் சாக்காடாதல் எய்த நின்றதோர் உயிர் * சொற்களின் பொய்ம்மையானே அதனின்நீங்கி இன்புறுதல். நிகழாதது கூறலும், நன்மை பயவாதாயிற் பொய்ம்மையாம், பயப்பின் மெய்ம்மையாம் என்பது கருத்து.

இவையிரண்டுபாட்டானும், 'தீங்குபயவாத நிகழ்ந்தது கூறலும், நன்மை பயக்கும் நிகழாதது கூறலும்-பொய்ம்மை' எனவும், 'நன்மை பயவாத நிகழாதது கூறலும், தீங்குபயக்கும் நிகழ்ந்தது கூறலும் பொய்ம்மை' எனவும் அவற்றது இலக்கணங் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) இதனால், குற்றமற்ற நன்மைபயக்கும்போது பொய்யும் வாய்மையிற் சேர்ந்ததாம் என்றபடி. முதலிரண்டு குறள்களால், நிகழாததுகூறுதல் மாத்திரமே பொய்ம்மையாகாது; பிறர்க்குத்தீமைபயக்கும் நிகழ்ந்தது கூறலும், நன்மைபயவாத நிகழாதது கூறலும் பொய்ம்மையா மென்றும், இவற்றிற்கு மாறானவை மெய்ம்மையாமென்றுங் கூறியவாறாயிற்று. இங்ஙனங் கூறியது, 'மணங்கூட்டுவித்தல் முதலிய 'சில நன்மையின்பொருட்டுப் பொய் சொன்னாலுஞ் சொல்லலாம்' என்னும் நூற்றுணிபை யுட்கொண்டு. "மெய்ம்மையே யொருவர்க் குற்ற விபத்தினை மீட்கு மாயின்,பொய்ம்மையும் மெய்ம்மை போலப் புண்ணியம் பயக்குமாதோ" என்னும் மகாபாரதத்தையும் அறிக. இறையனாரகப் பொருளுரையில் நக்கீரர், பழியும்பாவமும் பயவாத பொய் பொய்யாகாதென்பதற்கு இக்குறளையே மேற்கோளாகக் காட்டினர். குற்றந்தீர்ந்த நன்மையைப்பயக்கும்-பழிபாவங்களைத் தராத தருமத்தைக் கொடுக்கும். மெய்ம்மைசொற்களின்பால-சத்தியவார்த்தைகளிற் சேர்ந்தன. கேடாதல் சாக்காடாதல் எய்தநின்றது-கெடுதியையாவது மரணத்தையாவது அடையநின்றதாகிய. அதனின்-அத்துன்பத்தினின்றும். நிகழாதது கூறுதல்-நடவாததைச்சொல்லுதல். பொய்ம்மையென்னும் பால்பகாவஃறிணைப் பெயர், 'இடத்த' என்னும் பலவின்பால் முற்றைக் கொண்டது.

உ௬௩. தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
றன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்.

* பி - ம் : அச்சொற்களின்.

(இ-ள்.) (ஒருவன்), தன் நெஞ்சு அறிவது - தன்நெஞ்சு அறிவதொன்றனை, பொய்யற்க - (பிறர் அறிந்திலரென்று) பொய்யாதொழிக; பொய்த்த பின்-பொய்த்தானாயின், தன் நெஞ்சுஎ - (அதனை அறிந்த) தன்நெஞ்சே, தன்னை சுடும்-(அப்பாவத்திற்குக் கரியாய்நின்று) தன்னை (அதன்பயனாய) துன்பத்தை எய்துவிக்கும்; (எ - று.)

நெஞ்சு கரியாதல் "கண்டவ ரில்லென வுலகத்து ளுணராதார், தங்காது தகைவின்றித் தாஞ்செய்யும் வினைகளுள், நெஞ்சறிந்த கொடியவை மறைப்பவு மன்றயாவாம், நெஞ்சத்திற் குறுகிய கரியில்லை யாகலின்" என்பதனானும் அறிக.

பொய் மறையாமையின் அது கூறலாகாதென்பது, இதனாற்கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) ஒருவன் தன் மனச்சாட்சிக்கு மாறாகப் பொய் கூறலாகாது; கூறினால், பின்பு தானே பச்சாத்தாபமடைதற்குக் காரணமாகுமென்பது கருத்து. "தன்னைத்தா னெஞ்சங்கரியாகத் தானடங்கின், பின்னைத் தானெய்தாப் பயனில்லை" என்றது, பழமொழி. பொய்யாது-பொய்சொல்லாமல். பொய்த்தானாயின்-பொய்சொன்னால். கரி-சாட்சி. எய்துவிக்கும்-அடையச்செய்யும். சுடும்-வருத்து மென்றபடி. "கண்டவரில்லென" என்னும் மேற்கோள்-கலித்தொகை, நெய்தற்கலி, அ-ஆம் பாட்டிலுள்ளது; (இதற்குப்பொருள்): உணராதார்-அறியாதவர்கள்,—தங்காது-(தம்மனம் இது செய்யலாகாதென்று) மீளாதே,தகைவு இன்றி-வேறுவிலக்குவாருமில்லாமல், உலகத்துள் கண்டவர் இல் என-உலகத்திற் கண்டவர்களும் இல்லை யென்று கருதி, தாம் செய்யும் -தாங்கள் செய்கிற, வினைகளுள்-தீவினைகளுள், நெஞ்சுஅறிந்த கொடியவை-(தாம்) நெஞ்சறியவேசெய்த கொடியதீவினைகளை, மறைப்பஉம்-(பின்பு பிறரறியாமல்) மறைத்தார்களாயினும், மறையாஆம்- (அவை) மறைய மாட்டாவாகும்: (ஏனெனில்),—நெஞ்சத்தின் குறுகிய கரி இல்லை-(தாம் செய்தமையை அறிந்திருக்கின்ற தம்முடைய) நெஞ்சத்திற்காட்டில் அணுகிய சாட்சி வேறு இல்லை, ஆகலின்-ஆகையினால்: (என்றவாறு.) 'மறையாவாம்' என்றவிடத்து 'அறிபவர்' என்று கலித்தொகை நச்சினார்க்கினியருரையின் பாடம். (ரு)

உகூச. உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகி னுலகத்தா
ருள்ளத்து ளெல்லா முளன்.

(இ-ள்.) (ஒருவன்), உள்ளத்தால்-(தன்) உள்ளத்திற்குஏற்ப,பொய்யாது-பொய்கூறாது, ஒழுகின்-ஒழுகுவனாயின, (அவன்),—உலகத்தார் உள்ளத்துள் எல்லாம் - உயர்ந்தோர் உள்ளத்தின்கணெல்லாம், உளன்-உளனாம்; (எ-று.)

'உள்ளத்தால்' என்பது, வேற்றுமை மயக்கம். பொய்கூறாது ஒழுகுதலாவது-மெய்கூறி ஒழுகுதல். அவனது அறத்தினது அருமை நோக்கி உயர்ந்தோர் எப்பொழுதும் அவனையே நினைப்ப ரென்பதாம்.

இதனான், இம்மைப்பயன் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) மெய்ம்மையே பேசுபவன் உயர்ந்தோரெல்லாராலும் நன்குமதிக்கப்படுவா னென்பது இதன்கருத்து. உள்ளம் - மனம். உள்ளத்தால் என்பதில் கருவிகருத்தாப்பொருள்களில் வருவதற்குஉரிய 'ஆல்' என்னும் மூன்றும்வேற்றுமையுருபு, கொள்ளுதற்பொருட்குரிய நான்காம்வேற்றுமையின் பொருளில் வந்ததனால், வேற்றுமைமயக்கம். இம்மைப் பயன்-இம்மையிலடையும் பயன். 'உள்ளத்தாற் பொய்யாது' என்றதனால், துறவறத்தார்க்கு வாய்மை பொய்சொல்லக்கருதாமை யென்று ஆகும். (௪)

௨௯௫. மனத்தோடு வாய்மை மொழியிற் றவத்தோடு
தானஞ்செய் வாரிற் றலை.

(இ-ள்.) மனத்தொடு வாய்மை மொழியின்-(ஒருவன் தன்) மனத்தோடு (பொருந்த) வாய்மையைச் சொல்வானாயின், (அவன்),—தவத்தொடு தானம் செய்வாரின் தலை-தவமுந் தானமும் (ஒருங்கு)செய்வாரினுஞ் சிறப்புடையவன்: (எ-று.)

மனத்தொடு பொருந்துதல் - மனத்திற்கு ஏறுதல். புறமாகிய மெய்யாற் செய்யுமவற்றினும் அகமாகிய மனமொழிகளாற் செய்யுமது பயனுடைத்து என்பதாம்.

(கு-ரை.) ஏறுதல்-ஒத்திருத்தல். புறமாகிய மெய்யால் செய்யுமவை-வெளியாகிய உடம்பினாற்செய்யப்படுவனவாகிய தவமும் தானமும். அகமாகிய-உள்ளுறுப்பாகிய. செய்யுமது-மெய்யைப்பொருந்தப் பேசுவது. துறவறத்திற்குச் சிறத்தலால் தவமும், இல்லறத்திற்குச் சிறத்தலால் தானமும் கூறினா ரென்று கொண்டு, மனப்பூர்வமாக மெய்யையே பேசுபவன் இல்லறத்தார் யாவரினும் துறவறத்தார் யாவரினும் உத்தமனென்பது கருத் தென்னலுமாம். (௫)

௨௯௬. பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை யெய்யாமை
யெல்லா வறமுந் தரும்.

(இ-ள்.) பொய்யாமை அன்ன புகழ் இல்லை-(ஒருவனுக்கு இம்மைக்குப்) பொய்யாமையை ஒத்த புகழ்க்காரணம் இல்லை; எய்யாமை எல்லா அறம் உம் தரும் - (மறுமைக்கு) மெய்வருந்தாமல் (அவனுக்கு) எல்லா அறங்களையும் (தானே) கொடுக்கும்; (எ-று.)

புகழ் - ஈண்டு, ஆகுபெயர். இல்லறத்திற்குப்பொருள்கூட்டல் முதலியவற்றானும், துறவறத்திற்கு உண்ணாமை முதலியவற்றானும், வருந்தல் வேண்டுமன்றே: அவ்வருத்தங்கள்புகுதாமல் அவ்விருவகைப் பயனையுந் தானே தருமென்பார், 'எய்யாமை யெல்லாவறமுந் தரும்' என்றார்.

(கு-ரை.) புகழ்க்காரணம் - புகழுக்கு வழி. புகழ் என்பது-அதன் ஏதுவாகிய பொய்பேசாமையைக் குறித்தலால், காரியவாகுபெயர். மெய் - உடம்பு. ஈண்டு-இங்கே. பொருள்கூட்டல் - திரவியசம்பாதனம். அன்றே - தேற்றம். பொய்யாமை-எதிர்மறைத்தொழிற்பெயர். எய்யாமை-எதிர்மறைவினையெச்சம். உம்மை-முற்றுப்பொருளது. இனி,

"எய்யாமையே அறியாமையே" என்று தொல்காப்பியனார் 'எய்யாமையென்னும் உரிச்சொல் அறியாமையையுணர்த்தும்' எனக் கூறியிருத்தலால், பொய்யாமையாகிய அறம் ஒன்றுதானே ஒருவனுக்கு மற்றை அனைத்தறங்களின் பயனையும் எவருமறியாத்படி தானே கொணர்ந்து கொடுக்கு மென்றுமாம். (சு)

உசுஎ. பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றி னறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று.

(இ-ள்.) பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின்-(ஒருவன்) பொய்யாமையையே பொய்யாமையையே செய்யவல்லனாயின், பிற அறம் செய்யாமை செய்யாமை நன்று-(அவன்) பிறஅறங்களைச் செய்யாமையே செய்யாமையே நன்று; (எ-று.)

அடுக்கு இரண்டனுள், முதலது-இடைவிடாமைமேற்று; ஏனையது-துணிவின் மேற்று. 'பல அறங்களையும் மேற்கொண்டு செய்தற்கு அருமையாற் சிலதவறிற் குற்றப்படுதலின், அவையெல்லாவற்றின் பயனையுந் தானே தரவற்றாய இதனையே மேற்கொண்டு தவறாமற்செய்தல் நன்று' என்பார், 'செய்யாமைசெய்யாமை நன்று' என்றார். இதனை இவ்வாறு அன்றி, 'பொய்யாமையைப் பொய்யாமற்செய்யின் பிறஅறஞ் செய்கை நன்று' எனப் பொழிப்பாக்கி, 'பொய்கூறிற் பிறஅறஞ் செய்கை நன்றாகாது' என்பது அதனாற்போந்த பொருளாக்கி உரைப்பாரு முளர்.

பிறஅறங்களெல்லாந் தரும் பயனைத் தானே தரும் ஆற்றலுடைத்து என மறுமைப்பயனது மிகுதி, இவை மூன்றுபாட்டானுங் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) பொய்யாமை - பொய்கூறாமை. முதலது - பொய்யாமை பொய்யாமை என்றஅடுக்கு. மேற்று - அப்பொருளின் மேலது. ஏனையது - மற்றையது; செய்யாமைசெய்யாமை என்பது. மேற்கொண்டு-செய்யத்தலைப்பட்டு. தரவற்றாய - கொடுக்கவல்லதான. பொய்யாமல்-தவறாமல். இரண்டாமுறைக்கு, செய்யாமை செய்யாமை-செய்யாமையைச் செய்யாமை: செய்தல் என்று பொருள்: இரண்டு எதிர்மறை, உடன்பாடு உணர்த்தின. பொழிப்பு - தொகுதிப்பொருள். போந்த - கிடைத்த. (எ)

உசுஅ. புறந்தூய்மை நீரா னமையு மகந்தூய்மை
வாய்மையாற் காணப் படும்.

(இ-ள்.) புறம் தூய்மை - (ஒருவனுக்கு) உடம்பு தூய்தாந்தன்மை, நீரான் அமையும் - நீரானே உண்டாம்: (அதுபோல), அகம் தூய்மை-மனந் தூய்தாந்தன்மை, வாய்மையான் காணப்படும் - வாய்மையான் உண்டாம்; (எ-று.)

காணப்படுவது உள்ளதாகலின், 'உண்டாம்' என்று உரைக்கப்பட்டது. உடம்பு தூய்தாதல் - வலாமைநீங்குதல். மனம்தூய்தாதல்-மெய்யுணர்தல். புறந்தூய்மைக்கு நீரல்லது காரணம் * இல்லாதவாபோல அகந்தூய்மைக்கு வாய்மையல்லதுகாரணம்இல்லை † யென்பதாம். இதனானே, துறந்தார்க்கு இரண்டுதூய்மையும் வேண்டு மென்பதூஉம் பெற்றாம்.

---

* இல்லாதாப்போல என்று பிரதிபேதம். † பி-ம்: என்றவாறுயிற்று.

(கு-ரை.) தூய்தாந்தன்மை-பரிசுத்தமாகுதல். உள்ளதே காணப்படுவதன்றி இல்லாதது காணப்படாதாதலால், உளதாமென்னவேண்டிய இடத்துக் காணப்படுமென்றார். வாலாமை-அசுத்தி; அழுக்கு. மனம் தூய்தாதல்-அறியாமை நீங்குதல். மெய்யுணர்தல்-தத்துவஞானம். இல்லாதவாபோல-இல்லாதவிதம்போல. இரண்டு தூய்மை-புறந்தூய்மையும், அகந்தூய்மையும். எடுத்துக்காட்டுவமையணி. "செய்மையண்மையிலுயிர்க்கொருதுணையெனச் சிறந்த, வாய்மையா லகந்தூய்மையா மற்றிலைபுறத்தைத், தூய்மைசெய்வது நீரலாற்சொல்லின் வேறுளதோ" என்று இச்செய்யுளையொட்டி அரிச்சந்திர புராணச் செய்யுள் வந்துள்ளது. (அ)

உ௯௯. எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு.

(இ-ள்.) எல்லா விளக்கு உம்-(புறத்திருள்கடியும்) உலகத்தார் விளக்குகளெல்லாம், விளக்கு அல்ல - விளக்காகா; சான்றோர்க்கு - (துறவான்) அமைந்தார்க்கு, விளக்கு - விளக்காவது,—பொய்யா விளக்கு ஏ-(மனத்து இருள்கடியும்) பொய்யாமையாகிய விளக்கே; (எ-று.)

உலகத்தார்விளக்காவன-ஞாயிறு, திங்கள், தீ என்பன. இவற்றிற்குப் போகாத இருள் போகலின், 'பொய்யாவிளக்கே விளக்கு' என்றார். அவ்விருளாவது-அறியாமை. 'பொய்யாதவிளக்கு' என்பது, குறைந்து நின்றது; பொய்கூறாமையாகிய விளக்கு என்றவாறு. இனி, இதற்கு - கல்வி முதலியவற்றான் வரும் விளக்கமெல்லாம் விளக்கமல்ல; அமைந்தார்க்கு * விளக்கமாவது, பொய்யாமையான்வரும் விளக்கமே என்று உரைப்பாருமுளர்.

(கு-ரை.) புறத்து இருள் கடியும் - வெளியிருளைப்போக்குகின்ற. உலகத்தார் விளக்குகள்-சூரியன், சந்திரன், அக்கினி யென்னும் முச்சுடர்கள்; பொருள்களை விளங்கச்செய்வதனால், விளக்கு என்று பெயர். துறவான் அமைந்தார்-துறவறவொழுக்கத்தான் மிக்கவர். மனத்து இருள்-அஜ்ஞானம். ஞாயிறு-சூரியன். திங்கள்-சந்திரன். மனத்திருளை 'அவ்விருள்' என்று சுட்டினார். பொய்யா-ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். விளக்கம்-ஒளி, புகழ், தெளிவு. வீரசோழியவுரையில், இடையினவெதுகைக்கு இக்குறள் உதாரணம். (௯)

௩௦௦. யாமெய்யாக் கண்டவற்று ளில்லை யெனைத்தொன்றும்
வாய்மையி னல்ல பிற.

(இ-ள்.) யாம் மெய் ஆ கண்டவற்றுள்-யாம் மெய்ந்நூல்களாகக் கண்ட நூல்களுள், எனைத்து ஒன்றுஉம் - யாதொருதன்மையானும், வாய்மையின் நல்ல பிற-வாய்மையின் மிக்கனவாகச்சொல்லப்பட்ட பிற அறங்கள், இல்லை—; (எ-று.)

மெய் உணர்த்துவனவற்றை 'மெய்' என்றார். அவையாவன-தங்கண் மயக்கமின்மையின் பொருள்களை உள்ளவாறு உணரவல்லராய்க் காம வெகுளிகளின்மையின் அவற்றை உணர்ந்தவாறே உரைக்கவும்வல்ல

---

* பி - ம் : பொய்யாமையானவரும் விளக்கமே விளக்கம்.

ராய இறைவர் அருளான் உலகத்தார் உறுதியெய்துதற்பொருட்டுக் கூறிய ஆகமங்கள். அவையெல்லாவற்றினும் இஃது ஒப்பமுடிந்தது என்பதாம்.

இவை மூன்றுபாட்டானும், இவ்வறத்தினது தலைமை கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) தத்துவமுணர்த்தும் நூல்களை 'மெய்' என்றது, காரிய வாகு பெயர். அவற்றை உணர்ந்தவாறே உரைக்கவும் வல்லராய் என்ற இடத்து, நீத்தார்பெருமையென்ற அதிகாரத்திலே 'அவ்வறமுதற் பொருளை உள்ளவாறுணர்த்துவார் அவராகலின்' என்று பரிமேலழகருரைத்தது காண்த்தக்கது. இறைவர்-கடவுள்போல்வார்: தத்துவஞானிகள். உறுதியெய்துதற்பொருட்டு - நன்மைபெறும்பொருட்டு. அவை எல்லாவற்றினும் இஃது ஒப்பமுடிந்தது - அந்த ஆகமங்களெல்லாவற்றிலும் வாய்மையே மிக்கநலமுடைய தென்பது ஒத்திருந்தது. இவ் வறம்-மெய்ம்மை. தலைமை - உயர்வு. (க0)

௩க - ஆம் அதிகாரம்—வெகுளாமை.

அஃதாவது - சினத்தைச்செய்தற்குக்காரணம் ஒருவன்மாட்டு உளதாய விடத்தும் அதனைச் செய்யாமை. இது, *பொய்ம்மை முதலியன பற்றி நிகழ்வதாய வெகுளியை விலக்கலின், வாய்மையின்பின் வைக்கப் பட்டது.

(கு-ரை.) வெகுளாமை-கோபியாமை; எதிர்மறைத்தொழிற்பெயர். சினம்-கோபம். அதனை-கோபத்தை. பொய்ம்மைமுதலியனபற்றி நிகழ்வதாய வெகுளியை விலக்கலின்-பிறரிடத்துப் பொய் முதலிய குற்றங்களைக் கண்டபொழுது அவைகாரணமாக அவர்மேலுண்டாகும் கோபத்தை நீக்கவேண்டுமென்று கூறுதலால். இது-இவ்வதிகாரம். பிறனொருவன் சத்தியம் முதலிய விரதங்களைத் தவறக் கண்டாலும் அக்குற்றங் காரணமாக அவன்மேற் கோபித்து அதனால் தனது சாந்தகுணத்தைத் தவிரக்கூடா தென்பதற்கு, இவ்வதிகாரம் வாய்மையின்பின் வைக்கப் பட்டதென்க. இங்கே வெகுளாமை என்பதற்கு - கோபங்கொள்ளக் கருதாமையென்று பொருள் கொள்க; மேலதிகாரங்களாகிய 'இன்னா செய்யாமை', 'கொல்லாமை' என்பவற்றிற்கும்-துன்பந்தருங்காரியங்களைச் செய்யக்கருதாமை, கொல்லக்கருதாமை என்றே பொருள். கள்ளாமை என்னும் அதிகாரத்தில் அதன் பொருளை விவரிக்குமிடத்துப் பரிமேலழகர் கூறியிருப்பது காண்க. களவு, பொய்பேசுதல், வெகுளுதல், கொடுந்தொழில், கொல்லுதல் என்னும் இவற்றைச் செய்த விடத்தே இல்லறத்தார்க்குக் குற்ற முண்டாம்: துறவறத்தார்க்கோ இவற்றை நினைத்தமாத்திரத்திலும் பெருங்குற்றம் நேரும்; அதனால், கள்ளாமை முதலிய இவ்வதிகாரங்கள் இல்லறவியலில் வைக்கப்படாமல் துறவறவியலில் வைக்கப்பட்டன வென்க. இதனால், கீழ் இல்லறவியலிற் கூறப்பட்ட 'பொறையுடைமை' என்னும் அதிகாரத்தோடு, இவ் வதிகாரத்துக்கு, கோபஞ் செய்யாமையும் சினத்தையே அடியோடு நினையாமையுமாகிய பொருள் வேறுபாடு காண்க. கீழ் 'அறன்வலியுறுத்தல்' என்னும் அதிகாரத்தில் "அழுக்கா

* பி - ம் : பொய்ம்மைபற்றி.

றவா வெகுளி யின்னச்சொல் நான்கும், இழுக்கா வியன்ற தறம்” என்ற தனால், இருவகையறத்திற்கும் பொதுப்பட வெகுளி பெருங்குற்றமாத லறிக.

௩௦௧. சேல்லிடத்துக் காப்பான் சினங்காப்பா னல்லிடத்துக்
காக்கினேன் காவாக்கா லேன்.

(இ - ள்.) சினம் செல் இடத்து காப்பான்-(தன்) சினம் பலிக்குமிடத்து (அதனை எழாமல்) தடுப்பானே,—காப்பான்-(அருளால்) தடுப்பானவான்; அல் இடத்து -(ஏனைப்) பலியாதவிடத்து, காக்கின் என் - (அதனைத்) தடுத்தாலென்? காவாக்கால் என் - தடாதொழிந்தாலென்? (எ - று.)

‘செல்லிடம்’, ‘அல்லிடம்’ என்றது - தவத்தால் தன்னின் மெலியாரையும், வலியாரையும். ‘வலியார்மேற் காவாவழியும் அதனான் அவர்க்கு வருவதொருதீங்கு இன்மையின், காத்தவழியும் அறனில்லை’ என்பார், ‘காக்கினென் காவாக்காலென்’ என்றார்.

இதனான், வெகுளாமைக்கு இடம் கூறப்பட்டது.

(கு - ரை.) எழாமல் - உண்டாகவொட்டாமல். ஏனை - மற்றை. செல்லிடம் - எதிர்காலங்கருதிய வினைத்தொகை. காப்பான் என்னும் வினையாலணையும்பெயர் இரண்டனுள், முன்னது-எழுவாய்; பின்னது-பயனிலை. அல்லிடம்-பண்புத்தொகை. முன் ‘செல்லிடம்’ என வந்ததனால், அல்லிடம் - செல்லுதலல்லாதவிட மென்றபடி. ‘காக்கினென் காவாக்காலென்’ என்பதிலுள்ள ‘என்’ என்னும் பயனிலைகளுக்கு முறையே, வருவதோர் அறமும், வருவதொருதீங்கும் என எழுவாய் வருவிக்க. (௧)

௩௦௨. சேல்லா விடத்துச் சினந்தீது செல்லிடத்து
மில்லதனிற் றீய பிற.

(இ - ள்.) சினம் - (ஒருவன்) வெகுளி, செல்லா இடத்து-தன்னின் வலியார்மேல் (எழின்), தீது-(தனக்கே) தீதாம்; செல் இடத்தும் - (மற்றை) எளியார்மேல் எழினும், அதனின் தீய-அதனின்தீயன, பிறஇல்-பிறஇல்லை; (எ - று.)

செல்லாவிடத்துச் சினம் பயப்பது இம்மைக்கண் அவரான் வரும் ஏதமே. ஏனையது இம்மைக்கட்பழியும் மறுமைக்கட் பாவமும் பயத்தலின், ‘அதனிற்றீயன பிறஇல்லை’ என்றார்: ஓரிடத்தும் ஆகாது என்பதாம்.

(கு - ரை.) தீதாம் - கொடியபயனை விளைப்பதாம். இம்மைக்கண்-இப்பிறப்பில். அவர்-தன்னின் வலியார். ஏதம் - தண்டனை முதலிய துன்பம். ஏனயது-மற்றது; மெலியாரிடத்துச்செய்த கோபம். மறுமைக்கட் பாவமும்பயத்தலின்-இவ்வுடம்புநீங்கின பின் வரும் நிலையில் அனுபவிக்குமாறு பாவத்தையுந் தருதலால். செல்லிடத்தும், உம்மை - இறந்தது தழுவிய எச்சப்பொருளது. இல்என்னும்பயனிலைக்குத் தீயஎன்பது - எழுவாய்; பிற என்பது எழுவாய்எனின், தீயஎன்பதைப் பெயரெச்சமாக்கொள்ளலாம். (௨)

௩௦௩. மறத்தல் வெகுளியை யார்மாட்டுந் தீய
பிறத்த லதனான் வரும்.

(இ - ள்.) யார்மாட்டுஉம்-யாவர்மாட்டும், வெகுளியை—,மறத்தல் - ஒழிக: (ஒருவனுக்கு), தீய பிறத்தல் - தீயன (எல்லாம்) உளவாதல், அதனான் வரும்—: (ஆகலான்); (எ - று.)

வலியார், ஒப்பார், எளியார் என்னும் மூவர்மாட்டும் ஆகாமையின் 'யார்மாட்டும்' என்றும், மனத்தால் துறந்தார்க்கு ஆகாதனவாகிய தீச் சிந்தைகளெல்லாவற்றையும் பிறப்பித்தலின் 'தீயபிறத்தல் அதனான் வரும்' என்றுங் கூறினார்.

(கு - ரை.) யாவர்மாட்டும் - எல்லோரிடத்தும். மறத்தல்-நினையா தொழிக; 'தல்' விகுதிபெற்ற வியங்கோள். அதனான் - அக்கோபங் காரணமாக. மூவர்மாட்டும் - மூத்திறத்தாரிடத்தும். சிந்தை-நினைப்பு. "பெரியவர்தம்மைக்காய்ந்தான் பிறங்கல்கல்லியகோலொப்பான்,புரிவன புரியப்பட்டுப்புலம்புவன் ஒத்தார்க்காய்ந்தான், எரிநரகத்தில்வீழ்வன் இழிந்தவர்க் காய்ந்தானென்றால், ஒருவர்தம்மிடத்துஞ் சீற்ற முறுமையே நன்றுமாதோ" என்பதனால், வலியார் ஒப்பார் எளியார் என்னும் மூவ ரிடத்துஞ் செய்யுங் கோபத்தா லுண்டாகும் பயனை அறிக. முன் வாக்கியத்துக்குப் பின் வாக்கியம் காரணம். (௩)

௩0௪. நகையு முவகையுங் கோல்லுஞ் சினத்திற்
பகையு முளவோ பிற.

(இ - ள்.) (துறந்தார்க்கு), நகைஉம் - (அருளான் உளவாய முகத் தின் கண்) நகையையும், உவகைஉம் - (மனத்தின்கண்) உவகையையும், கொல்லும் - கொன்றுகொண்டெழுகின்ற, சினத்தின் பிற பகைஉம் - சினமே யல்லது அதனிற் பிறவாய பகைகளும், உளவோ—? [இல்லை]; (எ - று.)

துறவால் புறப்பகையிலராயினும் உட்பகையாய் நின்று அருள் முதலிய நட்பினையும் பிரித்துப் பிறவித்துன்பமும் எய்துவித்தலான், அவர்க்குச் சினத்தின்மிக்க பகை இல்லையாயிற்று.

இவை மூன்றுபாட்டானும், வெகுளியது தீங்கு கூறப்பட்டது.

(கு - ரை.) உளவாய - உள்ளனவான. முகத்தின் கண் நகை - முகமலர்ச்சி. உவகை - மகிழ்ச்சி. கொன்றுகொண்டு-அழித்துக்கொண்டு. புறப்பகை - வெளியே சூழ்ந்து நிற்கும் பகைவர். காமம், கோபம் முதலிய ஆறு தீக்குணங்களும் உட்பகை யெனப்படும். உட்பகை - மனத் தில் நிகழுங் கொடுங்குணம். நட்பு-சினேககுணம். எய்துவித்தல் - அடை வித்தல். பகையும், உம்மை-இழிவுசிறப்பு. உளவோ, ஓ - எதிர்மறை. (௪)

௩0௫. தன்னைத்தான் காக்கிற் சினங்காக்க காவாக்காற்
றன்னையே கோல்லுஞ் சினம்.

(இ - ள்.) தன்னை தான் காக்கின்-தன்னைத் தான் (துன்பம் எய்தா மல்) காக்க நினைத்தானாயின், சினம் காக்க - (தன் மனத்துச்) சினம் (வராமல்) காக்க; காவாக்கால் - காவானாயின், சினம் - அச்சினம், தன்னை எ கொல்லும் - தன்னையே கெடுக்குங் கடுந்துன்பங்களை எய்து விக்கும்; (எ - று.)

வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்தற்பயத்ததாய தவத்தைப் பிறர் மேற் சாபம் விடுதற்காக இழந்து அத்தவத்துன்பத்தோடு பழைய

பிறவித் துன்பமும் ஒருங்கு எய்துதலின், 'தன்னையே கொல்லும்' என்றார். "கொல்லச் சுரப்பதாங் கீழ்" என்புழிப்போல, கொலைச் சொல் - ஈண்டுத் துன்பமிகுதி உணர்த்தி நின்றது.

(கு - ரை.) சினத்தை யடக்கமாட்டாதவன் கடுந் துன்பங்களை யெய்துவனென்பது, கருத்து. எய்தாமல்-அடையாமல். காக்க-காக்கக் கடவன்; வியங்கோள் வினைமுற்று. "வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்த லாற் செய்தவ, மீண்டு முயலப்படும்" என்றார், கீழ் 'தவம்' என்னும் அதிகாரத்தில்: "ஆக்கமுந் திறலுஞ் சீரு மாயுவு நலனு மேலா, மூக்கமும் வீடு மெல்லாந் தவத்தின தாற்ற மன்றோ" என்பது, கந்தபுராணம். கோபங்கொண்டு சாபங்கொடுத்தால் செய்த தவம் அழிந்துபோ மென்பது நூற்றுணிபு: "தீபமொத்தொளிர் தபோதனர்களுஞ் சின மெனும்,பாவமுற்றயலுளோர் பதைபதைத்துயிரிறச், சாபமிட்டனையர் தம்தவமும் விட்டிடுவரே" என்ற பிரபோதசந்திரோதயம் இங்குக் காணத்தக்கது. 'அத்தவத்துன்பம் எய்துதலின்' என்றது, தவஞ் செய்கையில் பசி முதலியவற்றைப் பொறுத்து அடைந்த துன்பமெல் லாம் வீணாதலின். 'பழைய பிறவித்துன்பமும் எய்துதலின்' என்றது, பிறவித்துன்பத்தை யொழிக்கக்கூடிய தவத்தைப் பிறன்மேற் சாப மிட்டதனால் இழந்துவிடவே, அப்பிறப்புத்துன்பம் ஒழிக்கப்படாமையின். ஒருங்கு - ஒருசேர. "கொல்லச்சுரப்பதாங்கீழ்" என்பது-நாலடியாரில் ஈயாமை என்ற அதிகாரத்தில் "இரவலர்கன்றாக" என்ற செய்யுளில் உள்ளது: தன்னை மிகவுந் துன்பப்படுத்தப் பயன்தருவது கீழ்மக்களின் தன்மையாமென்பது, இதன் பொருள். தன்னையே - சினந்த தன்னையே; ஏ - உயர்வுசிறப்பு. (௫)

௩௦௬. சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி யினமென்னு
ஏமப் புணையைச் சுடும்.

(இ - ள்.) சினம் என்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி - சினமென்னும் நெருப்பு, இனம் என்னும் ஏமம் புணையை சுடும் - (தனக்குஇடமான வரையே யன்றி) அவர்க்கு இனமாகிய ஏமப்புணையையுஞ் சுடும்; (எ-று.)

'சேர்ந்தாரைக் கொல்லி' என்பது-ஏதுப்பெயர்; தான் சேர்ந்தவிடத் தைக் கொல்லுந்தொழிலது என்றவாறு. 'சேர்ந்தாரை' என உயர்திணைப் பன்மைமேல்வைத்து, ஏனைநான்குபாலையும் தம்கருத்தோடுகூடிய பொரு ளாற்றலாற் கொண்டார்; ஈண்டு உருவகஞ் செய்கின்றது துறந்தார்சினத் தையேயாகலின். 'சினமென்னும்நெருப்பு' என்ற விதப்பு - 'உலகத்து நெருப்புச் சுடுவது, தான் சேர்ந்த இடத்தையே: இந்த நெருப்புச் சேராத இடத்தையுஞ் சுடும்' என்னும் வேற்றுமை தோன்ற நின்றது. ஈண்டு 'இனம்' என்றது-முற்றத் துறந்து தவஞானங்களாற் பெரியராய்க் கேட்டார்க்கு உறுதிபயக்கும் மொழிகளை இனியவாகச் சொல்லுவாரை. உருவகம் நோக்கி 'சுடும்' என்னுந் தொழில் கொடுத்தாராயினும், 'அகற்றும்' என்பது பொருளாகக் கொள்க. ஏமப்புணை - ஏமத்தை யுபதேசிக்கும் புணை. 'இனமென்னு மேமப்புணை' என்ற ஏகதேச வுருவகத்தால், 'பிறவிக்கடலுளழுந்தாமல் வீடென்னுங்கரை ஏற்று கின்ற' என வருவித்து உரைக்க. எச்ச வும்மை, விகாரத்தால் தொக்கது; தன்னையும் வீழ்த்து, எடுப்பாரையும் அகற்றும் என்பதாம்.

(கு - ரை.) இடமானவரையேயன்றி-தனக்குஆதாரமாக இருப்பவரான கோபங்கொண்டவரை (ச் சுடுவது) மாத்திரமே யல்லாமல். இனம் - சுற்றவருக்கம். ஏமப்புணை-இரட்சகத்தோணி. சேர்ந்தாரைக் கொல்லி என்பது 'ஆச்ரயாசன்' என்னும் (அக்கினியின்) வடமொழிப் பெயரின் பொருள் கொண்டது. ஏதுப்பெயர் - காரணம்பற்றிவரும் பெயர். 'சேர்ந்தாரை' என்ற பலர்பால், மற்றை நான்குபால்களுக்கும் உபலக்ஷணம். "செய்பவன்கருவி", "செய்வதாதி," 'நஞ்சுண்டவன் சாவான்' என்றவிடங்களிலும், ஒருபால்ஒழிந்ததன்இனமாகிய பால்களைக் கொள்வது காண்க; [நன். பொது. எ.] உயர்திணைப்பன்மை-பலர்பால். ஏனைநான்குபால் - ஆண் பெண் ஒன்று பல என்னும் மற்றைப்பால்கள். தம்கருத்தோடுகூடியபொருளாற்றல்-தம் மனத்திற் கொண்ட பொருளைக் குறிப்பிக்குஞ் சக்தி. உருவகஞ்செய்தல்-ஒரு பொருளினிடத்து மற்றொருபொருளின் தன்மையை ஏற்றிக்கூறுதல். 'ஈண்டு உருவகஞ்செய்கின்றது துறந்தார்சினத்தையேயாகலின்'என்பது, உயர்திணைப்பன்மைமேல்வைத்து சேர்ந்தாரை' என்று கூறியதற்குக் காரணம்; இனி, 'சினமென்னும்நெருப்பு' என்று தொடங்கும் பின் வாக்கியத்துக்குக் காரணம் என்றும், 'சேர்ந்தாரை' என்று தொடங்கின முன்வாக்கியத்துக்குக் காரண மன்று என்றுங் கொள்வாருமுளர். விதப்பு-புதுமைதோன்ற எடுத்துக்கூறுவது. வேற்றுமை-வேறுபாடு. முற்றத் துறந்து-எல்லாப்பற்றுக்களையும் அறவிட்டு. உருவகம்-ரூபகாலங்காரம். அகற்றும்-நீக்கும், விலக்கும். ஏமத்தை-இதமான பொருள்களை; பேரின்ப நிலையைப்பற்றியவற்றை. புணை-தெப்பம். ஞானோபதேசிகளைமட்டும் புணையென்றுஉருவகப்படுத்தி, பிறவியைக்கடலாகவும், மோட்சத்தைக் கரையாகவும் உருவகப்படுத்தாதது-ஏகதேசவுருவகம்; இதனால் வருவிக்கப்பட்ட தொடர்-'ஏமப்புணை' என்பதற்கு அடைமொழி. இறந்ததுதழுவிய எச்சவும்மை தொகுத்தலென்னுஞ் செய்யுள்விகாரப் பட்டது, 'ஏமப்புணையை' என்பதன் இறுதியில். கோபம், தன்னைக் கொண்டவரை இம்மை மறுமைத் துன்பங்களில் அடைவித்து அழிப்பதோடு, அவர்க்கு இதமொழியெடுத்துக்கூறி அவரையீடேற்றவல்ல நல்லோரை அவரிடத்தினின்று நீங்குவித்தலுஞ் செய்யு மென்பது கருத்து. நெருப்பிற்குச் சேராதவிடத்தையுஞ் சுடுதலையும், மரக்கலத்திற்கு இதோபதேசஞ் செய்தலையுஞ் அதிகமாகச்சொல்லுதலால், மிகையோற்றுமையுருவகவணி. சேர்ந்தாரைக்கொல்லி என்பதில், இ - கருத்தாப் பொருள் விகுதி; "நூற்றுவரைக்கொல்லி" என்னுஞ் சிந்தாமணியிற் போல. ஏமம்-இன்பம்; இன்பத்தைத்தரும் மொழிக்குக் காரியவாகுபெயர்: இதனை ஹேமம் என்னும் வடசொல்லின் திரிபாக்கொண்டு, உவமவாகுபெயராய், பொன்போலரியமொழி யென்றுங் கொள்ளலாம். புணை-மரப்பலகைகளைக்கொண்டு புணைக்கப்படுவ தெனக் காரணப்பெயர். சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக்கொல்லி, இனமென்னு மேமப்புணை என உருவகப்பொருளை விளக்கும் 'என்னும்' என்கிற உருபு விரிந்து நின்றமையின், இது-விரியுருவகமெனப்படும். (சு)

௩௦எ. சினத்தைப் பொருளென்று கொண்டவன் கேடு
நிலத்தறைந்தான் கைபிழையா தற்று.

(இ-ள்.) சினத்தை பொருள் என்று கொண்டவன் - சினத்தை(த் தன் ஆற்றல் உணர்த்துவதோர்) குணம் என்று (தன்கட்) கொண்டவன், கேடு-(அவ்வாற்றல்) இழத்தல், நிலத்து அறைந்தான் கை பிழையாத அற்று-நிலத்தின்கண் அறைந்தவன்கை (அந்நிலத்தை யுறுதல்) தப்பாதஆறுபோலத் தப்பாது:(எ-று.)

வைசேடிகர்-பொருள், பண்பு, தொழில், சாதி, விசேடம், இயைபு என்பனவற்றை 'அறுவகைப்பொருள்' என்றாற்போல, ஈண்டு, குணம் 'பொருள்' எனப்பட்டது. *'பிழையார்தவற்று' என்பது, குறைந்து நின்றது.

இவைமூன்றுபாட்டானும், வெகுண்டார்க்குவ ர் தீங்குகூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) ஆற்றல் உணர்த்துவது-வல்லமையைத் தெரிவிப்பதாகிய. கேடு - (பின்பு அதனால்) கெடுதல். அறைந்தவன்கை-அடித்தவனது கை. உறுதல்-அடைதல். வைசேடிகர்-தர்க்கநூலார். வைசேடிகம்-வைதிகசாஸ்திரம் ஆறனுள் ஒன்று; அவை-மீமாம்ஸை, நியாயம், வைசேடிகம், சாங்கியம், யோகம், வேதாந்தம் எனப்படும். பொருள்-வஸ்து. பண்பு-குணம். தொழில் - செய்கை. சாதி-இனம், பொதுமை. விசேடம்-சிறப்பு. இயைபு-ஒற்றுமை, சம்பந்தம். 'திரவியம், குணம், கருமம், சாமாநியம், விசேடம், சமவாயம் எனப் பதார்த்தங்கள் ஆறு' என்பது வைசேடிகர் கொள்கை; (இவ்வாறனையே பொருள்முதலிய ஆக இங்குக் குறித்தது.) இனி, இவற்றின் எதிராகிய இன்மை யென்கிற அபாவத்தையுங் கூட்டிப் பதார்த்தங்கள் ஏழென்பர், ஒருசார் நியாயநூலார். பொருளெனினுந் திரவியமெனினும், தொழிலெனினுங் கருமமெனினும், சாதியெனினுஞ் சாமானியமெனினும், இயைபெனினுஞ் சமவாயமெனினும் ஒக்கும். ஈண்டு-இங்கே. குணம்-சினமாகியபண்பு. பிழையாதற்று-பிழையாதவற்று: தொகுத்தல்விகாரம்; இனி, பிழையாது அற்று என்றே கொண்டு 'பிழையா என்பதை எதிர்மறைத் தொழிற்பெயராகவைத்து, தவறாமைபோலும்' என்று உரைத்தலுமாம். (எ)

௩௦அ. இணரெரி தோய்வன்ன வின்னா செயினும்
புணரின் வெகுளாமை நன்று.

(இ-ள்.) இணர் எரி தோய்வு அன்ன - பலசுடரையுடைத்தாய பேரெரி (வந்து) தோய்ந்தாலொத்த, இன்னா-இன்னாதவற்றை, செயின் உம்-(ஒருவன்) செய்தானாயினும், வெகுளாமை- (அவனை) வெகுளாமை, புணரின்-(ஒருவற்குக்) கூடுமாயின், நன்று-(அது) நன்று; (எ-று.)

'இன்னாமையின்மிகுதி தோன்ற 'இணரெரி' என்றும், அதனை மேன்மேலுஞ் செய்தல்தோன்ற 'இன்னா' என்றும், அச்செயல் முனிவரையும் வெகுள்விக்குமென்பது தோன்ற 'புணரின்' என்றுங் கூறினார்.

---

*பி-ம்: 'பிழையாததற்று'

இதனன், வெகுளாமையது நன்மை கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) இணர்-பூங்கொத்து; இங்கே சுவாலைத்தொகுதியை இலக்கணையால் உணர்த்திற்று. உடைத்தாய - உடையதான. தோய்ந்தால் - மேற்படிந்தால். இன்னதவற்றை - துன்பங்களை. அச்செயல்-கொடுஞ் செய்கைகள். முனிவரையும் வெகுள்விக்கும்- (பொறாமை மிகுந்த) தவத்தோரையுங் கோபிக்கச்செய்யும். எரிவது, எரி; வினை முதற்பொருள்விகுதிபுணர்ந்துகெட்டகாரணப்பெயர். செயினும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு. புணரின்என்பது, அப்பெருங்குணம் பொருந்துதலின் அருமைதோன்ற நின்றது. (அ)

௩0௯. உள்ளிய வெல்லா முடனெய்து முள்ளத்தா
லுள்ளான் வெகுளி யெனின்.

(இ-ள்.) (தவஞ்செய்யுமவன்), உள்ளத்தால்-(தன்) மனத்தால், வெகுளி-வெகுளியை, உள்ளான் எனின்-(ஒருகாலும்) நினையானாயின், உள்ளிய எல்லாம்-(தான்) கருதிய பேறுஎல்லாம், உடன் எய்தும்-ஒருங்கேபெறும்; (எ-று.)

'உள்ளத்தால்' என வேண்டாது கூறிய அதனன், அருளுடையுள்ள மென்பது முடிந்தது. அதனன் உள்ளாமையாவது-அவ்வருளாகிய பகையை வளர்த்து அதனன் முற்றக்கடிதல். இம்மை, மறுமை, வீடு என்பன வேறு வேறு திறத்தனவாயினும் அவையெல்லாம் இவ்வொன்றனே எய்து மென்பார், * 'உள்ளியவெல்லா முடன்எய்தும்' என்றார்.

இதனன், வெகுளாதார்க்கு வரும் நன்மை கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) வெகுளியை நீக்கிய தவசியர் உள்ளியவெல்லாம் எய்துவரென்பதாம். ஒருகாலும் - ஒருபொழுதிலும். பேறு எல்லாம்-பாக்கியங்களையெல்லாம். பெறும்-பெறுவான். வேண்டாதுகூறிய அதனன் - அவசியமில்லாமற்சொன்ன அக்காரணத்தால். பொருள்நிரம்பின பாடல்களில் ஏதாவது ஒரு அவசியமில்லாத பதம் காணப்பட்டால், அதனல் யாதாயினும் ஒரு விசேஷஅருத்தங் கொள்ளுதல், மரபு; அந்தப்படி 'உள்ளுதல்' என்ற வினைக்கு அவசியமில்லாது முன்வந்த 'உள்ளத்தால்' என்ற சொல்லுக்கு - அருளுடையுள்ளமென்று விசேஷப்பொருள் கொண்டார்; கீழ் "தீய, வழுக்கியும்வாயாற்சொலல்", "இறந்தார்வா, யின்னச்சொல்நோற்கிற்பவர்" என்ற இடங்களில், 'வாய்' என்றதற்கு இங்ஙனமே விசேடப்பொருள் கொண்டவாறு காண்க. முடிந்தது-ஏற்பட்டது. அதனன் உள்ளாமை-அம்மனத்தால்நினையாமை. பகை - சினத்திற்குப் பகையாயுள்ளது. அதனன் முற்றக்கடிதல்-அவ்வருளால் அச்சினம்முழுவதையும் நீக்கிவிடுதல். வேறுவேறு திறத்தன - வெவ்வேறு வகையையுடையன. இவ்வொன்றனே எய்தும்-வெகுளாமையென்னும் இவ்வொருகுணத்தாலே அடைவான். வெகுளாதார்-கோபியாதவர். எய்தும்-செய்யுமென்முற்று ஆண்பாலுக்கு வந்தது. உள்ளம் என்பது-உள்ளிடத்தேயுள்ள உறுப்பென்றாவது, உள்ளுதற்குக் கருவியானதென்றாவது, காரணப்பெயராம்; உள்ளுதல்-நினைத்தல். உள்ளான்-எதிர்மறையாண்பால்வினைமுற்று. (௯)

---

* பி-ம்: உள்ளியதெல்லாம்

௩௧௰. இறந்தா ரிறந்தா ரனையர் சினத்தைத்
துறந்தார் துறந்தார் துணை.

(இ - ள்.) இறந்தார் - (சினத்தின்கண்ணே) மிக்கார், இறந்தார் அனையர் - (உயிருடையராயினும்) செத்தாரோடு ஒப்பர்; சினத்தை துறந்தார்—, துறந்தார் துணை - (சாதல்தன்மையராயினும் அதனை) ஒழிந்தாரளவினர்; (எ - று.)

மிக்க சினத்தை யுடையார்க்கு ஞானம் எய்துதற்கு உரிய உயிர் நின்றதாயினும் கலக்கத்தான் அஃது எய்தாமை ஒருதலை யாகலின், அவரை, 'இறந்தாரனையர்' என்றும்; சினத்தைவிட்டார்க்குச் சாக்காடு எய்துதற்கு உரிய யாக்கை நின்றதாயினும் ஞானத்தான் வீடுபெறுதல் ஒருதலை யாகலின், அவரை *'வீடுபெற்றாரோடொப்பர்' என்றுங் கூறினார். துறந்தார்துணை - பன்மையொருமைமயக்கம்.

இதனான், அவ்விருவர்பயனும் ஒருங்கு கூறப்பட்டது.

(கு - ரை.) அதனை ஒழிந்தா ரளவினர் - மரணத்தை ஒழிந்தவர் [முத்திபெற்றவர்] போன்றவர். கலக்கத்தான் அஃது எய்தாமை ஒருதலை யாகலின் - மனக்கலக்கத்தால் அந்தஞானத்தை அடையாமை நிச்சய மாதலால். அவரை - சினம்மிக்கவரை. சாக்காடு - மரணம். யாக்கை - உடம்பு. சாக்காடுஎய்துதற்குரியயாக்கை - நிலையில்லாத உடம்பு. வீடு பெறுதல்-முத்தியடைதல். முத்திபெற்றவர்க்குப் பிறப்பு இறப்புக்கள் இல்லை யாதலின், அவரை '(இறத்தலைத்) துறந்தார்' என்றது. துறந்தார்துணையென்பதன் கருத்துப்பொருள், வீடுபெற்றவரோடொப்ப ரென்பது. இவ்வுடம்பு இருக்கையிலேயே வீடுபெற்றவரோடொப்ப ரென்றது, ஜீவன்முக்திநிலைய ராவர் என்றவாறு. துறந்தார் என்னும் பன்மைவினையாலணையும்பெயரோடு துணைஎன்னும் ஒருமைப்பெயர் தழுவக்கூறப்பட்டது, பன்மையொருமையக்கம் என்க; [நன். பொது. உ௯.] துணையென்பது - துணைவருக்கு ஆகிவந்ததென்னலாம். அவ் விருவர்பயனும்-வெகுண்டவர் பயனும், வெகுளாதார்பயனும். செய்யுளி லுள்ள இறந்தார் என்ற சொல் இரண்டனுள், முன்னது-மிக்காரென்ற பொருளது. அனையர்என்னுங் குறிப்புமுற்றில், ஐ-சாரியை. இக்குறளை "அடுக்கல்லவையு மடுக்கவைபோல்வரும், அவ்வடுக்கணியினு ளளவிலை யென்க" என்றதற்கு உதாரணமெடுத்துக்காட்டினர், இலக்கணக் கொத்து நூலுடையார். (௩௰)

௩௨ - ஆம் அதிகாரம்—இன்னாசெய்யாமை.

அஃதாவது - தனக்கு ஒருபயன்நோக்கியாதல், செற்றம்பற்றி யாதல், சோர்வானாதல் ஒருயிர்க்கு இன்னாதவற்றைச் செய்யாமை. இன்னாசெய்தல் வெகுளியொழியவும் நிகழும் என்பது அறிவித்தற்கு, இது, வெகுளாமையின் பின் வைக்கப்பட்டது.

---

* பி - ம்: 'துறந்தார் துணை'

(கு - ரை.) இன்னாசெய்யாமை-இரண்டனுருபுத்தொகை. கீழ்இருபத்தொன்பதாம் அதிகாரத்தின் முதலில் பரிமேலழகர் கூறியபடி, இதற்கு ஒருபிராணிக்குந் தீயவற்றைச் செய்ய நினையாமை யென்று பொருள். கோபத்தைவிட்ட முனிவர்களும் யாதாயினும் ஒருபிரயோசனத்தைக் கருதியாவது, முன்னே மனத்திற்பொருந்தியுள்ள வைரத்தைப்பற்றியாவது, அஜாக்கிரதையினலாவது பிறிதோருயிர்க்குத் துன்பத்தைச் செய்தல்கூடும்; அதனை விலக்கும்பொருட்டு இவ்வதிகாரம், வெகுளாமை என்னும் அதிகாரத்தின் பின் நிறுத்தப்பட்டது. இன்னா துன்பம் எனக் குறியாமையின், 'இன்னா' எனப் பன்மையாகக்கூறினது; ஒன்றைத்துணியாதவிடத்துப் பன்மையாக் கூறுதல், ஒருமரபு: இதனைச் சீவகசிந்தாமணியில் காந்தருவதத்தையாரிலம்பகத்தில் "செருநிலத் திவனேவென்றீர் திருவினுக்குரியீரென்றான்" என்றதன்பின் "தனிக் கயத்துழக்கிவென்றீர் தையலைச்சார்மினென்றான்" என்றவிடத்து 'துணியலாகாமையின் பன்மையாற் கூறினான்' என ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியருரைத்ததனா லறிக. செற்றம்-வைரம். சோர்வு - மறதி.

௩கக. சிறப்பீனுஞ் செல்வம் பெறினும் பிறர்க்கின்னா
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்.

(இ - ள்.) சிறப்பு ஈனும் - (யோகமாகிய) சிறப்புத் தரும், செல்வம்- (அணிமா முதலிய) செல்வங்களை, பெறின்உம் - (பிறர்க்குஇன்னாசெய்து) பெறலாமாயினும், பிறர்க்கு—, இன்னாசெய்யாமை-அதனைச்செய்யாமை, மாசு அற்றார் கோள் - (ஆகமங்கள்கூறியஆற்றான்) * மனந்தூயாரது துணிவு, (எ - று.).

உம்மை, பெறுமைமேற்று. சிறப்புடையதனை 'சிறப்பு' என்றும், அதன் பயிற்சியான் வாயுவைவென்று எய்தப்படுதலின் எட்டுச்சித்திகளையும் 'சிறப்பீனுஞ்செல்வம்' என்றும், காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னுங் குற்றங்கள் அற்றமையான் 'மாசற்றார்' என்றுங் கூறினார்.

இதனான், தமக்கு ஒருபயன் நோக்கிச்செய்தல் விலக்கப்பட்டது.

(கு - ரை.) யோகமாகிய சிறப்புத் தரும் - சிறப்பையுடைய யோகநிலையிற் பயில்வதனாற் கொடுக்கப்படுகிற. பிராணவாயுவையடக்கி வசப்படுத்திச் சிறந்தநிலையுடைய யோகத்தைச் சிறப்பென்றது, தொழிலாகு பெயர். அணிமா முதலிய எட்டுச்சித்திகள் இவையென்பதும், அவை இன்னபடியின என்பதும், "எண்குணத்தான்" என்றதன் குறிப்பிற் கூறப்பட்டன. இவை யோகத்தின் பயனாகவருவன வாதலால், சிறப்பீனுஞ்செல்வமெனப்பட்டன. ஆகமங்கள் கூறிய ஆற்றான் - சாஸ்திரங்கள் சொன்ன வழியால். மனந்தூயார் - நெஞ்சம் பரிசுத்தியடைந்தவர். துணிவு - சித்தாந்தம்; தேர்ந்த கருத்து. கோள் - கொள்கை. பெறினும் என்றதிலுள்ள உம்மை - உயர்வுசிறப்பு; அது, இன்னாசெய்தலால் சிறப்பீனுஞ் செல்வங்களைப் பெறுதல் முடியாதென்ற எதிர்மறைக்கருத்தை விளக்கும். அதன்பயிற்சி - யோகப் பழக்கம். வாயுவைவென்று - பிராணாயாமத்தால் சுவாசபந்தஞ்செய்து.

*பி - ம்: மாசற்றார்யாவர்க்கும்.

சிறப்பு ஈனும் செல்வம்-சிறப்பைத்தருஞ் செல்வமொன்றுமாம். எய்தப் படுதலின்-அடையப்படுதலால். மாசு அற்றார்-குற்றம்நீங்கியவர். செய்தல்-தீங்குசெய்தல். ஈனும்என்ற எதிர்காலப்பெயரெச்சத்தில், ஈன்-பகுதி. பிறர்க்குஎனச் சிறப்புடைய உயர்திணைமேல் வைத்துக்கூறினாராயினும், உபலட்சணத்தால், மற்றைய அஃறிணையுயிர்களுங் கொள்ளப்படும். (க)

௩கஉ. கறுத்தின்னா செய்தவக் கண்ணு மறுத்தின்னா
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்.

(இ-ள்.) கறுத்து-*(தம்மேல்) செற்றங்கொண்டு, இன்னா செய்த அக்கண்உம்-(ஒருவன்) இன்னாதவற்றைச் செய்தவிடத்தும், மறுத்து-மீண்டு, இன்னா செய்யாமை-(தாம் அவனுக்கு) இன்னாதவற்றைச் செய்யாமையும், மாசு அற்றார் கோள்-அவரது துணிவு; (எ-று.)

இறந்ததுதழீஇயஎச்சவும்மை, விகாரத்தால் தொக்கது. அவ்வின்னாதவற்றை உட்கொள்ளாதுவிடுதல் செயற்பாலதென்பதாம்.

(கு-ரை.) செற்றம்-கோபம். கறுத்து-கோபித்து: கறுத்தல்-கோபமாகிய குறிப்புப்பொருளையுணர்த்தும் உரிச்சொல்: நிறவேறுபாட்டையுணர்த்துங் கருமைசெம்மையென்னும் பண்புப்பெயர்கள் விகாரப்பட்டுக் கறுத்தல் சிவத்தல் எனத் தொழிற்படும்பொழுது அக்குணப்பொருளோடு இக்கோபப்பொருளையும் குறிக்குமென அறிக. அவரது-ஆகமங்கள் கூறியவாற்றான் மனந்தூயாரது. உம்மை தொகுத்தல்விகாரப்பட்டது, ‘மறுத்தின்னா செய்யாமை’ என்றதன்பின்; அது, “சிறப்பீனுஞ் செல்வம் பெறினும் பிறர்க்கின்னா செய்யாமை”மேயன்றி, எனக் கீழ்க்கவியை நோக்கியதனால், இறந்ததுதழுவியஎச்சவும்மையாயிற்று. “நன்றல்ல தன்றே மறப்பது நன்று” என்றபடி அவன்செய்த தீங்குகளை மனத்தில் வையாமல் மறந்துவிடுதலே செய்யத்தக்கதென்க. செய்த அக்கண்ணும்-பண்ணின அவ்விடத்தும்; உம்மை-இழிவுசிறப்பு. இதனால், கறுத்து இன்னா செய்யாதவிடத்து இன்னா செய்யாமை மாசற்றார்கோளென்பது தானே விளங்கும். மறுத்து-செய்ததீங்கிற்கு எதிர்த்தீங்காய். “உபகாரஞ் செய்ததனை யோராதே தங்கண், அபகார மாற்றச்செயினும்—உபகாரம், தாஞ்செய்வ தல்லால் தவற்றினால் தீங்கூக்கல், வான்றோய் குடிப்பிறந் தார்க் கில்” என்றது நாலடியார். (உ)

௩க௩. செய்யாமற் செற்றார்க்கு மின்னாத செய்தபி
னுய்யா விழுமந் தரும்.

(இ-ள்.) செய்யாமல் செற்றார்க்கு உம்-(தான் முன்பு ஓர் இன்னாமை) செய்யாதிருக்க(த் † தன்மேல்) செற்றங்கொண்டவர்க்கும், இன்னாத செய்தபின-இன்னாதவற்றை(த் துறந்தவன்) செய்யுமாயின், (அச்செயல், அவனுக்கு), உய்யா விழுமம் தரும்-கடக்கமுடியாத இடும்பையைக்கொடுக்கும்; (எ-று.)

அவ்விடும்பையாவது-தவம்இழந்து பழியும் பாவமும் எய்துதல்.

---

* பி-ம்: தம்மொடு † பி-ம்: தன்னைச்செற்றார்க்கும்

(கு-ரை.) துறந்தவன்-துறவறத்தான். அச்செயல்-தீங்குசெய்த அச்செயல். அவனுக்கு - துறந்தவனுக்கு. கடக்கமுடியாத இடும்பை-நீக்கக்கூடாத துன்பம். செற்றார்க்கும், உம்மை-இழிவுசிறப்பு. இதனால், செற்றவர்க்கு இன்னாதசெய்தல் உய்யாவிழுமந்தரு மென்பது தானே விளங்கும். இன்னாத-எதிர்மறைப்பலவின்பால் வினையாலணையும்பெயர். செய்தபின் - எதிர்காலவினையெச்சம்: பின் - காலங்காட்டும்விகுதி. தரும் என்பது-இடவழுவமைதி. செற்றார்-இறந்தகாலப்பலர்பால் வினையாலணையும் பெயர்; செறுஎன்ற பகுதியொற்றிரட்டி இறந்தகாலங்காட்டிற்று. 'தரும்' என்னும்பயனிலைக்கு 'இன்னாசெயல்' என்பது தோன்றாஎழுவாய். (௩)

ஙகச. இன்னாசெய் தாரை யொறுத்த லவர்நாண
நன்னயஞ் செய்து விடல்.

(இ-ள்.) இன்னாசெய்தாரை (தமக்கு) இன்னாதவற்றைச்செய்தாரை, ஒறுத்தல் - (துறந்தோர்) ஒறுத்தலாவது, அவர் நாண-அவர்தாமே நாணுமாறு, நல் நயம் செய்துவிடல்- (அவர்க்கு) இனியஉவகைகளைச் செய்து (அவ்விரண்டனையும்) மறத்தல்; (எ-று.)

மறவாவழிப் பின்னும்வந்து கிளைக்கு மாகலின், மறக்கற்பால வாயின. அவரை வெல்லும் உபாயம் கூறியவாறு.

இவைமூன்றுபாட்டானும், செற்றம்பற்றிச்செய்தல் விலக்கப் பட்டது.

(கு-ரை.) ஒறுத்தல்-தண்டித்தல். அவர் தாமே நாணுமாறு-அவ்வின்னா செய்தவரே வெட்கம் அடையும்படி. உவகைகள்-சந்தோஷகரமான செய்கைகள். அவ்விரண்டனையும்-அவர்செய்த இன்னாதன, தாம் செய்தஇனியன என்னும் இரண்டையும். அவ்விரண்டையும் மறவாவிட்டால் மறுபடி மறுபடி கோபம் மூண்டு வளரும். மறக்கற்பால-மறக்கத்தக்கவை. இந்நீதிபற்றியே நான்மணிக்கடிகையில் "வெல்வது, வேண்டின் வெகுளி விடல்" என்றது. அவரை-இன்னாசெய்தவரை. நாணஎன்னுஞ் செயவெனெச்சம் - காரியப்பொருளதாதலின், எதிர் காலத்தது; நாணுதல்-காரியமும், நன்னயஞ்செய்தல்-காரணமுமாம். நயம்-நன்மை; நல்லனவற்றிற்குப் பண்பாகுபெயர். செய்துவிடல் என்ற தொடர்-செய்து விடல் என இரண்டாகக் கொள்ளப்பட்டது. ஒறுத்தல், விடல் என்னுந் தொழிற்பெயர்களுள், முன்னது-எழுவாயும், பின்னது-பயனிலையுமாம்: விடல்-நெஞ்சினின்று போகுமாறு செய்தல். (௪)

ஙகரு. அறிவினா னாகுவ துண்டோ பிறிதினோய்
தந்நோய்போற் போற்றாக் கடை.

(இ-ள்.) (துறந்தார்க்கு), அறிவினான் ஆகுவது உண்டோ-(உயிர்முதலியவற்றை உள்ளவாறு அறிந்த) அறிவினான் ஆவதொருபயன் உண்டோ? பிறிதின் நோய்-பிறிதோருயிர்க்கு வரும் இன்னாதவற்றை, தம்நோய் போல் - தம்முயிர்க்குவந்தனபோல (க்குறிக் கொண்டு), போற்றாக் கடை-காவாவிடத்து; (எ-று.)

குறிக்கொண்டுகாத்தலாவது-நடத்தல், இருத்தல், கிடத்தல், நிற்றல், உண்டல் முதலிய தம்தொழில்களானும் பிறவாற்றானும் உயிர்கள் உறுவனவற்றை முன்னேயறிந்து உறாமற்காத்தல். இது பெரும்பான்மையும் அஃறிணைக்கண் நுண்ணியவுடம்புடையவற்றைப்பற்றி வருதலின், பொதுப்பட 'பிறிதின்நோய்' என்றும், மறப்பான் அது துன்புஉறினும் நமக்கு இன்னாசெய்தலாம் என்று அறிந்து காத்தல்வேண்டுமாகலின் 'அதுசெய்யாவழி அறிவாற்பயனில்லை' என்றுங் கூறினர்.

இதனான், சோர்வாற்செய்தல் விலக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) உயிர்முதலியவற்றை-சீவான்மா பரமான்மா முதலிய தத்துவப்பொருள்களை. உள்ளவாறு-உள்ளபடி, ஐயந்திரிபில்லாமல். அறிந்த அறிவு - தத்துவஞானம். குறிக்கொண்டு-கவனம்வைத்து. பிறவாற்றானும் - வேறுவகைகளாலும்; வேறுவகைகள்-அவ்வவ்வுயிர்களின் பகையுயிர்கள் முதலியவற்றால் ஆகுவன. உறுவனவற்றை-அடையுந் தீங்குகளை. உறாமல்-அடையாதபடி. காத்தல்-இரட்சித்தல். அஃறிணைக்கண்-விலங்கு பறவை முதலிய தாழ்ந்த பகுப்புஉயிர்களுள். நுண்ணியஉடம்பு உடையவற்றை-சிறியவுடம்புள்ள எறும்பு ஈ பழு முதலிய பிராணிகளை. மறப்பான்-(நமது) சோர்வால். நமக்கு இன்னாசெய்தலாம்-இன்னாசெய்தலாலாம் பழிபாவங்கள் நமக்கு நேரும். அறிவினான்,ஆன்-மூன்றனுருபு. இன்-சாரியை. ஆகுவது-எதிர்காலவினையாலணையும்பெயர் இதில், ஆகு-பகுதியென்றாவது, ஆ-பகுதி, கு-சாரியையென்றாவது கொள்க. ஓ-எதிர்மறை. பிறிது-பிற என்னும் இடைச்சொல்லடியாய்ப் பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்; இதுசாதியொருமை. பிறிதின்நோய்- ஆறாம்வேற்றுமைத் தொகை: இன்-சாரியை. போற்றாக்கடை-எதிர்மறை யெதிர்காலவினையெச்சம். "என்றும், பிறர்நோயுந் தந்நோய்போற் போற்றி யறனறிதல், சான்றவர்க்கெல்லாங் கடன்" என்ற கலித்தொகையில் இக்குறளின்பொருள் காணத்தக்கது. (௫)

௩௧௫. இன்னா வெனத்தா னுணர்ந்தவை துன்னாமை
வேண்டும் பிறன்கட் செயல்.

(இ-ள்.) இன்னா என தான் உணர்ந்தவை-(*இவை மக்கட்கு)இன்னாதன என (அனுமானத்தால்) தான் அறிந்தவற்றை, பிறன்கண் செயல்-பிறன்மாட்டுச் செய்தலை, துன்னாமை-மேவாமை, வேண்டும் - (துறந்தவனுக்கு) வேண்டும்; (எ-று.)

இன்பத்துன்பங்கள் உயிர்க்குணமாகலின், அவை † காட்சியளவையான் அறியப்படாமை அறிக. அறமும் பாவமும் உளவாவது மனம்உளனாய வழியாகலான், 'உணர்ந்தவை' என்றார்.

(கு-ரை.) அனுமானம் - புகையைக்கண்டு நெருப்புஉண்டென்பது போல, ஒன்றைக்கொண்டு ஊகித்தறிதல். பிறன்மாட்டு-அயலானிடத்தில்.

---

*பி-ம்: மக்கள் தமக்கு இன்னாதனஎன மனத்தால் உணர்ந்தவற்றை.
†பி-ம்: அனுமானவளவையானறிக.

மேவாமை - பொருந்தாமை. காட்சியளவை - பிரதியட்சப்பிரமாணம்; அதாவது-கண்ணாற் காணுதல். உயிரினது குணமாகிய இன்பமுந் துன்பமும் பிரதியட்சத்தி லறியப்படாதன வாதலால், துன்பந்தருந் தீவினைச் செயல்களை 'உணர்ந்தவை' என்றார். அறமும் பாவமும் - நல்வினை தீவினைகள். உளவாவது-உள்ளனவாவது மனம் உளனுயவழி என்பதற்கு-நெஞ்சறிந்து செய்தவிடத்து என்று கருத்துக்கொள்க. உணர்ந்தவையேயன்றி உணரார்தவற்றைத் துன்னுமையென்பது முடியாதாகையால், உணர்ந்தவை துன்னுமைவேண்டுமென்றாரெனினுமாம். உணர்ந்தவை-பலவின்பால் வினையாலணையும்பெயர். துன்னுமை - எழுவாய்; வேண்டும் - பயனிலை. (சு)

௩௧௭. எனைத்தானு மெஞ்ஞான்றும் யார்க்கும் மனத்தானா
மாணுசெய் யாமை தலை.

(இ-ள்.) மனத்தான் ஆம் மாணு-மனத்தோடு உளவாகின்ற இன்னாத செயல்களை, எ ஞான்றுஉம் - எக்காலத்தும், யார்க்குஉம்-யாவர்க்கும், எனைத்து ஆன்உம் - சிறிதாயினும், செய்யாமை—,தலை - தலையாய அறம்; (எ-று.)

ஈண்டு, மனத்தான் ஆகாதவழிப் பாவமில்லையென்பது பெற்றாம். ஆற்றலுண்டாயகாலத்தும் ஆகாமையின், 'எஞ்ஞான்றும்' என்றும், எளியார்க்கும் ஆகாமையின் 'யார்க்கும்' என்றும், செயல்சிறிதாயினும் பாவம் பெரிதாகலின் 'எனைத்தானும்' என்றும் கூறினார்.

(கு-ரை.) மனத்தோடு உளவாகின்ற-நெஞ்சறிந்து செய்யப்படுகிற. தலையாய அறம்-முதன்மையான தருமம். ஈண்டு-இவ்விடத்தில்: 'மனத்தானாமாணு' என்றதில். ஆற்றல்-வல்லமை. ஆகாமையின்-செய்யலாகாமையின். ஆனும்-ஆயினும் என்பதன் விகாரம்; உம்-இழிவுசிறப்பு. எஞ்ஞான்றும், யார்க்கும் என்றவற்றில், உம்மைகள்-முற்றுப்பொருளன; இச்சொற்களில், எகரவினவும், யாவினவும் - எஞ்சாமையுணர்த்தும்; மனத்தான், ஆன் - மூன்றனுருபு. மாணு - எதிர்மறைப்பலவின்பால் வினையாலணையும்பெயர். மனத்தானும் மாணுதனசெய்யலாகாதெனக் கருத்துக்காண்டலும் ஒன்று. (எ)

௩௧அ. தன்னுயிர்க் கின்னுமை தானறிவா னென்கொலோ
மன்னுயிர்க் கின்னு செயல்.

(இ-ள்.) தன் உயிர்க்கு இன்னுமை அறிவான்-(பிறர்செய்யும் இன்னுதன) தன்உயிர்க்கு இன்னுவாந்தன்மையை அனுபவித்து அறிகின்றவன், மன் உயிர்க்கு-நிலைபேறுடைய (பிற) உயிர்கட்கு, தான்—,இன்னு செயல்-அவற்றைசசெய்தல், என் கொல்ஓ-என்ன காரணத்தான்? (எ-று.)

இவ்வாறே இவை பிறஉயிர்க்கும்இன்னு என்பது *அனுமானத்தான் அறிந்துவைத்துச் செய்கின்ற † பாவம் கழுவப்படாமையின், 'இன்னுதன யான் வருந்தப் பின்னேவந்து ‡வருத்தும்'என்பது ஆகமத்தானும் அறிந்து ஃழியற்பாலன் என்பது தோன்ற 'தான்'என்றும், அத்தன்மையான் ஒழியாமைக்குக் காரணம் மயக்கம்என்பது தோன்ற'என்கொலோ?' என்றுங் கூறினார்.

---

*பி - ம்அனுமானத்தானும் † பி - ம்: இப்பாவம்
‡பி - ம்: உருத்தரும்

இவைமூன்றுபாட்டானும், பொதுவகையான் விலக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) இன்னாவார்தன்மை-துன்பந்தருதல். நிலைபேறு-நிலைபெறுதல். அவற்றை-இன்னாதவற்றை. அறிந்துவைத்துச் செய்கின்ற-அறிந்தும்செய்யப்படுகிற. கழுவப்படாமையின்-பிராயச்சித்தங்களாற்போக்கப்படாமையால்; அபுத்திபூர்வமாகச்செய்த தீவினைக்குப் பிராயச்சித்தம் உண்டு, புத்திபூர்வமாகச் செய்ததற்குப் பிராயச்சித்தமில்லை யென்க. பிராயச்சித்தத்திற்குக் கழுவாய் என்று ஒருபெயர் உள்ளதாதலின், 'கழுவப்படாமையின்' எனப்பட்டது. இன்னாதன யான் வருந்தப் பின்னே வந்து வருத்தும்-யான் பிறர்க்குச்செய்த தீங்குகள் யானே வருந்தும்படி மறுமையில்வந்து என்னை வருத்தப்படுத்தும். ஆகமத்தானும்-சாஸ்திரக்கொள்கையாலும். ஆகமம் - பிரமாணங்களில் ஒன்று. ஒழியற்பாலன்-நீங்கத்தக்கவன். மயக்கம்-நல்லுணர்வின்மை, அவித்யை. பொதுவகையான்-பயன்நோக்கிச்செய்தல், வைரம்பற்றிச் செய்தல், சோர்வாற்செய்தல் என்னும் மூவகைக்கும் பொதுப்பட. அறிவான்-வினையாலணையும்பெயர். என்-எவன்என்னும் அஃறிணைப் பொதுக்குறிப்புமுற்றின் விகாரம்; இதுவே வினைப்பொருளுணர்த்தியதனால், கொல் ஓ இரண்டும்-அசை: ஓகாரத்தை இரக்கப்பொருளதாகவுங் கொள்ளலாம். மன்னுயிர்-வினைத்தொகை; நிலைபெறும் உயி ரென்க. "இன்சொ லினிதீன்றல் காண்பா னெவன்கொலோ, வன்சொல்வழங்குவது" என்றதனோடு இதனை ஒப்பிடுக. தன்னுயிரைப்போலவே பிறவுயிர்களையும் பாவிக்க வேண்டு மென்பது, நூற்றுணிபு. இக்குறளை நவரசங்களுள் சாந்த மென்னும் ரசத்திற்கு உதாரணமெடுத்துக்காட்டினர், வீரசோழிய வுரையாசிரியர். "தன்னுயிர்தான்பரிந்தோம்புமாறுபோல், மன்னுயிர் வைகலு மோம்பி வாழுமே, லின்னுயிர்க்கிறைவனா யின்பமூர்த்தியாய்ப், பொன்னுயிராய்ப் பிறந்துயர்ந்துபோகுமே" என்னுஞ் சீவகசிந்தாமணியை இங்கே அறிக. (அ)

௩௧௯. பிறர்க்கின்னா முற்பகற் செய்யிற் றமக்கின்னா
பிற்பகற் றாமே வரும்.

(இ-ள்.) (துறந்தவர்), பிறர்க்கு இன்னா முன் பகல் செய்யின்-பிறர்க்கு இன்னாதனவற்றை ஒருபகலது முற்கூற்றின்கட் செய்வராயின், தமக்கு இன்னா-தமக்கு இன்னாதன, பின் பகல்-அதன்பிற்கூற்றின்கண், (அவர் செய்யாமல்), தாமே வரும்—;(எ-று.)

'முற்பகல்', 'பிற்பகல்' என்பன-பின்முன்னாகத்தொக்க ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை. தவம் * அழிதலின், அங்ஙனம் கடிதினும் எளிதினும் வரும்; அதனான் அவைசெய்யற்க என்பதாம். இனி, 'தானேவரும்' என்பது பாடமாயின், அச்செயல்தானே தமக்கு இன்னாதனவாய்வரும் என உபசாரவழக்காக்கி, ஆக்கம் வருவித்து உரைக்க.

(கு-ரை.) முற்கூற்றின் கண்-முன்பாகத்தில். பகல்முன், பகற்பின் என்னும்ஆறும்வேற்றுமைத்தொகைகள்-முற்பகல் பிற்பகல் என முன்பின்

* பி - ம்: இழத்தலின்,

ணாகத் தொக்கன; இது, இலக்கணப்போலியெனப்படும். இங்கு முற்பகல் பிற்பகல் என்பன-சரியாக அந்தக்காலத்தையே குறிப்பனவல்லாமல் பகலென்பது பொழுதுகுறிப்பது: என்றாலும், முன் பின்என்பன, ஒன்றனுடைய முற்கூறு பிற்கூறுஎன்றே பொருள்படுதலறிக. "முற்பகற் செய்யிற் பிற்பகல் விளையும்" என்பது, ஒளவையார் அமுதமொழி; "நெடியது காண்கலாய் நீயளியை நெஞ்சே, கொடியதுகூறினாய் மன்ற-அடியுளே, முற்பகற் செய்தான் பிறன்கேடு தன்கேடு, பிற்பகற் கண்டுவிடும்" என்பது, பழமொழி: "முற்பகற் செய்தான் பிறன்கேடு தன்கேடு, பிற்பகற்காண்குறூஉம்" என்பது, சிலப்பதிகாரம். தவம் அழிதலின்-(இன்னாதன செய்தகாரணத்தால்) தன்னுடைய தவம் அழிந்துவிடுதலால். கடிதினும் வரும்-விரைவிலும்வரும். அதனான் அவைசெய்யற்க-ஆதலாற் பிறன்கேடு செய்யாதிருக்க. 'தானேவரும்' என்ற பாடத்துக்கு-பிறர்க்கு இன்னா முற்பகலிற் செய்யின் அச்செயல் தானே பிற்பகலில் தமக்கு இன்னாதனவாய் வருமெனக. இங்கே 'தானேவரும்' என்ற பாடத்துக்கு உபசாரவழக்கு என்றது - பிறர்க்கு இன்னாசெய்தல் தனக்கு இன்னாதவற்றிற்குக் காரணமாமென்று சொல்லவேண்டியதை அங்ஙனஞ்சொல்லாமல், பிறர்க்கின்னாசெய்தல்தானே தமக்கு இன்னாதனவாய் வருமெனக் காரணத்திடத்தில் காரியத்தின் தன்மையை ஏற்றிக் கூறியதை. ஆக்கம் வருவித்தல்-'தமக்கின்னா' என்றதில்; [நன்-வினை-உஅ]: ஆய் என்பது-ஆக்கச்சொல். இனி, முன் உரைக்கு-'தமக்கின்னா' என்பதிலுள்ள இன்னா - எழுவாய்; வரும் - பயனிலை. பின் உரைக்கு-செய்யின் என்கிற எச்சத்தினின்று கொள்ளப்பட்ட செய்தல்-எழுவாய்: இன்னாவாய்வரும்என்பது - பயனிலை. இக்குறளை 'பிறநூன்முடிந்தது தானுடன்படுதல்' என்னுந் தந்திரவுத்தி யென்பர், வீரசோழியவுரைகாரர். இக்குறளில் 'இன்னா தாமேவரும் எனச் செயப்படுபொருள் தேற்றத்தோடு வினைமுதலாய்ச் செயப்படுபொருள் குன்றியவினை கொண்டது' என்பது, இலக்கணக்கொத்துஉரை. இதில 'இன்னா தாமே வரும்' எனச் செயப்படுபொருள்குன்றிய வினைமுற்றுச்சொல்லோடு வருங் கருமத்தைக் கருமகர்த்தாவென்பர், பிரயோகவிவேகவுரைகாரர்.

௩௨௰. நோயெல்லா நோய்செய்தார் மேலவா நோய்செய்யார்
நோயின்மை வேண்டு பவர்.

(இ-ள்.) நோய் எல்லாம்-இன்னாதன எல்லாம், நோய்செய்தார் மேல ஆம் - (பிறிதோருயிர்க்கு) இன்னாதனசெய்தார்மேலவாம்; (அதனால்), நோய் இன்மை வேண்டுபவர்-(தம்முயிர்க்கு) இன்னாதன வேண்டாதார், நோய் செய்யார்-(பிறிதோருயிர்க்கு) இன்னாதன செய்யார்; (எ-று.)

உயிர்நிலத்துவினைவித்துஇட்டார்க்குவிளைவும்அதுவேயாகலின்,'நோயெல்லா நோய்செய்தார் மேலவாம்' என்றார். இது-சொற்பொருட்பின்வருநிலை.

இவையிரண்டுபாட்டானும், அதுசெய்தார்க்கு வருந் தீங்கு கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) இன்னாதனஎல்லாம் பிறிதோருயிர்க்கு இன்னாதன செய்தார் மேலவாம்-வேறொருபிராணிக்குத் தீங்குசெய்தவர்க்கே பல வகைத்தீங்குகளும் வரும். உயிர்நிலத்து வினைவித்திட்டார்க்கு விளைவும் அதுவே - உயிராகியநிலத்தில் வினையாகிய விதையை இட்டார்க்கு அதற்குஏற்ற விளைவே விளையும் என்பது பொருள்; உவர்நிலத்து வினை வித்திட்டார்க்கு விளைவும் அதுவே என்ற பாடபேதத்துக்கு-உவர்க் களத்தில் உப்புவிளையமுயற்சி செய்தவர்க்கும் பயன் உப்பாகவே யிருக் கும்: இவ்வாறே பிறர்க்குத் தீங்குசெய்தவர்க்குப் பயனும் தீங்காகவே யிருக்கும் என்பது, பொருள். சீவகசிந்தாமணியில் முத்திஇலம்பகத்தில் "வெவ்வினை செய்யுமாந்த ருயிரெனு நிலத்துவித்தி, யவ்வினை விளையு ளுண்ணு மவ்விடத்தவர்கள் துன்பம்'' என 'தீவினையைச் செய்யும் மாந் தர் தம்து உயிரென்னும் நிலத்தே அத்தீவினையை விதைத்து அத்தீவினை யின் பயனை நுகரும் அந்நரகத்திடத்தே அந்நரகர்படுந் துன்பம்' என்று கூறியுள்ளதனால், 'உவர்நிலத்துவினைவித்திட்டார்க்கு' என்றதனினும் உயிர்நிலத்து வினைவித்திட்டார்க்கு' என்பது சிறக்குமெனஅறிக. சொற்பொருட்பின்வருநிலையணியாவது - பொருள்வேறுபடாதஒரு சொல் மீண்டும் மீண்டும் ஒருசெய்யுளில் வருவது; இதனை, வடநூலார் உபயாவ்ருத்திதீபக மென்பர்: இக்குறளில் நோய் என்ற ஒரு சொல் இன்னாதன என்ற பொருளிற் பலகால்வந்தது காண்க. அது செய் தார்க்கு-தீங்குசெய்தவர்க்கு. நோய் என்பது-பால்பகா அஃறிணைப்பெய ராதலால், எல்லாம் என்னும் பன்மைப்பெயரோடு தொடர்ந்தது. மேல- பலவின்பாற்குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். பின்வாக்கியத்திற்கு முன் வாக்கியம் காரணம். கீழ் 'தீவினையச்சம்' என்னும் அதிகாரத்தில் "தீயவை தீய பயத்தலாற்றீயவை, தீயினுமஞ்சப்படும்", "தீப்பாலதான் பிறர்கட்செய்யற்கநோய்ப்பால, தன்னையடல்வேண்டாதான்," "தன்னைத் தான் காதலனாயினெனைத் தொன்றுந், துன்னற்க தீவினைப்பால்" என்ற குறள்களோடு இதனை ஒப்பிடுக. (௩௦)

௩௩ - ஆம் அதிகாரம்—கொல்லாமை.

அஃதாவது-ஐயறிவுடையனமுதல் ஓரறிவுடையனஈறாய உயிர்களைச் சோர்ந்தும் கொல்லுதலைச் செய்யாமை. இது, மேற்கூறிய அறங்க ளெல்லாவற்றினுஞ் சிறப்புஉடைத்தாய், கூறாத அறங்களையும் அகப்படுத் துநிற்றலின், இறுதிக்கண் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) ஐயறிவுடையனமுதல் ஓரறிவுடையன ஈறாய உயிர்கள்- ஐயறிவுடையனவும், நாலறிவுடையனவும், மூவறிவுடையனவும், ஈரறி வுடையனவும், ஓரறிவுடையனவும் ஆகிய பிராணிகள். ஓரறிவுயிர்கள் முறையே மெய்,வாய்,மூக்கு,கண்,செவிஎன்னும்ஐம்பொறிகளின்உணர்ச்சி யாகியஊறு,சுவை,நாற்றம்,ஒளி,ஓசைஆய ஐம்புலன்களில் ஸ்பரிசஅறிவை மாத்திரமுடைய புல், மரம்,புதல், கொடி,புழு முதலியன. ஈரறிவுயிர்கள்-

ஸ்பரிசம், ரசம் என்னும் இரண்டு அறிவையுடைய சிப்பி, சங்கு, கிளிஞ்சில் முதலியன. மூவறிவுயிர்கள்-ஸ்பரிசம், ரசம், கந்தம் என்னும் மூன்று அறிவையுடைய செல், எறும்பு, ஈசல், அட்டை முதலியன. நாலறிவுயிர்கள்-ஸ்பரிசம், ரசம், கந்தம், ரூபம் என்னும் நான்கு அறிவையுடைய தும்பி, வண்டு, நண்டு, தேனீ முதலியன. ஐயறிவுயிர்கள்-கீழ்க்கூறிய நான்கோடு சப்தமும் ஆகியஐந்து அறிவையுமுடைய தேவர், மனிதர், நரகர், மிருகம், பறவை, பாம்பு முதலியன. "ஒன்றறிவதுவே யுற்றறிவதுவே, இரண்டறிவதுவே யதனொடு நாவே, மூன்றறிவதுவே யவற்றொடுமூக்கே, நான்கறிவதுவே யவற்றொடு கண்ணே, ஐந்தறிவதுவே யவற்றொடுசெவியே, ஆறறிவதுவே யவற்றொடு மனனே, நேரிதினுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே," "புல்லுமரனு மோரறிவினவே, பிறவுமுளவேயக்கிளைப்பிறப்பே", "நந்துமுரணுமீரறிவினவே, பிறவுமுளவே யக்கிளைப்பிறப்பே", "சிதலு மெறும்பு மூவறிவினவே, பிறவு முளவே யக்கிளைப்பிறப்பே", "நண்டுந் தும்பியு நான்கறிவினவே, பிறவுமுளவே யக்கிளைப் பிறப்பே", "மாவுமாக்களுமையறிவினவே, பிறவுமுளவேயக்கிளைப்பிறப்பே", "மக்கடாமே யாறறிவுயிரே, பிறவுமுளவே யக்கிளைப்பிறப்பே" என்றார், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். ஓரறிவுடையனமுதலாக வன்றி ஐயறிவுடையன முதலாகக் கூறினார், சிறப்புநோக்கி. சோர்ந்தும்-மறந்தும். துறவறத்துக்குரிய விரதங்களெல்லாவற்றுள்ளுஞ் சிறப்புடையதாதலின், கொல்லாமையை இறுதியில் வைத்தார். கூறாத அறங்களையும் அகப்படுத்தினிற்றலின் என்றது-இந்தக் கொல்லாமையென்னும் அறமொன்று ஒருவனிடத்து உள்ளதாயின் அவனிடத்து மற்றைய தருமங்கள் இல்லாவிடினும் குற்றமில்லையென்பதும், இவ்விரதமொன்று இல்லையாயின் மற்றையறங்கள் இருந்தும் பயனில்லை என்பதும் தாற்றுணிபு ஆதலால். இன்னாதசெயல்களுள் கொலை முதன்மையானதாதலின், இன்னாசெய்யாமை என்னும் அதிகாரத்தின்பின் கொல்லாமையென்னும் அதிகாரம் வைக்கப்பட்டதென்றுங் கூறலாம்.

௩௨௧. அறவினை யாதெனிற் கோல்லாமை கோறல்
பிறவினை யெல்லாந் தரும்.

(இ-ள்.) அறம் வினை யாது எனின்-அறங்களெல்லாமாகிய செய்கை யாதென்று வினவின், (அஃது), கொல்லாமை-(ஓருயிரையும்)கொல்லாமையாம்; கோறல் - (அவற்றைக்) கொல்லுதல், பிற வினை எல்லாம் தரும்-பாவச்செய்கைகளெல்லாவற்றையும் (தானே) தரும், (ஆதலான்);(எ-று.)

அறம்-சாதியொருமை. விலக்கியதொழிதலும் அறஞ்செய்தலாமாகலின், கொல்லாமையை 'அறவினை' என்றார். ஈண்டு 'பிறவினை' என்றது, அவற்றின் விளைவை. கொலைப்பாவம் விளைக்குந் துன்பம், ஏனைப்பாவங்களெல்லாங் கூடியும் விளைக்கமாட்டா * என்பதாம். கொல்லாமைதானே பிற அறங்களெல்லாவற்றின் பயனையுந்தரும் என்று மேற்கோள் கூறி, அதற்கு ஏது எதிர்மறைமுகத்தாற் கூறியவாறாயிற்று.

---

* பி-ம்: என்றவாறு.

(கு - ரை.) அறம்என்பது -ஈறுதோன்ருத சாதியொருமை. 'அறமா மது-மனுமுதலியநூல்களில் விதித்தன செய்தலும், விலக்கியன ஒழிதலு வாம்' என்று உரைப்பாயிரத்தில் அறத்திற்கு இலக்கணம் கூறியதற்கு ஏற்ப, 'விலக்கியதொழிதலும் அறஞ்செய்தலாமாகலின்' என்ருர். கீழ் அறவினை என வந்ததனுல், பிறவினையென்றது-நல்வினையினும்வேருகிய தீவினைகளை யுணர்த்தும். அவற்றின்விளைவை-அந்தத்தீயகாரியங்களின் பயனுகிய பாவங்களை: பிறவினையென்றது - அவற்றின்விளைவுக்கு, ஆகு பெயர். ஏனைப்பாருங்கள் - கொலையொழிந்த மற்றையனவான பிறர்மனை நயத்தல், கள் பருகுதல், திருடுதல், சூதாடல் முதலிய பாவச்செயல்கள். அறவினை கொல்லாமை யென்பதற்கு - கொல்லாமைதானே பிற அறங்க ளெல்லாவற்றின் பயனையுந் தருமென்று கருத்து ஆதலால், 'கொல் லாமை தானே பிறவறங்களெல்லாவற்றின் பயனையுந் தருமென்று மேற்கோள் கூறி' என்றது. மேற்கோள்-சித்தாந்தம்: பட்சமெனினுமாம். 'அறவினையென்பது கொல்லாமை' என்ற இந்தக்கொள்கையைச் சாதிக் கும்படி ஏது கூறவேண்டுமிடத்து, 'கோறல் பிறவினையெல்லாந் தரும்' என்று, கொல்லாமைக்கு எதிர்மறையான கோறலென்பது தீவினைப் பயனைவிளைத்தலைக் கூறியது காண்க; பட்சத்தை ஏதுவால் சாதித்தல், தருக்கநூல்முறை. எதிர்மறையேது-வியதிரேகவேது எனப்படும். "ஆனை யடியுளடங்காவடியில்லை, தானதுபோனிற்கின்ற தன்மைதான் — ஊனுயிரைக், கொல்லாவறத்தின் கொழுநிழற்கே யுள்ளடங்கு, மெல்லா வறமுமிசைந்து" என்றது காண்க. 'கோறல் பிறவினையெல்லாந்தரும்- இது, பாவகருத்தா' என்பது, பிரயோகவிவேகம். 'கொல்லாமை அற வினையெல்லாந்தரும், கோறல் பிறவினையெல்லாந்தரும் - இது, தொழிற்பெயர்க் கருத்தா' என்பது, இலக்கணக்கொத்துஉரை. இக் குறளை 'தொகுத்துச்சுட்டல்' என்னுந் தந்திரவுத்திக்கு உதாரணங் காட்டினர், வீரசோழியவுரைகாரர். (௧)

௩௨௨. பகுத்துண்டு பல்லுயி ரோம்புத னூலோர்
தொகுத்தவற்று ளெல்லாந் தலை.

(இ - ள்.) பகுத்து உண்டு - (உண்பதனைப் பசித்த உயிர்கட்குப்) பகுத்துக் கொடுத்து உண்டு, பல் உயிர் ஓம்புதல் - ஐவகையுயிர்களையும் ஓம்புதல், நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் - அறநூலுடையார் (துறந்தார்க்குத்) தொகுத்த அறங்களெல்லாவற்றினும், தலை - தலையாய அறம்; (எ - று.)

'பல்லுயிரும்' என்னும் முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. ஓம்பு தல் - சோர்ந்தும் கொலைவாராமற் குறிக்கொண்டுகாத்தல். அதற்குப் பகுத்துண்டல் இன்றியமையாவுறுப்பு ஆகலின், அச்சிறப்புத் தோன்ற அதனை இறந்தகால வினையெச்சத்தாற் கூறினர். எல்லா நூல்களிலும் நல்லன எடுத்து எல்லார்க்கும் பொதுப்படக்கூறுதல் இவர்க்கு இயல்பு ஆகலின், ஈண்டும் பொதுப்பட 'நூலோர்' என்றும்; அவரெல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிதலான், 'இது தலையாய அறம்' என்றுங் கூறினர்.

(கு-ரை.) "தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தான் என்றாங்கு, ஐம்புலத்தாறோம்பல்தலை" என்கிற நீதி இல்லறத்தார்க்கே யாதலின், இங்கே 'பகுத்துஉண்டு' என்பதற்கு - துறவறவியலுக்குஏற்ப 'பசித்தவுயிர்கட்குப் பகுத்துக்கொடுத்துஉண்டு' என்று உரைக்கப்பட்டது. பல்லுயிர்-ஐவகையுயிர்: ஓரறிவுயிர்முதல் ஐயறிவுயிரீறானவை; ஈற்றில் முற்றும்மைதொக்கது விகாரம். ஓம்புதல்-காத்தல். அறநூலுடையார்-தருமசாஸ்திரத்துக்குரியவர். தொகுத்த - திரட்டிக்கூறின. அதற்கு - காத்தற்கு. இன்றியமையாஉறுப்பு - இல்லாமல்முடியாத [இருந்தேதீரவேண்டிய] அவயவம்; அவசியமான அங்கம். "உண்பொழுது நீராடி யுண்டலும்" என்னுமிடத்து 'நீராடி' என்னும் இறந்தகாலவினையெச்சம் 'உண்டல்' என்னும் வினைக்கு அவசியமான அங்கமாவதுபோல இங்கே பகுத்துண்டு என்னும் இறந்தகாலவினையெச்சம் பல்லுயிரோம்புதல் என்னும் வினைக்கு அவசியமான அங்கமென அறிக. எல்லார்க்கும்-எல்லாமதத்தார்க்கும். "ஒன்றேபொருளென்ப வேறென்ப வேறெனின், அன்றென்ப வாறுசமயத்தார் - நன்றென, வெப்பாலவரு மியைபவே வள்ளுவனார், முப்பால்மொழிந்தமொழி" என்னுந் திருவள்ளுவமாலைச் செய்யுளாலும், எல்லார்க்கும் பொதுப்படக் கூறுதல் இவர்க்கு இயல்பாதல் அறிக. அவரெல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிதலான்-வெவ்வேறு வகைப்பட்ட அந்த எல்லாமதத்தார்க்கும் இக்கொல்லாமை யாகியவிரதம் வேறுபாடின்றி உடன்பாடாயிருத்தலால். (உ)

௩௨௩. ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று.

(இ-ள்.) ஒன்று ஆக நல்லது கொல்லாமை - (நூலோர்தொகுத்த அறங்களுள் தன்னோடு இணையொப்பதின்றித்) தானேயாக நல்லது கொல்லாமை; மற்று பொய்யாமை அதன்பின் சார நன்று-அஃது ஒழிந்தால் பொய்யாமை அதன்பின்னே நிற்க நன்று; (எ - று.)

'நூலோர்தொகுத்த அறங்களுள்' என்பது, அதிகாரத்தான் வந்தது. அதிகாரம் கொல்லாமையாயினும், மேல் "பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றின்" எனவும், "யாமெய்யாக் கண்டவற்று ளில்லை" எனவுங் கூறினாராகலின், இரண்டு அறத்துள்ளும் யாதுசிறந்தது என்று ஐயம் நிகழுமன்றே: அது நிகழாமைப்பொருட்டு, ஈண்டு 'அதன்பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று' என்றார்; முற்கூறியதிற் பிற்கூறியது வலியுடைத்தாகலின். அதனை 'பின்சாரநன்று' என்றது, நன்மைபயக்கும்வழிப் பொய்யும் மெய்யாயும் தீமைபயக்கும்வழி மெய்யும் * பொய்யாயும் இதனைப் பற்ற அது திரிந்துவருதலான் எனஉணர்க.

இவை மூன்றுபாட்டானும், இவ்வறத்தினது சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) நூலோர் - தருமசாஸ்திரமுடையோர். தன்னோடு இணையொப்பது இன்றி-தனக்குச் சமானமாகச்சொல்லுமாறு ஒத்திருப்பது வேறொன்றுமில்லாமல். அஃது ஒழிந்தால்-அதனைவிட்டு இரண்டாவதை

* பி-ம்: பொய்யாயும் திரிந்துவருதலான்.

ஆராயத்தொடங்கினால். பொய்யாமை-பொய்கூறாமை. கீழ்ச்செய்யுளில் வந்த தொடரே இங்கே வருவிக்கப்பட்டதனால், 'நூலோர்தொகுத்த அறங்களென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது' என்றார். "பொய்யாமை பொய்யாமையாற்றி னறம்பிற, செய்யாமை செய்யாமை நன்று", "யாமெய்யாக்கண்ட வற்றுளில்லை யெனைத்தொன்றும், வாய்மையினல்ல பிற" என்பன-முன்வாய்மையென்னும் அதிகாரத்திற்கூறியவை. இரண்டு அறத்துள்ளும்-கொல்லாமை, பொய்யாமை என்னும் இரண்டுதருமங்களுள். ஐயம் நிகழுமன்றே-சந்தேகந் தோன்றுமன்றோ? மாறுகொளக் கூறலென்னுங் குற்றம் நூலில்வாராதிருக்குமாறு இங்ஙனங் கூறினாரென்க. முன்சொன்ன விதியினும் பின்சொல்லும் விதி சிறப்புடையதென்பது நூற்கொள்கை; அதனால், வாய்மையினும் கொல்லாமை வலியுடையதென்க. "வாய்மை யெனப்படுவதியாதெனின் யாதொன்றுந், தீமையிலாத சொலல்," "பொய்ம்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்ந்த, நன்மைபயக்குமெனின்" என்றபடி நிகழாததுகூறுதலும் நன்மைதந்தால் உண்மையாகவும், நிகழ்ந்ததுகூறுதலுந் தீமைதந்தால் பொய்ம்மையாகவும், பயனைநோக்கி இங்ஙனம் வாய்மையின்தன்மை மாறுபடும்; கொல்லாமையோ, அங்ஙனம் மாறுபடாது ஆதலின், பொய்யாமையினும் கொல்லாமை மேலானது எனக் காண்க. பொய்போலக் கொலை நன்மை பயந்தாலும் குணமாகாது, குற்றமேயாம்; கொல்லாமை தீமைதந்தாலும் குற்றமாகாது, குணமேயா மென்க. இதனைப்பற்ற அநுதிரிந்து வருதலான்-கொல்லாமையோடு ஒப்பிட்டுப்பார்க்குமிடத்துப் பொய்யாமை மாறுபட்டுவருதலால்; பயனைநோக்கக் காரணத்தின்தன்மை மாறுபடுதாலென்றலும் உண்டு. இவ்வறத்தினது-கொல்லாமையினது. ஒன்று-ஒப்பற்றது. மற்று-வினைமாற்று. "கொல்லா நலத்தது நோன்மை" என்பர், மேல் 'சான்றாண்மை' என்னும் அதிகாரத்தும். (௩)

௩௨௪. நல்லா றெனப்படுவ தி யாதெனின் யாதொன்றுங்
கொல்லாமை சூழு நெறி.

(இ-ள்.) நல் ஆறு எனப்படுவது யாது எனின்-(மேற்கதி வீடுபேறு கட்கு) நல்லநெறியென்று சொல்லப்படுவது யாதென்று வினவின், (அஃது), யாது ஒன்றுஉம்கொல்லாமை சூழும் நெறி-யாதோருயிரையும் கொல்லாமையாகிய அறத்தினைக் காக்கக்கருதும் நெறி; (எ-று.)

'யாதொன்றும்' என்றது, ஓரறிவுயிரையும் அகப்படுத்தற்கு. காத்தல்-வழுவாமற் காத்தல்.

இதனான், இவ்வறத்தினையுடையதே நன்னெறியென்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) மேற்கதி-சுவர்க்கம் முதலிய மேலான பதவிகள். வீடுபேறு-முத்தியையடைதல். நெறி-வழி. வினவின்-கேட்டால். அஃது-நல்நெறி. கருதும்-எண்ணும். ஓரறிவுயிரையும் அகப்படுத்தற்கு-புல் மரம் முதலியவற்றையும் உள்ளிடுதற்பொருட்டு. வழுவாமல்-தவறாமல். எனப்படுவது + யாது = எனப்படுவதியாது; குற்றியலிகரம் அலகுபெறவில்லை. யாதொன்றும், உம்மை-இழிவுசிறப்பு. (௪)

௩௨௫. நிலையஞ்சி நீத்தாரு ளெல்லாங் கொலையஞ்சிக்
கொல்லாமை சூழ்வான் றலை.

(இ-ள்.) நிலை அஞ்சி-(பிறப்புநின்ற) நிலையை அஞ்சி, (பிறவாமைப் பொருட்டு), நீத்தாருள் எல்லாம்-(மனைவாழ்க்கையைத்) துறந்தாரெல்லாருள்ளும், கொலை அஞ்சி கொல்லாமை சூழ்வான்-கொலைப்பாவத்தை அஞ்சிக் கொல்லாமையாகிய அறத்தை மறவாதவன், தலை-உயர்ந்தவன்; (எ-று.)

பிறப்புநின்றநிலையாவது-இயங்குவ நிற்பஎன்னும் இருவகைப்பிறப்பினும் இன்பமென்பதொன்றின்றி உள்ளவெல்லாந் துன்பமேயாய நிலைமை. துறவு ஒன்றேயாயினும், சமயவேறுபாட்டாற் பலவா மாகலின், 'நீத்தாருளெல்லாம்' என்றார்.

இதனான், இவ்வறம்மறவாதவனுயர்ச்சி கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) மனைவாழ்க்கை - இல்லறவாழ்வு. இயங்குவ-சஞ்சரிக்குமுயிர்கள்; இவை-ஜங்கமமெனவும், சரமெனவும்படும். நிற்ப-சஞ்சரித்தலில்லாத உயிர்கள்; இவை-ஸ்தாவரமெனவும், அசரமெனவும்படும். நால்வகைத்தோற்றத்து எழுவகைப் பிறப்பின் ஐவகை யுயிர்களும் இந்தச் சரம் அசரம் என்னும் இருவகையில் அடங்குதலால், 'இருவகைப்பிறப்பு' என்றார். "தேவரேதாமுமாகித் தேவரால் தெழிக்கப்பட்டும், ஏவல்செய்திறைஞ்சிக்கேட்டு மணிகமாப்பணிகள்செய்தும், நோவதுபெரிதுந்துன்பம் நோயினுட் பிறத்தல் துன்பம், யாவதுந்துன்பம் மன்னுயாக்கைகொண்டவர்கட்கென்றான்'' என்ற சிந்தாமணிச்செய்யுளாலும் எல்லாப்பிறப்புந் துன்பமேதருவனவாதல் காண்க. சமயவேறுபாடு-மதபேதம். குடீசகம் வெகூதகம் ஹம்ஸம் பரமஹம்ஸம் ஏகதண்டசந்நியாசம் திரிதண்டசந்நியாசம் என்று துறவில் பலவகை கூறப்படுவதால், துறவு ஒன்றேயாயினும் சமயவேறுபாட்டாற் பலவாமென்றாரென்னலாம். (௫)

௩௨௬. கொல்லாமை மேற்கொண் டொழுகுவான் வாழ்நாண்மேற்
செல்லா துயிருண்ணுங் கூற்று.

(இ-ள்.) கொல்லாமை-கொல்லாமையை, மேற்கொண்டு-(விரதமாக) மேற்கொண்டு, ஒழுகுவான்-ஒழுகுவானது, வாழ்நாள்மேல்-வாழ்நாளின் மேல், உயிர் உண்ணும் கூற்று செல்லாது—; (எ-று.)

மிகப்பெரியஅறஞ்செய்தாரும் மிகப்பெரியபாவஞ்செய்தாரும் முறையானன்றி, இம்மைதன்னுள்ளே அவற்றின்பயன் அனுபவிப்பாரென்னும் அறநூல் துணிபுபற்றி, இப்பேரறஞ்செய்தான்தானும் கொல்லப்படான்; படானாகவே, அடியிற் கட்டிய வாழ்நாள் இடையூறின்றிஎய்துமென்பார், 'வாழ்நாள் மேற் கூற்று செல்லாது' என்றார்; செல்லாதாகவே, காலம் நீட்டிக்கும்: நீட்டித்தால், ஞானம்பிறந்து உயிர் வீடுபெறும் என்பது கருத்து.

இதனால், அவர்க்கு வரும் நன்மை கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) ஒழுகுவானது-நடப்பவனுடைய. வாழ்நாள் - ஆயுள்நாள். உயிர் உண்ணும்கூற்று செல்லாது-உயிரை உடம்பினின்று கவருந்தன்மை

யுள்ள யமன் கொலைகுறித்துச் செல்லான். 'தேவர்களை இருதிணையாலுஞ் சொல்லலாம்' என்பது இலக்கணமாதலால், 'கூற்று செல்லாது' என, இங்கு அஃறிணையாற் கூறினர். முறையானன்றி என்பதற்கு-மறுமையிலல்லாமல் என்று கருத்து. '*மிக்க நல்வினையாலும் மிக்க தீவினையாலும் இம்மையிலேயே பயன் அனுபவிக்கப்படும்' என்பது தருமசாஸ்திரக்கொள்கை. இப்பேரறஞ்செய்தான் தானும் - கொல்லா விரதம் மேற்கொண்டவனும். கொல்லாமையைச் செய்தல்-நிவ்ருத்தி தர்மம். அடியிற்கட்டிய வாழ்நாள்-படைப்புக்காலத்தில் இவ்வளவென்று வரையறுத்த சீவகாலம். இடையூறின்றி எய்தும்-தடையின்றி [நடுவிற் குறைதலில்லாமல்] நிலை பெறும். காலம்-ஆயுட்காலம். நீட்டிக்கும்-வளரும். அவர்க்கு-கொல்லாவிரதத்தார்க்கு. "வேள்விவாய்க் கண்படுத் தும் வெவ்வினைசெயாடவர்கை, வாளின்வாய்க் கண்படுத்தும் வாரணத் தினீருரிபோல், கோளிமிழ்ப்புநீள்வலைவாய்க் கண்படுத்து மின்னணமே, நாளுலப்பித்திட்டார் நமரலாதாரெல்லாம்" என்னும் சிந்தாமணிச் செய்யுளிலும் இக்கருத்து விளங்குதல் காண்க. (௬)

௩௨௭. தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறி
தின்னுயிர் நீக்கும் வினை.

(இ-ள்.) தன் உயிர் நீப்பினும்-(அது செய்யாவழித்) தன்னுயிர் உடம்பின்) நீங்கிப் போமாயினும், தான்—, பிறிது இன் உயிர் நீக்கும் வினை-பிறிதோர் இன்னுயிரை (அதனுடம்பின்) நீக்குந் தொழிலை, செய்யற்க-; (எ - று.)

'தன்னை அது கொல்லினும் தான் அதனைக்கொல்லற்க' என்றது, பாவம் கொலையுண்டவழித் தேய்தலும் கொன்றவழி வளர்தலும்நோக்கி. இனி, 'தன்உயிர் நீப்பினும்' என்றதற்கு -(சாந்தியாகச்செய்யாதவழித்) தன்உயிர் போமாயினு மென்று உரைப்பாருமுளர்; பிறர்செய்தலும் ஆகாமையின், அஃதுஉரையன்மை அறிக.

(கு-ரை.) அதுசெய்யாவழி-கொலையைச் செய்யாதபொழுது. உடம்பின்-உடம்பினின்று. பிறிதோர்இன்னுயிரை-மற்றொரு பிராணியின் இனியஉயிரை. எந்தப்பிராணிக்கும் உயிரினும்இனியது வேறின்றாத லால், இன்னுயி ரென்றார். அது-பிறிதொருபிராணி. கொலையுண்டவழி-(தான் ஒன்றினால்) கொல்லப்பட்டு இறந்தவிடத்து. தேய்தல்-குறைதல். கொன்றவழி-தான் ஒருபிராணியைக் கொன்றபொழுது. தன்னைக்கொல்ல வரும் உயிரையுங் கொல்லலாகா தென்பது, முதலுரைக்குக்கருத்து. இரண்டாமுரைக்குக்கருத்து-தன் உயிரை இறவாமற் காக்கும் பொருட்டுத் தோஷசாந்தியாக வேறொருபிராணியைக்கொன்று பலியிடுதலும் ஆகாதென்பதாம்; இங்ஙனம் பொருள்படவேண்டுமானால், 'தான்' என்ற சொல் இருத்தல் கூடாது. ஏனென்றால், 'தன்னுயிர் போகாதிருத்தற் காகத் தான் பிறிதின்னுயிர் நீக்கும் வினை செய்யற்க' என்ற இதில், 'தன்னுயிர்போகாதிருத்தற்காகப் பிறர் பிறிதின்னுயிர்நீக்கும் வினை செய்யலா மென்பது ஏற்படுமன்றோ? அங்ஙனம் தன்பொருட்டாகப்

*"அத்யுத்கடை: புண்யபாபை:, இஹைவபலமஸ்நுதே"

பிறர் பிறிதின்னுயிர் நீக்கும் வினைசெய்தலும் ஆசிரியர்க்கு உடன்பாடு அன்று: ஆதலால், அங்ஙன் பொருள்கூறுதல ஆசியர்க்கு உடம்பா டன்று என்று மறுத்தார், பரிமேலழகர். நீப்பின்என்னும் எதிர்காலவினை யெச்சத்தில், நீ-பகுதி: உம்மை-இழிவுசிறப்பு. இக்குறளை 'மறுத்தல்' என்னும் மதத்திற்கு உதாரணங்காட்டினர், வீரசோழியவுரைகாரர். (எ)

நூஉஅ. நன்றாகு மாக்கம் பெரிதெனினுஞ் சான்றோர்க்குக்
கொன்றாகு மாக்கங் கடை.

(இ-ள்.) நன்று ஆகும் ஆக்கம் பெரிது எனின் உம்-(தேவர் பொருட்டு வேள்விக்கட் கொன்றால்) இன்பம்மிகுஞ் செல்வம் பெரிதா மென்று (இல்வாழ்வார்க்குக்) கூறப்பட்டதாயினும், சான்றோர்க்கு-(துறவான்) அமைந்தார்க்கு, கொன்று ஆகும் ஆக்கம் கடை-(ஒருயிரைக்) கொல்ல வருஞ் செல்வம் கடை; (எ-று.)

இன்பம்மிகுஞ் செல்வ மாவது-தாமுந் தேவராய்த் துறக்கத்துச் சென்று எய்துஞ் செல்வம். அது சிறிதாகலானும், பின்னும்பிறத்தற்கு ஏதுவாகலானும், வீடாகிய ஈறிலின்பமெய்துவார்க்கு 'கடை' எனப்பட் டது. துறக்க மெய்துவார்க்கு ஆமாயினும் வீடெய்துவார்க்கு ஆகா தென்றமையின், விதி விலக்குக்கள் தம்முள்மலையாமை விளக்கியவா றாயிற்று. இஃது, இல்லற மன்மைக்குக் காரணம்.

இவையிரண்டுபாட்டனும், கொலையது குற்றம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) வேள்விக்கண்-யாகத்தில். இன்பமிகுஞ் செல்வம்-சிற் றின்பவனுபவம் மிகுதற்கிடமான செல்வம். துறவான் அமைந்தார்-துற வறத்துக்குரிய இலக்கணத்தால் நிறைந்தவர். கொல்லவரும்செல்வம்-கொல்லுதலால் உளதாகுஞ்செல்வம். கடை-இழிவானது. துறக்கத்துச் சென்று எய்தும்-சுவர்க்கத்திற் போயடையும். அது சிறிதாகலானும்-அச்செல்வம் சிற்றின்பத்தையே தருவதாய் அற்பமாதலாலும். பின்னும்-மறுபடி. ஏது-காரணம். இருவினையும்அற்று முத்திபெற்றவர்க்கு மாத்தி ரம் பிறப்புஇன்றே யொழிய, வினைப்பயன்களால் சுவர்க்க நரக மடைப வர்க்கு மீண்டும்இங்குப் பிறத்தல் உண்டு ஆதலால், 'பின்னும்பிறத்தற்கு ஏதுவாகலானும்' எனப்பட்டது. இங்குச் செய்த புண்ணியத்தால் மேலு லகஞ்சென்று தேவகதியை யடைந்து இன்பமனுபவிப்பவர், அப்புண்ணி யம் முடிந்தவாறே தேவகதியையிழந்து மீண்டும் இங்குப் பிறப்ப ரென்க. வீடாகிய ஈறில்இன்பம் எய்துவார்க்கு-முத்தியாகிய அழிதலில்லாதபேரின் பத்தை அடையுந் துறவறத்தார்க்கு. 'எவ்வுயிரையுங்கொல்லுதலாகாது' என்ற பொதுவிதியின்மேற் சிறப்புவிதியாக 'யாகத்திற் பசுவைக்கொல்ல லாம்' என்று தருமசாஸ்திரங்களிற் கூறப்பட்டிருப்பதோடு இங்குத் துற வறவியலில் 'எவ்வுயிரையுங் கொல்லலாகாது' என்ற விலக்குப் பொருந்து மாறு என்னையெனின்,—யாகத்திற் பசுவைக்கொல்லுதல் சுவர்க்கச் சிற்றின்பமடையக்கருதும் இல்லறத்தார்க்கு ஒக்குமாயினும், முத்திப்

பேரின்பமடையக் கருதுந் துறவறத்தார்க்கு ஒவ்வாதுளஎன ஒன்றோ டொன்று மாறுபடாதபடி கூறியவாறு. இது, இக்குறளில் 'சான்றோர்க்கு' என்ற சொல்லால் விளக்கப்பட்டது. இஃது-கொல்லாமை. கீழ்க்குறித்த காரணம்பற்றியே இக்கொல்லாமை யென்னும் அதிகாரம், இல்லறவிய லில் வைக்கப்படாது துறவறவியலில் வைக்கப்பட்டது. நன்று-நல்லது: இன்பம்: ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். நன்றாகும் ஆக் கம்-பெயரெச்சம் காரியப்பொருளது; 'நோய்தீருமருந்து' என்றவிடத் துப்போல; காரணப்பொருளதாகிய கொல்லவென்னுஞ் செயவெனெச் சம், கொன்று எனத் திரிந்து நின்றது. (அ)

௩௨௯. கொலைவினைய ராகிய மாக்கள் புலைவினையர்
புன்மை தெரிவா ரகத்து.

(இ-ள்.) கொலை வினையர் ஆகிய மாக்கள்-கொலைத்தொழிலையுடைய ராகிய மாந்தர், புன்மை தெரிவார் அகத்து-(அத்தொழிலின்) கீழ்மையை (அறியாத நெஞ்சத்தராயினும்) அறிவார்நெஞ்சத்து, புலை வினையர்-புலைத் தொழிலினர்; (எ-று.)

'கொலைவினையர்' என்றதனுன், வேள்விக்கட் கொலையன்மை அறிக. 'புலைவினையர்' என்றது-தொழிலாற் புலைய ரென்றவாறு. இம்மைக்கட் கீழ்மையெய்துவரென்பதாம்.

(கு-ரை.) கீழ்மை-இழிவானதன்மை. புலைத்தொழிலினர்-சண்டா ளர்க்குரிய இழிதொழி லுடையவர். இங்கேகுறித்தது யாகத்தில் ஒவ் வொரு சமயத்தில்நேரும் கொலையன்று என்பதை 'கொலைவினையர்' என அதனையே தொழிலாகவுடையவ ரென்பதனால் விளக்கினர். தொழிலாற் புலையர்-கருமசண்டாளர். கொல்லுதல்செய்பவர் மறுமையில் நரகத் துன்பமடைவரென்பது மாத்திரமேயன்றி இம்மையிலுங்கீழ்ச்சாதிப்பண் படைவர் என்பது, இக்குறளில் விளக்கப்பட்டது. 'மாக்களெனப் படுவார்' ஐம்பொறியுணர்வு மாத்திரமேயுடையராய்மன வுணர்ச்சியில்லாத விலங்குபோன்ற அவிவேகிகளான ஒருசார் மானிடங்கள்' என்பஆதலால், 'கொலைவினையராகியமாக்கள்' எனப்பட்டது. (௯)

௩௩௦. உயிருடம்பி னீக்கியா ரென்ப செயிருடம்பிற்
செல்லாத்தீ வாழ்க்கை யவர்.

(இ-ள்.) செயிர் உடம்பின்-(நோக்கலாகா) நோயுடம்புடனே, செல்லா-வறுமைகூர்ந்த, தீ வாழ்க்கையவர்-இழிதொழில்வாழ்க்கையினை யுடையாரை, உயிர் உடம்பின் நீக்கியார் என்ப-(இவர் முற்பிறப்பின்கண்) உயிர்களை (அவை நின்ற) உடம்பினின்று நீக்கினவரென்றுசொல்லுவர், (வினைவிளைவுகளை அறிந்தோர்); (எ-று.)

செல்லாவாழ்க்கை, தீவாழ்க்கை எனக் கூட்டுக. செயிருடம்பினரா தல் "அக்கேபோ லங்கை யொழிய விரலழுகித், துக்கத்தொழுநோ யெழுபவே" என்பதனாலும் அறிக. மறுமைக்கண் இவையும் எய்துவ ரென்பதாம்.

இவையிரண்டுபாட்டானும், கொல்வார்க்குவருந்தீங்குகூறப்பட்டது.

அருளுடைமைமுதற் கொல்லாமையீறுகச் சொல்லப்பட்ட இவற்றுள்ளே சொல்லப்படாத விரதங்களும் அடங்கும்; அஃது அறிந்து அடக்கிக்கொள்க. ஈண்டு உரைப்பிற் பெருகும்.

(கு-ரை.) நோக்கலாகா-பார்க்கவுங்கூடாமல் அருவருப்பைத்தருகிற. நோயுடம்பு-வியாதியையுடைய சரீரம். வறுமைகூர்ந்த-தரித்திரத்தன்மை மிகுந்த. இழிதொழில்வாழ்க்கையினை யுடையார்-இழிவான வேலைசெய்து சீவிப்பவர். செயிர்-குற்றம்; நோய். இங்கு, செயிருடம்பின் என்பதை மூன்றும்வேற்றுமையுடனிகழ்ச்சிப்பொருளில் வந்த ஐந்தாம்வேற்றுமை யென்றாவது, இன்சாரியைபெற்ற மூன்றும்வேற்றுமைத்தொகையென்றாவது கொள்க; இது-'வாழ்க்கையவர்' என்பதில் விரிக்கப்பட்ட 'உடையார்' என்பதைக் கொண்டுமுடியும். செல்லாமை என்றது-வறுமையையும், இதன்உடன்பாடாகியசெல்லுதல்என்பது-செல்வத்தையும் உணர்த்தும்; இதனை "செல்லாவிடத்துங் குடிப்பிறந்தார் செய்வன, செல்விடத்துஞ் செய்யார் சிறியவர்" என நாலடியாரிலுங் காண்க. தீவாழ்க்கை-தீமையைத்தரும் வாழ்வு. "அக்கேபோல்" என்னும் மேற்கோள்-நாலடியார் 'தீவினையச்சம்' என்னும் அதிகாரத்தில் உள்ளது; இதன்பிற்பாகம் "அக்கால், அலவனைக் காதலித்துக் கான்முறித்துத் தின்ற, பழவினை வந்தடைந்தக்கால்" என்பது: முற்பிறப்பில் நண்டைவிரும்பிக் காலையொடித்து அதனைத் தின்றதனாலாகிய பழையகருமம் வந்துசேர்ந்தால் அதன்பயனால் அவர் பிற்பிறப்பில் சங்குமணிபோல உள்ளங்கைமாத்திரம்நிற்க விரல்களெல்லாம் அழுகிவிழுந்து இவ்வாறு துக்கத்தைத்தருகிற குட்டநோயுண்டாகப்பெறுவர் என்பது, பொருள். என்பர் என்பதற்கு-'வினைவிளைவுகளையறிந்தோர்' என்ற எழுவாய் வருவிக்க; இனி, என்பர் என்பதைச் செயப்பாட்டுவினைப்பொருளில்வந்த செய்வினையாக்கொண்டு, செயிருடம்பிற்செல்லாத் தீவாழ்க்கையவர் உயிருடம்பினீக்கியார் எனப்படுவர் எனினுமாம். இவைஎன்றது- செயிருடம்பிற்செல்லாத் தீவாழ்க்கைகளை. எய்துவரென்பதற்குக் கொலைத்தொழிலையுடையார் என எழுவாய் வருவிக்க. ஈண்டு உரைப்பிற் பெருகுமென விடுத்தது, 'மிகைபடக்கூறல்' என்னுங் குற்றத்திற்கு அஞ்சி யென்க. (கo)

ஞானம்

இனி, அவற்றின் பயனாகிய ஞானங் கூறிய தொடங்கினார். ஞானமாவது-வீடுபயக்கும்உணர்வு. அது, நிலையாமைமுதல் அவாவறுத்தல் இறுதியாக நான்கு அதிகாரத்துள் அடக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) ஜ்ஞாநம்-வடசொல். அவற்றின்-கள்ளாமை முதலிய அந்த விரதங்களின். நான்கு அதிகாரம்-நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்தல், அவாவறுத்தல் என்பன. விரதங்களால் வினைமாசு தீர்ந்து அந்தக்கரணங்கள் பரிசுத்தமானவிடத்து ஞானம் உதிப்பதாதலால், இது விரதத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது; விரதம், காரணம்: ஞானம், காரியம்.

௩௪- ஆம் அதிகாரம்— நிலையாமை.

அவற்றுள், நிலையாமையாவது-தோற்றமுடையன யாவும் நிலையுத லிலவாந் தன்மை. மயங்கியவழிப் பேய்த்தேரிற் புனல்போலத்தோன்றி மெய்யுணர்ந்தவழிக் கயிற்றில்அரவுபோலக் கெடுதலிற் பொய்யென் பாரும், நிலைவேறுபட்டுவருதலாற் கணந்தோறும் பிறந்து இறக்கு மென் பாரும், ஒருவாற்றான்வேறுபடுதலும் ஒருவாற்றான்வேறுபடாமையும் உடைமையின் நிலையுதலும்நிலையாமையும் ஒருங்கேயுடையவென்பாரும் எனப் பொருட்பெற்றிகூறுவார் பலதிறத்தராவர்; அவரெல்லார்க்கும் அவற்றதுநிலையாமை உடம்பாடாகலின், ஈண்டு அதனையே கூறுகின்றார். இஃது உணர்ந்துழியல்லது பொருள்களிற் பற்றுவிடா தாகலின், இது முன் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) தோற்றமுடையன யாவும்-கண்ணுக்குத்தோன்றும் பொருள்களெல்லாம்; அவை-செல்வம், உடம்புமுதலியன. தோற்றம்-உண்டாதலுமாம். நிலையுதல் இலவாம்-நிலைபெறுதலில்லாதனவாம்: அழியுந் தன்மையனவாகும். "இளமையுநில்லா யாக்கையுநில்லா, வளவிய வான் பெருஞ் செல்வமுநில்லா" என்பது, மணிமேகலை. மயங்கியவழி-அவித்தையினால் அறிவுமயக்கமடைந்தவிடத்து. பேய்த்தேரிற் புனல்போலத் தோன்றி-கானலினிடத்து நீரின்தன்மைபோலத் திரிபுஉணர்வினாற் காணப்பட்டு. கானல் நீர்போலுதலை "கானகத்தியங்கிய கழுதின் தேர்க் குலம், தானகத்தெழுதலால் தலைக்கொண் டோடிப்போய், மேனிமிர்ந் தெழுந்திடின் விசும்பும் வேமெனா, வானவர்க்கிரங்கிநீர் வளர்ந்த தொத்ததே" என்னுங் கம்பராமாயணத்தாலுமறிக: சிலப்பதிகாரத்தில் கானலை "நிறைநீர்வேலி" எனக் கூறியிருத்தலுங் காண்க. மெய்யுணர்ந்தவழி-தத்துவஞான முண்டானவிடத்து. கயிற்றில் அரவுபோலக் கெடுதலின்-கயிற்றினிடத்தில் தோன்றும் பாம்பின்தன்மைபோல அழிதலால். மதி மயக்கத்தால் கானல் நீராகக்காணப்படுவதுபோல, அவித்தையினாலே பரமான்மா ஒன்றே பலசீவான்மாக்களும் அவற்றுக்கு ஆதாரமான பிரபஞ்சமு மாகக் காணப்படும்: விபரீதஞானத்தாற் கயிற்றினிடத்துத் தோன்றிய பாம்பின் தன்மை அவ்விபரீதஞானமொழிந்து ஆய்ந்து நோக்கியவிடத்து மாறிக் கயிறு கயிறேயாய் விளங்குவதுபோல, அவித்தையொழிந்து தத்துவஞானம்பெற்றவிடத்துப் பிறதோற்றங்கள் மறைந்து பரமான்மாஒன்றே இயற்கையாய்க் காணப்படுதலின், கட்புலப்படும் பிரபஞ்சத்தோற்றங்கள்யாவும் பொய் யென்பது, அத்துவைத சமயக்கோட்பாடு; "சீர்பூத்தபரஞ்சுடராய்ச் சித்தாகிக் கானலிடை, நீர் பூத்ததென வுலகம் நிறைந்தொளிர் தன்பாற் றோன்ற" என்றார், பாகவத நூலுடையாரும். வளர்ச்சி முதலிய நிலைமைகள் பேதப்படுதலால் எல்லாப் பொருளும் ஒவ்வொருகணத்திலும் பிறந்து இறந்துவரு மென்பது-பௌத்தசமயத்துள் ஒருசாரார் கொள்கை. ஒருவாற்றான்-ஒருவகையால்; ஒரு ஆறு எனப்பிரிக்க. மண் குடமாகுந்தன்மையால் வேறுபடுதலையும் நிலையாமையையும், மண்ணாயிருக்குந் தன்மையால் வேறுபடாமையையும் நிலைத்தலையும் தன்னில் ஒருங்கே யுடையதாம்; இங்ஙனமே எல்லாப்

பொருள்களும் என்பது-ஒருசார் ஆருகத சமயக்கொள்கை. பொருட் பெற்றிகூறுவார்-பொருள்களின் தன்மையைச் சொல்லுபவர். பலதிறத் தர்-பலவகையர். அவற்றது-அப்பொருள்களின். இஃது உணர்ந்துழி அல்லது-இந்நிலையாமையை அறிந்தவிடத்தல்லாமல். பற்றுவிடாது-ஆசைநீங்காது. இறுதிவாக்கியம்-ஞானம் என்னுந்தலைப்பின் முதலில் துறவு என்னும் அதிகாரத்தின் முன் நிலையாமையென்னும் இவ்வதிகார த்தை வைத்ததற்குக் காரணம்; இங்ஙனமே நாலடியாரிலும் அறத்துப் பாலில் துறவறவியலின் முதலில் செல்வம் இளமை உடம்பு இவற்றின் நிலையாமையைக்கூறும் அதிகாரங்களை வைத்தவாறுங் காண்க. உடம்பா டெனினும், உடன்பாடெனினும் ஒக்கும்; சம்மதமென்று பொருள்.

௩௩௧. நில்லா தவற்றை நிலையின வென்றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை.

(இ-ள்.) நில்லாதவற்றை-நிலையுதலிலவாகியபொருள்களை, நிலையின என்று - நிலையுதலுடையவென்று, உணரும்-கருதுகின்ற, புல் அறிவு ஆண்மை-புல்லிய அறிவினை யுடையராதல், கடை-(துறந்தார்க்கு) இழிபு; (எ-று.)

தோற்றமுடையவற்றைக் கேடிலவென்று கருதும் புல்லறிவால் அவற்றின்மேற் பற்றுச்செய்தல் பிறவித்துன்பத்திற்கு ஏதுவாகலின், அது வீடெய்துவார்க்கு இழுக்கென்பது இதனாற் கூறப்பட்டது. இனி, புல்லறி வாளர் பெரும்பான்மையும் பற்றுச்செய்வது சிற்றின்பத்திற்கு ஏது வாகிய செல்வத்தின்கண்ணும் அதனை அனுபவிக்கும் யாக்கையின் கண்ணு மாகலின், வருகின்ற பாட்டுக்களான் அவற்றதுநிலையாமையை விதந்துகூறுப.

(கு-ரை.) புல்லிய-இழிவான. இழிபு-தாழ்வு. தோற்றம்-உண்டாகை. இழுக்கு-குற்றம். யாக்கை-உடம்பு. வருகின்ற பாட்டுக்களான்-இவ்வதி காரத்தின் மற்றைஒன்பது பாடல்களாலும். அவற்றுள் முந்தியஇரண்டு பாடல்கள் செல்வநிலையாமையையும், பிந்திய எழுபாடல்கள் யாக்கை நிலையாமையையுங் கூறும். உடம்புக்கு வயது இவ்வளவென்று ஒருகால நியமமுள்ளதனாலும், அப்படிப்பட்டநியமமுஞ் செல்வத்திற்கு இல்லாமை யினாலும், செல்வநிலையாமை முன்னும், யாக்கைநிலையாமை பின்னுங் கூறப்படும். விதந்துகூறுப-பிரித்தெடுத்துக்கூறுவர். புல்லறிவு-சிற்று ணர்வு, அற்பபுத்தி. (க)

௩௩௨. கூத்தாட் டவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம்
போக்கு மதுவிளிந் தற்று.

(இ-ள்.) பெருஞ் செல்வம்-(ஒருவன்மாட்டுப்) பெரிய செல்வம் (வருதல்), கூத்து ஆட்டு-கூத்தாடுதல்செய்கின்ற அரங்கின்கண், அவை குழாத்து அற்று-காண்போர்குழாம் வந்தாற்போலும்; போக்குஉம்-(அத னது) போகலும், அது விளிந்து அற்று-(அக்கூத்தாட்டு முடிந்தவழி) அக் குழாம் போயினாற்போலும்; (எ-று.)

பெருஞ்செல்வ மெனவே, துறக்கச்செல்வமும் அடங்கிற்று. 'போக் கும்' என்ற எச்சவும்மையான், வருதலென்பது பெற்றாம். அக்குழாம் கூத்தாட்டுக் காரணமாக அரங்கின்கண் பஃறிறத்தால் தானே வந்து

அக்காரணம் போயவழித் தானும் போமாறுபோல, செல்வமும் ஒருவன் நல்வினைகாரணமாக அவன்மாட்டுப் பலதிறத்தால் தானே வந்து அக் காரணம்போயவழித் தானும் போமென்றதாயிற்று.

(கு-ரை.) ஒருவன்மாட்டு-ஒருவனிடத்து. கூத்தாடுதல்செய்கின்ற அரங்கின்கண் - நாடகசாலையில். குழாம்-கூட்டம். அதனதுபோகலும்-செல்வம் அவனைவிட்டு ஒழிதலும். அக்குழாம் போயினாற் போலும்-அவ் விடத்தைவிட்டு அக்கூட்டம் கலைந்தாற்போலும். எச்சவும்மை-இறந்தது தழுவிய எச்சப்பொருள் தரும் 'உம்' என்னும் இடைச்சொல். பலதிறத் தால்-பலவழியால்.பல் திறம் எனப்பிரிக்க.அக்காரணம்-கூத்தாட்டு. பலதி றத்தால்-பலவகையால். அக்காரணம்-நல்வினை. கூத்து-தொழிலுணர்த் தும் பகாப்பதமாகிய பெயர். ஆட்டு-ஆடுஎன்னும் முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர். அவை-ஸபா: வடமொழித் திரிபு. ஆட்டவை-ஆடுதலை யுடைய அவை யென இரண்டனுருபும் பயனுமுடன்தொக்கதொகை யாகப் பொருட்புணர்ச்சியுரைக்க; ஆடுதற்குஇடமான அவை யென்பது கருத்து. குழாம் + அத்து = குழாத்து; "அத்தி னகரமகரமுனையில்லை" என்றதன் உபலக்ஷணத்தால், மவ்வீறொற்றழிந்துநின்ற ஆகாரத்தின் முன்னும் அத்துச்சாரியையின் முதல்அகரங் கெட்டதென்க. ஏ-தேற் றம்; அசையுமாம். விளிந்தற்று-விளிந்தால்என்னும் எதிர்காலவினையெச் சம் விளிந்துஎன இறந்தகாலவினையெச்சமாத்திரிந்தது; விளிந்ததற்று எனத் தொழிற்பெயர் தொகுத்தல்விகாரப்பட்டதாகவுங் கொள்ளலாம். இக்கவி-உவமையணி. (உ)

௩௩௩. அற்கா வியல்பிற்றுச் செல்வ மதுபெற்றா
லற்குப வாங்கே செயல்.

(இ-ள்.) அற்கா இயல்பிற்று-நில்லாத இயல்பினையுடைத்து, செல் வம்—; அது பெற்றால்-அதனைப் பெற்றால், அற்குப-(அதனாற் செய்யப் படும்) அறங்களை, ஆங்கே-அப்பெற்றபொழுதே, செயல்-செய்க; (எ-று.)

அல்கா என்பது, திரிந்துநின்றது. ஊழ் உள்வழியல்லது துறந்தா ராற் பெறப்படாமையின் 'அதுபெற்றால்' என்றும், அஃது இல்வழி நில்லாமையின் 'ஆங்கே' என்றுங் கூறினார். அதனாற்செய்யப்படும் அறங்க ளாவன-பயன்நோக்காது * செய்யப்படுங் கடவுட்பூசையும், தானமும் முதலாயின. அவை ஞானவேதுவாய் வீடு பயத்தலின், அவற்றை 'அற் குப' என்றும், 'செய்க' என்றுங் கூறினார்.

இவையிரண்டுபாட்டானும், செல்வநிலையாமை கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) அப்பெற்றபொழுதே-செல்வம்பெற்ற அப்பொழுதே. 'ஊழ் உள்வழியல்லது துறந்தாராற் பெறப்படாமையின்' என்றது, துறந்தவர்க்குப் பொருள்வருவாய்க்கு வேண்டும் முயற்சி யின்மைதல்பற்றி விதிவசத்தால் மாத்திரமே அவர்க்குச் செல்வம்வருதல் கூடு மாதலின். அதுபெற்றால் என்றது, செல்வம்பெறுதலின் அருமை தோன்றநின்றது.

* பி - ம்: செய்யும்

அஃதுஇல்வழி நில்லாமையின் - அந்நல்வினைப்பயன் நீங்கியவிடத்துப் பொருள் நில்லாதுநீங்குமாதலின். அற்கா-ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெய ரெச்சம்; அல்குளன்பது திரிந்த அற்கு-பகுதி. அற்குப-அல்குப: நிலைத் திருப்பவை: நிலைத்துநின்று பயன்விளைப்பன ஆதலால், அறங்களை 'அற்குப' என்றார்; பலவின்பாலெதிர்காலவினையாலணையும்பெயர். ஆங்கே, ஏகாரம் - தாமதிக்கக்கூடாமையைக் குறிக்கும். செயல் - உடன்பாட்டு வியங்கோள். (௩)

௩௩௪. நாளென வொன்றுபோற் காட்டி யுயிரீரும்
வாள துணர்வார்ப் பெறின்.

(இ-ள்.) நாள் என ஒன்று போல் காட்டி-நாளென்று அறுக்கப்படுவ தொரு காலவரையறைபோல (த் தன்னை)க் காட்டி, ஈரும்-ஈர்ந்துசெல் கின்ற, வாளது-வாளினதுவாயது, உயிர்—;உணர்வார் பெறின்-(அஃது) உணர்வாரைப் பெறின்; (எ-று.)

காலமென்னும் அருவப்பொருள் உலகியல் *நடத்தற்பொருட்டு ஆதித்தன் முதலிய அளவைகளாற் கூறுபட்டதாக வழங்கப்படுவதல்லது தானாகக் கூறுபடாமையின் 'நாளெனவொன்றுபோல்' என்றும், அது தன்னை வாளென்றுஉணரமாட்டாதார் † தமக்குப் பொழுதுபோகாநின்ற தென்று இன்புறுமாறு நாளாய் மயக்கலின் 'காட்டி' என்றும், இடை விடாது ஈர்தலான் 'வாளின் வாயது' என்றும், அஃதுஈர்கின்றமையை உணர்வார் அரியராகலின் 'உணர்வார்ப்பெறின்' என்றுங் கூறினார். 'உயிர்' என்னுஞ் சாதியொருமைப்பெயர், ஈண்டு உடம்பின்மேல்நின்றது: ஈரப்படுவது அதுவே யாகலின். வாள் என்பது, ஆகுபெயர். இனி, இதனை 'நாளென்பது ஒருபொருள்போலத்தோன்றி உயிரைஈர்வதொரு வாள்ாம்' என்று உரைப்பாருமுளர்; என என்பது பெயரன்றி இடைச் சொல்லாகலானும், ஒன்றுபோற்காட்டி யென்பதற்கு ஒருபொருட்சிறப்பு இன்மையானும், அதுவென்பது குற்றியலுகரமன்மையானும், அஃது உரையன்மை அறிக.

(கு-ரை.) ஆராய்ந்து உண்மைநோக்குமிடத்து, காலத்துக்கு வசப் பட்டுள்ளது உயிருடம்பின்வாழ்க்கையென்பது விளங்கும்என்று கருத்து. திருச்சந்தவிருத்தத்தில் திருமழிசையாழ்வாரும் "வாள்களாகி நாள்கள் செல்ல" என இங்ஙனம் நாளை வாளாக உருவகப்படுத்தி அருளிச்செய் திருத்தல் காண்க. இக்குறளால், உடம்புகளுக்கு அளவுசெய்யப்பட்ட நாள் கழிகிற விதம் சொல்லப்பட்டது. அறுக்கப்படுவது-பிரித்துஎண்ணப் படுவது. ஈர்ந்துசெல்கின்ற - அறுத்துக்கழிகின்ற. வாளினதுவாயது- வாளின்வாயிலுள்ளது. அஃது-அந்நிலைமையை. அருவப்பொருள்-ரூப மில்லாத பதார்த்தம். உலகியல்நடத்தற்பொருட்டு-உலகத்துநிகழ்ச்சிகள் நடக்கும்பொருட்டு. ஆதித்தன்முதலிய அளவைகளால்-சூரியன்முதலான அளக்குங்கருவிகளால்; சூரியன் காலத்தையளக்குங் கருவியாதலை "வாழ்

---

* பி - ம்: நடாத்தற்பொருட்டு † பி - ம்: நமக்கு

நாட்கலகாவயங்கொளிமண்டிலம், வீழ்நாட்படாஅதெழுதலால்", "தோற்றஞ்சால்ஞாயிறு நாழியாவைகலுங், கூற்றமளந்துநுந்நாளுண்ணும்" என்றவற்றிலுங் காண்க. ஒருசூரியோதயந்தொடங்கிப் பின்வருஞ் சூரியோதயமளவிற் கழிந்த காலம் ஒருநாளென்றும், அப்படிப்பட்டநாள் முப்பது கொண்டது ஒருமாதமென்றும், அம்மாதம்பன்னிரண்டுகொண்டது ஒரு வருடமென்றும் இவ்வாறு சூரியன்கருவியாக எண்ணி நாள்கணக்கிட்டு அகண்டமாகியகாலத்தைக் கூறுபடுத்துவழங்குமாறு காண்க. முதலிய என்றது-மற்றைக்கிரகங்களையும், நட்சத்திரங்களையும். கூறுபட்டது-பகுப்புக்கொண்டது. இனி, நாளெனவொன்றுபோற்காட்டி என்பதற்கு-நாளென்று ஒன்றாகத் தன்னைக்காட்டி யென்று உரைத்து, போல் என்பதை ஒப்பில்போலியாய் உரையசையெனவுங் கொள்ளலாம். அது தன்னை-காலத்தை. அவிவேகிகள் நாட்கழிவுக்குவருந்தாமல் மகிழ்தலை "வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார், வைகலும் வைகலைவைகு மென் றின்புறுவர், வைகலும் வைகற்றம் வாழ்நாள்மேல் வைகுதல், வைகலை வைத்துணராதார்" என்னும் நாலடியாராலும் உணர்க. ஈர்தல்-அறுத்தல். அஃது-காலமாகிய வாள். உடம்புக்கு அழிவு உண்டேயொழிய உயிருக்கு அழிவுஇல்லையாதலால், இங்கு உயிர் என்றது-உடம்பிற்கு இலக்கணையென்க; இது-தானியாகுபெயர்: "அச்சேத்யோயம் [இந்தஆன்மா அறுக்கமுடியாதது]" என்றது, ஸ்ரீபகவத்கீதை. ஈரப்படுவது அதுவே-அறுக்கப்படுவது உடம்பே. வாள் என்பது-வாளின் வாய்க்கு, முதலாகுபெயர். முதலுரைக்கு, உயிர்-எழுவாய்; வாளதுஎன்னும் ஒன்றன்பாற்குறிப்புமுற்று-பயனிலை; என என்னும் இடைச்சொல், காட்டியென்னும் வினையெச்சத்தைக் கொண்டது. பிந்தினஉரைக்கு, எனஎன்பது-எழுவாயும், வாள்என்பது-வினைமுற்றுமாதல்வேண்டும். அவ்வுரையைப் பல காரணங்காட்டி மறுக்கிறார்:— என என்பது-இடைச்சொல்லாதலால், பெயர்ச்சொல்போல வாள்என்பதற்குக் கருத்தாவாக நில்லாதென்பது, முதற்காரணம். இரண்டாவதுகாரணம்-முதலுரையில் நாளெனவொன்றுபோற்காட்டி என்பதற்கு விசேடவுரை இருப்பது போல் விசேடவுரையில்லாமை: இது, வெளிப்படை. மூன்றவதுகாரணம்-அதுஉணர்வார்ப்பெறின் என எடுத்து, அதனையறிவாரைப்பெற்றால் என்னவேண்டும்: 'அது உணர்வார்'என்று எடுக்குமிடத்து அது என்பது முற்றியலுகரமாதலின், உயிர்முதல்மொழிப்புணர்ச்சியில் அதுவுணர்வார் என உடம்படுமெய்பெற்றுவரவேண்டுமேயன்றி அதுணர்வார் என வருதற்கு விதியில்லாமை என்பது. முதலுரைக்கு-வாளது என்பது ஒரு சொல்லாய் உயிர்த்தொடர்க்குற்றியலுகரமாதலால், உயிர்வரக் குற்றியலுகரத்தின்மேல் அவ்வுயிர்சேர்ந்திடுதற்குத் தடையில்லையென்க. ஒன்று-ஒருகாலவரையறையைக் குறித்தலால், எண்ணலளவையாகுபெயர். உணர்வார்ப்பெறின்-உயர்திணையிடத்து இரண்டனுருபு தொக்கது. (௪)

௩௩௫. நாச்செற்று விக்குண்மேல் வாராமு னல்வினை
மேற்சென்று செய்யப் படும்.

(இ-ள்.) நா செற்று-(உரையாடாவண்ணம்) நாவைஅடக்கி, விக்குள் மேல்வாரா முன்-விக்குள் எழுவதற்கு முன்னே, நல் வினை-(வீட்டிற்கு ஏதுவாகிய) அறம், மேற்சென்று-விரைந்து, செய்யப்படும்—; (எ-று.)

மேல்நோக்கிவருதல் ஒருதலையாகலானும் வந்துழிச்*செய்தலே யன்றிச் சொல்லலும் ஆகாமையானும் 'வாராமுன்' என்றும், அதுதான் இன்னபொழுது வருமென்பது இன்மையின் 'மேற்சென்று' என்றுங் கூறினார். மேற்சேறல்-மண்டுதல். நல்வினைசெய்யுமாற்றின்மேல்வைத்து நிலையாமை கூறியவாறு.

(கு-ரை.) உரையாடாவண்ணம்-வார்த்தையெழாதபடி. நாவை-நாக்கை. விக்குள்-விக்கல்; தொழிற்பெயர். எழுதல்-மேல்நோக்கிவருதல். வீட்டிற்கு ஏதுவாகிய அறம்-துறவறத்தார்க்குரிய யோகஞானங்கள். ஒருதலை - நிச்சயம். வந்துழி-விக்கல்வந்தபொழுது. செய்தலேயன்றிச் சொல்லலும் ஆகாமையானும்-அறஞ்செய்தல் அசாத்தியமென்பதுமாத்திரமேயன்றி அறஞ்செய்யவேண்டுமென்று வாயாற்சொல்லுதலும் அசாத்தியமாதலாலும். நாச்செற்று விக்குள் மேல்வாராமுன்-மரணவேதனை வருதற்குமுன் என்றபடி. அதுதான்-அம்மரணவேதனைதான். இன்மையின்-தெரியாதாதலால் என்றபடி. மேற்சேறல், மண்டுதல்-துரிதப்படுதல். இங்கே நல்வினையென்றது, அழியுந்தன்மையனவான சுவர்க்கவின்பம் முதலிய காமியபலன்களைத் தரும் யாகம்முதலியவற்றை யன்று; முத்தியடைதற்கு நேரேவழியாகிய யோகஞானங்களையென்க. செய்யும் ஆறு-செய்யும்விதம். நிலையாமை-யாக்கைநிலையாமை. "மேலெழுந்ததோர் வாயுக்கிளர்ந்து மேல்மிடற்றினை யுள்ளெழவாங்கிக், காலுங்கையும்விதிர் விதிர்த்தேறிக் கண்ணுறக்கம தாவதன் முன்னம், மூலமாகிய வொற்றை யெழுத்தை மூன்றுமாத்திரையுள்ளெழ வாங்கி, வேலைவண்ணனை மேவுதிராகில் விண்ணகத்தினில்மேவலுமாமே" என்றார் பெரியாழ்வாரும். இக்குறளால், ஆயுள்நாள்கழியுங்காலத்து உண்டாகும் நிலைமை சொல்லப்பட்டது. (௫)

௩௩௬. நெருந லுளனொருவ னின்றில்லை யென்னும்
பெருமை யுடைத்திவ் வுலகு.

(இ-ள்.) 'ஒருவன் நெருநல் உளன்-ஒருவன்†நெருநல்உளனாயினான்: (அவனே), இன்று இல்லை-இன்று இல்லையாயினான்', என்னும்-என்றுசொல்லும், பெருமை-நிலையாமைமிகுதி, உடைத்து—;இ உலகு-இவ்வுலகம்.

ஈண்டு, உண்மை-பிறத்தலையும், இன்மை-இறத்தலையும் உணர்த்தி நின்றன. அவை பெண்பாற்கும் ‡உளவாயினும், சிறப்புப்பற்றி *ஆண்பாற்கே கூறினார். இந்நிலையாமையே உலகின் மிக்கதென்பதாம்.

(கு-ரை.) நெருநல்-நேற்றைத்தினம். இன்று - இன்றைத்தினத்து 'உளனொருவன்' என்ற ஆண்பால்-மற்றைப்பால்களுக்கும் உபலக்ஷணம் பெருமையென்பது அதிகாரத்தால், நிலையாமைமிகுதியைக் குறித்தும்.

---

*பி-ம்;செயலே †பி-ம்: நெருநற்று ‡பி-ம்: உரிய *பி-ம்: ஆண்பாலையே

உண்மை-உளன்என்பதன் பகுதி. இன்மை-இல்லைஎன்பதில் உள்ளது. அவை-பிறத்தலும் இறத்தலும். நெருநல், இன்று-ஏழாம்வேற்றுமைப் பொருளுணரநின்ற இடைச்சொற்கள். "புன்னுனிமேனீர்போனிலையாமை யென்றெண்ணி, இன்னினியே செய்க வறவினை-இன்னினியே, நின்று னிருந்தான் கிடந்தான் தன்கேளலறச், சென்று னெனப்படுதலான்" என்னும் நாலடியையும், "காலைச்செய்வோமென்றறத்தைக் கடைபிடித்துச், சாலச்செய்வாரே தலைப்படுவார்-மாலை, கிடந்தானெழுதலரிதான் மற்றென் கொ, லறங்காலைச்செய்யாதவாறு" என்னும் அறநெறிச்சாரத்தையும் இங்கே அறிக. யாக்கைநிலையாமைகூறியது, இது; "மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்" என்றார், பெரியாரும். (௬)

௩௩௭. ஒருபோழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப
கோடியு மல்ல பல.

(இ-ள்.) ஒரு பொழுதுஉம்-ஒருபொழுதளவும், வாழ்வது- (தம்உடம்பும் உயிரும்) இயைந்திருத்தலை, அறியார்-தெளியமாட்டார்; (மாட்டாது வைத்தும்), கோடிஉம் அல்ல-பல கோடியளவுமன்றி அதனினும்பலவாய நினைவுகளை, கருதுப-நினையாநிற்பர், (அறிவிலாதார்); (எ-று.)

இழிவுசிறப்பும்மையால், பொழுதென்பது-ஈண்டுக் கணத்தின்மேல் நின்றது. காரணமாகியவினையின் அளவே வாழ்தற்கும் அளவாகலின், அஃது அறியப்படாதாயிற்று. பலவாயநினைவுகளாவன - பொறிகளால் நுகரப்படும் இன்பங்கள் தமக்குஉரியவாமாறும், அதற்குப் பொருள் துணைக்காரணமாமாறும், அது தம்முயற்சிகளான் வருமாறும், அவற்றைத் தாம் முயலுமாறும், அவற்றிற்குவரும் இடையூறுகளும், அவற்றை நீக்குமாறும், நீக்கி அப்பொருள் கடைக்கூட்டுமாறும், அதனைப்பிறர்கொள்ளாமற் காக்குமாறும், அதனான் நட்டாரை ஆக்குமாறும், நள்ளாரைஅழிக்குமாறும், தாம் அவ்வின்பங்கள் நுகருமாறும் முதலாயின. அறிவிலாரது இயல்பின்மேல்வைத்து நிலையாமை கூறியவாறு. இனி, 'கருதுப' என்பதனை அஃறிணைப்பன்மைப்பெயராக்கி உரைப்பாருமுளர்.

(கு-ரை.) இயைந்திருத்தல்- கூடியிருத்தல். வாழ்வது-சீவித்திருப்பது. தெளியமாட்டார்-உண்மையாய் அறியமாட்டார். கோடி-நூறுலட்சம் "எண்பதுகோடிநினைந்தெண்ணுவன" என்றார், ஒளவையாரும். கணம்-க்ஷணம். வினை-ஊழ்வினை. அஃது-வாழ்நாளின்அளவு. "வினைப்போகமே யொரு தேகங்கண்டாய் வினைதானொழிந்தால், தினைப்போதளவு நில்லாது கண்டாய்" என்ற பட்டினத்தடிகள்வாக்குஇங்கேகாணத்தக்கது. பொருள்-செல்வம். அவற்றைத் தாம் முயலும் ஆறும்-அம்முயற்சிகளைத் தாம் செய்யும் விதமும். இடையூறு- தடை, விக்கினம். பொருள் கடைக்கூட்டும் ஆறும்-செல்வத்தைச் சேர்க்கும்விதமும். அதனான் நட்டாரை ஆக்கும் ஆறும்-அச்செல்வத்தால் சிநேகிதர்களைவளர்க்கும்விதமும். நள்ளாரை-பகைவர்களை. பரிமேலழகருரைக்கு 'அறிவிலாதார்'-தோன்றாஎழுவாய்; அறியார், கரு

துப-உயர்திணைப்பலர்பால் முற்றுக்கள்: பயனிலை; வாழ்வது, பல-செயப் படுபொருள். பிறருரைக்கு, எதிர்காலப்பலவின்பால்வினையாலணையும் பெயரான கருதுப-எழுவாய்; பல-வினைமுற்று. கருதுப-எண்ணுவன என்க. கோடியும், உம்மை-உயர்வுசிறப்பு; எண்ணின்பெருமையைக் குறித் தலால். அல்ல, பல-பலவின்பாற் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்கள். இக்குறளால், உடம்புகள் ஒருகணமாயினும் நிற்குமென்பது நம்பப் படாமை சொல்லப்பட்டது. (எ)

௩௩அ. குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
யுடம்போ டுயிரிடை நட்பு.

(இ-ள்.) குடம்பை தனித்து ஒழிய-(முன் தனியாத) முட்டை தனித் துக்கிடப்ப, புள்-(அதனுள் இருந்த) புள்ளு, பறந்து அற்று-(பருவம்வந்து ழிப்) பறந்துபோந் தன்மைத்து: உடம்போடு உயிரிடை நட்பு-உடம்பிற் கும் உயிர்க்கும் உளதாய நட்பு; (எ-று.)

'தனித்தொழிய' என்றதனான், முன்தனியாமை பெற்றாம். அஃதா வது-கருவுந் தானும் ஒன்றாய்ப்பிறந்து வேறாந்துணையும் அதற்கு ஆதார மாய் நிற்றல்: அதனால், அஃது உடம்பிற்கு உவமையாயிற்று. அதனுள் வேற்றுமையின்றி நின்றே பின் புகாமற் போகலின், புள் உயிர்க்கு உவமை யாயிற்று. முட்டையுட்பிறப்பன பிறவும் உளவேனும் புள்ளையே கூறி னார், பறந்து போதற்றொழிலான் உயிரோடொப்புமையெய்துவது அதுவே யாகலின். 'நட்பு' என்து-ஈண்டுக் குறிப்புமொழியாய், நட்பின்றிப்போத லுணர்த்தி நின்றது. சேதனமாய் அருவாய் நித்தமாய உயிரும்,அசேதன மாய் உருவாய் அநித்தமாய உடம்பும் தம்முள் மாறாகலின், வினைவயத் தாற் கூடிய தல்லது நட்பிலவென்பது அறிக. இனி, 'குடம்பை' என்ப தற்கு- கூடென்று உரைப்பாருமுளர்; அது புள்ளுடன் தோன்றாமை யானும், அதன்கண் அது மீண்டுபுகுதலுடைமையானும், உடம்பிற்கு உவமையாகாமை அறிக.

(கு-ரை.) முன் தனியாத-முன்னே தனித்திராத. அதனுள்-முட்டை யினுள். புள்ளு-பறவை. பருவம்-காலம். கரு-முட்டையினுட்பொருள். அஃதாவது- தனியாமையாவது. தானும் என்றது-முட்டையை. கரு ஜந்து வாகவெளிப்படும்வரையும் அந்தக்கருவுக்கு முட்டையாதாரமாகுமென்க. அதற்கு-கருவிற்கு. உள்ளிருக்குங் கரு-உடம்பினுள்ளிருக்கும் உயிருக்கும், கருவுக்கு ஆதாரமாகும் முட்டை-உயிருக்குஆதாரமான உடம்புக்கும் உவ மையாம். அதனுள்வேற்றுமைஇன்றிநின்றே-அம்முட்டையினுள் பேதமில் லாமல் வாழ்ந்திருந்தே. பின் புகாமற்போகலின்-பின்பு பறவை முட்டையி னுள் நுழையாமற் போவதனால். பிறவும்-வேறுபிராணிகளும். அதுவே- பறவையே. நட்பு என்பது-ஈங்கு நட்பில்லாமையைக் குறிப்பித்தல், முத லடியில்வந்த உபமானத்தினாற் பெறப்படு மென்க; இது - எதிர்மறை யிலக்கணை. சேதனம்-அறிவுடையது. அரு-அரூபம்; வடிவில்லாதது. நித்தம்-நித்யம்: என்றும் ஒருபடியாய் அழிவில்லாமலுள்ளது. அசேதனம்- அறிவில்லாதது. உரு-ரூபம்; வடிவுள்ளது. அநித்தம்-அநித்யம்: நிலையில் லாதது. தம்முள் மாறு-ஒன்றற்கொன்று மாறுபாடுடையது. வினைவயத்

தால்-விதிவசத்தால். அது-கூடு. அதன்கண்-கூட்டினுள். அது-புறவை' மீண்டுபுகுதல் - மறுபடிநுழைதல். "குடம்பை முட்டையுங் கூடுமாகும்" என்ற பிங்கலந்தையால், குடம்பையென்பது இருபொருளதாதல் பெறப்படும். ஒருசாரார், முட்டையின்நீங்கிய பார்ப்பு உடனே பறவாமையாலும், யாக்கை உருச்சிதையாததுபோலாது முட்டை உருச்சிதைதலாலும், சாவித்திரியின்வரத்தாற் சத்தியவானுயிர்போலச் சிறுபான்மை நீங்கிய உயிர் யாக்கையிற்சேர்தலு முளதாதலாலும், "கூடுவிட்டிங் காவிதான் போயினபின்" என்றவிடத்துக் கூடுஎன்று யாக்கையையே வழங்கியிருத்தலாலும் இங்குக் குடம்பை யென்பதற்குக் கூடு என்றே பொருளென்பர்; அன்னார், "கேளாதே வந்து கிளைகளா யிற்றோன்றி, வாளாதே போவரான் மாந்தர்கள்- கேளாதே, சேக்கை மரனொழியச் சேணீங்குபுட்போல, யாக்கைதமர்க்கொழியநீத்து" என்ற நாலடியாரைத் தம்முரைக்கு மேற்கோளாகக் காட்டுவர். உவமையணி. இக்குறளால், உடம்புகள் உயிர் நீங்கியவிடத்துக் கிடக்குமாறு சொல்லப்பட்டது. (அ)

௩௩௯. உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா டுறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு.

(இ-ள்.) சாக்காடு-(ஒருவனுக்குச்) சாக்காடு(வருதல்), உறங்குவது போலும்-உறக்கம்வருதலோடு ஒக்கும்: பிறப்பு-(அதன்பின்) பிறப்பு(வருதல்), உறங்கி விழிப்பது போலும்-உறங்கிவிழித்தல் வருதலோடு ஒக்கும்.

உறங்குதலும் விழித்தலும் உயிர்கட்குஇயல்பாய்க் கடிதின் மாறி மாறி *வருகின்றாற்போலச் சாக்காடும் பிறப்பும் இயல்பாய்க் கடிதின் மாறிமாறி வரு மென்பது கருத்து. நிலையாமையே நிலைபெற்றவாறு அறிவித்தற்குப் பிறப்பும் உடன் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) சாக்காடு-இறத்தல். கடிதின்-விரைவில். நிலையாமையென்னும் இவ்வதிகாரத்திற் கூறத்தக்க இறத்தலோடு பிறத்தலையும் உடன் கூறியது, நிலையாமையே நிச்சயமாகுந்தன்மையை அறிவித்தற்பொருட்டு. உவமையணி. இக்குறளால், இறப்பும் பிறப்பும் மாறிமாறிவருதல் சொல்லப்பட்டது. இக்குறளை "பிறந்தவர் சாதலு மிறந்தவர் பிறத்தலு, முறங்கலும் விழித்தலும் போன்ற துண்மையின்" என்ற மணிமேகலையடிகளோடு ஒப்பிடுக. (௯)

௩௪௦. புக்கி லமைந்தின்று கொல்லோ வுடம்பினுட்
டுச்சி லிருந்த வுயிர்க்கு.

(இ-ள்.) உடம்பினுள் - (வாதம்முதலியவற்றின்இல்லாய) உடம்புகளுள், துச்சில் இருந்த-ஒதுக்கிருந்தேபோந்த, உயிர்க்கு—,புக்கில் அமைந்தின்று கொல்-(எஞ்ஞான்றும்) இருப்பதோரில் (இதுகாறும்) அமைந்ததில்லை போலும்; (எ-று.)

அந்நோய்கள் இருக்கஅமைந்தஞான்றுஇருந்தும் வெகுண்டஞான்று போயும்ஒருகுடம்பினும்நிலைபெறாது வருதலால்,'துச்சிலிருந்த' என்றார். பின் புறப்படாதுபுக்கேவிடும்இல் அமைந்ததாயின்பிறரிற்களுள் †ஒதுக்கிரா

*வருகின்றவாபோல என இருக்கலாம். †பி-ம்: துச்சிலிராது

தென்பதாம்; ஆகவே, உயிரோடுகூடிநிற்பதுஒருடம்புமில்லை யென்பது பெறப்பட்டது.

இவையேழுபாட்டானும், முறையே, யாக்கைகட்கு வரைந்தநாள் கழிகின்றவாறும், கழிந்தால் உளதாம் நிலைமையும், அவை ஒரோவழிப் பிறந்தவளவிலே இறத்தலும், ஒருகணமாயினும் நிற்குமென்பது தெளியப் படாமையும், உயிர்நீங்கியவழிக் கிடக்குமாறும், அவற்றிற்கு இறப்பும் பிறப்பும் மாறிமாறிவருமாறும், அவைதாம் உயிர்க்கு உரியஅன்மையும் என்றிவற்றால் யாக்கைநிலையாமை கூறியவாறு கண்டுகொள்க.

(கு-ரை.) வாதம்-வாயு. முதலிய என்றது-பித்தம், சிலேட்டுமம் என்றவற்றை; மேல் 'மருந்து' என்னும் அதிகாரத்தில் "நூலோர், வளி முதலா வெண்ணிய மூன்று" என்றது காண்க. இல்-இடம். துச்சில்-ஒதுக் கிடம். இதுகாறும்-இதுவரையிலும். அந்நோய்கள் இருக்க அமைந்த ஞான்று இருந்தும்-வாதம் பித்தம் முதலியவற்றாலாகும் நோய்கள் தான் உடம்பினுளிருக்க உடன்பட்டிருக்குமளவும் உயிராகிய தான் அங்குக் குடி யிருந்தும். வெகுண்டஞான்று போயும்-அந்நோய்கள் தான் அங்கிருக்க உடன்படாமற் கோபித்தபொழுது அங்கிருந்து குடிநீங்கிப்போயும் வெகுண்டஞான்று-தத்தம் நிலையில்நில்லாதனவாய் வருத்தும்பொழுது. பின் புறப்படாது புக்கேவிடும் இல்-பின்குடிநீங்கவேண்டாமல் எப்பொழு துங் குடிபுகுந்தேயிருக்கத்தக்கதொரு வீடு. பிறர் இற்கள்-வாதம்முதலிய வற்றின் வீடுகள். இக்குறளால், எவ்வுடம்பும் உயிருக்குச்சொந்தமானதன் றென்பது சொல்லப்பட்டது.

எழுபாட்டானும்-"நாளெனவொன்றுபோல்" என்ற செய்யுள்முதல் முறையே இச்செய்யுள்வரையில். யாக்கைகட்குவரைந்த நாள்-உடம்புகளு க்கு இவ்வளவென்று அளவுசெய்யப்பட்ட நாள். ஒரோவழி-சிலவிடத்து. தெளியப்படாமை - நம்பப்படாமை. கிடக்குமாறு-இருக்கும் நிலைமை. அவைதாம் உயிர்க்குஉரிய அன்மை-உடம்புகள்தாம் உயிருக்குச் சொந்த மானவையல்ல என்பது. புக்கில்என்பதைப் புக்கவில் என்பதன் தொகுத் தலாகவாயினும், புகில்என்பதன் விரித்தலாகவாயினுங் கொள்க. அமைந் தின்று-அமைந்ததின்று என்பதன் விகாரம். "கொல்லே ஐயம்" என்ற சூத்திரத்தின் ஒன்றெனமுடித்தலால் "இதனளவுண்டுசொல் மதிவல் லோர்க்கே" எனத் துணிவின்கண் ஐயம்சிறிதுநினைத்தலும் கொல்என் னும் இடைச்சொற்குக் கொள்ளப்பட்டவாறு காண்க; இங்கு, கொல்-அப் பொருளது. ஒ-அசை. துச்சில்-துச்சவில்: துச்சம்-அற்பம், நிலையற்றது: வடசொல். துஞ்சுஇல் என்பதன் வலித்தலாகக்கொண்டு, அழியுந்தன்மை யதானவீடு எனினும் அமையும். (௫0)

௩௫-ஆம் அதிகாரம்---துறவு.

அஃதாவது-புறமாகிய செல்வத்தின்கண்ணும் அகமாகிய யாக்கையின் கண்ணும் உளதாய பற்றினை அவற்றது நிலையாமைநோக்கிவிடுதல். அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

(கு-ரை.) புறமாகிய செல்வத்தின் கண்ணும்-வெளிவளமாகிய செல்வத்தினிடத்தும். அகமாகிய யாக்கையின்கண்ணும் - உள்வளமாகிய உடம்பினிடத்தும். பற்று-ஆசை. முன்னது-புறப்பற்றென்றும், மமகாரமென்றும்; பின்னது-அகப்பற்றென்றும், அகங்காரமென்றும் கூறப்படும். அவற்றது-செல்வம் யாக்கைகளின். நிலையாமையையுணர்ந்தால் பற்றுவிடுதல் கூடுமாதலின், நிலையாமை யென்னும் அதிகாரத்தின்பின் துறவுஎன்னும் அதிகாரம் நிறுத்தப்பட்டது.

௩௪௧. யாதனின் யாதனி னீங்கியா னோதல்
அதனி னதனி னிலன்.

(இ-ள்.) யாதனின் யாதனின் நீங்கியான்-(ஒருவன்) யாதொரு பொருளின் யாதொருபொருளின் நீங்கினான், அதனின் அதனின் நோதல் இலன்- (அவன்) அப்பொருளால் அப்பொருளால் துன்பமெய்துதலிலன்.

அடுக்குக்கள், பன்மைகுறித்துநின்றன. நீங்குதல்-துறத்தல். ஈண்டு 'துன்பம்' என்றது-இம்மைக்கண் அவற்றைத் தேடுதலானும் காத்தலானும் இழத்தலானும் வருவனவும், மறுமைக்கண் பாவத்தான் வருவனவுமாய இருவகைத் துன்பங்களையுமாம். எல்லாப்பொருளையும் ஒருங்கேவிடுதல் *தலைமை: அஃதன்றி ஒரோவொன்றாகவிடினும் அவற்றான் வருந் துன்பம் இலனாமென்பது கருத்து.

(கு-ரை.) யாதொருபொருளின் - எந்தப்பொருளினின்றும். யாதனின் என்றவிடத்து, இன்னுருபு-நீக்கப்பொருளையும், அதனின் என்றவிடத்து இன்னுருபு-ஏதுப்பொருளையும் உடையது. அடுக்குக்கள்-யாதனின் யாதனின், அதனின் அதனின் என்றவிடத்து உள்ளவை. அவற்றை-அப்பொருள்களை. "ஈட்டலுந் துன்பமற் றீட்டியவொண்பொருளைக், காத்தலுமாங்கே கடுந்துன்பம்---காத்தல், குறைபடிற்றுன்பங்கெடிற்றுன்பந் துன்பக், குறைபதிமற்றைப்பொருள்" என்றார் பிறரும். விடுதல்-துறத்தல். அஃதன்றி-அவ்வாறல்லாமல். இவ்வதிகாரத்தில் முதல்நான்குகவிகள், பொருளிற் பற்றுவிடுதலைக் கூறும். (க)

௩௪௨. வேண்டி னுண் டாகத் துறக்க துறந்தபி
னீண்டியற் பால பல.

(இ-ள்.) துறந்தபின்-(எல்லாப் பொருள்களையுந்) துறந்தால், ஈண்டு இயல் பால-(ஒருவர்க்கு) இம்மைக்கண்ணே உளவாம்முறைமையையுடைய இன்பங்கள், பல---; வேண்டின் (அவ்வின்பங்களை) வேண்டின், உண்டாக துறக்க-(அவற்றைக் காலம்) பெறத் துறக்க; (எ-று.)

அவ்வின்பங்களாவன - அப்பொருள்கள்காரணமாக மனமொழிமெய்கள் அலையாது நிற்றலானும், அவை நன்னெறிக்கட் சேறலானும்வருவன.

பி-ம்: * தலை: அஃதன்றி ஒரோவொன்றாக

இளமைக்கண் துறந்தான் அவற்றை நெடுங்காலம் எய்துமாகலின், 'உண்டாகத்துறக்க' என்றார். இன்பங்க ளென்பதும், கால மென்பதும், வருவிக்கப்பட்டன. இம்மைக்கண் துன்பங்களிலவாதலேயன்றி இன்பங்களுளவாதலு முண்டு என்பதாம்.

(கு-ரை.) துறவினால் துன்பம் நீங்குவதன்றி இம்மையிலும் இன்பங்களுளவாமென்றவாறு. துறந்தபின்-பற்றறவிட்டால்; இது - எதிர்கால வினையெச்சம். உளவாம்முறைமையையுடைய - உண்டாகுங் கிரமத்தையுடைய. வேண்டின்-விரும்பினால். காலம்பெற-இளமையிலேயே. துறக்க-விடக்கடவன். அவை நன்னெறிக்கட்சேறலானும் - அம்மூன்றுகரணங்களும் சந்மார்க்கத்திலே செல்லுதலாலும். இளமைக்கண் துறந்தான் அவற்றை நெடுங்காலம் எய்தும்-இளம்பிராயத்திலேயே பொருள்களிற் பற்றுவிட்டுத் துறவறத்தை யடைந்தவன் அவ்வின்பங்களை வெகுகாலம் அடைவான். இன்பங்கள் என்பது வேண்டின்என்பதன் முன்பும், காலம் என்பது-உண்டாக என்பதன் முன்பும் வருவிக்கப்பட்டன. இயற்பால-இயலும்பான்மையுடையன; இயலுதல்-உண்டாதல். பால-பலவின்பாற் குறிப்புவினையாலணையும் பெயர். "நரைவருமென்றெண்ணி நல்லறிவாளர், குழவியிடத்தே துறந்தார்," "மற்றறிவாநல்வினை யாமிளையமென்னாது, கைத்துண்டாம்போழ்தே கரவாதறஞ் செய்ம்மின்" என்னும் நாலடியாரினாலும் இளமையில்துறத்தல் சிறப்பென்ப தறிக. (௨)

௩௪௩. அடல்வேண்டு * மைந்தன் புலத்தைவிடல்வேண்டும்
வேண்டிய வெல்லா மொருங்கு.

(இ-ள்.) ஐந்தன் புலத்தை அடல்வேண்டும்-(வீடெய்துவார்க்குச் செவிமுதலிய ஐம்பொறிகட்கு உரியவாய ஓசைமுதலிய) ஐம்புலன்களையுங் கெடுத்தல்வேண்டும்; வேண்டிய எல்லாம் ஒருங்கு விடல் வேண்டும்-கெடுக்குங்கால் அவற்றை நுகர்தற்பொருட்டு (த்தாம்) படைத்தபொருள் முழுதையும் ஒருங்கேவிடுதல் வேண்டும்; (எ-று.)

'புலம்' என்றது, அவற்றைநுகர்தலை. அது மனத்தைத் துன்பத்தானும் பாவத்தானுமன்றி வாராத பொருள்கள்மேலல்லது வீட்டுநெறியாகிய யோகஞானங்களிற் செலுத்தாமையின், அதனை அடல்வேண்டுமென்றும்; அஃது அப்பொருள்கள்மேற் செல்லின் அந்நுகர்ச்சி விறகுபெற்ற தழல்போல் முறுகுவதல்லது அடப்படாமையின், வேண்டிய வெல்லாமொருங்குவிடல்வேண்டுமென்றுங் கூறினார்.

(கு-ரை.) வீடுஎய்துவார்க்கு-முத்திபெறவேண்டுபவர்களுக்கு. செவிமுதலிய ஐம்பொறிகள்-செவி,மெய் (தோல்),கண், வாய், மூக்கு என்னும் பஞ்சேந்திரியங்கள். இவற்றிற்கு உரியவாய ஓசைமுதலிய ஐம்புலன்கள்-முறையே சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம்என்பன. கெடுத்தல்வேண்டும்-அடக்குதலதகுதி. கெடுக்குங்கால்-அங்ஙனம் அடக்கும்பொழுது. அவற்றை நுகர்தற்பொருட்டுத் தாம்படைத்தபொருள்முழுதையும்-அந்தஓசைமுதலிய ஐம்புலன்களையும் அனுபவிப்பதற்காகத் தாம் விரும்பிச்சேர்த்த

* பி - ம்: ஐந்தின்

எல்லாப்பொருள்களையும். அது-அந்தவிஷயாநுபவம். அது, மனத்தை, பிறர்க்குத் துன்பஞ்செய்தலாலும் தீவினைகளாலுமே அடையக்கூடிய பொருள்களின்மேலே செலுத்துமேயொழிய, முத்திவழியாகிய யோகப் பயிற்சியிலும் ஞானநிலையிலுஞ் செலுத்தாது. அதனை-ஐம்புலநுகர்ச்சியை. அஃது-மனம். அந்நுகர்ச்சி-அவ்விஷயாநுபவம். முறுகுவதல்லது-மேன்மேல் வளர்வதேயொழிய. அடப்படாமையின் - பின்பு அழிக்கப்படாமையால். ஐந்து-ஐம்பொறிக்கு, எண்ணலளவையாகுபெயர். ஒருங்கு-எஞ்சாமைப்பொருள் குறிக்கும் இடைச்சொல். விறகை எடுத்துவிட்டால் நெருப்புத் தானே அடங்குதல்போல, பொருள்களைத் துறந்தால் ஐம்புல நுகர்ச்சி தானே அழியு மென்ற கருத்து விளங்கும். வீடுபெறவிரும்புவார்க்கு ஐம்புலநுகர்ச்சியொழியவேண்டுமென்றது, இது. (௩)

௩௪௪. இயல்பாகு நோன்பிற்கொன் றின்மை யுடைமை
மயலாகு மற்றும் பெயர்த்து.

(இ - ள்.) ஒன்று இன்மை - (பற்றப்படுவது) ஒருபொருளும் இல்லாமை, நோன்பிற்கு - தவஞ்செய்வார்க்கு, இயல்பு ஆகும் - இயல்பாம்; உடைமை பெயர்த்து மற்றுஉம் மயல் ஆகும் - (அஃதன்றி ஒன்றாயினும்) உடைமை (அத்தவத்தைப்) போக்குதலான் மீண்டும் மயங்குதற்கு ஏதுவாம்; (எ-று.)

இழிவுசிறப்பும்மை, விகாரத்தால் தொக்கது. நோன்பு என்பதூஉம், மயல் என்பதூஉம் - ஆகுபெயர். 'பெயர்த்தலான்' என்பது, திரிந்து நின்றது. நோன்பைப்பெயர்த்தலான் என வேற்றுமைப்படுத்துக் கூட்டுக. எல்லாப்பொருள்களையும்விட்டு ஒருபொருளை விடாதவழியும், அதுசார்பாக விட்டனவெல்லாம் மீண்டுவந்து தவத்திற்குஇடையீடாய் மனக்கலக்கஞ்செய்யு மென்பது கருத்து.

இவை நான்குபாட்டானும், எனதென்னும்புறப்பற்று விடுதல் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) பற்றப்படுவது - விரும்பப்படுவது. இயல்பு-சுபாவகுணம். அஃதன்றி - அப்படியல்லாமல். ஒன்றாயினும் உடைமை-ஒருபொருளையாயினும் பற்றுவிடாமலுடைத்தாயிருத்தல். போக்குதலான் என்பதை 'தீர்க்குதலான்' என்று படித்தும் பொருள்கொள்ளலாம். மீண்டும் மயங்குதல்-மறுபடியும் அவித்யைக்கு உட்படுதல். இழிவுசிறப்பும்மை தொகுத்தல்விகாரப்பட்டது, 'ஒன்று' என்பதன்இறுதியில்; அது, அவ்வெண்ணினது சிறுமையை விளக்கிற்று. நோன்பு என்பது - தவத்தையுடையார்க்குப் பண்பாகுபெயரும், மயல்என்பது-மயங்குதற்குக்காரணமாயிருப்பதற்குக் காரியவாகுபெயருமாம். இனி, 'நோன்பிற்கு இயல்பாகும்' என்பதற்கு-தவத்திற்கு இலக்கணமாகு மென்றுமாம். பெயர்த்து பெயர்க்க: செயவெனெச்சத்தின் திரிபென்பார்,'பெயர்த்தலான்என்பது திரிந்துநின்றது' என்று ரென்க. மயலாதற்குக்காரணம், பெயர்த்தல், பெயர்த்தலென்னும்வினைக்கு 'நோன்பை' என்று செயப்படுபொருள் சேர்க்க. நோன்பிற்கு என்பதனை மீட்டுங்கூட்டுகையில், இரண்டனுருபு கொடுத்துக்கூட்டுக என்பார், 'வேற்றுமைப்படுத்துக்கூட்டுக' என்றாரென்க. அதுசார்பாக-அந்தப்பொருள் ஆதாரமாக. விட்டனஎல்லாம்.

விட்டபொருள்கள்யாவும். இடையீடாய் - தடையாகி. எனதென்னும் புறப்பற்று-புறமாகியசெல்வத்தை என்னுடையதென்று அபிமானிக்கிற ஆசை. ஒன்று எண்ணலளவாகுபெயர். ஒன்றென்பதனை உடைமையென்ப தனோடுங் கூட்டுக. மற்றுஎன்னும் இடைச்சொல், இங்கே பின் என்னும் பொருளது. நோன்பு-(எல்லாத்துன்பங்களையும்) பொறுத்தலையுடைய தெனத் தவத்திற்குக் காரணப்பெயர். (ச)

௩௪௫. மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க
லுற்றார்க் குடம்பு மிகை.

(இ - ள்.) பிறப்பு அறுக்கல் உற்றார்க்கு - பிறப்பு அறுத்தலை மேற்கொண்டார்க்கு, உடம்புஉம் மிகை - (அதற்குக்கருவியாகிய) உடம்பும் மிகையாம்; (ஆனபின்), மற்றுஉம் தொடர்ப்பாடு எவன் - அதற்குமேலே இயைபில்லனவுஞ் சில தொடர்ப்பாடுஉளவாதல் என்னும்? (எ - று.)

'உடம்பு' என்ற பொதுமையான், உருவுடம்பும்அருவுடம்பும்கொள்ள ப்படும்;அவற்றுள், அருவுடம்பாவது - பத்துவகையிந்திரியவுணர்வோடும் ஐவகைவாயுக்களோடுங் காமவினைவிளைவுகளோடுங் கூடிய மனம்; இது, நுண்ணுடம்பெனவும்படும்; இதன்கட்பற்று நிலையாமையுணர்ந்த துணை யான் விடாமையின், விடுதற்குஉபாயம் முன்னர்க்கூறுப. இவ்வுடம்பு களால்துன்பம் இடையறாதுவருதலைஉணர்ந்து இவற்றான்ஆய கட்டினை இமைப்பொழுதும் பொறாது வீட்டின்கண்ணே விரைதலின், 'உடம்பும் மிகை' என்றார். இன்பத்துன்பங்களான் உயிரோடு ஒற்றுமை யெய்தலின் இவ்வுடம்புகளும் 'யான்'எனப்படும்.

இதனான், அகப்பற்றுவிடுதல் கூறப்பட்டது.

(கு - ரை.) பிறப்பு அறுத்தலை மேற்கொண்டார்க்கு - மறுபடியும் பிறப்புத் தமக்கு இல்லாதபடி ஒழித்து முத்திபெறவேண்டுமென்னும் எண்ணத்தை முக்கியமாகஏற்றுக்கொண்ட துறவறத்தார்க்கு. அதற்குக் கருவியாகிய-பிறப்பறுத்தற்குக் காரணமான: பிறப்பிற்குக் காரணமான என்றுங் கொள்ளலாம். மிகையாம் - மிகுதியாம்; அவசியமானதன்றாம். அதற்குமேலே-அவ்வுடம்புமாத்திரமேயன்றி மேலும். இயைபில்லனவுஞ் சிலதொடர்ப்பாடு-சம்பந்தமில்லாதசிலபொருள்களும் விடாது தொடர்ந்து நிற்றல். என்னும்-தகுதியன்று என்றபடி. 'உடம்பு' என்றபொதுமையான்- உடம்பு' எனப் பொதுப்படக்கூறியதனால். உருவுடம்பு-ரூபமுள்ள சரீரம்; அது - பஞ்சபூதசம்பந்தத்தாலாகி இருபத்துநான்குதத்துவங்களையுடைய இவ்வுடம்பு; ஸ்தூலசரீரமெனப்படும்; அருவுடம்பு-அரூபமானசரீரம்; ஸூக்ஷ்ம சரீரமெனப்படும்; அந்த அருவுடம்பில் பத்துவகையிந்திரிய வுணர்வோடு மனமும் ஆன்மாவைப்பற்றியிருக்குமென்க. பத்துவகை இந்திரியவுணர்வு-மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஞானேந்திரிய மைந்து, வாக்குபாணி பாதம் பாயுர் உபத்தம் என்னுங் கருமேந்திரிய மைந்து இப்பத்தின் அறிவுகள் ஐவகைவாயுக்கள்-பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் என்பன. "சரீரத்தினகத்துச் சஞ்சரிக் கும் வாயு பிராணனெனப்படும்: அஃது ஒன்றாயினும் உபாதிவேறுபாட்

டால் பிராணன் அபானன் முதலிய பெயர்பெறும்" என்றது, தருக்கசங்கிரகம். காமவினைவிளைவுகள்-ஆசையும் கருமபலன்களும். நுண்ணுடம்பு-சூக்குமசரீரம். "ஞானேந்திரியகர்மேந்திரியங்கள் பத்து, பிராணன் ஐந்து, மனம் புத்தி இந்தப் பதினேழுடன்கூடியது சூட்சுமதேகம்" என்கின்றது சாரீர கோபநிஷத்து. இதன்கட் பற்று-இந்த நுண்ணுடம்பினிடத்து ஆசை. நிலையாமை யுணர்ந்த துணையான் விடாமையின்-யாக்கைநிலையாமையை அறிந்த மாத்திரத்தாலே நீங்காததலால். விடுதற்குஉபாயம் முன்னர்க்கூறுப-இவ்வுடம்பினிடத்தும் பற்று நீங்குதற்கு உபாயத்தை முன்னே சொல்லுவர்: 'முன்னர்' என்றது, இவ்வதிகாரத்திற் பத்தாம்பாட்டை; அதில் இவ்வகப்பற்றுவிடுதற்கு உபாயங் கூறப்படுதல் காண்க. புறப்பற்றுவிடுதற்குஉபாயம் இவ்வதிகாரத்தின் மூன்றும் பாட்டிற் கூறப்பட்டது. இடையறாது-நடுவில்நீங்காமல். இவற்றான் ஆய கட்டினை - இவ்விருவகையுடம்புகளாலும் ஆகிய பந்தத்தை. வீட்டின் கண்ணே விரைதலின்-முத்திநெறியிலே துரிதப்பட்டுச் செல்லவேண்டுதலால். இன்பத் துன்பங்களான் உயிரோடு ஒற்றுமையெய்துதலின்-இன்பத்தையுந் துன்பத்தையும் அனுபவித்தலில் உடம்பு உயிருடன் ஒருமைப்பட்டிருத்தலால். தொடர்ப்பாடு-தொடர்ப்படு என்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். உடம்பும், உம்மை-உயர்வுசிறப்பு. மிகுதலையுடையது மிகை. (௯)

௩௪௬. யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த வுலகம் புகும்.

(இ-ள்.) யான் எனது என்னும் செருக்கு அறுப்பான்-(தானல்லாத உடம்பை) யானென்றும் (தன்னோடுஇயைபில்லாதபொருளை) எனதென்றுங் கருதி (அவற்றின்கண்) பற்றுச்செய்தற்கு ஏதுவாகிய மயக்கத்தைக் கெடுப்பான், வானோர்க்கு உயர்ந்த உலகம் புகும்-வானோர்க்கும் எய்தற்கரிய வீட்டுலகத்தை எய்தும்; (எ-று.)

மயக்கம்-அறியாமை. அதனைக் கெடுத்தலாவது-தேசிகர்பாற்பெற்ற உறுதிமொழிகளானும் யோகப்பயிற்சியானும் அவை யான் எனது அன்மை தெளிந்து அவற்றின்கட் பற்றை விடுதல். சிறப்பும்ம்மை விகாரத்தால் தொக்கது.

இதனான், இருவகைப்பற்றினையும்விட்டார்க்கே வீடுஉளதென்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) இயைபு-சம்பந்தம். எனது-என்னுடையது. அவற்றின் கண்-உடம்பினிடத்துஞ் செல்வத்தினிடத்தும். மயக்கம்-அறிவுமயங்குதல். கெடுப்பான்-ஒழிப்பவன். வானோர்க்கும் எய்தற்கு அரிய-தேவர்களுக்கும் அடைதற்குமுடியாத. எய்தும்-அடைவான். புகும்-செய்யுமென்னும்முற்று, இங்கு ஆண்பாலுக்கு வந்தது. தேசிகர்பாற்பெற்ற உறுதிமொழிகளாலும் - சிறந்தஞானசார்யர்களிடங்கேட்ட உபதேசவார்த்தைகளாலும். யோகப்பயிற்சி-யோகாப்பியாசம். அவை யான் எனது அன்மை தெளிந்து-அவ்வுடம்பும் செல்வமும் முறையே யானும் எனதும் ஆகாமையை ஐயந்திரிபில்லாமல் அறிந்து. சிறப்பும்மை-உயர்வுசிறப்பும்மை.

அது தொகுத்தல் விகாரப்பட்டது. 'வானோர்க்கு' என்னுமிடத்தில். இருவகைப்பற்று - அகப்பற்றுப் புறப்பற்றுக்கள். "நீர்நுமதென்றிவை, வேர் முதல் மாய்த்திறை, சேர்மினுயிர்க்கத, னேர்நிறையில்லே" என்னும் பாசுரத்தின்பொருளை இங்கே உணர்க. எனது-குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். (சு)

௩சஎ. பற்றி விடாஅ விடும்பைகள் பற்றினைப்
பற்றி விடாஅ தவர்க்கு.

(இ-ள்.) பற்றினை - இருவகைப்பற்றினையும், பற்றி-இறுகப்பற்றி, விடாஅதவர்க்கு-விடாதாரை, இடும்பைகள்-பிறவித்துன்பங்கள், பற்றி-இறுகப்பற்றி, விடாஅ—;(எ-று.)

இறுகப்பற்றுதல்-காதல்கூர்தல். 'விடாஅதவர்க்கு' என்பது, வேற்றுமைமயக்கம்.

இதனன், இவைவிடாதார்க்கு வீடில்லை யென்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) இறுகப்பற்றி-உறுதியாகப் பிடித்துக்கொண்டு. காதல் கூர்தல் - மிகுதியாக ஆசைசெய்தல். விடாதவர்க்கு- 'விடாதாரை' என இரண்டாம்வேற்றுமைக்குரிய செயப்படுபொருள் கொண்டது; உருபு மயக்கம். இவை-இருவகைப் பற்றுக்கள். அளபெடைகள், செய்யுளோசை நிறைக்கவந்தன. (எ)

௩சஅ. தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி
வலைப்பட்டார் மற்றைய வர்.

(இ-ள்.) தீர துறந்தார் - முற்றத்துறந்தார், தலைப்பட்டார்-(வீட்டினைத்) தலைப்பட்டார்; மற்றையவர்-அங்ஙனந்துறவாதார், மயங்கி வலைபட்டார்-மயங்கி (ப் பிறப்பாகிய) வலையுட்பட்டார்;(எ-று.)

முற்றத்துறத்தலாவது - பொருள்களையும் இருவகையுடம்பினையும் உவர்த்துப் பற்றறவிடுதல். அங்ஙனந் துறவாமையாவது - அவற்றுள் யாதானுமொன்றின்கட் சிறிதாயினும் பற்றுச்செய்தல். துணிவுபற்றி 'தலைப்பட்டார்' என்றும், பொய்ந்நெறிகண்டே பிறப்புவலையுள் அகப்படுதலின் 'மயங்கி' என்றுங் கூறினர்.

(கு-ரை.) முற்றத்துறந்தார்-பற்றுக்களை முழுவதும் விட்டவர். வீட்டினைத்தலைப்பட்டார்-முத்தியை அடைந்தவராவர். மயங்கி-அவிச்சைக்கு உட்பட்டு. பிறப்பை வலையென்றது, உயிரை நீங்காமல் தன்னுள்ளே பந்தப்படுத்தலால். வலையுட்பட்டார் - வலையினுள் அகப்பட்டவராவர். இருவகையுடம்பும்-உருவுடம்பும்அருவுடம்பும். உவர்த்து-வெறுத்து. தலைப்படுவார் என எதிர்காலத்தாற் சொல்லவேண்டியதை இறந்தகாலத்தாற் சொன்னது, தெளிவு [நிச்சயம்] பற்றிவந்த காலவழுவமைதி. தீர-மிச்சமில்லாமல் ஒழிய; நீங்க என்றுங் கொள்ளலாம். பொய்ந்நெறிகண்டே-பொய்வழியென்று அறிந்தே. பொய்ந்நெறி யென்றது, முத்திக்கு வழியல்லாததனை. (அ)

௩சகூ. பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கு மற்று
நிலையாமை காணப் படும்.

(இ - ள்.) பற்று அற்ற கண் ஏ-(ஒருவன்) இருவகைப்பற்றும்அற்ற பொழுதே, பிறப்பு அறுக்கும்-(அப்பற்றறுதி) அவன்பிறப்பை அறுக்கும்; மற்று நிலையாமை காணப்படும் - அவையறுதபொழுது (அவற்றாற் பிறந்திறந்து வருகின்ற) நிலையாமை காணப்படும்; (எ-று.)

காரணம் அற்றபொழுதே காரியமும் அற்றதாம் முறைமைபற்றி, 'பற்றற்றகண்ணே' என்றார்; "அற்றது பற்றெனி, லுற்றது வீடு" என்பதூஉம் அதுபற்றி வந்தது.

இவையிரண்டுபொட்டானும், அவ்விருமையும் ஒருங்கு கூறப்பட்டன.

(கு-ரை.) அற்றபொழுதே-நீங்கின அக்காலத்திலேயே. அப்பற்றறுதி-அந்தப் பற்று நீங்குதல். அவன் பிறப்பை அறுக்கும்-அவனை முத்தியடைவிக்கும் என்றபடி. மற்று - இங்கே, எதிர்மறையானதை யுணர்த்திய தனால், வினைமாற்றுப் பொருளது. அவை-இருவகைப்பற்று. அவற்றால் - பற்றுக்களால். காணப்படும்-தோன்றும். நிலையாமை-யாக்கைநிலையின்மை. காரணம்-பிறப்புக்குக்காரணம், பற்று. காரியம் - பற்றின்காரியமான பிறப்பு. "அற்றதுபற்றெனி, லுற்றதுவீடுயிர்" என்னும் மேற்கோள்-திருவாய்மொழி, முதற்பத்து, இரண்டாவது திருவாய்மொழியின் ஐந்தாம் பாட்டி லுள்ளது; பற்று அற்றதெனில் உயிர் வீடு உற்றது - பற்றுநீங்கிற்றாயின் உயிர் முத்தியடைந்தது என்பது பொருள். அதுபற்றி-அம் முறைமைபற்றி. அவ்விருமையும்-பற்றுவிட்டார்க்கு வீடு உண்டென்பதும், பற்றுவிடாதார்க்கு வீடு இல்லை யென்பதுமாகிய அவ்விரண்டுதன்மையும். அற்றகண்-பெயரெச்சத்தொடர்: அதனால், வலி மிகவில்லை. கண்-இடம்: இடத்தையுணர்த்துஞ் சொற்களெல்லாம், வேண்டியபோது காலத்தையும் உணர்த்தும். ஏகாரம்-விரைவு விளக்கிநின்றது. 'மற்று நிலையாமை காணப்படும்' என்ற இரண்டாம் வாக்கியத்துக்கு-பற்றறுவிட்டாற் பிறப்பொழியா தென்பது கருத்து. முதல் வாக்கியத்தில், அறுக்கும்-பயனிலை, பிறப்பு-செயப்படுபொருள். பற்றறுதி-தோன்றாஎழுவாய். (௯)

௩௫௦. பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு.

(இ - ள்.) (எல்லாப்பொருளையும் பற்றிநின்றே), பற்று அற்றான்-பற்றற்ற இறைவன் (ஓதிய), பற்றினை-வீட்டு நெறியை, பற்றுக-(இதுவே நன்னெறியென்று) மனத்துக்கொள்க; அ பற்றை பற்றுக-(கொண்டு) அதன் கண் உபாயத்தை (அம்மனத்தாற்) செய்க: பற்று விடற்கு-(விடாது வந்த) பற்று விடுதற்கு; (எ - று.)

கடவுள்வாழ்த்திற்கு ஏற்ப, ஈண்டும் பொதுவகையால் 'பற்றற்றான்' என்றார். 'பற்றற்றான்பற்று' என்புழி, ஆறாவது-செய்யுட்கிழமைக்கண் வந்தது. ஆண்டு 'பற்று' என்றது-பற்றப்படுவதனை. அதன் கண் உபாயமென்றது - தியான சமாதிகளை. விடாதுவந்த பற்று என்பது, அநாதியாய்வரும் உடம்பிற் பற்றினை.

அகப்பற்றுவிடுதற்கு உபாயம் இதனாற் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) எல்லாப்பொருளையும் பற்றிநின்றே பற்றற்ற இறைவன்- உடம்பினு ளிருந்து தொழில் செய்விக்கின்ற உயிருக்கு அவ்வுடம்பின் குணமான கருமை செம்மை பெருமை சிறுமை வளர்ச்சி தேய்வு முதலிய வற்றின் தொடர்ச்சி இல்லாதவாறுபோல, அச்சீவான்மாவினு ளிருந்து தொழில் செய்விக்கின்ற பரமான்மாவுக்கும் அவ்வுயிரின் குணங்களாகிய நல்வினை தீவினை முதலியவற்றில் யாதொருசம்பந்தமு மில்லை யென அறிக; இவ்வுண்மை, "யாவையும் யவருந்தானு யவரவர் சமயந்தோறும், தோய்விலன் புலனைந்துக்குஞ் சொலப்படா னுணர்வின்மூர்த்தி, யாவி சேருயிரினுள்ளாலாதுமோர்பற்றிலாத, பாவனையதனைக்கூடி லவனையுங் கூடலாமே" என்ற திருவாய்மொழிப்பாசுரத்தாலும் விளங்கும்: "தோய்ந் தும் பொருளனைத்துந் தோயாது நின்ற சுடரே" எனக் கூறுவர், கம்ப ரும். இறைவன் ஓதிய - கடவுள் கூறின. வீட்டுநெறி-மோட்ச மார்க்கம். அதன் கண் உபாயத்தை-அவ்விறைவனாலிற்கூறிய முக்தியடையும் வழியை. இந்நூலின் முதலிற் கடவுள்வாழ்த்து எல்லாமதங்களுக்கும் பொதுவாகக் கூறப்பட்டதனை அவ்வதிகாரத்தில் வந்த "ஆதிபகவன்" "வாலறிவன்" முதலிய கடவுளின் திருநாமங்களாலும், அவற்றின் உரை யாலும் அறிக. பற்றற்றான்பற்று என்றவிடத்துத் தொக்குநின்ற ஆறும் வேற்றுமை- செய்யுட்கிழமையாகிய பிறிதின்கிழமைப் பொருளது; 'கபிலரகவல்', 'கம்பராமாயணம்' என்றவற்றிற்போல. இறைவனோதிய வீட்டுநெறி-வைஷ்ணவத்திற் பாஞ்சராத்திரமும், சைவத்தில் ஆகமங் களும், ஜைனத்தில் பரமாகமமும் போல்வன. 'அப்பற்று' என்பதி லுள்ள பற்று - பற்றப்படுவதாகிய முத்திநெறியைக் குறிக்கும். தியானம்- கடவுளை இடையறாது சிந்தித்தல். சமாதி-யோகத்தில் அசைவறநிற்றல்; இவை-யோகத்தின் எட்டுஅங்கங்களிற் சேர்ந்தவை. ஐம்புலனடக்கி யோகஞ் சேர்தல்-தியானம்: இந்திரியம்முதலிய தத்துவசேஷ்டைகட்கு ஏதுவாய யாக்கையுள்நின்று அவற்றோடுகூடினும்அவற்றிற்பற்றின்றியிருக் கும் ஆன்மாவாகிய தன்னைக் காண்டல்-சமாதி என்பர். அநாதியாய் வரும்-பழமையாய் வருகிற. பரிமேலழகருரைப்படி இக்குறளில் அகப் பற்றுவிடுதற்கு மாத்திரமே காரணங் கூறப்படுதலை, 'பற்றுவிடற்கு' என்பதற்கு-அநாதியாய்வரும் உடம்பிற்பற்றுவிடுதற்கு என்று உரைத்த தனாலறிக. ஆகவே, அகப்பற்றுஎன்றவிடத்து அப்பற்றுஎன்ற பாடம் சிறவாது. பற்றுவிடுதற்கு உபாயமாக அடையத்தக்கவன் என்ற கருத் துப்படக்கடவுளைப் பற்றற்றான் என்றது - கருத்துடையடைகொளியணி. இச்செய்யுளில், 'பற்று' என்ற ஒரு சொல் வெவ்வேறு பொருளில் பல முறை வந்தது, சொற்பின்வருநிலையணி. விடற்கு-எதிர்காலவினையெச் சம். இதனைத் தொழிற்பெயர்மேல் வந்த நான்கனுருபாகக்கொள்ள லாகாது, ஒருகாலத்தைக் காட்டுதலால். பற்று என்றது-முத்திநெறி யைக் குறிக்கும்போது, செயப்படுபொருள்விகுதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர்; விருப்பத்தைக்குறிக்கும்போது, முதனிலைத்தொழிற்பெயர். இக் குறளைச் சொற்செறிவுடைமையாற் சிலேட்டமென்பதற்கு உதாரணங் காட்டினர், வீரசோழியவுரைகாரர். (௫௦)

௩௬ - ஆம் அதிகாரம்—மெய்யுணர்தல்.

அஃதாவது-பிறப்புவீடுகளையும் அவற்றின்காரணங்களையும் விபரீத ஐயங்களா னன்றி உண்மையான் உணர்தல்; இதனை வடநூலார் 'தத்துவ ஞானம்' என்ப. இதுவும் பற்றற்றான்பற்றினைப் பற்றியவழி உளதாவ தாகலின், அக்காரணவொற்றுமைப்பற்றி, துறவின்பின் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) பிறப்பு வீடுகள்-ஜந்மமும், முக்தியும். அவற்றின்காரணம்-பிறப்புக்குக்காரணமாகிய அவித்தையும், முத்திக்குக்காரணமாகியஞான மும். விபரீத ஐயங்களான் அன்றி-திரிபுசந்தேகங்களினாலல்லாமல்: திரிபு-ஒன்றை மற்றொன்றாக மாறுபடஅறிதல்: ஐயம்-இதுவோ அதுவோ என ஒருபொருளில் துணிவுபிறவாம லிருத்தல். இது-மெய்யுணர்ச்சி. பற்றற் றான் பற்றினைப் பற்றியவழி உளதாவது-கடவுள்கூறின முத்திநெறியை விடாது கொண்டவிடத்து உண்டாவது. மெய்யுணர்தலாகியஇதுவும் துறவினைப்போலவே பற்றற்றான்பற்றினைப் பற்றுதலின்காரியமே [பயனே] யாதலால், இது அதன்பின் வைக்கப்பட்டதென்க. மெய்யுணர் தல் - மெய்யால்உணர்தல்என மூன்றாம்வேற்றுமைத்தொகையாகவா வது, மெய்யாகிய உணர்தல்எனப் பண்புத்தொகையாகவாவது கொள்க; மெய்யையுணர்தல் என இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை யாகவுங் கொள்ளலாம். காரணவொற்றுமை - துறவுக்குப்போலவே மெய்யுணர் தலுக்கும் பற்றற்றான்பற்று காரணமாயிருக்கின்ற ஒற்றுமை: காரண மென்றது-இங்கே, மூவகைக்காரணங்களுள் நிமித்தகாரணத்தை.

௩௫௧. பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளானா மாணாப் பிறப்பு.

(இ-ள்.) பொருள் அல்லவற்றை - மெய்ப்பொருளல்லவற்றை, பொருள் என்று உணரும்-மெய்ப்பொருளென்று உணரும், மருளான்-விபரீதவுணர்வானே, ஆம்-உளதாம், மாணா பிறப்பு - இன்பமில்லாத பிறப்பு: (எ-று.)

அவ்விபரீதவுணர்வாவது - மறுபிறப்பும் இருவினைப்பயனும் கடவு ளும் இல்லையெனவும் மற்றும்இத்தன்மையவுஞ்சொல்லும் மயக்கநூல் வழக்குகளை மெய்ந்நூல்வழக்கெனத் துணிதல்; குற்றியை மகனென் றும், இப்பியை வெள்ளியென்றும் இவ்வாறே ஒன்றனைப் பிறிதொன்றா கத் துணிதலும் அது. மருள், மயக்கம், விபரீதவுணர்வு, அவிச்சை என் பன-ஒருபொருட் கிளவி. நரகர், விலங்கு, மக்கள், தேவர் என்னும் நால் வகைப்பிறப்பினும் உள்ளது துன்பமே யாகலின், 'மாணாப்பிறப்பு' என்றார்.

இதனான், பிறப்பு துன்பமென்பதூஉம், அப்பிறப்பிற்கு முதற் காரணம் அவிச்சையென்பதூஉங் கூறப்பட்டன.

(கு-ரை.) விபரீதவுணர்வானே - திரிபறிவால். மயக்கநூல்வழக்குக் கள்-அறிவுக்கு மயக்கத்தைத் தரும் நூல்களின் கொள்கைகள். இத்தன் மையவும் என்று கூறியதில், 'ஆகாயமென்பது ஒன்றில்லையெனவும், பூதங்களின் கூட்டரவால் உயிரென்பது ஒன்றுதோன்றி அவற்றின் பிரி வாலழியுமெனவும், காட்சியன்றி வேறுஅளவையில்லை யெனவும் பிற வும் கூறுதல் அடங்கும். மெய்ந்நூல் வழக்கு-தத்துவ சாஸ்திரசித்தாந்தம்,

குற்றி-மரக்கட்டை. மகன்-மனிதன். ஒருபொருட்கிளவி-ஒருபொருளையே புணர்த்துஞ்சொல். நரகர்-பாதாளலோகத்தில் நரகத்தில் வசிப்பவர். விலங்கு-மிருகங்கள்; இதில்-பறப்பன, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்பனவும் அடங்கும். அதற்கு முதற்காரணம் - பிறப்புக்குப் பிரதானமான காரணம். மயக்கநூல் வழக்குக்கள்-உலோகாயதம் முதலிய பொய்ம்மதங்களின் சம்பந்தமான சாஸ்திரங்களின் கொள்கைகள். 'திரி புணர்வும் உணர்வேயெனப்படும்: உணர்வென்னும்பொதுமைநோக்க; சந்தனமுங் காஞ்சிரையும் மரமெனப்பட்டதுபோல' என்பது நூற் கொள்கை யாதலால், விபரீதவுணர்வெனப்பட்டது; "திரிவாக்கோட லொன்றையொன்றென்றல், விரிகதிரிப்பியை வெள்ளியென்றுள்ளல், தேராதுதெளிதல்செண்டுவெளியில், ஓராதுதறியைமகனெனவுணர்தல்" என்பது, மணிமேகலை. (க)

௩௫௨. இருணீங்கி யின்பம் பயக்கு மருணீங்கி
மாசறு காட்சி யவர்க்கு.

(இ-ள்.) மருள் நீங்கி-அவிச்சையின் நீங்கி, மாசு அறு காட்சியவர்க்கு-மெய்யுணர்வுடையராயினர்க்கு, (அம்மெய்யுணர்வு), இருள் நீங்கி இன்பம் பயக்கும்- பிறப்பினை நீக்கி வீட்டினைக்கொடுக்கும்; (எ-று.)

இருள்-நரகம்; அஃது-ஆகுபெயராய், காரணத்தின்மேல் நின்றது. 'நீங்கி' எனத் தொடைநோக்கி மெலிந்து நின்றது; நீங்க என்பதன் திரி பெனினும் அமையும். 'மருள்நீங்கி' என்னும்வினையெச்சம், 'காட்சியவர்' என்னுங் குறிப்புவினைப்பெயர்கொண்டது. 'மாசறுகாட்சி' என்றது, கேவலவுணர்வினை.

இதனான், வீடாவது-நிரதிசயவின்ப மென்பதூஉம், அதற்கு நிமித்த காரணம் * கேவலப்பொருளுணர்வென்பதூஉங் கூறப்பட்டன.

(கு-ரை.) அவிச்சையின் - விபரீதஞானத்தினின்று. இருள் - அந்தகாரமயமான அந்ததாமிஸ்ரம் எனப்படும் நரகம்: இக்குறளில், இருள்-நரகத்துக்குக் காரணமான பிறப்பிற்குக் காரியவாகுபெயர். நீங்கி-நீக்கி யென்பதன் மெலித்தல்; இதனை நீங்கவென்னும்வினையெச்சம் திரிந்த தாக் கொள்ளின், அச்செயவெனெச்சம் உடனிகழ்ச்சிப்பொருள தென்க. 'தொடை நோக்கி' என்றது, "இருணீங்கி யின்பம் பயக்கு மருணீங்கி" என்றவிடத்து "ஒரூஉவாமிருசீரிடையிட்டது" என்றபடி இருசீரிடையிட்டு முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் எதுகைவரத்தொடுத்த ஒரூஉவெதுகைத் தொடை யா மாதலா லென்க. மாசு அறு காட்சி-குற்றமில்லாத அறிவு. 'மருணீங்கி' என்பதில், நீங்கி என்பதற்கு முடிக்குஞ்சொல்-'காட்சியவர்' இதில் விரிகிற என்ற குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். உடையவர் என்பது என்றலும், 'மாசறு' என்பதிலுள்ள அறு என்பது என்றலுமாம். கேவலவுணர்வு - பரம்பொருளறிவு. நிரதிசய வின்பம் - தனக்கு மேம்பட்டதொரு இன்பத்தை யுடைத்தாகாத பேரின்பம். நிமித்த காரணம்-குடத்திற்குக் குயவன்போலக் காரியத்தில் அனுவ்ருத்தி யில்லாத காரணம். கேவலப்பொருள் - பரம்பொருள். 'பயக்கும்' என்பதற்கு எழுவாய் - மாசறுகாட்சியவர் என்னுந் தொடரினின்று எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட மாசறுகாட்சி யென்பது. 'முதனிலையு

* பி-ம்:—கேவலப்பொருளென்பதூஉம்

மன்றித் தொழிற்பெயர் பிரிந்து வினைமுத லாதலுங் கொள்க; அது "இருணீங்கி யின்பம் பயக்கு மருணீங்கி, மாசறுகாட்சியவர்க்கு"—அக்காட்சி என்பதனாற் காண்க' என்பது இலக்கணக்கொத்துரை. (உ)

௩௫௩. ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வான நணிய துடைத்து.

(இ-ள்.) ஐயத்தின் நீங்கி-ஐயத்தினின்று நீங்கி, தெளிந்தார்க்கு-மெய்யுணர்ந்தார்க்கு, வையத்தின் - (எய்திநின்ற) நிலவுலகத்தினும், வானம்-(எய்தக்கடவதாய) வீட்டுலகம், நணியது உடைத்து-நணித்தாதலுடைத்து; (எ-று.)

ஐயமாவது-பலதலையாய உணர்வு; அஃதாவது-'மறுபிறப்பும் இருவினைப்பயனும் கடவுளும் உளவோ இலவோ?' என ஒன்றில் துணிவுபிறவாது நிற்றல்: 'பேய்த்தேரோ புனலோ? கயிறோ அரவோ?' எனத் துணியாது நிற்பதும் அது. ஒருவாற்றாற் பிறர்மதம் களைந்து தம்மதநிறுத்தல் எல்லாச்சமயநூல்கட்கும் இயல்பு ஆகலின், அவை கூறுகின்ற பொருள்களுள் யாதுமெய் யென நிகழும் ஐயத்தினை யோகமுதிர்ச்சியுடையார் தம் அனுபவத்தால் நீக்கி மெய்யுணர்வா ராகலின், அவரை 'ஐயத்தின்நீங்கித் தெளிந்தார்' என்றும்; அவர்க்கு அவ்வனுபவவுணர்வு அடிப்பட்டுவரவரப் பண்டையுலகியலுணர்வு தூர்ந்துவரு மாகலின், அதனைப் பயன்மேலிட்டு 'வையத்தின்வான நணிய துடைத்து' என்றுங் கூறினார்; கூறவே, ஐயவுணர்வும் பிறப்பிற்குக் காரணமாதல் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) ஐயம்-சந்தேகம். எய்தி - அடைந்து. எய்தக்கடவதாய-அடையப்போவதாகிய. நணித்தாதல் உடைத்து - சமீபத்தில் இருத்தலுடையது. பலதலையாய உணர்வு-பலவகைப்பட்ட அறிவு. 'ஐயம்என்பது-ஒருபொருள்மேல் இருபொருள்தன்மை கருதிவரும் மனத்தடுமாற்றம்' என்பர். ஒருவாற்றால் பிறர்மதம் களைந்து தம் மதம் நிறுத்தல்-ஒருவகையாலே அயலார்கொள்கையை மறுத்துத் தமது கொள்கையை நிலைநிறுத்துதல். எல்லாச் சமயநூல்கட்கும்-மதக்கிரந்தங்களெல்லாவற்றிற்கும். அவை-அந்தந்தச் சாஸ்திரங்கள். பொருள்-அர்த்தம். யாது மெய் என நிகழும்-'எது உண்மையோ?' என்று உண்டாகிற. யோகமுதிர்ச்சியுடையார்-யோகப்பயிற்சியில் முதிர்ந்தவர். தம் அனுபவம்-(யோகநிலையின் முதிர்ச்சியில்) தாம் கண்ட காட்சி. அவரை-யோகமுதிர்ச்சியுடையாரை. அவர்க்கு-யோகமுதிர்ச்சியுடையார்க்கு. அடிப்பட்டுவரவர-நிலையூன்றி வரவர. பண்டையுலகியலுணர்வு-பழமையான உலகநடவடிக்கையறிவு. தூர்ந்து வரும்-குறைவுபட்டுவரும். அதனைப் பயன்மேலிட்டு-முத்திஞானம் மிகுந்து இவ்வுலகஞானம் குறைதலை அதன்பயனாகிய இவ்வுலகம் தூரமாதலும் முத்திசமீபமாதலும் என்பதன்மேலேற்றி. ஐயத்தின்-இன்னுருபு, நீக்கம். வையத்தின்-இன்னுருபு, எல்லை. நணியது-ஒன்றன்பால்வினையாலணையும்பெயர். "ஐய மென்ப தொன்றைநிச்சயியாது, மையிற்றறியோ மகனே வென்றல்" என்பது, மணிமேகலை. (௩)

௩௫௪. ஐயுணர் வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
மெய்யுணர் வில்லாத வர்க்கு.

(இ-ள்.) ஐ உணர்வு-(செல்லப்படுகின்ற புலன்கள்வேறுபாட்டான்) ஐந்தாகிய உணர்வு, எய்தியக்கண்உம்-(அவற்றைவிட்டுத்) தம்வயத்ததாய வழியும், பயம் இன்றுஏ - (அதனாற்) பயன் இல்லையேயாம்: மெய்உணர்வு இல்லாதவர்க்கு-மெய்யினைஉணர்தல் இல்லாதார்க்கு;(எ-று.)

ஐந்தாகிய உணர்வு-மனம்; அஃது எய்துதலாவது-மடங்கி ஒருதலைப் பட்டுத் தாரணைக்கண் நிற்றல். அங்ஙனம் நின்றவழியும் வீடுபயவாமையின் 'பயமின்று' என்றார். சிறப்பும்மை, எய்துதற்கருமை விளக்கிநின்றது.

இவையிரண்டுபாட்டானும், மெய்யுணர்வுடையார்க்கே வீடுஉளதென மெய்யுணர்வின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) செல்லப்படுகின்ற-(மனத்துக்குவிஷயமாய்) அனுபவிக்கப் படுகிற. புலன்கள் வேறுபாட்டால் ஐந்தாகிய-(ஓசைமுதலிய)விஷயபேதங் களால் ஐந்துவகைப்பட்ட. அவற்றைவிட்டுத் தம்வயத்ததாயவழியும்-அப் புலன்களுக்கு வசப்படுதலையொழிந்து தமக்கு வசப்பட்டதான விடத்தும். அஃது-மனம். மடங்கி ஒருதலைப்பட்டு-விஷயங்களிற் செல்லாமல் மீண்டு ஒருவழிப்பட்டு. தாரணை-யோகத்தின் ஓர் அங்கம்; அது-கண்டம், இதயம், நெற்றி, கபாலம், நாபிஇவற்றுள் ஒன்றில் எப்பொழுதுஞ் சிந்தைவைத் திருத்தல். மெய்யுணர்வில்லாவிடின் மனம் வசப்பட்டுநின்றாலும் முத்தி யுண்டாகா தென்க. சிறப்பும்மை-'எய்தியக்கண்ணும்' என்பதிலுள்ளது. எய்துதற்கு அருமை-மனம்வசப்படுவது அருமை யென்பதை. உணர்வு-அறிதலையுடைய மனத்திற்குத்தொழிலாகுபெயர். எய்தியக்கண்-எதிர்கால வினையெச்சம். பயம் = பயன். ஏ-தேற்றம். (௪)

௩௫௫. எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

(இ-ள்.) எப்பொருள் எத்தன்மைத்து ஆயின்உம்-யாதொருபொருள் யாதோரியல்பிற்றாய்த் தோன்றினும், (அத்தோன்றியவாற்றைக் கண் டொழியாது), அப்பொருள்-அப்பொருளின்கணின்று, மெய்ப்பொருள் காண்பது-மெய்யாகியபொருளைக் காண்பதே, அறிவு-மெய்யுணர்வாவது; (எ-று.)

பொருள்தோறும் உலகத்தார் கற்பித்துக்கொண்டுவழங்குகின்ற கற் பனைகளைக் கழித்து நின்றஉண்மையைக் காண்பது என்றவாறாயிற்று; அஃதாவது-'கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேஎய் மாந்தரஞ்சேரலிரும் பொறை' என்றவழி, அரசனென்பதோர் சாதியும், சேரமானென்பதோர் குடியும், வேழநோக்கினையுடையானென்பதோர்வடிவும், சேயென்பதோர் இயற்பெயரும், மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறையென்பதோர் சிறப்புப்பெய ரும் ஒருபொருளின்கட் கற்பனை யாகலின், அவ்வாறு உணராது நிலம் முதல் உயிரீறாகிய தத்துவங்களின்தொகுதி யென உணர்ந்து அவற்றை நிலமுதலாகத் தத்தங்காரணங்களுள் ஒடுக்கிக்கொண்டு சென்றால் காரண காரியங்களிரண்டு மின்றி முடிவாய்நிற்பதனை உணர்தலாம். 'எப்பொருள்' என்ற பொதுமையான், இயங்குதிணையும் நிலைத்திணையு மாகிய பொருள் களெல்லாம் இவ்வாறே உணரப்படும்.

இதனுன், மெய்யுணர்வினது இலக்கணங் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) யாதொருபொருள்-ஏதேனும் ஒரு பொருள். யாதோர் இயல்பிற்ருய்த்தோன்றினும் - எந்தத்தன்மையுடையதாய்க் காணப்பட்டாலும். அத்தோன்றியவாற்றைக் கண்டொழியாது-அத்தோற்றத்தைக் கண்டு நீங்காமல். கற்பனை-இல்லதை உள்ளதாய் உண்டுபண்ணுதல். கழித்து-ஒழித்து. கோ-க்ஷத்திரியசாதியான். சேரமான்-சேரர்குலத்திற் பிறந்தவன். யானைக் கட்சேஎய்-யானையினது கண்ணைக்கம்போலுங் கம்பீரமான பார்வையையுடைய சேயென்னும் பெயருடையான். மாந்தரஞ் சொலிரும்பொறை-மக்கள் புகழும் அழகிய புகழ்ச்சொல்லின் பெரிய சுமையையுடையவன். 'மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை' எனவும் படிக்கலாம்: அப்பொழுது மாந்தரஞ்சேரலென்றும், இரும்பொறையென்றும் இரண்டு பெயராக எடுக்கவேண்டும்; மாந்தரஞ்சேரல் என்பதற்கு-மனிதர்க்குள் அழகையுடைய சேர னென்பதும், இரும்பொறை என்பதற்கு-மிக்கபெருமைக் குணமுடையவனென்பதும் பொருள்போலும். சேரன் என்பது சேரல் என வழங்குதலை "குடக்கோச்சேர லிளங்கோவடிகட்கு" எனச் சிலப்பதிகாரத்திலுங் காண்க. இரும்பொறை யென்பது சேரரில் ஒருசாரார்க்கு வழங்குதலையும் அறிக. வேழநோக்கின் விறல் வெஞ்சேஎய்'' என்றும், ''ஓம்பாதீயுமாற்றலெங்கோ, மாந்தரஞ்சொலிரும் பொறை' என்றும் புறநானூற்றிற் காண்க. ஒரு பொருளின் கண்-ஒருயிரோடுகூடிய ஒருடம்பினிடத்து. நிலம் முதல் உயிர் ஈருகிய தத்துவங்கள்-நிலம் நீர் தீ காற்று வானம் என்னும் பஞ்சபூதங்கள் முதலிய இவ்விருபத்தைந்து தத்துவங்கள்; இருபத்தைந்து மல்லது உலகெனப்பிறிதொன்று இல்லையென்பது உண்மையென்பார், தத்துவங்களின்தொகுதி யென உணர்ந்து' என்ருர்; இதுபற்றியே, ''சுவையொளி யூருேசை நாற்றமென்றைந்தன், வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு'' எனக் கீழ் 'நீத்தார்பெருமை' என்னும் அதிகாரத்திற் கூறியது. ஆதியிற் பரமாத்மாவினிடத்தினின்று பிரகிருதியும் புருஷனும் உண்டாகிச் சேர, அப்பொழுது பிரகிருதியினின்று மகத்தத்துவமும், பின்பு அதினின்று அகங்காரமும், பின்பு அதினின்று சப்தமும், சப்தத்தினின்று ஆகாசமும், ஆகாசத்தினின்று ஸ்பர்சமும், ஸ்பர்சத்தினின்று வாயுவும், வாயுவினின்று ரூபமும், ரூபத்தினின்று அக்கினியும், அக்கினியினின்று ரசமும், ரசத்தினின்று ஜலமும், ஜலத்தினின்று கந்தமும், கந்தத்தினின்று பூமியும் உண்டாயினவென்றும், அகங்காரம்—சாத்துவிகம் ராஜசம் தாமசம் என மூவகைப்படுமென்றும், தன்மாத்திரைகளும் பூதங்களும்—தாமசாகங்காரத்தின் காரியமென்றும், மனம்—சாத்துவிகாகங்காரத்தினின்று உண்டானதென்றும், பஞ்சஞானேந்திரியங்களும் பஞ்சகருமேந்திரியங்களும்—ராஜசாகங்காரத்தில் தோன்றியவை யென்றும் அறிக. இங்ஙனம் எந்தப்பொருளினின்று எந்தப்பொருள் உண்டாயிற்றே அந்தக் காரியப்பொருளைக் காரணப் பொருளில் அடக்கிக்கொண்டே சென்ருல், எல்லாத்தத்துவங்களும் நீங்க, பெயர் சாதி முதலான கற்பனைக ளில்லாமல் எப்பொழுதுமிருத்தலையே சுபாவமாகக்கொண்டதாய், அறிதற்குரியதாய், ஞான

சொரூபியாய், ஜீவாத்மாவுக்கு மேற்பட்டதாய், எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமான பரமாத்மாவின் சொரூபம் விளங்கக் காணலாம். இக்குறளை மேல் 'அறிவுடைமை' என்னும் அதிகாரத்தில் "எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருள், மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு" என்பதனோடு ஒப்பிடுக. இக்குறளை, 'விழுமியதுபயத்தல்' என்னும்அழகுக்கு உதாரணங் காட்டினர், வீரசோழியவுரைகாரர்; அறிவுக்கு மேற்கோளாகக்காட்டினர், இறையனரகப்பொருளுரையில் நக்கீரர். ஜங்கமம்-இயங்குதிணை. (௫)

௩௫௬. கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி.

(இ-ள்.) ஈண்டு-இம்மக்கட்பிறப்பின்கண்ணே, கற்று-(உபதேசமொழிகளை அனுபவமுடையதேசிகர்பால்) கேட்டு, மெய் பொருள் கண்டார்-(அதனன்) மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தவர், மற்று ஈண்டு வாராநெறி-மீண்டு இப்பிறப்பின் கண்வாராதநெறியை, தலைப்படுவர்-எய்துவர்; (எ-று.)

'கற்று' என்றதனல் பலர் பக்கலினும் பலகாலும் பயிறலும், 'ஈண்டு' என்றதனல் வீடுபேற்றிற்குரிய மக்கட்பிறப்பினது பெறுதற்கருமையும் பெற்ரும். ஈண்டுவாராநெறி-வீட்டுநெறி.

வீட்டிற்குநிமித்தகாரணமாய முதற்பொருளை உணர்தற்கு உபாயம் மூன்று; அவை-கேள்வி, விமரிசனம், பாவனை என்பன: அவற்றுள், கேள்வி இதனற் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) இம்மக்கட்பிறப்பின்கண்ணே-இந்தமனிதசன்மத்திலேயே. அனுபவம்-தாம் கண்டு பழகுதல். தேசிகர்பால்-ஆசிரியரிடத்தில். இப்பிறப்பின்கண் வாராதநெறி-முத்திவழி. கற்று என்றதனல்-கற்று எனப் பொதுப்படக் கூறியதனல். பலர்பக்கலினும்-பலரிடத்தும். பயிறலும்-நூற்பொருளைக்கேட்டுப் பழகுதலும். "அரிதரிது மானிடராதலரிது" என்ருர், ஔவையாரும். "அரிதாற், பெரியயோனிகள் பிழைத்திவண் மானிடம் பெறலே," "அருமையினெய்தும் யாக்கையும்" என்ற சிந்தாமணியாலும் மக்கட்பிறப்புப் பெற லரியதாத லுணர்க. முதற்பொருள்-தலைமைப்பொருள். கேள்வியெனினும், சிரவணமெனினும் ஒக்கும். விமரிசனம்-ஆராய்ச்சி, பாவனை-கண்டுதெளிதல். (சு)

௩௫௭. ஓர்த்துள்ள முள்ள துணரி னொருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு.

(இ-ள்.) (அங்கனங்கேட்ட உபதேசமொழிப்பொருளை), உள்ளம்-ஒருவனுள்ளம், ஒருதலை ஆ ஓர்த்து-(அளவைகளானும் பொருந்துமாற்ரானும்) தெளிய ஆராய்ந்து, (அதனன்), உள்ளது உணரின்-முதற்பொருளை உணருமாயின், பேர்த்து பிறப்பு உள்ள வேண்டா-(அவனுக்கு) மாறிப் பிறப்பு (உளதாக) நினைக்கவேண்டா; (எ-று.)

ஒருதலையா ஓர்த்து என இயையும். அளவைகளும் பொருந்துமாறும் மேலே உரைத்தாம்.

இதனன், விமரிசனம் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) உள்ளம் - மனம். அளவைகளானும் - பிரதியக்ஷம் முத லிய பிரமாணங்களானும். பொருந்துமாற்றானும் - யுக்தியினாலும். அத ஞன் - அவ்வாராய்ச்சியால். மாறி - மீண்டு. ஒருதலையா ஓர்த்து - நிச்சய மாக அறிந்து. இயையும் - தொடரும். 'அளவைகளும் பொருந்துமாறும் மேலேயுரைத்தாம்' என்றது-கீழ் 'அருளுடைமை' என்னும் அதிகாரத் தில் "நல்லாற்றனாடி யருளாள்க" என்றதன் உரையில். ஓர்த்து-இது ஓர்ந்து எனவும் வரும். உள்ளது-என்றும் இருப்பது; முதற்பொருள்; ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர். உள்ள-செயவெனெச்சம். 'உள்ளவேண்டா' என்பதை ஒருசொல்லாகக்கொண்டு பிறப்பு என்பதை எழுவாயாக் கொள்க: இனி, உள்ள வென்னும் வினையெச்சத்தைத் தொழிற்பெயர்போலப் பாவித்து, 'வேண்டா' என்பதற்கு எழுவாயாக் கினுமாம். விமரிசமெனினும், சிந்தித்தலெனினும், மநநமெனினும் ஒக்கும். (எ)

ங௫அ. பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ்
செம்பொருள் காண்ப தறிவு.

(இ-ள்.) பிறப்பு என்னும் பேதைமை-பிறப்பிற்கு முதற்காரணமாய அவிச்சை, நீங்க-கெட, சிறப்பு என்னும் செம்பொருள்-வீட்டிற்கு நிமித்த காரணமாய செவ்விய பொருளை, காண்பது-காண்பதே, அறிவு-(ஒருவர் க்கு) மெய்யுணர்வாவது; (எ - று.)

'பிறப்பென்னும் பேதைமை' எனவும் 'சிறப்பென்னுஞ் செம் பொருள்' எனவும் காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்தார். ஐவகைக் குற்றங்களுள் அவிச்சை ஏனையநான்கிற்குங் காரணமாத லுடைமையின், அச்சிறப்புப்பற்றி அதனையே பிறப்பிற்குக்காரணமாக்கிக் கூறினர். எல்லாப் பொருளினுஞ் சிறந்ததாகலான், வீடு 'சிறப்பு' எனப்பட்டது. தோற்றக்கேடுகள் இன்மையின் நித்தமாய், நோன்மையால் தன்னை யொன்றும் கலத்தல் இன்மையின் தூய்தாய், தான் எல்லாவற்றையுங் கலந்து நிற்கின்ற முதற்பொருள், விகாரமின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒருதன் மைத்தாதல்பற்றி, அதனை 'செம்பொருள்' என்றார்; மேல் 'மெய்ப் பொருள்' எனவும், 'உள்ளது' எனவும் கூறியதூஉம் இதுபற்றியென உணர்க. அதனைக் காண்கையாவது-உயிர் தன் அவிச்சைகெட்டு அத னோடு ஒற்றுமையுற இடைவிடாது பாவித்தல்; இதனைச் சமாதியென வும், சுக்கிலத்தியானமெனவும் கூறுப. 'உயிர் உடம்பின்நீங்குங் காலத்து அதனான் யாதொன்று பாவிக்கப்பட்டது, அஃது அதுவாய்த் தோன் றும்' என்பது எல்லா ஆகமங்கட்குந் துணிபு ஆகலின், வீடெய்துவார்க்கு அக்காலத்துப் பிறப்பிற் கேதுவாய பாவனை கெடுதற்பொருட்டுக் கேவ லப் பொருளையே பாவித்தல் * வேண்டும்: அதனான், அதனை முன்னே பயிறலாய இதனின் மிக்க உபாயமில்லை யென்பது அறிக.

இதனான், பாவனை கூறப்பட்டது.

பி - ம் : * வேண்டுதலான், அதனை

(கு-ரை.) சிறப்பு-எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்தநிலையுடைய வீட்டுக்குத் தொழிலாகுபெயர். பிறப்பென்னும் பேதைமை-பிறப்பிற்குக் காரணமான பேதைமை; சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள்-சிறப்புக்குக்காரணமான செம்பொருள். இவற்றில், பிறப்புசிறப்புக்கள்-பேதைமை செம்பொருள்களின் பயனுதலால் காரியம்: பேதைமையும் செம்பொருளும், காரணம்: காரியமாகிய பிறப்பு காரணமாகிய பேதைமையாகவும், காரியமாகிய சிறப்பு காரணமாகிய செம்பொருளாகவும் கூறப்பட்டன. குற்றங்கள் ஐந்து, கீழ் அறன்வலியுறுத்தலில் "வீழ்நாள்" என்ற குறளினுரையிற் கூறப்பட்டன. அவற்றுள், அவிச்சை மற்றநான்கிற்குங் காரணமாதல், மேல் "காமம் வெகுளி மயக்கம்" என்ற குறளினுரையில் விளங்கும்; மற்றைநான்கு-அகங்காரம், அவா, விழைவு, வெறுப்பு என்பன. தோற்றக்கேடுகள்-பிறப்பு இறப்புக்கள். நோன்மை-அளவிறந்த பெருமை. முதற்பொருள்-பரம்பொருள். விகாரமின்றி-வேறுபடுதலில்லாமல். மேல்-முன்னிரண்டு பாடல்களில். உயிர்-சீவான்மா. அதனோடு-பரமான்மாவோடு. பாவித்தலெனினும், பாவனையெனினும், தெளிதலெனினும், நிதித்தியாஸநமெனினும் ஒக்கும். "இணரெரிமுழக்கமன்ன சுக்கிலத்தியானமென்னும், கணையெறிந்தைப்ப வீழ்ந்து காற்படைகுழப்பட்டார்" என்ற சீவகசிந்தாமணி காண்க. பாவிக்கப்பட்டது-இடைவிடாது எண்ணப்பட்டதோ. அஃது-அவ்வுயிர். அதுவாய்-அத்தப் பாவிக்கப்பட்டபொருளாய். ஆகமம்-கடவுள் வாக்காகிய சாஸ்திரங்கள். அக்காலத்து-மரணகாலத்தில். பிறப்பிற்கேதுவாகிய பாவனை-பிரபஞ்சநினைவு. கேவலப்பொருளையே பாவித்தல்-பரமாத்மாவினையே தியானித்தல். அதனை-அப்பிரஹ்மபாவனையை. பயிறல்-பழகுதல். (அ)

௩௫௯. சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார் தரு நோய்.

(இ-ள்.) (ஒருவன்), சார்பு உணர்ந்து - (எல்லாப்பொருட்குஞ்) சார்பாய அச்செம்பொருளை உணர்ந்து, சார்பு கெட-இருவகைப்பற்றும் அற, ஒழுகின்-ஒழுகவல்லனாயின்,—சார்தருந் நோய்-(அவனை முன் சாரக்கடவனவாய்நின்ற துன்பங்கள்,—அழித்து மற்று சார்தரா-(அவ்வுணர்வொழுக்கங்களை) அழித்துப் பின் சாரமாட்டா; (எ-று.)

ஆகுபெயரால், சாரும் இடத்தையும், சார்வனவற்றையும் 'சார்பு' என்றார். ஈண்டு, ஒழுக்கமென்றது-யோகநெறியொழுகுதலை; அஃது-இயமம், நியமம், இருப்பு, உயிர்நிலை, மனவொருக்கம், தாரணை, தியானம், சமாதி என எண்வகைப்படும்: அவற்றின்பரப்பெல்லாம், ஈண்டு உரைப்பிற் பெருகும்: யோகநூல்களுட் காண்க. மற்றுச்சார்தரா என இயையும். சாரக்கடவனவாய்நின்ற துன்பங்களாவன - பிறப்புஅநாதியாய் வருதலின் உயிரான் அளவின்றி ஈட்டப்பட்ட வினைகளின் பயன்களுள் இறந்த உடம்புகளான் அனுபவித்தனவும் பிறந்த உடம்பான் முகந்து நின்றனவும் ஒழியப் பின்னும் அனுபவிக்கக்கடவனவாய்க் கிடந்தன. அவை விளக்கின்முன் இருள்போல ஞான யோகங்களின் முன்னர்க் கெடுதலான், 'அழித்துச்சார்தரா' என்றார்; இதனை ஆருகதர்

உவர்ப்பென்ப. பிறப்பிற்குக்காரண மாகலான், நல்வினைப்பயனும் நோ யெனப்பட்டது.

மேல் மூன்றுஉபாயத்தானும் பரம்பொருளை உணரப் பிறப்புஅறு மென்றார்; அஃதுஅறும்வழிக் கிடந்த துன்பங்களெல்லாம் என்செய்யு மென்னுங் கடாவை ஆசங்கித்து, அவை ஞானயோகங்களின் முதிர்ச்சி யுடைய உயிரைச் சாரமாட்டாமையானும், வேறுசார்பின்மையானுங் கெட்டுவிடு மென்பது இதனாற் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) சார்பாய-ஆதாரமான. அச்செம்பொருளை-அந்தப்பிரஹ்மத்தை. அற-நீங்க. முன்-இனி. பின்-பின்பு. சார்பு என்னுஞ்சொல் இரண்டனுள், முன்னது-சார்தற்குரிய இடமாகியபரம்பொருளையும், பின்னது-ஒருயிரைச்சார்தலையுடைய இருவகைப்பற்றுக்களையுங் குறித்தன; தொழிலாகுபெயர். யோகநெறியாகிய இயமம்முதலியவற்றைப்பற்றி 'செயற்கரிய'' என்ற குறளினுரைக்குறிப்பிற் கூறப்பட்டன: ஆங்குக் காண்க. இருப்பு ஆசனம் என்பனவும், உயிர்நிலை வளிநிலை பிராணாயாமம் என்பனவும், மனவொருக்கம் தொகைநிலை பிரத்தியாகாரம் என்பனவும், தாரணை பொறைநிலை என்பனவும், தியானம் நினைதல் என்பனவும், ஒருபொருளன. அளவின்றி ஈட்டப்பட்ட-அளவில்லாமற்செய்து சேர்க்கப்பட்ட. இவை-சஞ்சிதகர்ம மெனப்படும். முகந்துநின்றன-அனுபவிக்க ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு நின்றவை; இவை-பிராரதப்கர்மமெனப்படும். பின்னும்-இனிவரும்உடம்புகளால். ஆருகதர்-அருகனைத்தெய்வமாகவுடையவர். இதனை-மெய்ப்பொருளை யறிந்து இருவகைப்பற்றுங்கெட நடப்பவனைப் பிராரப்தகர்மமொழிந்த கர்மங்கள் அணுகாதநிலையை. இங்கே நல்வினையென்றது, சுவர்க்கவின்பம் முதலிய காமியபலன்களைத் தருவனவான யாகம் முதலியவற்றை. அந்த நல்வினையும் தீவினையும் ஒருவனுக்கு ஞானத்தைத் தடுத்துப் பந்தமுறுத்துதலில், பொன்விலங்கும் இருப்புவிலங்கும்போலத் தம்முள் ஒப்பனவா மென்க. நோய் என்பதில், புண்ணியம் பாவம் என்னும் இரண்டின்பயனும் அடங்கும். மேல்-முன்னைய மூன்றுபாடல்களில். மூன்றுஉபாயம்-கேள்விமுதலியன. அஃது-பிறப்பு. கடாவை-வினவை. ஆசங்கித்து-தாமாக எழுப்பி, சார்பின்மையானும்-ஆதாரமில்லாமையாலும்: இச்செய்யுளில் மற்றென்னும் இடைச்சொல் பின் என்னும் பொருளது. (௯)

௩௬௦. காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற
னாமங் கெடக்கெடு நோய்.

(இ-ள்.) (ஞானயோகங்களின் முதிர்ச்சியுடையார்க்கு), காமம்வெகுளி மயக்கம் இவை மூன்றன் நாமம் கெட-விழைவு வெறுப்பு அவிச்சை என்னும் இக்குற்றங்கள் மூன்றனுடைய பெயருங்கூடக் கெடுதலான், நோய்கெடும்-(அவற்றின்காரியமாய) வினைப்பயன்கள் உளவாகா; (எ-று.)

அநாதியாய அவிச்சையும், அதுபற்றி யான்என மதிக்கும் அகங்காரமும், அதுபற்றி எனக்குஇதுவேண்டும்என்னும் அவாவும், அதுபற்றி

அப்பொருட்கட் செல்லும் ஆசையும், அதுபற்றி அதன்மறுதலைக்கட் செல்லுங் கோபமும் என வடநூலார் குற்றம் ஐந்தென்றார்; இவர் அவற்றுள் அகங்காரம் அவிச்சைக் கண்ணும் அவாவுதல் ஆசைக்கண்ணும் அடங்குதலான், மூன்றென்றார். இடையறாத ஞானயோகங்களின் முன்னர் இக்குற்றங்கள் மூன்றும் காட்டுத்தீ முன்னர்ப் பஞ்சுத்துய் போலு மாகலின், அம்மிகுதிதோன்ற, 'இவை மூன்றன் நாமங்கெட' என்றார். இழிவுசிறப்பும்மை; விகாரத்தால் தொக்கது. கெட என்பது-எச்சத்திரிபு. நோய் என்பது-சாதி யொருமை.

காரணமாய*குற்றங்களைக் கெடுத்தார் காரியமாகிய வினைகளைச் செய்யாமையின், அவர்க்கு வரக்கடவ துன்பங்களும் இல்லையென்பது இதனாற் கூறப்பட்டது. முன்கிடந்த துன்பங்களும் மேல்வரக்கடவ துன்பங்களும் இலவாதல் மெய்யுணர்வின்பய னாகலின், இவையிரண்டு பாட்டும் இவ்வதிகாரத்த வாயின. இவ்வாற்றானே, மெய்யுணர்ந்தார்க்கு நிற்பன, எடுத்த உடம்பும் அதுகொண்ட வினைப்பயன்களுமே யென்பது பெற்றாம்.

(கு-ரை.) விழைவு-விருப்பு. அவற்றின்-இக்குற்றங்களின். அவா-விருப்பம். அதன் மறுதலைக்கண்-தான்விரும்பியதற்கு எதிராயிருப்பதில். இக்குற்றங்கள்-முறையே வடமொழியில் அவித்யா, அஸ்மிதா, ராகம், அபிநிவேஶம், த்வேஷம் என்னும் பஞ்சகிலேச மெனப்படும். காமம் ஆசை அபிநிவேஶம் என்பனவும், வெகுளி கோபம் த்வேஷம் என்பனவும், மயக்கம் அவித்தை என்பனவும்-ஒருபொருளன. பஞ்சுத்துய்-பஞ்சிற்றொடர் நுனி. அம்மிகுதி-ஞானயோகங்களின் சிறப்புமிகுதியும், குற்றங்களின் இழிவுமிகுதியும். இழிவுசிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது, நாமம் என்பதன் இறுதியில். கெட்டால்என்பது கெட எனத் திரிந்தது என்பார், 'கெட என்பது எச்சத்திரிபு' என்றார். வரக்கடவ துன்பங்கள், ஆகாமியமெனப் படும். இவையிரண்டுபாட்டும்-௯, ௧௦-ஆம்பாடல்கள். இவ்வாற்றானே-இந்தவழியால். நிற்பன-இப்பிறப்பில் அனுபவிக்கக்கடவனவாய் நிற்பன. அது-உடம்பு. அதுகொண்ட வினைப்பயன்களுமே-பிராரப்தகர்மபயனும் மாத்திரமே. மெய்யுணர்ந்தவர் இப்பிறப்பில் இனிக் கருமஞ்செய்யார்; அவர்க்கு மீண்டும் பிறப்பில்லை; முந்திய சன்மங்களிற் செய்த கருமங்களுள் முந்தின பிறப்புக்களில் அனுபவித்தவை முன்னமே கழிந்தன; அவைபோக மிச்சமாகவுள்ளவற்றுள் இப்பிறப்பில் அனுபவிக்க ஏற்பட்டவற்றில் மெய்யுணர்தற்கு முன் கழிந்தவை போக மற்றவை மாத்திரமே மெய்யுணர்ந்த பின்பும் இப்பிறப்பில் அனுபவிக்கக்கடவனவாய் நிற்கும்; மற்றை யாவும் ஒழியும் எனக் கருத்தைத் தெளிக: (ஒழிவது, நல்வினை அவருடைய நண்பரையும் தீவினை அவருடைய பகைவரையுஞ் சேர்தலாமென்ப.) எனவே, சஞ்சிதம்கழிய, ஆகாமியம் இன்றாக, பிராரப்தம்மாத்திரமே நிற்கும் என்பது தேர்ந்தபொருள். காமம் வெகுளி மயக்கம்-பெயர்ச்செவ்வெண்; இது, மூன்று என்னுந் தொகை பெற்றுவந்தது. காரணகாரிய சம்பந்தம் பற்றி, மயக்கம் காமம் வெகுளி யென்பதே முறையாயினும், இச்செய்யுள் நோக்கிப் பிறழவைத்தார். (௬௦)

* பி - ம்: அக்குற்றங்களைக்...இருவினைகளை

௩௭ - ஆம் அதிகாரம்—அவாவறுத்தல்.

அஃதாவது-முன்னும் பின்னும் வினைத்தொடர்பறுத்தார்க்கு நடுவு நின்றவுடம்பும் அதுகொண்ட வினைப்பயன்களும் நின்றமையின், வேதனை பற்றி ஒரோவழித் துறக்கப்பட்டபுலன்கள்மேற் பழையபயிற்சிவயத்தான் நினைவு செல்லுமன்றே: அந்நினைவும் அவிச்சையெனப் பிறவிக்கு வித்தா மாகலின், அதனை இடைவிடாத மெய்ப்பொருளுணர்வான் அறுத்தல் அதிகாரமுறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

(கு-ரை.)முன்னும் பின்னும் வினைத்தொடர்பு அறுத்தார்க்கு-சஞ்சிதமும் ஆகாமியமுமாகிய கருமங்களின் சம்பந்தத்தை யொழித்தவர்க்கு. நடுவுநின்றவுடம்பும் அதுகொண்ட வினைப்பயன்களும்-மெய்யுணர்ந்த காலத்துள்ள இப்பிறப்பும், அதில் அனுபவிக்கவேண்டிய பிராரப்தகருமப் பயன்களும். வேதனைபற்றி-தீவினைப்பயனையனுபவித்தலினாலான துன்பத்தினால். வேதனைபற்றி நினைவுசெல்லும் என இயையும். ஒரோவழி-சில சமயத்தில். பழைய பயிற்சிவயத்தான்-பழமையான பழக்கவசத்தால்; இது, வாசனையெனப்படும். அவிச்சையென-அவித்தையின்பாற்பட்டு பிறவிக்கு வித்தாம்-பிறப்பிற்கு மூலகாரணமாம். மெய்ப்பொருளுணர்வு-பரம்பொருளைத் தியானித்தல். மெய்யுணர்தல் அவாவறுத்தற்குக் காரணமாதலின், அக்காரணகாரியமுறைபற்றி மெய்யுணர்வின்பின் அவாவறுத்தல் வைக்கப்பட்டதென்க. அவாவறுத்தல்-இரண்டாம்வேற்றுமைத் தொகை. 'அவாவாது-பொருள்களைப் பெறவேண்டுமென்று மேன்மேல் நிகழும் ஆசை' என்பர்.

௩௬௧. அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றுந்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து.

(இ-ள்.)எல்லா உயிர்க்குஉம்-எல்லாவுயிர்கட்கும், எஞ்ஞான்றுஉம்-எக்காலத்தும், தவாஅ-கெடாதுவருகின்ற, பிறப்புஈனும்-பிறப்பினை விளைக்கும்,வித்து—, அவா என்ப-அவாஎன்றுசொல்லுவர், (நூலோர்);(எ-று.)

உடம்புநீங்கிப்போங்காலத்து அடுத்த வினையும், அதுகாட்டுங் கதி நிமித்தங்களும், அக்கதிக்கண் அவாவும் உயிரின்கண் முறையே வந்து உதிப்ப, அறிவை மோகம் மறைப்ப, அவ்வுயிரை அவ்வவா அககதிக்கட் கொண்டுசெல்லு மாகலான், அதனை 'பிறப்பீனும்வித்து' என்றும்; கதிவயத்தானுளதாய அவ்வுயிர்வேறுபாட்டினும் அவை தன்மைதிரியும் உற்சர்ப்பிணி அவசர்ப்பிணி எண்ணுங் காலவேறுபாட்டினும் அது வித்தாதல் வேறுபடாமையின், 'எல்லாவுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றும்' என்றும்; இஃது எல்லாச்சமயங்கட்கும் ஒத்தலான், 'என்ப' என்றுங் கூறினர்.

இதனுன், பிறப்பிற்கு அவா வித்தாதல் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை) விளைக்கும்வித்து-உண்டாக்குகிற விதை; மூலகாரணம். (நூலோர்'-தோன்றாஎழுவாய். அடுத்த வினையும்-வரும்பிறப்பில் அனுபவி

க்கவேண்டியகருமமும். அதுகாட்டுங் கதிநிமித்தங்களும்-அக்கருமம் காண் பிக்கிற மக்கட்கதி, விலங்குகதி முதலியனவும், அவற்றையடையுங்கார ணங்களும். கதிக்கண்-கதியினிடத்து. முறையே-ஒன்றன்பின்ஒன்ருய். உதிப்ப-உண்டாக. மோகம்-இது, பொருளின் உண்மையைமறைத்து விபரீதஞான முண்டாக்குவது; "ஆர்வவேரரிந் தச்சணந்திபோய்" எனச் சிந்தாமணியாரும் ஆசையைப் பிறப்பிற்கு வேர் எனக் கூறியிருப்பதை அறிக. கதிவயத்தான் உளதாய அவ்வுயிர் வேறுபாட்டினும்-மக்கட்கதி முதலிய பலவகைப்பிறப்புக்களையடைதலாற் பலவகைப்பட்ட எல்லா வுயிர்களினிடத்தும். அவை-அக்கதிகள். தன்மைதிரியும்-குணம்மாறு படும். உற்சர்ப்பிணியாவது-உலகம் வாழ்நாள் போகம் முதலானவற்ருல் வளர்பிறைபோலப் பெருகுங் காலம். அவ்சர்ப்பிணியாவது-அவற்ருல் தேய்பிறைபோலச் சுருங்குங்காலம். 'காலம்நித்தியமாகையால்அழியாம லிருக்கும் இயல்பினையுடையதாகி, உத்ஸர்ப்பிணி அவஸர்ப்பிணிஎன்று இருவகைப்படும்; இவற்றுள், அவஸர்ப்பிணிகாலம்-நன்னற்காலம், நற் காலம், நற்றீக்காலம், தீநற்காலம், தீக்காலம், தீத்தீக்காலம் என்று சொல்லப்பட்ட அறுவகையினை யுடையது; இப்படியே, உத்ஸர்ப்பிணி காலமும் இந்த ஆறுவகையினைக் கீழ்மேலாகவுடையது; இந்த உத்ஸர்ப் பிணிகாலம் தீத்தீக்காலந்தொடங்கி நடக்கும்; இந்தக்காலத்தில் பிராணி களுக்கு ஆயுளும் சரீரவுயர்வும் முதலியன சுக்கிலபட்சத்துச் சந்திரன் போல வளர்ந்து கொண்டேவரும்; நன்னற்காலந் தொடங்கி நடக்கும் அவஸர்ப்பிணிகாலத்திலோவெனின், பிராணிகளுக்கு ஆயுளும் சரீரவுயர் வும் முதலியன அபரபட்சத்துச் சந்திரன்போலக் குறைந்துகொண்டே வரும்; இப்பொழுது நடக்கிறது அவஸர்ப்பிணியின் ஐந்தாங்காலமாகிய தீக்காலம்; உத்ஸர்ப்பிணி யென்பதற்கு-வளருங்காலமென்றும், அவஸர்ப் பிணியென்பதற்கு-குறையுங்காலமென்றும் அருத்தமாம்; இவ்விரண்டு காலமும் ஒருதரம் நடந்துமுடிந்தால், அது ஓர்யுகமாம்' என்பது ஜைந சமயக்கொள்கை. அதுவித்தாதல்-அவா பிறப்பிற்குக்காரணமாதல். வேறு பாடாமையின்-வித்தியாசப் படாததனல். இஃது-அவா பிறப்பிற்குவித் தென்பது. உம்மைகள் இரண்டும்-முற்றுப்பொருளன. தவா-ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சம்; அளபெடை, ஓசைநிறைத்தற்குவந்தது. அவாவைமாத்திரம் வித்தாகஉருவகப்படுத்தி, பிறப்பைப்பயிராக உருவ கப்படுத்தாது - ஏகதேசவுருவகவணி (௧)

௩௬௨. வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்.

(இ-ள்.) வேண்டுங்கால்-(பிறப்புத் துன்பமாதலறிந்தவன் ஒன்றை) வேண்டின், பிறவாமை வேண்டும்-பிறவாமையை வேண்டும்; அது-அப் பிறவாமைதான், வேண்டாமை வேண்ட வரும்-(ஒருபொருளையும்) அவா வாமையை வேண்ட (அவனுக்குத் தானே) உண்டாம்; (எ-று.)

அநாதியாகத் தான்பிறப்புப்பிணிமூப்புஇறப்புக்களால் துன்பமுற்று வருகின்றமையை உணர்ந்தவனுக்கு ஆசை இன்பத்தின்கண்ணேயாகலின்

பிறவாமையையேவேண்டும்' என்றும், ஈண்டைச் சிற்றின்பங்கருதி ஒரு பொருளை அவாவின், அது பிறப்பீனும்வித்தாய்ப் பின்னும் முடிவில்லாத துன்பமே. விளைத்தலின், 'அது வேண்டாமை வேண்டவரும்' என்றுங் கூறினர். பிறவாமையின் சிறப்புக்கூறிப் பின் அதுவரும்வழி கூறத் தொடங்குகின்றமையின், மற்று-வினைமாற்றின்கண் வந்தது.

(கு-ரை.) வேண்டும்-விரும்புவான். அவாவாமை-ஆசைப்படாமை. இன்பத்தின்கண்ணே-இன்பத்தினிடத்திலேயே (உண்டாம்). ஈண்டைச் சிற்றின்பம்கருதி-இவ்வுலகத்து அற்பசுகத்தை ஒருபொருளாகநினைத்து. அவாவின்-விரும்பினால். விளைத்தலின்-உண்டாக்குதலால். அதுவரும் வழி-பிறவாமையுண்டாகும் உபாயம். கால்-காலம் என்பதன் கடைக் குறை. 'வேண்டும்' என்னுஞ் செய்யுமென்முற்றுக்கு-'பிறப்புத்துன்ப மாதலறிந்தவன்' என்பது - தோன்றாஎழுவாய். சொற்பொருட்பின்வரு நிலை. (உ)

௩௬௩. வேண்டாமை யன்ன விழுச்செல்வ மீண்டில்லை
யாண்டு மஃதொப்ப தில்.

(இ-ள்.) வேண்டாமை அன்ன விழு செல்வம்-(ஒருபொருளையும்) அவாவாமையை ஒக்கும் விழுமிய செல்வம், ஈண்டு-(காணப்படுகின்ற) இவ்வுலகின்கண், இல்லை—; (இனி, அவ்வளவேயன்றி), ஆண்டும்-(கேட்கப்படுகின்ற) துறக்கத்தின்கண்ணும், அஃது ஒப்பது-அதனைஒப்பது, இல்-இல்லை. (எ-று.)

மக்கள்செல்வமும் தேவர்செல்வமும் மேன்மேல்நோக்கக் கீழாதலுடைமையின், தனக்குமேலில்லாத வேண்டாமையை 'விழுச்செல்வம்' என்றும், அதற்கு இரண்டு உலகினும் ஒப்பதில்லை யென்றுங் கூறினர். ஆகமவளவை போலாது காட்சியளவை எல்லாரானுந் தெளியப்படுதலின், மக்கள்செல்வம் வகுத்து முற்கூறப்பட்டது.

பிறவாமைக்குவழியாமெனவும் விழுச்செல்வமாமெனவும், வேண்டாமையின் சிறப்பு, இவ்விரண்டு பாட்டானுங் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) விழுமிய-சிறப்புடைய. கேட்கப்படுகின்ற-காணப்படாத என்றபடி. அதனை ஒப்பது-அவாவாமையையொக்கும் வேறுசிறந்த பொருள். மேன்மேல் நோக்க-ஒன்றுக்குமேல் ஒன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டேபோக. கீழாதல் உடைமையின்-தனக்கும்மேற்பட்டதற்குத் தான் கீழ்ப்படுதலுடைமையால். இரண்டு உலகினும்-பூலோகத்திலும், சுவர்க்கலோகத்திலும். ஆகமவளவை போலாது - சாஸ்திரப்பிரமாணம் போலாகாமல். காட்சியளவை-பிரதியட்சப் பிரமாணம். தெளியப்படுதலின்-சந்தேகமில்லாமல் அறிந்து நம்பப்படுதலால். வகுத்து-பிரித்து. 'முற்கூறப்பட்டது' என்றது, 'ஈண்டில்லை' என்றதை. ஆண்டும், உம்மை-இறந்ததுதழுவிய எச்சம்; உயர்வுசிறப்பாகவுங் கொள்ளலாம். அஃது என்பதன் ஆய்தம், இக்கு உயிர்போல ஒலித்தது. (௩)

௩௬௪. தூஉய்மை யென்ப தவாவின்மை மற்றது
வாஅய்மை வேண்ட வரும்.

(இ-ள்) தூ உய்மை என்பது-(ஒருவர்க்கு) வீடென்று சொல்லப்படுவது, அவா இன்மை-அவாவில்லாமை; அது-அவ்வவாவில்லாமைதான், வாஅய்மைவேண்ட - மெய்ம்மையைவேண்ட, வரும்-தானேயுண்டாம்; (எ-று.)

வீடாவது-உயிர் அவிச்சைமுதலிய மாசுநீங்குத லாதலின், அதனை 'தூய்மை' என்றும், காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்து, 'தூய்மையென்ப தவாவின்மை' என்றும், மெய்ப்மையையுடைய பரத்தை ஆகுபெயரான் 'மெய்ம்மை' என்றுங் கூறினார். மற்று-மேலையதுபோல வினைமாற்றின்கண்வந்தது. வேண்டுதல்-இடைவிடாதுபாவித்தல்.

அவாவறுத்தல் வீட்டிற்குப் பரம்பரையானன்றி நேரேஎதுஎன்பதூஉம், அது வரும் வழியும் இதனாற் கூறப்பட்டன.

(கு-ரை.) தூய்மை-பரிசுத்தத்தன்மை; அதனையுடைய முத்திக்குப் பண்பாகுபெயர். வாய்மை, மெய்ம்மை-உண்மை; இவையும், உண்மையான தன்மையையுடைய பரம்பொருளுக்குப் பண்பாகுபெயர். வேண்ட-விரும்புதலால். தூய்மை-காரியம். அவாவின்மை-காரணம். 'தூய்மைக்குக்காரணம் அவாவின்மை' என்று சொல்லவேண்டுவதை 'தூய்மையென்ப தவாவின்மை' எனக் காரணம் காரியமாகவே சொல்லப்பட்டது: உபசார வழக்கு. பரம்-கடவுள். மேலையதுபோல-இவ்வதிகாரத்தில் இரண்டாம் பாட்டிலுள்ளதுபோல. முதல்வாக்கியத்தில் முத்திக்குக்காரணம் இன்னதென்றுகூறி, பின்வாக்கியத்தில் அக்காரணமுண்டாகும் உபாயம் கூறத் தொடங்குகின்றமையின், இடையில்வந்த மற்று என்னும் இடைச்சொல் வினைமாற்றுப்பொருளதாம். பரம்பரையானன்றி-முறையே காரணமாவதல்லாமல். அதுவரும்வழி-அவாவின்மையுண்டாகும் உபாயம். என்பது-செயப்படுபொருள் கருத்தாப்போலக் கூறப்பட்டது. செய்வினை செயப்பாட்டுவினைப்பொருளில்வந்ததென்க: இது "ஊரெனப்படுவது உறையூர்" என்பது போலச் சிறப்புத்தோன்ற நிற்கும் அளபெடை-இரண்டடியிலுஞ் செய்யுளோசைநிறைப்பது. எதுகையில் அளபெடைவந்தது - அளபுத்தொடை யாம்

௩௬௫. அற்றவ ரென்பா ரவாவற்றார் மற்றையா
ரற்றாக வற்ற திலர்.

(இ-ள்.) அற்றவர் என்பார்-(பிறவி) அற்றவரென்று சொல்லப்படுவார்,—அவா அற்றார்-(அதற்கு நேரேஎதுவாகிய) அவா அற்றவர்கள்; மற்றையார்-(பிறஎதுக்களற்று) அஃதொன்றும் அறாதவர்கள், அற்று ஆக அற்றது இவர்-(அவற்றாற் சிலதுன்பங்கள் அற்றதல்லது) அவர்போற் பிறவி அற்றிலர்; (எ-று.)

இதனான், அவாவறுத்தாரதுசிறப்பு, விதிமுகத்தானும் எதிர்மறைமுகத்தானுங் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) அதற்கு-பிறவிக்கு. பிறஎதுக்களற்று-மற்றை மண் பெண் பொன் முதலிய அவாவப்படும்பொருள்களொழிந்து; வெகுளிமுதலிய பிற

குற்றங்களொழிந்தென்றுங் கொள்ளலாம். அஃதொன்றும்-பொருள்களில் ஆசைமாத்திரம். அற்று ஆக - அவாவற்றவரைப்போன்ற அப்படிப்பட்ட தன்மை தம்மிடத்திலுள்ளதாக. அற்றது இலர் - பிறவியற்றதில்லாதவராவர். விதிமுகத்தானும்-உடன்பாட்டுவகையாலும். விதிமுகத்தாற் கூறினது - "அற்றவரென்பா ரவாவற்றார்" என்ற முதல் வாக்கியம்; எதிர்மறைமுகத்தாற்கூறியது-"மற்றையாரற்றாகவற்றதிலர்" என்ற இரண்டாம்வாக்கியம். அற்றாரென்பது-தெளிவுபற்றிவந்த காலவழுவமைதி. அற்றதிலர் - உயர்திணை தொடர்ந்த அஃறிணைத்தொழிற்பெயர் அவ்வுயர்திணைமுடிபையே கொண்டது; திணைவழுவமைதி; [நன். பொது. உ௬.] அற்று-அவ்வளவினது: சுட்டடியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற்குறிப்புவினையாலணையும் பெயர். (ரு)

௩௬௬. அஞ்சுவ தோரு மறனே யொருவனை
வஞ்சிப்ப தோரு மவா.

(இ-ள்.) ஒருவனை-(மெய்யுணர்தல் ஈறாகிய காரணங்களெல்லாம் எய்தி அவற்றான் வீடெய்தற்பாலனாய) ஒருவனை, வஞ்சிப்பது - மறவிவழியாற்புகுந்து (பின்னும் பிறப்பின்கண்ணே வீழ்த்துக்) கெடுக்க வல்லது, அவா—; அஞ்சுவதுவே அறன் - (ஆகலான், அவ்வவாவை) அஞ்சிக்காப்பதே துறவறமாவது; (எ - று.)

'ஓரும்' என்பன-அசைநிலை. அநாதியாய்ப் போந்த அவா, ஒரோவழி வாய்மைவேண்டலை ஒழிந்து பராக்காற் காவானாயின், அஃது இடமாக அவன் அறியாமற் புகுந்து, பழைய இயற்கையாய் நின்று பிறப்பினை உண்டாக்குதலான், அதனை 'வஞ்சிப்பது' என்றார். காத்தலாவது - வாய்மைவேண்டலை இடைவிடாதுபயின்று, அதுசெய்யாமற் பரிகரித்தல்.

இதனான், அவாவின்குற்றமும், அதனைக் காப்பதே அறமென்பதூஉம் கூறப்பட்டன.

(கு-ரை.)மெய்யுணர்தல் ஈறாகிய காரணங்களெல்லாம் எய்தி-நிலையாமையறிதல், துறவு, மெய்யுணர்தல் என்கிற முத்திபெறுதற்குரிய காரணங்கள்யாவும் பொருந்தி. மறவி வழியாற் புகுந்து-(அவன்) சோர்ந்திருக்கிறசமயம்பார்த்து நுழைந்து. காப்பதே-தடுப்பதே. ஒரும் என்பது அசைநிலையாய்வருதல், "இளந்தவல்லவே றுபிறதோன்றினுங், இளந்தவற்றியலானுணர்ந்தனர்கொளலே" என்னுந் தொல்காப்பிய விடைச்சொல்லியற்புறனடைச் சூத்திரத்து உரையில் அமைக்கப்பட்டது. போந்த - வந்த. வாய்மைவேண்டலை ஒழிந்து - பரம்பொருளைவிரும்புதலைவிட்டு. பிரபஞ்சவிஷயத்தில் அறிவுசெலுத்துதல், பராக்கு எனப்படும்: 'பராக்கால்' என்பதற்கு-கருத்துப்பொருளாக, சோர்வினால் அல்லது அஜாக்கிரதையினாலென்று உரைப்பர். காவானாயின்- (அவ்வாசையைத்) தடுக்காமற்போவானானால். அஃது இடமாக- அதுவேவழியாக. பழைய இயற்கையாய்நின்று - முன்னையபடியாய் நின்று. அதனை - அங்ஙனம் ஆவா ஒருவனைக்கெடுக்குமிநிலையை. பயின்று-பழகி. அது செய்யாமல் பரிகரித்தல்-ஆசை, தன்னைக்கெடாதபடி நீக்குதல். அதனைக்காப்பதே-ஆசையைத் தடுப்பதே. பிரிநிலையோடு தேற்றப்பொருளுணர்த்தும் 'அறனே' என்னும் ஏகாரம், பிரித்து 'அஞ்சுவது' என்பதனோடு

கூட்டப்பட்டது. இப்பாட்டில் முன்வாக்கியத்திற்கூறிய சிந்தாந்தத்திற்குப் பின்வாக்கியம், காரணம். (௬)

௩௬௭. அவாவினை யாற்ற வறுப்பிற் றவாவினை
தான்வேண்டு மாற்றான் வரும்.

(இ-ள்.) அவாவினை ஆற்ற அறுப்பின்-(ஒருவன்) அவாவினை (அஞ்சித்) துவரக் கெடுக்கவல்லனாயின், தவா வினை-(அவனுக்குக்) கெடாமைக்கு ஏதுவாகிய வினை, தான் வேண்டும் ஆற்றான் வரும்-தான் விரும்புநெறியானே யுண்டாம்; (எ - று)

கெடாமை-பிறவித்துன்பங்களான் அழியாமை. அதற்கு ஏதுவாகிய வினை என்றது, மேற்சொல்லிய துறவறங்களை. வினை-சாதியொருமை. தான் விரும்பும் நெறி-மெய்வருந்தாநெறி. அவாவினை முற்ற அறுத்தானுக்கு வேறு அறஞ்செய்யவேண்டா, செய்தனவெல்லாம் அறமாமென்பது கருத்து.

இதனான், அவாவறுத்தற்சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) துவர - முழுவதும். கெடாமை - அழியாது முத்தி பெறுதல். தான் விரும்புநெறியானே - அவன் வேண்டியவழியால்: மிகஎளியவழியாய் என்றபடி. துறவறங்கள்-விரதமும் ஞானமும். மெய்வருந்தாநெறி-உடம்புவருந்த வேண்டாதவழி. முற்ற - முழுவதும். ஆற்ற-நன்றாய். (எ)

௩௬௮. அவாவில்லார்க் கில்லாகுந் துன்பமஃ துண்டேற்
றவா அது மேன்மேல் வரும்.

(இ-ள்) அவா இல்லார்க்கு - அவா இல்லாதார்க்கு, துன்பம் இல் ஆகும்-(வரக்கடவதொரு) துன்பமும் இல்லை; அஃது உண்டேல்-(ஒருவற்குப் பிரகாரணங்களெல்லாம் இன்றி) அஃது ஒன்றும் உண்டாயின், தவா அது மேல்மேல் வரும் - (அதனானே எல்லாத்துன்பங்களும்) முடிவின்றி இடைவிடாமல் வரும்; (எ - று.)

உடம்பு முகந்து நின்ற துன்பம் முன்பே செய்துகொண்டதாகலின், ஈண்டு 'துன்பம்' என்றது-இதுபொழுது அவாவாற் செய்துகொள்வனவற்றை. 'தவா அது மேன்மேல்வரும்' என்றதனான், மூவகைத்துன்பங்களுமென்பது பெற்றாம்.

இதனான், அவாவே துன்பத்திற்குக் காரணமென்பது கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) பிரகாரணங்கள் - கோபம்முதலிய மற்றைப்பிறவிக்காரணங்கள். அஃதுஒன்றும் உண்டாயின்-ஆசையொன்றுமாத்திரம் இருக்குமானால். முடிவின்றி-ஒழிதலில்லாமல், எல்லையில்லாமல். முகந்துநின்ற துன்பம் - இப்பிறப்பில் அனுபவிக்கக்கடவதாக அமைந்த பிராரப்த கருமப்பயனாகிய துன்பம். முன்பே - முற்பிறப்பிலே. முன்பேசெய்துகொண்டதாகலின்-சஞ்சிதகருமத்திலிருந்து எடுத்துக்கொண்டதாதலால் என்றபடி. இதுபொழுது-இப்பிறப்பில். இதுபொழுது செய்துகொள்வன,

ஆகாமியகர்மமாகும். மூவகைத்துன்பங்கள் என்றது-சஞ்சிதம், பிராரப்தம், ஆகாமியம் என்பவற்றை. மூவகைத்துன்பங்கள் என்பதற்கு-ஆத்யாத்மிகம் முதலிய மூன்றுவகைப் பிறவித்துன்பங்களென்றுரு முனர். அஃது-இங்கு, ஆய்தம் மெய்போல்ஒலித்தது. தவாஅது - அளபெடை, செய்யுளோசை நிறைப்பது. மேன்மேல்-அடுக்கு, இடைவிடாமை குறிக்கும். இரண்டாம் வாக்கியத்திலுள்ள 'வரும்' என்பதற்கும், முதல் வாக்கியத்திலுள்ள 'துன்பம்' என்பதே எழுவாய். (அ)

௩௬௯. இன்ப மிடையரு தீண்டு மவாவென்னுந்
துன்பத்துட் டுன்பங் கெடின்.

(இ - ள்.) அவா என்னும்-அவா என்று சொல்லப்படுகின்ற, துன்பத்துள் துன்பம் - மிக்க துன்பம், கெடின் - (ஒருவற்குக்) கெடுமாயின், ஈண்டேஉம் இன்பம் இடை அருது - (அவன் வீடுபெற்றவழியேயன்றி) உடம்போடு நின்றவழியும் இன்பம் இடையருது; (எ - று.)

துன்பத்துள்துன்பம்-ஏனைத் துன்பங்களெல்லாம் இன்பமாக வருந் துன்பம். வினைவின்கண்ணே யன்றித் தோற்றத்தின்கண்ணுந் துன்பமாகலின், இவ்வாறு கூறப்பட்டது. காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்து 'அவாவென்னுந் துன்பத்துள்துன்பம்' என்றும், அதுகெட்டார்க்கு மனந் தடுமாறுது நிரம்பிநிற்றலான் 'ஈண்டுமின்பமிடையருது' என்றும் கூறினார். இனி, 'ஈண்டும்' என்பதற்கு-பெருகும் என்று உரைப்பாரும் உளர்.

இதனுன், அவாவறுத்தார் வீட்டின்பம் உடம்பொடுநின்றே எய்துவரென்பது கூறப்பட்டது.

(கு - ரை.) ஈண்டேஉம் - இம்மையிலும் என்றபடி. இடையருது - நடுவில் நீங்காது. ஏனை-மற்றை. இன்பத்துக்குந் துன்பத்துக்கும் அனுபவத்தில் எவ்வளவு வித்தியாசமுண்டோ, அவ்வளவுபேதம் மற்றைத் துன்பங்களினும் இவ்வவாவாகுந் துன்பத்துக்குக் கொடுமையிலுள்ளதென்க. துன்பத்துள்துன்பம் - துன்பங்களுள்ளுங் கொடிய துன்பம். வினைவின்கண்ணே யன்றி - பயனனுபவிக்குமிடத்துமாத்திரமே யல்லாமல். தோற்றத்தின்கண்ணும்-தோன்றும்பொழுதும். மற்றைய பிறவிக் காரணங்களெல்லாம் அப்பொழுதே [இம்மையிலே] துன்பந்தருவனவாகாமல், பின்பு [மறுமையில்] பயன் தரும்பொழுது துன்பமாய் முடியும்; இவ்வவாவோ தோன்றினதுமுதல் இம்மையிலேயே துன்பந் தருவதென்க. இங்கு அவாவாகிய காரணம் துன்பமாகிய காரியமாக அபேதப்படக் கூறப்பட்டது, உபசாரவழக்கு. அது கெட்டார்க்கு-அவா அற்றவர்க்கு. தடுமாறுது - கண்டபொருள்களிலும் அலையாமல். நிரம்பிநிற்றலான்-திருப்தியடைந்து நிற்பதனால். முதலுரைக்கு, அருது-எதிர்மறைவினைமுற்று: ஈண்டு - இகரச்சுட்டடியாப்பிறந்து ஏழாம்வேற்றுமையிடப்பொருள்குறிக்கும் இடைச்சொல்; உம்மை-எச்சப்பொருளது. இரண்டாமுரைக்கு, அருது -எதிர்மறை வினையெச்சம்; ஈண்டும்-செய்யுமென்முற்று. வீட்டின்பம் உடம்பொடுநின்றே எய்துவர்-முத்தியுலகத்து நிரதிசயப் பேரின்பத்தை இவ்வுடம்போடு கூடிநின்றபோதே [இம்மையில்தானே] அடைவர். துன்பத்துள் துன்பம் - "இன்பத்து ளின்பம்

பயக்கு மிகலென்னுந், துன்பத்துள் துன்பங் கெடின்" என்பதிற் போலக் காண்க. (கூ)

௩௭0. ஆரா வியற்கை யவாநீப்பி னந்நிலையே
பேரா வியற்கை தரும்.

(இ - ள்.) ஆரா - (ஒருகாலும்) நிரம்பாத், இயற்கை - இயல்பினை யுடைய, அவா-அவாவினை, நீப்பின் - (ஒருவன்) நீக்குமாயின், அ நிலை- (அந்நீப்பு அவனுக்கு) அப்பொழுதே, பேரா இயற்கை தரும் - (எஞ்ஞான்றும்) ஒருநிலைமையனும் இயல்பைக் கொடுக்கும்; (எ - று.)

நிரம்பாமையாவது - தாமேயன்றித் தம்பயனும் நிலையாமையின், வேண்டாதனவாய பொருள்களை வேண்டி மேன்மேல்வளர்தல். அவ்வளர்ச்சிக்கு அளவின்மையின், நீத்தலே தக்கதென்பது கருத்து. களிப்புக் கவர்ச்சிகளும் பிறப்புப் பிணி மூப்பு இறப்புக்களும் முதலாயின இன்றி உயிர் நிரதிசய இன்பத்ததாய் நிற்றலின், வீட்டினை 'பேராவியற்கை' என்றும்; அஃது அவா நீத்தவழிப் பெறுதல் ஒருதலையாகலின், 'அந்நிலையேதரும்' என்றுங் கூறினர்; "நன்றாஞானங்கடந்துபோய் நல்லிந்திரியமெல்லா நீத், தொன்றாக்கிடந்தவரும் பெரும்பா மூலப்பிலதனை யுணர்ந்துணர்ந்து, சென்றாங்கின்பத்துன்பங்கள் செற்றுக்களைந்துபசையற்றா, லன்றேயப்போதேவீடு மதுவே வீடு வீடாமே" என்பதூஉம் இக்கருத்தேபற்றி வந்தது: இந்நிலைமையுடையவனை வடநூலார் சீவன்முத்த னென்ப.

இதனன், வீடாவது இதுவென்பதூஉம், அஃது அவாவறுத்தார்க்கு அப்பொழுதே உளதாமென்பதூஉங் கூறப்பட்டன.

(கு - ரை.) ஒருகாலும் நிரம்பாத - எப்பொழுதுந் திருப்தியடையாத. நீக்குமாயின் - நீக்குவானுனல். அந்நீப்பு - ஆசையைநீக்கிநின்ற அந்நிலைமை. எஞ்ஞான்றும் ஒருநிலைமையனும் இயல்பை - எப்பொழுதும் மாறுபடாது அழிவின்றியிருக்கும் முத்திநிலையை. தாமே யன்றித் தம் பயனும் நிலையாமையின் வேண்டாதனவாய - செல்வந் தாமேயல்லாமல் அவற்றின்பயனுன சிற்றின்பங்களும் நிலைத்திராவாதலால் விரும்பத்தகாதவையான. பொருள்களில் ஆசைவைத்துக்கொண்டே போனல் எவ்வளவுபொருள் கிடைப்பினும் திருப்தியுண்டாகாதபடி அவ்வாசை மேன்மேல்வளர்தல்பற்றி அவ்வாசையின் முடிவு எப்பொழுதும் அதிருப்தியே யாதலால், ஆசையை முதலிலேயே விட்டுவிடவேண்டுமென்பதாம். "களிப்புங்கவர்வு மற்றுப் பிறப்புப்பிணிமூப்பிறப்பற்று, ஒளிக்கொண்டசோதியமா யுடன்கூடுவ தென்றுகொலோ" (திருவாய்மொழி, 2, 8, 10) என்றதுகொண்டு "களிப்புக்கவர்ச்சிகளும்" என்ற வாக்கியம் தொடங்கியுள்ளது. களிப்பு - கருதிய விஷயம் கிடைத்ததனுலான மகிழ்ச்சி. கவர்ச்சி - அதுகிடையாதபோது மனத்தைக் கவர்ந்தநிலை: துன்பமென்றபடி. பிறப்பு - களிப்புக்கவர்வுகட்குக் காரணமான பிறவி. நிரதிசய இன்பத்ததாய் - தனக்கு மேம்பட்ட இன்பமொன்றில்லாத பேரின்பத்தை யுடையதாய். பேராவியற்கை - மாறுபடாத இயல்பு. அஃது - அம்முத்தியை. "நன்றாஞானங்கடந்து" என்னும்

மேற்கோள் - திருவாய்மொழி, 8, 8, 6. அறிவுக்குப்புலப்படுகிற ஐம் புலன்களையும் நன்றாகக்கழித்துச் சென்று அவற்றிற்குக்காரணமான ஐம்பொறிகளையும் தலையெடாதபடி செய்து ஆன்மாவோடு ஒற்றுமைப் பட்டுள்ள கடத்தற்கரிதான பரப்பையுடைய அழிதலில்லாத பிரகிருதி யின் சொரூபத்தை மிக அறிந்து அதற்கும் அப்பாற் சென்று இன்ப துன்பங்களுக்குக் காரணமான புண்ணியபாபகருமங்களை விட்டொழித்து அவற்றிலுண்டான ருசிவாசனைகளும் ஒழிந்தால், அந்நாளிலே அம் முகூர்த்தத்தில்தானே முத்தியும் உண்டாய்விடுவது; அந்தப் பற்ற றுதியே ஆத்மானுபவரூபமான மோக்ஷமும், பகவதநுபவரூபமான மோக்ஷமுமாகும் என்பது இதன்பொருள். சீவன்முத்தன் - பிழைத் திருக்கையிலேயே முக்திபெற்றவன்; துறந்து ஞானமடைந்து பிறப்பறு கிறவன். இது - இன்னது. அஃது - வீடு. அப்பொழுதே - அவா வறுத்தபொழுதே. அந்நிலையே, ஏகாரம் - காலதாமதமின்மையை விளக்கும்; தேற்றப்பொருளதாகவும், பிரிநிலைப்பொருளதாகவுங் கொள் ளலாம். (௩௦)

துறவறவியல் முற்றிற்று.

இவ்வாற்றான், இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மூன்றனையும் பயத் தற்சிறப்புடைத்தாய அறம் கூறினார்; இனி, பொருளும் இன்பமும் கூறு வார், அவற்றின் முதற்காரணமாகிய ஊழின்வலி கூறுகின்றார்.

(கு - ரை.) இவ்வாற்றான் - கீழ் முப்பத்துமூன்று அதிகாரங்களிற் கூறிய இவ்வகையால். மறுமை - இறந்தபின்வரும்நிலை. பயத்தல்-தரு தல். கூறுவார்-சொல்லுபவர். அவற்றின் - பொருளின்பங்களின். ஊழ்- சஞ்சிதகர்மம், பழவினை. வலி - உறுதி. "வீடொன்றுபாயிர நான்குவிளக்கறம், நாடிய முப்பத்து மூன்றேன்றூழ்-****வள்ளுவர் சொன்னவகை" என்று திருவள்ளுவமாலையிற் கூறியிருத்தலால், கீழ் அதிகாரத்தோடு அறத்துப்பால் முற்றுப்பெற்றதென்றும், ஊழ் என் னும் இவ்வதிகாரம் அறத்துப்பாலிலும் பொருட்பாலிலும் சேராமல் இடையில் தனியேநிற்பதென்றும் அறியப்படுகிறது. இனி அந்நூலி லேயே "அறநான்கறி பொருளேழொன்று காமத், திறமூன்றெனப் பகுதிசெய்து" என்று கூறினபடி பாயிரம், இல்லறம், துறவறம், ஊழ் என அறத்துப்பாலினுட்பிரிவுகள் நான்காகக் கொள்ளுதலு மொன்று. இந்த ஊழ் என்ற அதிகாரம் அறத்துப்பாலிற்சேர்ந்ததென்பதே பரி மேலழகர் கொள்கை என்பது, மேற் பெறப்படும்.

௩அ - ஆம் அதிகாரம்—ஊழ்.

அஃதாவது - இருவினைப்பயன் செய்தவனையேசென்று அடைவதற்கு ஏதுவாகிய நியதி. ஊழ், பால், முறை, உண்மை, தெய்வம், நியதி, விதி என்பன-ஒருபொருட்கிளவி. இது பொருளின்பங்க ளிரண்டிற்கும் பொதுவாய் ஒன்றனுள் வைக்கப்படாமையானும், மேற்கூறிய அறத் தோடு இயைபுடைமையானும், அதனது இறுதிக்கண் வைக்கப்பட்டது.

(கு-ரை.) இருவினைப்பயன் - புண்ணிய பாவம் என்னும் இரண்டு வகைக்கருமங்களின் பலன். அது செய்தவனையே விடாது சென்று அடைதலை "பல்லாவுளுய்த்துவிடினுங்குழக்கன்று, வல்லதாந் தாய்நாடிக் கோடலைத் - தொல்லைப், பழவினையு மன்ன தகைத்தே தற்செய்த, கிழவனைநாடிக் கொளற்கு" என்னும் நாலடியாரினுலும் அறிக. நியதி-தவருமுறைமை. இது - ஊழ். இயைபு - சம்பந்தம். இறுதிக்கண்-முடிவில். ஒருவன் செய்த அறத்தால் விளையும் பயனும் ஊழ்வினை யாகுதலால், 'அறத்தோடு இயைபுடைமையானும்' என்றது.

௩௭௧. ஆகூழாற் றோன்று மசைவின்மை கைப்பொருள்
போகூழாற் றோன்று மடி

(இ-ள்.) (ஒருவற்கு), கை பொருள் ஆகு ஊழால் - கைப்பொருள் ஆதற்குக்காரணமாகிய ஊழால், அசைவுஇன்மை தோன்றும் - முயற்சி உண்டாம்; போகு ஊழால் - (அஃது) அழிதற்குக்காரணமாகிய ஊழால் மடி தோன்றும் - மடிஉண்டாம்; (எ-று.)

ஆகூழ், போகூழ்என்னும் வினைத்தொகைகள் - எதிர்காலத்தான் விரிக்கப்பட்டுக் காரணப்பொருளவாய் நின்றன. அசைவு-மடி. பொருளின் ஆக்கஅழிவுகட்குத் துணைக்காரணமாய முயற்சிமடிகளையும் தானே தோற்றுவிக்குமென்பது கருத்து.

(கு-ரை.) கைப்பொருள் ஆதற்கு - கையிற்பொருளுண்டாகி வளர்தற்கு. அஃது - கைப்பொருள். மடி, சோம்பல், அசைவு என்பன-ஒருபொருட்சொற்கள். ஆகுஊழ் - ஆகுதற்குக் காரணமாகும் ஊழ், போகுஊழ்-போகுதற்குக் காரணமாகும் ஊழ் எனப் பொருள் விரியும். ஆகூழ்-நல்வினைப் பயன். போகூழ்-தீவினைப்பயன். அசைவின்மை-சோம்பலில்லாமை. கைப்பொருள் என்பது, மத்திமதீபமாய் இரண்டு வாக்கியத்திலுஞ் சென்று தொடரும். "புத்திః கர்மாநுஸாரிணீ" என்றபடி அவ்வவ்வினைப்பயன்படி மடிமையின்மையிலும் மடிமையிலும் அறிவு செல்லுமென்க. பொருளின் ஆக்க அழிவுகட்குத் துணைக்காரணமாகிய முயற்சி மடிகளையும்-பொருளின் ஆக்கத்துக்குக் காரணமான முயற்சியையும், பொருளின் அழிவுக்குக்காரணமான மடியையும் என்க. (மடி-சோம்பல்.) தானே - ஊழ்வினை தானே. (க)

௩௭௨. பேதைப் படுக்கு மிழவூ ழறிவகற்று
மாகலூ ழுற்றக் கடை.

(இ-ள்.) இழவு ஊழ் (உற்றக்கடை) - (ஒருவனுக்கு எல்லா அறிவும் உளவாயினும்) கைப்பொருளிழத்தற்கு ஏதுவாகிய ஊழ் வந்தவிடத்து, அறிவு பேதைப்படுக்கும் - (அஃது)அதனைப் பேதையாக்கும்; ஆகல் ஊழ் உற்றக்கடை - (இனிஅவனறிவுசுருங்கி யிருப்பினும்)கைப்பொருள் ஆதற்குஏதுவாகிய ஊழ் வந்தவிடத்து, (அறிவு) அகற்றும் - (அஃது) அதனைவிரிக்கும்; (எ - று.)

'கைப்பொருள்' என்பது, அதிகாரத்தான் வந்தது. 'இழவூழ், ஆகலூழ்' என்பன இரண்டும்-வேற்றுமைத்தொகை. 'உற்றக்கடை'

என்பது, முன்னுங் கூட்டப்பட்டது. இயற்கையானய அறிவினையும் வேறுபடுக்குமென்பதாம்.

(கு-ரை.) அஃது அதனைப் பேதையாக்கும் - அத்தீயூழ் அந் நல்லறிவை மந்தமாகச்செய்யும். அஃது அதனைவிரிக்கும் - அந்நல்லூழ் அச்சிற்றறிவைப்பெருகச்செய்யும். இவ்வதிகாரத்தின் முதற்பாட்டி லிருந்து 'கைப்பொருள்' என்பது, இரண்டாம்பாட்டிற்கு வருவிக்கப் பட்டது. இழவூழ், ஆகலூழ்-நான்காம்வேற்றுமை யுருபும்பயனுந் தொக்கதொகைகள். முன்னும் கூட்டப்பட்டது- 'இழவூழ்' என்பதன் இறுதியிலும் எடுத்துச்சேர்க்கப்பட்டது. அறிவு-மந்திமதீபம். உற்றக் கடை-எதிர்காலவினையெச்சம். அகற்றும்-பரவச்செய்யும்: அகற்று- 'அகல்' என்பதன் பிறவினை. (௨)

௩௭௩. நுண்ணிய நூல்பல கற்பினு மற்றுந்தன்
னுண்மை யறிவே மிகும்.

(இ-ள்.) நுண்ணிய நூல் பல கற்பின்உம் - (பேதைப்படுக்கும் ஊழுடையான் ஒருவன்) நுண்ணிய பொருள்களை உணர்த்தும் நூல் பலவற்றையுங் கற்றானாயினும், மற்றுஉம் தன் உண்மை அறிவே மிகும்- (அவனுக்குப்) பின்னுந் தன்னூழானாகிய பேதைமையுணர்வே மேற் படும்; (எ-று.)

பொருளின் நுண்மை, நூலின்மே லேற்றப்பட்டது. மேற்படுதல்- கல்வியறிவைப்பின்இரங்குதற்கு ஆக்கிச் செயலுக்குத் தான் முற் படுதல். "காதன்மிக்குழிக் கற்றவுங் கைகொடா, வாதல் கண்ணகத் தஞ்சனம்போலுமால்" என்பதும் அது. செயற்கையானய அறிவையுங் கீழ்ப்படுத்து மென்பதாம்.

(கு-ரை.) பேதைப்படுக்கும் ஊழுடையான் ஒருவன்-அறிவில்லாதவ னாகச்செய்யும் விதி வந்து அடுத்தவனாகிய ஒருவன். பேதைமையுணர்வு- அறிவின்மை. மேற்படும் - அதிகப்பட்டுநிற்கும். நுண்ணிய நூல் - பொருள்கள்நுட்பமாயிருக்கப்பெற்ற நூல்: இடத்துநிகழ்பொருளின் குணம் இடத்தின்மேலேற்றிக் கூறப்பட்டது. பின் இரங்குதற்கு ஆக்கி- ஒருகாரியத்தை ஆராயாது செய்துவிட்டபின்பு அதன் தகுதியின்மையை நினைத்து அறிந்து 'அந்தோ! இதுசெய்தோமே!' என்று மனந்தவித் தற்கு உபயோகப்படச்செய்து. பின் இரங்குதல்-கழிவிரக்கம்; பச்சாத் தாபம். செயலுக்குத் தான் முற்படுதல் - தொழில்செய்வதற்கு விதி யறிவே காரணமாதல். "காதன்மிக்குழி" என்னும் மேற்கோள் - சீவக சிந்தாமணி, கனகமாலையாரிலம்பகம், ௭௬- ஆம் கவியிலுள்ளது; ஆசை மிக்கவிடத்து (ஆபத்திற்குத் துணையென்று) கற்ற கல்வியும் (பிறர் குற்றம் நீக்குதற்கு உதவுதலன்றி என்குற்றம் நீக்குதற்கு) உதவா தொழிதல் கண்ணினுட்கிடந்த அஞ்சனத்தை யொக்கும் என்ற பொருள்: கண்ணினுட்கிடந்த அஞ்சனம் அதற்குப் பயன் கொடாததுபோல, கல்வி நெஞ்சிற்கிடந்தும் பயன் தந்ததில்லை யென்க. இம்மேற்கோளில், காதலாகிய விதியறிவு முற்பட்டுக் கல்வியாகிய செயற்கையறிவு பிற்

பட்டவாறு காண்க. செயற்கையானாகிய அறிவு-கல்வியறிவு. கற்பினும், உம்மை-உயர்வுசிறப்பு. மற்றும், உம்மை - இறந்ததுதழுவியஎச்சம்; படித்தற்கு முன்னல்லாமல் பின்புமென்க. அறிவே,ஏ - பிரிநிலையோடு தேற்றம். மேல் கல்வியென்ற அதிகாரத்தில் "தொட்டனைத்தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக், கற்றனைத்தூறு மறிவு" என்பது ஊழ் மாறு கொள்ளாதபொழு தாகலின், அதனொடு இது முரண்படாதாம். (௩)

௩எச. இருவே றுலகத் தியற்கை திருவேறு
தெள்ளிய ராதலும் வேறு.

(இ-ள்.) உலகத்து இயற்கை-உலகத்து (ஊழினாலாய) இயற்கை, இரு வேறு-இரண்டுகூறு; (ஆதலான்), திரு வேறு தெள்ளியர் ஆதல்உம் வேறு-செல்வமுடையராகலும்வேறு அறிவுடையராகலும்வேறு; (எ-று.)

செல்வத்தினைப் படைத்தலும் காத்தலும் பயன்கோடலும் அறிவுடையார்க்கல்லது இயலாவன்றே; அவ்வாறன்றி அறிவுடையார் வறியராகவும் ஏனையார் செல்வராகவுங் காண்டலான், அறிவுடையராதற்கு ஆகும் ஊழ் செல்வமுடையராதற்கு ஆகாது, செல்வமுடையராதற்கு ஆகும் ஊழ் அறிவுடையராதற்கு ஆகாது என்றதாயிற்று. ஆகவே, செல்வஞ்செய்யுங்கால் அறிவாகிய துணைக்காரணமும் வேண்டாமென்பது பெற்றாம்.

(கு-ரை.) கூறு-பகுப்பு. பயன்கோடல்-செல்வத்தாலாகும் பயனைக் கொள்ளுதல். அறிவுடையார்க்கல்லது இயலா அன்றே-அறிவுடையார்க்கு மாத்திரமே கூடிய காரியமன்றோ. வறியர்-பொருளில்லாதவர். ஏனையார்-மற்றையோர்; இங்கு அறிவில்லாதவர். காண்டலான்-காணுதலால். செய்யுங்கால்-சம்பாதிக்குமிடத்து. அறிவுவேண்டாமை நல்லூழுடையானுக்கென்க. ஆகலும் என்ற, உம்மை-இறந்ததுதழுவிய எச்சப் பொருளது. (௪)

௩எரு. நல்லவை யெல்லாஅந் தீயவாந் தீயவு
நல்லவாஞ் செல்வஞ் செயற்கு.

(இ-ள்.) செல்வம் செயற்கு-செல்வத்தை ஆக்குதற்கு, நல்லவை எல்லாம் தீயஆம்-நல்லவையெல்லாம் தீயவாய்அழிக்கும்;தீயஉம் நல்ல ஆம்- (அதுவேயன்றித்)தீயவைதாமும் நல்லவாய் ஆக்கும்: (ஊழ்வயத்தான்;) (எ - று.)

நல்லவை, தீயவை என்பன-காலமும், இடனும், கருவியும், தொழிலும் முதலாயவற்றை. 'ஊழான்' என்பது, அதிகாரத்தாற் பெற்றாம். அழிக்கும்ஊழ் உற்றவழிக் காலம்முதலிய நல்லவாயினும் அழியும்; ஆக்கும் ஊழ் உற்றவழி அவைதீயவாயினும் ஆகுமென்ப தாயிற்று. ஆகவே, காலம்முதலிய துணைக்காரணங்களையும் வேறுபடுக்கு மென்பது பெற்றாம்.

(கு-ரை.)ஆக்குதற்கு-சம்பாதித்தற்கு. ஊழ்வயத்தான் - விதிவசத்தால். அதிகாரத்தால்-இதுஊழ்என்னும்அதிகாரமாதலால்.வேறுபடுக்கும்-

பேதப்படச்செய்யும். பெற்றும் - பெற்றேம்: அளபெடை, செய்யுளோசை நிறைப்பது. உம்மை-இறந்ததுதழுவியஎச்சம். (௫)

௩௭௬. பரியினு மாகாவாம் பாலல்ல வுய்த்துச்
சொரியினும் போகா தம.

(இ-ள்.) பால் அல்ல-(தமக்கு) ஊழல்லாத பொருள், பரியின் உம்-வருத்திக்காப்பினும், ஆகா ஆம்-(தம்மிடத்து) நில்லாவாம்; தம-(ஊழால்) தமவாகியபொருள்கள், உய்த்து - (புறத்தே) கொண்டுபோய், சொரியின் உம்-சொரிந்தாலும், போகா-(தம்மைவிட்டுப்) போகா; (எ-று.)

பொருள்களின் நிலையும் போக்கும்,ஊழினன் ஆவதல்லது காப்பு இகழ்ச்சிகளான் ஆகா என்பதாம்.

இவை ஆறுபாட்டானும், பொருட்குக்காரணமாயஊழின்வலி கூறப்பட்டது.

(கு-ரை.) தமவாகிய-தமக்குஉரியனவான. புறத்தே-வெளியிலே. சொரிந்தாலும்-கொட்டிவிடப்பட்டாலும். நிலையும்போக்கும் - நிற்பதும் நீங்குவதும். காப்பு - காத்தல். இகழ்ச்சி-காத்தலையிகழ்தல்; காவாமை. பரியினும் என்ற உம்மை-உயர்வுசிறப்பு. சொரியினும் என்ற உம்மை. இழிவுசிறப்பு. பின்னே 'ஆம்' என வந்ததனால், ஆகாஎன்பது-வினையாலணையும் பெயர். போகா என்பது-வினைமுற்று. தம-பலவின்பாற்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர். அல்ல-பெயர். (௬)

௩௭௭. வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி
தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது.

(இ-ள்.) கோடி தொகுத்தார்க்குஉம்-(ஐம்பொறிகளான் நுகரப்படும் பொருள்கள்) கோடியை (முயன்று) தொகுத்தார்க்கும், வகுத்தான் வகுத்த வகை அல்லால் - தெய்வம்வகுத்தவகையானல்லது, துய்த்தல் அரிது-நுகர்தல் உண்டாகாது; (எ-று.)

ஒருயிர்செய்த வினையின்பயன் பிறிதோருயிரின்கட் செல்லாமல் அவ்வுயிர்க்கே வகுத்தலின், 'வகுத்தான்'என்றார். "இசைத்தலுமுரியவேறிடத்தான" என்பதனான்,உயர்திணையாயிற்று. படையாதார்க்கேயன்றிப் படைதார்க்கும் என்றமையான், உம்மை-எச்சவும்மை. வெறுமுயற்சிகளால் பொருள்களைப் படைத்த லல்லது நுகர்தலாகாது, அதற்கு ஊழ் வேண்டுமென்பதாயிற்று.

(கு-ரை.) கோடியை முயன்று தொகுத்தார்க்கும்-மிகப்பலவற்றைமுயற்சிசெய்து சேர்த்துவைத்தவர்களுக்கும். தெய்வம் வகுத்தவகையானல்லது-விதிஏற்படுத்தினபடியா லல்லாமல், 'கைக்கெட்டினதும் வாய்க்கெட்

டாது'என்றபடி. "இசைத்தலும்" என்னும்இலக்கணவிதி,தொல்காப்பியத் துச் சொல்லதிகாரத்துக் கிளவியாக்கத்திலுள்ளது; "காலமுலகமுயிரே யுடம்பே, பால்வரைதெய்வம் வினையேபூதம், ஞாயிறு திங்கள் சொல்லென வரூஉம், ஆயீரைந்தொடு பிறவுமன்ன, ஆவயின் வரூஉங் கிளவியெல்லாம், பால்பிரிந்திசையா வுயர்திணைமேன" என்ற சூத்திரத்தால், காலம் முத லாகப் பால்வரைதெய்வம் இடையாகச் சொல் இறுதியாகஇச்சூத்திரத்துக் கூறப்பட்ட பத்தும் அத்தன்மையன. பிறவும் உயர்திணைப்பொருளின் மேல் நிற்பன வாயினும் சொல்லின்தன்மைபற்றி அஃறிணைப்பாலா யிசைக்கு மென்று பொதுவிதிகூறி, "இசைத்தலுமுரிய வேறிடத்தான" என்னும்இப்புறனடைச்சூத்திரத்தால், இச்சொற்கள் ஈறுதிரிந்து வாய் பாடு வேறுபட்டவிடத்து "உயர்திணையாயிசைத்தலுமுரிய" என்று கூறப் பட்ட சிறப்புவிதியின்படி, இங்கே விதித்தெய்வம் அஃறிணையாச் சொல்லப்படாமல், 'வகுத்தான்' என உயர்திணையாண்பாலாற் கூறப் பட்டதென்க. தொகுத்தார்க்கும் என்ற இடத்து உம்மை-இறந்தது தழு விய எச்சவும்மை; இனி, உயர்வுசிறப்பாகவுங்கொள்ளலாம். முயற்சி மாத்திரத்தால் திரவியம் சம்பாதித்தல்மாத்திரம் ஒருகால்கூடினுங்கூடும்; அதனை யனுபவித்தலோ ஊழாலன்றிக் கூடாது என்பது கருத்து. இங்கே, 'பரிமேலழகர் பயன்வினை வெறுவினை என இரண்டுகொண்டு பயன் வினையைப் பலவிடத்தினும் பலவாக விரித்து, வெறுவினையை "வகுத் தான் வகுத்தவகை யல்லாற் கோடி" என்பதனுட்கொண்டார்' என்ற இலக்கணக்கொத்து உரையை அறிக. (௭)

௩௭௮. துறப்பார்மற் றுப்புர வில்லா ருறற்பால
ஊட்டா கழியு மெனின்.

(இ-ள்.) துப்புரவு இல்லார் - (வறுமையால்) நுகர்ச்சியில்லாதார், துறப்பார் - துறக்குங் கருத்துடையராவர்: உறற்பால ஊட்டா கழியும் எனின்- (ஊழ்கள்) உறுதற்பாலவாய துன்பங்களை உறுவியாதொழியு மாயின்; (எ-று.)

'துறப்பார்' என்பது, ஆரீற்று எதிர்காலமுற்றுச்சொல். தம்மால் விடப்பெறுவன தாமே விடப்பெற்றுவைத்தும் கருத்துவேறுபாட்டால் துன்பமுறுகின்றது ஊழின் வலியானென்பது எஞ்சிநிற்றலின், மன்-ஒழி யிசைக்கண் வந்தது.

(கு-ரை.) வறுமையான்நுகர்ச்சியில்லாதார்-இல்லாமையாற்பொருளை யனுபவிக்குந்தன்மை யில்லாதவர். துறக்கும்-துறவறமடையும். உறுதற் பால வாய-அடைந்தேதீரவேண்டுவனவான. உறுவியாதொழியுமாயின்- அடைவிக்காமல் நீங்குமானால். எஞ்சிநிற்றலின்-குறைந்து நிற்றலால். தம் மால் விடப்பெறுவன-தாமே விடவேண்டியவையான செல்வம்முதலிய பொருள்கள். தாமேவிடப்பெற்றுவைத்தும்-வறுமையால்தாமே நீங்கியிருந் தும். கருத்து வேறுபாட்டால்-துறக்குங்கருத்து உண்டாகாமையால். துன்

பம் உறுகின்றது - பிறவித்துன்பமடைவது. உலகத்தில்பொருளுள்ளவர்கள், அப்பொருளினிடத்திற்பற்றும் அப்பொருளாற் பயனனுபவித்தலில் விருப்பமும் உடையவர்களாயிருந்தாலும், இயற்கையிற் பொருளில்லாதவர்கள் அப்பொருளிற் பற்றும் இன்பநுகர்ச்சியில் விருப்பமுமில்லாமல் துறவறத்தை யடைந்திடுதல் கூடுமன்றோ? அங்ஙனம் உலகத்தில் வறியவரெல்லாரும் துறவாமைக்குக் காரணம் அவர்களறிவை அவர்கள் விதியானது துறவிற் செல்லவொட்டாது தடுத்துப் பொருட்பற்றிற் செலுத்தி அவர்களைப் பிறவித்துன்பமடைவிக்கின்றதென இங்ஙனம் ஒழியிசைப்பொருளின்கருத்தை யுணர்க. ஒழிபிசைக்கண் - ஒழியிசைப் பொருளில். துப்பு-அனுபவித்தல், உரவு-வலிமை; இவ்விருசொற்கள், வேற்றுமைத்தொகையால் தொடர்ந்து, துப்புரவு என ஒரு சொல் தன்மைப்பட்டு, அனுபவித்தற்கேற்ற சிறப்புடைய பொருள்களெனக் காரணக்குறியாய்நிற்கும். ஊட்டா-ஊட்டாதனவாய்: எதிர்மறைப் பலவின்பால் வினைமுற்றுவினையெச்சம். (அ)

௩௭௬. நன்றாங்கா னல்லவாக் காண்பவ ரன்றாங்கா
லல்லற் படுவ தெவன்.

(இ - ள்.) நன்று ஆம் கால்-நல்வினைவிளையுங்கால், (அதன்விளைவாய இன்பங்களைத் துடைக்குந் திறன் நாடாது), நல்ல ஆ காண்பவர்-(இவை) நல்லவென்று இயைந்து அனுபவிப்பார்,—அன்று ஆம் கால்-ஏனைத்தீவினை விளையுங்கால், (அதன்விளைவாய துன்பங்களையும் அவ்வாறு அனுபவியாது), அல்லல் படுவது-(துடைக்குந்திறன்நாடி) அல்லலுழப்பது, எவன்-என்கருதி? (எ-று.)

தாமே முன் செய்துகொண்டமையானும், ஊட்டாது கழியாமையானும், இரண்டும் இயைந்து அனுபவிக்கற்பால; அவற்றுள் ஒன்றற்கு இயைந்து அனுபவித்து ஏனையதற்கு அது செய்யாது வருந்துதல் அறிவன்று என்பதாம்.

இவைமூன்றுபாட்டானும், இன்பதுன்பங்கட்குக்காரணமாயவூழின் வலி கூறப்பட்டது.

(கு - ரை.) விளையுங்கால்-பயன்தருமிடத்து. அதன்விளைவாய-அந் நல்வினைப்பயனுன. துடைக்குந்திறன் நாடாது-போக்கும் வகை தேடாமல். இயைந்து - சம்மதித்து. அவ்வாறு - துடைக்குந்திறன் நாடாது இயைந்து. அல்லலுழப்பது - மிகுந்த துன்பப்படுவது. தாமே முன் செய்து கொண்டமையானும்-நல்வினைபோலத் தீவினையும் முன் தம்மாலே செய்துவைக்கப்பட்டதாதலாலும். ஊட்டாது கழியாமையானும்-விதிகள் தத்தம்பயன்களை அனுபவிப்பியாமல் நீங்காவாதலாலும். இரண்டும்-இருவகைவினைப்பயனும். அனுபவிக்கற்பால-அனுபவிக்கத்தக்கன. ஒன்றற்கு-நல்வினைப் பயனுக்கு. ஏனையதற்கு - தீவினைப் பயனுக்கு. அதுசெய்யாது-இயைந்து அனுபவியாமல். (௬)

௩௮௦. ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினுந் தான்முந் துறும்.

(இ - ள்.) மற்று ஒன்று சூழின்உம்-(தன்னைவிலக்குதற்பொருட்டுத் தனக்கு) மறுதலையாவதோருபாயத்தைச் சூழினும், தான் முந்துறும்-தான் (அவ்வுபாயமேயானும் பிறிதொன்றானும் வழியாக வந்து அச்சூழ்ச்சியின்) முற்பட்டுநிற்கும்; (அதனான்), ஊழின் பெரு வலி யா உள-ஊழ்போல மிக்க வலியுடையன யாவையுள? (எ - று.)

பெருவலி-ஆகுபெயர். சூழ்தல்-பலருடனும் பழுதற எண்ணுதல். செய்தற்கேயன்றிச் சூழ்தற்கும் அவதி கொடாதென்றமையின், உம்மை-எச்சவும்மை. எல்லாம் வழியாக வருதலுடைமையின், ஊழே வலியதென்பதாம்.

இதனான், அவ்விருவகைஊழின்வலியும் பொதுவாகக் கூறப்பட்டது.

(கு - ரை.) தன்னை-ஊழை. தனக்கு - ஊழுக்கு. மறுதலையாவது-எதிராகுவது. சூழினும்-ஆராய்ந்து செய்தாலும். தான்-அவ்வூழ்தான். பிறிதொன்றானும்-வேறொருகாரியமாயினும். அச்சூழ்ச்சியின்-அவ்வாலோசனையின். யாவுள-எவையுமில்லையென, எதிர்மறைப்பொருள்குறிக்கும். பெருவலி-பெரியவலியை யுடையவற்றைக் குறித்தலால், அடையடுத்த பண்பாகுபெயர்; பண்புத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகையெனினும் இழுக்காகாது. அன்மொழித்தொகை ஒருவகையால் ஆகுபெயரில் அடங்குவதுபற்றி, 'பெருவலி-ஆகுபெயர்'என்றார். சிலப்பதிகாரவுரையில் அடியார்க்குநல்லார் 'அருந்திறல்[இராமன்]-அன்மொழித்தொகையாகுபெயர்' என்பதும் இதுபற்றியேயாதல்வேண்டும். பலருடனும்-உயர்ந்தவர்பலரோடும் என்க. பழுதற-குற்றமில்லாமல், ஐயந்திரிபொழியவென்க. செய்தற்கேயன்றிச் சூழ்தற்கும் அவதிகொடாது-அதைவிலக்கும் உபாயத்தைச் செய்வதற்குமாத்திரமேயல்லாமல், எண்ணுவதற்குஞ் சமயங்கொடாது. எச்சவும்மை-இறந்தது தழுவிய எச்சப்பொருள்தரும் உம்மை. எல்லாம் வழியாக-எல்லாவழியாலும். யா-அன்றிணைப்பன்மைவினாப்பெயர். ஊழின்-ஐந்தாம்வேற்றுமை; ஒப்புப்பொருள். ஒன்று-ஆகுபெயர். இருவகை ஊழ்-பொருட்குக்காரணமான ஊழும், இன்பத்துன்பங்கட்குக் காரணமான ஊழும். (௪௦)

அறத்துப்பால் முற்றிற்று.

திருக்குறள் அறத்துப்பாலின் செய்யுண் முதற்குறிப்பகராதி.

[எண் - பக்கவெண்.]

திருக்குறள் அறத்துப்பால் மூலமும்

பரிமேலழகருரையும்

என்ற இவற்றின்

அரும்பதம் முதலியவற்றின் அகராதி

[எண் - செய்யுளினெண்]